This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

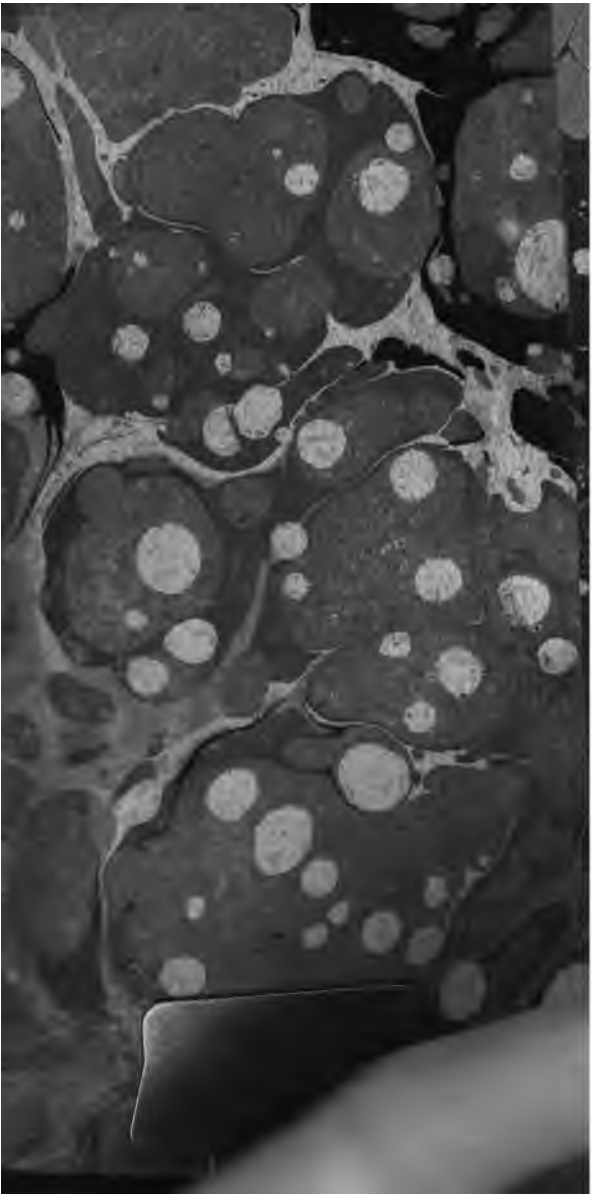
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

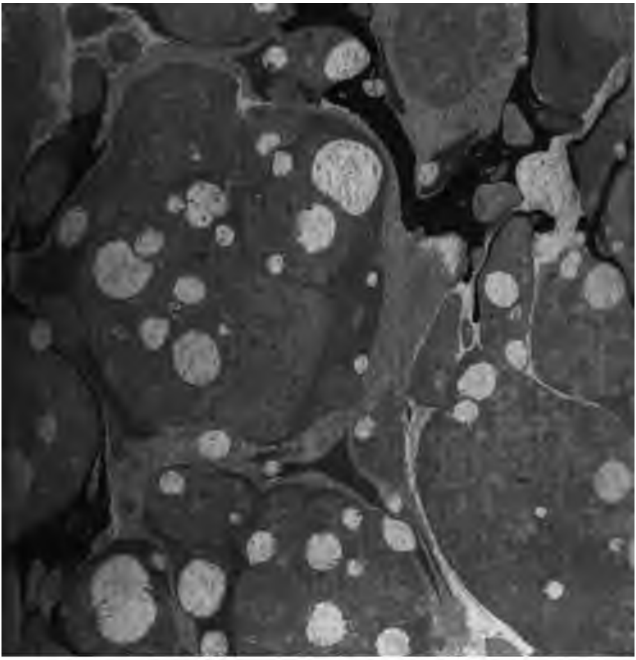
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

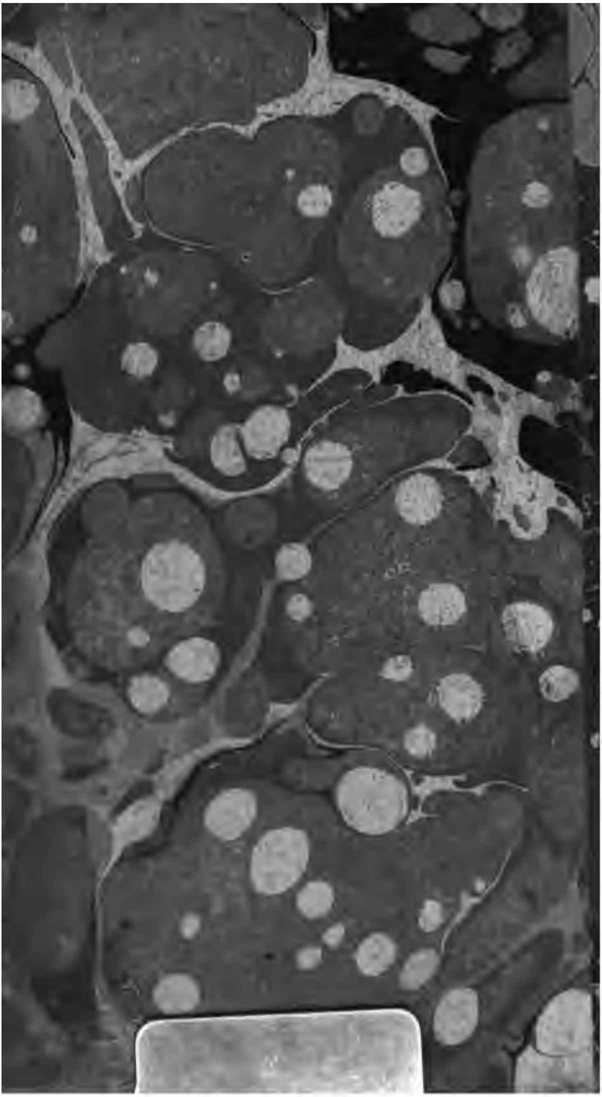
About Google Book Search

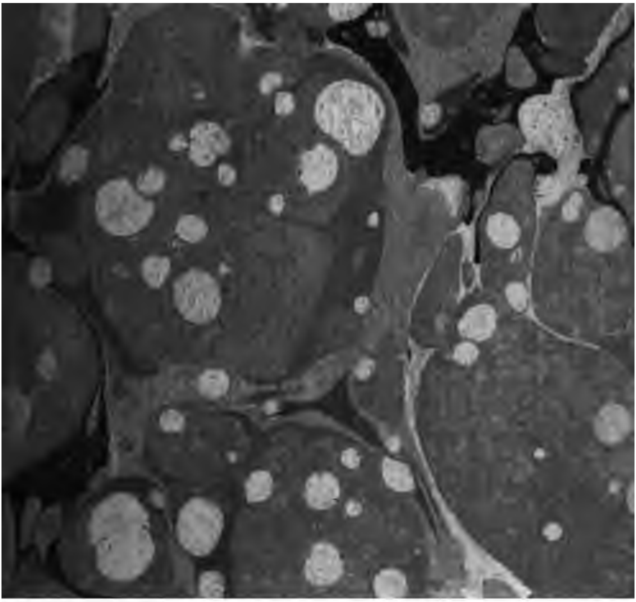
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

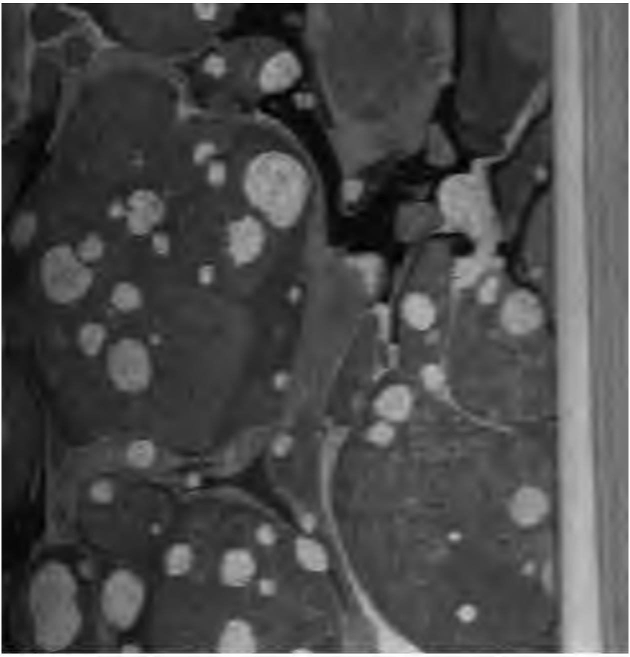

13841. f. 80

13841. f. 80

13841. f. 80

REVIARIUM
MIMATENSE,

riſſimi & Reverendiſſimi in Chriſto Patris,
D. GABRIELIS-FLORENTII DE
HOISEUL-BEAUPRÉ, Episcopi & Domini
imatenſis, Gabalitanorum Comitis, &c. au-
ritate; ac venerabilis ejusdem Eccleſiæ Capi-
li conſenſu editum.

PARS ÆSTIVA.

Vænit X. Libr. non compactum.

PARISIIS,
d Bibliopolas Uſuum Pariſienſium & Mimatenſium.

M. DCC. LXIV.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

MANDATUM

ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI DD.

EPISCOPI MIMATENSIS,

De novo Breviario inſtituendo.

GABRIEL-FLORENTIUS DE CHOISEUL-BEAUPRÉ, Miſeratione Divinâ, & Sanctæ Sedis Apoſtolicæ gratiâ, Epiſcopus Mimatenſis; ejuſdem Civitatis Dominus, Gabalitanorum & Brivatenſium Comes, Regique ab omnibus Conſiliis; UNIVERSO NOSTRÆ DIŒCESEOS CLERO, Salutem in Chriſto Jeſu.

I. Inter tot ac tanta Paſtoralis ſollicitudinis onera, Fratres dilectiſſimi, unum ſpecialiter Epiſcopis incumbit; ut publicis Eccleſiæ precibus, quibus Cultûs Divini pars præcipua continetur, decorem ſuum, ſuam concilient dignitatem.

I. Quæ cauſæ fuerint reformandi Breviarii. Quale ſit illud novum quod traditur, & de hujus præſtantiâ atque utilitate.

Hinc, multo jam ex tempore, inquiebant in Colonienſi Concilio (ante annos ſuprà ducentos) Germaniæ Epiſcopi, *pio animo deſideravimus repurgari Breviaria. Nam, cùm olim à ſanctiſſimis Patribus inſtitutum ſit, ut ſola Scriptura Sacra in Eccleſiâ recitarentur, neſcimus quâ incuriâ acciderit ut in earum locum ſucceſſerint alia cum illis neutiquàm comparanda; atque interim hiſtoria Sanctorum tam incultè ac tam negligenti ſtudio conſcripta, ut nec auctoritatem habere videantur, nec gravitatem.*

... *Videbimur ergo operæ pretium facturi, ſi (ea) pervideri curemus, ut amputatis ſuperfluis, & quæ ſuperſtitioſiùs invecta videri poſſint, ea tantùm quæ dignitati Eccleſiæ & priſcis inſtitutis conſentanea fuerint, relinquantur* (*a*). Idem paulò antè ſanxerat in Galliâ Senonenſe Concilium (*b*).

Finem hunc feliciter aſſecuti ſunt, inprimis ætate noſtrâ, Galliarum Præſules non pauci, pietate non minùs quàm doctrinæ laude præſtantes. Revocato nempè ad examen Breviario, menda ſuſtulerunt quæ pravi cujusdam judicii contagione irrepſerant; tùm in deligendis, ordinandis, diſtribuendisque, variis partibus aut formulis quæ ad Preces Horarias pertinent; tùm præcipuè in *Legendarum* (ut vocant) compoſitione, in quibus incerta ſæpè pro certis ingeſta fuerant, imò fabuloſa pro veris. Quæ univerſa ut corrigantur, etſi Prælatis ſingulis ubicumque curandum, Nobis tamen potiſſimùm hâc in noſtrâ Diœceſi adlaborandum eſt, inter fratrum noſtrorum errantium calumnias; ut obſtruatur *os loquentium iniqua* (*c*), dum Romanæ Eccleſiæ crimini dant quidquid vitii intulit miſera temporum conditio, & in artis criticæ neglectum ſolummodò rejici oporteat.

Et quidem Benedictus XIV, prudens ille doctusque Pontifex; & perenni Fidelium memoriâ prædicandus, utpotè qui fovendæ Fidei, morum & diſciplinæ integritati ſummos labores, dum viveret, impenderit; ſæpè teſtatus eſt quanto arderet ſtudio novi Breviarii conficiendi, & ad omnes communiter Eccleſias dirigendi, ſublatis nævis omnibus quos in Veteri (quod ROMANUM dici invaluit) paſſim occurrere conquerimur. Atque utinam conſilium illud, dignum tanto Eccleſiæ Præſide, ad effectum ſic perduci contigiſſet; ut

(*a*) *Concil. Colon.* an. 1536. *Part.* 2. Cap. 6 & 11.

(*b*) *Concil. Senon.* an. 1528. *Decret. mor.* Cap. 31.

(*c*) *Pſ.* lxxij. 11.

inter orandum *labii unius* (*a*) eſſent Fideles univerſi, quibus *in unâ ſpe vocatis unus* eſt *Dominus; una fides, unum baptiſma* (*b*)!

Necdum memoriâ excidit, Eccleſiam hanc noſtram Mimatenſem antiquitùs Breviario ſibi proprio uſam fuiſſe, *Romanum*que in illam invectum anno demùm M. DC. XVIII. ex neceſſitate improvisâ; quùm exhauſtis Breviarii ſui editionibus, facultates ad novam prælo excudendam non ſufficerent. At, etiam in veteri illo Mimatenſi, quanta repurgatio neceſſaria fuiſſet; ſicut & in pleriſque temporis ejuſdem libris precum-ve compilationibus, inſulsè quoad multa compoſitis!

Nos itaque quod animo conceperamus, ſtatim ex quo Nos Deus, quantumvis indignos, vobis præeſſe voluit, ut Breviarium aliquod meliore formâ ad uſum Eccleſiæ noſtræ concinnaretur, hoc tandem, Deo volente, præſtari poſſe gratulamur. Idipſum & ſibi in votis eſſe, pro Eccleſiâ quiſque ſuâ, nobiſcum declaraverant anno M. DCC. XXVI, Albiæ congregati ex totâ Provinciâ Collegæ noſtri Illuſtriſſimi. Verùm Perilluſtrem qui hodie Provinciæ præſidet Metropolitanum is honos manebat, ut præconceptum propoſitum reſumeret; & quaſi pendens aut interruptum diù, ipſe perficeret. Vidit eâ quâ pollet ingenii facilitate, in promptu eſſe ut votis omnium Comprovincialium fieret ſatis; ſi inter Breviaria quæ ſibi peculiaria jam fecerunt Eccleſiæ complures, unum ſeligeretur; quod nos ſinguli, non adoptione ſolùm, ſed & inſerto diſtributoque per anni tempora Sanctorum cujuſque Diœceſeos Officio proprio, noſtrum faceremus: Ex omnibus autem novis illis Breviariis, Pariſienſe multò eſſe abſolutiſſimum; varias hujus partes à celeberrimis Galliarum Scholis diſtricto examine perpenſas, opusque univerſis ſuffragiis ita comprobatum, ut nec leviſſimo *ſal-*

(*a*) *Geneſ.* xj. 1. (*b*) *Epheſ.* iv. 4. 5.

tem rumore ſiniſtræ ſuſpicionis poſſit aſpergi (*a*).

Ea eſt enimverò illius præcipua laus, quòd ex Scripturâ Sacrâ non ſolùm longiores quàm in Breviario Romano textûs ad Nocturnas preces quotidie perlegantur; ſed inſuper in omnibus Officiorum omnium Antiphonis, Capitulis, Reſponſoriis, Benedictionibuſque aut Abſolutionibus, imò & Verſiculis, nihil niſi ex eâdem Scripturâ depromptum contineat. Pſalterium quoque per Feriam quamlibet apto ordine æqualiter ita diſtribuitur, ut totum ſemper unaquâque Hebdomadâ debeat recitari. Exquiſito judicio delecti ſunt SS. Patrum Sermones aut Homiliæ, quibus ferè tota eluceſcat Chriſtianæ Religionis doctrina : *Orationes* etiam penè omnes, eorumdem SS. Patrum manu conſcriptæ: ſingulis diebus aſſignati Canones proprii, Synodaliumque deciſionum Regulæ, ad quas ex diſciplinæ Eccleſiaſticæ notitiâ totius Cleri mores componi oporteat: Sanctorum Lectiones deterſo barbaræ ætatis ſitu veritati ita reſtitutæ, ut non aliud jam miraculum, factum-ve, aut virtutis exemplum exhibeant, quàm quod ſinceris rerum geſtarum conſonet monumentis. Adeſt, ſuccinitque, pia Hymnorum elegantia; ex ipſis Scripturæ Patrumque verbis aut ſententiis ad vivum expreſſa, nec ingenioſè minùs ac poëticè quàm religioſè & ſanctè concinnata. In totâ ſerie Officiorum, ſic *adſtipulantur ſibi invicem utriuſque fœderis paginæ* (*b*); ut primo intuitu deprehendatur, mirus ubique vaticiniorum cum eventu, aut imaginum cum ipſâ re, concentus. Sic denique in ſingulis operis partibus ſpirant ſenſus intimi veræ pietatis; ut qui eas legendo attentè perpenderit, is profectò ſentiat fidem illuſtrari, ſpem roborari, foveri atque inflammari caritatem.

Quid porrò Nobis in tam præclaro opere deſi-

(*a*) Cæleſtin. *Epiſt. ad Epiſcop. Gall.*

(*b*) S. Leó, *Serm. de Transfig.*

derandum, Fratres dilectiſſimi, quominùs illud vobis ſtatim offerremus totum quale eſt? niſi quòd meritiſſimi Archipræſulis noſtri veſtigiis votiſque inhærentes, illud idem ad uſum noſtræ Diœceſeos aliquatenùs accommodari neceſſe duximus. Et certè, ut optimè ait S. Maximus Taurinenſis, *Licèt univerſi Sancti ubique ſint & omnibus proſint; tamen præcipuè eorum ſolemnitas nobis curanda eſt, qui in noſtris domiciliis proprium ſanguinem profuderunt;* qui Provinciam, Civitatemve noſtram Evangelii luce & prædicatione Verbi colluſtrârunt; qui domeſticum eximiæ ſanctitatis in quocumque vivendi genere *exemplum nobis reliquerunt, præſenti quodam oculorum teſtimonio:* Sancti illi deniquè *ſpecialiter venerandi ſunt à nobis, quorum reliquias poſſidemus; cum his ſiquidem*, quamvis alibi nati mortui-ve ſint, aliqua *nobis familiaritas eſt; ſemper enim nobiſcum ſunt, nobiſcum morantur.* Quorum omnium Officia ſic ordinari curavimus, ut ne quid in illis à Breviarii Pariſienſis normâ aberraret: ſimulque, ſublatis aut immutatis quæ Diœceſi Pariſienſi prorsùs peculiaria ſunt, totum Officium Sanctorum ita diſtribui, ut non tam alienum Breviarium adſciſcere videamur, quàm novum quoddam Eccleſiæ noſtræ proprium inſtituere.

Se de S Octav Adven & Sa

Hoc ipſum ergo vobis deinceps utendum tradimus, Fratres dilectiſſimi, ſperamuſque fore gratiſſimum. Brevi nimirùm intervallo temporis, notum erit veſtrûm unicuique, & propriâ experientiâ compertum, quanta ex ejus lectione ac meditatione redundet utilitas, quàm multiplex tùm privatim tùm publicè fructus exurgat. Parochi præſertim, cæterique quibus animarum pabulo doctrinæ enutriendarum cura incumbit, ſemper ſibi præſens ex ipſo ſuo Breviario ſubſidium mutuari poterunt; ſi in orando recitandoque, ſedulâ mente attendant ſingulorum Offi-

ciorum materiam, finem, diſtributionem; &
divinarum rerum intelligentiam, ex puris quibus totum conſtat fontibus, hauriant imbibantque penitùs; undè ipſi ſuaviſſimè paſcantur, & tanquam *fideles ſervi quos conſtituit Dominus ſuper familiam ſuam*, ſemper parati ſint *ut dent illis cibum in tempore* (*a*).

II. Quæ & quotuplex ſit materia Orationis, præſertim publicæ; & quæ mens Orantis eſſe debeat.

II. Sed cùm eo demùm fine inſtitutio Breviarii facta ſit, Clericisque injuncta illius recitandi neceſſitas, ut orationi incumbant diligentiùs; pauca hîc de Oratione ipſâ, publicâ præſertim, & pro quibus aut quâ mente fieri debeat, ſubjungenda duximus.

Et ad omnes quidem Chriſtianos pertinet divinum illud Evangelii præceptum: *Oportet ſemper orare, & non deficere* (*b*). At quantò magis ad Eccleſiæ miniſtros, qui *pro hominibus conſtituti in his quæ ſunt ad Deum* (*c*), in id toti eſſe debent ut populi orationes oblationesque *ad thronum gratiæ* (*d*) perferant, indè *pacem populo & juſtitiam* (*e*) ſuſcepturi!

Orandum 1°. pro Eccleſiâ univerſâ.

Porrò ex ipſâ Pſalmorum recitatione, qui potiorem ſemper in quolibet Officio Breviarii partem conſtituunt, vobis innoteſcit quid primum in illo perſolvendo intendere debeatis; hoc nempè, ut ab Eccleſiâ ſanctâ, quæ mater noſtra eſt & Sponſa Chriſti, nec voces veſtræ nec corda diſſonent. *Pſalmus* enim, Baſilio teſte, *totius Eccleſiæ vox una* (*f*); cujus proindè ſi *filii eſtis per fidem* (*g*), in ſingulis ferè Pſalmorum verſiculis, menti occurrere debebit quæ ſint variæ illius neceſſitates, tentationes, pericula; qui ſtatus diverſi, quæ ſpes, quæ certa in futurum gloria. Hanc amemus Eccleſiam, Fratres dilectiſſimi; ipſam totis viſ-

(*a*) *Matth.* xxiv. 45.
(*b*) *Luc.* xviij. 1.
(*c*) *Hebr.* v. 1.
(*d*) *Ibid.* iv. 16.
(*e*) *Pſ.* lxxj. 3.
(*f*) Præfat. *Commentar. in Pſalm.*
(*g*) *Gal.* iij. 26.

ceribus compleſtamur. Huic quùm Propheta benedicit, benedicamus & nos; quùm ſanctitatis ejus miratur pulcritudinem, & ipſi miremur; quùm futuram amplitudinem gloriamque prænuntiat, & ipſi apprecemur urgeamusque votis. Suſpiremus, quùm deplorat incurrentium in ipſam ſcandalorum multitudinem: contremiſcamus, quùm illam exhibet inter varias ſæculi hujus tempeſtates laborantem ac propè deficientem. Atque inter hæc, cum ipſâ & pro ipſâ orantes, *fortiſſimum ſolatium habeamus* (*a*); Chriſtum utique, qui *ſponſavit ſibi* illam *in ſempiternum in miſericordiâ & in fide* (*b*), *uſque ad conſummationem ſæculi* ipſi adfuturum (*c*); ut fluctibus licèt undique quaſſata, immota ſemper maneat & ſecura; imò &, ſi quando reputabitur illa ſeneſcere, *renovaturum ut aquilæ* ipſius *juventutem* (*d*).

Has tamen habens promiſſiones (*e*) Eccleſia Chriſti, quamdiù hîc in viâ & in exilio eſt, numquam à perſecutionibus libera, ſive illas domeſticas patiatur aut externas, ſive occultæ ſint aut manifeſtæ (*Omnes* enim *qui piè volunt vivere in Chriſto Jeſu, perſecutionem patientur*), ſemper gemitibus indiget & lacrymis. Ideòque, in hoc potisſimùm dignoſcuntur legitimi quotquot ſunt ejus filii; quòd piiſſimæ Matri compatientes, ipſi quoque à gemitibus & lacrymis non quieſcunt. Et verò, cùm *membra ſimus corporis ejus* (*f*); nonne, *ſi quid patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra* (*g*)? Et cùm ipſa *domus Dei* ſit, *quæ domus ſumus nos* (*h*); alienus ſanè eſt à magnâ illâ domo ſuperni Patrisfamiliàs, quiſquis vel in ipſâ corporaliter conſtitutus, *dominicis* tamen nec *gaudens lucris* nec *damnis mœrens* (*i*), ſervum ſe

II. Tim. iij. 12.

(*a*) *Hebr.* vj. 18.
(*b*) *Oſeæ*, ij. 19. 20.
(*c*) *Matth.* xxviii. 20.
(*d*) *Pſal.* cij. 5.
(*e*) 2. *Cor.* vij. 1.

(*f*) *Epheſ.* v. 30.
(*g*) *I Cor.* xii. 26.
(*h*) *I. Tim.* III. 15. *Hebr.* III. 6.
(*i*) Poſſid. *in Vitâ Auguſt.*

potiùs, aut *hoſpitem & advenam* profitetur, quàm *Dei fidei*que *domeſticum* (*a*).

Præclaram ergo Auguſtini ſententiam! *Quantùm quiſque amat Eccleſiam Chriſti, tantùm habet Spiritum Sanctum* (*b*) : ſed tremendam profectò! *Si quis* enim *Spiritum Chriſti non habet, hic non eſt ejus* (*c*).

2°. *Pro Miniſtris verbi, & Prædicationis fructu.*

Jam verò inter varias Eccleſiæ neceſſitates, (Vos potiſſimùm alloquimur, quibus peculiariter munus publicæ precationis Eccleſia commiſit obeundum), illa præ cæteris obverſetur animo de quâ Chriſtus ad Diſcipulos: *Meſſis quidem multa, operarii autem pauci; rogate ergo dominum meſſis ut mittat operarios in meſſem ſuam* (*d*). *Idoneos* expoſcite *miniſtros novi Teſtamenti*, & fideles *diſpenſatores myſteriorum Dei* (*e*). Dùmque illi exteriùs operantur, *miniſterio verbi inſtantes* (*f*); vos in cœlum manus attollite *per omnem obſecrationem orantes, ut detur* illis *ſermo in apertione oris cum fiduciâ notum façere myſterium Evangelii* (*g*), ut *in abundantiâ benedictionis Evangelii Chriſti* ſeminent (*h*), *ut* per illos *ſermo Dei currat* (*i*), *& clarificetur* in iis qui audiunt. NON ENIM OMNIUM EST FIDES (*k*), inquit maximus ille *Prædicator & Apoſtolus*, idemque *Doctor Gentium in veritate* (*l*); &, *Neque qui plantat, eſt aliquid, neque qui rigat, ſed qui incrementum dat Deus* (*m*). Nequicquam enim verbum ſalutis carnis auribus perſonat, niſi Deus intùs agens aures cordis aperiat.

3°. *Pro variis Reipublicæ ſta-*

Dùm autem ad neceſſitates Eccleſiæ, Miniſtrorumque verbi, intendimus; abſit ut à votis noſtris aliena cenſeamus Regni Reique publicæ

(*a*) *Epheſ.* 11. 16. *Gal.* vi. 10.
(*b*) Tract. 32. *in Joann.* n. 8.
(*c*) *Rom.* viij. 9.
(*d*) *Luc.* x. 2.
(*e*) *II. Cor.* iij. 6. *I. Cor.* iv. 1.
(*f*) *Act.* vj. 4.
(*g*) *Epheſ.* vj. 18. 19.
(*h*) *Rom.* xv. 29.
(*i*) *II Theſſ.* iij. 1.
(*k*) *Ibid.* 2.
(*l*) *I. Tim* ij. 7.
(*m*) *I. Cor.* iij. 7.

commoda! Imò, *Primum omnium* obſecrat Apoſtolus *fieri obſecrationes, orationes, poſtulationes, gratiarum actiones, pro omnibus hominibus, pro Regibus & omnibus qui in ſublimitate ſunt; ut quietam & tranquillam vitam agamus, in omni pietate & caſtitate* (*a*). Et quod ita *Apoſtolus ſollicitiſſimè præcipit, in omnibus Eccleſiis piiſſimè cuſtoditur* (*b*). Ita primitùs, inter publicas Eccleſiæ preces ſemper obtinuit; ita apud omnes Chriſtianos, vel ipſis ſævientium Paganorum temporibus, perpetuò uſurpatum eſt: *Oramus*, inquit Tertullianus, *pro Imperatoribus, pro Miniſtris eorum & Poteſtatibus, pro ſtatu ſæculi, pro rerum quiete* (*c*). Ita olim Dominus, etiam in Babylonem abducto populo ſuo, per Prophetam præceperat: *Quærite pacem Civitatis ad quam tranſmigrare vos feci, & orate pro eâ ad Dominum, quia in pace illius erit pax vobis* (*d*). *tibus & neceſſitatibus.*

Sic nempe naturali divinâque inſtitutione ordinatum eſt, ut *Eccleſia in Republicâ* ſit (*e*) ipſiusque pars quædam; ut proindè ab incolumitate Regni, magnâ ex parte pendeat ipſa Eccleſiarum quies & ſecuritas. *Chriſtianiſſimus* ergo *Rex noſter ac ſupremus Dominus* (*f*), regaliſque Proſapia, Exercituum Duces & Milites, Miniſtri ſive Conſiliorum ſive Tribunalium, Urbes, Provinciæ, univerſique Regni Ordines, quin & privatorum familiæ ſingulæ, ampliſſimam in omni tempore orandi, obſecrandi, gratias agendi, materiam ſubminiſtrant. Quidquid publicis privatiſque rebus vel proſperi contingit vel adverſi, id nimirùm aut miſerationis eſt aut pœnæ. *Numquid* enim *erit malum in Civitate* (de malo pœnæ Propheta loquitur), *quod Dominus non fecerit* (*g*)?

(*a*) *I. Tim.* ij. 1. 2.
(*b*) S. Proſp. *Reſp.* 2. *ad objeã. Vincent.*
(*c*) Tertull. *Apol.* c. 39.
(*d*) *Jerem.* xxix. 7.
(*e*) Optat. Milev. *de Schiſm. Donat.*
(*f*) *Concil. Senonenſ. an.* 1528. *Decr. mor.* cap. 1.
(*g*) *Amos.* iij. 6.

Et è contrà, *dante* illo & *aperiente manum* ſuam, *omnia implebuntur bonitate* (*a*).

Quantâ ergo cordis inſtantiâ, quàm promptâ mente ſupplices exorare debent, totique Reipublicæ benedictionem impetrare à Domino, illi inprimis Religioſorum Eccleſiaſticorumque Ordinum viri, quos ipſa Reſpublica tantis opibus, doniſque & privilegiis cumulavit! Non ideò ſanè ditati, ut otioſi vitam degant; ſed ut à quovis negotio abſoluti liberiùs Orationi vacent, *Inter veſtibulum & altare* (*b*) à divinâ vix umquam laude ceſſantes, iram offenſi Numinis perpetuò placantes, vota perſolventes populorum; ſicque pro ſæcularibus viris omnibus, cæteris-ve quos aliæ curæ ſollicitudineſque neceſſariò diſtinent, ſuccedaneum deprecationis continuæ munus implere teneantur. O multos in Clero ſi Deus ſuscitet *viros deſideriorum*, Danieli ſimiles; qui *peccata ſua & peccata populi confitentes, proſternerent preces* ſuas *in conſpectu Dei!* Quàm citò *averteretur furor* ejus *à Civitate Jeruſalem* (*c*)! O ſi multos, de quibus ut de Jeremiâ, dici poſſet: *Hic eſt fratrum amator & populi Iſrael; hic eſt qui multum orat pro populo & universâ Civitate!* Quàm benè *ſperarent* reliqui cives *adjutorium ſibi de cœlo* in omnibus, miſericordiamque *ab Omnipotente affuturam* (*d*)!

4°. *Pro nobis ipſis.* Ad Vos ſingulos quod attinet, Fratres cariſſimi, propriaſque orantium neceſſitates; nuſquàm ullo præceptore opus eſt ut indigens edoceatur quid petat, aut quando, vel quomodo petat. Et qui *pro aliis rogare cogimur* (*e*), noſmetipſos numquid in orando contingent pro nobis ipſis parùm eſſe ſollicitos?

(*a*) *Pſal.* ciij. 29.
(*b*) *Joel*, ij. 17.
(*c*) *Dan.* ix. 16. 20. 23.
(*d*) *II. Mach.* xv. 8. 14.
(*e*) *Orat. in commendat. Defunctor.*

Atenim ea eſt humanæ naturæ depravatio, ut miſeri, deperditi, ſauciati, nec gemere, nec vulneta ſentire, nec remedium quærere aut petere valeamus. *Miſerabilis prorsùs infirmitas* (*a*)! *Quid enim miſerius miſero non miſerante ſeipſum* (*b*)?

Quæ mente orandum. 1°. Miſeria propria ſibi conſcium eſſe.

Quæ igitur mens orantis eſſe debeat, ac velut Orationis conditio præcipua, indè ſaltem inſtruamur; ex ipſâ miſeriâ noſtrâ, cum Prophetis Deo ita ſupplicantes: *Ego autem mendicus ſum & pauper...Ego vir videns paupertatem meam* (*c*). Proh! quanta paupertas, Fratres cariſſimi! Quæ & qualis indigentia bonorum omnium, *quando noſtrum nihil ſit* (*d*); & deficientibus omnibus, ipſa oratio gemituſque deficiat! Hæc vera nempè, hæc Catholica, hæc Apoſtolica fides eſt; *Nemo poteſt dicere, Dominus Jeſus, niſi in Spiritu ſancto* (*e*): *Ab ipſo eſt invocatio Patris, ab ipſo lacrymæ pœnitentium, ab ipſo gemitus ſupplicantium* (*f*). Nos, *quid oremus ſicut oportet, neſcimus*, niſi idem *Spiritus adjuvet infirmitatem noſtram*, poſtulans *ipſe pro nobis* (*g*); ſed neque *ſufficientes ſumus cogitare aliquid à nobis quaſi ex nobis* (*h*): ita *ut ſancta cogitatio, pium conſilium, omniſque motus bonæ voluntatis ex Deo ſit, quia per illum boni aliquid poſſumus, ſine quo nihil poſſumus* (*i*).

Verùm, ô Dei noſtri bonitatem in nos miſericordiſſimam! Prout quiſque ſibi infirmitatis egeſtatiſque propriæ, Deo donante, conſcius eſt; eo ipſo ditior fit, diviniſque muneribus recipiendis aptior. *Ad quem enim reſpiciam*, *dicit Domi-*

(*a*) *Eccleſ.* v. 15.
(*b*) S. Auguſt. *Confeſſ.* Lib. 1. c. 13.
(*c*) *Pſal.* xxxix. 23. *Thren.* iij. 1.
(*d*) Aug. *ex Cyprian.*
(*e*) *I. Cor.* xij. 3.
(*f*) Leo, *Sermon. I. de Pentec.* c. 4.
(*g*) *Rom.* viij. 26.
(*h*) *II. Cor.* iij. 5.
(*i*) Cæleſtin. *Epiſtol. ad Epiſc. Gall.*

tus, niſi ad pauperculum & contritum ſpiritu (*a*)? *Anima quæ triſtis eſt ſuper magnitudine mali, & incedit curva & infirma, & oculi deficientes, & anima eſuriens dat tibi gloriam & juſtitiam Domino* (*b*): *Pauper & inops laudabunt nomen tuum* (*c*). Et qui *ſuperbis reſiſtit Deus*, ipſe *eſurientes implet bonis* (*d*); ipſe *ſanat contritos corde*, ipſe *populum humilem ſalvum faciet* (*e*). Atque ita, commercii cujuſdam optatiſſimo fœnore, *dum præcedit humilis & ſubmiſſa confeſſio, & datur totum Deo; quidquid ſuppliciter cum timore & honore Dei petitur, ipſius pietate præſtatur* (*f*).

°. *Beatitudinem quæ Deus eſt, deſiderare.* Edoceant nos adhuc mendici & pauperes, deſiderare quod petimus. Porrò in Oratione quid petamus, & quò illa tendat quidquid petatur, ſi rectè petitur, undènam meliùs quàm ex his Auguſtini verbis poteſt intelligi? *Omnes quando oramus, mendici Dei ſumus; ante januam magni Patrisfamiliàs proſternimur, aliquid volentes accipere; & ipſum aliquid, ipſe Deus eſt* (*g*). Petit itaque à nobis mendicus panem, nos à Deo petimus Deum ipſum. Scilicèt, Deus ſolus propter ſe quærendus eſt; reliquis omnibus utendum tantummodò: *Ipſe enim fons noſtræ beatitudinis* totius, ſive in hâc vitâ ſive in futurâ; *ipſe omnis appetitionis eſt finis*; & *bonum noſtrum nullum eſt aliud quàm illi cohærere* (*h*). Qui ergo *aliquid à Domino extra illum* in oratione quærunt; qui *aliud præter ipſum* deſiderant non *propter ipſum*, hi nec orare cenſendi ſunt; & apertè *de talibus Scriptura dicit: Dominum non invocaverunt* (*i*). Verè ille Dominum invocabit, cui ſaltem ali-

(*a*) *Iſai.* lxvj. 2.
(*b*) *Baruch.* ij. 18.
(*c*) *Pſal.* lxxiij. 22.
(*d*) *I. Petr.* v. 5. *Luc.* j. 53.
(*e*) *Pſalm.* cxlvj. 3. xvij. 30.
(*f*) Cyprian. *de Oratione Dominicâ.*
(*g*) Serm. 83. *de Verb. Evangelii.*
(*h*) Libr. x. *de Civitate Dei.* c. 3.
(*i*) In Pſalm. 33. 55. 76.

quatenùs dicere poſſe cum Pſalmiſtâ contingat ; *Deus cordis mei , & pars mea Deus*, hîc & *in æternum* (*a*).

Hinc rectè idem Auguſtinus, totam Orationis ſubſtantiam ponit in illis virtutum actibus quæ ad Deum immediatè feruntur (& ideò dicuntur *Theologicæ*) ; ut ſola fides oret, ſola ſpes, ſola caritas : undè & facilè demonſtretur quomodo Oratio continua eſſe poſſit & debeat. *In ipſâ fide*, inquit, *& ſpe & caritate, continuato deſiderio ſemper oramus. Ac per hoc*, SINE INTERMISSIONE ORATE, *quid eſt aliud quàm* BEATAM VITAM, *quæ nulla niſi æterna eſt, ab eo qui eam ſolus dare poteſt, ſine intermiſſione deſiderate* (*b*) ? *Ipſum enim deſiderium tuum, Oratio tua eſt ; continuum deſiderium tuum, continua vox tua eſt. Tacebis, ſi amare deſtiteris : frigus caritatis, ſilentium cordis eſt ; ſi ſemper manet caritas, ſemper clamas* (*c*). Homini ergo Chriſtiano, quando unquam intermiſſio eſſe poterit ab Oratione ? *Tota vita Chriſtiani boni, ſanctum deſiderium eſt* (*d*).

3°. *Attendere ad divinos Pſalmorum affectus eoſque in ſe quaſi transfundere.*

His ad Deum deſideriis piè anhelans Regius Vates, nihil aliud ſpirat in Pſalmis ; ſive *ſatagentis, ſolliciti, in tribulatione poſiti* (*e*) verba proferat ; ſive laudantis, exultantis, gratias agentis. Cujus voci variiſque ſenſuum motibus debere nos in recitando voces ſenſuſque noſtros conjungere, ſæpiùs monet Auguſtinus ; ut ſic ad Deum oratio noſtra perveniat, dùm Deum ipſum ſequitur ducem & inſpiratorem : *Si orat Pſalmus, orate ; & ſi gemit, gemite ; & ſi gratulatur, gaudete ; & ſi ſperat, ſperate ; & ſi timet, timete : omnia enim quæ hîc ſcripta ſunt, ſpeculum noſtrum ſunt* (*f*). Ita certè influxerunt paulatim in pectus,

(*a*) *Pſal.* lxxij. 26.
(*b*) Epiſt. *ad Probam.*
(*c*) *In Pſal.* xxxvij. *n.* 14.
(*d*) *In Epiſt. I. Joannis*, iv *n.* 1. Tract. iv. n. 6.
(*e*) *In Pſal.* liv.
(*f*) *In Pſal.* xxx. *Enarrat.*

cœleſtes quibus Pſalmi toti incaleſcunt flammæ; tædiique ac ſatietatis, imò potiùs inertiæ & ſtuporis frigore depulſo, *flagrantiam caritatis*, *quæ clamor cordis eſt* (a), excitarent. Ita, peractis Officiis, exclamare unuſquiſque noſtrûm cum eodem Auguſtino poſſet : *Quas tibi, Deus meus, voces dedi, quùm legerem Pſalmos David ; Cantica fidelia, & ſonos pietatis excludentes turgidum ſpiritum ! Quomodo in te inflammabar ex eis ! .... Inhorrui timendo ; ibidemque inferbui ſperando & exultando in tuâ miſericordiâ, Pater ! Et hæc omnia exibant per oculos & vocem meam* (b).

Sed, proh dolor ! Quod in ſemetipſo tam feliciter expertus fuerat Auguſtinus, quàm longè eſt ab illis *qui terrena* ſola *ſapientes* (c), *quæ ſurſùm ſunt* faſtidientes, hoc unum in Officii Divini vel neceſſitate vel conſuetudine adimplere ſatagunt, ut debitum veluti penſum perſolvant curſim extremiſque labiis ! *Noluerunt attendere, & aures ſuas aggravaverunt, & cor ſuum poſuerunt ut adamantem, ne audirent verba quæ miſit Deus in Spiritu ſuo* (d). Inter *ignita eloquia* quotidiè verſantur, & frigidi ſunt ; *ſepties in die* Cantica illa recitant quorum calore mundus exarſit, & torpent. Heu, miſerandam illorum ſortem ! de quibus ipſe Dominus : *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè eſt à me ; in vanum autem colunt me* (e). Atque *utinam inutiliter* duntaxat, *non cum detrimento* (f) !

Pſal. cxviij. 140. 164.

Confidimus autem de vobis, Dilectiſſimi, meliora & viciniora ſaluti (g) ; futurumque ut ex renovato publici Officii ritu, renovetur etiam ardor pietaſque veſtra, cui novum in orando ſubſidium ſuppeditamus. Effundat ſuper vos Deus,

(a) *In Pſal.* xxxvij. *ſup.*
(b) Lib. ix. *Confeſſ.* c. 4.
(c) *Philip.* iij. 19. *Coloſſ.* iij. 2.
(d) *Zachar.* vij. 11. 12.
(e) *Marc.* vij. 6. 7.
(f) Baſil. *in Pſal.* xxviij.
(g) *Hebr.* vj. 9.

ad expletionem ſpei noſtræ (*a*), ſpiritum illum quem promiſit domui David, *ſpiritum gratiæ & precum* (*b*); ſine quo nemo eſt *quidpiam ſalubriter oraturus* (*c*); cum quo nemo eſt à petitione quâlibet ſubmovendus, *quia ſecundùm Deum poſtulat pro ſanctis* (*d*).

Quocircà de Venerabilium Fratrum noſtrorum, Eccleſiæ noſtræ Dignitatum & Canonicorum conſilio, omnibus noſtræ Diœceſeos Eccleſiis, Monaſteriis, Collegiis, Communitatibus, tùm Sæcularibus, tùm Regularibus, necnon omnibus Clericis qui ad recitandum Officium Canonicâ lege tenentur, mandamus in Domino ac præcipimus ut hocce Breviario noſtro utantur in poſterum; diſtrictè inhibentes ne deinceps aliud, ſive privatim, ſive publicè, recitare præſumant.

Datum Mimati, in Palatio noſtro Epiſcopali; die Dominicâ primâ Adventûs, Anno Domini milleſimo ſeptingenteſimo ſexageſimo tertio.

✠ G. FLORENTIUS, Epiſc. Mimatenſis.

De Mandato Illuſtriſſimi & Reverendiſſimi D. Domini mei Epiſcopi.

SAINT-JUST.

(*a*) *Ibid.* 11.
(*b*) *Zachar.* xij. 10.
(*c*) S. Aug. *Epiſt.* 105.
(*d*) *Rom.* viij. 27.

TABULA TEMPORARIA

Anni Domini.	*Aureus Num.*	*Epacta*	*Indictio.*	*Litt. Dom.*	*Dom. poſt Epiph.*	*Septuageſima.*	*Dies Cinerum.* Simplex.
1764	17	xxvj	12	A g	6	19 Febr.	7 Martii
1765	18	vij	13	f	3 †	3 Febr.	20 Febr.
1766	19	xviij	14	e	2 †	26 Jan.	12 Febr.
1767	1	*	15	d	5 †	15 Febr.	4 Martii
1768	2	xj	1	c b	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1769	3	xxij	2	A	2	22 Jan.	8 Febr.
1770	4	iij	3	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1771	5	xiv	4	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1772	6	xxv	5	e d	5 †	16 Febr.	4 Martii
1773	7	vj	6	c	4 †	7 Febr.	24 Febr.
1774	8	xvij	7	b	3 †	30 Jan.	16 Febr.
1775	9	xxviij	8	A	5	12 Febr.	1 Martii
1776	10	ix	9	g f	4	4 Febr.	21 Febr.
1777	11	xx	10	e	2 †	26 Jan.	12 Febr.
1778	12	j	11	d	5 †	15 Febr.	4 Martii
1779	13	xij	12	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1780	14	xxiij	13	b A	2	23 Jan.	9 Febr.
1781	15	iv	14	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1782	16	xv	15	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1783	17	xxvj	1	e	5 †	16 Febr.	5 Martii
1784	18	vij	2	d c	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1785	19	xviij	3	b	2 †	23 Jan.	9 Febr.
1786	1	*	4	A	5	12 Febr.	1 Martii
1787	2	xj	5	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1788	3	xxij	6	f e	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1789	4	iij	7	d	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1790	5	xiv	8	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1791	6	xxv	9	b	6	20 Febr.	9 Martii
1792	7	vj	10	A g	4	5 Febr.	22 Febr.
1793	8	xvij	11	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1794	9	xxviij	12	e	5 †	16 Febr.	5 Martii
1795	10	ix	13	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1796	11	xx	14	c b	2 †	24 Jan.	10 Febr.
1797	12	j	15	A	5	12 Febr.	1 Martii
1798	13	xij	1	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1799	14	xxiij	2	f	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1800	15	iv	3	e d	4 †	9 Febr.	26 Febr.
1801	16	xv	4	c	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1802	17	xxvj	5	b	5 †	14 Febr.	3 Martii
1803	18	vij	6	A	4 †	6 Febr.	23 Febr.

FESTORUM MOBILIUM.

Anni Domini.	PASCHA. Annuale.	*Aſcenſio Domini.* Sol. maj.	*Pentecoſtes.* Annuale.	*Feſt. Corp. Chriſti.* Sol. maj.	*Dom. poſt Pent.*	*Dom. I. Adv. Domini.*
1764	22 April.	31 Maii	10 Junii	21 Junii	24	2 Dec.
1765	7 April.	16 Maii	26 Maii	6 Junii	26	1 Dec.
1766	30 Martii	8 Maii	18 Maii	29 Maii	27	30 Nov.
1767	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1768	3 April.	12 Maii	22 Maii	2 Junii	26	27 Nov.
1769	26 Martii	4 Maii	14 Maii	25 Maii	28	3 Dec.
1770	15 April.	24 Maii	3 Junii	14 Junii	25	2 Dec.
1771	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1772	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1773	11 April.	20 Maii	30 Maii	10 Junii	25	28 Nov.
1774	3 April.	12 Maii	22 Maii	2 Junii	26	27 Nov.
1775	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1776	7 April.	16 Maii	26 Maii	6 Junii	26	1 Dec.
1777	30 Martii	8 Maii	18 Maii	29 Maii	27	30 Nov.
1778	19 April.	28 Maii	7 Junii	18 Junii	24	29 Nov.
1779	4 April.	13 Maii	23 Maii	3 Junii	26	28 Nov.
1780	26 Martii	4 Maii	14 Maii	25 Maii	28	3 Dec.
1781	15 April.	24 Maii	3 Junii	14 Junii	25	2 Dec.
1782	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1783	20 April.	29 Maii	8 Junii	19 Junii	24	30 Nov.
1784	11 April.	20 Maii	30 Maii	10 Junii	25	28 Nov.
1785	27 Martii	5 Maii	15 Maii	26 Maii	27	27 Nov.
1786	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1787	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1788	23 Martii	1 Maii	11 Maii	22 Maii	28	30 Nov.
1789	12 April.	21 Maii	31 Maii	11 Junii	25	29 Nov.
1790	4 April.	13 Maii	23 Maii	3 Junii	26	28 Nov.
1791	24 April.	2 Junii	12 Junii	23 Junii	23	27 Nov.
1792	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1793	31 Martii	9 Maii	19 Maii	30 Maii	27	1 Dec.
1794	20 April.	29 Maii	8 Junii	19 Junii	24	30 Nov.
1795	5 April.	14 Maii	24 Maii	4 Junii	26	29 Nov.
1796	27 Martii	5 Maii	15 Maii	26 Maii	27	27 Nov.
1797	16 April.	25 Maii	4 Junii	15 Junii	25	3 Dec.
1798	8 April.	17 Maii	27 Maii	7 Junii	26	2 Dec.
1799	24 Martii	2 Maii	12 Maii	23 Maii	28	1 Dec.
1800	13 April.	22 Maii	1 Junii	12 Junii	25	30 Nov.
1801	5 April.	14 Maii	24 Maii	4 Junii	26	29 Nov.
1802	18 April.	27 Maii	6 Junii	17 Junii	24	28 Nov.
1803	10 April.	19 Maii	29 Maii	9 Junii	25	27 Nov.

Ubicumque reperitur nota hæc † juxta numerum Dominicarum quæ Epiphaniam inter & Septuageſimam occurrunt in præcedenti Tabella temporaria, deſignat Officium Dominicæ cujuſdam anticipandum in Sabbatum, aut aliquam Feriam præcedentem, proùt habetur fuſiùs, Part. I Cap. VI. n. 16. Rubricarum generalium.

In ſequenti Calendario appoſitum eſt tempus quo quiſque Sanctus obiit : an. *ſignificat anno :* c. an. *circa annum :* ſ. *ſeculo :* c. med. ſ. *circa medium ſeculi :* c. fin. ſ. *circa finem ſeculi. Quibus nihil apponitur, tempus eorum mortis planè incertum.*

Feſta quæ majoribus notantur caracteribus, feriantur apud populum.

Cycl. Epact.	*Litt. Dom.*	*Dies menſis.*		JANUARIUS.
*	A	Cal.		CIRCUMCISIO DOMINI, *Solemne-minus.*
xxix	b	iv	2	Baſilii magni, Cæſarienſis in Cappadocia Epiſcopi, & Eccleſiæ Doctoris, *Semidupl.* obiit 1. Januarii, an. 379.
xxviij	c	iij	3	Genovefæ, Virginis, *Semidupl.* an. 512.
xxvij	d	Prid.	4	
xxvj	e	Non.		Vigilia Epiphaniæ, *ſine jejunio, Simplex : cum commem.* S. Simeonis Stylitæ, Anachor. prope Antiochiam : c. an. 460.
25. xxv	f	viij	6	EPIPHANIA DOMINI, *Solemne-majus.*
xxiv	g	vij	7	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*
xxiij	A	vj	8	De Octava Epiph. *Semid.* cum *comm.* S. Odilonis, Abb. obiit an. 1048.
xxij	b	v	9	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*
xxj	c	iv	10	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex : cum commem.* S. Pauli, primi Eremitæ Thebaidis : c. an. 341.
xx	d	iij	1	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*
xix	e	Prid.	2	De Octava Epiphaniæ, *Semiduplex.*

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		JANUARIUS.
xviij	f	Idib.	13	Octava Epiphaniæ, & Baptiſmus Domini, *Duplex-majus.*
xvij	g	xix	14	Hilarii, Pictavienſis Epiſcopi, & Eccleſiæ Doctoris, (è 13) *Duplex-minus* ; c. an. 568.
xvj	A	xviij	15	Juliani & Baſiliſſæ, Martyrum, init. iv. ſec. *Semiduplex* : cum *commem.* S. Mauri Glannofolienſis Abbatis, c. fin. vi. ſ. & S. Boniti Episc. Arvern. c. an. 710.
xv	b	xvij	16	Firmini, Gabalorum Epiſcopi, (è 14.) *Semidupl.* cum *commem.* S. Tarſiciæ, Virg. Ruthenenſis : c. an. 609.
xiv	c	xvj	17	Antonii, Abbatis Ægyptii, *Semidupl.* an. 356. cum *commem.* S. Sulpitii, Bituricenſis Epiſcopi : an. 644.
xiij	d	xv	18	Pontificatûs, ſeu Cathedræ S. Petri Apoſtoli, quâ primùm Antiochiæ, tum Romæ ſedit, *Semiduplex.*
				Prima Septuageſima.
xij	e	xiv	19	S. Genulfi, primi Cadurcenſis Epiſcopi, *Semiduplex* : c. an. 260. cum *commem.* S. Guillelmi, Bituricenſis Epiſcopi, (è 10.) an. 1209.
xj	f	xiij	20	Sebaſtiani, Mart. *Duplex-minus* : circa an. 288. cum *commem.* S. Fabiani, Papæ & Martyris : an. 250.
x	g	xij	21	Agnetis, Virg. & Mart. *Semiduplex* : an. 303. *vel* 304.
ix	A	xj	22	Vincentii, Diaconi & Mart. *Duplex-minus* : an. 303. *vel* 304.
viij	b	x	23	
vij	c	ix	24	
vj	d	viij	25	Converſio S. Pauli, Apoſtoli, *Duplex-majus* : an. 34. *vel* 35.
v	e	vij	26	Paulæ, Viduæ, *Simplex* : an. 404.
iv	f	vj	27	
iij	g	v	28	
ij	A	iv	29	Franciſci Saleſii, Genev. Epiſcopi, (è 28 Dec.) *Semiduplex* : an. 1622.
j	b	iij	30	
*	c	Prid.	31	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		FEBRUARIUS.
				FEBRUARIUS.
xxix	d	Cal.	1	IGnatii, Antiochiæ Epiſc. & Mart. (è 20 Dec.) *Semiduplex:* an. 107.
xxviij	c	iv	2	PRÆSENTATIO DOMINI, & PURIFICATIO BEATÆ MARIÆ VIRGINIS, *Solemne-majus.*
xxvij	f	iij	3	Blaſii, Sebaſt. Epiſc. & Mart. *Duplex-majus:* c. an. 316.
				Prima dies Cinerum.
25. xxvj	g	Prid.	4	
xxv. xxiv	A	Non.	5	Agathæ, Catanenſis Virginis & Mart. *Semiduplex:* an. 251.
xxiij	b	viij	6	
xxij	c	vij	7	
xxj	d	vj	8	Joannis de Matha, Preſb. Pariſ. Ord. SS. Trinit. Fund. (è 21 Decemb.) *Semiduplex:* an. 1213.
xx	e	v	9	
xix	f	iv	10	
xviij	g	iij	11	
xvij	A	Prid.	12	
xvj	b	Idib.	13	
xv	c	xvj	14	
xiv	d	xv	15	
xiij	e	xiv	16	
xij	f	xiij	17	
xj	g	xij	18	Simeonis, Hieroſolym. Epiſcopi, & Martyris, *Semiduplex:* an. 107.
x	A	xj	19	
ix	b	x	20	
viij	c	ix	21	
				Ultima Septuageſima.
vij	d	viij	22	
vj	e	vij	23	
*	*	*	*	*Dies intercalaris addendus in an. biſſextili.*
v	f	vj	24	Matthiæ, Apoſt. *Duplex-majus:* 1[illegible]
iv	g	v	25	*In anno biſſextili.*
iij	A	iv	26	
ij	b	iij	27	
j	c	Prid.	28	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.		Dies menſis.	FEBRUARIUS.

In anno biſſextili Februarius eſt dierum 29, & Feſtum ſancti Matthiæ celebratur 25 Februarii, & bis dicitur *ſexto Calendas*, id eſt, 24 & 25. Littera verò Dominicalis quæ aſſumpta fuit in menſe Januario, mutatur in præcedentem; ut, ſi in Januario Littera Dominicalis fuit A, mutatur in præcedentem, quæ eſt g; & ſic de aliis.

Feriâ vj. poſt Cineres fit Officium de Quinque Plagis Chriſti, *Duplex-majus*.

MARTIUS.

*	d	Cal.	1	
xxix	e	vj	2	
xxviij	f	v	3	
xxvij	g	iv	4	
xxvj	A	iij	5	
25. xxv	b	Prid.	6	
xxiv	c	Non.	7	Perpetuæ & Felicitatis, Mart. *commem.* c. an. 204.
xxiij	d	viij	8	*Primum Novilunium Paſchale.*
xxij	e	vij	9	
xxj	f	vj	10	*Ultima dies Cinerum.*
xx	g	v	11	
xix	A	iv	12	
xviij	b	iij	13	
xvij	c	Prid.	14	
xvj	d	Idib.	15	
xv	e	xvij	16	
xiv	f	xvj	17	
xiij	g	xv	18	Alexandri, Hieroſolymitani Epiſc. & Mart. *commem.* an. 250.
xij	A	xiv	19	
xj	b	xiij	20	
x	c	xij	21	
ix	d	xj	22	*Primum Paſcha.*
viij	e	x	23	
vij	f	ix	24	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		MAIUS.
				Prima Pentecoſte.
xix	d	vj	10	Mamerti, Viennenſis Epiſc. *Simplex* ſ poſt an. 475.
xviij	e	v	11	
xvij	f	iv	12	
xvj	g	iij	13	
xv	A	Prid.	14	
xiv	b	Idib.	15	
xiij	c	xvij	16	
xij	d	xvj	17	
xj	e	xv	18	
x	f	xiv	19	Petri Cœleſtini V. Papæ, Inſtitut. Congr. Cœleſt. *Semid.* an. 1296. & *commem.* S. Yvonis, Preſbyteri, an. 1303.
ix	g	xiij	20	
viij	A	xij	21	
vij	b	xj	22	
vj	c	x	23	
v	d	ix	24	
iv	e	viij	25	Urbani, Papæ I. & Mart. *Simpl.* an. 230.
iij	f	vij	26	
ij	g	vj	27	
j	A	v	28	
*	b	iv	29	
xxix	c	iij	30	
xxviij	d	Prid.	31	Mundanæ, Viduæ & Martæ in Territorio Cadurc. *Simplex :* c. an. 725.

¶ Dominicâ primâ poſt Pentecoſten, ſit Officium de SS. Trinitate, *Solemne-minus.*

Quando Paſcha incidit in diem 23. Martii, Feſtum S. Gabrielis agitur die 5 Maii, cum *commem.* S. Sacerdotis.

JUNIUS.

xxvij	e	Cal.	1	CLari, primi Epiſc. Albienſis & Mart. *Semid.* an. 259. cum *commem.* S. Flori, Lodovenſis Epiſc. v. ſ.
25. xxvj.	f	iv	2	Pothini, Lugdun. Epiſcopi, Blandinæ Virginis, & Quadraginta quinque Mart. *Semiduplex :* an. 177. cum

Cycl. Epact. | *Litt. Dom.* | *Dies menſis.* | JUNIUS.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies menſis.		JUNIUS.
				commem. SS. Marcellini Presbyt. & Petri Exorciſtæ, Mart. an. 304.
xxv. xxiv	g	iij	3	Clotildis, Reginæ Francorum, *Semiduplex :* poſt 537.
xxiij				
xxij	A	Prid.	4	
xxj	b	Non.	5	
	c	viij	6	Norberti, Magdeburgenſis Epiſc. Inſtit. Ordinis Præmonſtratenſis, *Semid.* an. 1134. cum *commem.* S. Claudii Biſuntinenſis Epiſcopi : an. 581.
xx	d	vij	7	
xix	e	vj	8	
xviij	f	v	9	
xvij	g	iv	10	
xvj	A	iij	11	Barnabæ, Gentium Apoſtoli, *Duplex-minus :* c. fin. 1. ſ.
xv	b	Prid.	12	
xiv	c	Idib.	13	
				Ultima Pentecoſte.
xiij	d	xviij	14	
xij	e	xvij	15	
xj	f	xvj	16	Ilpidii, Gabali, Mart. *Semiduplex.*
x	g	xv	17	
ix	A	xiv	18	
viij	b	xiij	19	Gervasii et Protasii, Martyrum : [feſtivatur in civitate & Paroch. tantum] *Solemne-minus.* [extra civitatem *Duplex-minus.*] I. *vel* II. ſ.
vij	c	xij	20	Romualdi, Abbatis, Inſtit. Ord. Camaldulenſis, *Simplex :* c. an. 1027.
vj	d	xj	21	Radulphi, è Territorio Cadurc. Epiſc. Bituric. *Simplex :* an. 866.
v	e	x	22	Paulini, Nolani Epiſc. *Semid.* an. 431.
iv	f	ix	23	Vigilia, *cum jejunio.*
iij	g	viij	24	Nativitas S. Joannis-Baptistæ, *Solemne-minus.*
ij	A	vij	25	
j	b	vj	26	Joannis & Pauli, Mart. *Simpl.* c. an. 363.
*	c	v	27	
xxix	d	iv	28	Irenæi, Lugdun. Epiſc. & Eccl. Doct. ac ſoc. Mart. *Duplex-minus :* c. an. 202. cum *commem.* Vigiliæ SS. Petri & Pauli, Apoſt. *cum jejunio.*
xxviij	e	iij	29	Petri & Pauli, Apoſt. *Solemne-minus :* c. an. 66.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		JUNIUS.
xxvij	f	Prid.	30	Commemoratio S. Pauli, Apoſt. *Duplex-minus.*

JULIUS.

xxvj	g	Cal.	1	MArtialis, Lemovicenſis Epiſcopi, (è 30 Junii) *Semiduplex* : III. ſ.
25. xxv	A	vj	2	Viſitatio B. M. V. *Duplex-majus.*
xxiv	b	v	3	
xxiij	c	iv	4	
xxij	d	iij	5	
xxj	e	Prid.	6	
xx	f	Non.	7	Thomæ, Cantuarienſis Epiſc. & Martyris, (è 29 Dec.) *Semiduplex* : an. 1120. *Tranſlat. hâc die* : 1222.
xix	g	viij	8	Alithii, Cadurc. Epiſc. *Simplex*. poſt an. 400.
xviij	A	vij	9	
xvij	b	vj	10	Septem Fratrum Filiorum ſanctæ Felicitatis, Mart. *Simplex* : c. an. 150.
xvj	c	v	11	Benedicti, Caſſinenſis Abb. (è 21 Mart.) *Semiduplex* : an. 543. *Tranſlatio hâc die* : c. an. 653.
xv	d	iv	12	
xiv	e	iij	13	
xiij	f	Prid.	14	Bonaventuræ, Albanenſis Epiſcopi & Doctoris, *Semiduplex* : an. 1274.
xij	g	Idib.	15	
xj	A	xvij	16	
x	b	xvj	17	
ix	c	xv	18	Thomæ Aquinatis, Eccl. Doct. (è 7 Mart.) *Duplex-minus* : an. 1274. *Canoniſatio hâc die* : an. 1333.
viij	d	xiv	19	Vincentii à Paulo, Presbyteri, Miſſion. Inſtitut. *Semiduplex* : an. 1660.
vij	e	xiij	20	
vj	f	xij	21	Victoris, Mart. *Semiduplex* : an. 290.
v	g	xj	22	Mariæ-Magdalenes, *Duplex-maj.* I. ſ.
iv	A	x	23	Apollinaris, Ravennenſis Epiſc. *Simpl.* I. vel II. ſ.
iij	b	ix	24	Sigolenæ, Albienſis Viduæ, *Simplex* : ante med. VIII. ſ.
ij	c	viij	25	Jacobi (Zebedæi) Apoſt. *Duplex-majus.*

...cl. ...ct.	Litt. Dom.	Dies menſis		JULIUS.
				an. 44. cum *commem.* S. Chriſtophori, Mart. in Lycia : 111. ſ.
	d	vij	26	
	e	vj	27	Urſi, Abbatis, *Simplex* : c. an. 510.
xix	f	v	28	Joachim & Annæ parentum beatæ Mariæ Virginis, *Duplex-minus.*
xviij	g	iv	29	Lupi, Trecenſis Epiſc. *Semiduplex* : c. an. 479.
xxvij	A	iij	30	
. xxvj	b	Prid.	31	Germani, Autiſſiod. Ep. *Semid.* an. 448. cum *commem.* Sancti Ignatii Loyolæ, Preſb. Inſtitut. Societatis Jeſu; an. 1556.

Dominicâ ſecundâ Julii fit de SUSCEPTIONE SANCTÆ SPINÆ, *Duplex maj.* Feria 2. poſt Dominicam 2. Julii, Tranſlatio Capitis S. Blaſii, Epiſcopi & Martyris, *Simplex.*

AUGUSTUS.

iv. xxiv	c	Cal.	1	PEtri ad Vincula, (è 20 Apr.) *Duplex-minus* : an. 44 & 65. *Dedic. Baſilicæ ejuſdem hâc die* : an. 439. *vel* 451. cum *comm.* SS. Septem Fratrum Machabæorum, & eorum Matris, Martyrum, circa an. 167. *ante Chriſtum natum.*
xxiij	d	iv	2	Stephani, Papæ & Mart. *Simpl.* an. 257.
xxij	e	iij	3	Inventio Corporis S. Stephani, Proto-Martyris, *Duplex-minus* : an. 415.
xxj	f	Prid.	4	Dominici, Preſb. Inſtit. Ord. Fratrum Prædic. (è 6.) *Semidupl.* an. 1221.
xx	g	Non.	5	
xix	A	viij	6	Transfiguratio Domini, *Duplex-majus* : an. 28 *vel* 32. cum *commem.* S. Xyſti, Papæ & Mart. an. 258.
xviij	b	vij	7	
xvij	c	vj	8	
xvj	d	v	9	
xv	e	iv	10	Laurentii, Diaconi & Mart. *Duplex-majus* : an. 258.
xiv	f	iij	11	Claræ, Clariſſarum Abbatiſſæ, *Simplex* : an. 1253.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		AUGUSTUS.
xiij	g	Prid.	1	
xij	A	Idib.	1	
xj	b	xix	14	Vigilia, *cum jejunio.*
x	c	xviij	15	ASSUMPTIO B. M. V. *Annuale* : 1. f.
ix	d	xvij	16	Rochi, Laïci apud Montem Peſſulanum, *Duplex-minus* : an. 1327. cum *commem.* Octavæ.
viij	e	xvj	17	De Octava, *Semiduplex.*
vij	f	xv	18	De Octava, *Semiduplex.*
vj	g	xiv	19	De Octav. *Semiduplex.*
v	A	xiij	20	Bernardi, Claravall. Abbatis, & Eccl. Doct. *Duplex-minus* : an. 1153. cum *commem.* Octavæ. *ac* Vigiliæ S. Privati, *ſine jejunio.*
iv	b	xij	21	PRIVATI MARTYRIS GABALORUM PRIMI EPISCOPI ET PATRONI : *Annuale* : an. 265.
iij	c	xj	22	Octava Aſſumptionis B. M. *Duplex-maj.* cum *commem.* Octavæ S. Privati.
ij	d	x	23	De Octava S. Privati, *Semiduplex.*
j	e	ix	24	Bartholomæi, Apoſt. *Duplex-majus* : 1. f. cum *commem.* Oct. S. Privati.
*	f	viij	25	Ludovici IX. Regis Franciæ, *Duplex-majus* : an. 1270. cum *commem.* Oct. S. Privati.
xxix	g	vij	26	Cæſarii Arelatenſis Epiſc. & Eccleſ. Doct. (è 27.) *Duplex-minus.* cum *commem.* Oct. S. Privati
xxviij	A	vj	27	Auguſtini, Hippon. Epiſc. & Eccl. Doct. (è 28.) *Duplex-minus* : an. 430. cum *commem.* Octav. S. Privati.
xxvij	b	v	28	Octava S. Privati, *Duplex-majus.* cum *com.* S. Juliani, Brivatenſis, Martyris, an. 304.
xxvj	c	iv	29	Decollatio S. Joannis-Baptiſtæ, *Duplex-majus* : an. 28 *vel* 32.
25. xxv.	d	iij	30	
xxiv.	e	Prid.	31	

SEPTEMBER.

xxiij	f	Cal.	1	ÆGidii, Abbatis in Occitania : *Semiduplex* : an. 547. vel 558.
xxij	g	iv	2	Lazari à Chriſto ſuſcitati, & SS. Mar-

Cycl. Epact.	Litt. Dom.		Dies menſis.	SEPTEMBER.
				riæ & Marthæ ſororum, Chriſti hoſpitum, *Duplex-majus :* 1 ſ. cum *commem.* S. Antonini, Mart. III. ſ.
xxj	A	iij	3	Gregorii magni, Papæ & Eccl. Doct. (è 12 Mart.) *Duplex-minus :* an. 604. *Ordinatio hâc die :* an. 590. cum *commem.* S. Proculæ, Ruthenenſis Virginis & Martyris.
xx	b	Prid.	4	Fredaldi, Gabalorum Epiſc. *Semidup.* c. an. 820. *vel* 830.
xix	c	Non.	5	
xviij	d	viij	6	Eugenii, Cathaginenſis Epiſc. & Confeſſoris, *Simplex :* an. 504.
xvij	e	vij	7	Chariſſimæ, Albienſis Virginis, *Simplex :* c. an. 504.
xvj	f	vj	8	NATIVITAS B. M. V. *Solemne-majus.*
xv	g	v	9	De Octava, *Semiduplex.*
xiv	A	iv	10	De Octav, *Semiduplex :* cum *comm.* S. Salvii, Albienſis Epiſc. c. an. 684. & S. Nicolai Tolentinatis, Eremitæ ſancti Auguſt. an. 1309.
xiij	b	iij	11	De Octava *Semiduplex.*
xij	c	Prid.	12	
xj	d	Idib.	13	
x	e	xviij	14	Exaltatio ſanctæ Crucis, (imperante Conſtantino, an. 326 *vel* 327, imperante Heraclio, an. 629.) *Duplex-majus :* cum *commem.* Octavæ ac S. Cornelii, Papæ & Mart. an. 252.
ix	f	xvij	15	Octava Nativ. B. M. *Duplex-minus.*
viij	g	xvj	16	Cypriani, Carthag. Epiſc. & Eccl. Doct. & Mart. *Semiduplex :* an. 258.
vij	A	xv	17	
vj	b	xiv	18	Joannis-Chryſoſtomi, Conſtant. Ep. & Eccl. Doct. (è 14.) *Semid.* an. 407.
v	c	xiij	19	
iv	d	xij	20	
iij	e	xj	21	Matthæi, Apoſt. & Evang. *Duplex-majus :* 1. ſ.
ij	f	x	22	Mauricii & Soc. Mart. *Semid.* an. 286.
j	g	ix	23	Theclæ, Virginis & Martyris, *Simplex :* c. fin. 1. ſ.
*	A	viij	24	
xxix	b	vij	25	
xxviij	c	vj	26	

Cycl. Epact.	*Litt. Dom.*	*Dies mensis.*	SEPTEMBER.
xxvij	d	v	27	Coſmæ & Damiani, fratrum, Mart. *Semiduplex :* c. init. iv. ſ.
25. xxvj	c	iv	28	
xxv xxiv	f	iij	29	Michaelis, & omnium Angelorum; *Duplex-majus.* Hoc feſtum in Apulia ſumpſit initium, an. 493. *vel* 536.
xxiij	g	Prid.	30	Hieronymi, Presbyteri & Eccl. Doct. *Duplex-minus :* an. 420.

OCTOBER.

xxij	A	Cal.		Remigii, Remenſis Epiſc. (è 13 Jan.) *Semiduplex :* c. an. 533. *Tranſlatio prima hâc die*, ante an. 585.
xxj	b	vj	2	Feſtum Angelorum Cuſtodum, *Duplex-minus :* cum *commem.* S. Leodegarii Auguſtod. Epiſc. & Mart. an. 678.
xx	c	v		Dionyſii Areopagitæ, primi Athenarum Epiſc. & Mart. *Simpl.* c. an. 95.
xix	d	iv	4	Franciſci, Aſſiſinatis in Umbria, Inſtit. Ord. Fratrum Min. *Semid.* an. 1226.
xviij		iij		
xvij	f	Prid.	6	Enimiæ, Virginis, *Semiduplex :* poſt an. 628. cum *comm.* S. Fidis, Virg. & Mart. c. an. 287. *vel.* 290.
xvj	g	Non.	7	Brunonis, Monachi, Inſtitut. Ordinis Carthuſianorum, [è 6.) *Semiduplex :* an. 1101.
xv	A	viij	8	
xiv	b	vij	9	Dionyſii, primi Pariſiorum Epiſcopi, Ruſtici Preſb. & Eleutherii Diaconi, Mart. *Semid.* an. 275.
xiij	c	vj	10	
xij	d	v	11	
xj	e	iv	12	Speriæ, Virg. & Mart. *Simp.* c. an. 760.
x	f	iij	13	Geraldi, Comitis Aureliacenſis, *Simp.* an. 909.
ix	g	Prid.	14	
viij	A	Idib.	15	Thereſiæ, Virg. Inſtauratricis Ordinis Carmelit. *Semiduplex :* an. 1582.
vij	b	xvij	16	
vj	c	xvj	17	

Cycl. Epact.	Litt. Dom.		Dies mensis.	OCTOBER.
v	d	xv	18	Lucæ, Evang. *Duplex-majus* : 1. ſ.
iv	e	xiv	19	
iij	f	xiij	20	
ij	g	xij	21	Urſulæ & Soc. Virg. & Mart. *Semiduplex* : an. 450. cum *commem.* S. Hilarionis, Abbatis : an. 571.
j	A	xj	22	Lupentii, Abbatis, & Mart. *Duplex-minus* : c. an. 589.
*	b	x	23	
xxix	c	ix	24	Capuani, Cadurcenſis Epiſc. *Simplex* : c. an. 680.
xxviij	d	viij	25	Hilarii, Gabalorum Epiſc. *Semid.* an. 541.
xxvij	e	vij	26	
xxvj	f	vj	27	
25. xxv	g	v	28	Simonis & Judæ, Apoſt. *Duplex-majus* : 1. ſ.
xxiv	A	iv	29	
xxiij	b	iij	30	
xxij	c	Prid.	31	Vigilia, *cum jejunio* : cum *commem.* ſancti Quintini, Mart. c. an. 287.

Dominicâ poſt feſtum S. Franciſci, fit ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS ECCLESIÆ CATHEDRALIS MIMATENSIS, an. 1620. eâdem die ANNIVERSARIUM DEDICATIONIS Eccleſiarum Diœceſis, *Solemne-majus* : cum Octava.

Dominicâ poſt feſtum S. Lucæ, DE COMMEMORATIONE MIRACULORUM S. PRIVATI, Gabalorum primi Epiſcopi & Patroni, *Duplex-majus*.

NOVEMBER.

xxj	d	Cal.	1	OMNIUM SANCTORUM, *Solemne-majus* : inſtitut. c. an. 835.
xx	e	iv	2	Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum, *Duplex-majus* : Inſtituta an. 998. (*Commem.* Oct. omnium Sanctorum, ſi ſit Dominica.)
xix	f	iij	3	De Octava omnium SS. *Semid.* cum *comm.* S. Euſtachii, & Soc. Mart.

Cycl. Epact.	Litt. Dom.	Dies mensis.		
				c. an. 125. tum S. Naamatii, Diac. v. ſ.
xviij	g	Prid.	4	Caroli Borromæi, Mediol. Epiſcopi, Cardin. (è 3) *Semiduplex*: an. 1584. cum *commem.* omnium SS.
xvij	A	Non.	5	Amantii, Epiſc. Ruthen. (è 4.) *Semid.* v. ſ. cum *commem.* Oct. *ac* S. Martianæ, Albienſis Virg. VI. ſ.
xvj	b	viij	6	De Octava omnium SS. *Semiduplex:*
xv	c	vij	7	De Octava omnium SS. *Semiduplex:* cum *commem.* S. Amarandi, Mart. Albienſis, III. ſ.
xiv	d	vj	8	Octava omnium SS. & Veneratio SS. Reliquiarum, imprimis Eccleſiæ Cathedralis & totius diœceſis Mimatenſis, *Duplex-majus*: [*anted* 15. Nov.)
xiij		v	9	
xij	f	iv	10	Leonis magni, Papæ & Eccleſiæ Doct. *Semiduplex*: c. an. 461 *vel* 462. cum *commem.* S. Martini, Papæ & Mart. (è 16 Sept.) an. 655.
xj	g	iij	11	Martini Turonenſis Epiſcopi, *Duplex-majus*: an. 396.
x	A	Prid.	12	
ix	b	Idib.	13	Verani, Cabellicenſis Epiſcopi, (è 11.) *Semidup.* c. an. 590. cum *commem.* S. Dalmatii, Ruthenenſis, Epiſc. an. 580.
viij	c	xviij	14	
vij	d	xvij	15	Deſiderii, Cadurc. Ep. *Simpl.* an. 654.
vj	e	xvj	16	
v	f	xv	17	
iv	g	xiv	18	
iij	A	xiij	19	Elizabeth, Viduæ, *Simpl.* an. 1231. cum *commem.* S. Quintiani, Ruthenenſis, deinde Claromontenſis Epiſcopi, an. 527.
ij	b	xij	20	
j	c	xj	21	Præſentatio B. M. V. *Duplex-minus.*
*	d	x	22	Cæciliæ, Virginis & Mart. *Duplex-minus*: II *vel* III. ſ.
xxix	e	ix	23	Clementis, Papæ & Mart. *Semidupl.* an. 100.
xxviij	f	viij	24	Chryſogoni, Mart. *Simplex*: an. 304.

Cycl. Epaſt.	Litt. Dom.	Dies menſis.		NOVEMBER.
xxvij	g	vij	25	Catharinæ, Virg. & Mart. *Semidup.* iv. ſ.
25. xxvj	A	vj	26	Lini, Papæ & Mart. *Semid.* c. an. 78.
xxv. xxiv.	b	v	27	
				Prima ſedes Adventûs.
xxiij	c	iv	28	
xxij	d	iij	29	Saturnini, Epiſc. & Mart. *Simplex :* c. an. 258 *vel* 275.
xxj	e	Prid.	30	Andreæ, Apoſt. *Duplex-majus :* i. ſ.

DECEMBER.

xx	f	Cal.	1	Ileri, Gabalorum Epiſc. *Semiduplex :* vii. cum *commem.* S. Eligii Nov. Epiſc. an. 659.
xix	g	iv	2	Franciſci Xaverii, Preſbyteri, *comm.* an. ſ. 1552.
				Ultima ſedes Adventûs.
xviij	A	iij	3	
xvij	b	Prid.	4	Barbaræ, Virg. & Mart. *commem.* c. an. 236.
xvj	c	Non.	5	
xv	d	viij	6	Nicolai, Myrenſis Epiſc. *Semiduplex :* c. an. 320.
xiv	e	vij	7	
xiij	f	vj	8	Conceptio B. M. V. *Solemne-minus.*
xij	g	v	9	
xj	A	iv	10	Gauſberti, Cadurc. Epiſc. *commem.* c. an. 900.
x	b	iij	11	Damaſi, Papæ, *commem.* an. 384.
ix	c	Prid.	12	Diogeniani, Albienſis Epiſc. *commem.* poſt an. 409.
viij	d	Idib.	13	Luciæ, Virg. & Mart. *Semiduplex :* an. 304. cum *commem.* S. Urſicini, Cadurc. Epiſc. *poſt.* an. 585.
vij	e	xix	14	
vj	f	xviij	15	
v	g	xvij	16	
iv	A	xvj	17	
iij	b	xv	18	

Cycl. Epact.	*Litt. Dom.*	*Dies menſis.*		
ij	c	xiv	19	
j	d	xiij	20	
*	e	xij	21	Thomæ, Apoſt. *Duplex-majus :* 1. ſ.
xxix	f	xj	22	
xxviij	g	x	23	
xxvij	A	ix	24	Vigilia, *cum jejunio.*
xxvj	b	viij	25	NATALE DOMINI, *Annuale.*
25. xxv	c	vij	26	STEPHANI, PROTO-MART. *Solemne-minus :* an. 33. cum *commem.* Oct. Natalis Domini.
xxiv	d	vj	27	JOANNIS, APOSTOLI & EVANGELISTÆ, *Duplex-majus :* an. 100 *vel* 104 cum *commem.* Natalis Domini.
xxiij	e	v	28	Innocentium, Mart. *Duplex-minus :* 1. ſ. cum *commem.* Natalis Domini.
xxij	f	iv	29	De Octava Natalis Domini.
xxj	g	iij	30	Officium Dominicæ intrà Octavam Natalis Domini, *Semiduplex :*
19. xx	A	Prid.	31	De Oct. Natalis Domini, cum *comm.* S. Sylveſtri, Papæ : an. 335. *ac* ſanctæ Columbæ, V. & M. an. 258 *vel* 273.

* Hæc Epacta 19. nunquam eſt in uſu, niſi quando eodem anno concurrit cum aureo Numero xix.

PRIVILEGE DU ROI.

OUIS, PAR LA GRACE DE DIEU, Roi de France et de Navarre : nos amés & féaux Conſeillers, les Gens te- ns nos Cours de Parlement, Maître des :quêtes ordinaires de notre Hôtel, Grand Con- l, Prevôt de Paris, Baillifs, Sénéchaux, leurs eutenans Civils, & autres nos Juſticiers qu'il partiendra : SALUT. Notre bien amé & féal onſeiller en nos Conſeils, le ſieur GABRIEL- ORENT DE CHOISEUL-BEAUPRÉ, Evêque de ende, Nous a fait expoſer qu'il auroit beſoin de os Lettres de Privilége pour l'impreſſion des ſages de ſon Diocèſe. A CES CAUSES, voulant vorablement traiter ledit ſieur Evêque, Nous i avons permis & permettons par ces Préſentes, : faire imprimer par tel Imprimeur qu'il voudra oiſir, tous les *Bréviaires*, *Diurnaux*, *Miſſels*, *tuels*, *Antiphoniers*, *Manuels*, *Graduels*, *Pro- ſionnaux*, *Epiſtoliers*, *Pſeautiers*, *demi-Pſeau- rs*, *Directoires*, *Heures*, *Catéchiſmes*, *Or- nnances*, *Mandemens*, *Statuts Synodaux*, *Let- es Paſtorales & Inſtructions à l'uſage de ſondit iocèſe*, en tels volumes, forme, marge, ca- actères, conjointement ou ſéparément, & autant le fois que bon lui ſemblera, & de les faire ven- lre & débiter par tout notre Royaume pendant le ems de *douze années* conſécutives, à compter lu jour de la date des Préſentes ; ſans toutefois u'à l'occaſion des Livres ci deſſus ſpécifiés, il

puiſſe en être imprimés d'autres qui ne ſoient pas dudit ſieur Evêque. Faiſons défenſes à tous Imprimeurs, Libraires & autres perſonnes de quelque qualité & condition qu'elles ſoient, d'en introduire d'impreſſion étrangere dans aucun lieu de notre obéiſſance; comme auſſi d'imprimer, ou faire imprimer, vendre, faire vendre, & débiter leſdits Livres en tout ou en partie, ni d'en faire aucunes Traductions ou Extraits, ſous quelque prétexte que ce puiſſe être, ſans la permiſſion expreſſe & par écrit dudit ſieur Evêque, ou de ceux qui auront droit de lui, à peine de confiſcation des Exemplaires contrefaits, de trois mille livres d'amende contre chacun des contrevenans, dont un tiers à Nous, un tiers à l'Hôtel Dieu de Paris, & l'autre tiers audit ſieur Evêque, ou à celui qui aura droit de lui, & de tous dépens, dommages & intérêts: A la charge que ces Préſentes ſeront enregiſtrées tout au long ſur le Regiſtre de la Communauté des Imprimeurs & Libraires de Paris, dans trois mois de la date d'icelles; que l'impreſſion deſdits Livres ſera faite dans notre Royaume, & non ailleurs, en bon papier & beaux caractéres, conformément aux Réglemens de la Librairie; qu'avant de les expoſer en vente, les Manuſcrits ou Imprimés qui auront ſervi de copie à l'impresſion deſdits Livres, ſeront remis ès mains de notre très cher & féal Chevalier, le Sieur De Lamoignon, Chancelier de France; & qu'il en ſera enſuite remis deux Exemplaires de chacun dans notre Bibliothéque publique, un dans celle de notre Château du

Louvre ; un dans celle dudit Sieur DE LAMOIGNON, & un dans celle de notre très-cher & féal Chevalier Vice-Chancelier & Garde des Sceaux de France, le Sieur DE MEAUPEOU : le tout à peine de nullité des Préſentes. DU CONTENU deſquelles vous mandons & enjoignons de faire jouir ledit ſieur Evêque, & ſes ayans cauſe, pleinement & paiſiblement, ſans ſouffrir qu'il leur ſoit fait aucun trouble ou empêchement. VOULONS que la copie des Préſentes, qui ſera imprimée tout au long au commencement ou à la fin desdits Livres, ſoit tenue pour duement ſignifiée, & qu'aux Copies collationnées par l'un de nos amés & féaux Conſeillers-Secrétaires, foi ſoit ajoutée comme à l'original. COMMANDONS au premier notre Huiſſier ou Sergent, ſur ce requis, de faire pour l'exécution d'icelles tous actes requis & néceſſaires, ſans demander autre permiſſion, & nonobſtant Clameur de Haro, Charte Normande, & Lettres à ce contraires : CAR tel eſt notre plaiſir. DONNÉ à Paris, le trentiéme jour du mois de Novembre, l'an de grace mil ſept cent ſoixante trois, & de notre Régne le quarante-neuviéme. Par le Roi en ſon Conſeil.

Signé, LE BEGUE, avec paraphe.

Regiſtré ſur le Regiſtre XVI. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, N°. 1153, fol. 17. conformément au Réglement de 1723, qui fait défenſes, Art. XLI. à toutes perſonnes, de quel-

ques qualités & conditions qu'elles ſoient, autres que les Libraires & Imprimeurs, de vendre, débiter, faire afficher aucuns Livres pour les vendre en leurs noms, ſoit qu'ils s'en diſent les Auteurs ou autrement, & à la charge de fournir à la ſusdite Chambre neuf exemplaires, preſcrits par l'Article CVIII. du même Réglement. A Paris, ce 12 Décembre 1763.

Signé, R. ESTIENNE, *Adjoint.*

NOUS, GABRIEL-FLORENT DE CHOISEUL-BEAUPRÉ, Evêque & Seigneur de Mende, Conſeiller du Roi, &c. avons cédé & transporté, cédons & transportons par ces Préſentes, aux Sieurs Pierre-Gilles Le Mercier, Jean Deſaint & Charles Saillant, Jean-Thomas Hériſſant, Antoine Boudet, Claude-Jean-Baptiſte Hériſſant, & Auguſtin-Martin Lottin, Libraires & Imprimeurs à Paris, le droit de Privilége qui Nous appartient en conſéquence des Lettres Patentes de SA MAJESTÉ à Nous accordées le trentiéme Novembre de la préſente année 1763, pour en joüir par lesdits ſusnommés & leurs ayans cauſe, comme de choſe à eux appartenante, & pour, en vertu dudit Privilége, imprimer, vendre & diſtribuer les *Bréviaires, Diurnaux, Miſſels, Antiphoniers, Manuels, Graduels, Proceſſionnaux, Epiſtoliers, Pſeautiers, Heures & tous les Livres ſervans à l'Office Divin à l'uſage de notre Diocèſe, tant pour les Eccléſiaſtiques, que pour les Laïcs*, tout ainſi & en la maniere qu'il eſt porté audit Privilége, dont nous leur avons fait remettre une copie collationnée. Donné à Mende le ſeptiéme Décembre mil ſept cent ſoixante-trois.

† GAB. FLOR. DE CHOISEUL-BEAUPRÉ, Ev. de Mende.

PAR MONSEIGNEUR,

Signé, SAINT-JUST.

Regiſtré la préſente Ceſſion ſur le Regiſtre XVI. de la Chambre Royale & Syndicale des Libraires & Imprimeurs de Paris, No. 56. *fol.* 30. *conformément aux anciens Réglemens, confirmés par celui du 28 Février 1723. A Paris ce 20 Décembre 1763.*

Signé, LE BRETON, Syndic.

PSALTERIUM.

PSALTERIUM
DISPOSITUM PER HEBDOMADAM.

PARS ÆSTIVA.

DOMINICA,
AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Ante Officium Nocturnum dicitur ſecretò :

PAter noſter, qui es in cœlis; ſanctificétur nomen tuum : advéniat regnum tuum : fiat volúntas tua ſicut in cœlo & in terra : panem noſtrum quotidiánum da nobis hódie, & dimítte nobis débita noſtra, ſicut & nos dimíttimus debitóribus noſtris : & ne nos indúcas in tentatiónem; ſed líbera nos à malo. Amen.

AVe, María, grátiâ plena; Dóminus tecum : benedícta tu in muliéribus, & benedíctus fructus ventris tui Jeſus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nunc, & in hora mortis noſtræ. Amen.

CRedo in Deum, Patrem omnipoténtem, creatórem cœli & terræ : Et in Jeſum Chriſtum Fílium ejus únicum, Dóminum noſtrum : qui concéptus eſt de Spíritu ſancto, natus ex María Vírgine : paſſus ſub Póntio Piláto, crucifíxus, mórtuus, & ſepultus : deſcendit ad ínferos : tértiâ die reſurrexit à mórtuis : aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis : inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos. Credo in Spíritum ſanctum, ſanctam Eccléſiam cathólicam, Sanctórum communiónem, remiſſiónem peccatórum, carnis reſurrectiónem, vitam ætérnam. Amen.

Deinde altâ voce dicitur :

DOmine, lábia mea apéries; ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. *Pſ.* 50.

℣. Deus, in adjutórium meum intende : ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtina. *Pſ.* 69.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto : Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Allelúia.

Sic dicitur Allelúia. *etiam ad alias Horas.*

Invitatorium. Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94.

VEníte, exultémus Dómino, jubilémus Deo ſalutári noſtro : præoccupémus fáciem ejus in confeſſióne, & in pſalmis jubilémus ei.

Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Quóniam Deus magnus Dóminus, & rex magnus ſuper omnes deos : quóniam non repellet Dóminus plebem ſuam; quia in manu ejus ſunt omnes fines terræ, & altitúdines móntium ipſe cónſpicit.

* Veníte, adorémus.

Quóniam ipſíus eſt mare, & ipſe fecit illud, & áridam fundavérunt manus ejus : veníte, adorémus, & procidámus ante Deum : plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipſe eſt Dóminus Deus noſter; nos autem pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus.

* Veníte, adorémus.

Hódie ſi vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda veſtra, ſicut in exacerbatióne, ſecundùm diem tentatiónis in deſerto, ubi tentavérunt me patres veſtri, probavérunt & vidérunt ópera mea.

* Veníte, adorémus.

Quadraginta annis próximus fui generatióni huic, & dixi : Semper hi errant corde; ipſi verò non cognovérunt vias meas : quibus jurávi in ira mea, ſi introíbunt in réquiem meam.

* Veníte, adorémus.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto : Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen.

Repetitur, Dóminum qui fecit nos, * Veníte, adorémus.

Hymnus.

DIe diérum príncipe
Lux è ténebris éruta :
Chriſtus ſepulcri cárcere,
Lux vera mundi, pródiit,
Et mors, & horrendū chaos
Vocem jubentis áudiunt :
Nos ſurdióres, ô pudor!
Deo pigébit óbſequi?
Umbris ſepulta dum ſtupet
Natúra, lucis fílii,
Surgámus, & noctem piis
Exerceámus cánticis.
Legem, prophétas, & ſacros
Pſalmos calentes lúmine,
Profána dum ſilent loca,
Divína templa pérſonent.
Cœleſtis hæc vincat tuba
Cordis ſopórem lánguidi,
Novique mores éxprimant
Vitam reſurgentis novam.
Hoc conſequémur, te duce,
Fons caritátis, ô Deus,
Qui legis addis lítteræ
Vitæ datórem ſpíritum.
Sit laus Patri, laus Fílio;
Par ſit tibi laus, Spíritus,
Afflante quo mentes ſacris
Lucent & ardent ígnibus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Beátus vir.

*Aſteriſcus hic * notat mediationem & pauſam.*

Pſalmus 1.

BEátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, & in via peccatórum non ſtetit, * & in cáthedra peſtiléntiæ non ſedit;

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * & in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tanquam lignum quod plantátum eſt ſecùs decurſus aquárum, * quod fructū ſuum dabit in témpore ſuo.

Et fólium ejus non défluet; * & ómnia quæcumque fáciet, proſperabuntur.

Non ſic ímpii, non ſic; * ſed tanquam pulvis quem prójicit ventus à fácie terræ.

Ideò non reſurgent ímpii in judício, * neque peccatóres in concílio juſtórum;

Quóniam novit Dóminus viam juſtórum, * & iter impiórum períbit.

Glória Patri, & Fílio, * & Spíritui ſancto:

Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, * & in ſécula ſeculórum. Amen.

Hi verſus Glória & Sicut erat. *dicantur in fine Pſalmorum, Diviſionum & Canticorum, niſi aliter notetur.*

Ant. Beátus vir qui non ábiit in consílio impiórum, ſed in lege Dómini meditábitur die ac nocte.

Ant. 4. f. Servíte Dómino.

Pſalmus 2.

QUare fremuérunt gentes, * & pópuli meditáti ſunt inánia?

Aſtitérunt reges terræ, & príncipes convenérunt in unum * adversùs Dóminum, & adversùs Chriſtum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * & projiciámus à nobis jugum ipſórum.

Qui hábitat in cœlis irridébit eos, * & Dóminus ſubſannabit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira ſua, * & in furóre ſuo conturbábit eos.

Ego autem conſtitútus ſum rex ab eo ſuper Sion montem ſanctum ejus, * prædicans præceptum ejus.

Dñus dixit ad me: * Fílius meus es tu, ego *hódie génui te.*

Póſtula à me, & dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * & poſſeſſiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * & tamquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite: * erudímini, qui judicátis terrā.

Servíte Dómino in timóre, * & exultáte ei cum tremóre:

Apprehéndite disciplínam, nequando iraſcátur Dóminus, * & pereátis de via juſta.

Cùm exárſerit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Ant. Servíte Dómino, & exultáte ei: apprehéndite disciplínam.

Ant. 8. *G.* Dicunt.

Pſalmus 3.

DOmine, quid multiplicáti ſunt qui tríbulant me? * multi inſurgunt adversùm me.

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es, * glória mea, & exaltans caput meum.

Voce meâ ad Dóminum clamávi, * & exaudívit me de monte ſancto ſuo.

Ego dormívi, & ſoporátus ſum; * & exurrexi, quia Dóminus ſuſcépit me.

Non timébo millia pópuli circumdantis me: * exurge, Dómine; ſalvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percuſſiſti omnes adverſántes mihi ſine cauſa, * dentes peccatórum contriviſti.

Dómini eſt ſalus; * & ſuper pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Dicunt ánimæ meæ: Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus; tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es.

℣. Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; ℟. Et cuſtodívi legem tuam. *Pſ.* 118.

Poſt verſiculum cujuſlibet Nocturni dicitur ſecretò: Pater noſter.

Altâ voce: ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Abſol. & Benedict. habentur poſt Pſalterium.

Lectiones cum Reſponſoriis ut in Proprio.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Díligam te.

Pſalmus 17.

Díligam te, Dómine, fortitúdo mea: * Dóminus firmamentum meum, & refúgium meum, & liberátor meus.

Deus meus adjútor meus, * & ſperábo in eum.

Protector meus, & cornu ſalútis meæ, * & ſuſceptor meus.

Laudans invocábo Dóminum; * & ab inimícis meis ſalvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & torrentes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inferni circumdedérunt me: * præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * & ad Deum meum clamávi;

Et exaudívit de templo ſancto ſuo vocem meam; * & clamor meus in conſpectu ejus, introívit in aures ejus.

Commóta eſt & contrémuit terra: fundamenta móntium conturbáta ſunt, & commóta ſunt; * quóniam irátus eſt eis.

Aſcendit fumus in ira ejus, & ignis à fácie ejus exarſit: * carbónes ſuccenſi ſunt ab eo.

Inclinávit cœlos, & deſcendit: * & calígo ſub pédibus ejus.

Et aſcendit ſuper Chérubim, & volávit: * volávit ſuper pennas ventórum.

Et póſuit ténebras latíbulum ſuum: in circúitu ejus tabernáculum ejus; * tenebróſa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conſpectu ejus nubes tranſiérunt, * grando, & carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus, & Altíſſimus dedit vocem ſuam: * grando & carbónes ignis.

Et miſit ſagittas ſuas, & diſſipávit eos: * fúlgura multiplicávit, & conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum, * & reveláta ſunt fundamenta orbis terrárum,

Ab increpatióne tua, Dómine, * ab inſpiratióne ſpíritûs iræ tuæ.

Ant. Díligam te, Dómine, fortitúdo mea, firmamentum meum, & refúgium meum.

Ant. 4. *D.* Ero immaculátus.

Diviſio Pſalmi 17.

Miſit de ſummo [Dóminus,] & accépit me, * & aſſumpſit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíſſimis, & ab his qui odérunt me; * quóniam confortáti ſunt ſuper me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ ; * & factus eſt Dóminus protector meus.

Et eduxit me in latitúdinem : * ſalvum me fecit, quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum retríbuet mihi;

Quia cuſtodívi vias Dómini, * nec ímpiè geſſi à Deo meo ;

Quóniam ómnia judícia ejus in conſpectu meo, * & juſtítias ejus non répuli à me.

Et ero immaculátus cum eo, * & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum in conſpectu oculórum ejus.

Cum ſancto ſanctus eris, * & cum viro innocente innocens eris :

Et cum electo electus eris, * & cum perverſo pervertéris.

Quóniam tu pópulum húmilem ſalvum fácies, * & óculos ſuperbórum humiliábis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam, Dómine : * Deus meus, illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar à tentatióne, * & in Deo meo tranſgrédiar murum.

Ant. Ero immaculátus cum Deo meo, & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Ant. 7. a. Déxtera tua.

Altera diviſio Pſalmi 17.

Deus meus, impollúta via ejus ; elóquia Dómini igne examináta : * protector eſt ómnium ſperántium in ſe.

Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum noſtrum?

Deus qui præcinxit me virtúte, * & póſuit immaculátam viam meam ;

Qui perfécit pedes meos tamquam cervórum, * & ſuper excelſa ſtátuens me ;

Qui docet manus meas ad prælium : * & poſuiſti ut arcum æreum bráchia mea,

Et dediſti mihi protectiónem ſalútis tuæ ; * & déxtera tua ſuſcépit me.

Et disciplína tua correxit me in finem, * & disciplína tua ipſa me docébit.

Dilataſti greſſus meos ſubtus me, * & non ſunt infirmáta veſtígia mea.

Pérſequar inimícos meos, & comprehendam illos, * & non convertar donec defíciant.

Confringam illos, nec póterunt ſtare : * cadent ſubtus pedes meos.

Et præcinxiſti me virtúte ad bellum ; * & ſupplantaſti inſurgentes in me ſubtus me.

Et inimícos meos dediſti mihi dorſum, * & odientes me diſperdidiſti.

Clamavérunt, nec erat qui ſalvos fáceret : * ad Dóminum, nec exaudívit eos.

Et comminuam eos ut púlverem ante fáciem venti : * ut lutum plateárum delébo eos.

Erípies me de contradictiónibus pópuli : * conſtítues me in caput géntium.

Pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi : * in audítu auris obedívit mihi.

Filii aliéni mentíti ſunt mihi: * filii aliéni inveteráti ſunt, & claudicavérunt à ſémitis ſuis.

Vivit Dóminus, & benedíctus Deus meus; * & exaltétur Deus ſalútis meæ.

Deus, qui das vindíctas mihi, & ſubdis pópulos ſub me, * liberátor meus de inimícis meis iracundis.

Et ab inſurgéntibus in me exaltábis me: * à viro iníquo erípies me.

Proptéreà confitébor tibi in natiónibus, Dómine; * & nómini tuo pſalmum dicam.

Magníficans ſalútes regis ejus, * & fáciens miſericórdiam chriſto ſuo David, & ſémini ejus uſque in ſéculum.

Ant. Déxtera tua ſuſcépit me, Dómine; & diſciplína tua ipſa me docébit.

℣. Legem tuam, Dómine, non ſum oblítus: ℟. Médiâ nocte ſurgébam ad confiténdum tibi. *Pſ.* 118.

Pater noſter.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. In Deo.

Pſalmus 27.

AD te, Dómine, clamábo: Deus meus, ne ſíleas à me; * nequando táceas à me, & aſſimilábor deſcendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum ſanctum tuum.

Ne ſimul trahas me cum peccatóribus; * & cum operántibus iniquitátem ne perdas me:

Qui loquuntur pacem cum próximo ſuo; * mala autem in córdibus eórum.

Da illis ſecundùm ópera eórum, * & ſecundùm nequítiam adinventiónum ipſórum.

Secundùm ópera mánuum eórum tribue illis: * redde retributiónem eórum ipſis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, & in ópera mánuum ejus; * déſtrues illos, & non ædificábis eos.

Benedíctus Dóminus, * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, & protéctor meus: * in ipſo ſperávit cor meum; & adjútus ſum.

Et reflóruit caro mea; * & ex voluntáte mea confitébor ei.

Dóminus fortitúdo plebis ſuæ, * & protéctor ſalvatiónum chriſti ſui eſt.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ; * & rege eos, & extolle illos uſque in ætérnum.

Ant. In Deo ſperávit cor meum, & adjútus ſum; & ex voluntáte mea confitébor ei.

Ant. 1. D. Pſállite.

Pſalmus 29.

EXaltábo te, Dómine, quóniam ſuſcepiſti me, * nec delectaſti inimícos meos ſuper me.

Dómine Deus meus, clamávi ad te, * & ſanaſti me.

Dómine, eduxiſti ab inferno ánimam meam: * ſalvaſti me à deſcendéntibus in lacum.

Psállite Dómino, ſancti ejus, * & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus;

Quóniam ira in indignatióne ejus, * & vita in voluntáte ejus.

Ad véſperum demorábitur fletus, * & ad matutínum lætítia.

Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in æternum.

Dómine, in voluntáte tua * præſtitiſti decóri meo virtútē:

Avertiſti fáciem tuam à me; * & factus ſum conturbátus.

Ad te, Dómine, clamábo, * & ad Deum meum deprecábor.

Quæ utílitas in ſánguine meo, * dum deſcendo in corruptiónem?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiábit veritátem tuam?

Audívit Dóminus, & miſertus eſt mei: * Dóminus factus eſt adjútor meus.

Convertiſti planctum meum in gáudium mihi: * conſcidiſti ſaccum meum, & circumdediſti me lætítiâ;

Ut cantet tibi glória mea, & non compungar: * Dómine Deus meus, in æternum confitébor tibi.

Ant. Psállite Dómino, ſancti ejus, & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus.

Ant. 5. a. Veníte.

Pſalmus 65.

JUbiláte Deo, omnis terra; pſalmum dícite nómini ejus: * date glóriam laudi ejus.

Dícite Deo: Quàm terribília ſunt ópera tua, Dómine! * in multitúdine virtútis tuæ mentiéntur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, & pſallat tibi: * pſalmum dicat nómini tuo.

Veníte, & vidéte ópera Dei: * terríbilis in consíliis ſuper fílios hóminum.

Qui convertit mare in áridam; in flúmine pertranſíbunt pede: * ibi lætábimur in ipſo.

Qui dominátur in virtúte ſua in æternum; óculi ejus ſuper gentes reſpíciunt: * qui exáſperant, non exaltentur in ſemetipſis.

Benedícite, gentes, Deum noſtrum; * & audítam fácite vocem laudis ejus.

Qui póſuit ánimam meam ad vitam, * & non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probaſti nos, Deus: * igne nos examinaſti, ſicut examinátur argentum:

Induxiſti nos in láqueum, poſuiſti tribulatiónes in dorſo noſtro: * impoſuiſti hómines ſuper cápita noſtra.

Transívimus per ignem & aquam; * & eduxiſti nos in refrigérium.

Introíbo in domum tuam in holocauſtis: * reddam tibi vota mea,

Quæ diſtinxérunt lábia mea, & locútum eſt os meum * in tribulatióne mea.

Holocauſta medulláta ófferam tibi cum incenſo aríetum: * ófferam tibi boves cum hircis.

Veníte, audíte, & narrábo, omnes qui timétis Deum, * quanta fecit ánimæ meæ.

Ad ipſum ore meo clamávi, * & exaltávi ſub lingua mea.

Iniquitátem ſi aſpexi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.

Proptéreà exaudívit Deus,* & attendit voci deprecatiónis meæ.

Benedictus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, & misericórdiam ſuam à me.

Ant. Veníte, audíte, & narrábo quanta fecit ánimæ meæ.

℣. Deum exquiſívi mánibus meis nocte, ℟. Et non ſum deceptus. *Pſ.* 76.

Pater noſter.

Poſt ultimum Reſponſorium dicitur Te Deum. *ſi dicendum ſit.*

TE Deum laudámus, * te Dóminum confitémur.

Te æternum Patrem * omnis terra venerátur.

Tibi omnes Angeli; * tibi cœli, & univerſæ poteſtátes;

Tibi Chérubim & Séraphim* inceſſábili voce proclámant;

Sanctus,

Sanctus,

Sanctus,

Dóminus Deus ſábaoth.

Pleni ſunt cœli & terra * majeſtátis glóriæ tuæ.

Te glorióſus * Apoſtolórum chorus,

Te Prophetárum * laudábilis númerus,

Te Mártyrum candidátus * laudat exércitus.

Te per orbem terrárum * ſancta confitétur Eccléſia,

Patrem * immenſæ majeſtátis:

Venerandum tuum verum * & únicum Filium,

Sanctum quoque * paraclétum Spíritum.

Tu Rex glóriæ, * Chriſte:

*Tu Patris * ſempiternus es Filius:*

Tu, ad liberandum ſuſceptúrus hóminem, * non horruiſti Vírginis úterum:

Tu, devicto mortis acúleo, * aperuiſti credéntibus regna cœlórum:

Tu ad déxteram Dei ſedes* in glória Patris.

Judex créderis * eſſe ventúrus.

Te ergo quæſumus, fámulis tuis ſúbveni, * quos pretióſo ſánguine redemiſti.

Ætérnâ fac * cum ſanctis tuis in glóriâ numerári.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * & bénedic hæreditáti tuæ;

Et rege eos, * & extolle illos uſque in æternum.

Per ſingulos dies * benedícimus te;

Et laudámus nomen tuum in ſéculum, * & in ſéculum ſéculi.

Dignáre, Dómine, die iſto * ſine peccáto nos cuſtodíre.

Miſerére noſtrì, Dómine,* miſerére noſtrì.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodùm ſperávimus in te.

In te, Dómine, ſperávi; * non confundar in æternum.

℣. *Sacerd.* Anima mea exultábit in Dómino, ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Si non continuò ſequantur Laudes, hîc dicitur: Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Orémus. *deinde Oratio propria, cum integra concluſione. Et tunc ante Laudes dicitur ſecretò,* Pater & Ave.

AD LAUDES.

℣. DEus, in adjutórium meũ intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

Glória Patri, &c.

Ant. 8. *G.* Deus.

Pſalmus 62.

DEus, Deus meus, * ad te de luce vigilo.

Sitívit in te ánima mea, quàm multipliciter tibi caro mea * in terra deſerta, & ínvia, & inaquóſa.

Sic in ſanƈto appárui tibi, * ut vidérem virtútem tuam & glóriam tuam.

Quóniam mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas, * lábia mea laudábunt te.

Sic benedícam te in vita mea, * & in nómine tuo levábo manus meas.

Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea, * & lábiis exultatiónis laudábit os meum.

Si memor fui tuî ſuper ſtratum meum, * in matutínis meditábor in te.

Quia fuiſti adjútor meus, * & in velamento alárum tuárum exultábo.

Adhæſit ánima mea poſt te; * me ſuſcépit déxtera tua.

Ipſi verò in vanum quæſiérunt ánimam meam, * introíbunt in inferióra terræ:

Tradentur in manus gládii, * partes vúlpium erunt.

Rex verò lætábitur in Deo, laudabuntur omnes qui jurant in eo; * quia obſtruƈtum eſt os loquéntium iníqua.

Ant. Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo: ſitívit in te ánima mea.

Ant. 1.a. Exultent.

Pſalmus 69.

DEus, in adjutórium meum intende: * Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

Confundantur, & revereantur, * qui quærunt ánimam meam.

Avertantur retrorsùm, & erubeſcant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur ſtatim erubeſcentes, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur in te omnes qui quærunt te; * & dicant ſemper: Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego verò egénus & pauper ſum: * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus & liberátor meus es tu: * Dómine, ne moréris.

Ant. Exultent & lætentur in te, qui díligunt ſalutáre tuum, Dómine.

Ant. 5. C. Servíte Dómino.

Pſalmus 99.

JUbiláte Deo, omnis terra: * ſervíte Dómino in lætítia.

Introíte in conſpeƈtu ejus, * in exultatióne.

Scítóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus: * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In æternum miſericórdia ejus, * & uſque in generatió-

nem & generatiónem véritas ejus.

Ant. Servíte Dómino in lætítia: ſcitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus.

Ant. 4. E. Bénedictus es.

Cantic. trium Pueror. Dan. 3.

BEnedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino; * laudáte &, ſuperexaltáte eum in ſécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, Dómino: * benedícite, omnes virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, ſol & luna, Dómino: * benedícite, ſtellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber & ros, Dómino: * benedícite, omnes ſpíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis & æſtus, Dómino: * benedícite, frigus & æſtus, Dómino.

Benedícite, rores & pruína, Dómino: * benedícite, gelu & frigus, Dómino.

Benedícite, glácies & nives, Dómino: * benedícite, noctes & dies, Dómino.

Benedícite, lux & ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Benedícat terra Dóminum; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite, univerſa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite, fontes, Dómino: * benedícite, mária & *flúmina, Dómino.*

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béſtiæ & pécora, Dómino: * benedícite, fílii hóminũ, Dómino.

Benedícat Iſrael Dóminũ; * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, ſervi Dómini, Dómino.

Benedícite, ſpíritus & ánimæ juſtórum, Dómino: * benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Anánia, Azária, Míſael, Dómino; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Hic, loco Glória Patri, *dicitur:*

Benedicámus Patrem, & Fílium, cum ſancto Spíritu; * laudémus & ſuperexaltémus eum in ſécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli; * & laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui; & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

Pſalmus 148.

LAudáte Dóminum, de cœlis: * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœló-

rum : * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini ;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculum ſéculi : * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dóminum, de terra; * dracónes, & omnes abyſſi;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, & omnes colles; * ligna fructífera, & omnes cedri;

Béſtiæ, & univérſa pécora; * ſerpentes, & vólucres pennátæ;

Reges terræ, & omnes pópuli; * príncipes, & omnes júdices terræ;

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini, * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis ejus, * filiis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Ant. Hymnus ómnibus ſanctis ejus, filiis Iſrael, pópulo appropinquanti ſibi.

Capitulum. Deut. 6.

Audi, Iſrael : Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota fortitúdine tua; eruntque verba hæc in corde tuo : & meditáberis in eis ſedens in domo tua, & ámbulans in itínere, dórmiens atque conſurgens.

℟. Deo grátias.

Sic respondetur in fine omnium Capitulorum.

Hymnus.

Ad templa nos rurſus vocat
Surgentis auróræ nitor,
Novasque pro læto monet
Referre grates múnere.

At victor auróram ſuo
Fulgóre Chriſtus óbruit :
Huic, magna cujus pars ſumus,
Juvat triumpho pláudere.

Quòd evolútus fásciis
Repentè mundus éxtitit,
Puro renídens lúmine,
Virtútis hoc quantæ fuit!

Quòd tráditum neci Pater,
Ut fóntibus vitam daret,
Vitæ redónat Fílium,
Amóris hoc quanti fuit!

Æternus ut rerum Sator
Aſpexit orbem, prótinus,
Colóre depictum ſuo,
Probávit excellens opus.

At lætius quantò óbtulit
Seſe Patri ſpectáculum,
Cœleſtis Agni cándido
Ablútus orbis ſánguine!

Cum luce nobis rédditur
Mundi renaſcentis decor,
Occulta per quem Núminis
Mens ſurgit ad magnália.

At ſplendor æterni Patris,
Lumenque Chriſtus córdium,
Deum dat in ſe, quantus eſt,
Sub nube carnis cérnere.

Præſta, beáta Trínitas,
Ut legis ad facem tuæ
Vitémus omne quod vetas,
Sectémur omne quod jubes.
Amen.

℣. Manè aſtábo tibi, Dómine, & vidébo; ℟. Quó-

niam non Deus volens iniquitátem tu es. *Pſ.* 5.

Antiphona ; ut in Proprio.

Canticum Zachariæ. Luc. 1.

BEnedictus Dóminus Deus Iſrael, * quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ;

Et erexit cornu ſalútis nobis * in domo David púeri ſui,

Sicut locútus eſt per os ſanctórum, * qui à ſéculo ſunt, Prophetárum ejus,

Salútem ex inimícis noſtris, * & de manu ómnium qui odérunt nos;

Ad faciendam miſericórdiam cum pátribus noſtris, * & memorári teſtamenti ſui ſancti :

Jusjurandum quod jurávit ad Abraham patrem noſtrum, * datúrum ſe nobis,

Ut ſine timóre, de manu inimicórum noſtrórum liberáti, * ſerviámus illi

In ſanctitáte & juſtítia coram ipſo, * ómnibus diébus noſtris.

Et tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis ; * præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus,

Ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus, * in remiſſiónem peccatórum eórum,

Per víſcera miſericórdiæ Dei noſtri, * in quibus viſitávit nos Oriens ex alto,

Illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent, * ad dirigendos pedes noſtros in viam pacis.

Glória Patri.

Antiphona & Oratio, ut in Proprio. Poſteà dicitur :

Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur dicitur ſecretò : Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen

Deinde : Pater noſter.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c

Hymnus.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus
Nil mens ináne cógitet :
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos péryigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor :
Auctóre quæ te cœpimus,
Da, te favente, próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibique párcitas.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum
Amen.

Ant. 1. D. In toto corde meo

Pſalmus 117.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc Iſrael quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc domus Aaron, *

quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant nunc qui timent Dóminum, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

De tribulatióne invocávi Dóminum, * & exaudívit me in latitúdine Dóminus.

Dóminus mihi adjútor, * non timébo quid fáciat mihi homo.

Dóminus mihi adjútor, * & ego deſpíciam inimícos meos.

Bonum eſt confídere in Dómino, * quàm confídere in hómine.

Bonum eſt ſperáre in Dómino, * quàm ſperáre in princípibus.

Omnes gentes circuiérunt me; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdantes circumdedérunt me; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Circumdedérunt me ſicut apes, & exarſérunt ſicut ignis in ſpinis; * & in nómine Dómini quia ultus ſum in eos.

Impulſus, everſus ſum ut cáderem; * & Dóminus ſuſcepit me.

Fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Vox exultatiónis & ſalútis * in tabernáculis juſtórum.

Déxtera Dómini fecit virtútem, déxtera Dómini exaltávit me, * déxtera Dómini fecit virtútem.

Non móriar, ſed vivam, * & narrábo ópera Dómini.

Caſtígans caſtigávit me Dóminus, * & morti non trádidit me.

Aperíte mihi portas juſtítiæ: * ingreſſus in eas, confitébor Dómino.

Hæc porta Dómini; * juſti intrábunt in eam.

Confitébor tibi, quóniam exaudíſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Lápidem quem reprobavérunt ædificantes, * hic factus eſt in caput ánguli.

A Dómino factum eſt iſtud, * & eſt mirábile in óculis noſtris.

Hæc eſt dies quam fecit Dóminus: * exultémus & lætémur in ea.

O Dómine, ſalvum me fac; ô Dómine, bene proſperáre: * benedíctus qui venit in nómine Dómini.

Benedíximus vobis de domo Dómini: * Deus Dóminus, & illuxit nobis.

Conſtitúite diem ſolemnem in condenſis, * uſque ad cornu altáris.

Deus meus es tu, & confitébor tibi: * Deus meus es tu, & exaltábo te.

Confitébor tibi, quóniam exaudíſti me, * & factus es mihi in ſalútem.

Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Pſalmus 118.

BEáti immaculáti in via, * qui ámbulant in lege Dómini.

Beáti qui ſcrutantur teſtimónia ejus, * in toto corde exquírunt eum.

Non enim qui operantur iniquitátem, * in viis ejus ambulavérunt.

Tu mandaſti * mandáta tua cuſtodíri nimis.

Utinam dirigantur viæ meæ * ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas!

Tunc non confundar, * cùm perſpéxero in ómnibus mandátis tuis.

Confitébor tibi in directióne cordis; * in eo quod dídici judícia juſtítiæ tuæ.

Juſtificatiónes tuas cuſtódiam; * non me derelinquas uſquequáque.

In quo córrigit adoleſcéntior viam ſuam? * in cuſtodiendo ſermónes tuos.

In toto corde meo exquiſívi te; * ne repellas me à mandátis tuis.

In corde meo abſcondi elóquia tua, * ut non peccem tibi.

Benedictus es, Dómine: * doce me juſtificatiónes tuas.

In lábiis meis * pronuntiávi ómnia judícia oris tui.

In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum, * ſicut in ómnibus divítiis.

In mandátis tuis exercébor, * & conſiderábo vias tuas.

In juſtificatiónibus tuis meditábor, * non obliviſcar ſermónes tuos.

Diviſio Pſalmi 118.

Retribue ſervo tuo, vivífica me; * & cuſtódiam ſermónes tuos.

Revéla óculos meos, * & conſiderábo mirabília de lege tua.

Incola ego ſum in terra; * non abſcondas à me mandáta tua.

Concupivit ánima mea deſideráre juſtificatiónes tuas * in omni témpore.

Increpaſti ſuperbos: * maledicti qui declínant à mandátis tuis.

Aufer à me oppróbrium & contemptum; * quia teſtimónia tua exquiſívi.

Etenim ſedérunt príncipes, & adverſùm me loquebantur; * ſervus autem tuus exercebátur in juſtificatiónibus tuis.

Nam & teſtimónia tua meditátio mea eſt, * & conſilium meum juſtificatiónes tuæ.

Adhæſit pavimento ánima mea: * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Vias meas enuntiávi, & exaudiſti me; * doce me juſtificatiónes tuas.

Viam juſtificatiónum tuárum ínſtrue me; * & exercébor in mirabílibus tuis.

Dormitávit ánima mea præ tædio: * confirma me in verbis tuis.

Viam iniquitátis ámove à me: * & de lege tua miſerére meî.

Viam veritátis elégi: * judícia tua non ſum oblitus.

Adhæſi teſtimóniis tuis, Dómine: * noli me confúndere.

Viam mandatórum tuórum cucurri, * cùm dilataſti cor meum.

In Feſto SS. Trinitatis & in omnibus Dominicis, niſi aliter notetur, dicitur Symbolum ſequens.

Quicumque vult ſalvus eſſe, * ante ómnia opus eſt ut téneat cathólicam fidem:

Quam niſi quiſque íntegram inviolatamque ſerváverit, *

ábſque dúbio in æternum períbit.

Fides autem cathólica hæc eſt, * ut unum Deum in Trinitáte, & Trinitátem in Unitáte venerémur;

Neque confundentes perſónas, * neque ſubſtántiam ſeparántes.

Alia eſt enim perſóna Patris, ália Fílii, * ália Spíritûs ſancti.

Sed Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti una eſt divínitas, * æquális glória, coætérna majéſtas.

Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus ſanctus.

Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus ſanctus.

Immenſus Pater, immenſus Fílius, * immenſus Spíritus ſanctus.

Æternus Pater, æternus Fílius, * æternus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres æterni, * ſed unus æternus.

Sicut non tres increáti, nec tres immenſi; * ſed unus increátus, & unus immenſus.

Similiter omnípotens Pater, omnípotens Fílius, * omnípotens Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres omnipotentes, * ſed unus omnípotens.

Ita Deus Pater, Deus Fílius, * Deus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dii, * ſed unus eſt Deus.

Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius, * Dóminus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres Dómini, * ſed unus eſt Dóminus.

Quia ſicut ſingillátim unamquamque perſónam, Deum ac Dóminum confitéri chriſtiáná veritáte compéllimur; * ita tres deos aut dóminos dícere cathólicá religióne prohibémur.

Pater à nullo eſt factus, * nec creátus, nec génitus.

Fílius à Patre ſolo eſt, * non factus, nec creátus, ſed génitus.

Spíritus ſanctus à Patre & Fílio, * non factus, nec creátus, nec génitus, ſed procédens.

Unus ergo Pater, non tres patres: unus Fílius, non tres fílii: * unus Spíritus ſanctus, non tres ſpíritus ſancti.

Et in hac Trinitáte nihil prius aut poſtérius, nihil majus aut minus; * ſed totæ tres perſónæ coætérnæ ſibi ſunt & coæquáles.

Ita ut per ómnia, ſicut jam ſuprà dictum eſt, * & Unitas in Trinitáte, & Trinitas in Unitáte veneranda ſit.

Qui vult ergo ſalvus eſſe, * ita de Trinitáte ſéntiat.

Sed neceſſárium eſt ad æternam ſalútem, * ut Incarnatiónem quoque Dómini noſtri Jeſu Chriſti fidéliter credat.

Eſt ergo fides recta, ut credámus & confiteámur * quia Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Dei Fílius, Deus & homo eſt.

Deus eſt ex ſubſtántia Patris ante ſécula génitus, * & homo eſt ex ſubſtántia matris in ſéculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex ánima rationáli, & humána carne ſubſiſtens.

Æquális Patri ſecundùm divinitátem, * minor Patre ſecundùm humanitátem.

Qui licèt Deus ſit & homo, * non duo tamen, ſed unus eſt Chriſtus.

Unus autem non converſióne divinitátis in carnem, * ſed aſſumptióne humanitátis in Deum.

Unus omníno, non confuſióne ſubſtántiæ, * ſed unitáte perſónæ.

Nam ſicut ánima rationális & caro unus eſt homo; * ita Deus & homo unus eſt Chriſtus,

Qui paſſus eſt pro ſalúte noſtra, deſcendit ad ínferos, * tértiâ die reſurrexit à mórtuis:

Aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipoténtis; * inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos:

Ad cujus adventum omnes hómines reſúrgere habent cum corpóribus ſuis, * & redditúri ſunt de factis própriis ratiónē.

Et qui bona egérunt, ibunt in vitam ætérnam; * qui verò mala, in ignem ætérnum.

Hæc eſt fides cathólica; * quam niſi quiſque fidéliter firmitérque credíderit, ſalvus eſſe non póterit.

Ant. In toto corde meo exquiſívi te, Dómine: doce me juſtificatiónes tuas. *Pſ.* 118.

Capitulum. Epheſ. 5.

ERátis aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte; fructus enim lucis eſt in omni bonitáte, & juſtítiâ, & veritáte: probantes quid ſit beneplácitum Deo.

℟. *breve.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, [*Hic verſus quandoque mutandus eſt, ut notatur in Proprio.*] * Miſerére nobis. Glória Patri, & Filio, & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti; tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigántur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum noſtrum, &c.

℣. Dóminus vobiſcum; ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino, ℟. Deo grátias.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti

..m. ℟. Amen. *Rom.* 15. *Petr.* 1.

..*kinde, ubi legitur Necrolo-*..*, poſt ejus lectionem di-*..*r Pſalm.* De profundis. *&*..*ius*, Réquiem. *cum* ℣℣. ..ſcant in pace. Dómine, ..di. Dóminus vobiſcum. *&*..*nio*, Abſolve. *ut habetur in III. Nocturni Officii De-*..*functorum.*

..*eſtad dicitur*, ℣. Deus, in ..tórium meum inténde: Dómine, ad adjuvandum ..feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Deus, in adjutórium ..m inténde: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

..Deus, in adjutórium ..m inténde: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. ..ria Patri, & Fílio, & ..ritui ſancto: Sicut erat in ..cípio, & nunc, & ſem-.., & in sǽcula ſæculórum. ..en. Kyrie, eléiſon. Chri-.., eléiſon. Kyrie, eléiſon. ..*retò*, Pater. *Altâ voce*, Et ne nos indúcas in ten-..ónem; ℟. Sed líbera nos ..alo.

℣. Réſpice in ſervos tuos, ..mine, & in ópera tua; & ..ige fílios eórum: ℟. Et ſplendor Dómini Dei no-..i ſuper nos; & ópera má-..m noſtrárum dírige ſuper .., & opus mánuum no-..rum dírige. *Pſ.* 89. Gló-.. Patri.

Orémus.

Dirígere & ſanctificáre, régere & gubernáre digná.. Dómine Deus, Rex cœli & ..ræ, hódie corda & córpora ..ſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros, in lege tua, & in opéribus mandatórum tuórum; ut hîc, & in ætérnum, te auxiliante, ſalvi & líberi eſſe mereámur, Salvátor mundi; Qui vivis & regnas in ſǽcula ſæculórum. ℟. Amen.

Lector: Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna. *ſolus vel ſola recitans*, Dómine.]

Bened. Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Tum fit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ad calcem: in cujus fine dicitur; Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

Poſt lectionem, Hebdomad. dicit: Adjutórium noſtrum in nómine Dómini: ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite. *Lector verſus ad eum*; Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Hebr.* 13. *Lector.* Amen.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen. *Deinde*, Pater, &c.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſancte donórũ parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 6. *C.* Da mihi.

Ex Pſalmo 118.

LEgem pone mihi, Dómine, viam juſtificatiónum tuárum, * & exquíram eam ſemper.

Da mihi intellectum, & ſcrutábor legem tuam; * & cuſtódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in ſémitam mandatórum tuórum, * quia ipſam vólui.

Inclína cor meum in teſtimónia tua, * & non in avarítiam.

Averte óculos meos ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue ſervo tuo elóquium tuum * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum quod ſuſpicátus ſum, * quia judícia tua jucunda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me.

Et véniat ſuper me miſericórdia tua, Dómine, * ſalutáre tuum ſecundùm elóquium tuum.

Et respondébo exprobrántibus mihi verbum, * quia ſperávi in ſermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis uſquequáque; * quia in judíciis tuis ſuperſperávi.

Et cuſtódiam legem tuam *ſemper*, * in ſéculum, & in *ſéculum ſéculi.*

Et ambulábam in latitúdine, * quia mandáta tua exquiſívi.

Et loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu régum; * & non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ diléxi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua quæ diléxi, * & exercébar in juſtificatiónibus tuis.

Diviſio Pſalmi 118.

MEmor eſto verbi tui ſervo tuo, * in quo mihi ſpem dediſti.

Hæc me conſoláta eſt in humilitáte mea, * quia elóquium tuum vivificávit me.

Superbi iníquè agébant uſquequáque: * à lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum à ſéculo, Dómine; * & conſolátus ſum.

Defectio ténuit me * pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; * & cuſtodívi legem tuam.

Hæc facta eſt mihi, * quia juſtificatiónes tuas exquiſívi.

Pórtio mea, Dómine, * dixi, cuſtodíre legem tuam.

Deprecátus ſum fáciem tuam in toto corde meo: * miſerére meî ſecundùm elóquium tuum.

Cogitávi vias meas, * & converti pedes meos in teſtimónia tua.

Parátus ſum, & non ſum

* ut cuſtódiam man-

peccatórum circum-
t me ; * & legem
ſum oblítus.
nocte ſurgébam ad
um tibi * ſuper judí-
catiónis tuæ.
ps ego ſum ómnium
n te , * & cuſtodién-
dáta tua.
órdiâ tuâ , Dómine ,
terra : * juſtificatió-
oce me.
ſio Pſalmi 118.
tem feciſti cum ſer-
o , Dómine , * ſe-
erbum tuum.
m , & diſciplínam,
m doce me ; * quia
uis crédidi.
ſm humiliárer , ego
propteréà elóquium
odívi.
s tu ; * & in boni-
oce me juſtificatió-

icáta eſt ſuper me
ſuperbórum ; * ego
oto corde meo ſcru-
ndáta tua.
tum eſt ſicut lac cor
ego verò legem tuam
ſum.
mihi quia humiliaſti
iſcam juſtificatiónes

mihi lex oris tui *
ia auri & argenti.
tuæ fecérunt me , &
unt me : * da mihi
n , & diſcam man-

ent te, vidébunt me,
tur ; * quia in verba
erávi.

Cognóvi , Dómine , quia æquitas judícia tua , * & in veritáte tua humiliaſti me.

Fiat miſericórdia tua , ut conſolétur me , * ſecúndum elóquium tuum ſervo tuo.

Véniant mihi miſeratiónes tuæ , & vivam ; * quia lex tua meditátio mea eſt.

Confundántur ſuperbi , quia injuſtè iniquitátem fecérunt in me ; * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertántur mihi timentes te , * & qui novérunt teſtimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, * ut non confúndar.

Ant. Da mihi intelléctum, & ſcrutábor legem tuâ , Dómine.

Capitulum. 1. Joan. 2.

IN hoc ſcimus quóniam cognóvimus Deum, ſi mandáta ejus obſervémus. Qui dicit ſe noſſe eum, & mandáta ejus non cuſtódit, mendax eſt, & in hoc véritas non eſt : qui autem ſervat verbum ejus , verè in hoc cáritas Dei perfécta eſt.

℟. *br.* Inclína cor meum , Deus , * In teſtimónia tua. Inclína. ℣. Averte óculos meos , ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me. * In teſtimónia tua. Glória. Inclína.

℣. Deduc me in ſémitam mandatórum tuórum; ℟. Quia ipſam vólui. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus , in adjutórium.

Hymnus.

JAm ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine ;
Sinusque pandens áureos ,

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Filio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 4. E. Omnia.

Ex Pſalmo 118.

MIrabília teſtimónia tua; * ideò ſcrutáta eſt ea ánima mea.

Declarátio ſermónum tuórum illúminat, * & intelle-ctum dat párvulis.

Os meum apérui, & attráxi ſpíritum; * quia mandáta tua deſiderábam.

Aſpice in me, & miſerére mei, * ſecundùm judícium diligéntium nomen tuum.

Greſſus meos dírige ſecundùm elóquium tuum; * & non dominétur meî omnis injuſtítia.

Rédime me à calúmniis hóminum, * ut cuſtódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina ſuper ſervum tuum, * & doce me juſtificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei; * quia non cuſtodiérunt legem tuam.

Juſtus es, Dómine, * & re-ctum judícium tuum.

Mandaſti juſtítiam teſtimónia tua, * & veritátem tuam nimis.

Tabéſcere me fecit zelus meus, * quia oblíti ſunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum vehementer; * & ſervus tuus diléxit illud.

Adoleſcéntulus ſum ego, & contemptus: * juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Juſtítia tua, juſtítia in ætenum; * & lex tua véritas.

Tribulátio & angúſtia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea eſt.

Æquitas teſtimónia tua in æternum: * intellectum da mihi, & vivam.

Diviſio Pſalmi 118.

CLamávi in toto corde meo, exaudi me, Dómine: * juſtificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, ſalvum me fac, * ut cuſtódiã mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, & clamávi; * quia in verba tua ſuperſperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculo, * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi ſecundùm miſericórdiam tuam, Dómine; * & ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt perſequentes me iniquitáti; * à lege autem tua longè facti ſunt.

Propè es tu, Dómine; * & omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de teſtimóniis tuis, * quia in æternum fundaſti ea.

Vide humilitátem meam, & éripe me; * quia legem tuam non ſum oblítus.

Júdica judícium meum, & rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.

Longè à peccatóribus ſalus, * quia juſtificatiónes tuas non exquiſiérunt.

Miſericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Multi qui perſequuntur me,

tríbulant me; * à teſtimóniis tuis non declinávi.

Vidi prævaricántes, & tabeſcébam; * quia elóquia tua non cuſtodiérunt.

Vide quóniam mandáta tua diléxi, Dómine: * in miſericórdia tua vivífica me.

Princípium verbórum tuórum, véritas: * in ætérnum ómnia judícia juſtítiæ tuæ.

Diviſio Pſalmi 118.

PRíncipes perſecúti ſunt me gratis, * & à verbis tuis formidávit cor meum.

Lætábor ego ſuper elóquia tua, * ſicut qui invénit ſpólia multa.

Iniquitátem ódio hábui, & abominátus ſum; * legem autem tuam diléxi.

Sépties in die laudem dixi tibi * ſuper judícia juſtítiæ tuæ.

Pax multa diligéntibus legem tuam; * & non eſt illis ſcándalum.

Expectábam ſalutáre tuum, Dómine; * & mandáta tua diléxi.

Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, * & diléxit ea vehementer.

Servávi mandáta tua & teſtimónia tua; * quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo.

Appropínquet deprecátio mea in conſpectu tuo, Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intelléctum.

Intret poſtulátio mea in conſpectu tuo: * ſecundùm elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cùm docúeris me juſtificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum; * quia ómnia mandáta tua, æquitas.

Fiat manus tua ut ſalvet me, * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi ſalutáre tuum, Dómine; * & lex tua meditátio mea eſt.

Vivet ánima mea, & laudábit te; * & judícia tua adjuvábunt me.

Errávi ſicut ovis quæ périit: * quære ſervum tuum, quia mandáta tua non ſum oblítus.

Ant. Omnia mandáta tua æquitas: pax multa diligéntibus legem tuam, Dómine.

Capitulum. 1. Tim. 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ.

℟. *br.* Omnes viæ meæ * In conſpectu tuo, Dómine. Omnes. ℣. Servávi mandáta tua * & teſtimónia tua, * In conſpectu tuo. Glória Patri. Omnes.

℣. Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, ℟. Et diléxit ea vehementer. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 7. *c.* Dixit Dóminus.

Pſalmus 109.

DIxit Dóminus Dómino meo: * Sede à dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum : * Tu es Sacerdos in ætérnum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus; implébit ruínas ; * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet ; * proptéreà exaltábit caput.

Ant. Dixit Dóminus Dómino meo : Sede à dextris meis.

Ant. 4. d. Fidélia.

Pſalmus 110.

Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio juſtórum & congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquiſíta in omnes voluntátes ejus.

Conféſſio & magnificéntia opus ejus : * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miséricors & miserátor Dóminus : * escam dedit timéntibus ſe.

Memor erit in ſéculum teſtamenti ſui : * virtútem óperum ſuórum annuntiábit pópulo ſuo ;

Ut det illis hæreditátem géntium : * ópera mánuum ejus, véritas & judícium.

Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi, * facta in veritáte & æquitáte.

Redemptiónem miſit pópulo ſuo, * mandávit in ætérnum teſtaméntum ſuum.

Sanctum & terríbile nomen ejus : * inítium ſapiéntiæ timor Dómini.

Intellectus bonus ómnibus faciéntibus eum : * laudátio ejus manet in ſéculum ſéculi.

Ant. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi.

Ant. 1. f. Qui timet Dóminum.

Pſalmus 111.

Beátus vir qui timet Dóminum, * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit ſemen ejus : * generátio rectórum benedicétur.

Glória & divítiæ in domo ejus ; * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Exortum eſt in ténebris lumen rectis ; * miséricors, & miserátor, & juſtus.

Jucundus homo, qui miſerétur & cómmodat, diſpónet ſermónes ſuos in judício ; * quia in ætérnum non commovébitur.

In memória ætérna erit juſtus ; * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus ſperáre in Dómino, confirmátum eſt cor ejus ; * non commovébitur, donec deſpíciat inimícos ſuos.

Diſperſit, dedit paupéribus ; * juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi : cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, & irascétur ; déntibus ſuis fremet, & tabescet : * deſidérium peccatórum períbit.

Ant. Qui timet Dóminum, in mandátis ejus cupit nimis.

Ant. 7. c. Sit nomen.

Pſalmus.

ılmus 112.

: , púeri , Dómi-
* laudáte nomen

ıen Dómini benedi-
k hoc nunc , & us-
ulum.
ortu usque ad oc-
laudábile nomen

ſuper omnes gen-
ıus , * & ſuper cœ-
:jus.
:ut Dóminus Deus
i in altis hábitat , *
réſpicit in cœlo &

s à terra ínopem , *
re érigens páuperē ;
ocet eum cum prin-
:um princípibus pó-

itáre facit ſtérilem
* matrem filiórum

: nomen Dómini be-
n ſécula.

A. Nos qui vívimus.

ālmus 113.

Iſrael de Ægypto , *
acob de pópulo bár-

ſt Judæa ſanctificá-
Iſrael poteſtas ejus.
vidit , & fugit , *
onverſus eſt retror-

exultavérunt ut aríe-
& colles ſicut agni

ſt tibi , mare , quòd
* & tu , Jordánis ,
erſus es retrorsùm ?
s , exultaſtis ſicut
& colles , ſicut agni

A fácie Dómini mota eſt terra , * à fácie Dei Jacob ,

Qui convertit petram in ſtagna aquárum , * & rupem in fontes aquárum.

Non nobis , Dómine , non nobis , * ſed nómini tuo da glóriam ſuper miſericórdia tua & veritáte tua ;

Nequando dicant gentes : * Ubi eſt Deus eórum ?

Deus autem noſter in cœlo ; * ómnia quæcumque vóluit , fecit.

Simulácra géntium argentum & aurum , * ópera mánuum hóminum.

Os habent , & non loquentur ; * óculos habent , & non vidébunt.

Aures habent , & non áudient ; * nares habent & non odorábunt.

Manus habent , & non palpábunt ; pedes habent , & non ambulábunt : * non clamábunt in gútture ſuo.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea , * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael ſperávit in Dómino ; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Dómus Aaron ſperávit in Dómino ; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Qui timent Dóminum , ſperavérunt in Dómino ; * adjútor eórum & protector eórum eſt.

Dóminus memor fuit noſtrî , * & benedixit nobis.

Benedixit dómui Iſrael , * benedixit dómui Aaron.

Benedixit ómnibus qui timent Dóminum , * puſillis cum majóribus..

Adjíciat Dóminus ſuper vos, * ſuper vos, & ſuper filios veſtros.

Benedícti vos à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Cœlum cœli Dómino; * terram autem dedit fíliis hóminum.

Non mórtui laudábunt te, Dómine, * neque omnes qui deſcendunt in infernum.

Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

Capitulum. Epheſ. 1.

BEnedíctus Deus, & Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti, qui benedixit nos in omni benedictióne ſpirituáli in cœléſtibus in Chriſto, ſicut elégit nos in ipſo ante mundi conſtitutiónem, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte.

Hymnus.

O Luce qui mortálibus
Lates inacceſſâ, Deus!
Præſente quo ſancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:

Hîc, ceu profundâ cónditi
Demérgimur calígine:
Æternus at noctem ſuo
Fulgóre depellet dies.

Hunc nempe nobis præparas,
Nobis reſervas hunc diem,
Quem vix adumbrat ſpléndida
Flammantis aſtri cláritas.

Moráris heu! nimis diu
Moráris, optátus dies:
Ut te fruámur, nóxii
Linquenda moles córporis.

His cùm ſolúta vínculis
Mens evolárit, ô Deus;
Vidére te, laudáre te,
Amáre te non déſinet.

Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trínitas:
Fac lucis uſúræ brevi
Æterna ſuccédat dies.
Amen.

℣. In Deo laudábimur totâ die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

Antiph. ut in Proprio.

Canticum B. Mariæ Virginis. Luc. 1.

MAgníficat * ánima mea Dóminum.

Et exultávit ſpíritus meus * in Deo ſalutári meo;

Quia reſpexit humilitátem ancillæ ſuæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna qui potens eſt; * & ſanctum nomen ejus.

Et miſericórdia ejus à progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio ſuo; * diſperſit ſuperbos mente cordis ſui.

Depóſuit potentes de ſede, * & exaltávit húmiles.

Eſurientes implévit bonis, * & dívites dimíſit inánes.

Suſcépit Iſrael púerum ſuũ, * recordátus miſericórdiæ ſuæ,

Sicut locútus eſt ad patres noſtros, * Abraham & ſémini ejus in ſécula.

Ant. & Orat. ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM.

COnverte nos, Deus ſalutáris noſter; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium, &c.
Ant. 8. G. Scuto.

Pſalmus 4.

CUm invocárem, exaudívit me Deus juſtítiæ meæ: * in tribulatióne dilataſti mihi.

Miſerére mei, * & exaudi oratiónem meam.

Filii hóminum, úſquequò gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, & quæritis mendácium?

Et ſcitóte quóniam mirificávit Dóminus ſanctum ſuum: * Dóminus exáudiet me, cùm clamávero ad eum.

Iraſcímini, & nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus veſtris, in cubílibus veſtris compungímini.

Sacrificáte ſacrificium juſtítiæ, & ſperáte in Dómino; * multi dicunt: Quis oſtendit nobis bona?

Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dómine; * dediſti lætítiam in corde meo.

A fructu frumenti, vini, & ólei ſui, * multiplicáti ſunt.

In pace in idipſum dórmiam, * & requieſcam;

Quóniam tu Dómine, * ſinguláriter in ſpe conſtituiſti me.

Pſalmus 90.

QUi hábitat in adjutório Altiſſimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino: Suſceptor meus es tu, & refúgium meum: * Deus meus, ſperábo in eum;

Quóniam ipſe liberávit me de láqueo venántium, * & à verbo áſpero.

Scápulis ſuis obumbrábit tibi, * & ſub pennis ejus ſperábis.

Scuto circúmdabit te véritas ejus; * non timébis à timóre noctúrno.

A ſagitta volante in die, à negótio perambulante in ténebris, * ab incurſu, & dæmónio meridiáno.

Cadent à látere tuo mille, & decem míllia à dextris tuis; * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis conſiderábis, * & retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam, Tu es, Dómine, ſpes mea: * altiſſimum poſuiſti refúgium tuum;

Non accédet ad te malum, * & flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis ſuis mandávit de te, * ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te, * ne fortè offendas ad lápidem pedem tuum.

Super áſpidem & baſiliſcum ambulábis, * & conculcábis leónem & dracónem.

Quóniam in me ſperávit, liberábo eum: * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, * & ego exáudiam eum.

Cum ipſo ſum in tribulatióne; * erípiam eum, & glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum, * & oſtendam illi ſalutáre meum.

Pſalmus 133.

ECce nunc benedícite Dóminum, * omnes ſervi *Dómini*.

Qui ſtatis in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri;

In nóctibus extóllite manus veſtras in ſancta, * & benedícite Dóminum.

Benedícat te Dóminus ex Sion, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Scuto circúmdabit te véritas ejus; non timébis à timóre nocturno. *Pſ.* 90.

Hymnus.

GRates, peracto jam die, Deus, tibi perſólvimus;
Pronoque, dum nox íncipit,
Proſtérnimus vultu preces.

Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne novâ
Inflígat hoſtis vúlnera.

Infeſtus uſque círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende fílios, Pater.

O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

In Officiis de Beata, Hymnus Virgo. *ut in Officio parvo.*

Capitulum. 1. Theſſ. 5.

OMnes vos fílii lucis eſtis, & fílii diéi: non ſumus noctis, neque tenebrárum; ígitur non dormiámus ſicut & céteri, ſed vigilémus & ſóbrii ſimus.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemíſti me, Dómine, * Deus veritátis: * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Dómine.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

NUnc dimittis ſervũ tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem iſtam; & omnes insídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

℣. Dóminus vobiſcum. Benedicámus Dómino.

Finito Completorio, ſubmiſſiori voce dicitur: Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. ℟. Amen. 2. *Cor.* 13.

Poſteà dicitur Antiphona de B. Maria Virgine, ut habetur infrà, ad calcem Pſalterii.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò, Pater, Ave, Credo.

FERIA SECUNDA.

AD OFFICIUM NOCT.

Dómine, lábia. *ſuprà.* 1.

Invit. Veníte, exultémus Dómino, * Jubilémus Deo ſalutári noſtro.

Continuatur Pſalm. 94. Præoccupémus. 2.

Hymnus.

DEi canámus glóriam,
Cœlum ſecundo qui die
Expandit, admirábile
Mortálibus ſpectáculum.

Poſt ſtupémus álveo
Stagnáre pénſiles lacus:
Hinc imbre terras fértilis
Cœleſtis irrórat Pater.

Quam præparas nobis, Deus,
Eſt hæc imágo grátiæ:
Hæc rore ſtillans úberi
Cordis penétrat íntima.

Hanc qui fidéli cómbibunt
Aquam ſalúbrem péctore,
In his ad æternas domos
Miro reſultat ímpetu.

Beáta gens, quam pródigâ
Ditáre non ceſſas manu!
Amóris hæc memor tui,
Amóris & reddat vices!

Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

In Feriis, & aliis Officiis trium Lectionum, dicuntur, pro unico Nocturno, novem Pſalmi ad unamquamque Feriam poſiti, ſub una duntaxat Antiphona poſt ſingulos tres Pſalmos. In Feſtis verò novem Lectionum, poſt quemlibet Pſalmum, unaquæque Antiphona dicitur, vel de Proprio, vel de Communi.

Ant. 4. d. Omnia.

Pſalmus 103.

BEnedic, ánima mea, Dómino: * Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer.

Confeſſiónem & decórem induiſti, * amictus lúmine ſicut veſtimento;

Extendens cœlum ſicut pellem, * qui tegis aquis ſuperióra ejus;

Qui ponis nubem aſcenſum tuum, * qui ámbulas ſuper pennas ventórum;

Qui facis Angelos tuos ſpíritus, * & miniſtros tuos ignem urentem;

Qui fundaſti terram ſuper ſtabilitátem ſuam: * non inclinábitur in ſéculum ſéculi.

Abyſſus, ſicut veſtimentum, amictus ejus: * ſuper montes ſtabunt aquæ.

Ab increpatióne tua fúgient; * à voce tonítrui tui formidábunt.

Aſcendunt montes, & deſcendunt campi, * in locum quem fundaſti eis.

Términum poſuiſti quem non transgredientur; * neque convertentur operíre terram.

Qui emittis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertranſíbunt aquæ.

Potábunt omnes béſtiæ agri; * expectábunt ónagri in ſiti ſua.

Super ea vólucres cœli habitábunt; * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de ſuperióribus ſuis; * de fructu óperum tuórum ſatiábitur terra:

Prodúcens fœnũ jumentis, * & herbam ſervitúti hóminum.

Ut edúcas panem de terra, *

& vinum lætíficet cor hóminis;

Ut exhílaret fáciem in óleo,* & panis cor hóminis confírmet.

Saturabuntur ligna campi,* & cedri Líbani quas plantávit.

Illîc páſſeres nidificábunt:* heródii domus dux eſt eórum.

Montes excelſi cervis, * petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora: * ſol cognóvit occáſum ſuum.

Poſuiſti ténebras, & facta eſt nox; * in ipſa pertranſíbunt omnes béſtiæ ſylvæ:

Cátuli leónum rugientes, * ut rápiant, & quærant à Deo escam ſibi.

Ortus eſt ſol; & congregáti ſunt; * & in cubílibus ſuis collocabuntur.

Exíbit homo ad opus ſuũ, * & ad operatiónem ſuam usque ad vésperum.

Diviſio Pſalmi 103.

QUàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! * ómnia in ſapiéntia feciſti; impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.

Hoc mare magnum, & ſpatióſum mánibus: * illîc reptília, quorum non eſt númerus, animália puſilla cum magnis.

Illîc naves pertranſíbunt: * draco iſte quem formaſti ad illudendum ei.

Omnia à te expectant, * ut des illis escam in témpore.

Dante te illis, cólligent; * aperiente te manum tuam, ómnia implebuntur bonitáte.

Avertente autem te fáciem, turbabuntur: * áuferes ſpíritum eórum, & deficient, & in púlverem ſuum revertentur.

Emittes Spíritum tuum, & creabuntur; * & renovábis fáciem terræ.

Altera diviſio Pſalmi 103.

SIt glória Dómini in ſéculum: * lætábitur Dóminus in opéribus ſuis;

Qui réſpicit terram, & facit eam trémere; * qui tangit montes, & fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea: * pſallam Deo meo quámdiu ſum.

Jucundum ſit ei elóquium meum; ego verò delectábor in Dómino.

Deficiant peccatóres à terra, & iníqui, ita ut non ſint: * bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Omnia in ſapiéntia feciſti, Dómine: impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.

Ant. 7. *d.* Mementóte.

Pſalmus 104.

COnfitémini Dómino; & invocáte nomen ejus: * annuntiáte inter gentes ópera ejus.

Cantáte ei, & psállite ei: * narráte ómnia mirabília ejus.

Laudámini in nómine ſancto ejus: * lætétur cor quæréntium Dóminum.

Quærite Dóminum, & confirmámini; * quærite fáciem ejus ſemper.

Mementóte mirabílium ejus quæ fecit, * prodígia ejus, & judícia oris ejus.

Semen Abraham ſervi ejus, * fílii Jacob electi ejus.

Ipſe Dóminus Deus noſter; * in univerſa terra judícia ejus.

Memor fuit in ſéculum teſtamenti ſui; * verbi quod mandávit in mille generatiónes,

Quod dispóſuit ad Abrahã: *

& juraméntí ſui ad Iſaac.

Et ſtátuit illud Jacob in præcéptum, * & Iſrael in teſtaméntum ætérnum;

Dicens: Tibi dabo terram Chánaan * funículum hæreditátis veſtræ;

Cùm eſſent número brevi, pauciſſimi, * & íncolæ ejus.

Et pertranſiérunt de gente in gentem, * & de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis, * & corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere chriſtos meos, * & in prophétis meis nolíte malignári.

Diviſio Pſalmi 104. Et

VOcávit [Dóminus] famem ſuper terram, * & omne firmaméntum panis contrívit.

Miſit ante eos virum; * in ſervũ venúmdatus eſt Joſeph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus; * ferrum pertránſiit ánimam ejus.

Donec veníret verbum ejus, * elóquium Dómini inflammávit eum.

Miſit rex, & ſolvit eum; * princeps populórum, & dimíſit eum.

Conſtítuit eum dóminum domûs ſuæ, * & príncipem omnis poſſeſſiónis ſuæ;

Ut erudíret príncipes ejus ſicut ſemetipſum, * & ſenes ejus prudéntiam docéret.

Et intrávit Iſrael in Ægyptum; * & Jacob áccola fuit in terra Cham.

Et auxit pópulum ſuum veheménter, * & firmávit eum ſuper inimícos ejus.

Convértit cor eórum, ut odírent pópulum ejus, * & dolum fácerent in ſervos ejus.

Altera diviſio Pſalmi 104.

MIſit [Dóminus] Móyſen ſervum ſuum, * Aaron quem elégit ipſum.

Póſuit in eis verba ſignórum ſuórum, * & prodigiórum in terra Cham.

Miſit ténebras, & obſcurávit; * & non exacerbávit ſermónes ſuos.

Convertit aquas eórum in ſánguinem, * & occídit piſces eórum.

Edidit terra eórum ranas * in penetrálibus regum ipſórũ.

Dixit; & venit cœnomyía, & cíniféś * in ómnibus fínibus eórum.

Póſuit plúvias eórum grándinem, * ignem comburéntem in terra ipſórum;

Et percuſſit víneas eórum, & ficúlneas eórum; * & contrívit lignum fínium eórum.

Dixit; & venit locuſta & bruchus, * cujus non erat númerus:

Et comédit omne fœnum in terra eórum, * & comédit omnem fructum terræ eórum.

Et percuſſit omne primogénitum in terra eórum, * primítias omnis labóris eórum.

Et eduxit eos cum argento & auro; * & non erat in tríbubus eórum infirmus.

Lætáta eſt Ægyptus in profectióne eórum, * quia incúbuit timor eórum ſuper eos.

Expandit nubem in protectiónem eórum, * & ignem ut lucéret eis per noctem.

Petiérunt, & venit coturnix; * & *pane cœli* ſaturávit eos.

Dirúpit petram, & fluxérunt aquæ: * abiérunt in ſicco flúmina;

Quóniam memor fuit verbi ſancti ſui, * quod hábuit ad Abraham púerum ſuum.

Et edúxit pópulum ſuum in exultatióne, * & electos ſuos in lætítia.

Et dedit illis regiónes géntium: * & labóres populórum poſſedérunt;

Ut cuſtódiant juſtificatiónes ejus, * & legem ejus requírant.

Ant. Mementóte mirabíliū ejus quæ fecit, prodígia ejus, & judícia oris ejus.

Ant. ... Víſita nos.

Pſalmus 105.

CONfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Quis loquétur poténtias Dómini, * audítas fáciet omnes laudes ejus?

Beáti qui cuſtódiunt judícium, * & fáciunt juſtítiam in omni témpore.

Meménto noſtrî, Dómine, in beneplácito pópuli tui: * víſita nos in ſalutári tuo,

Ad videndum in bonitáte electórum tuórum, ad lætandum in lætítia gentis tuæ, * ut laudéris cum hæreditáte tua.

Diviſio Pſalmi 105.

PEccávimus cum pátribus noſtris; * injuſtè égimus, iniquitátem fécimus.

Patres noſtri in Ægypto non intellexérunt mirabília tua: * non fuérunt mémores multitúdinis miſericórdiæ tuæ.

Et irritavérunt aſcendentes in mare, * mare rubrum.

Et ſalvávit eos propter nomen ſuum, * ut notam fáceret poténtiam ſuam.

Et increpuit mare rubrum, & exſiccátum eſt; * & deduxit eos in abyſſis, ſicut in deſerto;

Et ſalvávit eos de manu audiéntium, * & redémit eos de manu inimíci.

Et opéruit aqua tribulantes eos: * unus ex eis non remanſit.

Et credidérunt verbis ejus, * & laudavérunt laudem ejus.

Citò fecérunt, obliti ſunt óperum ejus, * & non ſuſtinuérunt conſilium ejus;

Et concupiérunt concupiſcéntiam in deſerto, * & tentavérunt Deum in inaquóſo.

Et dedit eis petitiónem ipſórum, * & miſit ſaturitátem in ánimas eórum.

Et irritavérunt Móyſen in caſtris, * Aaron ſanctum Dómini.

Aperta eſt terra, & deglutívit Dathan, * & opéruit ſuper congregatiónem Abíron.

Et exarſit ignis in ſynagóga eórum; * flamma combuſſit peccatóres.

Et fecérunt vítulum in Horeb, * & adoravérunt ſculptile;

Et mutavérunt glóriam ſuam * in ſimilitúdinem vítuli comedentis fœnum.

Oblíti ſunt Deum qui ſalvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham, terribília in mari rubro.

Et dixit ut diſpérderet eos, ſi non Móyſes electus ejus ſte-

tur in confractióne, in conſpectu ejus, * ut avérteret iram ejus, ne diſpérderet eos.

Et pro nihilo habuérunt terram deſiderábilem; * non credidérunt verbo ejus.

Et murmuravérunt in tabernáculis ſuis; * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum ſuam ſuper eos, * ut proſtérneret eos in deſerto,

Et ut dejíceret ſemen eórum in natiónibus, * & diſpérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti ſunt Beélphegor, * & comedérunt ſacrifícia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus ſuis; * & multiplicáta eſt in eis ruína.

Et ſtetit Phínees, & placávit; * & ceſſávit quaſſátio.

Et reputátum eſt ei in juſtítiam, * in generatiónem & generatiónem uſque in ſempitérnum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis; * & vexátus eſt Móyſes propter eos,

Quia exacerbavérunt ſpíritum ejus; * & diſtinxit in lábiis ſuis.

Altera diviſio Pſalmi 105.

NOn diſperdidérunt gentes, * quas dixit Dóminus illis.

Et commixti ſunt inter gentes, * & didicérunt ópera eórũ.

Et ſerviérunt ſculptílibus eórum; * & factum eſt illis in ſcándalum.

Et immolavérunt filios ſuos * & filias ſuas dæmóniis.

Et effudérunt ſánguinem innocentem, * ſánguinem filiórum ſuórum, & filiárum ſuárum, quas ſacrificavérunt ſculptílibus Chanaan.

Et infecta eſt terra in ſanguínibus, & contamináta eſt in opéribus eórum; * & fornicáti ſunt in adinventiónibus ſuis.

Et irátus eſt furóre Dóminus in pópulum ſuum, * & abominátus eſt hæreditátem ſuam.

Et trádidit eos in manus géntium; * & domináti ſunt eórum qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, * & humiliáti ſunt ſub mánibus eórum.

Sæpè liberávit eos; * ipſi autem exacerbavérunt eum in consílio ſuo, & humiliáti ſunt in iniquitátibus ſuis.

Et vidit, cùm tribularentur; * & audívit oratiónem eórum.

Et memor fuit teſtamenti ſui, * & pœnítuit eum ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ ſuæ.

Et dedit eos in miſericórdias, * in conſpectu ómnium qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine Deus noſter, * & cóngrega nos de natiónibus;

Ut confiteámur nómini ſancto tuo, * & gloriémur in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & usque in ſéculum; * & dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Ant. Viſita nos in ſalutári tuo, Dómine, ad vidéndum in bonitáte electórum tuórum.

℣. Expandit nubem in *protectiónem* eórum, ℞. Et

ignem ut lucéret eis per noctem. *Pſ.* 104.

Pater noſter.

Abſolutio & Benedictiones, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lectiones cum ℟℟℟. *habentur in proprio de Tempore ; & ſic in ſequentibus Feriis.*

Non dicitur Te Deum. *in Feriis.*

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meū in ſalutári tuo : ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 5. a. Bonum eſt.

Pſalmus 91.

BOnum eſt confitéri Dómino, * & psállere nómini tuo, Altíſſime,

Ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam per noctem,

In decachordo pſaltério, * cum cántico in cíthara ;

Quia delectaſti me, Dómine, in fáctura tua, * & in opéribus mánuum tuārū exultábo.

Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine ! * nimis profundæ factæ ſunt cogitatiónes tuæ.

Vir insípiens non cognoscet, * & ſtultus non intélliget hæc.

Cùm exorti fúerint peccatóres ſicut fœnum, & apparúerint omnes qui operantur iniquitátem, * ut intéreant in ſéculum ſéculi :

Tu autem Altíſſimus * in æternum, Dómine.

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt, * & diſpergentur omnes qui operantur iniquitátem.

Et exaltábitur ſicut unicornis cornu meum, * & ſenectus mea in miſericórdia úberi.

Et despexit óculus meus inimícos meos, * & in inſurgéntibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Juſtus ut palma florébit, * ſicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri florébunt.

Adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi, * & bene patientes erunt,

Ut annúntient quóniam rectus Dóminus Deus noſter, * & non eſt iníquitas in eo.

Ant. Bonum eſt psállere nómini tuo, Altíſſime, ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam.

Ant. 8. d. Bonus Dóminus.

Pſalmus 135.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui facit mirabília magna ſolus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui firmávit terram ſuper aquas, * quóniam in æternum miſericórdia ejus ;

Qui fecit luminária magna,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Solem in poteſtátem diéi,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Lunam & ſtellas in poteſtátem noctis,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Bonus Dóminus: in æternum miſericórdia ejus.

Ant. 4. a. Dóminus.

Diviſio Pſalmi 135.

[Confitémini Dómino, quóniam bonus,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;]

Qui percuſſit Ægyptum cum primogénitis eórum,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui eduxit Iſraël de médio eórum,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

In manu potenti, & bráchio excelſo,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui divíſit mare rubrum in diviſiónes,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et eduxit Iſraël per médium ejus,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Et excuſſit Pharaónem & virtútem ejus in mari rubro,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui traduxit pópulum ſuum per deſertum,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui percuſſit reges magnos,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et occídit reges fortes,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Sehon regem Amorrhæórum,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et Og regem Baſan,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Et dedit terram eórum hæreditátem,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Hæreditátem Iſraël ſervo ſuo,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Quia in humilitáte noſtra memor fuit noſtri,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et redémit nos ab inimícis noſtris,* quóniam in æternũ miſericórdia ejus;

Qui dat eſcam omni carni,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli,* quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Confitémini Dómino dominórum,* quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Dóminus in humilitáte noſtra memor fuit noſtri, & redémit nos ab inimícis noſtris.

Quando ſit Officium de Feria, dicitur Canticum ſequens.

Ant. 7. d. Quis ſímilis tui.

Canticum Moyſi. Exod. 15.

Cantémus Dómino; glorióſè enim magnificátus eſt:* equum & aſcenſórem dejécit in mare.

Fortitúdo mea & laus mea Dóminus,* & factus eſt mihi in ſalútem.

Iſte Deus meus, & glorificábo eum:* Deus patris mei, & exaltábo eum.

Dóminus quaſi vir pugnátor; * Omnípotens, nomen ejus.

Currus Pharaónis & exércitum ejus projécit in mare; * electi príncipes ejus ſubmerſi ſunt in mari rubro.

Abyſſi operuérunt eos; * descendérunt in profundum quaſi lapis.

Déxtera tua, Dómine, magnificáta eſt in fortitúdine; * déxtera tua, Dómine, percuſſit inimícum.

Et in multitúdine glóriæ tuæ depoſuiſti adverſários tuos, * miſiſti iram tuam quæ devorávit eos ſicut ſtípulam.

Et in ſpíritu furóris tui congregátæ ſunt aquæ; * ſtetit unda fluens, congregátæ ſunt abyſſi in médio mari.

Dixit inimícus, Pérſequar & comprehendam; * dívidam ſpólia, implébitur ánima mea.

Evaginábo gládium meum, * interfíciet eos manus mea.

Flavit ſpíritus tuus, & opéruit eos mare; * ſubmerſi ſunt quaſi plumbum in aquis vehementibus.

Quis ſímilis tuî in fórtibus, Dómine? * quis ſímilis tuî, magníficus in ſanctitáte, terríbilis, atque laudábilis, fáciens mirabília?

Extendiſti manum tuam, * & devorávit eos terra.

Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti, * & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum.

Aſcendérunt pópuli, & iráti ſunt; * dolóres obtinuérunt habitatóres Philíſthiim.

Tunc conturbáti ſunt príncipes Edom; robuſtos Moab obtínuit tremor; * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Irruat ſuper eos formído & pavor: * in magnitúdine bráchii tui fiant immóbiles quaſi lapis;

Donec pertránſeat pópulus tuus, Dómine, * donec pertránſeat pópulus tuus iſte quem poſſediſti.

Introdúces eos, & plantábis in monte hæreditátis tuæ, * firmíſſimo habitáculo tuo quod operátus es, Dómine,

Sanctuárium tuum, Dómine, * quod firmavérunt manus tuæ.

Dóminus regnábit * in ætérnum & ultrà.

Ingreſſus eſt enim eques Phárao cum cúrribus & equítibus ejus in mare, * & reduxit ſuper eos Dóminus aquas maris;

Fílii autem Iſrael ambulavérunt per ſiccum * in médio ejus.

Ant. Quis ſímilis tuî, Dómine, magníficus in ſanctitáte, fáciens mirabília?

[*In Feſtis, loco ſuperioris Cantici, dicitur ſequens.*

Canticum. Eccli. 39.

Collaudáte cánticum, * & benedícite Dóminum in opéribus ſuis.

Date nómini ejus magnificéntiam, * & confitémini illi in voce labiórum veſtrórum; & in cánticis labiórum, & cítharis;

Et ſic dicétis in confeſſióne: * Opera Dómini univerſa bona valde,

In verbo ejus ſtetit aqua ſicut in congéries : * & in ſermóne oris illíus ſicut exceptória aquárum ;

Quóniam in præcepto ipſíus placor fit , * & non eſt minorátio in ſalúte ipſíus.

Opera omnis carnis coram illo , * & non eſt quídquam abſcónditum ab óculis ejus.

A ſéculo uſque in ſéculum reſpicit , * & nihil eſt mirábile in conſpectu ejus.]

Ant. 1. g. Laudáte Dóminum.

Pſalmus 134.

LAudáte nomen Dómini ; * laudáte , ſervi , Dóminum.

Qui ſtatis in domo Dómini , * in átriis domûs Dei noſtri,

Laudáte Dóminum , quia bonus Dóminus ; * pſállite nómini ejus , quóniam ſuáve ;

Quóniam Jacob elégit ſibi Dóminus , * Iſrael in poſſeſſiónem ſibi.

Quia ego cognóvi quòd magnus eſt Dóminus , * & Deus noſter præ ómnibus diis.

Omnia quæcumque vóluit , Dóminus fecit , * in cœlo , & in terra , in mari , & in ómnibus abyſſis.

Edúcens nubes ab extrémo terræ , * fúlgura in plúviam fecit ;

Qui prodúcit ventos de theſauris ſuis ; * qui percuſſit primogénita Ægypti ab hómine uſque ad pecus.

Et miſit ſigna & prodígia in médio tuî , Ægypte , * in Pharaónem , & in omnes ſervos ejus ;

Qui percuſſit gentes multas , * & occídit reges fortes ,

Sehon regem Amorrhæórum , & Og regem Baſan , * & ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum hæreditátem , * hæreditátem Iſrael pópulo ſuo.

Dómine , nomen tuum in ætérnum : * Dómine , memoriále tuum in generatiónem & generatiónem ;

Quia judicábit Dóminus pópulum ſuum , * & in ſervis ſuis deprecábitur.

Simulácra géntium argentum & aurum ; * ópera mánuum hóminum.

Os habent , & non loquentur : * óculos habent , & non vidébunt :

Aures habent , & non áudient ; * neque enim eſt ſpíritus in ore ipſórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea , * & omnes qui confídunt in eis.

Domus Iſrael , benedícite Dómino : * domus Aaron , benedícite Dómino :

Domus Levi , benedícite Dómino : * qui timétis Dóminum , benedícite Dómino.

Benedíctus Dñus ex Sion , * qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. Laudáte Dóminum , pſállite nómini ejus , quóniam elégit Iſrael in poſſeſſiónẽ ſibi.

Capitulum. Prov. 8.

EGo diligentes me díligo ; & qui manè vígilant ad me , invénient me.

Hymnus.

NIl láudibus noſtris eges ;
Sed filios amas , Pater ;
Multâque cœleſtem prece
Vis provocári grátiam.
Tui profunda cónſili

Noctis canat ſiléntium :
Tuæ jubar cleméntiæ
Splendor diéi prædicat.
Tantis minor miráculis
Mens óbſtupet, vox déficit :
Tacére ſed totis nequit
Amor medullis æſtuans.
Erumpat ergo : te memor
Clamet parentem, qui mala
Præſentis ævi mitigas,
Spondes futúri præmia.
Huc vota tendunt córdium;
Infirma ſed tardat caro :
Quæ ducit ad te, da ſequi,
Dux ipſe Jeſu, ſémitam.
Amen.

℣. Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ, Dómine, ℟. Et exultávimus, & delectáti ſumus. *Pſ.* 89.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Benedictus Dóminus Deus Iſrael, quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Preces, quando dicuntur, & ſuffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti; & ſic in aliis Horis & Feriis.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Jam lucis. *infrà poſt Completorium Sabbati*, & *ſic in aliis Feriis.*

Ant. 8. G. Quid eſt homo.

Pſalmus 8.

DOmine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra !

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícum & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam & ſtellas, quæ tu fundaſti :

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam viſitas eum?

Minuiſti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, ínſuper & pécora campi,

Vólucres cœli, * & piſces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra !

Pſalmus 76.

VOce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad Deum, & inténdit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquisívi, mánibus meis nocte contra eum; * & non ſum deceptus.

Rénuit conſolári ánima mea : * memor fui Dei, & delectátus ſum, & exercitátus ſum; & defécit ſpíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei; * turbátus ſum, & non ſum locútus.

Cogitávi dies antíquos; * & annos ætérnos in mente habui.

Et meditátus ſum nocte cum corde meo; * & exercitábar,

Et ſcopébam ſpíritum meum.

Numquid in ætérnum projíciet Deus? * aut non appónet ut complacítior ſit adhuc?

Aut in finem miſericórdiam ſuam abſcíndet, * à generatióne in generatiónem?

Aut obliviſcétur miſeréri Deus? * aut continébit in ira ſua miſericórdias ſuas?

Et dixi, Nunc cœpi: * hæc mutátio déxteræ Excelſi.

Diviſio Pſalmi 76.

MEmor fui óperum Dómini, * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum;

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis, * & in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus, in ſancto via tua; * quis Deus magnus ſicut Deus noſter?

Tu es Deus qui facis mirabília, * notam feciſti in pópulis virtútem tuam:

Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum, * fílios Jacob, & Joſeph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ, & timuérunt; * & turbátæ ſunt abyſſi.

Multitúdo ſónitus aquárū, * vocem dedérunt nubes.

Etenim ſagittæ tuæ tránſeunt; * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruſcatiónes tuæ orbi terræ; * commóta eſt & contrémuit terra.

In mari via tua, & ſémitæ tuæ in aquis multis; * & veſtígia tua non cognoſcentur.

Deduxiſti ſicut oves pópulum tuum * in manu Móyſi & Aaron.

Ant. Quid eſt homo, Dómine, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam viſitas eum? *Pſ.* 8.

Capitulum, ℟. breve, & Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, O fons amóris. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. Tóllite hóſtias.

Pſalmus 24.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam; * Deus meus, in te confído, non erubeſcam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſuſtinent te, non confundentur.

Confundántur omnes iníqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus ſalvátor meus, & te ſuſtínui totâ die.

Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delícta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíneris.

Secundùm miſericórdiam tuam memento mei tu, * propter bonitátē tuam, Dómine.

Dulcis & rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via:

Díriget manſuétos in judi-

cio, * docébit mites vias ſuas.

Univerſæ viæ Dómini, miſericórdia & véritas, * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Diviſio Pſalmi 24.

QUis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * & ſemen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſtamentum ipſíus, ut manifeſtétur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum, * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére meî, * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam, & labórem meum, * & dimitte univerſa delícta mea:

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam & érue me; * non erubeſcam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi, * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſrael * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

Pſalmus 95.

CAntáte Dómino cánticum novum; * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, & benedícite nómini ejus; * annuntiáte de die in diem ſalutáre ejus:

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus;

Quóniam magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * terríbilis eſt ſuper omnes deos.

Quóniam omnes dii géntium dæmónia; * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféſſio & pulcritúdo in conſpectu ejus; * ſanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus.

Afferte Dómino, pátriæ géntium, afferte Dómino glóriam & honórem: * afferte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóſtias, & introíte in átria ejus: * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Commoveátur à fácie ejus univerſa terra; * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim correxit orbem terræ, qui non commovébitur: * judicábit pópulos in æquitáte.

Lætentur cœli, & exultet terra; commoveátur mare & plenitúdo ejus: * gaudébunt campi, & ómnia quæ in eis ſunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna ſylvárum à fácie Dómini, quia venit, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * & pópulos in veritáte ſua.

Ant. Tóllite hóſtias, & adoráte Dóminum; étenim correxit orbem terræ. *Pſ.* 95.

Capitulum. Epheſ. 5.

Estóte imitatóres Dei, ſicut filii cariſſimi; & ambuláte in dilectióne, ſicut & Chriſtus diléxit nos, & trádidit ſemetipſum pro nobis oblatiónem, & hóſtiam Deo in odórem ſuavitátis.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino, * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Quid retríbuam. ℣. Vota mea Dño reddam * coram omni pópulo ejus, *Pro ómnibus. Glória Patri. Quid retríbuam.

℣. Tibi, Dómine, ſacrificábo hóſtiam laudis, ℟. Et nomen Dñi invocábo. *Pſ.* 115.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Jam ſolis. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 6. F. Elégit.

Pſalmus 46.

Omnes gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis;

Quóniam Dóminus excelſus, terríbilis: * Rex magnus ſuper omnem terram.

Subjécit pópulos nobis, * & gentes ſub pédibus noſtris.

Elégit nobis hæreditátem ſuam, * ſpéciem Jacob quam diléxit.

Aſcendit Deus in júbilo, * & Dóminus in voce tubæ.

Pſállite Deo noſtro, pſállite; * pſállite Regi noſtro, pſállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * pſállite ſapienter.

Regnábit Deus ſuper gentes: * Deus ſedet ſuper ſedem ſanctam ſuam.

Príncipes populórum congregáti ſunt cum Deo Abraham; * quóniá dii fortes terræ veheménter eleváti ſunt.

Pſalmus 97.

Cantáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſrael.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & pſállite.

Pſállite Dómino in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi,

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárũ in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Pſalmus 98.

Dominus regnávit, iraſcantur pópuli; * qui ſedet ſuper Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus, *

& excelſus ſuper omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile & ſanctum eſt; * & honor regis judícium díligit.

Tu paraſti directiónes: * judícium & juſtítiam in Jacob tu feciſti.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus; * quóniam ſanctum eſt.

Móyſes & Aaron in ſacerdótibus ejus, * & Sámuel inter eos qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, & ipſe exaudiébat eos: * in columna nubis loquebátur ad eos.

Cuſtodiébant teſtimónia ejus, * & præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noſter, tu exaudiébas eos: * Deus, tu propítius fuiſti eis, & ulciſcens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte in monte ſancto ejus: * quóniam ſanctus Dóminus Deus noſter.

Ant. Elégit nobis hæreditátem ſuam quam diléxit Dóminus. *Pſ.* 46.

Capitulum. Rom. 8.

Spiritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus filii Dei. Si autem filii, & hærédes: hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti.

℟. *br.* Confiteantur Dómino * Misericórdiæ ejus. Confiteantur. ℣. Et mirabília ejus * filiis hóminum: * Misericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Pſ.* 106.

℣. Quómodò miserétur pater filiórum, ℟. Miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe. *Pſ.* 102.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus, Labente. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. 5. In voluntáte tua.

Pſalmus 52.

Dixit inſípiens in corde ſuo: * Non eſt Deus. Corrupti ſunt & abominábiles facti ſunt in iniquitátibus: * non eſt qui fáciat bonum.

Deus de cœlo proſpexit ſuper filios hóminū, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt: * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Nonne ſcient omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis?

Deum non invocavérunt: * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus diſſipávit oſſa eórum qui homínibus placent: * confúſi ſunt, quóniam Deus ſprevit eos.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael? * cùm convérterit Deus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 72.

QUàm bonus Iſraël Deus * his qui recto ſunt corde!

Mei autem penè moti ſunt pedes, * penè effúſi ſunt greſſus mei;

Quia zelávi ſuper iníquos, * pacem peccatórum videns.

Quia non eſt reſpectus morti eórum, * & firmamentum in plaga eórum.

In labóre hóminum non ſunt, * & cum homínibus non flagellabúntur.

Ideò ténuit eos ſupérbia; * operti ſunt iniquitáte & impietáte ſuâ.

Pródiit quaſi ex ádipe iníquitas eórum; * tranſiérunt in affectum cordis.

Cogitavérunt & locúti ſunt nequítiam: * iniquitátem in excelſo locúti ſunt.

Poſuérunt in cœlum os ſuũ, * & lingua eórum tranſívit in terra.

Ideò convertétur pópulus meus hic; * & dies pleni invenientur in eis.

Et dixérunt: Quómodò ſcit Deus? * &, Si eſt ſciéntia in Excelſo?

Ecce ipſi peccatóres, & abundantes in ſéculo, * obtinuérunt divítias.

Et dixi: Ergo ſine cauſa juſtificávi cor meum, * & lavi inter innocentes manus meas;

Et fui flagellátus totâ die, * & caſtigátio mea in matutínis.

Si dicébam: Narrábo ſic, * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.

Exiſtimábam ut cognóſcerem hoc: * labor eſt ante me,

Donec intrem in ſanctuárium Dei, * & intélligam in noviſſimis eórum.

Verúmtamen propter dolos poſuiſti eis; * dejeciſti eos, dum allevarentur.

Quómodò facti ſunt in deſolatiónem! * ſúbitò defecérunt; periérunt propter iniquitátem ſuam.

Velut ſómnium ſurgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipſórum ad níhilum rédiges;

Quia inflammátum eſt cor meum, & renes mei commutáti ſunt; * & ego ad nihilum redactus ſum, & neſcívi.

Ut jumentum factus ſum apud te, * & ego ſemper tecum.

Diviſio Pſalmi 72.

TEnuiſti [Dómine] manum déxteram meam, & in voluntáte tua deduxiſti me, * & cum glória ſuſcepiſti me.

Quid enim mihi eſt in cœlo? * & à te quid vólui ſuper terram?

Defécit caro mea, & cor meum; * Deus cordis mei, & pars mea, Deus, in æternum.

Quia ecce qui elongant ſe à te, períbunt; * perdidiſti omnes qui fornicantur abs te.

Mihi autem adhærére Deo bonum eſt, * pónere in Dómino Deo ſpem meam;

Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas * in portis filiæ Sion.

Ant. In voluntáte tua deduxiſti me, Dómine, & cum glória ſuſcepiſti me. *Pſ. 72.*

Capitulum. 2. Theſſ. 1.

DIgnétur vos vocatióne ſuâ Deus noſter, & impleat omnem voluntátem bonitátis, & opus fidei in virtúte; ut clarificétur nomen Dómini noſtri Jeſu Chriſti in vobis, & vos in illo.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam; * Quia Deus meus es tu. Doce. ℣. Spíritus tuus bonus * dedú et me; * Quia. Glória Patri. Doce. *Pſ.* 142.

℣. In Deo ſalutáre meum, & glória mea: ℟. Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt. *Pſ.* 61.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. 2. D. Convértere.

Pſalmus 114.

DIlexi, * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miſéricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Ant. Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi.

Ant. 8. G. Levávi.

Pſalmus 120.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat intróitum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Levávi óculos meos in montes: auxílium meum à Dómino.

Ant. 1. 2. Adjutórium noſtrum.

Pſalmus 123.

NIſi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Iſrael; * niſi quia Dóminus erat in nobis,

:xúrgerent hómines
forte vivos deglutiſ-

:aſcerétur furor eó-
os, * fórſitan aqua
et nos.
tem pertranſivit áni-
i,* fórſitan pertranſ-
na noſtra aquam in-
m.
ctus Dóminus, * qui
t nos in captiónem
eórum.
noſtra ſicut paſſer
* de láqueo venán-

is contrítus eſt: * &
áti ſumus.
rium noſtrum in nó-
mini, * qui fecit cœ-
rram.
Adjutórium noſtrum
ne Dómini, qui fecit
terram.
. a. Magnificávit Dó-

Pſalmus 125.
nvertendo Dóminus
itátem Sion, * facti
:ut conſoláti.
replétum eſt gáudio
im, * & lingua noſtra
ne.
dicent inter gentes: *
:ávit Dóminus fácere

ificávit Dóminus fá-
biscum: * facti ſumus
:.
:rte, Dómine, capti-
noſtram, * ſicut tor-
iuſtro.
éminant in lácrymis,*
tióne metent.
s ibant & flebant, *
s ſémina ſua,

Venientes autem vénient cum exultatióne, * portantes manípulos ſuos.

Ant. Magnificávit Dóminus fácere nobiſcum: facti ſumus lætantes.

Ant 6. F. Adhæreat.

Pſalmus 136.

SUper flúmina Babylónis, illic ſédimus, * & flévimus, cùm recordarémur Sion.

In ſalícibus in médio ejus,* ſuſpéndimus órgana noſtra;

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum;

Et qui abduxérunt nos: * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodò cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tuî, Jerúſalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea faúcibus meis* ſi non memínero tuî,

Si non propoſúero Jerúſalem* in princípio lætítiæ meæ.

Memor eſto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúſalem;

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * uſque ad fundamentum in ea.

Fília Babylónis míſera; * beátus qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam retribuiſti nobis.

Beátus qui tenébit, * & allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. Adhæreat lingua mea faúcibus meis, ſi non propoſúero Jerúſalem in princípio lætítiæ meæ.

Capitulum. 1. Petr. 1.

NUnc non videntes, crédi-tis : credentes autem, exultábitis lætítiâ inenarrábili & glorificátâ ; reportantes finem fídei veſtræ, ſalútem animárum.

Hymnus.

JActámur heu quot flúctibus!
Spes una de cœlis nitet :
Illuc & ora tóllimus,
Et míttimus ſuſpíria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque protendis manû :
Jam fulta tanto róbore
Surgit potens infírmitas.

Quæ ſæva nos premunt mala
Vinces, malis poténtior :
Te noſtra duræ séntiet
Mens ſervitútis víndicem.

Quin vile corpus, Fílii
Fulgóre donábis tui :
At illa venális patet
Multo labóre glória.

Felix labor, quem récreas
Tam ſpléndidâ rerum vice!
Fletu quis æternum brevi
Neget paciſci gáudium?

Sit laus Patri, laus Fílio;
Utrumque qui nectis, Deus,
Utríque compar, ſit tibi
Laus ſempiterna, Spíritus.
Amen.

℣. Ad te, Dómine, clamávi totâ die : ℟. Lætífica ánimam ſervi tui. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Magníficat ánima mea Dóminum, & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo. *Luc.* 1.

Preces, ſi dicendæ ſint, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, in adjutórium.

Ant. 2. D. Juſtum.

Pſalmus 6.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére mei, Dómine, quóniam infírmus ſum : * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valdè ; * ſed tu, Dómine, úſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam : * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam ;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tui : * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum, * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus ; * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem ; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam : * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei : * convertantur & erubeſcant valde velóciter.

Pſalmus 7.

DOmine Deus meus, in te ſperávi : * ſalvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me, & líbera me,

Nequando rápiat ut leo ánimam meam, * dum non eſt qui rédimat, neque qui ſalvum fáciat.

Dómine Deus meus, ſi feci iſtud; * ſi eſt iníquitas in mánibus meis;

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam méritò ab inimícis meis inánis:

Perſequátur inimícus ánimam meam, & comprehendat, & concúlcet in terra vitam meam, * & glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exúrge, Dómine, in ira tua, * & exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exúrge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandáſti.

Et ſynagóga populórum circúmdabit te; * & propter hanc in altum regrédere.

Dóminus júdicat pópulos: * júdica me, Dómine, ſecundùm juſtítiam meam, & ſecundùm innocéntiam meam ſuper me.

Conſumétur nequítia peccatórum; * & díriges juſtum, ſcrutans corda & renes, Deus.

Juſtum adjutórium meum à Dómino, * qui ſalvos facit rectos corde.

Diviſio Pſalmi 7.

Deus judex juſtus, fortis & pátiens, * numquid iraſcitur per ſíngulos dies?

Niſi converſi fuéritis, gládium ſuum vibrábit: * arcum ſuum teténdit, & parávit illū:

Et in eo parávit vaſa mortis; * ſagittas ſuas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injuſtítiam; * concépit dolórem, & péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, & effódit eum; * & íncidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus; * & in vérticem ipſius iníquitas ejus deſcendet.

Confitébor Dómino ſecundùm juſtítiam ejus, * & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

Ant. Juſtum adjutórium meū à Dómino, qui ſalvos facit rectos corde. *Pſ.* 7.

Hymnus, Capitulum, ℟. breve, Antiphona ad Nunc dimittis. *& Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.*

FERIA TERTIA.
AD OFFICIUM NOCT.

Invitatorium. Pópulus Dómini, & oves manûs ejus, * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

Jubes: &, in præceps aquis
Repentè confluéntibus,
Prodit ſub auras húmidis
Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui tuis,
Pater, dediſti filiis;
Quos orbis unus cóntinet,
Fac una jungat cáritas.

Nunc exulámus; ſed tuam
Mox congregábis in domum
Te Patre dignos, qui pio
Amóre fratres víxerint.

At, qui malignis ártibus
Linguiſque lædunt próximum,
A te repelles: hoc genus
Cœleſtis aula non capit.

En ipſa tellus ímprobos
Dudum labórans ſúſtinet,

Ardetque non ſuæ jugo
Corruptiónis éximi.
Adoptiónem nos quoque
Efflagitámus integram,
Cui nos ſacráto Spíritus
Prædeſtinávit pígnore.
Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Diffúſa per quem córdibus
Fraterna regnat cáritas.
Amen.

Ant. 7. d. Quis requiescet.

Pſalmus 14.

DOmine, quis habitábit in tabernáculo tuo? * aut quis requiescet in monte ſancto tuo?

Qui ingréditur ſine mácula, * & operátur juſtítiam;

Qui lóquitur veritátem in corde ſuo; * qui non egit dolum in lingua ſua;

Nec fecit próximo ſuo malum, * & oppróbrium non accépit adversùs próximos ſuos.

Ad nihilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus; * timentes autem Dóminum gloríficat.

Qui jurat próximo ſuo, & non décipit; * qui pecúniam ſuam non dedit ad uſúram, & múnera ſuper innocentem non accépit.

Qui facit hæc, * non movébitur in æternum.

Pſalmus 18.

CŒli enarrant glóriā Dei, * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum, * & nox nocti índicat ſciéntiam.

Non ſunt loquélæ, neque ſermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit ſonus eórum, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum;

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo, * exultávit ut gigas ad curréndam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus usque ad ſummum ejus: * nec eſt qui ſe abſcondat à calóre ejus.

Diviſio Pſalmi 18.

LEx Dómini immaculáta, convertens ánimas: * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in séculum séculi: * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſuper mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea: * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero; & emundábor à delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Ant. Quis requiescet in monte

monte ſancto tuo, Dómine? Qui operátur juſtítiam, nec fecit próximo ſuo malum. *Pſ.* 14.

Ant. 5. 2. Non proponébam.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suſcípiant montes pacem pópulo: * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet fílios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Diviſio Pſalmi 71.

REges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & inopi; * & ánimas páuperum ſalvas fáciet.

Ex uſúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totâ die benedícent ei.

Et erit firmaméntum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedíctum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedíctum nomen majeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra: fiat, fiat.

Pſalmus 100.

MIſericórdiam & judíciũ * cantábo tibi, Dómine.

Pſallam, & intélligam in via immaculáta, * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei, * in médio domûs meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam: * faciéntes prævaricatiónes odívi.

Non adhæſit mihi cor pravum: * declinántem à me malignum non cognoſcébam.

Detrahentem ſecrétò próximo ſuo, * hunc perſequébar.

Superbo óculo, & inſatiá-

bili corde, * cum hoc non edébam.

Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: * ámbulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat.

Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam: * qui lóquitur iníqua, non diréxit in conſpectu oculórum meórum.

In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ, * ut diſpérderem de civitáte Dómini omnes operantes iniquitátem.

Ant. Non proponébam ante oculos meos rem injuſtam: detrahentem ſecrétò próximo ſuo, hunc perſequébar. *Pſ.* 100.

Ant. 6. F. Adjúvit.

Pſalmus 106.

Confitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant qui redempti ſunt à Dómino, * quos redémit de manu inimíci;

Et de regiónibus congregávit eos, * à ſolis ortu & occáſu, ab aquilóne & mari.

Erravérunt in ſolitúdine, in inaquóſo: * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Eſurientes, & ſitientes; * ánima eórum in ipſis defécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum erípuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia ſatiávit ánimam ina[nem], * & ánimam eſurientem ſatiávit bonis.

Sedentes in ténebris & um[bra] mortis, * vinctos in mendicitáte & ferro;

Quia exacerbavérunt elo[quia] Dei, * & consílium Al[tiſſimi] irritavérunt.

Et humiliátum eſt in la[bóribus] cor eórum: * infi[rmáti] ſunt, nec fuit qui adju[váret].

Et clamavérunt ad Dómi[num], cùm tribularentur; * [&] de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Et eduxit eos de ténebris & umbrâ mortis, * & vín[cula] eórum disrúpit.

Diviſio Pſalmi 106.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia contrívit portas æreas & vectes férreos confrég[it].

Suſcépit eos de via iniquitátis eórum: * propter injuſtitias enim ſuas humiliáti ſunt.

Omnem eſcam abominá[ta] eſt ánima eórum; * & appropinquavérunt usque ad portas mortis.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * [&] de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Miſit verbum ſuum, & ſanávit eos; * & erípuit eos [de] interitiónibus eórum.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum.

Et ſacrificent ſacrificium

laudis, * & annúntient ópera ejus in exultatióne.

Qui descendunt mare in návibus, * faciéntes operatiónem in aquis multis;

Ipſi vidérunt ópera Dómini, * & mirabília ejus in profúndo.

Dixit: & ſtetit ſpíritus procéllæ; * & exaltáti ſunt fluctus ejus.

Aſcendunt usque ad cœlos, & deſcendunt usque ad abyſſos; * ánima eórum in malis tabeſcébat.

Turbáti ſunt, & moti ſunt ſicut ébrius; * & omnis ſapiéntia eórum devoráta eſt.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum eduxit eos.

Et ſtátuit procellam ejus in auram, * & ſiluérunt fluctus ejus.

Et lætáti ſunt quia ſiluérunt: * & deduxit eos in portum voluntátis eórum.

Altera Diviſio Pſalmi 106.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus filiis hóminum.

Et exaltent eum in eccléſia plebis, * & in cáthedra ſeniórum laudent eum.

Póſuit flúmina in deſertum, * & éxitus aquárum in ſitim:

Terram fructiferam in ſalſúginem, * à malítia inhabitántium in ea.

Póſuit deſertum in ſtagna aquárum, * & terram ſine aqua in éxitus aquárum;

Et collocávit illic eſuriéntes: * & conſtituérunt civitátem habitatiónis;

Et ſeminavérunt agros, & plantavérunt víneas; * & fecérunt fructum nativitátis.

Et benedixit eis, & multiplicáti ſunt nimis; * & juménta eórum non minorávit.

Et pauci facti ſunt, * & vexáti ſunt à tribulatióne malórum & dolóre.

Effúſa eſt contémptio ſuper príncipes; * & erráre fecit eos in ínvio, & non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * & póſuit ſicut oves famílias.

Vidébunt recti, & lætabúntur; * & omnis iníquitas oppilábit os ſuum.

Quis ſápiens, & cuſtódiet hæc? * & intélliget miſericórdias Dómini?

Ant. Adjúvit Dóminus páuperem de inópia: vidébunt recti, & lætabuntur.

℣. Exortum eſt in ténebris lumen rectis: ℟. Miſéricors, & miſerátor & juſtus. *Pſ.* 111.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD LAUDES.

Ant. 4. *D.* Qui non accépit.

Pſalmus 23.

Domini eſt terra, & plenitúdo ejus: * orbis terrárum, & univerſi qui hábitant in eo.

Quia ipſe ſuper mária fundávit eum, * & ſuper flúmina præparávit eum.

Quis aſcendet in montem Dómini? * aut quis ſtabit in loco ſancto ejus?

Innocens mánibus & mun-

do corde, * qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo.

Hic accípiet benedictiónem à Dómino, * & miſericórdiam à Deo ſalutári ſuo.

Hæc eſt generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas príncipes veſtras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus fortis & potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas príncipes veſtras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipſe eſt Rex glóriæ.

Ant. Qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo, hic accípiet benedictiónem à Dómino.

Ant. 5. a. Audiam.

Pſalmus 84.

Benedixiſti, Dómine, terram tuam, * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti ómnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuã, * avertiſti ab ira indignatiõnis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam, * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; * quóniam loquétur pacem in plebem ſuam,

Et ſuper ſanctos ſuos, * & in eos qui convertuntur ad cor.

Verúmtamen prope timentes eum ſalutáre ipſíus, * ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi: * juſtítia & pax oſculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt, * & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit, * & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; quóniam loquétur pacem in plebem ſuam, & ſuper ſanctos ſuos.

Ant. 3. à. Qui dilígitis.

Pſalmus 96.

Dominus regnávit, exultet terra, * lætentur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus: * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet, * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini ; * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant ſculptília , * & qui gloriantur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum , * omnes Angeli ejus.

Audívit , & lætáta eſt Sion : * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua , Dómine ;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum , odíte malum : * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto , * & rectis corde lætítia.

Lætámini , juſti , in Dómino , * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Ant. Qui dilígitis Dóminum , odíte malum : cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum.

Ant. 7. *d.* Vivens.

In Feriis , Canticum Ezechiæ. Iſ. 38.

EGo dixi : In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi : * quæſívi resíduum annórum meórum.

Dixi : Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium : * non aſpíciam hóminem ultrà , & habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta eſt , & convolúta eſt à me , * quaſi tabernáculum paſtórum.

Præcíſa eſt , velut à texente , vita mea ; dum adhuc ordírer , ſuccídit me : * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sperábam uſque ad mane ; quaſi leo ſic contrívit ómnia oſſa mea : * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sicut pullus hirúndinis ſic clamábo , * meditábor ut columba.

Attenuáti ſunt óculi mei , ſuſpicientes in excelſum : * Dómine , vim pátior , reſponde pro me.

Quid dicam , aut quid reſpondébit mihi , * cùm ipſe fécerit ?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine , ſi ſic vívitur , & in tálibus vita ſpíritûs mei , * corrípies me , & vivificábis me.

Ecce in pace amaritúdo mea amariſſima : * tu autem eruiſti ánimam meam , ut non períret.

Projeciſti poſt tergum tuû * ómnia peccáta mea.

Quia non infernus confitébitur tibi , neque mors laudábit te : * non expectábunt , qui deſcendunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens , vivens ipſe confitébitur tibi , ſicut & ego hódie : * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine , ſalvum me fac ; * & pſalmos noſtros cantábimus cunctis diébus vitæ noſtræ in domo Dómini.

Ant. Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, Dómine: pater filiis notam fáciet veritátem tuam.

[*In Feſtis, Canticum.* Eccli. 36.

Miſerére noſtri, Deus ómnium, & réſpice nos, * & oſtende nobis lucem miſeratiónum tuárum.

Et immitte timórem tuum ſuper gentes quæ non exquiſiérunt te; * ut cognoſcant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua.

Alleva manum tuam ſuper gentes aliénas, * ut vídeant poténtiam tuam.

Sicut enim in conſpectu eórum ſanctificátus es in nobis, * ſic in conſpectu noſtro magnificáberis in eis;

Ut cognoscant te, * ſicut & nos cognóvimus quóniam non eſt Deus præter te, Dómine.

Innova ſigna, & immúta mirabília: * gloríſica manum, & bráchium dextrum.

Excita furórem, & effunde iram: * tolle adverſárium, & afflíge inimícum.

Feſtína tempus, & memento finis, * ut enarrent mirabília tua.

In ira flammæ devorétur qui ſalvátur; * & qui péſſimant plebem tuam, invéniant perditiónem.

Cóntere caput príncipum inimicórum, * dicéntium: Non eſt álius præter nos.

Cóngrega omnes tribus Jacob, * ut cognoscant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua;

Et hæreditábis eos, * ſicut ab inítio.

Miſerére plebi tuæ ſuper quam invocátum eſt nomen tuum, * & Iſrael quem coæquaſti primogénito tuo.

Miſerére civitáti ſanctificatiónis tuæ Jeruſalem, * civitáti requiéi tuæ.

Reple Sion inenarrabílibus verbis tuis, * & glóriâ tuâ pópulum tuum.]

Ant. 1. *D.* Laudáte.

Pſalmus 150.

Laudáte Dóminum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ant. Laudáte Dóminum in ſanctis ejus: laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Capitulum. 1. Joan. 2.

Mandátum novum ſcribo vobis, quod verum eſt & in Chriſto, & in vobis; quia ténebræ tranſiérunt, & verum lumen jam lucet. Qui dicit ſe in luce eſſe, & fratrem ſuum odit, in ténebris eſt uſque adhuc. Qui díligit fratrem ſuum, in lúmine manet, & ſcándalum in eo non eſt.

Hymnus.

TE príncipē ſummo, Deus,
Jubes amóre díligi:
Tibi ſecundum próximus
Jubes amári próximum.

Amóre fundátam tuo
Communiónem réſpice,
Quâ corpus unum plúrimi,
Unum cor, una mens ſumus.

Illam fides & véritas
Amábili ſtipant choro:
Oblíquus hinc livor procul
Et litis ardor éxulant.

Tu, pacis auctor, mútuos
Aſtringe nexus: da, Pater,
Gaudére fratrum gáudiis,
Da condolére flétibus.

Ætérna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui moris unius ſacrâ
Nos pacis in domo locat.
Amen.

℣. Deus in médio civitátis ſuæ; non commovébitur: ℟. Adjuvábit eam mane dilúculo. *Pſ.* 45.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. a. Erexit Dóminus cornu ſalútis nobis in domo David púeri ſui, ſicut locútus eſt per os ſanctórum. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Cùm mihi.

Pſalmus 34.

JUdica, Dómine, nocentes me: * expugna impugnantes me.

Apprehénde arma & ſcutum, * & exurge in adjutórium mihi.

Effunde frámeam, & conclúde adversùs eos qui perſequuntur me; * dic ánimæ meæ: Salus tua ego ſum.

Confundantur & revereantur * quærentes ánimam meā.

Avertantur retrorsùm, * & confundantur cogitantes mihi mala.

Fiant tamquam pulvis ante fáciem venti, * & ángelus Dómini coarctans eos.

Fiat via illórum ténebræ & lúbricum, * & ángelus Dómini pérſequens eos;

Quóniam gratìs abſcondérunt mihi intéritum láquei ſui, * ſupervácuè exprobravérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus quem ignórat; & cáptio quam abſcondit, apprehendat eum; * & in láqueum cadat in ipſum.

Anima autem mea exultábit in Dómino, * & delectábitur ſuper ſalutári ſuo.

Omnia oſſa mea dicent: * Dómine, quis ſímilis tibi?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus, * egénum & páuperem à diripiéntibus eum.

Diviſio Pſalmi 34.

SUrgentes teſtes iníqui, * quæ ignorábam interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis, * ſterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem, cùm mihi moleſti eſſent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam, * & orátio mea in ſinu meo convertétur.

Quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam: * quaſi lugens & contriſtátus, ſic humiliábar.

Et adversùm me lætáti ſunt, & convenérunt: * congregáta ſunt ſuper me flagella, & ignorávi.

Diſſipáti ſunt, nec compun-

cti; tentavérunt me, ſubſannavérunt me ſubſannatióne: * frenduérunt ſuper me déntibus ſuis.

Dómine, quando reſpícies? * reſtítue ánimam meam à malignitáte eórum, à leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in eccléſia magna: * in pópulo gravi laudábo te.

Non ſupergáudeant mihi qui adverſantur mihi iníquè, * qui odérunt me gratìs, & ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacíficè loquebantur; * & in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt ſuper me os ſuum; * dixérunt: Euge, euge, vidérunt óculi noſtri.

Vidiſti, Dómine, ne ſíleas: * Dómine, ne diſcédas à me.

Altera Diviſio Pſalmi 34.

EXurge, & intende judício meo, * Deus meus & Dóminus meus, in cauſam meam.

Júdica me ſecundùm juſtítiam tuam, Dómine Deus meus; * & non ſupergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus ſuis: Euge, euge, ánimæ noſtræ; * nec dicant: Devorávimus eum.

Erubeſcant & revereantur ſimul, * qui gratulantur malis meis.

Induantur confuſióne & reveréntiâ, * qui magna loquuntur ſuper me.

Exultent & lætentur qui volunt juſtítiam meam; * & dicant ſemper: Magnificétur Dóminus, qui volunt pacem ſervi ejus.

Et lingua mea meditábitur juſtítiam tuam, * totâ die laudem tuam.

Ant. Cùm mihi moleſti eſſent, quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Cum ímpiis non ſedébo.

Pſalmus 25.

JUdica me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingreſſus ſum; * & in Dómino ſperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, & tenta me: * ure renes meos & cor meum;

Quóniam miſericórdia tua ante óculos meos eſt, * & complácui in veritáte tua.

Non ſedi cum concílio vanitátis, * & cum iníqua geréntibus non introíbo.

Odívi eccléſiam malignántium, * & cum ímpiis non ſedébo.

Lavábo inter innocentes manus meas, * & circúmdabo altáre tuum, Dómine;

Ut áudiam vocem laudis, * & enarrem univerſa mirabília tua.

Dómine, dilexi decórem domûs tuæ, * & locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum ímpiis, Deus, ánimam meam, * & cum viris ſánguinum vitam meam,

In quorum mánibus iniquí-

tates ſunt : * déxtera eórum repléta eſt munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingreſſus ſum : * rédime me, & miſerére meî.

Pes meus ſtetit in directo : * in eccléſiis benedícam te, Dómine.

Pſalmus 49.

DEus deórum Dóminus locútus eſt ; * & vocávit terram à ſolis ortu usque ad occáſum.

Ex Sion * ſpécies decóris ejus.

Deus manifeſtè véniet ; * Deus noſter, & non ſilébit.

Ignis in conſpectu ejus exardeſcet, * & in circúitu ejus tempeſtas válida.

Advocábit cœlum deſurſùm, & terram, * diſcérnere pópulum ſuum.

Congregáte illi ſanctos ejus, * qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia.

Et annuntiábunt cœli juſtítiam ejus, * quóniam Deus judex eſt.

Audi, pópulus meus, & loquar ; Iſrael, & teſtificábor tibi : * Deus, Deus tuus ego ſum.

Non in ſacrifíciis tuis árguam te ; * holocauſta autem tua in conſpectu meo ſunt ſemper.

Non accípiam de domo tua vítulos, * neque de grégibus tuis hircos ;

Quóniam meæ ſunt omnes feræ ſylvárum, * jumenta in móntibus & boves.

Cognóvi ómnia volatília cœli ; * & pulcritúdo agri mecum eſt.

Si eſuríero, non dicâ tibi ; * meus eſt enim orbis terræ, & plenitúdo ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum ? * aut ſánguinem hircórum potábo ?

Immola Deo ſacrifíciû laudis, * & redde Altíſſimo vota tua.

Et ínvoca me in die tribulatiónis ; * éruam te, & honorificábis me.

Diviſio Pſalmi 49.

PEccatóri autem dixit Deus : * Quare tu enarras juſtítias meas, & aſſúmis teſtamentum meum per os tuum ?

Tu verò odiſti diſciplínam, * & projeciſti ſermónes meos retrorsùm.

Si vidébas furem, currébas cum eo, * & cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítiâ, * & lingua tua concinnábat dolos.

Sedens adversùs fratrem tuum loquebáris, & adversùs fílium matris tuæ ponébas ſcándalum : * hæc feciſti, & tácui.

Exiſtimaſti iníquè, quòd ero tuî símilis : * árguam te, & ſtátuam contra fáciem tuam.

Intellígite hæc, qui oblivíſcímini Deum ; * nequando rápiat, & non ſit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me ; * & illîc iter, quo oſtendam illi ſalutáre Dei.

Ant. Cum ímpiis non ſedébo : inter innocentes circúmdabo altáre tuum, Dómine. *Pſ.* 25.

Capitulum. Eccli. 35.

SAcrificium ſalutáre eſt attèndere mandátis, & discédere ab omni iniquitáte: & propitiatiónem litáre ſacrificii ſuper injuſtítias, & deprecátio pro peccátis, recédere ab injuſtítia.

℟. *br.* Quis aſcendet in montem Dómini, * Stabit in loco ſancto ejus? Quis aſcendet. ℣. Innocens mánibus, * & mundo corde, * Stabit in loco ſancto ejus. Glória Patri. Quis aſcendet. *Pſ.* 23.

℣. Congregáte Dómino ſanctos ejus, ℟. Qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrificia. *Pſ.* 49.

AD SEXTAM.

Ant. 4. c. Juſtus.

Pſalmus 36.

NOli æmulári in malignántibus, * neque zeláveris faciéntes iniquitátem.

Quóniam tamquam fœnum velóciter areſcent, * & quemádmodùm ólera herbárum citò décident.

Spera in Dómino, & fac bonitátem; * & inhábita terram, & paſcéris in divítiis ejùs.

Delectáre in Dómino, * & dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, & ſpera in eo; * & ipſe fáciet.

Et edúcet quaſi lumen juſtítiam tuam, & judícium tuum tanquam merídiem: * ſúbditus eſto Dómino, & ora eum.

Noli æmulári in eo qui proſperátur in via ſua, * in hómine faciénte injuſtítias.

Déſine ab ira, & derelinque furórem: * noli æmulári, ut malignéris;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur: * ſuſtinentes autem Dóminum, ipſi hæreditábunt terram.

Et adhuc puſillùm, & non erit peccátor; * & quæres locum ejus, & non invénies.

Manſuéti autem hæreditábunt terram, * & delectabuntur in multitúdine pacis.

Obſervábit peccátor juſtum, * & ſtridébit ſuper eum déntibus ſuis.

Dóminus autem irridébit eum; * quóniam próſpicit quòd véniet dies ejùs.

Gládium evaginavérunt peccatóres; * intendérunt arcùm ſuum,

Ut dejíciant páuperem & ínopem, * ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipſórum, * & arcus eórum confringátur.

Mélius eſt módicum juſto, * ſuper divítias peccatórum multas;

Quóniam bráchia peccatórum conterentur: * confirmat autem juſtos Dóminus.

Diviſio Pſalmi 36.

NOvit Dóminus dies immaculatórum; * & hæréditas eórum in æternum erit.

Non confundentur in témpore malo, & in diébus fámis ſaturabuntur; * quia peccatóres períbunt.

Inimíci verò Dómini, mox ut honorificáti fúerint & exaltáti, * deficientes, quemádmodùm fumus, deficient.

Mutuábitur peccátor, &

non ſolvet ; * juſtus autem miſerétur , & tribuet.

Quia benedicentes ei hæreditábunt terram ;* maledicentes autem ei diſperíbunt.

Apud Dóminum greſſus hóminis dirigentur , * & viam ejus volet.

Cùm ceciderit , non collidétur; * quia Dóminus ſuppónit manum ſuam.

Júnior fui , étenim ſénui; * & non vidi juſtum derelictum, nec ſemen ejus quærens panẽ.

Totâ die miſerétur, & cómmodat ; * & ſemen illíus in benedictióne erit.

Declína à malo,& fac bonũ; * & inhábita in ſéculum ſéculi.

Quia Dóminus amat judícium , & non derelinquet ſanctos ſuos : * in æternum conſervabuntur.

Injuſti punientur ; * & ſemen impiórum períbit.

Juſti autem hæreditábunt terram , * & inhabitábunt in ſéculum ſéculi ſuper eam.

Altera diviſio Pſalmi 36.

OS juſti meditábitur ſapiéntiam , * & lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipſius ; * & non ſupplantabuntur greſſus ejus.

Conſiderat peccátor juſtũ,* & quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelinquet eum in mánibus ejus,* nec damnábit eum, cùm judicábitur illi.

Expecta Dóminum , & cuſtódi viam ejus ; & exaltábit te , ut hæreditáte cápias terram :* cum períerint peccatóres , vidébis.

Vidi ímpium ſuperexaltátum , * & elevátum ſicut cedros Líbani.

Et tranſívi , & ecce non erat ; * & quæſívi eum , & non eſt inventus locus ejus.

Cuſtódi innocéntiam , & vide æquitátem ; * quóniam ſunt relíquiæ hómini pacífico.

Injuſti autem diſperíbunt ſimul ; * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem juſtórum à Dómino ; * & protector eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus , & liberábit eos; * & éruet eos à peccatóribus , & ſalvábit eos , quia ſperavérunt in eo.

Ant. Juſtus totâ die miſerétur , & cómmodat ; & ſemen illíus in benedictióne erit.

Capitulum. 1. Joan. 3.

QUi habúerit ſubſtántiam hujus mundi , & víderit fratrem ſuum neceſſitátem habére , & cláuſerit víſcera ſua ab eo ; quómodò cáritas Dei manet in eo ? Filíoli mei, non diligámus verbo , neque linguâ , ſed ópere & veritáte.

℟. *br.* Jucundus homo * Qui miſerétur , & cómmodat. Jucundus. ℣. In æternum * non commovébitur , * Qui miſerétur. Glória Patri. Jucundus.

℣. Diſperſit , dedit paupéribus : ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

AD NONAM.

Ant. 7. b. Pro eo.

Pſalmus 108.

DEus , laudem meam ne tacúeris ; * quia os peccatóris , & os dolóſi ſuper me apertum eſt.

Locúti ſunt adversùm me linguâ dolóſâ : * & ſermónibus ódii circumdedérunt me, * & expugnavérunt me gratis.

Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi ; * ego autem orábam.

Et poſuérunt adversùm me mala pro bonis, * & ódium pro dilectióne mea.

Diviſio Pſalmi 108.

Conſtítue [Dómine] ſuper eum peccatórem ; * & diábolus ſtet à dextris ejus.

Cùm judicátur, éxeat condemnátus; * & orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci ; * & epiſcopátum ejus accípiat alter.

Fiant fílii ejus órphani, * & uxor ejus vídua.

Nutantes transferántur fílii ejus, & mendícent, * & ejiciantur de habitatiónibus ſuis.

Scrutétur fœnerátor omnem ſubſtántiam ejus; * & dirípiant aliéni labóres ejus.

Non ſit illi adjútor, * nec ſit qui miſereátur pupíllis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum : * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conſpectu Dómini ; * & peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminũ ſemper : * & dispéreat de terra memória eórum ;

Pro eo quòd non eſt recordátus fácere miſericórdiam, * & perſecútus eſt hóminem ínopem & mendícum, & compunctum corde mortificáre.

Et diléxit maledictiónem, & véniet ei ; * & nóluit benedictiónem, & elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem ſicut veſtimentum ; * & intrávit ſicut aqua in interióra ejus, & ſicut óleum in óſſibus ejus.

Fiat ei ſicut veſtimentum quo operítur, * & ſicut zona quâ ſemper præcíngitur.

Hoc opus eórum qui détrahunt mihi apud Dóminum, * & qui loquuntur mala adversùs ánimam meam.

Et tu, Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum ; * quia ſuávis eſt miſericórdia tua.

Altera diviſio Pſalmi 108.

Libera me, quia egénus & pauper ego ſum, * & cor meum conturbátũ eſt intrà me.

Sicut umbra, cùm declínat, ablátus ſum; * & excuſſus ſum ſicut locuſtæ.

Génua mea infirmáta ſunt à jejúnio, * & caro mea immutáta eſt propter óleum.

Et ego factus ſum oppróbrium illis : * vidérunt me, & movérunt cápita ſua.

Adjuva me, Dómine Deus meus : * ſalvum me fac ſecundùm miſericórdiam tuam.

Et ſciant quia manus tua hæc ; * & tu, Dómine, feciſti eam.

Maledícent illi, & tu benedíces : * qui inſurgunt in me, confundantur ; ſervus autem tuus lætábitur.

Induantur, qui détrahunt mihi, pudóre ; * & operiantur ſicut diplóide confuſióne ſuâ.

Confitébor Dómino nimis

in ore meo, * & in médio multórum laudábo eum;

Quia áſtitit à dextris páuperis, * ut ſalvam fáceret à perſequéntibus ánimam meam.

Ant. Pro eo ut me dilígerent, detrahébant mihi; ego autem orábam.

Capitulum. Rom. 12.

NOlíte eſſe prudentes apud vosmetipſos, nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantùm coram Deo, ſed étiam coram ómnibus homínibus. Si fieri poteſt, quod ex vobis eſt, cum ómnibus homínibus pacem habentes.

℟. *br.* Poſuérunt adversùm me * Mala pro bonis. Poſuérunt. ℣. Et ódium * pro dilectióne mea, * Mala pro bonis. Glória. Poſuérunt. *Pſ.* 108.

℣. Si réddidi retribuéntibus mihi mala, ℟. Décidam méritò ab inimícis meis inánis. *Pſ.* 7.

AD VESPERAS.

Ant. 3. b. Multùm íncola fuit.

Pſalmus 119.

AD Dóminum, cùm tribuláret, clamávi; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt! habitávi cum habitántibus Cedar; * multùm íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacē, eram pacíficus: * cùm loquébar illis, impugnábant me gratìs.

Ant. Multùm íncola fuit ánima mea, Dómine: cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus.

Ant. 1. f. Propter fratres meos.

Pſalmus 121.

LÆtátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi: * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jerúſalem.

Jerúſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipſum.

Illuc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini; * teſtimónium Iſraël, ad confitendum nómini Dómini.

Quia illic ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem; * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei noſtri, * quæſívi bona tibi.

Ant. Propter fratres meos & próximos meos, loquébar pacem de te, Jerúſalem.

Ant. 4. d. Quàm bonum.

Pſalmus 132.

ECce quàm bonum, & quàm jucundum * habitáre fratres in unum!

Sicut unguentū in cápite, * quod deſcendit in barbam, barbam Aaron;

Quod deſcendit in oram

veſtimenti ejus : * ſicut ros Hermon , qui deſcendit in montem Sion ;

Quóniam illìc mandávit Dóminus benedictiónem , * & vitam usque in ſéculum.

Ant. Quàm bonum , & quàm jucundum habitáre fratres in unum !

Ant. 8. G. In miſericórdia.

Pſalmus 140.

Domine , clamávi ad te , exaudi me ;* intende voci meæ , cùm clamávero ad te.

Dirigátur orátio mea ſicut incenſum in conſpectu tuo : * elevátio mánuum meárum , ſacrificium veſpertínum.

Pone , Dómine , cuſtódiam ori meo , * & óſtium circumſtántiæ lábiis meis.

Non declínes cor meum in verba malítiæ , * ad excuſandas excuſatiónes in peccátis ,

Cum homínibus operántibus iniquitátem ; * & non communicábo cum electis eórum.

Corrípiet me juſtus in miſericórdia , & increpábit me : * óleum autem peccatóris non impinguet caput meum ;

Quóniam adhuc & orátio mea * in beneplácitis eórum.

Abſorpti ſunt juncti petræ júdices eórum: * áudient verba mea , quóniam potuérunt.

Sicut craſſitúdo terræ erupta eſt ſuper terram , * diſſipáta ſunt oſſa noſtra ſecùs inférnum.

Quia ad te , Dómine , Dómine , óculi mei ; * in te ſperávi , non áuferas ánimam meam.

Cuſtódi me à láqueo quem ſtatuérunt mihi , * & à ſcándalis operántium iniquitátem.

Cadent in retiáculo ejus peccatóres : * ſinguláriter ſum ego , donec tránseam.

Ant. In miſericórdia juſtus increpábit me : óleum autem peccatóris non impinguet caput meum.

Ant. 6. F. Me expectant juſti.

Pſalmus 141.

Voce meâ ad Dóminum clamávi ; * voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum.

Effundo in conſpectu ejus oratiónem meam , * & tribulatiónem meam ante ipſum pronúntio ,

In deficiendo ex me ſpíritum meum ; * & tu cognoviſti ſémitas meas.

In via hac quâ ambulábâ , * abſcondérunt láqueum mihi.

Conſiderábam ad déxteram , & vidébam ; * & non erat qui cognóſceret me.

Périit fuga à me , * & non eſt qui requírat ánimâ meam.

Clamávi ad te , Dómine : * dixi , Tu es ſpes mea , pórtio mea in terra vivéntium.

Intende ad deprecatiónem meam ; * quia humiliátus ſum nimis.

Líbera me à perſequéntibus me , * quia confortáti ſunt ſuper me.

Educ de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo : * me expectant juſti , donec retríbuas mihi.

Ant. Me expectant juſti, donec retríbuas mihi , Dómine.

Capitulum. 1. Cor. 12.

Si quid pátitur unum membrum , compatiuntur ómnia membra ; ſive gloriátur

unum membrum, congaudent ómnia membra: vos autem eſtis corpus Chriſti, & membra de membro.

Hymnus.

O Quàm juvat fratres, Deus,
Unum quibus Chriſtus caput
Vitále robur ſúfficit,
Uno movéri ſpíritu!

Quàm dulce laudes dícere
Unâ tibi cunctos domo,
Precumque ceu factâ manu,
Inferre vim gratam tibi!

Hanc quiſque díligat domū;
Hanc pace concors récreet:
Væ dira qui ſpargit malus
Diſſenſiónum ſémina.

Sed damna cedunt in lucrū
Te, Chriſte, diligéntibus:
Augent corónas prælia;
Profúntque, dum nocent, mali.

Vox blanda ſævit triſtiùs,
Dum pectus incautum ſubit,
Lapſuque cæco dúlcibus
Laudum venénis ínficit.

Præſta, beâta Trínitas,
Ut caritáte mútuâ
Proſímus alter álteri,
Regnémus & polo ſimul.
Amen.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & lætentur. *Pſ.* 33.

Ad Magníf. *Ant.* 8. *G.* Reſpexit Deus humilitátē ancillæ ſuæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 7. *ç.* Tu remiſiſti.

Pſalmus 12.

USquequò, Dómine, oblivíſcéris me in finem! * úſquequò avertis fáciem tuam à me?

Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Uſquequò exaltábitur inimícus meus ſuper me? * réſpice, & exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; * nequando dicat inimícus meus: Præválui adversùs eum.

Qui tríbulant me, exultábunt ſi motus fúero; * ego autem in misericórdia tua ſperávi.

Exultábit cor meum in ſalutári tuo: * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, & pſallàm nómini Dómini altíſſimi.

Pſalmus 31.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt oſſa mea, * dum clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumnâ mea, dum configitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abſcondi.

Dixi: Confitébor adversùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio

aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me: * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & inſtruam te in via hac quâ gradiéris: * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fieri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas eórum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris; * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; * & gloriámini, omnes recti corde.

Pſalmus 78.

DEus, venérunt gentes in hæreditátem tuam, polluérunt templum ſanctum tuum, * poſuérunt Jerúſalem in pomórum cuſtódiam.

Poſuérunt morticína ſervórum tuórum escas volatílibus cœli, * carnes ſanctórum tuórum béſtiis terræ.

Effudérunt ſánguinem eórum tanquam aquam in circúitu Jerúſalem; * & non erat qui ſepelíret.

Facti ſumus oppróbrium vicínis noſtris; * ſubſannátio & illúſio his qui in circúitu noſtro ſunt.

Usquequò, Dómine, iraſcéris in finem; * accendétur velut ignis zelus tuus?

Effunde iram tuam in gentes quæ te non novérunt, * & in regna quæ nomen tuum non invocavérunt;

Quia comedérunt Jacob, * & locum ejus deſolavérunt.

Ne memíneris iniquitátum noſtrárum antiquárum: * citò antícipent nos miſericórdiæ tuæ, quia páuperes facti ſumus nimis.

Adjuva nos, Deus ſalutáris noſter; * & propter glóriam nóminis tui, Dñe, líbera nos:

Et propítius eſto peccátis noſtris * propter nomen tuum;

Ne fortè dicant in géntibus: * Ubi eſt Deus eórum?

Et innoteſcat in natiónibus coram óculis noſtris * últio ſánguinis ſervórum tuórum, qui effúſus eſt.

Introéat in conſpectu tuo * gémitus compeditórum.

Secundùm magnitúdinem bráchii tui, * póſſide fílios mortificatórum;

Et redde vicínis noſtris ſéptuplum in ſinu eórum impropérium ipſórum, * quod exprobravérunt tibi, Dómine.

Nos autem pópulus tuus, & oves páſcuæ tuæ, * confitébimur tibi in ſéculum.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábimus laudem tuam.

Ant. Tu remiſiſti impietátem peccáti mei: pro hac orábit ad te omnis ſanctus. *Pſ.* 31.

FERIA QUARTA

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Non repellet Dóminus plebem ſuam: * Veníte, adorémus.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

MIrámur, ô Deus, tuæ
Recens opus poténtiæ,
Quæ ſcripta ſcintillántibus

ſtrórum globis.
liéi, cándida
oćti præſides:
torum novo-
tant ſtellæ polum.
, cœlórum decus,
occáſus ſuos:
a lunæ témpora,
apſus ſíderum.
cáta túrbine
& reddunt diem:
t idem, néscius
a ſpem fállere.
a quid mens fluctuet?
rná nos regis:
cordi ſalus,
ós ſalus manet.
a laus & glória
trino Deo,
al qui jubet
ángóres ſinu. Amen.
. Sperent in te.

Pſalmus 9.

nfitébor tibi, Dó-
ne, in toto corde
o; *. narrábo óm-
ſſlia tua.
or & exultábo in te: *
ómini tuo, Altíſſime,
nvertendo inimícum
trorsùm: * infirma-
t períbunt à fácie tua.
iam feciſti judícium
t cauſam meam; *
per thronum, qui júdi-
tiam.
aſti gentes, & périit
* nomen eórum dele-
rnum, & in ſéculum

ci defecérunt frámeæ
, * & civitátes eórum
ti.
memória eórum cum
* & Dóminus in ætér-
manet.

Parávit in judício thronum ſuum; * & ipſe judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in juſtítia.

Et factus eſt Dóminus refúgium páuperi; * adjútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et ſperent in te, qui novérunt nomen tuum; * quóniam non dereliquíſti quæréntes te, Dómine.

Pſállite Dómino qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter gentes ſtúdia ejus;

Quóniam requírens ſánguinem, eórum recordátus eſt; * non eſt oblítus clamórem páuperum.

Diviſio Pſalmi 9.

Miſerére mei, Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis,

Qui exaltas me de portis mortis; * ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis fíliæ Sion.

Exultábo in ſalutári tuo: * infixæ ſunt gentes in intéritu quem fecérunt.

In láqueo iſto quem abſcondérunt, * comprehenſus eſt pes eórum.

Cognoscétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum ſuárum comprehenſus eſt peccátor.

Convertántur peccatóres in inférnum, * omnes gentes quæ obliviscúntur Deum.

Quóniam non in finē oblívio erit páuperis: * patiéntia páuperum non períbit in finē.

Exurge, Dómine; non confortétur homo: * judicéntur gentes in conſpectu tuo.

Conſtítue, Dómine, legislatórem ſuper eos; * ut ſciant gentes quóniam hómines ſunt.

Altera diviſio Pſalmi 9

UT quid, Dómine, receſſiſti longè? * déſpicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum ſuperbit ímpius, incénditur pauper:* comprehenduntur in consíliis quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor in deſidériis ánimæ ſuæ, * & iníquus benedícitur.

Exacerbávit Dóminum peccátor; * ſecundùm multitúdinem iræ ſuæ non quæret.

Non eſt Deus in conſpectu ejus; * inquinátæ ſunt viæ illíus in omni témpore.

Auferuntur judícia tua à fácie ejus: * ómnium inimicórum ſuórum dominábitur.

Dixit enim in corde ſuo: * Non movébor à generatióne in generatiónem ſine malo.

Cujus maledictióne os plenum eſt, & amaritúdine, & dolo: * ſub lingua ejus labor & dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occultis, * ut interfíciat innocentem.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * inſidiátur in abſcóndito, quaſi leo in ſpelunca ſua.

Inſidiátur ut rápiat páuperem; * rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo ſuo humiliábit eum: * inclinábit ſe, & cadet, cùm dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde ſuo: Oblítus eſt Deus; * avertit fáciem ſuã, ne vídeat in finem.

Exurge, Dómine Deus; exaltétur manus tua: * ne oblivíscáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde ſuo: Non requíret.

Vides, quóniam tu labórem & dolórem consíderas, * ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelíctus eſt pauper: * órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris & maligni: * quærétur peccátum illíus, & non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnũ, & in ſéculum ſéculi: * períbitis, gentes, de terra illíus.

Deſidérium páuperum exaudívit Dóminus: * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua;

Judicáre pupillo & húmili, ut non appónat ultrà magnificáre ſe homo ſuper terram.

Ant. Sperent in te, qui novérunt nomen tuum; quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine.

Ant. 8. G. Fílii.

Pſalmus 77.

ATténdite, pópule meus, legem meam; * inclináte aurem veſtram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum; * loquar propoſitiónes ab inítio.

Quanta audívimus, & cognóvimus ea; * & patres noſtri narravérunt nobis.

Non ſunt occultáta à fíliis eórum * in generatióne áltera:

ntes laudes Dómini,
es ejus, * & mirabília
 fecit.
citávit teſtimónium in
, & legem póſuit in
.
a mandávit pátribus
, nota fácere ea filiis
ut cognóſcat generátio
qui naſcentur, & exur-
& narrábunt filiis ſuis;
ponant in Deo ſpem
& non obliviſcantur
 Dei, * & mandáta
quírant;
fiant ſicut patres eó-
* generátio prava &
ans:
erátio quæ non direxit
m, * & non eſt crédi-
n Deo ſpíritus ejus.
Diviſio Pſalmi 77.
Ephrem intendentes &
ntes arcum, * con-
nt in die belli.
 cuſtodiérunt teſtamen-
ei, * & in lege ejus no-
t ambuláre.
bliti ſunt benefactórum
* & mirabilium ejus quæ
it eis.
am pátribus eórum fecit
lia in terra Ægypti, *
po Táneos.
rrúpit mare, & perduxit
* & ſtátuit aquas quaſi
e.
eduxit eos in nube diéi,
tâ nocte in illuminatió-
is.
rrúpit petram in eré-
* & adaquávit eos velut
ſſo multa.
duxit aquam de petra, * &
it tanquã flúmina aquas.

Et appoſuérunt adhuc pec-
cáre ei: * in iram excitavé-
runt Excelſum in inaquóſo.

Et tentavérunt Deum in
córdibus ſuis, * ut péterent
eſcas animábus ſuis.

Et malè locúti ſunt de Deo, *
dixérunt: Numquid póterit
Deus paráre menſã in deſerto?

Quóniam percuſſit petram,
& fluxérunt aquæ, * & tor-
rentes inundavérunt.

Numquid & panem póterit
dare, * aut paráre menſam pó-
pulo ſuo?

Ideò audívit Dóminus, &
diſtulit: * & ignis accenſus eſt
in Jacob, & ira aſcendit in
Iſrael;

Quia non credidérunt in
Deo, * nec ſperavérunt in ſa-
lutári ejus.

Et mandávit núbibus dé-
ſuper, * & jánuas cœli apé-
ruit.

Et pluit illis manna ad man-
ducandum, * & panem cœli
dedit eis.

Panem Angelórum mandu-
cávit homo: * cibária miſit
eis in abundántia.

Altera diviſio Pſalmi 77.

TRánſtulit [Dóminus] Au-
ſtrum de cœlo; * & in-
duxit in virtúte ſua Africum.

Et pluit ſuper eos ſicut púl-
verem carnes, * & ſicut aré-
nam maris volatília pennáta.

Et cecidérunt in médio ca-
ſtrórum eórum, * circa taber-
nácula eórum.

Et manducavérunt, & ſa-
turáti ſunt nimis; & deſidé-
rium eórum áttulit eis: * non
ſunt fraudáti à deſidério ſuo.

Adhuc eſcæ eórum erant in

ore ipſórum, * & ira Dei aſcendit ſuper eos.

Et occídit pingues eórum, * & electos Iſrael impedívit.

In ómnibus his peccavérunt adhuc; * & non credidérunt in mirabílibus ejus.

Et defecérunt in vanitáte dies eórum, * & anni eórum cum feſtinatióne.

Cùm occíderet eos, quærébant eum; * & revertebantur, & dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti ſunt quia Deus adjútor eſt eórum, * & Deus excelſus redemptor eórum eſt.

Et dilexérunt eũ in ore ſuo, * & linguâ ſuâ mentíti ſunt ei.

Cor autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fidéles hábiti ſunt in teſtamento ejus.

Ipſe autem eſt miſéricors, & propítius fiet peccátis eórum, * & non diſperdet eos.

Ant. Filii qui naſcentur, narrábunt filiis ſuis, ut ponant in Deo ſpem ſuam.

Ant. 7. *d.* Abſtulit.

Ex Pſalmo 77. Et

ABundávit [Dóminus] ut avérteret iram ſuã, * & non accendit omnem iram ſuam.

Et recordátus eſt quia caro ſunt, * ſpíritus vadens, & non rédiens.

Quóties exacerbavérunt eum in deſerto? * in iram concitavérunt eum in inaquóſo?

Et converſi ſunt, & tentavérunt Deum, * & Sanctum Iſrael exacerbavérunt.

Non ſunt recordáti manûs ejus: * die quâ redémit eos de manu tribulantis:

Sicut póſuit in Ægypto ſigna ſua, * & prodígia ſua in campo Táneos.

Et convertit in ſánguinem flúmina eórum, * & imbres eórum, ne bíberent.

Miſit in eos cœnómyiam, & comédit eos; * & ranam, & diſpérdidit eos.

Et dedit ærúgini fructus eórum, * & labóres eórum locuſtæ.

Et occídit in grándine víneas eórum, * & moros eórum in pruína.

Et trádidit grándini jumenta eórum, * & poſſeſſiónem eórum igni.

Miſit in eos iram indignatiónis ſuæ; * indignatiónem, & iram, & tribulatiónem, immiſſiónes per ángelos malos.

Viam fecit ſémitæ iræ ſuæ, non pepercit à morte animábus eórum, * & jumenta eórum in morte conclúſit;

Et percuſſit omne primogénitum in terra Ægypti, * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.

Diviſio Pſalmi 77. Et

ABſtulit [Dóminus] ſicut oves pópulum ſuum, * & perduxit eos tanquam gregem in deſerto.

Et deduxit eos in ſpe, & non timuérunt; * & inimícos eórum opéruit mare.

Et induxit eos in montem ſanctificatiónis ſuæ, * montem quem acquiſívit déxtera ejus.

Et ejécit à fácie eórum gentes; * & ſorte divíſit eis terram in funículo diſtributiónis,

ſtáre fecit in taber-
órum : * tribus Iſrael.
avérunt, & exacer-
Deum excelſum ; * &
a ejus non cuſtodié-

térunt ſe, & non ſer-
pactum : * quemád-
patres eórum, con-
in arcum pravum.
a concitavérunt eum
s ſuis, * & in ſculpti-
ad æmulatiónem eum
ſrunt.
t Deus, & ſprevit ; *
hilum redégit valde

ulit tabernáculum Si-
rnáculum ſuum, ubi
in homínibus.
didit in captivitátem
eórum, * & pulcri-
eórum in manus ini-

nclúſit in gládio pó-
uum, * & hæreditá-
a ſprevit.
s eórũ comédit ignis,
ines eórum non ſunt
æ.
ótes eórum in gládio
nt, * & víduæ eórum
abantur.
diviſio Pſalmi 77. Et
ítus eſt tanquam dór-
us Dóminus, * tan-
ns crapulátus à vino.
rcuſſit inimícos ſuos
rióra : * oppróbrium
uum dedit illis.
ulit tabernáculum Jo-
tribum Ephraim non

égit tribum Juda, *
Sion quem diléxit.
ificávit ſicut unicór-
nium ſanctifícium ſuum * in terra quam fundávit in ſécula :

Et elégit David ſervum ſuum, * & ſuſtulit eum de grégibus óvium.

De poſt fœtantes accépit eum, * páſcere Jacob ſervum ſuum, & Iſrael hæreditátem ſuam.

Et pavit eos in innocéntia cordis ſui, * & in intelléctibus mánuum ſuárum dedúxit eos.

Ant. Abſtulit Dóminus ſicut oves pópulum ſuum, & dedúxit eos in ſpe.

℣. Ecce non dormitábit, neque dórmiet, ℟. Qui cuſtódit Iſrael. *Pſ.* 120.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo ; ℟. Et laudabuntur omnes recti corde. *Pſ.* 63.

AD LAUDES.

Ant. 4. E. Omnes.

Pſalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine ; * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, * Rex meus & Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, * manè exáudies vocẽ meam.

Manè aſtábo tibi, & vidébo ; * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxtà te malignus, * neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem : * perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum sánguinum & dolóſum * abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi; * quóniam oſtendit majeſtátem ſuam in gentem peccatrícem.

Convertímini ítaque, peccatóres, & fácite juſtítiam coram Deo, * credentes quòd fáciat vobíſcum miſericórdiam ſuam.

Ego autem, & ánima mea,* in eo lætábimur.

Benedícite Dóminum, omnes electi ejus: * ágite dies lætítiæ, & confitémini illi.]

Ant. 6. *C.* Beneplácitum eſt.

Pſalmus 146.

LAudáte Dóminum, quóniam bonus eſt pſalmus: * Deo noſtro ſit jucunda decoraque laudátio.

Ædíficans Jeruſalem Dóminus, * diſperſiónes Iſraélis congregábit;

Qui ſanat contrítos corde,* & álligat contritiónes eórum;

Qui númerat multitúdinem ſtellárum, * & ómnibus eis nómina vocat.

Magnus Dóminus noſter, & magna virtus ejus; * & ſapiéntiæ ejus non eſt númerus.

Suſcípiens manſuétos Dóminus; * humílians autem peccatóres usque ad terram.

Præcínite Dómino in confeſſióne: * psállite Deo noſtro in cíthara;

Qui óperit cœlum núbibus, * & parat terræ plúviam;

Qui prodúcit in móntibus fœnum, * & herbam ſervitúti hóminum;

Qui dat jumentis escam ipſórum, * & pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit; * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Ant. Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum, & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Capitulum. Iſ. 26.

IN ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ. Anima mea deſiderávit te in nocte; ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de manè vigilábo ad te.

Hymnus.

PRomittis, & ſervas datam
Immóbilis fidem, Deus:
Hanc manè primo ſédulâ
Repóſcimus fidem prece.

Promittit atque décipit
Incertus & fallax homo:
Sic quaſſa, ſi incumbas ſuper,
Arundo transfiget manum.

Beátus ergo, qui tuo
Se totus abdit in ſinu:
Hâc arce tutum túrbinis
Vis nulla de ſtatu quatit.

Ne cor vacillet, óbligas
Temet ſacramento, Deus:
Spes nixa tanto pígnore
Æterna jam prenſat bona.

Jam mente præſúmens polum,
Secúra ſublimi throno
Aſſiſtit, & cœléſtium
Prælíbat undas flúminum.

Fons ô perennis grátiæ,
Colenda ſemper Trínitas,
Te ſpem ſalútis únicam
Da mente totâ quærere.
Amen.

ictam fac mihi manè
iam tuam; ℞. Quia
ri. Pſ. 142.
edictus. Ant. 1. g.
ſominus datúrum ſe
ine timóre, de manu
m noſtrórum liberá-
mus illi. Luc. 1.
PRIMAM.
r. 8. c. Ego.
Pſalmus 30.
Dómine, ſperávi,
onfúndar in ætér-
* in juſtítia tua li-
ad me aurem tuam: *
ɛ éruas me.
ihi in Deum prote-
t in domum refú-
ſalvum me fácias;
m fortitúdo mea, &
meum es tu: * &
omen tuum dedúces
utríes me.
me de láqueo hoc
condérunt mihi, *
tu es protector meus.
nus tuas commendo
meum: * redemiſti
ine Deus veritátis.
obſervantes vanitá-
ácuè; * ego autem
no ſperávi.
bo, & lætábor in mi-
i tua; * quóniam re-
militátem meam, ſal-
neceſſitátibus ánimam
nclusiſti me in má-
imíci; * ſtatuiſti in
lóſo pedes meos.
viſio Pſalmi 30.
rére mei, Dómine,
óniam tríbulor: * con-
eſt in ira óculus meus,
ea, & venter meus;
Eſtiva.

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * & anni mei in gemítibus.

Infirmáta eſt in paupertáte virtus mea, * & oſſa mea conturbáta ſunt.

Super omnes inimícos meos factus ſum opprobrium, & vicínis meis valde; * & timor notis meis.

Qui vidébant me, * foras fugérunt à me.

Oblivióni datus ſum tanquam mórtuus à corde: * factus ſum tanquam vas perditum;

Quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu: * in eo dum convenírent ſimul adverſum me, accípere ánimam meam conſiliáti ſunt.

Ego autem in te ſperávi, Dómine; * dixi: Deus meus es tu; in mánibus tuis ſortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * & à perſequéntibus me.

Illúſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum: * ſalvum me fac in miſericórdia tua.

Dómine, non confúndar, quóniam invocávi te; * erubeſcant ímpii, & deducántur in inférnum.

Muta fiant lábia dolóſa, * quæ loquúntur adverſus juſtum iniquitátem, in ſupérbia, & in abuſióne.

Altera diviſio Pſalmi 30.

Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * quam abſcondiſti timéntibus te!

Perfeciſti eis qui ſperant in

te, * in conſpectu filiórum hóminum.

Abſcondes eos in abſcóndito faciéi tuæ * à conturbatióne hóminum.

Próteges eos in tabernáculo tuo * à contradictióne linguárum.

Benedictus Dóminus, * quóniam mirificávit miſericórdiam ſuam mihi in civitáte muníta.

Ego autem dixi in exceſſu mentis meæ: * Projectus ſum à fácie oculórum tuórum.

Ideò exaudiſtî vocem oratiónis meæ, * dum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes ſancti ejus; quóniam veritátem requíret Dóminus, * & retríbuet abundanter faciéntibus ſupérbiam.

Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, * omnes qui ſperátis in Dómino.

Ant. Ego in Dómino ſperávi: exultábo, & lætábor in miſericórdia tua.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. Spera in Deo.

Pſalmus 41.

QUemádmodùm desíderat cervus ad fontes aquárum; * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum: * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei!

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie: Ubi eſt Deus tuus?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meam; * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei.

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Diviſio Pſalmi 41.

AD meipſum ánima mea conturbáta eſt; * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me transiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Suſceptor meus es.

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dicunt mihi per síngulos dies: * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo; quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Pſalmus 42.

JUdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta: * ab hómine iníquo & dolóſo érue me;

i es, Deus, forti-
: * quare me repu-
úare triſtis incédo,
it me inimícus?
lucem tuam & ve-
iam: * ipſa me de-
, & adduxérunt in
ſanctum tuum, & in
ila tua.
oíbo ad altáre Dei, *
qui lætíficat juven-
am
ébor tibi in cíthara,
Deus meus: * quare
, ánima mea? & qua-
bas me?
in Deo, quóniam ad-
itébor illi: * ſalutáre
i, & Deus meus.
pera in Deo, ánima
mnáre vultûs mei, &
ns.
ulum. Rom. 15.
cumque ſcripta ſunt,
noſtram doctrínam
unt; ut per patién-
. conſolatiónem Scri-
n, ſpem habeámus.
. Memor eſto verbi
mine, * In quo mihi
diſti. Memor eſto.
me conſoláta eſt, *
uium tuum vivificá-
* In quo mihi ſpem
Glória. Memor eſto.
ſpondébo exprobrán-
hi verbum; ℟. Quia
in ſermónibus tuis.

SEXTAM.

D. Qui ſperat in Dño.

Pſalmus 20.

mine, in virtúte tua
etábitur rex, * & ſu-
er ſalutáre tuum exul-
ementer.

Deſidérium cordis ejus tri-
buiſti ei, * & voluntáte la-
biórũ ejus non fraudaſti eum.

Quóniam prævenisti eum in benedictiónibus dulcédinis, * poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo.

Vitam pétiit à te; * & tribuiſti ei longitúdinem diérum in ſéculum, & in ſéculũ ſéculi.

Magna eſt glória ejus in ſalutári tuo: * glóriam & magnum decórem impónes ſuper eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in ſéculum ſéculi: * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex ſperat in Dómino; * & in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis: * déxtera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultûs tui: * Dóminus in ira ſua conturbábit eos, & devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes, * & ſemen eórum à fíliis hóminum;

Quóniam declinavérunt in te mala: * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt ſtabilíre.

Quóniam pones eos dorſum: * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua: * cantábimus & pſallémus virtútes tuas.

Pſalmus 102.

BEnedic, ánima mea, Dómino; * & ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus.

Bénedíc, ánima mea, Dómino, * & noli oblivísci omnes retributiónes ejus;

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; * qui ſanat omnes infirmitátes tuas;

Qui rédimit de intéritu vitam tuam; * qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus;

Qui replet in bonis deſidérium tuum: * renovábitur ut áquilæ juventus tua.

Fáciens miſericórdias Dóminus, * & judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias ſuas Móyſi, * fíliis Iſrael voluntátes ſuas.

Diviſio Pſalmi 102.

MIſerátor & miſéricors Dóminus: * longánimis, & multùm miſéricors.

Non in perpétuum iraſcétur, * neque in æternum comminábitur.

Non ſecundùm peccáta noſtra fecit nobis, * neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuit nobis;

Quóniam ſecundùm altitúdinem cœli à terra, * corroborávit miſericórdiam ſuam ſuper timentes ſe.

Quantùm diſtat ortus ab occidente, * longè fecit à nobis iniquitátes noſtras.

Quómodò miſerétur pater filiórum, * miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe;

Quóniam ipſe cognóvit figmentum noſtrum: * recordátus eſt quóniam pulvis ſumus.

Homo, ſicut fœnum dies ejus: * tanquam flos agri ſic efflorébit;

Quóniam ſpíritus pertranſibit in illo, & non ſubſiſtet, * & non cognoſcet ámpliùs locum ſuum.

Miſericórdia autem Dómini ab æterno, * & uſque in æternum ſuper timentes eum:

Et juſtítia illíus in fílios filiórum, * his qui ſervant teſtaméntum ejus,

Et mémores ſunt mandatórum ipſíus, * ad faciéndum ea.

Dóminus in cœlo parávit ſedem ſuam; * & regnum ipſíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus, potentes virtúte, faciéntes verbum illíus, * ad audiéndam vocem ſermónum ejus.

Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus, * miniſtri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus: * in omni loco dominatiónis ejus, bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Qui ſperat in Dómino, in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

Capitulum. 1. Joan. 3.

NUnc fílii Dei ſumus, & nondum appáruit quid érimus. Scimus quóniam, cùm apparúerit, ſimiles ei érimus, quóniam vidébimus eum ſicuti eſt. Et omnis qui habet hanc ſpem in eo, ſanctíficat ſe, ſicut & ille ſanctus eſt.

℟. *br.* Beátus vir, * Cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus, Beátus vir. ℣. Et non reſpexit in vanitátes * & inſánias falſas: * Cujus eſt. Glória Patri. Beátus vir. *Pſ.* 39.

℣. Speráte in eo, omnis congregátio pópuli; ℟. Effúndite coram illo corda vestra. *Pſ.* 61.

AD NONAM.

Ant. 8. d. Factus eſt.

Pſalmus 81.

DEus ſtetit in ſynagóga deórum; * in médio autem deos dijúdicat.

Uſquequò judicátis iniquitátem, * & fácies peccatórum ſúmitis?

Judicáte egéno & pupillo: * húmilem & páuperem juſtificáte.

Erípite páuperem, * & egénum de manu peccatóris liberáte.

Neſciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant: * movebúntur ómnia fundaménta terræ.

Ego dixi: Dii eſtis, * & filii Excelſi omnes.

Vos autem ſicut hómines moriémini, * & ſicut unus de princípibus cadétis.

Surge, Deus, júdica terram; * quóniam tu hæreditábis in ómnibus géntibus.

Pſalmus 93.

DEus ultiónũ Dóminus, * Deus ultiónũ líberè egit.

Exaltáre, qui júdicas terram: * redde retributiónem ſuperbis.

Uſquequò peccatóres, Dómine, * uſquequò peccatóres gloriabúntur?

Effabúntur & loquentur iniquitátem, * loquentur omnes qui operántur injuſtítiam?

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt, * & hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam & ádvenam interfecérunt, * & pupillos occidérunt.

Et dixérunt: Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intelligíte, inſipientes in pópulo; * & ſtulti, aliquando ſápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non conſíderat?

Qui córripit gentes, non árguet? * qui docet hóminem sciéntiam?

Dóminus ſcit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ ſunt.

Diviſio Pſalmi 93.

BEátus homo quem tu erudíeris, Dómine, * & de lege tua docúeris eum;

Ut mítiges ei à diébus malis, * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dóminus plebem ſuam; * & hæreditátem ſuam non derelinquet;

Quoadusque juſtítia convertátur in judícium, * & qui juxta illam omnes qui recto ſunt corde.

Quis conſurget mihi adversùs malignantes? * aut quis ſtabit mecum adversùs operantes iniquitátem?

Niſi quia Dóminus adjúvit me, * pauló minùs habitaſſet in inferno ánima mea.

Si dicébam: Motus eſt pes meus; * miſericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secundùm multitúdinem dolórum meórum in corde meo, * conſolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi ſedes iniquitátis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánimam juſti, * & ſánguinem innocentem condemnábunt.

Et factus eſt mihi Dóminus in refúgium, * & Deus meus in adjutórium ſpei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipſórum; & in malítia eórum diſperdet eos: * diſperdet illos Dóminus Deus noſter.

Ant. Factus eſt mihi Dóminus in refúgium, & Deus meus in adjutórium ſpei meæ. *Pſ.* 93.

Capitulum. Hebr. 10.

Nolíte amíttere confidéntiam veſtram, quæ magnam habet remuneratiónem: patiéntia enim vobis neceſſária eſt; ut voluntátem Dei facientes, reportétis promiſſiónem.

℟. *br.* Bonum eſt confídere in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Bonum eſt. ℣. Bonum eſt * ſperáre in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Glória Patri. Bonum eſt. *Pſ.* 117.

℣. Mihi adhærére Deo bonum eſt, ℟. Pónere in Dómino Deo ſpem meam. *Pſ.* 72.

AD VESPERA'S.

Ant. 7. d. Oculi noſtri.

Pſalmus 122.

Ad te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce, ſicut óculi ſervórum * in mánibus dominórum ſuórum,

Sicut óculi ancillæ in mánibus dóminæ ſuæ; * ita óculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Miſerére noſtrî, Dómine, miſerére noſtrî; * quia multùm repléti ſumus deſpectióne;

Quia multùm repléta eſt ánima noſtra: * oppróbrium abundántibus, & deſpéctio ſuperbis.

Ant. Oculi noſtri ad Dóminum Deum noſtrum, donec miſereátur noſtrî.

Ant. 5. a. Qui confídunt in Dómino.

Pſalmus 124.

Qui confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: * non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Montes in circúitu ejus, & Dóminus in circúitu pópuli ſui, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum;

Quia non relinquet Dóminus virgam peccatórum ſuper ſortem juſtórum, * ut non extendant juſti ad iniquitátem manus ſuas.

Bénefac, Dómine, bonis, * & rectis corde.

Declinantes autem in obligatiónes addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátẽ: * pax ſuper Iſrael.

Ant. Qui confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. 8. c. Beátus vir.

Pſalmus 126.

Niſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit ci-

tátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere: * ſúrgite, poſtquam ſedéritis, qui manducátis panem dolóris, cùm déderit diléctis ſuis ſomnum.

Ecce hæréditas Dómini, fílii; * merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita fílii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Ant. Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum; non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis.

Ant. 1. a. Suſtínuit.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Ant. Suſtínuit ánima mea in verbo ejus: ſperávit ánima mea in Dómino.

Ant. 4. a. Speret.

Pſalmus 130.

DOmine, non eſt exaltátum cor meum, * neque eláti ſunt óculi mei;

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus ſuper me.

Si non humíliter ſentiébam, * ſed exaltávi ánimam meam;

Sicut ablactátus eſt ſuper matre ſua, * ita retribútio in ánima mea.

Speret Iſrael in Dómino; * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Speret Iſrael in Dómino.

Capitulum. Rom. 15.

DEus ſpei répleat vos omni gáudio & pace in credendo; ut abundétis in ſpe, & virtúte Spíritûs ſancti.

Hymnus.

HOrres ſuperbos, nec tuam
Das álteri laudem, Deus:
Humána nil iſthinc ſibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tuæ
Fluenta ſiſtit grátiæ;
Triſtique marceſcit ſtatim,
Ceu gramen exuſtum, ſiti.

Ut ſervus in manus heri
Intenta figit lúmina;
Sic ora ſacris móntibus
Non dimovémus ánxii.

Deſiderátam ſi dare
Opem moráris; ſpes tamen,
Tenácis inſtar áncoræ,
Immóta fundat péctora.

Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui dedit
Nobis futúræ Spíritum
Hæreditátis óbſidem. Amen.

℣. A cuſtódia matutína uſque

que ad noctem ℟. Speret Iſrael in Dómino. *Pſ.* 129.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 4. E. Conſerva me.

Pſalmus 10.

IN Dómino confido : * quómodò dícitis ánimæ meæ , Tránsmigra in montem ſicut paſſer ?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum , paravérunt ſagittas ſuas in pháretra, * ut ſagittent in obſcúro rectos corde.

Quóniam quæ perfeciſti , deſtruxérunt ; * juſtus autem quid fecit ?

Dominus in templo ſancto ſuo : * Dóminus in cœlo ſedes ejus.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant filios hóminum.

Dóminus intérrogat juſtum & ímpium ; * qui autem díligit iniquitátem , odit ánimam ſuam.

Pluet ſuper peccatóres láqueos : * ignis , & ſulphur , & ſpíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam juſtus Dóminus , & juſtítias diléxit : * æquitátem vidit vultus ejus.

Pſalmus 13.

DIxit inſípiens in corde ſuo : * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt , & abomínábiles facti ſunt in ſtúdiis ſuis:* non eſt qui fáciat bonum , non eſt uſque ad unum.

Dóminus de cœlo proſpexit ſuper filios hóminum, * ut videat ſi eſt intélligens , aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt , ſimul inútiles facti ſunt : * non eſt qui fáciat bonum , non eſt uſque ad unum.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum ; linguis ſuis dolóſè agébant : * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne & amaritúdine plenum eſt : * velóces pedes eórum ad effundendum ſánguinem.

Contrítio & infelícitas in viis eórum, & viam pacis non cognovérunt ; * non eſt timor Dei ante óculos eórum.

Nonne cognoſcent omnes qui operantur iniquitátem , * qui dévorant plebem meam ſicut escam panis ?

Dóminum non invocavérunt : illic trepidavérunt timóre , ubi non erat timor ; * quóniam Dóminus in generatióne juſta eſt.

Consílium inopis confudiſtis , * quóniam Dóminus ſpes ejus eſt.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſrael ? * cùm avérterit Dóminus captivitátem plebis ſuæ , exultábit Jacob , & lætábitur Iſrael.

Pſalmus 15.

COnſerva me , Dómine , quóniam ſperávi in te.

Dixi Dómino : Deus meus es tu , * quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui ſunt in terra ejus , * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ ſunt infirmit

[infirmitátes] eórum ; * póſteà accelera-vérunt.

Non congregábo conventí-cula eórum de ſanguínibus ; * nec memor ero nóminum eó-rum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei : * tu es qui reſtítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris ; * étenim hæréditas mea præclára eſt mihi.

Benedícam Dóminum qui tríbuit mihi intelléctum : * ínſuper & uſque ad noctem in-crepuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conſpéctu meo ſemper ; * quó-niam à dextris eſt mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum eſt cor meum, & exultávit lingua mea : * ínſuper & caro mea requieſcet in ſpe ;

Quóniam non derelinques ánimam meam in inferno, * nec dabis ſanctum tuum vidé-re corruptiónem.

Notas mihi feciſti vias vitæ ; adimplébis me lætítiâ cum vultu tuo : * delectatiónes in déxtera tua uſque in finem.

Ant. Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 15.

FERIA QUINTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Hódie ſi vocem Dó-mini audiéritis, * Nolíte ob-duráre corda veſtra.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

Iiſdem creáti flúctibus
Piſces natant, volant aves,
Utrúmque mortáli genus
Parátur eſca córpori.
Menti ſed ætérnæ cibus
Debétur alter : hæc Dei
Sermóne vivit ; hanc fovet
Cœléſtis & nutrit fides.
Quæsíta Chriſti ſánguine
Manávit in terras fides,
Et impiórum péctora
Victrix ſubégit géntium.
Fax illa puris córdibus
Monſtráre cœlos éfficax,
Ætérna dignis íncitat
Factis meréri prœmia.
Sancti leónum, per fidem,
Mulſére rugítus ; truces
Fregére regnantûm minas ;
Riſére ſtridentes rogos.
Hâc luce ſignátum, Deus,
Calcáre dona trámitem,
Et caritátis úberes
Fructus eundo cárpere.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 3. b. Rectum eſt ver-bum Dómini.

Pſalmus 19.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis : * próte-gat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de ſan-cto, * & de Sion tueátur te.

Memor ſit omnis ſacrifícii tui ; * & holocauſtum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi ſecundùm cor tuum, * & omne consílium tuum confírmet.

Lætábimur in ſalutári tuo, * & in nómine Dei noſtri ma-gnificábimur.

Impleat Dóminus omnes pe-titiónes tuas : * nunc cognóvi quóniam ſalvum fecit Dómi-nus chriſtum ſuum.

Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo : * in potentátibus ſalus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, & hi in equis ; * nos autem in nómine Dñi Dei noſtri invocábimus.

Ipſi obligáti ſunt, & cecidérunt ; * nos autem ſurréximus & erecti ſumus.

Dómine, ſalvum fac regem ; * & exaudi nos in die quâ invocavérimus te.

Pſalmus 32.

EXultáte, juſti, in Dómino : * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara : * in pſaltério decem chordárum pſállite illi.

Cantáte ei cánticum novum : * benè pſállite ei in vociferatióne.

Quia rectum eſt verbum Dómini, * & ómnia ópera ejus in fide.

Díligit miſericórdiam & judícium : * miſericórdiâ Dómini plena eſt terra.

Verbo Dómini cœli firmáti ſunt ; * & ſpíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans ſicut in utre aquas maris : * ponens in theſauris abyſſos.

Tímeat Dóminum omnis terra : * ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem ;

Quóniam ipſe dixit, & facta ſunt ; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Dóminus diſſipat consília géntium ; * réprobat autem cogitatiónes populórum, & réprobat consília príncipum.

Consílium autem Dómini in æternum manet : * cogitatiónes cordis ejus in generatióne & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 32.

BEáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus : * pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi.

De cœlo reſpexit Dóminus, * vidit omnes filios hóminum.

De præparáto habitáculo ſuo * reſpexit ſuper omnes qui hábitant terram ;

Qui finxit ſingillátim corda eórum ; * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non ſalvátur rex per multam virtútem ; * & gigas non ſalvábitur in multitúdine virtútis ſuæ.

Fallax equus ad ſalútem ; * in abundántia autem virtútis ſuæ non ſalvábitur.

Ecce óculi Dómini ſuper metuentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus ;

Ut éruat à morte ánimas eórum, * & alat eos in fame.

Anima noſtra ſúſtinet Dóminum ; * quóniam adjútor & protector noſter eſt :

Quia in eo lætábitur cor noſtrum, * & in nómine ſancto ejus ſperávimus.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, * quemádmodùm ſperávimus in te.

Ant. Rectum eſt verbum Dómini, & ómnia ópera ejus in fide. *Pſ.* 32.

Ant. 4. A. Dóminus.

Pſalmus 67.

EXurgat Deus, & diſſipentur inimíci ejus ; * & fúgiant, qui odérunt eum, à fácie ejus.

Sicut déficit fumus, defíciant: * ſicut fluit cera à fácie ignis, ſic péreant peccatóres à fácie Dei.

Et juſti epuléntur, & exſúltent in conſpéctu Dei, * & delecténtur in lætítia.

Cantáte Deo, pſalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei qui aſcéndit ſuper occáſum.

Dóminus nomen illi; * exſultáte in conſpéctu ejus.

Turbabúntur à fácie ejus, * patris orphanórum, & júdicis viduárum.

Deus in loco ſancto ſuo; * Deus qui inhabitáre facit uníus moris in domo:

Qui edúcit vinctos in fortitúdine, * ſimíliter eos qui exáſperant, qui hábitant in ſepulcris.

Deus, cùm egrederéris in conſpéctu pópuli tui, * cùm pertranſíres in deſerto,

Terra mota eſt; * étenim cœli diſtillavérunt à fácie Dei Sinai, à fácie Dei Iſrael.

Plúviam voluntáriam ſegregábis, Deus, hæreditáti tuæ; * & infirmáta eſt, tu verò perfeciſti eam.

Animália tua habitábunt in ea: * paraſti in dulcédine tua páuperi, Deus.

Diviſio Pſalmi 67.

Dominus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multâ.

Rex virtútum dilecti, dilecti; * & ſpeciéi domûs dividere ſpólia.

Si dormiátis inter médios cleros, pennæ colúmbæ deargentátæ, * & poſterióra dorſi ejus in pallóre auri.

Dum diſcernit cœleſtis reges ſuper eam, * nive dealbabúntur in Selmon.

Mons Dei, mons pinguis; * mons coagulátus, mons pinguis.

Ut quid ſuſpicámini montes coagulátos? * mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo; étenim Dóminus habitábit in finem.

Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dñus in eis in Sina, in ſancto.

Aſcendiſti in altum, cepiſti captivitátem: * accepiſti dona in homínibus.

Etenim non credentes, * inhabitáre Dóminum Deum.

Benedictus Dóminus die quotídie: * próſperum iter fáciet nobis Deus ſalutárium noſtrórum.

Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; * & Dómini Dómini éxitus mortis.

Verúmtamen Deus confringet cápita inimicórum ſuórum, * vérticem capilli perambulántium in delictis ſuis.

Dixit Dóminus: Ex Baſan convertam, * convertam in profundum maris;

Ut intingátur pes tuus in ſánguine, * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipſo.

Vidérunt ingreſſus tuos, Deus, * ingreſſus Dei mei, Regis mei qui eſt in ſancto.

Prævenérunt príncipes conjuncti pſalléntibus, * in médio juvenculárum tympaniſtriárũ.

Altera diviſio Pſalmi 67.

In eccléſiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Iſrael.

Ibi Bénjamin adoleſcéntulus * in mentis exceſſu.

Príncipes Juda, duces eórum: * príncipes Zabúlon, príncipes Néphthali.

Manda, Deus, virtúti tuæ: * confirma hoc, Deus, quod operâtus es in nobis.

A templo tuo in Jerúſalem,* tibi ófferent reges múnera.

Increpa feras arúndinis; congregátio taurórum in vaccis populórum, * ut exclúdant eos qui probáti ſunt argento.

Díſſipa gentes quæ bella volunt:* vénient legáti ex Ægypto; Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo;* psállite Dómino.

Psállite Deo qui aſcendit ſuper cœlum cœli * ad orientem.

Ecce dabit voci ſuæ vocem virtútis: * date glóriam Deo.

Super Iſrael magnificéntia ejus,*& virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in ſanctis ſuis; Deus Iſrael ipſe dabit virtútem & fortitúdinem plebi ſuæ: * benedictus Deus.

Ant. Dóminus dabit verbū evangelizántibus: Deus Iſrael ipſe dabit fortitúdinem plebi ſuæ.

Ant. 8. G. Dómine.

Pſalmus 88.

MIſericórdias Dómini * in æternum cantábo.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábo veritátē tuam in ore meo;

Quóniam dixiſti: In æternum miſericórdia ædificábitur in cœlis, * præparábitur véritas tua in eis.

Diſpóſui teſtamentum tis meis; * jurávi David meo:

Uſque in æternum p rábo ſemen tuum, * & cábo in generatiónem & ratiónem ſedem tuam.

Confitebuntur cœli n lia tua, Dómine; * é veritátem tuam in eccléſ ctórum.

Quóniam quis in n æquábitur Dómino? * erit Deo in filiis Dei?

Deus, qui glorificát concílio ſanctórum; * n & terríbilis ſuper omnes circúitu ejus ſunt.

Dómine Deus virtú quis ſímilis tibi? * poter Dómine; & véritas tua cúitu tuo.

Tu domináris poteſtá ris; * motum autem flú ejus tu mítigas.

Tu humiliaſti ſicut rátum, ſuperbum: * in b virtútis tuæ diſperſiſti cos tuos.

Tui ſunt cœli, & t terra: * orbem terræ & túdinem ejus tu fundaſti

Aquilónem & mare t ſti: * Thabor & Herm nómine tuo exultábunt.

Tuum bráchium cum tia: * firmétur manus t exaltétur déxtera tua.

Juſtítia & judícium rátio ſedis tuæ; * miſeri & véritas præcédent tuam.

Diviſio Pſalmi 88

BEátus pópulus qui ſ bilatiónem: * Dómi lúmine vultûs tui ambul

In nómine tuo exultábunt tota die, * & in juſtítia tua exaltabúntur;

Quóniam glória virtútis eórum tu es, * & in beneplácito tuo exaltábitur cornu noſtrũ.

Quia Dómini eſt aſſúmptio noſtra, * & Sancti Iſrael regis noſtri.

Tunc locútus es in viſióne ſanctis tuis, & dixiſti: * Póſui adjutórium in potente, & exaltávi electum de plebe mea.

Invéni David ſervum meũ, * óleo ſancto meo unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei, * & bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo, * & fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam à fácie ipſíus inimícos ejus, * & odientes eum in fugam convertam.

Et véritas mea, & miſericórdia mea cum ipſo, * & in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus, * & in flumínibus déxteram ejus.

Ipſe invocábit me: Pater meus es tu, * Deus meus, & ſusceptor ſalútis meæ.

Et ego primogénitum ponam illum, * excelſum præ régibus terræ.

In æternum ſervábo illi miſericórdiam meam, * & teſtamentum meum fidéle ipſi;

Et ponam in ſéculum ſéculi ſemen ejus, * & thronum ejus ſicut dies cœli.

Si autem derelíquerint fílii ejus legem meam, * & in judíciis meis non ambuláverint;

Si juſtítias meas profanáverint, * & mandáta mea non cuſtodíerint,

Viſitábo in virga iniquitátes eórum, * & in verbéribus peccáta eórum.

Miſericórdiam autem meam non diſpergam ab eo, * neque nocébo in veritáte mea;

Neque profanábo teſtamentum meum; * & quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.

Altera diviſio Pſalmi 88.

Semel jurávi in ſancto meo, * ſi David méntiar:

Semen ejus in æternum manébit; * & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo,

Et ſicut luna perfecta in æternum, * & teſtis in cœlo fidélis.

Tu verò repuliſti & deſpexiſti, * diſtuliſti Chriſtum tuum.

Everiſti teſtamentum ſervi tui, * profanaſti in terra ſanctuárium ejus.

Deſtruxiſti omnes ſepes ejus, * poſuiſti firmamentum ejus formídinem.

Diripuérunt eum omnes transeuntes viam: * factus eſt oppróbrium vicínis ſuis.

Exaltaſti déxteram depriméntium eum: * lætificaſti omnes inimícos ejus.

Avertiſti adjutórium gládii ejus, * & non es auxiliátus ei in bello.

Deſtruxiſti eum ab emundatióne; * & ſedem ejus in terram colliſiſti.

Minoraſti dies témporis ejus: * perfudiſti eum confuſióne.

Usquequò, Dómine, avertis in finem? * exardeſcet ſicut ignis ira tua?

Memoráte quæ mea ſubſtántia : * numquid enim vanè conſtituiſti omnes fílios hóminum ?

Quis eſt homo qui vivet, & non vidébit mortem? * éruet ánimam ſuam de manu ínferi?

Ubi ſunt miſericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * ſicut juraſti David in veritáte tua ?

Memor eſto, Dómine, oppróbrii ſervórum tuórum, * quod contínui in ſinu meo, multárum géntium;

Quod exprobravérunt inimíci tui, Dómine, * quod exprobravérunt commutatiónem Chriſti tui.

Benedíctus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt, & in nómine tuo exultábunt totâ die, & in juſtítia tua exaltabuntur.

℣. Ténebræ non obſcurabuntur à te, Dómine; ℟. Et nox ſicut dies illuminábitur. *Pſ.* 138.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Cognoſcant quia nomen tibi Dóminus : ℟. Tu ſolus Altíſſimus in omni terra. *Pſ.* 82.

AD LAUDES.

Ant. 4. f. Audi.

Pſalmus 80.

EXultáte Deo adjutóri noſtro : * jubiláte Deo Jacob.

Súmite pſalmum, & date tympanum, * pſaltérium jucundum cum cíthara.

Buccináte in Neoménia tuba, * in inſigni die ſolemnitátis veſtræ;

Quia præceptum in Iſraël eſt, * & judícium Deo Jacob.

Teſtimónium in Joſeph póſuit illud, cùm exíret de terra Ægypti : * linguam quam non nóverat, audívit.

Divertit ab onéribus dorſum ejus : * manus ejus in cóphino ſerviérunt.

In tribulatióne invocaſti me, & liberávi te : * exaudívi te in abſcóndito tempeſtátis; probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi, pópulus meus, & conteſtábor te : * Iſrael, ſi audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim ſum Dóminus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti: * diláta os tuum, & implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam; * & Iſrael non intendit mihi.

Et dimíſi eos ſecundùm deſidéria cordis eórum : * ibunt in adinventiónibus ſuis.

Si pópulus meus audiſſet me; * Iſrael ſi in viis meis ambulaſſet,

Pro níhilo fórſitan inimícos eórum humiliaſſem, * & ſuper tribulantes eos miſiſſem manum meam.

Inimíci Dómini mentiti ſunt ei; * & erit tempus eórum in ſécula.

Et cibávit eos ex ádipe frumenti; * & de petra, melle ſaturávit eos.

Ant. Audi, pópulus meus, & conteſtábor te : ego ſum Dóminus Deus tuus.

Ant. 1. g. Parátum.

Pſalmus 107.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: * cantábo & pſallam in glória mea.

Exúrge, glória mea; exúrge, pſaltérium & cíthara: * exúrgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine, * & pſallam tibi in natiónibus;

Quia magna eſt ſuper cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & ſuper omnem terram glória tua;

Ut liberéntur dilecti tui: * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exáudi me.

Ant. Parátum cor meum, Deus; exúrgam dilúculo: confitébor tibi, Dómine.

Ant. 6. F. Dómine.

Diviſio Pſalmi 107.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * exultábo, & dívidam Síchimam, & convallem tabernaculórum dimétiar.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraim ſuſcéptio cápitis mei.

Juda rex meus: * Moab lebes ſpei meæ.

In Idumæam exténdam calceaméntum meum: * mihi alienígenæ amíci facti ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me uſque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repulíſti nos? * & non exíbis, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * & ipſe ad níhilum dedúcet inimícos noſtros.

Ant. Dómine, vana ſalus hóminis: in Deo faciémus virtútem.

Ant. 8. c. Deus.

In Feriis, Canticum Annæ. 1. Reg. 2.

Exultávit cor meum in Dómino, * & exaltátum eſt cornu meum in Deo meo.

Dilatátum eſt os meum ſuper inimícos meos, * quia lætáta ſum in ſalutári tuo.

Non eſt ſanctus, ut eſt Dóminus; neque enim eſt álius extra te: * & non eſt fortis ſicut Deus noſter.

Nolíte multiplicáre loqui ſublímia, gloriantes: * recédant vétera de ore veſtro;

Quia Deus ſcientiárum Dóminus eſt, * & ipſi præparantur cogitatiónes.

Arcus fórtium ſuperátus eſt; * & infirmi accincti ſunt róbore.

Repléti priùs pro pánibus ſe locavérunt; * & famélici ſaturáti ſunt,

Donec ſtérilis péperit plúrimos; * & quæ multos habébat filios, infirmáta eſt.

Dóminus mortíficat, & vivíficat; * dedúcit ad ínferos, & redúcit.

Dóminus páuperem facit, & ditat; * humíliat & ſúblevat.

Súſcitat de púlvere egénum, * & de ſtércore élevat páuperem;

Ut ſédeat cum princípibus, * & ſólium glóriæ téneat.

Dómini enim ſunt cárdines terræ, * & póſuit ſuper eos orbem.

Pedes ſanctórum ſuórum ſervábit, & ímpii in ténebris conticeſcent; * quia non in fortitúdine ſua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adversárii ejus; * & ſuper ipſos in cœlis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, & dabit impérium regi ſuo, * & ſublimábit cornu chriſti ſui.

Ant. Deus ſcientiárum Dóminus eſt, & ipſi præparantur cogitatiónes.

[*In Feſtis, Canticum.*

1. Paral. 29.

BEnedictus es, Dómine, Deus Iſrael patris noſtri,* ab æterno in æternum.

Tua eſt, Dómine, magnificéntia, & poténtia, & glória, atque victória; * & tibi laus.

Cuncta enim quæ in cœlo ſunt & in terra, * tua ſunt.

Tuum, Dómine, regnum; * & tu es ſuper omnes príncipes.

Tuæ divítiæ, & tua eſt glória: * tu domináris ómnium.

In manu tua virtus & poténtia: * in manu tua magnitúdo, & impérium ómnium.

Nunc ígitur, Deus noſter, confitémur tibi,* & laudámus nomen tuum ínclytum.]

Ant. 5. a. Annúntiat Dóminus.

Pſalmus 147.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum,* lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te.

Qui póſuit fines tuos pacē,* & ádipe fruménti sátiat te;

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam,* nébulā ſicut cínerem ſpargit;

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas: * ante fáciem frigoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſrael.

Non fecit táliter omni natióni,* & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. Annúntiat Dóminus verbum ſuum Jacob, & judícia ſua Iſrael: non fecit táliter omni natióni.

Capitulum. 1. Petr. 2.

VOs genus electum, regále ſacerdótium, gens ſancta, pópulus acquiſitiónis; ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen ſuum.

Hymnus.

DIgnas quis, ô Deus, tibi
Laudes rependat, qui tuo
Pellis ténebras lúmine,
Salútis & monſtras viam?

Tu, quam jubes, donas fidem:
Hæc cúltui præeſt tuo;
Hæc mentis erróres fugat;
Hæc corda ſurſum dírigit.

Te deſtitúta ſpíritu
Nil pompa ſacrórum juvat:
Secréta puri blándiùs
Tibi litábunt péctoris.

Vox inde cordi cónſona
Vectígal exolvet ſuum,
Et ad ſalútem líbero
Prométur ore véritas.

O, qui ſuperbos réſpuis,
Et ſimplices amas, Deus;
Ut creſcat in nobis fides,
Cordis tumórem cómprime.

Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui fidem
Cruóre fundávit ſuo:
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

℣. Declarátio ſermónũ tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis, ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. *a.* Illúminet.

Pſalmus 66.

DEus miſereátur noſtrî, & benedícat nobis: * illúminet vultum ſuum ſuper nos, & miſereátur noſtri;

Ut cognoſcámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus ſalutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, * confiteantur tibi pópuli omnes.

Lætentur & exultent gentes, quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * & gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum ſuum.

Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus; * & métuant eum omnes fines terræ.

Pſalmus 89.

DOmine, refúgium factus es nobis, * à generatióne in generatiónem.

Priusquàm montes fierent, aut formarétur terra & orbis, * à ſéculo & uſque in ſéculum tu es Deus.

Ne avertas hóminem in humilitátem; * & dixiſti: Convertímini, filii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tanquam dies heſterna quæ prætériit, & cuſtódia in nocte;

Quæ pro níhilo habentur, * eórum anni erunt.

Manè ſicut herba tránſeat, manè flóreat & tránſeat: * véſpere décidat, indúret & areſcat;

Quia defécimus in ira tua, * & in furóre tuo turbári ſumus.

Poſuiſti iniquitátes noſtras in conſpectu tuo, * ſéculum noſtrum in illuminatióne vultûs tui;

Quóniam omnes dies noſtri defecérunt, & in ira tua defécimus: * anni noſtri ſicut aránea meditabuntur.

Dies annórum noſtrórum in ipſis ſeptuaginta anni: * ſi autem in potentátibus octoginta anni,

Et ámplius eórum * labor & dolor.

Quóniam ſupervénit manſuetúdo, * & corripiémur.

Diviſio Pſalmi 89.

QUis novit poteſtátem iræ tuæ, * & præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam ſic notam fac, * & erudítos corde in ſapiéntia.

Convértere, Dómine, uſquequò? * & deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos.

Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ ; * & exultávimus , & delectáti ſumus ómnibus diébus noſtris.

Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti , * annis quibus vídimus mala.

Réſpice in ſervos tuos, & in ópera tua ; * & dírige fílios eórum.

Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos : & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos ; * & opus mánuum noſtrárum dírige.

Ant. Illúminet Dóminus vultum ſuum ſuper nos ; ut cognoſcámus in terra viam tuã , Dómine. *Pſ.* 66.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Credo.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea , & ſalus mea ; * quem timébo ?

Dóminus protector vitæ meæ ; * à quo trepidábo ?

Dum apprópiant ſuper me nocentes , * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei , * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra , * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium , * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram , * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ :

Ut vídeam voluptátem Dómini , * & viſitem templum ejus.

Quóniam abſcondit
tabernáculo ſuo : * in d
lórum protexit me in al
dito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me
nunc exaltávit caput me
per inimícos meos.

Circuívi & immolávi
bernáculo ejus hóſtiam v
ratiónis : * cantábo , &
mum dicam Dómino.

Diviſio Pſalmi 26

EXaudi , Dómine , v
meam quâ clamávi :
miſerére meî , & exau

Tibi dixit cor meum
quiſívit te fácies mea :
ciem tuam , Dómine ,
ram.

Ne avertas fáciem tu
me : * ne declínes in ira à
tuo.

Adjútor meus eſto , n
relinquas me , * neque
cias me, Deus ſalutáris m

Quóniam pater meus
ter mea dereliquérunt n
Dóminus autem aſſumpſ

Legem pone mihi , D
ne , in via tua ; * & díri
in ſémitam rectam propt
mícos meos.

Ne tradíderis me in á
tribulántiũ me; * quónia
ſurrexérunt in me teſtes i
& mentíta eſt iníquitas ſ

Credo vidére bona D
ni * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, vi
age ; * & confortétu
tuum , & ſúſtine Dómir

Pſalmus 83.

QUàm dilecta taber
la tua , Dómine
rum ! * concupiſcit & d
ánima mea in átria Dómi

Cor meum & caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim paſſer invénit ſibi domum, * & turtur nidum ſibi, ubi ponat pullos ſuos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus & Deus meus!

Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine: * in ſécula ſeculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus eſt auxílium abs te: * aſcenſiónes in corde ſuo diſpóſuit, in valle lacrymárum, in loco quem póſuit.

Etenim benedictiónem dabit legiſlátor, ibunt de virtúte in virtútem: * vidébitur Deus deórum in Sion.

Dómine, Deus virtútum, exaudi oratiónem meam, * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protector noſter, áſpice, Deus, * & réſpice in fáciem chriſti tui;

Quia mélior eſt dies una in átriis tuis * ſuper míllia.

Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, * magis quàm habitáre in tabernáculis peccatórum;

Quia miſericórdiam & veritátem díligit Deus; * grátiam & glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia: * Dómine virtútum, beátus homo qui ſperat in te.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra viventium. *Pſ.* 26.

Capitulum. Hebr. 11.

Est fides ſperandárum ſubſtántia rerum, argumentum non apparéntium.

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * Quam abſcondiſti timéntibus te! Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te, * Quam abſcondiſti. Glória Patri. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; ℟. Sed non ut lex tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 8. *G.* Veníte, filii.

Pſalmus 22.

Dominus regit me, & nihil mihi déerit: * in loco páſcuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me: * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala, * quóniam tu mecum es.

Virga tua, & báculus tuus, * ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tríbulant me.

Impinguaſti in óleo caput meum: * & calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

Et miſericórdia tua ſubſequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dñi, * in longitúdinem diérum.

Pſalmus 33.

Benedicam Dóminum in omni témpore: * ſemper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant manſuéti, & læténtur.

Magnificáte Dóminum meeum; * & exaltémus nomen ejus in idipſum.

Exquiſívi Dóminum; & exaudívit me, * & ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, & illuminámini; * & fácies veſtræ non confundentur.

Iſte pauper clamávit; & Dóminus exaudívit eum, * & de ómnibus tribulatiónibus ejus ſalvávit eum.

Immittet ángelus Dómini in circúitu timéntium eum; * & erípiet eos.

Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus: * beátus vir qui ſperat in eo.

Timéte Dóminum, omnes ſancti ejus; * quóniam non eſt inópia timéntibus eum.

Dívites eguérunt & eſuriérunt; * inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono.

Diviſio Pſalmi 33.

VEníte, fílii, audíte me: * timórem Dómini docébo vos.

Quis eſt homo qui vult vitam, * díligit dies vidére bonos.

Próhibe linguam tuam à malo; * & lábia tua ne loquantur dolum.

Divérte à malo, & fac bonum: * inquíre pacem, & perſéquere eam.

Oculi Dómini ſuper juſtos, * & aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dómini ſuper faciéntes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt juſti; & Dóminus exaudívit eos; * & ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta eſt Dóminus iis qui tribuláto ſunt corde, * & húmiles ſpíritu ſalvábit.

Multæ tribulatiónes juſtórum; * & de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum: * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péſſima; * & qui odérunt juſtum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas ſervórum ſuórum; * & non delinquent omnes qui ſperant in eo.

Ant. Veníte, fílii, audíte me: timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Capitulum. Jac. 2.

SIcut corpus ſine ſpíritu mórtuum eſt, ita & fides ſine opéribus mórtua eſt.

℞. *br.* Greſſus meos dírige, Dómine, * Secundùm elóquium tuum. Greſſus. ℣. Ut cuſtódiam * mandáta tua, * Secundùm elóquium tuum. Glória. Greſſus.

℣. Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; ℞. Quia mandátis tuis crédidi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Teſtimónia.

Pſalmus 79.

QUi regis Iſrael, inténde; * qui dedúcis velut ovem Joſeph.

Qui ſedes ſuper Chérubim, * manifeſtáre coram Ephraim, Bénjamin, & Manaſſe.

Excita poténtiam tuám ; * & veni, ut ſalvos fácias nos.

Deus, converte nos, & oſtende fáciem tuam ; * & ſalvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quoúsque iraſcéris ſuper oratiónem ſervi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * & potum dabis nobis in lácrymis in menſúra?

Poſuiſti nos in contradictiónem vicinis noſtris; * & inimíci noſtri ſubſannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Diviſio Pſalmi 79.

[Domine] víneam de Ægypto tranſtuliſti : * ejeciſti gentes, & plantaſti eam.

Dux itíneris fuiſti in conſpectu ejus : * plantaſti radíces ejus, & implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * & arbuſta ejus cedros Dei.

Extendit pálmites ſuos usque ad mare, * & usque ad flumen propágines ejus.

Ut quid deſtruxiſti macériam ejus ; * & vindémiant eam omnes qui prætergrediuntur viam?

Extermináv it eam aper de ſylva, * & singuláris ferus depaſtus eſt eam.

Deus virtútum, convértere : * réſpice de cœlo, & vide, & viſita víneam iſtam.

Et pérfice eam quam plantávit déxtera tua, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Incenſa igni, & ſuffoſſa : * ab increpatióne vultûs tui peribunt.

Fiat manus tua ſuper virum déxteræ tuæ, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Et non diſcédimus à te : * vivificábis nos, & nomen tuum invocábimus.

Dómine, Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam ; * & ſalvi érimus.

Pſalmus 92.

Dominus regnávit, decórem indútus eſt : * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.

Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc : * à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine : * elevavérunt flúmina vocem ſuam.

Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, * à vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris : * mirábilis in altis Dóminus.

Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis : * domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.

Ant. Teſtimónia tua, Dómine, credibília facta ſunt nimis. *Pſ.* 92.

Capitulum. Rom. 4.

Credenti in eum qui juſtíficat ímpium, reputátur fides ejus ad juſtítiam, ſecundùm propóſitum grátiæ Dei.

℟. *br.* Salvávit eos Dóminus, * Et credidérunt verbis ejus. Salvávit. ℣. Et laudavérunt * laudem ejus, * Et credidérunt. Glória Patri. Salvávit. *Pſ.* 105.

℣. In conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam : ℟. Re-

cordátus eſt miſericórdiæ ſuæ. *Pſ.* 97.

AD VESPERAS.

Ant. 2. D. Crédidi.

Pſalmus 115.

CRédidi, propter quod locútus ſum; * ego autem humiliátus ſum nimis.

Ego dixi in exceſſu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retríbuit mihì?

Cálicem ſalutáris accípiam, * & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretióſa in conſpectu Dómini mors Sanctórum ejus.

O Dómine, quia ego ſervus tuus; * ego ſervus tuus, & filius ancillæ tuæ.

Dirupiſti víncula mea; * tibi ſacrificábo hóſtiam laudis, & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam in conſpectu omnis pópuli ejus, * in átriis domûs Dómini, in médio tuî, Jerúſalem.

Ant. Crédidi, propter quod locútus ſum; ego autem humiliátus ſum nimis.

Ant. 1. g. Confitébor.

Pſalmus 137.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audiſti verba oris mei.

In conſpectu angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longè cognoſcit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, * & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Ant. Confitébor nómini tuo, Dómine, ſuper miſericórdia tua & veritáte tua.

Ant. 7. d. Generátio.

Pſalmus 144.

EXaltábo te, Deus meus rex; * & benedícam nómini tuo in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Per ſíngulos dies benedícam tibi; * & laudábo nomen tuum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * & magnitúdinis ejus non eſt finis.

Generátio & generátio laudábit ópera tua, * & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ ſanctitátis tuæ loquentur, * & mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent, * & magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ ſuavitátis tuæ eructábunt, * & justítiâ tuâ exultábunt.

Ant. Generátio & generátio laudábit ópera tua, & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Ant. 4. D. Fidélis.

Diviſio Pſalmi 144.

MIſerátor & miſéricors Dóminus; * pátiens, & multùm miſéricors.

Suávis Dóminus univerſis, * & miſeratiónes ejus ſuper ómnia ópera ejus.

Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; * & ſancti tui benedícant tibi.

Glóriam regni tui dicent, * & poténtiam tuam loquentur;

Ut notam fáciant filiis hóminum poténtiam tuam, * & glóriã magnificéntiæ regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium ſeculórum; * & dominátio tua in omni generatióne & generatiónem.

Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Allevat Dóminus omnes qui córruunt, * & érigit omnes eliſos.

Oculi ómniũ in te ſperant, Dómine; * & tu das eſcam illórũ in témpore opportúno.

Aperis tu manum tuam, * & imples omne ánimal benedictióne.

Ant. Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Ant. 8. c. Prope eſt Dñus.

Altera diviſio Pſalmi 144.

JUſtus Dóminus in ómnibus viis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Prope eſt Dóminus ómnibus invocántibus eum, * ómnibus invocántibus eum in veritáte.

Voluntátem timéntium ſe fáciet, & deprecatiónem eórum exáudiet, * & ſalvos fáciet eos.

Cuſtódit Dóminus omnes diligentes ſe, * & omnes peccatóres diſperdet.

Laudatiónem Dómini loquétur os meum; * & benedícat omnis caro nómini ſancto ejus in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Ant. Prope eſt Dóminus ómnibus invocántibus eum in veritáte.

Capitulum. Rom. 10.

COrde créditur ad juſtítiam, ore autem conféſſio fit ad ſalútem; dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim eſt diſtínctio Judæi & Græci: nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes qui ínvocant illum.

Hymnus.

O Fortis, ó clemens Deus,
Salútis auctor, tu fidem
Noſtris potenter ínſere,
Germen ſalútis, córdibus.

Hinc omne robur dúcimus:
Hæc arma nobis; hoc manus
Protecta ſcuto, flámmea
Retundet hoſtis ſpícula.

Hinc fúndimus preces tibi
Sacri ſub umbra nóminis,
Quo nititur ſpes ómnium
Uno ſalútis pignore.

Placátus illo nómine,
Labántibus feres opem,
Dabiſque, ſanctam dégener
Ne vita deturpet fidem.

Sit laus Patri, laus Filio;

Par ſit tibi laus, Spíritus,
Infúſa per quem córdibus
Relúcet imis véritas. Amen.

℣. Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Potens eſt Dóminus, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 1. f. Salvum me fac.

Pſalmus 11.

SAlvum me fac, Dómine, quóniam defécit ſanctus; * quóniam diminútæ ſunt veritátes à filiis hóminum.

Vana locúti ſunt unuſquiſque ad próximum ſuum: * lábia dolóſa, in corde & corde locúti ſunt.

Diſperdat Dóminus univerſa lábia dolóſa, * & linguam magníloquam;

Qui dixérunt: Linguam noſtram magnificábimus, lábia noſtra à nobis ſunt: * quis noſter Dóminus eſt?

Propter miſériam ínopum, & gémitum páuperum, * nunc exurgam, dicit Dóminus.

Ponam in ſalutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia caſta: * argentum igne examinátum, probátum terræ, purgátum ſéptuplum.

Tu, Dómine, ſervábis nos; * & cuſtódies nos à generatióne hac in æternum.

In circúitu ímpii ámbulant: * ſecundùm altitúdinem tuam multiplicaſti filios hóminum.

Pſalmus 38.

DIxi: Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódi
cùm conſiſteret peccát
verſùm me.

Obmútui, & hum
ſum, & ſilui à bonis; *
lor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum
me, & in meditatión
exardeſcet ignis: * l
ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dó
finem meum, & núr
diérum meórum, quis
ut ſciam quid deſit mih

Ecce menſurábiles p
dies meos; * & ſubſtánt
tanquam nihilum ante t

Verùmtamen univerſ
tas, * omnis homo viv

Verùmtamen in ir
pertranſit homo; * ſed
ſtrà conturbátur.

Theſaurízat, * & i
cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt exp
mea? nonne Dóminus
ſubſtántia mea apud te

Diviſio Pſalmi 38

AB ómnibus iniqui
meis érue me: *
brium inſipienti dediſti

Obmútui, & non ap
meum; * quóniam tu f

Amove à me plagas t
à fortitúdine manûs t
deféci.

In increpatiónibus p
iniquitátem corripuiſti
nem, & tabéſcere fecif
aráneam ánimam ejus
rùmtamen vanè contu
omnis homo.

Exaudi oratiónem n
Dómine, & deprecat
meam: * áuribus pércipe
mas meas.

[Ne ſi]leas, quóniam ádvena ego ſum apud te, & peregrínus, * ſicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer, priuſquàm ábeam; * & ámpliùs non ero.

Ant. Salvum me fac, Dómine, quóniam diminútæ ſunt veritátes à filiis hóminum. *Pſ.* 11.

FERIA SEXTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. Veníte, adorémus, & procidámus ante Deum: * Plorémus coram Dómino qui fecit nos.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

JAm ſánctius moves opus,
Tecum, Deus, delíberans:
Mundo recenti príncipem,
Tibíque præcónem paras.

Homo creátur: hunc ſacro
Cœleſtis oris hálitu
Succendis, & vivam tuî
Spiráre das imáginem.

Ergo per omnes æquoris,
Tellúris omnes & ſinus
Regnábit: at, memor ſuî,
Deo minórem ſe gerat.

Heu, cæca cordis právitas!
Jugum rebellis éxcutit;
Deo ſuperbus nec timet
Æquáre pulvis vérticem.

Hinc quanta lúctuum cohors
Incumbit orbi pérdito!
O Chriſte, ni feras opem,
Spes tota fontes déſerat.

Qui nos creávit, laus Patri;
Qui nos redémit, Filio;
Cujus movémur hálitu,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 7. b. Contriſtátus ſum.

Pſalmus 51.

QUid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Totâ die injuſtítiam cogitávit lingua tua: * ſicut novácula acúta feciſti dolum.

Dilexiſti malítiam ſuper benignitátem, * iniquitátem magis quàm loqui æquitátem.

Dilexiſti ómnia verba præcipitatiónis, * lingua dolóſa.

Proptéreà Deus déſtruet te in finem: * evellet te, & emigrábit te de tabernáculo tuo, & radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt juſti, & timébunt, & ſuper eum ridébunt;* & dicent: Ecce homo qui non póſuit Deum adjutórem ſuum;

Sed ſperávit in multitúdine divitiárum ſuárum, * & præváluit in vanitáte ſua.

Ego autem ſicut olíva fructífera in domo Dei: * ſperávi in miſericórdia Dei in ætérnum, & in ſéculum ſéculi.

Confitébor tibi in ſéculum, quia feciſti; * & expectábo nomen tuum, quóniam bonum eſt in conſpectu ſanctórum tuórum.

Pſalmus 54.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpéxeris deprecatiónem meam: * inténde mihi, & exaudi me.

Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, * & conturbátus ſum à voce inimíci, & à tribulatióne peccatóris;

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes, * & in ira moleſti erant mihi.

Cor meum conturbátum eſt in me, * & formído mortis cécidit ſuper me.

Timor & tremor venérunt ſuper me, * & contexérunt me ténebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? * & volábo, & requieſcam.

Ecce, elongávi fúgiens, * & manſi in ſolitúdine.

Expectábam eum qui ſalvum me fecit à puſillanimitáte ſpíritûs, * & tempeſtáte.

Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum; * quóniam vidi iniquitátem & contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam ſuper muros ejus iníquitas; * & labor in médio ejus, & injuſtítia.

Et non defécit de platéis ejus * uſúra & dolus.

Quóniam ſi inimícus meus maledixiſſet mihi, * ſuſtinuiſſem útique;

Et ſi is qui óderat me, ſuper me magna locútus fuiſſet, * abſcondiſſem me fórſitan ab eo.

Tu verò, homo unánimis, * dux meus & notus meus;

Qui ſimul mecum dulces capiébas cibos; * in domo Dei ambulávimus cum conſenſu.

Véniat mors ſuper illos, * & deſcendant in infernum vivéntes;

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi; * & Dóminus ſalvábit me.

Diviſio Pſalmi 54.

VEſperè, & manè, & : rídiè narrábo & ann tiábo; * & exáudiet voc meam.

Rédimet in pace ánim meam ab his qui approp quant mihi; * quóniam ir multos erant mecum.

Exáudiet Deus, & humi bit illos, * qui eſt ante ſécu

Non enim eſt illis commu tio, & non timuérunt Deun extendit manum ſuam in tribuendo.

Contaminavérunt teſtam tum ejus, diviſi ſunt ab vultûs ejus; * & appropinq vit cor illíus.

Molliti ſunt ſermónes e ſuper óleum; * & ipſi ſ jácula.

Jacta ſuper Dóminum ram tuam, & ipſe te enútri non dabit in æternum fluct tiónem juſto.

Tu verò, Deus, * dedú eos in púteum intéritûs.

Viri ſánguinū & dolóſi n dimidiábunt dies ſuos; * autem ſperábo in te, Dóm

Ant. Contriſtátus ſum exercitatióne mea, & con bátus ſum; quóniam de navérunt in me iniquitá *Pſ.* 54.

Ant. 2. D. Ab inſurgént in me.

Pſalmus 58.

ERipe me de inin meis, Deus meus; ab inſurgéntibus in líbera me.

Eripe me de operán iniquitátem, * & de viris guinum ſalva me;

Quia ecce cepérunt ánimam meá: * irruérunt in me fortes.

Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine; * ſine iniquitáte cucurri, & direxi.

Exurge in occurſum meum, & vide; * & tu, Dómine Deus virtútum, Deus Iſrael.

Intende ad viſitandas omnes gentes: * non miſereáris ómnibus qui operantur iniquitátem.

Convertentur ad véſperã; * & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ecce loquentur in ore ſuo, & gládius in lábiis eórum; * quóniam quis audívit?

Et tu, Dómine, deridébis eos: * ad níhilum dedúces omnes gentes.

Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam, quia Deus ſuſceptor meus es: * Deus meus, miſericórdia ejus prævéniet me.

Diviſio Pſalmi 58.

DEus oſtendet mihi ſuper inimícos meos: * ne occídas eos, nequando obliviſcantur pópuli mei.

Diſperge illos in virtúte tua, * & depóne eos, protector meus, Dómine.

Delictum oris eórum, ſermónem labiórum ipſórum; * & comprehendantur in ſupérbia ſua.

Et de execratióne & mendácio annuntiabuntur in conſummatióne; * in ira conſummatiónis, & non erunt.

Et ſcient quia Deus dominábitur Jacob, * & finium terræ.

Convertentur ad véſperam; & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ipſi diſpergentur ad manducandum; * ſi veró non fúerint ſaturáti, & murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam, * & exultábo manè miſericórdiam tuam;

Quia factus es ſuſceptor meus & refúgium meum * in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus, tibi pſallam, quia Deus ſuſceptor meus es: * Deus meus, miſericórdia mea.

Pſalmus 60.

EXaudi, Deus, deprecatiónem meam: * intende oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi, dum anxiarétur cor meum: * in petra exaltaſti me.

Deduxiſti me, quia factus es ſpes mea, * turris fortitúdinis à fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in ſécula: * prótegar in velamento alárum tuárum;

Quóniam tu, Deus meus, exaudiſti oratiónem meam, * dediſti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies ſuper dies regis adjícies, * annos ejus uſque in diem generatiónis & generatiónis.

Pérmanet in æternum in conſpectu Dei: * miſericórdiam & veritátem ejus quis requíret?

Sic pſalmum dicam nomini tuo in ſéculũ ſéculi, * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. Ab inſurgéntibus in me líbera me, Dómine; quia irruérunt in me fortes. *Pſ.* 58.

Ant. 4. a. In conſpectu.

Pſalmus 68.

SAlvum me fac, Deus, * quóniam intravérunt aquæ uſque ad ánimam meam.

Infixus ſum in limo profundi, * & non eſt ſubſtántia.

Veni in altitúdinem maris, * & tempeſtas demerſit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ ſunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum ſpero in Deum meum.

Multiplicáti ſunt ſuper capillos cápitis mei, * qui odérunt me gratìs.

Confortáti ſunt qui perſecúti ſunt me inimíci mei injuſtè: * quæ non rápui, tunc exolvébam.

Deus, tu ſcis inſipiéntiam meam: * & delícta mea à te non ſunt abscóndita.

Non erubeſcant in me qui expectant te, Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundantur ſuper me, * qui quærunt te, Deus Iſraël.

Quóniam propter te ſuſtínui oppróbrium, * opéruit confúſio fáciem meam.

Extráneus factus ſum frátribus meis, & peregrínus fíliis matris meæ.

Quóniam zelus domûs tuæ comédit me, * & oppróbria exprobrántium tibi cecidérunt ſuper me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam; * & factum eſt in oppróbrium mihi.

Et póſui veſtimentum meũ cilícium: * & factus ſum illis in parábolam.

Adverſùm me loquebantur qui ſedébant in porta; * & in me pſallébant qui bibébant vinum.

Ego verò oratiónem meam ad te, Dómine: * tempus beneplácit, Deus.

In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me, * in veritáte ſalútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infígar: * líbera me ab iis qui óderunt me, & de profundis aquárum.

Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum, * neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum.

Diviſio Pſalmi 68.

EXaudi me, Dómine, quóniam benigna eſt miſericórdia tua: * ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum réſpice in me.

Et ne avertas fáciem tuam à púero tuo: * quóniam tríbulor, velóciter exaudi me.

Intende ánimæ meæ, & líbera eam: * propter inimícos meos éripe me.

Tu ſcis impropérium meum, & confuſiónem meam, * & reveréntiam meam.

In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: * impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

Et ſuſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit; * & qui conſolarétur, & non invéni.

Et dedérunt in eſcam meam fel; * & in ſiti mea potavérunt me acéto.

Fiat menſa eórum coram ipſis in láqueum, * & in retributiónes, & in ſcándalum.

Obſcurentur óculi eórum, ne vídeant; * & dorſum eórum ſemper incurva.

Effunde ſuper eos iram tuam; * & furor iræ tuæ comprehéndat eos.

Fiat habitátio eórum déſerta; * & in tabernáculis eórum non ſit qui inhábitet;

Quóniam quem tu percuſſiſti, perſecúti ſunt; * & ſuper dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem ſuper iniquitátem eórum; * & non intrent in juſtítiam tuam.

Deleántur de libro vivéntium; * & cum juſtis non ſcribantur.

Altera Diviſio Pſalmi 68.

EGo ſum pauper & dolens: * ſalus tua, Deus, ſuſcépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico, * & magnificábo eum in laude.

Et placébit Deo ſuper vítulum novellum, * córnua producentem & úngulas.

Vídeant páuperes, & læténtur: * quærite Deum, & vivet ánima veſtra;

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus, * & vinctos ſuos non deſpexit.

Laudent illum cœli & terra, * mare, & ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus ſalvam fáciet Sion, * & ædificabuntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * & hæreditáte acquírent eam.

Et ſemen ſervórum ejus poſſidébit eam; * & qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Ant. In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

℣. Die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: ℟. Converſus ſum in ærumna mea, dum configitur ſpina. *Pſ.* 31.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Laudans invocábo Dóminum; ℟. Et ab inimícis meis ſalvus ero. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Auribus.

Pſalmus 53.

DEus, in nómine tuo ſalvum me fac, * & in virtúte tua júdica me.

Deus, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe verba oris mei;

Quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me, & fortes quæſiérunt ánimam meam, * & non propoſuérunt Deum ante conſpectum ſuum.

Ecce enim Deus ádjuvat me; * & Dóminus ſusceptor eſt ánimæ meæ.

Averte mala inimícis meis; * & in veritáte tua disperde illos.

Voluntáriè ſacrificábo tibi; * & confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam bonum eſt:

Quóniam ex omni tribulatióne eripuiſti me; * & ſuper inimícos meos deſpexit óculus meus.

Ant. Auribus pércipe, Dómine, verba oris mei; quóniam aliéni inſurrexérunt adverſùm me.

Ego autem in Dómino gaudébo, * & exultábo in Deo Jeſu meo.

Deus Dóminus, fortitúdo mea, * & ponet pedes meos quaſi cervórum.

Et ſuper excelſa mea dedúcet me victor * in pſalmis canentem.

Ant. Cùm irátus fúeris, Dómine, miſericórdiæ recordáberis.

¶ *In Feſtis, Canticum.* Iſaïæ 26.

URbs fortitúdinis noſtræ Sion: * Salvátor ponétur in ea murus & antemurále.

Aperíte portas, * & ingrediátur gens juſta, cuſtódiens veritátem.

Vetus error ábiit: ſervábis pacem; * pacem, quia in te ſperávimus.

Speraſtis in Dómino in ſeculis æternis, * in Dómino Deo forti in perpétuum.

Quia incurvábit habitantes in excelſo, * civitátem ſublímem humiliábit.

Humiliábit eam uſque ad terram, * détrahet eam usque ad púlverem.

Conculcábit eam pes, * pedes páuperis, greſſus egenórum.

Sémita juſti recta eſt, * rectus callis juſti ad ambulandum.

Et in ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: * nomen tuum, & memoriále tuum in deſidério ánimæ.

Anima mea deſiderávit te in nocte; * ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

Cùm féceris judícia tua in terra, * juſtítiam diſcent habitatóres orbis.

Miſereámur ímpio,
diſcet juſtítiam: * in ter
ctórum iníqua geſſit,
vidébit glóriam Dómin

Dómine, exaltétur
tua; * & non vídeant:

Vídeant, & confun
zelantes pópuli; * &
hoſtes tuos dévoret.

Dómine, dabis pace
bis; * ómnia enim ópe
ſtra operátus es nobis.

Ant. 4. *D.* Laudáb

Pſalmus 145.

LAuda, ánima mea
minum: * laudáb
minum in vita mea; p
Deo meo quámdiu fúer

Nolíte confídere in
pibus; * in fíliis hóm
in quibus non eſt ſalus.

Exíbit ſpíritus ejus,
vertetur in terram ſuan
illa die períbunt omne
tatiónes eórum.

Beátus cujus Deus
adjútor ejus, ſpes ejus
mino Deo ipſíus, * qu
cœlum & terram, ma
ómnia quæ in eis ſunt.

Qui cuſtódit veritát
ſéculum, facit judíciu
riam patiéntibus, * da
eſuriéntibus.

Dóminus ſolvit co
tos: * Dóminus illúmi
cos.

Dóminus érigit eli
Dóminus díligit juſtos.

Dóminus cuſtódit ád
pupillum & víduam
piet; * & vias pecc
diſperdet.

Regnábit Dóminus i
la: * Deus tuus, Sion
neratiónem & generati

Ant. Laudábo in vita mea Dóminum, qui facit judícium injúriam patiéntibus.

Capitulum. Iſaïæ 33.

DOmine, miſerére noſtrî; te enim expectávimus: eſto bráchium noſtrum in mane, & ſalus noſtra in témpore tribulatiónis.

Hymnus.

ULtrícibus nos úndique
Dum sáucias telis, Deus,
Quis ferre, te præter, queat
Mœréntibus ſolátium?

Mundus faceſſat: nil opis
Favóre præſtat fútili:
Pellícibus quin áſperat
Aliíque fomentis malum.

Flagella nos terrent tua;
Non illa ſpem demunt tamen:
Quæ ferre nos jubes, Pater,
Fiunt medéla vúlnerum.

At ímpetus libídinum
Ferventes cómprime;
Hæc vera nos vexant mala,
Sanáre quæ ſolus potes.

Quid ergo ceſſas? ingruunt
Intùs foríſque prælia;
Hoſti-ne præda mens erit
Chriſti redempta sánguine?

Audis precantes: ánxiæ
Spes blanda jam menti redit:
O Chriſte, tetros mors tua
Mortis pavóres díscutit.

Sit Trinitáti glória,
Quæ ſic flagellis quos amat
Exercet, ut cleméntiæ
Rurſum recordétur ſuæ.
Amen.

℣. Exultábo manè miſericórdiam tuam; ℟. Quia factus es ſusceptor meus in die tribulatiónis. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus. Ant. 8. *G.* Per víscera misericórdiæ Dei noſtri viſitávit nos óriens ex alto, illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. c. Exurge.

Pſalmus 43.

DEus, áuribus noſtris audívimus, patres noſtri annuntiavérunt nobis opus * quod operátus es in diébus eórum, & in diébus antíquis.

Manus tua gentes diſpérdidit, & plantaſti eos: * afflixiſti pópulos, & expuliſti eos.

Nec enim in gládio ſuo poſſedérunt terram, * & bráchium eórum non ſalvávit eos:

Sed déxtera tua, & bráchium tuum, & illuminátio vultûs tui; * quóniam complacuiſti in eis.

Tu es ipſe rex meus, & Deus meus, * qui mandas ſalútes Jacob.

In te inimícos noſtros ventilábimus cornu, * & in nómine tuo ſpernémus inſurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo ſperábo, * & gládius meus non ſalvábit me.

Salvaſti enim nos de affligéntibus nos, * & odientes nos confudiſti.

Diviſio Pſalmi 43.

IN Deo laudábimur totâ die; * & in nómine tuo confitébimur in ſéculum.

Nunc autem repuliſti, & confudiſti nos; * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris.

Avertiſti nos retrorsùm poſt inimícos noſtros; * & qui odérunt nos, diripiébant ſibi.

Dediſti nos tanquam oves escárum, * & in géntibus diſperſiſti nos.

Vendidiſti pópulum tuum ſine prétio, * & non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.

Poſuiſti nos oppróbrium vicínis noſtris, * ſubſannatiónē & deriſum his qui ſunt in circúitu noſtro.

Poſuiſti nos in ſimilitúdinem géntibus, * commotiónem cápitis in pópulis.

Totâ die verecúndia mea contra me eſt; * & confúſio faciéi meæ coopéruit me,

A voce exprobrantis & obloquentis, * à fácie inimici & perſequentis.

Hæc ómnia venérunt ſuper nos; nec oblíti ſumus te, * & iníquè non égimus in teſtamento tuo.

Et non receſſit retrò cor noſtrum, * & declinaſti ſémitas noſtras à via tua;

Quóniam humiliaſti nos in loco afflictiónis, * & coopéruit nos umbra mortis.

Altera diviſio Pſalmi 43.

SI obliti ſumus nomen Dei noſtri, * & ſi expándimus manus noſtras ad deum aliénum:

Nonne Deus requíret iſta? * ipſe enim novit abſcóndita cordis.

Quóniam propter te mortificámur totâ die, * æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis.

Exurge, quare obdormis, Dómine? * exurge, & ne repellas in finem.

Quare fáciem tuam avertis? * oblivíſceris inópiæ noſtræ & tribulatiónis noſtræ?

Quóniam humiliáta eſt in púlvere ánima noſtra, * conglutinátus eſt in terra venter noſter.

Exurge, Dómine, ádjuva nos; * & rédime nos propter nomen tuum.

Ant. Exurge, quare obdormis, Dómine? exurge, & ne repellas in finem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Circumdedérunt.

Pſalmus 39.

EXpectans expectávi Dóminum, * & inténdit mihi.

Et exaudívit preces meas; * & eduxit me de lacu miſériæ, & de luto fæcis.

Et ſtátuit ſuper petram pedes meos, * & direxit greſſus meos.

Et immíſit in os meum cánticum novum, * carmen Deo noſtro.

Vidébunt multi, & timébunt; * & ſperábunt in Dómino.

Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus, * & non reſpexit in vanitátes & insánias falſas.

Multa feciſti tu, Dómine Deus meus, mirabília tua; * & cogitatiónibus tuis non eſt qui ſimilis ſit tibi.

Annuntiávi & locútus ſum: * multiplicáti ſunt ſuper númerum.

Sacrificium & oblatiónem noluiſti; * aures autem perfeciſti mihi.

Holocauſtum & pro peccáto non poſtulaſti: * tunc dixi, Ecce vénio.

In cápite libri ſcriptum eſt de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus, vólui, & legem tuam in médio cordis mei.

Diviſio Pſalmi 39.

ANnuntiávi juſtítiam tuam in eccléſia magna; * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti.

Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo: * veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi.

Non abſcondi miſericórdiam tuam & veritátem tuam * à concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longè fácias miſeratiónes tuas à me: * miſericórdia tua & véritas tua ſemper ſuscepérunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non eſt númerus; * comprehendérunt me iniquitátes meæ, & non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ ſunt ſuper capillos cápitis mei; * & cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvandum me réſpice.

Confundantur & revereantur ſimul, qui quærunt ánimã meam, * ut áuferant eam.

Convertantur retrorsùm, & revereantur, * qui volunt mihi mala.

Ferant confeſtim confuſiónem ſuam, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur ſuper te omnes quærentes te; * & dicant ſemper, Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego autem mendícus ſum & pauper: * Dóminus ſollícitus eſt meî.

Adjútor meus, & protector meus tu es: * Deus meus, ne tardáveris.

Pſalmus 57.

SI verè útique juſtítiam loquímini, * recta judicáte, filii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini; * in terra injuſtítias manus veſtræ concinnant.

Alienáti ſunt peccatóres à vulva, erravérunt ab útero: * locúti ſunt falſa.

Furor illis ſecundùm ſimilitúdinem ſerpentis: * ſicut áſpidis ſurdæ, & obturantis aures ſuas;

Quæ non exáudiet vocem incantántium, * & venéfici incantantis ſapienter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipſórum: * molas leónum confringet Dóminus.

Ad níhilum devénient tanquam aqua decurrens: * intendit arcum ſuum donec infirmentur.

Sicut cera quæ fluit, auferentur: * ſupercécidit ignis, & non vidérunt ſolem.

Priusquàm intelligerent ſpinæ veſtræ rhamnum; * ſicut viventes, ſic in ira abſorbet eos.

Lætábitur juſtus cùm víderit vindíctam: * manus ſuas lavábit in ſánguine peccatóris.

Et dicet homo: Si útique eſt fructus juſto, * útique eſt Deus júdicans eos in terra.

Ant. Circumdedérunt me mala quórum non eſt núme-

rus: compláceat tibi, Dómine, ut éruas me. *Pſ.* 39.

Capitulum. 2. Cor. 1.

SUpra modum graváti ſumus ſupra virtútem, ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipſi in nobiſmetipſis reſponſum mortis habúimus, ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo qui ſúſcitat mórtuos; qui de tantis perículis nos erípuit, & éruit; in quem ſperámus quóniam & adhuc erípiet.

℟. *br.* Multiplicáti ſunt, * Qui odérunt me gratìs. Multiplicáti ſunt. ℣. Confortáti ſunt * qui perſecúti ſunt me injuſtè, * Qui. Glória Patri. Multiplicáti ſunt. *Pſ.* 68.

℣. Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: ℟. Ad defenſiónem meam cónſpice. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Potum meum.

Pſalmus 101.

DOmine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nycticorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei, * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miſcébam,

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in ætérnum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 101.

TU exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtútis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Altera diviſio Pſalmi 101.

INítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non deficient.

Filii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Ant. Potum meum cum fletu miſcébam, à fácie iræ & indignatiónis tuæ, Dómine.

Capitulum. Hebr. 12.

VObis, tanquam filiis, lóquitur [Deus] dicens: Fili mi, noli negligere diſciplinam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris: quem enim díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem filium quem récipit. In diſciplína perſeveráte.

℟. *br.* Ego, Dómine, * In flagella parátus ſum. Ego. ℣. Et dolor meus * in conſpectu meo ſemper: * In flagella. Glória Patri. Ego.

℣. Dómine, ante te omne deſidérium meum; ℟. Et gémitus meus à te non eſt abſcónditus. *Pſ.* 37.

AD NONAM.

Ant. 6. *F.* Deus meus.

Pſalmus 21.

DEus, Deus meus, réſpice in me: quare me dereliquiſti? * longè à ſalúte mea verba delictórum meórum.

Deus meus, clamábo per diem, & non exáudies; * & nocte, & non ad inſipiéntiã mihi.

Tu autem in ſancto hábitas, * laus Iſrael.

In te ſperavérunt patres noſtri: * ſperavérunt, & liberaſti eos.

Ad te clamavérunt, & ſalvi facti ſunt: * in te ſperavérunt, & non ſunt confúſi.

Ego autem ſum vermis & non homo; * oppróbrium hóminum, & abjéctio plebis.

Omnes videntes me, deriſérunt me: * locúti ſunt lábiis, & movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum; * ſalvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es qui extraxiſti me de ventre; * ſpes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus ſum ex útero: * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Diviſio Pſalmi 21.

[DEus meus] ne diſcéſſeris à me, * quóniam tribulátio próxima, eſt quóniam non eſt qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obſedérunt me.

Aperuérunt ſuper me os ſuum, * ſicut leo rápiens & rúgiens.

Sicut aqua effúſus ſum, * & diſperſa ſunt ómnia oſſa mea.

Factum eſt cor meum tanquam cera liquescens * in médio ventris mei.

Aruit tanquam teſta virtus mea, & lingua mea adhæſit fáucibus meis; * & in púlverem mortis deduxiſti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi; * concílium malignántium obſédit me.

Fodérunt manus meas & pedes meos: * dinumeravérunt ómnia oſſa mea.

Ipſi veró conſideravérunt & inſpexérunt me: * diviſérunt ſibi veſtimenta mea, & ſuper veſtem meam miſérunt ſortem.

Tu autem, Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: * ad defenſiónem meam cónſpice.

Erue à frámea, Deus, ánimam meam, * & de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis, * & à córnibus unicórnium humilitátem meam.

Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio eccléſiæ laudábo te.

Altera diviſio Pſalmi 21.

Qui timétis Dóminum, laudáte eum: * univerſũ ſemen Jacob, glorificáte eum.

Tímeat eum omne ſemen Iſrael; * quóniam non ſprevit neque deſpexit deprecatiónem páuperis.

Nec avertit fáciem ſuam à me; * & cùm clamárem ad eum, exaudívit me.

Apud te laus mea in eccléſia magna: * vota mea reddam in conſpectu timéntium eum.

Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: * vivent corda eórum in ſéculum ſéculi.

Reminiscentur & convertentur ad Dóminum * univerſi fines terræ.

Et adorábunt in conſpectu ejus * univerſæ famíliæ géntium;

Quóniam Dómini eſt regnum, * & ipſe dominábitur géntium.

Manducavérunt & adoravérunt omnes pingues terræ: * in conſpectu ejus cadent omnes qui descendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet; * & ſemen meum ſérviet ipſi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra; * & annuntiábunt cœli juſtítiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Ant. Deus meus, quare me dereliquiſti? longè à ſalúte mea verba delictórum meórum.

Capitulum. Thren. 5.

Quare in perpétuum obliviſcéris noſtri? derelinques nos in longitúdine diérum? Converte nos, Dómine, ad te, & convertémur: ínnova dies noſtros, ſicut à princípio; ſed projíciens repuliſti nos, irátus es contra nos vehementer.

℟. *br.* Usquequò, Dómine, * Obliviſcéris me in finem? Usquequò. ℣. Usquequò exaltábitur * inimícus meus ſuper

bliviſcéris me in fi-
Uſquequò. *Pſ.* 12.
ge, Dómine Deus,
manus tua : ℟. Ne
s pauperum. *Pſ.* 9.
E S P E R A S.
Supra dorſum.
almus 128.
expugnavérunt me
ntúte mea, * dicat
Iſraël.
xpugnavérunt me à
mea ; * étenim non
mihi.
orſum meum fabri-
peccatóres : * prolon-
iniquitátem ſuam.
s juſtus * concídit
ccatórum.
fundantur & convertan-
um * omnes qui odé-

ſicut fœnum tectó-
od, priuſquàm evel-
ruit :
non implévit ma-
n, qui metit ; * &
m, qui manípulos

dixérunt qui prætér-
Benedíctio Dómini
* benedíximus vo-
mine Dómini.
upra dorſum meum
unt peccatóres : pro-
nt iniquitátem ſuam.
2. D. Poſuiſti.
ſalmus 138.
ne, probaſti me, &
oviſti me : * tu co-
eſſiónem meam, &
nem meam.
ſti cogitatiónes meas
* ſémitam meam,
um meum inveſti-

Et omnes vias meas prævidiſti, * quia non eſt ſermo in lingua mea.

Ecce, Dómine, tu cognoviſti ómnia, noviſſima & antíqua : * tu formaſti me, & poſuiſti ſuper me manum tuam.

Mirábilis facta eſt ſciéntia tua ex me : * confortáta eſt, & non pótero ad eam.

Quò ibo à ſpíritu tuo ? * & quò à fácie tua fúgiam ?

Si aſcéndero in cœlum, tu illic es : * ſi deſcéndero in inférnum, ades :

Si ſúmpſero pennas meas dilúculo, * & habitávero in extrémis maris ;

Etenim illuc manus tua dedúcet me, * & tenébit me déxtera tua.

Et dixi : Fórſitan ténebræ conculcábunt me ; * & nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obſcurabuntur à te ; & nox ſicut dies illuminábitur : * ſicut ténebræ ejus, ita & lumen ejus.

Quia tu poſſediſti renes meos : * ſuſcepiſti me de útero matris meæ.

Ant. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dómine : quò à fácie tua fúgiam ?

Ant. 6. F. Confitébor tibi.

Diviſio Pſalmi 138.

Confitébor tibi, [Dómine] quia terribíliter magnificátus es ; * mirabília ópera tua, & ánima mea cognoſcit nimis.

Non eſt occultátum os meū à te quod feciſti in occulto : * & ſubſtántia mea in inferióribus terræ.

Imperfectum meum vidérunt óculi tui; & in libro tuo omnes ſcribentur: * dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi autem nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: * nimis confortátus eſt principátus eórum.

Dinumerábo eos, & ſuper arénam multiplicabuntur: * exurrexi, & adhuc ſum tecum.

Si occíderis, Deus, peccatóres: * viri sánguinum, declináte à me;

Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam? * & ſuper inimícos tuos tabescébam?

Perfecto ódio óderam illos; * & inimíci facti ſunt mihi.

Proba me, Deus, & ſcito cor meum: * intérroga me, & cognosce ſémitas meas;

Et vide ſi via iniquitátis in me eſt, * & deduc me in via ætcrna.

Ant. Confitébor tibi, Dómine, quia terribíliter magnificátus es; ánima mea cognoscit nimis.

Ant. 3. b. Cuſtódi me, Dómine.

Pſalmus 139.

ERipe me, Dómine, ab hómine malo: * à viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * totâ die conſtituébant prælia.

Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis: * venénum áspidum ſub lábiis eórum.

Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris; * & ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt ſupplantáre greſſus meos: * abſcondérunt ſuperbi láqueum mihi,

Et funes extendérunt in láqueum: * juxta iter ſcándalum poſuérunt mihi.

Dixi Dómino: Deus meus es tu; * exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ.

Ant. Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris.

Ant. 7. c. Dómine, Dómine.

Diviſio Pſalmi 139.

DOmine, Dómine, virtus ſalútis meæ, * obumbraſti ſuper caput meum in die belli.

Ne tradas me, Dómine, à deſidério meo peccatóri: * cogitavérunt contra me; ne derelinquas me, ne fortè exaltentur.

Caput circúitus eórum; * labor labiórum ipſórum opériet eos.

Cadent ſuper eos carbónes: in ignem dejícies eos; * in miſériis non ſubſiſtent.

Vir linguóſus non dirigétur in terra: * virum injuſtum mala cápient in intéritu.

Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis, * & vindictam páuperum.

Verúmtamen juſti confitebuntur nómini tuo; * & habitábunt recti cum vultu tuo.

Ant. Dómine, Dómine, virtus ſalútis meæ, ne derelinquas me.

Capitulum. Hebr. 12.

DEponentes omne pondus & circumſtans nos peccátum, per patiéntiam currámus

ad propóſitû nobis certámen; aſpicientes in auctórem fidei & conſummatórem Jeſum, qui, propóſito ſibi gáudio, ſuſtínuit crucem, confuſióne contemptâ.

Hymnus.

LUgéte, pacis Angeli:
Mortális en ultrò Deus,
Culpæ gerens imáginem,
Pœnam nocentûm ſúſtinet.

Amóris ô miráculum!
O cordis humáni ſtupor!
Inſons Deus neci datur;
Pigébit & ſontes pati!

Nos ſempiternis crux tua,
O Chriſte, flammis éruit:
Hîc ure, vindex, hîc ſeca,
Parcas in æternum modò.

Caro reclámat; ſed Patris
Urget voluntas: nos tuâ
Virtúte da fortes ſequi,
Jeſu, quod exemplo doces.

Livóre ſanátos tuo,
Tuoque lotos ſánguine,
Peccando ne novam ſinas
Paráre nos tibi crucem.

Qui Fílium tradit, Patri,
Natoque ſit laus víctimæ:
Par ſit tibi laus, qui ſacram
Succendis aram, Spíritus.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dómine, totâ die: ℟. Expandi ad te manus meas. *Pſ.* 87.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Fecit Dóminus poténtiam in bráchio ſuo: diſperſit ſuperbos mente cordis ſui. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. D. Dómine.

Pſalmus 37.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi, * & confirmaſti ſuper me manum tuam.

Non eſt ſánitas in carne mea à fácie iræ tuæ: * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum: * & ſicut onus grave graváte ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum usque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt sánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abscónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Diviſio Pſalmi 37.

AMíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxta me erant, de longè ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tanquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iniquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus, * ne discéſſeris à me.

Intende in adjutórium meũ, * Dómine Deus ſalútis meæ.

Pſalmus 55.

MIſerére meî, Deus, quóniam conculcávit me homo: * totâ die impugnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei totâ die, * quóniam multi bellantes adversùm me.

Ab altitúdine diéi timébo; * ego verò in te ſperábo.

In Deo laudábo ſermónes meos, in Deo ſperávi: * non timébo quid fáciat mihi caro.

Totâ die verba mea execrabantur: * adversùm me omnes cogitatiónes eórum in malum.

Inhabitábunt, & a[l]
dent: * ipſi calcáneum
obſervábunt.

Sicut ſuſtinuérunt ár[...]
meam, pro níhilo ſalv[...]
cies illos: * in ira p[...]
confringes.

Deus, vitam meam a[...]
tiávi tibi: * poſuiſti lác[...]
meas in conſpectu tuo,
& in promiſſióne tua.

Tunc convertentur i[...]
mei retrorsùm * in quac[...]
die invocávero te.

Ecce cognóvi * qu[...]
Deus meus es.

In Deo laudábo verb[...]
in Dómino laudábo ſerm[...]

In Deo ſperávi: * nor[...]
bo quid fáciat mihi hon[...]

In me ſunt, Deus [...]
tua, * quæ reddam lau[...]
nes tibi;

Quóniam eripuiſti á[...]
meam de morte, &
meos de lapſu; * ut p[...]
coram Deo in lúmine
tium.

Ant. Dómine Deus
ne discéſſeris à me. *Pſ.*

SABBAT[O]

AD OFFICIUM N[...]

Invit. Dóminus ipſe e[...]
noſter: * Veníte, ador[...]

Pſ. 94. Veníte. [...]

Hymnus.

TAndem peractis, [...]
Sexto diérum límí[...]
Ponis modum labóribu[...]
Orbique plaudis cóndit[...]
At dum perenni ſépi[...]
Lucem quiéti cónſecra[...]
En te repoſcit dénuo
Alter creatórem labo[...]
Te cuncta nempe [...]
cant;

ontus, ſídera
rant æmulo;
us díſſonat.
auſer ſáxeum;
pectus crea:
úberes
nent hymnum tibi.
vant præcónia,
i cónſonent:
flectitur
jeſtas prece.
aus & glória
rino Deo,
nutu cóndidit,
rvat cóndita.

a. Propter inno-

almus 40.
qui intélligit ſuper
um & páuperem; *
mala liberábit eum

s conſervet eum, &
m, & beátum fá-
n terra, * & non
in ánimam inimi-

s opem ferat illi ſu-
dolóris ejus: * uni-
tum ejus verſaſti in
ejus.
i: Dómine, mi-
i; * ſana ánimam
ia peccávi tibi.
mei dixérunt mala
uando moriétur, &
men ejus?
grediebátur ut vidé-
loquebátur: * cor
gregávit iniquitátem

bátur forás, * & lo-
in idipſum.
ùm me ſuſurrábant
iníci mei: * adver-
ſùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me: * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére mei, & reſúſcita me; * & retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuscepiſti, * & confirmaſti me in conſpectu tuo in ætérnum.

Benedictus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & uſque in ſéculum: * fiat, fiat.

Pſalmus 48.

Audíte hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem,

Quique terrígenæ, & fílii hóminum, * ſimul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur ſapiéntiam, * & meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in pſaltério propoſitiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte ſua, * & in multitúdine divitiárum ſuárum gloriántur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem ſuam,

Et prétium redemptiónis ánimæ ſuæ: * & laborábit in

æternum, * & vivet adhuc in finem.

Non vidébit intéritũ, * cùm víderit ſapientes morientes.

Simul insípiens & ſtultus períbunt, * & relinquent aliénis divítias ſuas.

Et ſepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie & progénie: * vocavérunt nómina ſua in terris ſuis.

Et homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Hæc via illórum ſcándalum ipſis; * & póſteà in ore ſuo complacébunt.

Sicut oves in inferno póſiti ſunt: * mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eórum juſti in matutíno; * & auxílium eórum veterascet in inferno à glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu ínferi, * cùm accéperit me.

Diviſio Pſalmi 48.

NE timúeris, cùm dives factus fúerit homo, * & cùm multiplicáta fúerit glória domûs ejus.

Quóniam, cùm interíerit, non ſumet ómnia; * neque deſcendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipſius benedicétur: * confitébitur tibi, cùm benefeceris ei.

Introíbit uſque in progénies patrum ſuórum; * & uſque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & ſimilis factus eſt illis.

Ant. Propter innoc[…] ſuſcepiſti me, Deus: & [...] maſti me in conſpectu [...] æternum. *Pſ.* 40.

Ant. 5. F. Tibi, D[...]

Pſalmus 61.

NOnne Deo ſu[...] erit ánima me[...] ab ipſo enim ſa[...] meum.

Nam & ipſe Deus [...] & ſalutáris meus: * ſus[...] meus, non movébor án[...]

Quouſque irrúitis in [...] nem? * interficitis unive[...] tanquam paríeti incliná[...] macériæ depulſæ?

Verúmtamen prétium [...] cogitavérunt repéllere [...] curri in ſiti: * ore ſuo [...] dicébant, & corde ſu[...] ledicébant.

Verúmtamen Deo ſ[...] eſto, ánima mea; * qu[...] ab ipſo patiéntia mea.

Quia ipſe Deus me[...] Salvátor meus; * [...] meus, non emigrábo.

In Deo ſalutáre meu[...] glória mea: * Deus [...] mei; & ſpes mea in De[...]

Speráte in eo, omni[...] gregátio pópuli; effúnd[...] ram illo corda veſtra: [...] adjútor noſter in ætert[...]

Verúmtamen vani f[...] minum, mendáces filii [...] num in ſtatéris, * ut de[...] ipſi de vanitáte in idipſ[...]

Nolíte ſperáre in iniq[...] & rapínas nolíte conc[...] re: * divítiæ ſi áffluant [...] te cor appónere.

Semel locútus eſt De[...] hæc audívi; quia pote[...] eſt, & tibi, Dómine,

córdia; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera ſua.

Pſalmus 63.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor: * à timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexiſti me à conventu malignántium, * à multitúdine operántium iniquitátem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas ſuas: * intendérunt arcum, rem amáram, ut ſagittent in occultis immaculátum.

Súbitò ſagittábunt eum, & non timébunt: * firmavérunt ſibi ſermónem nequam.

Narravérunt ut abscónderent láqueos: * dixérunt, Quis vidébit eos?

Scrutáti ſunt iniquitátes: * defecérunt ſcrutantes ſcrutínio.

Accédet homo ad cor altum; * & exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ ſunt plagæ eórum; * & infirmátæ ſunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti ſunt omnes qui vidébant eos; * & tímuit omnis homo,

Et annuntiavérunt ópera Dei; * & facta ejus intellexérunt.

Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo; * & laudabúntur omnes recti corde.

Pſalmus 74.

COnfitébimur tibi, Deus, * confitébimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua.

Cùm accépero tempus, * ego juſtitias judicábo.

Liquefacta eſt terra, & omnes qui hábitant in ea: * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis: Nolíte iníquè ágere; * & delinquéntibus: Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu veſtrum: * nolíte loqui adversùs Deum iniquitátem;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à deſertis móntibus.

Quóniam Deus judex eſt: * hunc humíliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto; * & inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non eſt exinaníta: * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in ſéculum: * cantábo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam; * & exaltabuntur córnua juſti.

Ant. Tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum: narrábimus mirabília tua. *Pſ.* 74.

Ant. 6. F. Cogitátio hóminis.

Pſalmus 75.

NOtus in Judæa Deus: * in Iſrael magnum nomen ejus.

Et factus eſt in pace locus ejus, * & habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * ſcutum, gládium, & bellum.

Illúminans tu mirabíliter à móntibus æternis: * turbáti ſunt omnes inſipientes corde.

Dormiérunt ſomnum ſuũ;* & nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus ſuis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui aſcendérunt equos.

Tu terríbilis es, & quis reſiſtet tibi? * ex tunc ira tua?

De cœlo audítum feciſti judícium: * terra trémuit, & quiévit,

Cùm exúrgeret in judícium Deus, * ut ſalvos fáceret omnes manſuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi; * & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi.

Vovéte, & réddite Dómino Deo veſtro, * omnes qui in circúitu ejus affertis múnera,

Terríbili, & ei qui aufert ſpíritum príncipum; * terríbili apud reges terræ.

Pſalmus. 82.

DEus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compescáris, Deus;

Quóniam ecce inimíci tui ſonuérunt: * & qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt consílium, * & cogitavérunt adversùs ſanctos tuos.

Dixérunt: Veníte, & diſperdámus eos de gente; * & non memorétur nomen Iſrael ultrà.

Quóniam cogitavérunt unanímiter: * ſimul adversùm te teſtamentum diſpoſuérunt tabernácula Idumæórum & Iſmahelitæ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon, & Amalec; * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Aſſur venit cum illis; * facti ſunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis ſicut Mádian, & Sísaræ, * ſicut Jabin in torrente Ciſſon.

Disperiérunt in Endor; * facti ſunt ut ſtercus terræ.

Pone príncipes eórum ſicut Oreb, & Zeb, * & Zébee, & Sálmana;

Omnes príncipes eórum, * qui dixérunt: Hæreditáte poſſideámus ſanctuárium Dei.

Diviſio Pſalmi 82.

DEus meus, pone illos ut rotam, * & ſicut ſtípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit ſylvam, * & ſicut flamma combúrens montes;

Ita perſequéris illos in tempeſtáte tua, * & in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignomínia; * & quærent nomen tuum, Dómine.

Erubeſcant & conturbentur in ſéculum ſéculi, * & confundantur, & péreant:

Et cognoscant quia nomen tibi, Dóminus; * tu ſolus Altíſſimus in omni terra.

Ant. Cogitátio hóminis confitébitur tibi; & relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi. *Pſ.* 75.

℣. Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; ℟. Et ſancti tui benedicant tibi. *Pſ.* 144.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Repleátur os meũ

ut cantem glóriam
. Totâ die magnitú-
am. *Pſ.* 70.

LAUDES.

. 4. d. Pérfice.

Pſalmus 16.

idi, Dómine, juſtí-
n meam: * intende
recatiónem meam.
us pércipe oratiónem
non in lábiis dolóſis.
tu tuo judíciū meum
* óculi tui vídeant
t.
ſti cor meum, & viſi-
te: * igne me exami-
non eſt inventa in
itas.
m loquátur os meum
óminum, * propter
biórum tuórum ego
l vias duras.
e greſſus meos in ſé-
s, * ut non movean-
gia mea.
amávi, quóniam exau-
, Deus: * inclína au-
m mihi, & exaudi
ea.
a miſericórdias tuas,*
os facis ſperantes in te.
ſténtibus déxteræ tuæ
me, * ut pupillam

umbra alárum tuárum
me * à fácie impió-
me afflixérunt.
Pérfice greſſus meos in
uis, Dómine, ut non
tur veſtígia mea.
7. b. In juſtítia.
viſio Pſalmi 16.
ci mei ánimam meam
undedérunt; ádipem
oncluſérunt: * os eó-
útum eſt ſupérbiam.

Projicientes me nunc cir-
cumdedérunt me: * óculos
ſuos ſtatuérunt declináre in
terram.

Suſcepérunt me ſicut leo
parátus ad prædam, * & ſicut
cátulus leónis hábitans in áb-
ditis.

Exurge, Dómine, prævéni
eum, & ſupplanta eum: * éri-
pe ánimam meam ab ímpio,
frámeam tuam ab inimícis ma-
nûs tuæ.

Dómine, à paucis de terra
dívide eos in vita eórum: *
de abſcónditis tuis adimplétus
eſt venter eórum.

Saturáti ſunt fíliis; * & di-
miſérunt relíquias ſuas párvu-
lis ſuis.

Ego autem in juſtítia ap-
parébo conſpéctui tuo: * ſa-
tiábor, cùm apparúerit glória
tua.

Ant. In juſtítia apparébo
conſpéctui tuo: ſatiábor, cùm
apparúerit glória tua.

Ant. 1. f. Parátum.

Pſalmus 56.

Miſerére meî, Deus, mi-
ſerére meî; * quóniam
in te confidit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum
ſperábo, * donec tránseat ini-
quitas.

Clamábo ad Deum altíſſi-
mum, * Deum qui benefécit
mihi.

Miſit de cœlo, & liberávit
me: * dedit in oppróbrium
conculcantes me.

Miſit Deus miſericórdiam
ſuam & veritátem ſuam; * &
erípuit ánimam meam de mé-
dio catulórum leónum: dor-
mívi conturbátus

Filii hóminum, dentes eórum arma & ſagittæ; * & lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis; * & incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam; * & incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum; * cantábo & pſalmum dicam.

Exurge, glória mea; exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine: * & pſalmum dicam tibi in géntibus;

Quóniam magnificáta eſt usque ad cœlos miſericórdia tua, * & usque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & ſuper omnem terram glória tua.

Ant. Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum: cantábo, & pſalmum dicam.

Ant. 5. a. Date magnificéntiam.

In Feriis, Canticum Moyſi. Deut. 32.

AUdíte, cœli, quæ loquor: * áudiat terra verba oris mei.

Concreſcat ut plúvia doctrína mea: * fluat ut ros elóquium meum.

Quaſi imber ſuper herbam, * & quaſi ſtillæ ſuper grámina.

Quia nomen Dómini invocábo: * date magnificéntiam Deo noſtro.

Dei perfecta ſunt óp[illegible]
omnes viæ ejus judícia: [illegible]
fidélis, & abſque ulla i[illegible]
táte, juſtus & rectus.

Peccavérunt ei, & n[illegible]
ejus in ſórdibus, * ge[illegible]
prava atque perverſa.

Hæccine reddis Dóm[illegible]
pópule ſtulte & inſípi[illegible]

Numquid non ipſe e[illegible]
tuus, * qui poſſédit te,
cit, & creávit te?

Meménto diérum an[illegible]
rum: * cógita gener[illegible]
ſíngulas.

Intérroga patrem tu[illegible]
annuntiábit tibi: * m[illegible]
tuos, & dicent tibi.

Quando dividébat [illegible]
mus gentes, * quando [illegible]
bat filios Adam,

Conſtítuit términos
lórum * juxta númeru[illegible]
rum Iſrael.

Pars autem Dómini p[illegible]
ejus: * Jacob funícul[illegible]
reditátis ejus.

Invénit eum in terra
ta, * in loco horróris,
ſtæ ſolitúdinis.

Circumduxit eum, [illegible]
cuit, * & cuſtodívit qu[illegible]
pillam óculi ſui.

Sicut áquila próvoca[illegible]
volandum pullos ſuos
ſuper eos vólitans,

Expandit alas ſuas,
ſumpſit eum, * atque p[illegible]
in húmeris ſuis.

Dóminus ſolus du[illegible]
fuit; * & non erat c[illegible]
deus aliénus.

Conſtítuit eum ſuper
ſam terram, * ut com[illegible]
fructus agrórum,

Ut ſúgeret mel de pe[illegible]
ole[illegible]

tus eſt diléctus, &
it ; * incraſſátus ,
us , dilatátus.
ait Deum factórem
& receſſit à Deo ſa-
.
vérunt eum in diis
& in abominatió-
racúndiam concita-

vérunt dæmóniis ,
o ; * diis quos igno-

entesque venérunt,*
coluérunt patres eó-

ui te génuit, dereli-
& oblítus es Dómini
ui.
óminus , & ad ira-
concitátus eſt ; * quia
runt eum filii ſui ,

Abſcondam fáciem
eis, * & conſiderábo
eórum ;
itio enim perverſa

Dentes beſtiárum immittam in eos, * cum furóre trahéntium ſuper terram, atque ſerpéntium.

Foris vaſtábit eos gládius, & intùs pavor, * júvenem ſimul ac vírginem, lactentem cum hómine ſene.

Dixi : Ubinam ſunt? * ceſſáre fáciam ex homínibus memóriam eórum.

Sed propter iram inimicórum dístuli, * ne fortè ſuperbírent hoſtes eórum ;

Et dícerent : Manus noſtra excelſa, & non Dóminus, * fecit hæc ómnia.

Gens absque consílio eſt, & ſine prudéntia : * útinam ſáperent, & intellígerent, ac noviſſima providérent !

Quómodò perſequátur unus mille, * & duo fugent decem míllia ?

Nonne ídeò quia Deus ſuus véndidit eos, * & Dóminus conclúſit illos ?

Nonne hæc cóndita ſunt apud me, * & ſignáta in theſauris meis?

Mea eſt últio, & ego retríbuam in témpore, * ut labátur pes eórum.

Juxtà eſt dies perditiónis; * & adeſſe feſtinant témpora.

Judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis miſerébitur.

Vidébit quòd infirmáta ſit manus, * & clauſi quoque defecérunt, reſiduique conſumpti ſunt.

Et dicet: Ubi ſunt dii eórum, * in quibus habébant fidúciam;

De quorum víctimis comedébant ádipes, * & bibébant vinum libáminum?

Surgant, & opituléntur vobis, * & in neceſſitáte vos prótegant.

Vidéte quòd ego ſim ſolus, * & non ſit álius Deus præter me.

Ego occídam, & ego vívere fáciam; percútiam, & ego ſanábo: * & non eſt qui de manu mea poſſit erúere.

Levábo ad cœlum manum meam, & dicam: * Vivo ego in æternum.

Si acúero ut fulgur gládium meum, * & arripúerit judícium manus mea,

Reddam ultiónem hóſtibus meis; * & his qui odérunt me, retríbuam:

Inebriábo ſagittas meas ſánguine, * & gládius meus devorábit carnes,

De cruóre occiſórum, * & de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.

Laudáte, gentes, pópulum ejus; * quia ſánguinem ſervórum ſuórum ulciſcétur:

Et vindíctam retríbuet in hoſtes eórum, * & propítius erit terræ pópuli ſui.

Ant. Date magnificéntiam Deo noſtro: Dei perfécta ſunt ópera.

[*In Feſtis*, *Canticum*. Judith 16.

INcípite Dómino in tympanis: * cantáte Dómino in cymbalis.

Moduláminí illi pſalmum novum: * exaltáte, & invocáte nomen ejus.

Dóminus cónterens bella: * Dóminus nomen eſt illi.

Qui póſuit caſtra ſua in médio pópuli ſui, * ut eríperet nos de manu ómnium inimicórum noſtrórum.

Venit Aſſur ex móntibus ab Aquilóne, * in multitúdine fortitúdinis ſuæ.

Cujus multitúdo obturávit torrentes, * & equi eórum cooperuérunt valles.

Dixit ſe incenſúrum fines meos, * & júvenes meos occiſúrum gládio,

Infantes meos dare in prædam, * & vírgines in captivitátem.

Dóminus autem omnípotens nócuit eum, & trádidit eum in manus féminæ, * & confódit eum.]

Ant. 2. D. Laudáte Dñum.

Pſalmus 116.

LAudáte Dóminum, omnes gentes: * laudáte eum, omnes pópuli;

Quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus,

& véritas Dómini manet in ætérnum.

Ant. Laudáte Dóminum, omnes pópuli; quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus.

Capitulum. Coloſſ. 1.

NOn ceſſámus pro vobis orantes, & poſtulantes ut impleámini agnitióne voluntátis Dei, in omni ſapiéntia & intellectu ſpirituáli; ut ambulétis dignè Deo, per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes; & creſcentes in ſciéntia Dei, in omni virtúte confortáti ſecundùm poténtiam claritátis ejus.

Hymnus.

RErum Creátor ómnium,
Noſtros labóres ádjuva;
Ut caſta Chriſti nómine
Nos vita dignos árguat.

Tu nempe ſanctus & potens,
Placére das ſolus tibi:
Tu legis auctor das ſequi
Quod lege præmonſtras iter.

Cingunt iter perícula,
Tu lúbricos firma pedes;
Et certióre férvidi
Pergémus ad metam gradu.

O meta felix, pax ubi
Et vera nos manet quies;
Ubi voluptátis ſacro
Torrente potábis tuos!

Te mens, ô alma Trínitas,
Anhélat ardens, te ſitit:
Tuâ redemptis grátiâ
Ætérna redde præmia.
Amen.

℣. Deduc me, Dómine, & ingrédiar in veritáte tua: ℟. Lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum. *Pſ.* 85.

Ad Benedictus. Ant. 8. G. Dírige pedes noſtros in viam pacis, Deus Iſrael. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Notam.

Pſalmus 87.

DOmine, Deus ſalútis meæ, * in die clamávi & nocte coram te.

Intret in conſpectu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam;

Quia repléta eſt malis ánima mea, * & vita mea inferno appropinquávit.

Æſtimátus ſum cum deſcendéntibus in lacum: * factus ſum ſicut homo ſine adjutório, inter mórtuos liber:

Sicut vulneráti dormientes in ſepulcris, quórum non es memor ámpliùs; * & ipſi de manu tua repulſi ſunt.

Poſuérunt me in lacu inferióri, * in tenebróſis, & in umbra mortis.

Super me confirmátus eſt furor tuus, * & omnes fluctus tuos induxiſti ſuper me.

Longè feciſti notos meos à me: * poſuérunt me abominatiónem ſibi.

Tráditus ſum, & non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, totâ die: * expandi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília? * aut médici ſuſcitábunt, & confitebuntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in ſepulcro miſericórdiam tuã, * & veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoſcentur in ténebris mirabília tua, * & juſtítia tua in terra obliviónis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi; * & manè orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repellis oratiónem meam? * avertis fáciem tuam à me?

Pauper ſum ego, & in labóribus à juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus ſum & conturbátus.

In me tranſiérunt iræ tuæ; * & terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me ſicut aqua totâ die; * circumdedérunt me ſimul.

Elongaſti à me amícum & próximum, * & notos meos à miſéria.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris, ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & ſímilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Diviſio Pſalmi 142.

ERipe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tribulant ánimam meam; * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Notam fac mihi viam in qua ámbulem; quia ad te levávi ánimam meam, Dómine. *Pſ.* 142.

AD TERTIAM.

Ant. 4. a. Afferte Dómino.

Pſalmus 28.

AFferte Dómino, filii Dei; * afferte Dómino fílios aríetum.

Afferte Dómino glóriam & honórem; afferte Dómino glóriam nómini ejus: * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Vox Dómini ſuper aquas; Deus majeſtátis intónuit: * Dóminus ſuper aquas multas.

Vox Dómini in virtúte: * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringentis cedros; * & confringet Dóminus cedros Líbani:

Et comminuet eas tanquam vítulum Líbani; * & dilectus quemadmodum fílius unicórnium.

Vox Dómini intercidentis flammam ignis: vox Dómini concutientis deſertum; * & commovebit Dóminus deſertum Cades.

Vox Dómini præparantis cervos, & revelabit condenſa; * & in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit; * & ſedebit Dóminus rex in æternum.

Dóminus virtútem pópulo ſuo dabit: * Dóminus benedicet pópulo ſuo in pace.

Pſalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Speciósus formâ præ fíliis hóminum: diffúſa eſt grátia in lábiis tuis; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentiſſime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende, * proſperè procede, &

Et regna propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtítiam; * & deducet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſéculum ſéculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ, præ conſórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus eburneis; * ex quibus delectavérunt te filiæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; * & obliviſcere pópulum tuum, & domum patris tui:

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum.

Et filiæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus filiæ regis ab intùs: * in fimbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam: * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: * conſtitues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in ſéculum ſéculi.

Pſalmus 149.

CAntáte Dómino cánticum novum: * laus ejus in eccléſia ſanctórum.

Lætétur Iſrael in eo qui fecit eum; * & filii Sion exultent in rege ſuo.

Laudent nomen ejus in choro: * in tympano & pſaltério pſallant ei;

Quia beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo, * & exaltábit manſuétos in ſalútem.

Exultábunt ſancti in glória: * lætabuntur in cubílibus ſuis.

Exaltatiónes Dei in gútture eórum; * & gládii ancípites in mánibus eórum,

Ad faciendam vindíctam in natiónibus, * increpatiónes in pópulis:

Ad alligandos reges eórum in compédibus, * & nóbiles eórũ in mánicis férreis;

Ut fáciant in eis judícium conſcriptum: * glória hæc eſt ómnibus ſanctis ejus.

Ant. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 28.

Capitulum. Coloſſ. 3.

OMne quodcumque fácitis, in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jeſu Chriſti; grátias agentes Deo & Patri per ipſum.

℟. *br.* Benedícam Dóminum * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus * in ore meo, * In omni témpore. Glória Patri. Benedícam. *Pſ.* 33.

℣. Laudábo Dóminum in vita mea: ℟. Pſallam Deo meo, quámdiu fúero. *Pſ.* 145.

A D S E X T A M.

Ant. 1. *g.* Adjútor.

Pſalmus 45.

DEus noſter refúgium & virtus: * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum: * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus; non commovébitur: * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna: *, dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſusceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus: * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſusceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 47.

MAgnus Dóminus, & laudábilis nimis, * in civitáte Dei noſtri, in monte ſancto ejus.

Fundátur exultatióne univérſæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoſcétur, * cùm ſuſcípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti ſunt; * convenérunt in unum.

Ipſi vidéntes ſic admiráti ſunt, * conturbáti ſunt, commóti ſunt.

Tremor apprehéndit eos: * ibi dolóres ut parturiéntis.

In ſpíritu veheménti * cónteres naves Tharſis.

Sicut audívimus, ſic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei noſtri: * Deus fundávit eam in ætérnū.

Suſcépimus, Deus, miſericórdiam tuam * in médio templi tui.

Secundùm nomen tuum, Deus, ſic & laus tua in fines terræ: * juſtítiâ plena eſt déxtera tua.

Lætétur mons Sion, & exultent fíliæ Judæ, * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, & compleɑ́imini eam: * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda veſtra in virtúte ejus, & diſtribúite domos ejus, * ut enarrétis in progénie áltera;

Quóniam hic eſt Deus, Deus noſter in ætérnum, & in ſéculum ſéculi: * ipſe reget nos in ſécula.

Pſalmus 86.

FUndaménta ejus in móntibus ſanɑis: * díligit Dóminus portas Sion ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis, * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ, & Tyrus, & pópulus Æthíopum; * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, & homo natus eſt in ea; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum, * horū qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Ant. Adjútor noſter Deus; proptéreà non timébimus. *Pſ.* 45.

Capitulum. 2. Petr. 1.

SAtágite ut per bona ópera certam veſtram vocatiónem & electiónem faciátis; hæc enim faciéntes, non peccábitis aliquando.

℟. *br.* Quærite Dóminum, * Et confirmámini. Quærite. ℣. Quærite * fáciem ejus ſemper, * Et confirmámini. Glória Patri. Quærite Dóminum. *Pſ.* 104.

℣. Accédite ad eum, & illuminámini; ℟. Et fácies veſtræ non confundéntur. *Pſ.* 33.

AD NONAM.

Ant. 8. c. Pauper.

Pſalmus 59.

DEus, repuliſti nos, & deſtruxiſti nos: * irátus es, & miſértus es nobis.

Commoviſti terram, & conturbaſti eam: * ſana contritiónes ejus, quia commóta eſt.

Oſtendiſti pópulo tuo dura: * potaſti nos vino compunctiónis.

Dediſti metuéntibus te ſignificatiónem, * ut fúgiant à fácie arcûs;

Ut liberentur dilecti tui: * ſalvum fac déxterâ tuâ, & exaudi me.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * Lætábor, & partibor Sichimam, & convallem tabernaculórum metíbor.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraïm fortitúdo cápitis mei:

Juda rex meus, * Moab olla ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ ſúbditi ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me usque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos; * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem; * & ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos.

Pſalmus 73.

UT quid, Deus, repuliſti in finem? * irátus eſt furor tuus ſuper oves páscuæ tuæ?

Memor eſto congregatiónis tuæ, * quam poſſediſti ab initio.

Redemiſti virgam hæreditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitaſti in eo.

Leva manus tuas in ſupérbias eórum in finem: * quanta malignátus eſt inimícus in ſancto!

Et gloriáti ſunt qui odérunt te, * in médio ſolemnitátis tuæ.

Poſuérunt ſigna ſua, ſigna; * & non cognovérunt, ſicut in éxitu ſuper ſummum.

Quaſi in ſylva lignórum ſecúribus excidérunt jánuas ejus in idipſum: * in ſecúri & áſcia dejecérunt eam.

Incendérunt igni ſanctuárium tuum: * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.

Dixérunt in corde ſuo cognátio eórum ſimul: * Quiéſcere faciámus omnes dies feſtos Dei à terra.

Signa noſtra non vídimus, jam non eſt prophéta; * & nos non cognoſcet ámplius.

Diviſio Pſalmi 73.

USquequò, Deus, improperábit inimícus? * irrítat adverſárius nomen tuum in finem?

Ut quid avertis manum tuã & déxteram tuam * de médio ſinu tuo in finem?

Deus autem, rex noſter ante ſécula, * operátus eſt ſalútem in médio terræ.

Tu confirmaſti in virtúte tua mare; * contribulaſti cápita dracónum in aquis.

Tu confregiſti cápita dracónis: * dediſti eum escam pópulis Æthíopum.

Tu dirupiſti fontes & torrentes: * tu ſiccaſti flúvios Ethan.

Tuus eſt dies, & tua eſt nox: * tu fabricátus es auróram & ſolem.

Tu feciſti omnes términos

terræ : * æſtátem & ver, tu plaſmaſti ea.

Memor eſto hujus, inimícus improperávit Dómino ; * & pópulus inſípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas beſtiis ánimas confiténtes tibi ; * & ánimas páuperum tuórum ne obliviſcáris in finem.

Réſpice in teſtamentum tuum ; * quia repléti ſunt, qui obſcuráti ſunt terræ, dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúſus : * pauper & inops laudábunt nomen tuum.

Exurge, Deus, júdica cauſam tuam ; * memor eſto improperiórum tuórum, eórum quæ ab inſipiénte ſunt totâ die.

Ne obliviſcáris voces inimicórum tuórum : * ſupérbia eórum qui te odérunt, aſcendit ſemper.

Ant. Pauper & inops laudábunt nomen tuum, Dómine. *Pſ.* 73.

Capitulum. Philip. 4.

QUæcumque ſunt vera, quæcumque pudíca, quæcumque juſta, quæcumque ſancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, ſi qua virtus, ſi qua laus diſciplínæ, hæc cogitáte.

℟. *br.* Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. ℣. Et veritátem tuam * nimis, * Teſtimónia tua. Glória Patri. Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua.

℣. Feci judícium & juſtítiam : ℟. Non tradas me calumniántibus me. *Pſ.* 118.

AD VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Beáti omnes.

Pſalmus 127.

BEáti omnes qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis : * beátus es, & bene tibi erit.

Uxor tua ſicut vitis abundans * in latéribus dómûs tuæ.

Fílii tui ſicut novellæ olivárum * in circúitu menſæ tuæ.

Ecce ſic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion ; * & vídeas bona Jeruſalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem ſuper Iſrael.

Ant. Beáti omnes qui timent Dóminum, qui ámbulant in viis ejus.

Ant. 1. a. Surge, Dómine.

Pſalmus 131.

MEmento, Dómine, David, * & omnis manſuetúdinis ejus.

Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob :

Si introíero in tabernáculum domûs meæ, * ſi aſcéndero in lectum ſtrati mei :

Si dédero ſomnum óculis meis, * & pálpebris meis dormitatiónem,

Et réquiem tempóribus meis, donec invéniam locum Dómino, * tabernáculũ Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in Ephrata : * invénimus eam in campis ſylvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus : * adorábimus in loco ubi ſtetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in ré-

quiem tuam; * tu & arca ſanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induantur juſtitiâ; * & ſancti tui exultent.

Propter David ſervum tuũ, * non avertas fáciem chriſti tui.

Ant. Surge, Dómine, in réquiem tuam; & ſancti tui exultent.

Ant. 7. ç. Sion réquies mea.

Diviſio Pſalmi 131.

JUrávit Dóminus David veritátem, & non fruſtrábitur eum: * De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam.

Si cuſtodíerint fílii tui teſtamentum meum, * & teſtimónia mea hæc quæ docébo eos;

Et filii eórum usque in ſéculum * ſedébunt ſuper ſedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion: * elégit eam in habitatiónem ſibi.

Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi: * hîc habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam: * páuperes ejus ſaturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam ſalutári; * & ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Illuc prodúcam cornu David: * parávi lucernam chriſto meo.

Inimícos ejus índuam confuſióne; * ſuper ipſum autem efflorébit ſanctificátio mea.

Ant. Sion réquies mea in ſéculum ſéculi: ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Ant. 2. D. Deus meus.

Pſalmus 143.

BEnedictus Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * & dígitos meos ad bellum.

Miſericórdia mea, & refúgium meum; * ſusceptor meus, & liberátor meus.

Protector meus, & in ipſo ſperávi: * qui ſubdit pópulum meum ſub me.

Dómine, quid eſt homo, quia innotuiſti ei? * aut filius hóminis, quia réputas eum?

Homo vanitáti ſimilis factus eſt: * dies ejus ſicut umbra prætéreunt.

Dómine, inclina cœlos tuos, & deſcende: * tange montes, & fumigábunt.

Fúlgura coruscatiónem, & diſſipábis eos: * emitte ſagittas tuas, & conturbábis eos.

Emitte manum tuam de alto: éripe me, & líbera me de aquis multis, * de manu filiórum alienórum,

Quorum os locútum eſt vanitátem; * & déxtera eórum, déxtera iniquitátis.

Ant. Deus meus, miſericórdia mea, & ſusceptor meus.

Ant. 6. F. Beátus.

Diviſio Pſalmi 143.

DEus, cánticum novum cantábo tibi: * in pſaltério decachordo pſallam tibi.

Qui das ſalútem régibus; * qui redemiſti David ſervum tuum de gládio maligno, éripe me,

Et érue me de manu filiórum alienórum, quorum os locútum eſt vanitátem; * & déxtera eórum, déxtera iniquitátis:

Quorum filii ſicut novellæ plantatiónes * in juventúte ſua.

Filiæ eórum compóſitæ, *

circumornátæ ut ſimilitúdo templi.

Promptuária eórum plena, * eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtóſæ, abundántes in egréſſibus ſuis; * boves eórum craſſæ.

Non eſt ruína macériæ, neque tránſitus, * neque clamor in platéis eórum.

Beátum dixérunt pópulum cui hæc ſunt: * beátus pópulus, cujus Dñus Deus ejus.

Ant. Beátus pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

Capitulum. Tit. 2.

SAlvátor noſter Jeſus Chriſtus dedit ſemetipſum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte, & mundáret ſibi pópulum acceptábilem, ſectatórem bonórum óperum.

Hymnus.

SUpréme motor córdium,
Tu Sanctitátis frúgibus
Juſtos ab orbe cóndito
Tenóre ditas pérpeti.

Hic ſpes, fides & cáritas
Dulci cohærent vínculo:
Præſentis ævi poſt diem
Manébit una cáritas.

O cáritas! ó véritas!
O lux perennis! en erit,
Poſt tot labóres, ut tuo
Tandem fruámur Sábbato.

Hic mille per diſcrímina
Semen gementes ſpárgimus:
Illic ovante ſplèndidam
Geſtábimus meſſem manu.

Tu trine, tu potens Deus,
Fructus adauge quos petis:
Mox dona, juſtus árbiter,
Cœlo coronábis tua. Amen.

℣. Beneplácitum eſt Dño in pópulo ſuo; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Ad Magníficat. *Antiph. & Oratio, ut in Proprio.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 8. G. Miſerére mei.

Pſalmus 50.

MIſerére mei, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meã ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus concéptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundabor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viscéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; *

& impii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 85.

INclína, Dómine, aurem tuam, & exaudi me; * quóniam inops & pauper ſum ego.

Cuſtódi ánimam meam, quóniam ſanctus ſum: * ſalvum fac ſervum tuum, Deus meus, ſperantem in te.

Miſerére meî, Dómine, quóniam ad te clamávi totâ die: * lætífica ánimam ſervi tui, quóniam ad te, Dómine, ánimam meam levávi.

Quóniam tu, Dómine, ſuávis & mitis; * & multæ miſericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Auribus pércipe, Dómine, oratiónem meam; * & intende voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, * quia exaudiſti me.

Non eſt ſímilis tuî in diis, Dómine; * & non eſt ſecundùm ópera tua.

Omnes gentes, quaſcumque feciſti, vénient & adorábunt coram te, Dómine, * & glorificábunt nomen tuum;

Quóniam magnus es tu, & fáciens mirabília: * tu es Deus ſolus.

Diviſio Pſalmi 85.

DEduc me, Dómine, in via tua, & ingrédiar in veritáte tuâ: * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi, Dómine Deus meus, in toto corde meo, * & glorificábo nomen tuum in æternum;

Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me, * & eruiſti ánimam meam ex inferno inferióri.

Deus, iníqui inſurrexérunt ſuper me, & ſynagóga poténtium quæſiérunt ánimam meam; * & non propoſuérunt te in conſpectu ſuo.

Et tu, Dómine, Deus miſerátor & miſéricors, * pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax.

Réſpice in me, & miſerére meî: * da impérium tuum púero tuo, & ſalvum fac filium ancillæ tuæ.

Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; * quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me.

Ant. Miſerére meî, Dómine; quóniam ad te clamávi totâ die. *Pſ.* 85.

Hymnus, Capit. &c. habentur infrà poſt Suffragia ad Veſperas.

IN

IN FERIIS PER ANNUM.

AD LAUDES.

In Feriis IV. Temporum, & Vigiliis ſimplicibus, dicuntur flexis genibus Preces ſequentes.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi, Dómine, miſerére mei: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine: ùſquequò? ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dñe, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam; ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Orémus pro Paſtóre noſtro *N.* ℟. Dóminus concervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Memor eſto congregatiónis tuæ, ℟. Quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, ſalvum fac regem noſtrum *N.* ℟. Et exaudi nos in die quâ invocavérimus te. *Pſ.* 19.

℣. Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ: ℟. Et rege eos, & extolle illos uſque in æternum. *Pſ.* 27.

℣. Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem: ℟. Fiat pax in virtúte tua, & abundántia in túrribus tuis. *Pſ.* 121.

℣. Orémus pro frátribus noſtris abſéntibus. ℟. Bénefac, Dómine, bonis & rectis corde. *Pſ.* 124.

℣. Pro infirmis, afflictis, & captívis. ℟. Líbera, Deus, Iſrael ex ómnibus tribulatiónibus ſuis. *Pſ.* 24.

℣. Pro cunctis fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, & vídeant juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

Deinde dicitur Pſalmus De profundis. *qui habetur ſuprà in Veſperis Feriæ quartæ*, 79. *& in fine*, Glória Patri.

[*In Veſperis, ejus loco dicitur Pſalmus* Miſerére. *ſuprà*, 131. *cum* Glória Patri.]

Finito Pſalmo dicitur:

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos: ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Et dicitur Oratio conveniens. Quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

Dicto Benedicámus. *ſi facienda ſit Commemoratio de aliquo Sancto, fit eo loco.*

[illegible] Suffragia, ſeu [illegible] je-[illegible]

CRUCE.

[illegible] Feriali tantùm.]

[illegible] noſtra Chriſtus [illegible] in corpore ſuo ſuper lignum [illegible] peccátis mórtui, [illegible] vivimus. 1. Petr. 2.

℣. [illegible] redimet Iſrael ℟. Ex ómnibus iniquitátibus ejus. Pſ. 129.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus.

℟. Amen.

[Si ſequatur Officium parvum B. Mariæ, tunc fit integra concluſio: Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſǽcula ſæculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum.

℣. Benedicámus Dómino.

Deinde inchoatur Officium parvum, quod dicitur in Feriis & Feſtis ſimplicibus.]

[Ubi verò non dicitur, ejus loco fit Suffragium ſequens.]

De B. Maria.

Ant. Benedicentur in te & in ſémine tuo cunctæ tribus terræ. Gen. 28.

℣. Pópuli confitebuntur tibi in æternum: ℟. Mémores erunt nóminis tui. Pſ. 44.

Orémus.

COncéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dñe Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & gloriósâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æternâ pérfrui lætítiâ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

De Sancto Privato.

Ant. Juſtum à peccatóribus liberávit, & non derelíquit illum, & dedit illi claritátem æternam. Sap. 10.

℣. Benedictus Deus, qui non amóvit oratiónem meam, ℟. Et miſericórdiam ſuam à me. Pſ. 65.

Orémus.

DEus, qui per beátum Privátum Mártyrem tuum atque Pontíficem, infidéles pópulos de ténebris ad lucem veritátis veníre tribuiſti: da nobis, ejus interceſſióne, in fide ſtábiles & à ſpe Evangélii quod prædicávit immóbiles permanére; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Poſteà fit Commem. de Patrono Eccleſiæ.

Si autem Eccleſia dedicata ſit ſub titulo SS. Trinitatis, aut S. Spiritûs, vel alicujus ex myſteriis Chriſti; ejuſmodi Comm. fit poſt Orationem de Cruce, ante Suffrag. de Beata. Quòd ſi in honorem ſanctæ Crucis dedicata ſit, Commem. de Cruce fit etiam in Feſtis ſimplicibus. Si verò ſub invocatione S. Mariæ, non fit alia Commemoratio de ea quàm quæ hîc habetur; pariter de S. Privato.

Deinde fit Commem. de omnibus Sanctis, & ſpeciatim de iis quorum Reliquiæ habentur.

Ant. Hi ſunt ante thronum Dei, & ſérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. Apoc. 7.

℣. In æternum exultábunt, & habitábis in eis; ℟. Et gloriabuntur in te, Dómine. *Pſ.* 5.

In Oratióne ſequenti, extra Eccleſiam omittitur vox [hac].

Orémus.

PRopitiáre, quæſumus, Dómine, fámulis tuis, per Sanctórum, quorum Relíquiæ in [hac] Ecclésia tua requiescunt, & ómnium Sanctórum, mérita glorióſa; ut eórum interceſſióne ab ómnibus ſemper protegámur adverſis; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Ultimò, pro Pace.

Ant. Deus qui fecit nobiscum ſecundùm ſuam miſericórdiam, det nobis jucunditátem cordis, & fieri pacem in diébus noſtris. *Eccli.* 50.

℣. Dóminus virtútem pópulo ſuo dabit: ℟. Dóminus benedícet pópulo ſuo in pace. *Pſ.* 28.

Orémus.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta conſilia & juſta ſunt ópera: da ſervis tuis illam quam mundus dare non poteſt, pacem; ut, & corda noſtra mandátis tuis dédita, & hóſtium ſublátâ formídine, témpora ſint tuâ protectióne tranquilla; Per Dóminum... Fílium tuum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiscum. *vel* Dómine, exaudi.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD PRIMAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus,
Nil mens ináne cógitet:
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor:
Auctóre quæ te cœpimus,
Da, te favente, próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potùs cibique párcitas.

Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum ſpíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Antiphonæ dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Ant. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

Capitulum. Epheſ. 5.

VIdéte, fratres, quómodò cautè ambulétis, non quaſi inſipientes, ſed ut ſapientes; redimentes tempus, quóniam dies mali ſunt.

℟. *breve.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miserére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, [*Hic verſus quandoque mutandus eſt, ut notatur in Proprio.*] * Miſerére

nobis. Glória Patri, & Filio, * & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

P R E C E S.

Quando ad Laudes dictæ ſunt Preces, hæ dicuntur flexis genibus.

In Duplicibus & intrà Octavas omittuntur ſequentes ℣℣.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum. ℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam æternam. Amen.

℣. Et ego ad te, Dómine, clamávi; ℟. Et manè orátio mea prævéniet te. *Pſ.* 87.

℣. Repleátur os meum laude; ℟. Ut cantem glóriam tuam, totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

℣. Averte fáciem tuam à peccátis meis; ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. *Pſ.* 50.

℣. Cor mundum crea in me, Deus; ℟. Et ſpíritum rectum ínnova in viscéribus meis. *Pſ.* 50.

℣. Ne projícias me à fácie tua; ℟. Et ſpíritum ſanctum tuum ne áuferas à me. *Pſ.* 50.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; ℟. Et ſpíritu principáli confirma me. *Pſ.* 50.

[*Quando Preces dicuntur flexis genibus, adduntur ſequentes* ℣℣. *ante* Adjutórium.

℣. Eripe me, Dómine, ab hómine malo: ℟. A viro iníquo éripe me. *Pſ.* 139.

℣. Eripe me de inimícis meis, Deus meus; ℟. Et ab inſurgéntibus in me líbera me. *Pſ.* 58.

℣. Eripe me de operántibus iniquitátem; ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

℣. Sic pſalmum dicam nómini tuo in ſéculum ſéculi, ℟. Ut reddam vota mea de die in diem. *Pſ.* 60.

℣. Dírige me, Dómine, in veritáte tua, & doce me; ℟. Quia tu es Deus ſalvátor meus. *Pſ.* 24.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína, *Pſ.* 69.

℣. Reminíscere miſeratiónum tuárum, Dómine, ℟. Et miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt. *Pſ.* 24.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus. *Pſ.* 102.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino; ℟. Et noli oblivisci omnes retributiónes ejus. *Pſ.* 102.

℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis; ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

℣. Qui rédimit de intéritu vitam tuam; ℟. Qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus. *Pſ.* 102.

℣. Qui replet in bonis deſi-

ſérium tuum : ℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.]

℣. Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Hebdomadarius facit Confeſſionem, mediocri voce dicens :

COnfiteor Deo omnipoténti, beátæ Maríæ ſemper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apóſtolis Petro & Paulo, ómnibus Sanctis, [& vobis, fratres ;] quia peccávi nimis cogitatióne, verbo & ópere, meâ culpâ, meâ culpâ, meâ máximâ culpâ. Ideò precor beátam Maríam ſemper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joannem Baptiſtam, ſanctos Apóſtolos Petrum & Paulum, omnes Sanctos, [& vos, fratres,] oráre pro me ad Dóminum Deum noſtrum.

Chorus dicit :

Miſereátur tuî omnípotens Deus ; &, dimiſſis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam ætérnam. *Hebdomadarius respondet*, Amen.

Deinde Chorus facit Confeſſionem ; & ubi dictum eſt : vobis, fratres, *&* vos, fratres, *dicit :* tibi, pater, *&* te, pater.

[*Mulieres in ſuis Conventibus, loco* fratres, *&* Pater, *dicunt*, ſorores, *&* mater.]

Factâ Confeſſione à Choro, Hebdomadarius dicit :

MIſereátur veſtrî omnípotens Deus ; &, dimiſſis peccátis veſtris, perdúcat vos ad vitam æternam. ℟. Amen.

Qui ſolus recitat, ſemel dicit, Confiteor. *omiſſis vocibus quæ clauduntur parentheſi, & additâ particulâ* &, *ante voces* ómnibus *&* omnes. *Deinde* Miſereátur. *ſemel, ad quod dicit,* noſtrî, noſtris, nos.

INdulgéntiam, abſolutiónem, & remiſſiónem peccatórum noſtrórũ tríbuat nobis omnípotens & miſéricors Dóminus. ℟. Amen.

Elevans vocem, dicit :

℣. Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrî, Dómine, ℟. Miſerére noſtrî. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam ; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DOmine, Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti : tuâ nos hódie ſalva virtúte ; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus ; Per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Si dicenda ſit Prima de Of-

ficio parvo B. Mariæ, præponitur Officio Capituli.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. ℟. Amen. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1.

Deinde, ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur Pſalm. De profundis. *& in fine*, Réquiem. *cum* ℣℣. Requiescant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiscum. *& Oratio* Abſolve. *ut habetur in fine III Nocturni Officii Defunctorum.*

Poſteà dicitur. ℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

℣. Deus, in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Altâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réſpice in ſervos tuos, Dómine, & in ópera tua; & dírige filios eórum: ℟. Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos; & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos, & opus mánuum noſtrárum dírige. *Pſ.* 89.

Glória Patri, & Sicut erat.

Orémus.

DIrígere & ſanctificáre, régere & gubernáre dignáre, Dómine Deus, Rex cœli & terræ, hódie corda & córpora noſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros, in lege tua, & in opéribus mandatórum tuórum; ut hîc, & in ætérnum, te auxiliante, ſalvi & líberi eſſe mereámur, Salvátor mundi; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórũ, ℟. Amen.

Lector: Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna. *ſolus vel ſola recitans*, Dómine.]

Bened. Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcribat eas. ℟. Amen. *Hebr.* 8.

Tum fit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ad calcem: in cujus fine dicitur, Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

Poſt Lectionem, Hebdomadarius dicit: Adjutórium noſtrum in nómine Dñi, ℟. Qui fecit cœlũ & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite. *Lector verſus ad eum*, Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe. *Lector.* Amen. *Hebr.* 13.

Poſt quamlibet Horam, ſi

aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò : Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requiéſcant in pace. Amen.

Deinde : Pater noſter.

AD TERTIAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſancte donórum párens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.
Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Ant. dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Ant. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

Capitulum & ℟. *breve ſumuntur ubi ſumitur Antiph. ſuper Pſalmos; & ſic ad alias Horas.*

PRECES.

Quando ad Laudes dictæ ſunt Preces, tunc ad Tertiam, Sextam, & Nonam, hæ dicuntur flexis genibus.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine, Deus virtútum, converte nos; ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Oratio conveniens.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino.
℟. Deo grátias.

AD SEXTAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

Jam ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine;
Sinuſque pandens áureos,
Igníta vibrat ſpícula.
Tu, Chriſte, qui mundum novâ,
Sol verus, accendis face,
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Cap. ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.*

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Hymnus.

Labente jam ſolis rotâ,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.
O Chriſte, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,

Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. Pſalmi, Cap. ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.*

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur ſuprà ad Laudes, 133. *In iis, locò Pſalmi* De profundis. *dicitur Pſ.* 50. Miſerére mei, Deus. *pag.* 131.

SUFFRAGIA

De ſanctâ Cruce.

[*In Officio Feriali tantùm.*]

Ant. Mihi abſit gloriári, niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Gal.* 6.

℣. In Deo ſalutáre meum ℟. Et glória mea. *Pſ.* 61.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen. [*Si ſequantur Veſperæ de B. Maria, tunc ſit integra concluſio:* Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen. *& poſt* Benedicámus. *dicitur,* Deus, in adjutórium.]

[*Ubi verò non dicitur Officium parvum, ejus loco fit Suffragium ſequens.*

De B. Maria.

Ant. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

℣. Ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum; ℟. Vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Orémus.

COncéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dñe Deus, perpétua mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æterná pérfrui lætítiâ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.]

De ſancto Privato.

Ant. Qui vícerit ero illi Deus, & ipſe erit mihi fílius. *Apoc.* 21.

℣. Cum ipſo ſum in tribulatióne, ℟. Erípiam eum & glorificábo eum. *Pſ.* 90.

Orémus.

DEus, qui per beátum Privátum Mártyrem tuum atque Pontíficem, infidéles pópulos de ténebris ad lucem veritátis veníre tribuiſti: da nobis, ejus interceſſióne, in fide ſtábiles & à ſpe Evangélii quod prædicávit immóbiles permanére; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Poſteà fit Commemor. de Patrono, ut dictum eſt ſuprà, pag. 134.

Deinde de omnibus Sanctis, & ſpeciatim de iis quorum Corpora aut ſaltem Reliquiæ habentur.

Ant. Fulgébunt juſti ſicut ſol in regno Patris eórum. *Matt.* 13.

℣. Juſti confitebuntur nómini tuo, Dómine; ℟. Et ha-

habitabunt recti cum vultu tuo. *Pſ.* 139.

Orémus.

PRopitiáre, quæſumus, Dómine, fámulis tuis, per Sanctórum, quorum Relíquiæ in [hac] Eccléſia tua requieſcunt, & ómnium Sanctórum, mérita glorióſa; ut eórum interceſſióne ab ómnibus ſemper protegámur adverſis; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Ultimò, pro Pace.

Ant. Deus meminerit teſtamenti ſui, & fáciat pacem; nec déſerat in témpore malo. 2. *Mach.* 1.

℣. Dóminus Deus loquétur pacem ℟. In plebem ſuam. *Pſ.* 84.

Orémus.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta conſília & juſta ſunt ópera: da ſervis tuis illam quam mundus dare non poteſt, pacem; ut, & corda noſtra mandátis tuis dédita, & hóſtium ſublátâ formídine, témpora ſint tuâ protectióne tranquilla; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcū, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD COMPLETORIUM.

COnverte nos, Deus ſalutáris noſter; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

℣. Deus, in adjutórium meum, &c.

Ant. & Pſalmi convenientes.

Hymnus.

GRates, peracto jam die,
Deus, tibi perſólvimus;
Pronoque, dum nox íncipit,
Proſtérnimus vultu preces.
Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Inflígat hoſtis vúlnera.
Infeſtus usque círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende fílios, Pater.
O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!
Deo Patri ſit glória,
Ejusque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

In omni Officio de B. Maria, loco præcedentis Hymni, dicitur ſequens

Hymnus.

VIrgo, Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víscera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te domi-namque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Glória magna Patri; compar ſit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. 1. Petr. 5.

SObrii eſtóte, & vigiláte; quia adverſárius veſter diá-

bolus, tanquam leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret: cui resístite fortes in fide.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis: * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. c. Dómine.

Canticum Simeonis. Luc. 2.

NUnc dimittis ſervum tuũ, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;

Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,

Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,

Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſrael.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

P R E C E S.

Quando dictæ ſunt Preces in Veſperis, hæ dicuntur flexis genibus.

In Duplicibus & intrà Octavas omittuntur ſequentes ℣℣.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Credo in Deum.

℣. Carnis reſurrectiónem, ℟. Vitam æternam. Amen.

℣. Benedictus es, Dómine, Deus patrum noſtrórum; ℟. Et laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedíctum nomen glóriæ tuæ ſanctum; ℟. Et laudábile, & ſuperexaltátum in ómnibus ſéculis. *Dan.* 3.

℣. Benedictus es in firmamento cœli; ℟. Et laudábilis, & glorióſus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedícat nos Deus, Deus noſter: ℟. Benedícat nos Deus. *Pſ.* 66.

Deinde fit Confeſſio, ut ſuprà ad Primam, 139.

℣. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miserére noſtri, Dómine: ℟. Miſerére noſtri. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodum ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcũ, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem iſtam, & omnes insídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcũ, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Finito Completorio, ſubmiſſiori voce dicitur : Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. ℟. Amen. 2. *Cor.* 13.

Poſteà, dicitur una ex Antiphonis de B. Maria, ut ſequitur.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò, Pater, Ave, Credo.

ANTIPHONA DE BEATA.

SAlve, Regína, Mater miſericórdiæ; vita, dulcédo & ſpes noſtra, ſalve: Ad te clamámus, éxules filii Evæ; Ad te ſuſpirámus, gementes & flentes in hac lacrymárum valle: eia ergo, advocáta noſtra, illos tuos miſericordes óculos ad nos converte; & Jeſum benedíctum fructum ventris tui, nobis poſt hoc exílium oſtende. ô clemens, ô pia, ô dulcis virgo María.

℣. Vultum tuum deprecabuntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Orémus.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui glorióſæ vírginis matris Maríæ corpus & ánimam, ut dignum Filii tui habitáculum éffici mererétur, Spíritu ſancto cooperante, præparaſti; da, ut cujus commemoratióne lætámur, ejus piâ interceſſióne, ab inſtántibus malis & à morte perpétuâ liberémur; Per eumdem Chriſtum.

ABSOLUTIONES
ET BENEDICTIONES
Dicendæ in Officio Nocturno ante Lectiones.

DOMINICA,
Et in Officiis ix. Lect. quæ non ſunt de Sanctis.

IN I. NOCTURNO,
Et pro II & V Feria.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

ADapériat Deus cor noſtrum in lege ſua, & in præceptis ſuis; & det nobis cor ómnibus, ut colámus eum.
℟. Amen.
Sic reſpondetur ad ſingulas Abſolutiones & Benedictiones.

BENEDICTIONES.

1. Deus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det nobis ſpíritum ſapiéntiæ. ℟. Amen. *Epheſ.* 1.
2. Fílius Dei det nobis ſenſum, ut cognoscámus verum Deum. 1. *Joan.* 5.
3. Spíritus veritátis dóceat nos omnem veritátem. *Joan.* 16.

IN II. NOCTURNO,
Et pro III & VI Feria.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

DEus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus.
℟. Amen.

BENEDICTIONES.

4. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti benedícat nos in omni benedictióne ſpirituáli. *Epheſ.* 1.
5. Sciámus ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámur in omnem plenitúdinem Dei. *Epheſ.* 3.
6. Unctio quam accépimus à Deo, máneat in nobis & dóceat nos de ómnibus. 1. *Joan.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes noſtras.
℟. Amen.

BENEDICTIONES.

7. Detur nobis ſermo in apertióne oris noſtri cum fidúcia, notum fácere myſtérium Evangélii. *Epheſ.* 6.
8. Occurrámus omnes in unitátem fidei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.
9. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si pro ultima Lectione legatur aliud Evangelium cum Homilia, tunc nona Benedictio erit : Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Si tria legantur Evangelia, ſeptima Benedictio erit : De-

bis ſermo in apertió-
i noſtri cum fidúcia,
ſácere myſtérium
filii. *Epheſ.* 6.
at nobis illuminátio
filii glóriæ Chriſti, qui
ágo Dei. 2. *Cor.* 4.
neámus in fide fun-
& immóbiles à ſpe
filii. *Coloſſ.* 1.
Lectio ſit de Sancto,
ictio erit: Digni ha-
r regno Dei, cùm vé-
n Sanctis ſuis admi-
fieri. 2. *Theſſ.* 1.
ido D. Epiſcopus Le-
lecturus eſt, poſtquàm
uſit ex more, Jube,
benedícere: *Dignior*
t dicit illi; Ora pro
iter. *Ipſe autem Epiſ-*
pondet: Oro ut cá-
tra magìs ac magìs
n ſciéntia & in om-
Chorus, ℟. Amen.

bſervatur ubi unicus
yter.]

IV. & Sabbato.
utio. 2. Mach. 1.
memínerit teſtamen-
ii quod locútus eſt, &
oratiónes noſtras.
ien.

EDICTIONES.

Dómini noſtri Jeſu
i det nobis Chriſtum
re per fidem in cór-
noſtris. *Epheſ.* 3.
rámus omnes in uni-
fidei, & agnitiónis
Dei; ut non circum-
ur omni vento doctri-
pheſ. 4.
ſpei répleat nos om-
dio & pace in cre-
dendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si tertia Lectio ſit de Evangelio, tunc tertia Benedictio erit:

3. Fúlgeat nobis illuminátio Evangélii glóriæ Chriſti, qui eſt imágo Dei. 2. *Cor.* 4.

Eadem dicitur in omni Feria, quando pro iij. Lectione legendum erit Evangelium cum Homilia.

IN FESTIS SANCTORUM,

quæ ſunt ix. Lectionum.

Abſol. & Bened. dicuntur in I & III Nocturno, ut ſuprà; in II autem, ut ſequitur.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

Deus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus. ℟. Amen.

BENEDICTIONES.

4. Deus det nobis illuminátos óculos cordis, ut ſciámus quæ ſit ſpes vocatiónis ejus in Sanctis. *Epheſ.* 1.
5. Dignos nos fáciat in partem ſortis Sanctórum, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. *Coloſſ.* 1.
6. Aperiántur óculi noſtri, ut convertámur à ténebris ad lucem, & accipiámus ſortem inter Sanctos. *Act.* 26.

IN FESTIS SANCTORUM,

quæ ſunt trium Lectionum tantùm.

Abſolutio ſecundùm Feriam; Benedictiones verò, ut ſequitur.

1. Deus det nobis illuminátos óculos cordis, ut ſciámus

quæ ſit ſpes vocatiónis ejus in Sanctis. *Epheſ.* 1.

2. Dignos nos fáciat in partem ſortis Sanctórum, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. *Coloſſ.* 1.

3. Aperiántur óculi noſtri, ut convertámur à ténebris ad lucem, & accipiámus

ſortem inter Sancto
26.

Si pro tertia Lectione dum ſit Evangelium cu milia, tunc tertia Ben erit :

Fúlgeat nobis illun Evangélii glóriæ Chriſ eſt imágo Dei, 2. *Cor.*

PROPRIUM DE TEMPORE.

PARS ÆSTIVA.

SABBATO

Quatuor Temporum.

AD NONAM.

In fine Hymni, Doxologia ſequens, ſine ſtrophe, Da, Chriſte:

Sit laus Patri; laus Filio;
Par ſit tibi laus, Spíritus,
Afflante quo mentes ſacris
Lucent & ardent ígnibus.
Amen.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 3. à. Audívimus eos loquentes noſtris linguis magnália Dei, Allelúia, allelúia.

Capitulum. 1. Cor. 2.

QUæ Dei ſunt nemo cognóvit niſi Spíritus Dei. Nos autem non ſpíritum hujus mundi accépimus, ſed ſpíritum qui ex Deo eſt, ut ſciámus quæ à Deo donáta ſunt nobis: quæ & lóquimur non in doctis humánæ ſapiéntiæ verbis, ſed in doctrína Spíritûs.

℟. *br.* Annuntiavérunt * ópera Dei, * Allelúia, allelúia. Annuntiavérunt. ℣. Et facta ejus * intellexérunt, * Allelúia. Glória Patri. Annuntiavérunt.

℣. Conturbáti ſunt omnes qui vidébant eos; ℟. Et tímuit omnis homo.

Oratio.

MEntibus noſtris, quæſumus, Dómine, Spíritum ſanctum benignus infunde, cujus & ſapiéntiâ cónditi ſumus, & providéntiâ gubernámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte ejuſdem Spíritûs Sancti Deus; Per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Hic terminatur Tempus Paschale.

VESPERÆ de Feſto ſequenti.

IN FESTO

SS. TRINITATIS.

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS,

Pſalmi de Sabbato.

Ant. 1. D. Dixit Deus ad Móyſen : Ego ſum qui ſum ; hoc nomen mihi eſt in æternum. *Exod.* 3.

Ant. 2. D. Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. *Deut.* 6.

Ant. 3. a. Ipſe eſt Deus deórum, & Dóminus dominántium, Deus magnus & potens. *Deuter.* 10.

Ant. 4. E. Solus habet immortalitátem, & lucem inhábitat inacceſſíbilem. 1. *Tim.* 6.

Ant. 5. a. Dóminus exercítuum, Deus Iſraël, magnus conſílio, & incomprehenſíbilis cogitátu. *Jerem.* 32.

Capitulum. Rom. 10.

O Altitúdo divitiárum ſapiéntiæ & ſciéntiæ Dei ! quàm incomprehenſibília ſunt judícia ejùs, & inveſtigábiles viæ ejus !

℟. Deo grátias.

℟. Non eſt ſímilis tuî, Dómine : magnus es tu, & magnum nomen tuum in fortitúdine : * Quis non timébit te, ô Rex géntium ? ℣. Magna & mirabília ſunt ópera tua, Dómine Deus omnípotens ; juſtæ & veræ ſunt viæ tuæ, Rex ſeculórum : * Quis. Glória Patri. * Quis. *Jerem.* 10. *Apoc.* 15.

Hymnus.

TEr ſancte, ter potens Deus,
Incomprehenſa Trínitas;
O lux perennis ! própriis
O ter beáta gáudiis !
O vera ſemper Unitas !
O una ſemper Véritas !
O ſancta ſemper, quæ bonum
Diffundis omne, Cáritas !

Te denſa circùm núbila,
Te circùm inacceſſum jubar,
Quod intùs ardent Angeli
Circùm tremententes cérnere.

Te confitétur in tuo
Et plebs renáta nómine ;
Firmâque prælibat fide
Amor quod ambit præmium.

Da poſſe quod jubes, Pater !
Da ſcire, Fili, quod doces :
Fac corde toto, Spíritus,
Nos velle quod probas bonum.

Præſta, Pater piíſſime,
Patrique compar Unice,
Sancto ſimul cum Spíritu
Regnans per omne ſéculum.

Amen.

℣. Magnus Dóminus, & laudábilis nimis ; ℟. Et magnitúdinis ejus non eſt finis. *Pſ.* 144.

Ad Magníficat. *Ant.* I. Dómini Dei tui cœlum eſt, & cœlum cœli ; terra, & ómnia quæ in ea ſunt. Ipſi adhærébis : ipſe eſt laus tua & Deus tuus. *Deut.* 10.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Pro commem. Sabbati ante Dominicam primam post Pentecoſten.

Ant. Lóquere, Dómine, quia audit ſervus tuus. 1. *Reg.* 3.

℣. Beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Oratio, Deus, in te ſperántium. *infrà ad Laudes.*

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Sabbato.

Ant. 7. d. Vidéte quòd ego ſim ſolus, & non ſit álius Deus præter me: vivo ego in ætérnum. *Deuter.* 32.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. F. Ego Dóminus; hoc eſt nomen meum: glóriam meam álteri non dabo. *Iſ.* 42.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum unum, Patrem, & Fílium, & Spíritum ſanctum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 28.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

Sublime Numen, ter potens, ter máximum,
Incomprehénſum lucis immenſæ jubar,
Simplex & unus, & tribus conſtans Deus,
Te res creátæ laude jugi cóncinant.

Tu Trinitátis fons inexhauſtus, Pater,
Filique naſcens Patris ætérno ſinu,
Ac ſancte manans è duóbus Spíritus,
Nil vos in una dívidit ſubſtántia.

Perſóna triplex: una jungit Unitas:
In Patre ſemper Natus; in Nato Pater;
Uterque ſacro ſemper eſt in Spíritu;
In Patre ſemper, ac in Nato Spíritus.

Sed nullus horum quémlibet vincit, gradu
Vel major extat, vel prior poténtiâ:
Æquále regnum, parque majeſtas trium,
Origo nulli dígnitàs confert bonum.

Rerum creátor, laus tibi, vivens Pater:
Laus æqua, mundum qui redémit, Fílio:
Quo nos ſupernis ígnibus ſuccéndimur,
Compar in ævum Flámini ſit glória. Amen.

Pſalmi de Dominica in toto Officio.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Dómine Rex omnípotens, tu feciſti cœlum & terram, & quidquid cœli ámbitu continétur: Dóminus ómnium es. *Eſther.* 13.

Ant. 7. d. Dignus es, Dómine Deus noſter, accípere glóriam, & honórem, & virtútem; quia tu creaſti ómnia. *Apoc.* 4.

Ant 5. a. Ex ipſo, & per ipſum, & in ipſo ſunt ómnia: ipſi glória in ſécula. *Rom.* 11.

℣. Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! ℟. Omnia in ſapiéntia feciſti. *Pſ.* 103.

Pater. *Abſol. & Bened. habentur poſt Pſalterium.*

Incipit liber primus Regum.

Lectio j. Cap. 1.

FUit vir unus de Ramathaimſophim, de monte Ephraim, & nomen ejus Elcana, filius Jéroham, filii Elíu, filii Thohu, filii Suph, Ephrathæus: & hábuit duas uxóres; nomen uni Anna, & nomen ſecundæ Phenenna. Fueruntque Phenennæ filii: Annæ autem non erant líberi. Et aſcendébat vir ille de civitáte ſua ſtatútis diébus, ut adoráret & ſacrificáret Dómino exercítuum in Silo. Erant autem ibi duó filii Heli, Ophni & Phínees, ſacerdótes Dómini. Venit ergo dies, & immolávit Elcana, deditque Phenennæ uxóri ſuæ, & cunctis filiis ejus & filiábus partes: Annæ autem dedit partem unam triſtis, quia Annam diligébat. Dóminus autem concluſerat vulvam ejus. Affligébat quoque eam æmula ejus, & vehementer angébat, in tantùm ut exprobráret quòd Dóminus concluſiſſet vulvam ejus: ſicque faciébat per ſíngulos annos, cùm redeunte témpore aſcénderent ad templum Dómini; & ſic provocábat eam. Porrò illa flebat, & non capiébat cibum. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

℟. In princípio creávit Deus cœlum & terram; * Et Spíritus Dei ferebátur ſuper aquas. ℣. In princípio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum; & Deus erat Verbum. * Et. *Geneſ.* 1. *Joan.* 1.

Lectio ij.

DIxit ergo ei Elcana vir ſuus: Anna, cur fles? & quare non cómedis? & quamobrem afflígitur cor tuum? Numquid non ego mélior tibi ſum, quàm decem filii? Surrexit autem Anna, poſtquàm comédera & bíberat in Silo. Et Heli ſacerdóte ſedente ſuper ſellam ante poſtes templi Dómini, cùm eſſet Anna amáro ánimo, orávit ad Dóminum flens lárgiter, & votum vovit, dicens: Dómine exercítuum, ſi reſpíciens víderis afflictiónem fámulæ tuæ, ſi recordátus meî fúeris, nec oblítus ancillæ tuæ, dederiſque ſervæ tuæ, ſexum virílem; dabo eum Dómino ómnibus diébus vitæ ejus, & novácula non aſcendet ſuper caput ejus.

℟. Appáruit Abrahæ Dóminus in convalle Mambre. Cùmque elevaſſet óculos, apparuérunt ei tres viri: * Quos cùm vidiſſet Abraham, adorávit, & dixit: Dómine, ſi invéni grátiam in óculis tuis, ne tránſeas ſervũ tuum. ℣. Pater, Verbum, & Spíritus ſanctus; hi tres unum ſunt. * Quos. *Geneſ.* 18. 1. *Joan.* 5.

Lectio iij.

ET factum eſt poſt círculum diérum, concépit Anna, & péperit filium, & vocávit nomen ejus Sámuel; eò quòd à Dómino poſtulaſſet eum. Aſcendit autem vir ejus Elcana, & omnis domus ejus, ut immoláret Dómino hóſtiam ſolemnem, & votum ſuum, & Anna non aſcendit; dixit enim viro ſuo: Non vadam,

donec ablactétur infans, & ducam eum, ut appáreat ante conſpectum Dómini, & máneat ibi júgiter. Et ait ei Elcána vir ſuus : Fac quod bonum tibi vidétur, & mane donec ablactes eum ; precorque ut ímpleat Dóminus verbum ſuum. Manſit ergo múlier, & lactávit fílium ſuum, donec amovéret eum à lacte. Et adduxit eum ſecum, poſtquàm ablactáverat, in vítulis tribus, & tribus módiis farínæ, & ámphorâ vini, & adduxit eum ad domum Dómini in Silo. Puer autem erat adhuc infántulus : & immolavérunt vítulum, & obtulérunt púerum Heli.

℟. Jeſu baptizáto, & orante, deſcendit Spíritus ſanctus corporáli ſpécie ſicut columba in ipſum ; & vox de cœlo facta eſt : * Tu es Fílius meus diléctus ; in te complácui mihi. ℣. Vox Dómini ſuper aquas, Deus majeſtátis intónuit : * Tu es. Glória Patri. * Tu. *Luc.* 3. *Pſ.* 28.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Unxit Jeſum Deus Spíritu ſancto, & virtúte. *Act.* 10.

Ant. 1. a. Quis eſt qui vincit mundum, niſi qui credit quóniam Jeſus eſt Fílius Dei ? Et Spíritus eſt qui teſtificátur quóniam Chriſtus eſt véritas. 1. *Joan.* 5.

Ant. 2. D. Per Jeſum Chriſtum habémus acceſſum in uno Spíritu ad Patrem. *Epheſ.* 2.

℣. Cantábo, Dómine, fortitúdinem tuam, ℟. Et exaltábo miſericórdiam tuam. *Pſ.* 58.

Ex libro ſancti Fulgéntii Epiſcopi, de Fide, ad Petrum. *Cap.* 1.

Lectio iv.

Fides, quam ſancti Patriarchæ atque Prophétæ ante Incarnatiónem Fílii Dei divínitùs accepérunt, quam étiam ſancti Apóſtoli ab ipſo Dómino in carne póſito audiérunt, & Spíritûs ſancti magiſtério inſtructi, non ſolùm ſermóne prædicavérunt, verùm étiam ad inſtructiónem ſalubérrimam poſterórum, ſcriptis ſuis índitam reliquérunt, unum Deum prædicat Trinitátem, id eſt, Patrem, & Fílium, & Spíritum ſanctum. Sed Trínitas vera non eſſet, ſi una eademque perſóna diceréturPater & Fílius & Spíritus ſanctus.

℟. Benedíctus Deus, & Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti, * Qui elégit nos in ipſo, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus. ℣. Recordátus eſt Dóminus pópuli ſui : póſuit in médio ejus Spíritum Sancti ſui, * Qui. *Epheſ.* 1. *Iſ.* 63.

Lectio v.

Si enim ſicut eſt Patris & Fílii & Spíritûs ſancti una ſubſtántia, ſic eſſet una perſóna ; nihil omníno eſſet in quo veráciter Trínitas dicerétur. Rurſus Trínitas quidem vera eſſet, ſed unus Deus Trínitas ipſa non eſſet, ſi quemádmodùm Pater & Fílius & Spíritus ſanctus perſonárum ſunt ab ínvicem proprietáte diſtincti, ſic fuiſſent naturárum quoque diverſitáte discréti. Sed quia

in illo uno vero Deo Trinitáte, non ſolùm quod unus Deus eſt, ſed étiam quod Trínitas eſt, naturáliter verum eſt: proptéreà ipſe verus Deus in perſónis Trínitas eſt, & in una natúra unus eſt.

℟. Sublevátis óculis in cœlum Jeſus, dixit: * Pater, hæc eſt vita ætérna, ut cognoſcant te ſolum Deum verum, & quem miſiſti Jeſum Chriſtum. ℣. Noſſe te, Deus, conſummáta juſtítia eſt; & ſcire juſtítiam & virtútem tuam, radix eſt immortalitátis. * Pater. *Joan.* 17. *Sap.* 15.

Lectio vj.

PEr hanc unitátem naturálem totus Pater in Fílio & Spíritu ſancto eſt, totus Fílius in Patre & Spíritu ſancto eſt, totuſque Spíritus ſanctus in Patre & Fílio eſt. Nullus horum extra quémlibet ipſórum eſt; quia nemo álium aut præcédit æternitáte, aut excédit magnitúdine, aut ſúperat poteſtáte: quia nec Fílio nec Spíritu ſancto, quantùm ad natúræ divínæ unitátem pértinet, aut antérior aut major Pater eſt: nec Fílii ætérnitas atque imménſitas, velut antérior aut major, Spíritûs ſancti æternitátem immenſitátemque aut præcédere aut excédere naturáliter poteſt.

℟. Sanguis Chriſti qui per Spíritum ſanctum ſemetipſum óbtulit immaculátum Deo, * Emundábit conſciéntiam noſtram ab opéribus mórtuis, ad ſerviendum Deo viventi. ℣. Cùm vénerit quaſi flúvius violentus quem Spíritus Dómini cogit, & vénerit Sion redemptor, * Emundábit. Glória Patri. * Emundábit. *Hebr.* 9. *Iſ.* 59.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Miſit Deus Spíritum Fílii ſui in corda veſtra clamantem: Abba, Pater. *Galat.* 4.

Ant. 6. F. In Chriſto unxit nos Deus, & ſignávit nos, & dedit pignus Spíritûs in córdibus noſtris. 2. *Cor.* 1.

Ant. 8. G. Nemo poteſt dícere, Dóminus Jeſus, niſi in Spíritu ſancto. 1. *Cor.* 12.

℣. Confitémini Dómino, quóniam bonus, ℟. Quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. *Pſ.* 117.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 28.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra. Euntes ergo, docéte omnes gentes, baptizantes eos in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Nazianzéni.

Tractatu de Fide.

Orat. 49.

QUis Catholicórum ignórat Patrem verè eſſe Patrem, Fílium verè Fílium, & Spíritum ſanctum verè eſſe Spíritum ſanctum? ſicut ipſe Dóminus ad Apóſtolos ſuos dicit: Euntes, baptizáte omnes gentes in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. Hæc eſt perfecta Trínitas in unitáte conſiſtens, quam

ſcilicet unius ſubſtántiæ profitémur. Non enim nos ſecundùm córporum conditiónem, diviſiónem in Deo fácimus; ſed ſecundùm divínæ natúræ poténtiam, quæ in matéria non eſt: & nóminum perſónas verè conſtáre crédimus; & unitátem divinitátis eſſe teſtámur.

℟. Locútus eſt Jeſus úndecim diſcípulis, dicens: Euntes, * Docéte omnes gentes, baptizántes eos in nómine Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti. ℣. Erit fons patens habitántibus Jeruſalem in ablutiónem peccatóris. * Docéte. *Matth.* 28. *Zach.* 13.

Lectio viij.

NEc extenſiónem partis alicújus ex parte, ut quidam putavérunt, Dei Fílium dícimus; nec verbum ſine re, velut ſonum vocis accípimus; ſed tria nómina, & tres perſónas unius eſſe eſſéntiæ, unius majeſtátis atque poténtiæ crédimus. Et ídeò unum Deum confitémur; quia únitas majeſtátis, plúrium vocábulo deos próhibet appellári. Dénique Patrem & Fílium cathólicè nominámus; duos autem deos dícere nec póſſumus, nec debémus. Non quòd Fílius Dei Deus non ſit; imò verus Deus de Deo vero: ſed quia non aliunde quàm de ipſo uno Patre, Dei Fílium nóvimus, perinde unum Deum dícimus. Hoc enim Prophétæ, hoc Apóſtoli tradidérunt; hoc ipſe Dóminus dócuit, cùm dicit: Ego & Pater unum ſumus. Unum ad unitátem divinitátis, ut dixi, refert: Sumus autem, perſónis aſſignat.

℟. Loquente Petro, cécidit Spíritus ſanctus ſuper omnes qui audiébant verbum. * Tunc reſpondit Petrus: Numquid aquam quis prohibére poteſt, ut non baptizentur hi, qui Spíritum ſanctum accepérunt? Et juſſit eos baptizári in nómine Jeſu. ℣. Cùm requievíſſet in eis Spíritus, prophetavérunt. * Tunc. *Act.* 10. *Num.* 11.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio ix. Cap. 6.

IN illo témpore: Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Eſtóte miſericordes, ſicut & Pater veſter miſéricors eſt. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 83. de verb. Evang. aliàs 15. de verb. Domini.

DUo ſunt ópera miſericórdiæ, quæ nos líberant, quæ bréviter ipſe Dóminus póſuit in Evangélio: Dimíttite, & dimittétur vobis: Date, & dábitur vobis. Dimíttite, & dimittétur vobis, ad ignoſcendum pértinet: Date, & dábitur vobis, ad præſtandum benefícium pértinet. Quod ait de ignoſcendo, & tu vis tibi ignoſci quòd peccas, & habes álium cui tu poſſis ignóſcere. Rurſus, quod pértinet ad tribuendum benefícium, petit te mendícus, & tu es Dei mendícus: omnes enim, quando orámus, mendíci Dei ſumus: ante jánuam magni Patrisfamílias ſtamus, imò étiam proſternimur: ſúpplices

ingemíſcimus, áliquid volentes accípere; & ipſum áliquid, ipſe Deus eſt. Quid à te petit mendícus? Panem. Et tu, quid petis à Deo, niſi Chriſtum, qui dicit: Ego ſum panis vivus, qui de cœlo deſcendi? Ignoſci vobis vultis? ignóſcite. Remíttite, & remittétur vobis. Accípere vultis? date, & dábitur vobis.

℟. Séraphim clamábant alter ad álterum: * Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum; † Plena eſt omnis terra glóriâ ejus. ℣. Tres ſunt qui teſtimónium dant in cœlo, Pater, Verbum, & Spíritus ſanctus; & hi tres unum ſunt: * Sanctus. Glória. † Plena eſt. *Iſ.* 6. 1. *Joan.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícat nos Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus; ℟. Et métuant eum omnes fines terræ. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. UNus Deus & Pater ómnium, qui eſt ſuper omnes, & per ómnia, & in ómnibus nobis. *Epheſ.* 4.

Ant. 2. D. Deus erat Verbum: in ipſo vita erat, & vita erat lux hóminum; & lux in ténebris lucet. *Joan.* 1.

Ant. 3. à. In uno Spíritu omnes nos in unum corpus baptizáti ſumus. 1. *Cor.* 12.

Ant. 4. E. Grátia, miſericórdia & pax à Deo Patre, & Chriſto Jeſu Dómino noſtro. 1. *Tim.* 1.

Ant. 5. a. Benedicentes Dóminum, exaltáte illum quantùm poteſtis; major enim eſt omni laude. *Eccli.* 43.

Capitulum. *Apoc.* 7.

BEnedíctio, & cláritas, & ſapiéntia, & gratiárum áctio, honor, & virtus, & fortitúdo Deo noſtro in ſécula ſeculórum: Amen. ℟. Deo grátias.

Hymnus.

O Luce quæ tuâ lates,
Beáta ſemper Trínitas;
Te confitémur, crédimus,
Pióque corde quærimus.
O ſancte ſanctórum Pater,
O Nate de Deo Deus,
O caritátis vínculum
Jungens utrumque, Spíritus!
Ut ſe videt totum Pater,
Coæva Proles náſcitur;
Amorque quo ſe díligunt,
Et ipſe procédit Deus.
Eſt totus in Nato Pater,
In Patre totus Fílius;
Natoque plenus ac Patre
Ineſt utríque Spíritus.
Quod Natus eſt, hoc Spíritus;
Hoc eſt uterque quod Pater:
Tres una ſumma Véritas,
Tres una ſumma Cáritas.
Æterna Patri glória,
Natoque ſit cum Spíritu,
Qui vivit & regnat Deus
In ſeculórum ſécula.
Amen.

℣. Quis loquétur poténtias Dómini? ℟. Audítas fáciet omnes laudes ejus? *Pſ.* 105.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Benedíctum, Dómine, nomen glóriæ tuæ ſanctum; & laudábile, & ſuperexaltátum in ómnibus ſéculis. *Dan.* 3.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui dediſti fámulis tuis in confeſſióne veræ

fidei, ætérnæ Trinitátis glóriam agnóſcere, & in poténtia majeſtátis adoráre Unitátem: quæſumus, ut ejuſdem fidei firmitáte, ab ómnibus ſemper muniámur adverſis; Per Dóminum noſtrum, &c.

Pro commem. Dominicæ.

Ant. Nolíte condemnáre, & non condemnabímini: eâdem quippe menſúrâ quâ menſi fuéritis, remetiétur vobis. *Luc.* 6.

℣. Manè aſtábo tibi, Dómine, & vidébo; ℟. Quóniam non Deus volens iniquitátem tu es. *Pſ.* 5.

Oratio.

DEus, in te ſperántium fortitúdo, adeſto propítius invocatiónibus noſtris; & quia ſine te nihil poteſt mortális infírmitas, præſta auxílium grátiæ tuæ, ut in exequendis mandátis tuis, & voluntáte tibi & actióne placeámus; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. *g.* Unus Deus.

Dicitur Symbol. Quicumque.

Canon habetur ad calcem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Deus.

Capitulum. Hebr. 1.

FIlium Deus conſtítuit hærédem univerſórum, per quem fecit & ſécula: qui cùm ſit ſplendor glóriæ, & figúra ſubſtántiæ ejus, portanſque ómnia verbo virtútis ſuæ, purgatiónem peccatórum fáciens, ſedet ad déxteram majeſtátis in excelſis.

℟. *br.* Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu, * Allelúia, allelúia. Dóminus. ℣. Ego * hódie génui te, * Allelúia. Glória. Dóminus. *Pſ.*2.

℣. Tecum princípium in die virtútis tuæ, ℟. In ſplendóribus ſanctórum ante lucíferum génui te. *Pſ.* 109.

AD SEXTAM.

Ant. 3. à. In uno.

Capitulum. Tit. 3.

NOn ex opéribus juſtítiæ quæ fécimus nos, ſed ſecundùm ſuam miſericórdiam ſalvos nos fecit Deus, per lavácrum regeneratiónis & renovatiónis Spíritûs ſancti, quem effúdit in nos abundè per Jeſum Chriſtum ſalvatórem noſtrum.

℟. *br.* Dómine, doce me * fácere voluntátem tuam, * Allelúia, allelúia. Dómine. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Allelúia. Glória Patri. Dómine. *Pſ.* 142.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui, ℟. Et ſpíritu principáli confirma me. *Pſ.* 50.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Benedicentes.

Capitulum. Epheſ. 5.

IMplémini Spíritu ſancto, loquentes vobiſmetipſis in pſalmis, & hymnis, & cánticis ſpirituálibus, cantantes & pſallentes in córdibus veſtris Dómino, grátias agentes ſemper pro ómnibus in nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Deo & Patri.

℟. *br.* Exaltáte Dóminum * Deum noſtrum, * Allelúia, allelúia. Exaltáte. ℣. Et adoráte in monte ſancto ejus, * quóniam ſanctus Dóminus, * Allelúia. Glória Patri. Exaltáte Dóminum. *Pſ.* 98.

℣. Tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : ℟. Nimis exaltátus es ſuper omnes deos. *Pſ.* 96.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. SCimus quòd nullus eſt Deus niſi unus : nam etſi ſunt qui dicantur dii, ſive in cœlo, ſive in terra, nobis tamen unus Deus. 1. *Cor.* 8.

Ant. 4. E. Nobis unus Deus, Pater, ex quo ómnia, & nos in illum. 1. *Cor.* 8.

Ant. 6. C. Unus Dóminus Jeſus Chriſtus, per quem ómnia, & nos per ipſum. 1. *Cor.* 8.

Ant. 8. G. Unus ſpíritus, unus Dóminus, una fides, unum baptiſma. *Epheſ.* 4.

Ant. 1. g. Ipſe Spíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus hæredes quidem Dei, cohæredes autem Chriſti. *Rom.* 8.

Capitulum. 2. Cor. 13.

GRátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis.

Hymnus, Ter ſancte. *ut in I. Veſperis*, 148.

℣. Benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum : ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Electis ſecundùm præſciéntiam Dei Patris in ſanctificatiónem Spíritûs, in obediéntiam, & aſperſiónem ſánguinis Jeſu Chriſti, grátia & pax. 1. *Petr.* 1.

Oratio, Omnípotens. *ſuprà ad Laudes*, 154.

Pro Commem. Dominicæ.

Ant. Non eſt diſcípulus ſuper magiſtrum ; perfectus autem omnis erit, ſi ſit ſicut magiſter ejus. *Luc.* 6.

℣. In Deo laudábimur totâ die ; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

Oratio, Deus, in te ſperántium. *ut ſuprà*, 155.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capitulum de Dominica. Cetera ut herì, 149.

IN FERIIS PER ANNUM.

Omnia dicuntur ut in Pſalterio, præter ea quæ ſunt propria unicuique Feriæ.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 2.

FIlii Heli, filii Bélial, neſcientes Dóminum, neque officium ſacerdótum ad pópulum : ſed quicumque immolaſſet víctimam, veniébat puer ſacerdótis, dum coquerentur carnes, & habébat fuſcínulam tridentem in manu ſua, & mittébat eam in lebétem, vel in caldáriam, aut in ollam, ſive in cácabum ; & omne quod levábat fuſcínula, tollébat ſacerdos ſibi : ſic faciébant univerſo Iſraéli veniéntium in Silo. Etiam ántequàm adolérent ádipem, veniébat puer ſacerdótis, & dicébat immolanti : Da mihi carnem, ut coquam ſacerdóti ; non enim accípiam à te carnem coctam, ſed crudam. Dicebatque illi immolans : Incendátur primùm juxta morem hódie adeps, & tolle tibi quan-

quodcumque deſiderat ánima tua. Qui reſpondens aiébat ei: Nequáquam; nunc enim dábis; alióquin tollam vi. Erat ergo peccátum puerórum grande nimis coram Dómino; quia retrahébant hómines à ſacrifício Dómini.

℟. Diléctus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium: * In lege Dómini congregatiónem judicávit, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus forte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege. *Eccli.* 46. *Act.* 13.

Lectio ij.

SAmuel autem miniſtrábat ante fáciem Dómini, puer, accínctus ephod líneo. Et túnicam parvam faciébat ei mater ſua, quam afferébat ſtatútis diébus, aſcendens cum viro ſuo, ut immoláret hóſtiam ſolemnem. Et benedíxit Heli Elcanæ & uxóri ejus; dixítque ei: Reddat tibi Dóminus ſemen de mulíere hac, pro fœnore quod commodáſti Dómino. Et abiérunt in locum ſuum. Viſitávit ergo Dóminus Annam, & concépit, & péperit tres filios, & duas filias: & magnificátus eſt puer Sámuel apud Dóminum.

℟. Dixit Sámuel ad univerſum Iſrael: Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis; & non derelínquet Dóminus pópulum ſuum. Quod * Si perſeveravéritis in malítia, peribítis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis, ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiam? * Si. 1. *Reg.* 12. *Rom.* 6.

Lectio iij.

HEli autem erat ſenex valde, & audívit ómnia quæ faciébant filii ſui univerſo Iſraéli: & quómodò dormiébant cum muliéribus quæ obſervábant ad óſtium tabernáculi; & dixit eis: Quare fácitis res hujuſcémodi, quas ego áudio, res péſſimas, ab omni pópulo? Nolíte, filii mei; non enim eſt bona fama quam ego áudio, ut tránſgredi faciátis pópulum Dómini. Si peccáverit vir in virum, placári ei poteſt Deus: ſi autem in Dóminum peccáverit vir, quis orábit pro eo? Et non audiérunt vocem patris ſui; quia vóluit Dóminus occídere eos. Puer autem Sámuel proficiébat, atque creſcébat, & placébat tam Dómino quàm homínibus.

℟. Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, * Auferte deos aliénos de médio veſtri, & † Præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli. ℣. Genus cùm ſimus Dei, non debémus æſtimáre auro, aut argento, aut lápidi Divínum eſſe símile. * Auferte. Glória. † Præparáte. 1. *Reg.* 8. *Act.* 17.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 3.

PUer Sámuel miniſtrábat Dómino coram Heli, & ſermo Dómini erat pretióſus in diébus illis, non erat víſio maniféſta. Factum eſt ergo in die quadam, Heli

jacébat in loco ſuo, & óculi ejus caligáverant, nec póterat vidére: lucerna Dei ántequàm extinguerétur, Sámuel dormiébat in templo Dómini, ubi erat arca Dei. Et vocávit Dóminus Sámuel. Qui respondens, ait: Ecce ego. Et cucurrit ad Heli, & dixit: Ecce ego; vocaſti enim me. Qui dixit: Non vocávi; revértere, & dormi. Et ábiit, & dormívit. Et adjécit Dóminus rurſum vocáre Samuélem. Conſurgensque Sámuel ábiit ad Heli, & dixit: Ecce ego; quia vocaſti me. Qui respondit: Non vocávi te, fili mi; revértere, & dormi. Porrò Sámuel necdum ſciébat Dóminum, neque revelátus fúerat ei ſermo Dómini.

℟. Deus plebis Iſrael eduxit patres noſtros de terra Ægypti, & dedit eis júdices usque ad Sámuel Prophétam: ex inde poſtulavérunt regē; * Et dedit illis Deus Saül virum de tribu Bénjamin. ℣. Dixérunt majóres natu Iſrael Samuéli: Conſtítue nobis regem, ut júdicet nos; * Et dedit. *Act.* 13. 2. *Reg.* 8.

Lectio. ij.

ET adjécit Dóminus, & vocávit adhuc Samuélem tértiò. Qui conſurgens ábiit ad Heli, & ait: Ecce ego; quia vocaſti me. Intellexit ergo Heli quia Dóminus vocáret púerum; & ait ad Samuélem: Vade, & dormi; & ſi deinceps vocáverit te, dices: Lóquere, Dómine, quia audit ſervus tuus. Abiit ergo Sámuel, & dormívit in loco ſuo. Et venit Dóminus, & ſtetit; & vocávit, ſicut vocáverat ſecundò, Sámuel, Sámuel. Et ait Sámuel: Lóquere, Dómine, quia audit ſervus tuus. Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ecce ego fácio verbum in Iſrael: quod quicumque audíerit, tínnient ambæ aures ejus. In die illa ſuscitábo adversùm Heli ómnia quæ locútus ſum ſuper domum ejus: incípiam, & complébo. Prædixi enim ei quòd judicatúrus eſſem domum ejus in æternum, propter iniquitátem, eò quòd nóverat indignè ágere filios ſuos, & non corripúerit eos. Idcirco jurávi dómui Heli, quòd non expiétur iníquitas domûs ejus víctimis & munéribus usque in æternum. Dormívit autem Sámuel usque manè, aperuitque óſtia domûs Dómini. Et Sámuel timébat indicáre viſiónem Heli.

℟. Dixit Sámuel ad Saül: Pércute Amalec, non parcas ei: & pepercit Saül Agag. Et ait Sámuel ad Saül: * Pro eo quod abjeciſti ſermónem Dómini, abjécit te Dóminus. ℣. Quicumque totam legem ſerváverit, offendat autem in uno, factus eſt ómnium reus: * Pro eo. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 2.

Lectio iij.

VOcávit ergo Heli Samuélem, & dixit: Sámuel, fili mi? Qui respondens, ait: Præſtò ſum. Et interrogávit eum: Quis eſt ſermo, quem locútus eſt Dóminus ad te? oro te ne celáveris me: hæc fáciat tibi Deus, & hæc addat, ſi abscónderis à me ſermónem ex ómnibus verbis quæ dicta

ſunt tibi. Indicávit ítaque ei Sámuel univérſos ſermónes, & non abſcondit ab eo. Et ille reſpondit: Dóminus eſt: quod bonum eſt in óculis ſuis fáciat. Crevit autem Sámuel, & Dóminus erat cum eo, & non cécidit ex ómnibus verbis ejus in terram. Et cognóvit univérſus Iſrael, à Dan uſque Berſabée, quòd fidélis Sámuel Prophéta eſſet Dómini. Et áddidit Dóminus ut appatéret in Silo, quóniam revelátus fúerat Dóminus Samuéli in Silo, juxta verbum Dómini. Et evénit ſermo Samuélis univérſo Iſraéli.

℟. Numquid vult Dóminus holocauſta & víctimas, & non pótiùs ut obediátur voci Dómini?* Mélior eſt enim obediéntia quàm víctimæ. ℣. Qui permánſerit in lege factor óperis, hic beátus in facto ſuo erit. * Mélior. Glória. * Mélior. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 1.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 4.

ET factum eſt in diébus illis, convenérunt Philíſthiim in pugnam: & egreſſus eſt Iſrael óbviam Philíſthiim in prælium, & caſtrametátus eſt juxta Lápidem adjutórii. Porrò Philíſthiim venérunt in Aphec, & inſtruxérunt áciem contra Iſrael. Iníto autem certámine, terga vertit Iſrael Philiſthæis; & cæſa ſunt in illo certámine paſſim per agros, quaſi quátuor míllia virórum. Et reverſus eſt pópulus ad caſtra; dixerúntque majóres natu de Iſrael: Quare percuſſit nos Dóminus hódie coram Philíſthiim? Afferámus ad nos de Silo Arcam fœderis Dómini, & véniat in médium noſtri; ut ſalvet nos de manu inimicórum noſtrórum. Miſit ergo pópulus in Silo, & tulérunt inde Arcam fœderis Dómini exercítuum ſedéntis ſuper Chérubim; erántque duo filii Heli cum Arca fœderis Dei, Ophni & Phínees.

℟. Dilectus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium; * In lege Dómini congregatiónem judicávit, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus ſorte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege. *Eccli.* 46. *Act.* 13.

Lectio ij.

PUgnavérunt ergo Philíſthiim, & cæſus eſt Iſrael, & fugit unuſquiſque in tabernáculum ſuum: & facta eſt plaga magna nimis; & cecidérunt de Iſrael triginta míllia péditum. Et arca Dei capta eſt: duo quoque filii Heli mórtui ſunt, Ophni & Phínees. Currens autem vir de Bénjamin ex ácie, venit in Silo in die illa, ſciſſâ veſte, & conſperſus pulvere caput. Cùmque ille veniſſet, Heli ſedébat ſuper ſellam contra viam ſpectans. Erat enim cor ejus pavens pro arca Dei. Vir autem ille poſtquàm ingreſſus eſt, nuntiávit urbi; & ululávit omnis cívitas. Et audívit Heli ſónitum clamóris, dixítque: Quis eſt hic ſónitus tumultûs hujus?

At ille feſtinávit, & venit, & nuntiávit Heli.

℟. Dixit Sámuel ad univerſum Iſrael: Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis; & non derelinquet Dóminus pópulum ſuum. Quód * Si perſeveravéritis in malítia, períbitis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis, ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiam? * Si perſeveravéritis in malítia, períbitis. 1. *Reg.* 12. *Rom.* 6.

Lectio iij.

HEli autem erat nonaginta & octo annórum, & óculi ejus caligáverant, & vidére non póterat. Et dixit ad Heli: Ego ſum qui veni de prælio, & ego qui de ácie fugi hódie. Cui ille ait: Quid actum eſt, fili mi? Reſpondens autem ille qui nuntiábat, Fugit, inquit, Iſrael coram Philiſthiim, & ruína magna facta eſt in pópulo: inſuper & duo filii tui mórtui ſunt, Ophni & Phínees; & arca Dei capta eſt. Cúmque ille nominaſſet arcam Dei, cécidit de ſella retrorſum juxta óſtium, & fractis cervícibus mórtuus eſt. Senex enim erat vir, & grandævus: & ipſe judicávit Iſrael quadraginta annis. Nurus autem ejus, uxor Phínees, prægnans erat, vicinaque partui: & audíto

núntio quòd capta e
Dei, & mórtuus eſſ
ſuus, & vir ſuus, in
ſe, & péperit; irrúera
in eam dolóres ſúbiti.
autem momento mort
dixérunt ei quæ ſtaba
eam: Ne tímeas, qui
peperiſti.

℟. Si in toto cord
revertímini ad Dóm
* Auferte deos aliéno
dio veſtri, & † Pr
corda veſtra Dómino
víte ei ſoli. ℣. Genus
mus Dei, non debém
máre auro, aut argen
lápidi Divínum eſſe
* Auferte. Glória Patri
paráte. 1. *Reg.* 8. *Ab*

¶ *Si craſtinâ die occu*
ſtum Solemne-minus, a
transfertur in Feriam ſe
quentem, etiamſi ſit Feſt
nuale alicujus loci pr
tunc de eo fiet commem
II. Veſp. Feſti Corporis

Si verò occurrat Fe
plex, transfertur poſ
vam.

Fiet verò de Duplici
que intrà Octavam occ
exceptâ Dominicâ.

De Feſto Semiduplici
plici nulla fit commem.
die Feſti Corporis Chriſt
transferuntur; ſola ver
fiet commem. quocumqu
trà Octavam inciderint.

IN FESTO CORPORIS CHRISTI.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1. D. REdémit Dóminus Jacob, & liberávit eum: & vénient, & laudábunt in monte Sion; & cónfluent ad bona Dómini ſuper frumento & vino. *Jerem.* 41.

Ant. 2. D. Conſolábor eos, lætificábo à dolóre ſuo: & inebriábo ánimam ſacerdótum pinguédine, ait Dóminus. *Jerem.* 31.

Ant. 3. a. Tríticum comedent, & vinum bibent in átriis ſanctis meis. *Iſ.* 62.

Ant. 4. E. Erit ánima eórum quaſi hortus irríguus; & ultrà non eſúrient: & pópulus meus bonis meis adimplébitur. *Jerem.* 31.

Ant. 5. C. Audíte audientes me, & comédite bonum: & fériam vobiſcum pactum ſempiternum. *Iſ.* 55.

Capitulum. Eccli. 24.

MEmória mea in generatiónes ſeculórum. Qui edunt me, adhuc eſúrient; & qui bibunt me, adhuc ſítient. Qui audit me, non confundétur.

℟. Memóriam fecit mirabílium ſuórum miséricors & miſerátor Dóminus: * Escam dedit timéntibus ſe: † Memor erit in ſǽculum teſtaménti ſui. ℣. Jeſus cùm dilexíſſet ſuos qui erant in mundo, in finem diléxit eos. * Escam. Glória. † Memor erit. *Pſ.* 110. *Joan.* 13.

Hymnus.

PAnge, lingua, glorióſi
Córporis myſtérium,
Sanguiniſque pretióſi,
Quem in mundi prétium,
Fructus ventris generóſi,
Rex effúdit géntium.

Nobis datus, nobis natus
Ex intacta Vírgine,
Et in mundo conversátus,
Sparſo verbi ſémine,
Sui moras incolátûs
Miro clauſit órdine.

In ſuprémæ nocte cœnæ
Recumbens cum frátribus,
Obſervátâ lege plenè
Cibis in legálibus,
Cibum turbæ duodénæ
Se dat ſuis mánibus.

Verbum caro panem verum
Verbo carnem éfficit:
Fitque ſanguis Chriſti merum;
Et ſi ſenſus déficit,
Ad firmandum cor ſincérum
Sola fides ſúfficit.

Tantum ergo Sacraméntum
Venerémur cérnui;
Et antíquum documentum
Novo cedat rítui:
Præſtet fides ſuppleméntum
Sénſuum deféctui.

Genitóri, Genitoque
Laus & jubilátio,
Salus, honor, virtus quoque
Sit & benedíctio:
Procedenti ab utróque
Compar ſit laudátio. Amen.

℣. Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine,
℟. Quam abscondiſti timéntibus te! *Pſ.* 30.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Omnes ſitientes, veníte ad aquas; properáte, & comédite: & veníte ad me, & vivet ánima veſtra. Allelúia. *Iſ.* 55.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 5. a. Agnum ófferes ad vésperam, in odórem ſuavitátis; ſacrifícium eſt Dómino oblatióne perpétuâ. *Exod.* 29.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. a. Fecit nos regnum & ſacerdótes Deo & Patri ſuo: ipſi glória & impérium. Allelúia. *Apoc.* 1.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Panem vitæ Jeſum Chriſtum Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 6.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

SAcris ſolémniis Juncta ſint gáudia,
Et ex præcórdiis Sonent præcónia:
Recédant vétera, Nova ſint ómnia,
Corda, voces, & ópera.
Noctis recólitur Cœna novíſſima,
Quâ Chriſtus créditur Agnum & ázyma
Dediſſe frátribus, Juxta legítima
Priscis indulta pátribus.
Poſt agnum typicum, Explétis épulis,
Corpus Domínicum Datum discípulis,
Sic totum ómnibus, Quod totum ſíngulis,
Ejus fatémur mánibus.
Dedit fragílibus Córporis férculum;
Dedit & tríſtibus Sánguinis póculum,
Dicens: Accípite Quod trado vásculum;
Omnes ex eo bíbite.
Sic ſacrifícium Iſtud inſtítuit,
Cujus offícium Committi vóluit
Solis preſbyteris, Quibus ſic cóngruit
Ut ſumant, & dent céteris.
Panis angélicus Fit panis hóminum:
Dat panis cœlicus Figúris términum:
O res mirábilis! Mandúcat Dóminum
Pauper, ſervus, & húmilis.
Te, trina Déitas Unaque, póſcimus;
Sic nos tu víſitas ſicut te cólimus:
Per tuas ſémitas Duc nos quò téndimus,
Ad lucem quam inhábitas.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

In ℟*ſ.* Conſerva me. *p.* 80.

Ant. 1. Non congregábo conventícula de ſanguínibus: Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei.

In Pſ. Dóminus regit me. 91. *Ant.* 2. D. Calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

In Pſ. Júdica me, Dómine, 25. Ant. 3. a. Circúmdabo altáre tuum, Dómine, ut áudiã vocem laudis, & enarrem mirabília tua.

℣. Acceptábis, Dómine, ſacrifícium juſtítiæ, ℟. Oblatiónes & holocauſta. Pſ. 50.

De libro Exodi.

Lectio j. Cap. 12.

DIxit Dóminus ad Móyſen & Aaron in terra Ægypti: Menſis iſte, vobis princípium ménſium: primus erit in ménſibus anni. Loquímini ad univerſum cœtum filiórum Iſrael, & dícite eis: Décimâ die menſis hujus tollat unuſquiſque agnum per famílias & domos ſuas. Sin autem minor eſt númerus ut ſufficere poſſit ad veſcendum agnum, aſſúmet vicínum ſuum qui junctus eſt dómui ſuæ, juxta númerum animárum quæ ſufficere poſſunt ad eſum agni. Erit autem agnus abſque mácula, máſculus, anniculus: juxta quem ritum tollétis & hœdum. Et ſervábitis eum uſque ad quartam décimam diem menſis hujus: immolabitque eum univerſa multitúdo filiórum Iſrael ad véſperam. Et ſument de ſánguine ejus, ac ponent ſuper utrumque poſtem, & in ſuperliminaribus domórum in quibus cómedent illum. Et edent carnes nocte illâ aſſas igni, & ázymos panes cum lactúcis agréſtibus.

℟. Immolábit agnum multitúdo filiórum Iſrael ad véſperam Paſchæ, & edent carnes & ázymos panes: * Quicumque coméderit fermentátum, períbit. ℣. Paſcha noſtrum immolátus eſt Chriſtus: itaque epulémur in ázymis ſinceritátis & veritátis: * Quicumque. *Exod.* 12. 1. *Cor.* 5.

Lectio ij. Cap. 16.

LOcútus eſt autem Dóminus ad Móyſen, dicens: Audívi murmuratiónes filiórum Iſrael, lóquere ad eos: Véſpere comedétis carnes, & manè ſaturabímini pánibus; ſcietiſque quòd ego ſum Dóminus Deus veſter. Factum eſt ergo véſpere, & aſcendens coturnix coopéruit caſtra: manè quoque ros jácuit per circúitum caſtrórum. Cùmque operuiſſet ſuperficiem terræ, appáruit in ſolitúdine minútum, & quaſi pilo tuſum, in ſimilitúdinem pruínæ ſuper terram. Quod cùm vidiſſent filii Iſrael, dixérunt ad ínvicem: Manhu? quod ſígnificat, Quid eſt hoc? ignorábant enim quid eſſet. Quibus ait Móyſes: Iſte eſt panis quem Dóminus dedit vobis ad veſcendum.

℟. Appáruit in ſolitúdine minútum in ſimilitúdinem pruínæ ſuper terram. Quod cùm vidiſſent filii Iſrael, ait eis Móyſes: * Iſte eſt panis quem Dóminus dedit vobis ad veſcendum. ℣. Non Móyſes dedit vobis panem de cœlo; ſed Pater meus dat vobis panem de cœlo verum. * Iſte eſt. *Exod.* 16. *Joan.* 6.

De libro tértio Regum.

Lectio iij. Cap. 19.

VEnit Elias in Berſabée Juda, & dimíſit ibi púerum ſuum, & perrexit in de-

ſertum, viam uníus diéi. Cùmque veniſſet, & ſedéret ſubter unam juníperum, petívit ánimæ ſuæ ut morerétur, & ait: Súfficit mihi, Dómine, tolle ánimam meam; neque enim mélior ſum, quàm patres mei. Projecitque ſe, & obdormívit in umbra juníperi: & ecce Angelus Dómini tétigit eum, & dixit illi: Surge, & cómede. Reſpexit, & ecce ad caput ſuum ſubcinerícius panis, & vas aquæ: comédit ergo, & bibit, & rurſum obdormívit. Reverſusque eſt Angelus Dómini ſecundò, & tétigit eum, dixitque illi: Surge, cómede; grandis enim tibi reſtat via. Qui cùm ſurrexiſſet, comédit & bibit, & ambulávit in fortitúdine cibi illíus quadraginta diébus & quadraginta nóctibus, usque ad montem Dei Horeb.

℟. Reſpexit Elías, & ecce ad caput ſuum ſubcinerícius panis, & vas aquæ: comédit ergo & bibit, & ambulávit usque ad montem Dei, * In fortitúdine cibi illíus. ℣. Si quis manducáverit ex hoc pane, vivet in æternum, * In fortitúdine cibi illíus. Glória Patri. * In fortitúdine cibi illíus. 3. *Reg.* 19. *Joan.* 6.

IN II. NOCTURNO.

In Pſ. Quemádmodùm. *cum ſua diviſione*, 74. *Ant.* 5. C. Transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei: in voce exultatiónis & confeſſiónis ſonus epulantis.

In Pſ. Júdica me, Deus. 74. *Ant.* 7. d. Introíbo ad altáre Dei, ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

In Pſ. Te decet hymnus. 70. *Ant.* 4. f. Timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis: paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

℣. Replébimur in bonis domûs tuæ: ℟. Sanctum eſt templum tuum, mirábile in æquitáte. *Pſ.* 64.

Sermo ſancti Thomæ Aquinátis.

Opuscul. 57.

Lectio iv.

Immenſa divínæ largitátis beneficia exhíbita pópulo Chriſtiáno, inæſtimábilem ei cónferunt dignitátem. Neque enim eſt aut fuit aliquando tam grandis nátio, quæ hábeat deos appropinquantes ſibi, ſicut adeſt nobis Deus noſter. Unigénitus ſíquidem Dei Fílius ſuæ divinitátis volens nos eſſe partícipes, noſtram natúram aſſumpſit, ut hómines deos fáceret factus homo. Et hoc inſuper quod de noſtro aſſumpſit, totum nobis cóntulit ad ſalútem. Corpus namque ſuum pro noſtra reconciliatióne in ara crucis hóſtiam óbtulit Deo Patri: ſánguinem ſuum fudit in prétium ſimul & lavácrum; ut redempti à miſerábili ſervitúte, à peccátis ómnibus mundarémur. Et ut tanti beneficii jugis in nobis manéret memória, corpus ſuum in cibum, & ſánguinem ſuum in potum, ſub ſpécie panis & vini ſumendum, fidélibus derelíquit.

℟. Dixit Jeſus Judæis: Panis quem ego dabo, caro mea

eſt pro mundi vita: * Litigábant ergo, dicentes ad invicem; Quómodò poteſt hic nobis carnem ſuam dare ad manducandum? ℣. Oblíti ſunt benefactórum ejus, & mirabílium ejus quæ oſtendit eis: * Litigábant ergo. *Joan.* 6. *Pſ.* 77.

Lectio v.

O Pretióſum & admirándum convívium, ſalutíferum, & omni ſuavitáte replétum! Quid enim hoc convívio pretióſius eſſe poteſt; in quo non carnes vitulórum & hircórum, ut olim in lege, ſed nobis Chriſtus ſumendus propónitur verus Deus? Quid hoc ſacraménto mirabílius? In ipſo namque panis & vinum in corpus & ſánguinem Chriſti ſubſtantiáliter convertuntur. Ideòque Chriſtus Deus & homo perfectus, ſub módici panis & vini ſpécie continétur. Manducátur itaque à fidélibus, ſed mínimè lacerátur; quinímo, diviſo Sacramento, ſub quálibet diviſiónis particulâ integer perſevérat. Accidéntia étiam ſine ſubjecto in eódem exiſtunt; ut fides locum hábeat, dum inviſíbile viſibíliter súmitur ſub aliéna ſpécie occultátum; & ſenſus à deceptióne immúnes reddantur, qui de accidéntibus júdicant ſibi notis.

℟. Cœnántibus diſcípulis, accépit Jeſus panem, & * Benedixit, ac fregit, deditque eis, & ait: Accípite, & comédite, hoc eſt corpus meum. ℣. Panem cœli dedit eis: panem Angelórum manducávit homo. * Benedixit. *Matth.* 26. *Pſ.* 77.

Lectio vj.

NUllum étiam Sacramentum eſt iſto ſalúbrius, quo purgantur peccáta, virtútes augentur, & mens ómnium ſpirituálium charíſmatum abundántiâ impinguátur. Offertur in Eccléſia pro vivis & mórtuis; ut ómnibus proſit, quod eſt pro ſalúte ómnium inſtitútum. Suavitátem dénique hujus Sacramenti nullus dignè exprímere ſúfficit; per quod ſpirituális dulcédo in ſuo fonte guſtátur; & recólitur memória illíus, quam in ſua paſſióne Chriſtus monſtrávit, excellentíſſimæ caritátis. Unde ut árctiùs hujus caritátis imménſitas fidélium córdibus infigerétur, in última cœna, quando Paſchâ cum diſcípulis celebráto, tranſitúrus erat de hoc mundo ad Patrem, hoc Sacramentum inſtítuit, tanquam paſſiónis ſuæ memoriále perenne, figurárum véterum impletívum, miraculórum ab ipſo factórum máximum, & de ſua contriſtátis abſéntia ſolátium ſinguláre.

℟. Accípiens Jeſus cálicem, grátias egit, & dedit illis, dicens: * Bíbite ex hoc omnes; hic eſt enim ſanguis meus novi teſtamenti, qui † Pro multis effundétur in remiſſiónem peccatórum. ℣. Hic eſt ſanguis fœderis, quod pépigit Dóminus vobiſcum. * Bíbite ex hoc. Glória Patri. † Pro multis effundétur. *Matth.* 26. *Exod.* 24.

IN III. NOCTURNO.

In Pſal. Exultáte Deo. 86. *Ant.* 8. G. Cibávit eos ex ádipe frumenti; & de petra, melle ſaturávit eos.

In Pſ. Quàm dilecta. 90. *Ant.* 6. F. Cor meum & caro mea exultavérunt in Deum vivum.

In Pſ. Cantáte..... omnis terra. 40. *Ant.* 3. à. Afferte Dómino glóriam & honórem: adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

℣. Guſtáte & vidéte quóniam ſuávis eſt Dñus. ℟. Beátus vir qui ſperat in eo. *Pſ.* 33.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum Caro mea verè eſt cibus, & Sanguis meus verè eſt potus. Et réliqua.

Homília ſancti Hilárii Epiſcopi.

De Trinitat. Lib. 8. *num.* 13. *& ſeq.*

SI verè carnem córporis noſtri Chriſtus aſſumpſit, & verè homo ille qui ex María natus fuit, Chriſtus eſt, noſque verè ſub myſtério carnem córporis ſui ſúmimus; (& per hoc unum érimus, quia Pater in eo eſt, & ille in nobis:) quómodò voluntátis únitas aſſéritur, cùm naturális per Sacramentum proprietas perfectæ Sacramentum ſit unitátis? Non eſt humáno aut ſéculi ſenſu in Dei rebus loquendum. Quæ ſcripta ſunt, legámus; & quæ legérimus, intelligámus; & tum perfectæ
fidei officio fungémur. I
turáli enim in nobis C
veritáte quæ dícimus, n
eo didícimus, ſtultè atq
piè dícimus. Ipſe enim
Caro mea verè eſt eſca
Sanguis meus verè eſt p
qui edit carnem meam, &
ſánguinem meum, in m
net, & ego in eo. De ve
carnis & ſánguinis non re
eſt ambigendi locus.
enim, & ipſíus Dómin
feſſióne, & fide noſtrâ
caro eſt, & verè ſangui
Et hæc accepta atque l
id effíciunt, ut & nos in
ſto, & Chriſtus in nob
Anne hoc véritas non
Contingat planè his
non eſſe, qui Chriſtum
verum eſſe Deum dénega

℟. Caro mea verè eſt
& ſanguis meus verè e
tus: * Qui mandúcat
carnem, & bibit meum
guinem, in me manet,
in illo. ℣. Comédite, a
& bíbite; & inebriámin
riſſimi: * Qui man
Joan. 6. *Cant.* 5.

Lectio viij.

ESt ergo in nobis ip
carnem, & ſumus i
dum ſecum hoc quod n
mus, in Deo eſt. Quàn
tem in eo per Sacram
communicátæ carnis &
guinis ſimus, ipſe teſ
dicens: Et hic mundu
jam non videt: vos
me vidébitis, quóniam
vivo, & vos vivétis;
niam ego in Patre meo,
in me, & ego in vo
voluntátis tantùm un

intélligi vellet, cur gradum quemdam atque órdinem conſummandæ unitátis expóſuit, niſi, ut cùm ille in Patre per natúram divinitátis eſſet, nos contra in eo per corporálem ejus nativitátem, & ille rurſum in nobis per Sacramentórum ineſſe myſtérium crederétur: ac ſic perfecta per Mediatórem únitas docerétur, cùm nobis in ſe manéntibus ipſe manéret in Patre, & in Patre manens manéret in nobis, & ita ad unitátem Patris proficerémus, cùm qui in eo naturáliter ſecundùm nativitátem ineſt, nos quoque in eo naturáliter ineſſémus, ipſo in nobis naturáliter permanente.

℟. Sicut miſit me vivens Pater, & ego vivo propter Patrem: * Et qui mandúcat me, & ipſe vivet propter me. ℣. Ecce ſervi mei cómedent: ecce ſervi mei bibent, & exultábo & gaudébo in pópulo meo: * Et. *Joan.* 6. *Iſ.* 65.

Lectio ix.

QUàm autem naturális in nobis hæc únitas ſit, ipſe ita teſtátus eſt: Qui edit carnem meam, & bibit ſánguinem meum, in me manet, & ego in eo. Non enim quis in eo erit, niſi in quo ipſe fúerit; ejus tantùm in ſe aſſumptam habens carnem, qui ſuam ſúmpſerit. Perfectæ autem hujus unitátis ſacramentum ſupériùs jam docúerat, dicens: Sicut miſit me vivens Pater, & ego vivo per Patrem; & qui manducáverit meam carnem, & ipſe vivet per me. Vivit ergo per Patrem; & quo modo per Patrem vivit, eódem modo nos per carnem ejus vívimus. Omnis enim comparátio ad intelligéntiæ formam præſúmitur; ut id de quo ágitur, ſecundùm propóſitum exemplum aſſequátur. Hæc ergo vitæ noſtræ cauſa eſt, quòd in nobis carnálibus manentem per carnem Chriſtum habémus, victúris nobis per eam eâ conditióne quâ vivit ille per Patrem. Si ergo nos naturáliter ſecundùm carnem per eum vívimus, id eſt, natúram carnis ſuæ adepti; quómodò non naturáliter ſecundùm Spíritum in ſe Patrem hábeat, cùm vivat ipſe per Patrem?

℟. Unus panis & unum corpus multi ſumus, * Omnes qui de uno pane & de uno cálice participámus. ℣. Paraſti in dulcédine tua páuperi, Deus, qui habitáre facis unánimes in domo, * Omnes. Glória Patri. * Omnes. 1. *Cor.* 10. *Pſ.* 67.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea: ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. g. DIxit Jeſus: Panis Dei eſt, qui de cœlo deſcendit, & dat vitam mundo. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Amen, amen dico vobis: Ego ſum panis vivus qui de cœlo deſcendi. *Joan.* 6.

Ant. 3. c. Niſi manducavéritis carnem Fílii hóminis, & bibéritis ejus ſánguinem,

non habébitis vitam in vobis. *Joan.* 6.

Ant. 4. d. Qui mandúcat.

Canticum. Prov. 9.

SApiéntia ædificávit ſibi domum, * excídit columnas ſeptem.

Immolávit víctimas ſuas, * miſcuit vinum, & propóſuit menſam ſuam.

Miſit ancillas ſuas ut vocárent ad arcem, * & ad mœnia civitátis.

Si quis eſt párvulus, véniat ad me; * & inſipiéntibus locúta eſt:

Veníte, comédite panem meum, * & bíbite vinum quod míscui vobis.

Relínquite infántiam, & vívite, * & ambuláte per vias prudéntiæ.

Princípium ſapiéntiæ timor Dómini, * & ſciéntia ſanctórum prudéntia.

Per me enim multiplicabuntur dies tui, * & addentur tibi anni vitæ.

Ant. Qui mandúcat meam carnem, & bibit meum ſánguinem, habet vitam ætérnam. *Joan.* 6.

Ant. 5. a. Qui mandúcat & bibit indignè, judícium ſibi mandúcat & bibit, non dijúdicans corpus Dómini. 1. *Corinth.* 11.

Capitulum. Malach. 1.

AB ortu ſolis usque ad occáſum magnum eſt nomen meum in géntibus, & in omni loco ſacrificátur, & offertur nómini meo oblátio munda; quia magnum eſt nomen meum in géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

Hymnus.

VErbum ſupernum pr[...]
diens,
Nec Patris linquens déxteram
Ad opus ſuum éxiens,
Venit ad vitæ vésperam.

In mortem à discípulo
Suis tradendus æmulis,
Priùs in vitæ férculo
Se trádidit discípulis.

Quibus ſub bina ſpécie
Carnem dedit & ſánguinem
Ut dúplicis ſubſtántiæ
Totum cibáret hóminem.

Se nascens dedit ſócium,
Convescens in edúlium:
Se móriens in prétium,
Se regnans dat in præmium.

O ſalutáris Hóſtia,
Quæ cœli pandis óſtium;
Bella premunt hóſtília,
Da robur, fer auxílium.

Qui carne nos pascis tuâ,
Sit laus tibi, Paſtor bone,
Cum Patre, cumque Spíritu
In ſempiterna ſécula.
Amen.

℣. Edent páuperes, & la[...] dábunt Dóminum: ℟. Viver[...] corda eórum in ſéculum ſécul[...] *Pſ.* 21.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. I[...] Quotiescumque manducábit panem hunc, & cálicem bib[...] tis, mortem Dómini annunti[...] bitis, donec véniat. 1. *Cor.* 1[...]

Oratio.

DEus, qui nobis ſub S[...] cramento mirábili pa[...] ſiónis tuæ memóriam reliqu[...] ſti: tribue, quæſumus, ita n[...] córporis & ſánguinis tui ſac[...] myſtéria venerári, ut reder[...] ptiónis tuæ fructum in nob[...] júgiter ſentiámus; Qui vi[...] & regnas.

H O R A S,
mnorum, Doxologia:
me nos paſcis tuâ,
i, Paſtor bone,
e, cumque Spíritu,
erna ſǽcula. Amen.
i de Dominica.

P R I M A M.

. g. Dixit Jeſus.
r Symbol. Quicumq.
r. ℣. Qui carne * nos
l, * Miſerére nobis.
uprius, ad calcem.

E R T I A M.

D. Amen, amen.
um. 1. Cor. 11.
; Ego accépi à Dó-
quod & trádidi vo-
iam Dóminus Jeſus,
ſte tradebátur, accé-
, & grátias agens,
, dixit: Accípite,
cáte; hoc eſt corpus
od pro vobis tradé-
fácite in meam com-
ónem.
Pane cœli * ſaturá-
Allelúia, allelúia.
Dirúpit petram, &
aquæ, * Allelúia.
atri. Pane. *Pſ.* 104.
onfiteantur Dómino
ejus; ℟. Quia áni-
nem ſatiávit bonis.

S E X T A M.

nt. 3. c. Niſi.
lum. 1. Cor. 10.
rudéntibus loquor,
ipſi judicáte quod
lix benedictiónis cui
mus, nonne commu-
nguinis Chriſti eſt?
uem frángimus, non-
pátio córporis Dómi-

℟. *br.* Paraſti, Dómine; * in conſpectu meo menſam, * Allelúia, allelúia. Paraſti. ℣. Advérsùs eos * qui tribulant me, * Allelúia. Glória Patri. Paraſti. *Pſ.* 22.

℣. Juſti epulentur, & exultent in conſpectu Dei, ℟. Et delectentur in lætítia. *Pſ.* 67.

A D N O N A M.

Ant. 5. a. Qui mandúcat.

Capitulum. 1. Cor. 10.

NOlo vos ſócios fieri dæmoniórum. Non poteſtis cálicem Dómini bíbere, & cálicem dæmoniórum: non poteſtis menſæ Dómini partícipes eſſe, & menſæ dæmoniórum.

℟. *br.* Lavábo inter innocentes * manus meas, * Allelúia, allelúia. Lavábo. ℣. Et circúmdabo * altáre tuum, Dómine, * Allelúia. Glória Patri. Lavábo. *Pſ.* 25.

℣. Cùm homínibus operántibus iniquitátem: ℟. Non communicábo cum electis eórum. *Pſ.* 140.

AD II. VESPERAS.

In Pſ. Dixit Dóminus. 25.

Ant. 1. D. EGo ſum panis vitæ: qui venit ad me, non eſúriet; & qui credit in me, non sitiet unquam. *Joan.* 6.

In Pſalm. Confitébor. 24.

Ant. 3. a. Ego ſum panis vitæ: patres veſtri manducavérunt manna in deſerto, & mórtui ſunt. *Joan.* 6.

In Pſalm. Crédidi. 94.

Ant. 4. E. Hic eſt panis de cœlo deſcendens; ut ſi quis ex ipſo manducáverit, non moriátur. *Joan.* 6.

In Pſ. Beáti omnes. 129.

Ant. 5. a. Qui mandúcat hunc panem, vivet in æternum. *Joan.* 6.

In Pſ. Lauda, Jerúſalem. 88.

Ant. 6. F. Beátus qui mandúcábit panem in regno Dei. *Luc.* 14.

Capitulum. Apocal. 3.

ECce ſto ad óſtium, & pulſo: ſi quis audíerit vocem meam, & aperúerit mihi jánuam, intrábo ad illum, & cœnábo cum illo, & ipſe mecum.

Hymnus, Pange. 161.

℣. Fílii tui ſicut novellæ olivárum, ℟. In circúitu menſæ tuæ. *Pſ.* 127.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ego diſpóno vobis, ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum; ut edátis & bibátis ſuper menſam meam in regno meo. Allelúia. *Luc.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Dominica. Cetera ut herì, 162.

DIEBUS

INTRA OCTAVAM

Corporis Chriſti.

Semiduplex.

AD NOCT. Invit. & Hymnus, ut in die, 162.

Pſalmi de Feria, ſub tribus Antiphonis quæ ſumuntur cum ſuo Verſiculo è tribus Nocturnis Dominicæ ſequentis, alternatim ſecundùm Feriam.

Lectiones & ℟℟℟. ut aſſignantur infrà, in qualibet Feria. Dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea: ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

AD LAUDES.

Pſalmi de Feria, cum Cantico de Feſto, ſub ſola Ant. 3. à. Quid Dómini bonum eſt, & quid pulcrum ejus, niſi fruméntum electórum, & vinum gérminans vírgines? Allelúia. *Zach.* 9.

Cetera ut in die.

AD HORAS, Pſalmi de Feria. Reliqua ut in die, excepto Canone qui habetur ad calcem.

AD VESPERAS.

Pſalmi de Feria, ſub ſola Ant. 5. a. Vincenti dabo édere de ligno vitæ, quod eſt in paradíſo Dei mei. Allel. *Apoc.* 2.

Cetera ut in die.

FERIA SEXTA.

Tres Ant. è II. Noct. Dominicæ ſequentis.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 5.

PHiliſthiim tulérunt arcá Dei, & asportavérunt eam à Lápide adjutórii in Azótum. Tuleruntque Philiſthiim arcam Dei, & intulérunt eam in templum Dagon, & ſtatuérunt eam juxtá Dagon. Cùmque ſurrexiſſent dilúculo Azótii álterá die, ecce Dagon jacébat pronus in terra ante arcam Dómini: & tulérunt Dagon, & reſtituérunt eum in locum ſuum. [*] Rurſumque mane die álterà conſurgentes, invenérunt Dagon jacentem ſuper fáciem ſuam in terra coram arca Dómini: caput autem Dagon, & duæ palmæ mánuum ejus abſciſſæ erant ſuper limen; porrò Dagon ſolus truncus remánſerat

ſunt in loco ſuo. Propter hanc cauſam non calcant ſacerdótes Dagon, & omnes qui ingrediúntur templum ejus, ſuper limen Dagon in Azóto, uſque in hodiérnum diem. [**] Aggraváta eſt autem manus Dómini ſuper Azótios, & demolítus eſt eos: & percúſſit in ſecretióri parte nátium Azótum, & fines ejus. Et ebulliérunt villæ & agri in médio regiónis illíus; & nati ſunt mures; & facta eſt confúſio mortis magnæ in civitáte. Videntes autem viri Azótii hujuſcémodi plagam, dixérunt: Non máneat arca Dei Iſrael apud nos; quóniam dura eſt manus ejus ſuper nos, & ſuper Dagon deum noſtrum. Et mittentes congregavérunt omnes ſátrapas Philiſthinórum ad ſe, & dixérunt: Quid faciémus de arca Dei Iſrael? Responderúntque Gethæi: Circumducátur arca Dei Iſrael. Et circumduxérunt arcam Dei Iſrael. Illis autem circumducéntibus eam, fiébat manus Dómini per ſíngulas civitátes interfectiónis magnæ nimis.

℟. Dixit Jeſus. 164.

Ex Epíſtola ſancti Ignátii Epíſcopi & Mártyris ad Smyrnenſes.

Lectio ij.

CONſideráte eos qui áliam opiniónem tenent contra grátiam Jeſu Chriſti, quæ ad nos venit, quómodò contrárii ſint ſenténtiæ Dei. De caritáte non eſt cura ipſis, non de vidua, non de órphano, non de oppreſſo, non de vincto vel ſolúto, non de eſuriente vel ſitiente. Ab Euchariſtia & oratióne ábſtinent; eò quòd non confiteantur Euchariſtiam carnem eſſe Servatóris noſtri Jeſu Chriſti, quæ pro peccátis noſtris paſſa eſt, quam Pater ſuâ benignitáte ſuſcitávit. Qui ergo contradícunt huic dono Dei, altercantes moriuntur. Utile autem eſſet ipſis diligere, ut & reſúrgerent.

℟. Cœnántibus. 165.

Ex libro ſancti Irenæi Epíſcopi & Mártyris, adverſus hæreſes.

L. 4. C. 17 & 18.

Lectio iij.

CHriſtus eum qui ex creatúra panis eſt accépit, & grátias egit, dicens: Hoc eſt meum corpus. Et cálicem ſimíliter, qui eſt ex ea creatúra, quæ eſt ſecundùm nos, ſuum ſánguinem confeſſus eſt, & novi teſtamenti novàm dócuit oblatiónem; quam Eccléſia ab Apóſtolis accípiens, in univerſo mundo offert Deo, ei qui alimenta nobis præſtat. Quómodò autem conſtábit eis eum panem in quo grátiæ actæ ſint, corpus eſſe Dómini ſui, & cálicem ſánguinis ejus, ſi non ipſum fabricatóris mundi Fílium dicant, id eſt, Verbum ejus? Quómodò autem rurſus dicunt carnem in corruptiónem devenire, & non percípere vitam, quæ córpore Dómini & ſánguine álitur? Ergo aut ſenténtiam mutent, aut abſtíneant offerendo quæ prædicta ſunt. Noſtra autem cónſonans eſt ſenténtia Euchariſtiæ, & Euchariſtia rurſus confirmat ſenténtiam noſtram. Quemád-

modum enim qui eſt à terra panis, percipiens invocatiónē Dei, jam non commúnis panis eſt, ſed Euchariſtia ex duábus rebus conſtans, terréná & cœleſti; ſic & córpora noſtra percipiéntia Euchariſtiam, jam non ſunt corruptibília, ſpem reſurrectiónis habéntia.

℟. Accípiens. 165.

SABBATO.

Tres Ant. è III. Noct. Domínicæ ſequentis.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FUit arca Dómini in regióne Philiſthinórum ſeptem ménſibus. Et vocavérunt Philíſthiim ſacerdótes & divínos, dicentes: Quid faciémus de arca Dómini? Indicáte nobis quómodò remittámus eam in locum ſuum. Qui dixérunt: Si remíttitis arcam Dei Iſrael, nolíte dimíttere eam vácuam: ſed quod debétis, réddite ei pro peccáto; & tunc curabímini, & ſciétis quare non recédat manus ejus à vobis. Qui dixérunt: Quid eſt quod pro delícto réddere debeámus ei? Responderuntque illi: Juxta númerum provinciárum Philiſthinórum, quinque anos áureos faciétis, & quinque mures áureos; quia plaga una fuit ómnibus vobis, & ſátrapis veſtris. [*] Facietisque ſimilitúdines anórum veſtrórum, & ſimilitúdines múrium qui demolíti ſunt terram; & dábitis Deo Iſrael glóriam: ſi fortè rélevet manum ſuam à vobis, & à diis veſtris, & à terra veſtra. Quare aggravátis corda veſtra, ſicut aggravávit Ægyptus & Phárao cor ſuum? Nonne poſtquam percuſſus eſt, tunc dimiſit eos, & abiérunt? [**] Nunc ergo arrípite & fácite plauſtrum novum unum; & duas vaccas fœtas, quibus non eſt impóſitum jugum, júngite in plauſtro, & reclúdite vítulos eárum domi. Tolletiſque arcam Dómini, & ponétis in plauſtro; & vaſa áurea quæ exolviſtis ei pro delícto, ponétis in capſellam ad latus ejus: & dimíttite eam, ut vadat.

℟. Caro mea. 166.

Ex Epíſtola ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris, ad Cæcílium.

Epiſt. 63. *Lectio ij.*

IN ſacerdóte Melchíſedech ſacrifícii Domínici ſacraméntum præfigurátum vidémus, ſecundùm quod Scriptúra divína teſtátur, & dicit: Et Melchíſedech rex Salem prótulit panem & vinum. Fuit autem ſacerdos Dei ſummi, & benedixit Abraham. Quòd autem Melchíſedech typum Chriſti portáret, declárat in Pſalmis Spíritus ſanctus, ex perſóna Patris ad Fílium, dicens: Ante lucíferum génui te: Tu es ſacerdos in ætérnum ſecundùm órdinem Melchíſedech. Qui ordo útique hic eſt de ſacrifício illo véniens & inde deſcendens; quòd Melchíſedech ſacerdos Dei ſummi fuit, quòd panem & vinum óbtulit, quòd Abraham benedixit. Nam quis magis ſacerdos Dei ſummi, quàm Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, qui

ſacrificium Deo Patri óbtulit, & óbtulit hoc idem quod Melchíſedech obtúlerat, id eſt, panem & vinum, ſuum ſcilicet corpus & ſánguinem?

℟. Sicut miſit me vivens Pater. 167.

Lectio iij.

UT ergo in Géneſi per Melchíſedech ſacerdótem benedíctio circa Abraham poſſet ritè celebrári, præcédit antè imágo ſacrificii Chriſti, in pane & vino ſcilicet conſtitúta. Quam rem perficiens & adimplens Dóminus, panem & cálicem mixtum vino óbtulit; & qui eſt plenitúdo veritátis, veritátem præfiguráta imáginis adimplévit. Sed & per Salomónem Spíritus ſanctus typum Domínici ſacrificii antè præmonſtrans, immolátæ hóſtiæ & panis & vini, ſed & altáris & Apoſtolórum fáciens mentiónem: Sapiéntia, inquit, ædificávit ſibi domum, & ſúbdidit columnas ſeptem, mactávit ſuas hóſtias, míſcuit in cratére vinum ſuum, & parávit menſam ſuam; & miſit ſervos ſuos, cónvocans cum excelſa prædicatióne ad cratérem, dicens: Qui eſt insípiens declínet ad me; & egéntibus ſenſu dixit: Veníte, édite de meis pánibus, & bíbite vinum quod míſcui vobis.

℟. Unus panis & unum corpus. 167.

AD VESPERAS.

Pſalmi de Sabbato, ſub ſola Ant. 5. a. Vincenti dabo édere de ligno vitæ, quod eſt in paradíſo Dei mei. Allelúia. *Apoc.* 2.

Capitulum. 2. Eſdr. 9.

PAnem de cœlo dediſti eis in fame eórum, & aquam de petra eduxiſti eis ſitiéntibus; & dixiſti eis ut egrederentur & poſſidérent terram, ſuper quam levaſti manum tuam ut tráderes eis.

Hymn. Pange, lingua. 161.

℣. Ædificávit Dóminus ſanctificium ſuum in terra, ℟. Quam fundávit in ſécula. *Pſ.* 77.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Reduxérunt Philiſthiim arcam Dómini, & manſit in Cariathiarim; & requiévit omnis domus Iſrael poſt Dóminum. 1. *Reg.* 6 & 7.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA
INTRA OCTAVAM
Corporis Chriſti,

Quæ eſt II. poſt Pentecoſten.

AD OFFICIUM NOCTUR.

Invit. & Hymn. ut in die, 162.

Pſalmi de Dominica.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Dixit Móyſes: Ite tollentes ánimal per famílias veſtras, & immoláte Phaſe. *Exod.* 12.

Ant. 1. *D.* Patres noſtri manducavérunt manna in deſerto, ſicut ſcriptum eſt: Panem de cœlo dedit eis manducáre. *Joan.* 6.

Ant. 2. D. Fontes amári obdulcáti ſunt eis ad bibendum, & annónam de cœlo conſecúti ſunt. *Judith.* 5.

℣. Dívites eguérunt & eſuriérunt; ℟. Inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono. *Pſ.* 33.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FEcérunt Philíſthiim hoc modo; & tollentes duas vaccas, quæ lactábant vítulos, junxérunt ad plauſtrum, vitulosque eárum concluſérunt domi. Et poſuérunt arcam Dei ſuper plauſtrum, & capſellam quæ habébat mures áureos & ſimilitúdines anórum. Ibant autem in directum vaccæ per viam quæ ducit Béthſames, & itínere uno gradiebantur pergentes & mugientes: & non declinábant neque ad déxteram neque ad ſiniſtram; ſed & ſátrapæ Philíſthiim ſequebantur usque ad términos Béthſames. Porrò Bethſamítæ metébant tríticum in valle: & elevantes óculos ſuos, vidérunt arcam, & gavíſi ſunt cùm vidiſſent. Et plauſtrum venit in agrum Jóſue Bethſamítæ, & ſtetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus: & concidérunt ligna plauſtri, vaccasque impoſuérunt ſuper ea holocauſtum Dómino. Levítæ autem depoſuérunt arcam Dei, & capſellam quæ erat juxta eam, in qua erant vaſa áurea, & poſuérunt ſuper lápidem grandē.

℟. Immolábit agnum. 163.

Lectio ij.

VIri autem Bethſamítæ obtulérunt holocauſta, & immolavérunt víctimas in die illa Dómino. Et quinque ſátrapæ Philiſthinórum vidérunt, & reverſi ſunt in Accaron in die illa. Hi ſunt autem ani áurei quos reddidérunt Philíſthiim pro delicto, Dómino: Azótus unum, Gaza unum, Aſcalon unum, Geth unum, Accaron unum: & mures áureos ſecundùm númerum úrbium Philíſthiim, quinque provinciárum, ab urbe muráta usque ad illam quæ erat absque muro, & usque ad Abelmagnum, ſuper quem poſuérunt arcam Dómini, quæ erat usque in illum diem in agro Jóſue Bethſamítis. Percuſſit autem de viris Bethſamítibus, eò quòd vidiſſent arcam Dómini: & percuſſit de pópulo ſeptuaginta viros, & quinquaginta míllia plebis. Luxitque pópulus, eò quòd Dóminus percuſſiſſet plebem plagâ magnâ. Et dixérunt viri Bethſamítæ: Quis póterit ſtare in conſpectu Dómini Dei ſancti hujus? & ad quem aſcendet à nobis? Miſeruntque núntios ad habitatóres Cariathíarim, dicentes: Reduxérunt Philíſthiim arcam Dómini, descéndite, & redúcite eam ad vos.

℟. Appáruit. 163.

Lectio iij. Cap. 7.

VEnérunt ergo viri Cariathíarim, & reduxérunt arcam Dómini, & intulérunt eam in domum Abínadab in Gábaa: Eleázarum autem fílium ejus ſanctificavérunt, ut cuſtodíret arcam Dómini. Et factum eſt, ex qua die manſit arca Dómini in Cariathíarim, multiplicáti ſunt dies; (erat quippe jam annus vigéſimus,) & requiévit omnis domus Iſrael poſt Dóminum. Ait autem Sámuel ad univerſam domum Iſrael, dicens: Si in toto corde veſtro revertímini ad

Dóminum, auferte deos aliénos de médio veſtri, Báalim & Aſtaroth; & præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli, & éruet vos de manu Philiſthiim. Abſtulérunt ergo fílii Iſrael Báalim & Aſtaroth, & ſervíérunt Dómino ſoli. Dixit autem Sámuel: Congregáte univerſum Iſtael in Maſphath, ut orem pro vobis Dóminum. Et convenérunt in Maſphath: hauſeruntque aquam, & effudérunt in conſpectu Dómini, & jejunavérunt in die illa, atque dixérunt ibi: Peccávimus Dómino. Judicavitque Sámuel fílios Iſrael in Maſphath.

℟. Reſpexit Elías. 164.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Discúbuit Jeſus, & duódecim Apóſtoli cum eo; & ait illis: Deſidério deſiderávi hoc Paſcha manducáre vobiſcum, ántequàm pátiar. *Luc.* 22.

Ant. 7. c. Dico vobis quia ex hoc non manducábo illud, donec impleátur in regno Dei. *Luc.* 22.

Ant. 4. E. Accepto cálice, grátias egit, & dixit: Accípite. Dico enim vobis quòd non bibam de generatióne vitis, donec regnum Dei véniat. *Luc.* 22.

℣. Edúcas panem de terra; ℟. Et vinum lætíficet cor hóminis. *Pſ.* 103.

Ex Apológia ſancti Juſtíni Mártyris, pro Chriſtiánis.

Apolog. 2. *ad Antoninum pium.*

Lectio iv.

Offertur ei qui frátribus præeſt, panis, & póculum aquæ & vini; quibus ille acceptis, laudem & glóriam rerum ómnium Patri per nomen Fílii, & Spíritûs ſancti offert; & gratiárum actiónem, pro eo quòd nos donis ſuis hiſce dignátus ſit, prolixè exéquitur. Atque ubi ille preces & gratiárum actiónem abſolvit, pópulus omnis qui adeſt, fauſtâ approbatióne acclámat, dicens: Amen. Amen autem hebráicè ſigníficat, Fiat. Præſidens verò poſtquàm gratiárum actiónem perfécit, & pópulus univerſus apprecatióne lætâ eam comprobávit, qui apud nos Diáconi vocantur, diſtríbuunt unicuíque præſéntium, ut partícipet eum in quo grátiæ actæ ſunt, panem, vinum & aquam; & ad abſentes pérferunt.

℟. Dixit Jeſus Judæis. 164.

Lectio v.

Porrò alimentum hoc apud nos appellátur Euchariſtia: quod nulli álii partícipáre lícitum eſt, quàm ei qui veram eſſe doctrínam noſtram credit; quique lavácro, propter remiſſiónem peccatórum regenerationemque dato, ablútus eſt, & qui ita vivit, ut Chriſtus trádidit. Neque enim ut uſitátum panem & uſitátum potum hæc ſúmimus: ſed quemádmodùm per Verbum Dei homo factus Jeſus Chriſtus Salvátor noſter, & carnem & ſánguinem, ſalútis noſtræ causâ, hábuit; ita étiam, eam in qua per preces Verbi ejus ab ipſo profecti grátiæ ſunt actæ, alimóniam, unde ſanguis & caro noſtra

per mutatiónem aluntur, incarnáti illíus Jeſu carnem & ſánguinem eſſe docti ſumus. Apóſtoli enim in Commentáriis à ſe ſcriptis, quæ Evangélia vocantur, ita tradidérunt præcepiſſe ſibi Jeſum; eum, accepto pane, cùm grátias egiſſet, dixiſſe: Hoc fácite in memóriam meî; hoc eſt corpus meum: & póculo ſimíliter accepto, cùm grátias egiſſet, dixiſſe: Hic eſt ſanguis meus.

℟. Cœnántibus. 165.

Lectio vj.

IN ómnibus quas offérimus oblatiónibus, benedicendo laudámus factórem ómnium per Fílium ejus Jeſum Chriſtum & Spíritum ſanctum. Et die qui dícitur Solis, ómnium qui vel in óppidis vel in agris manent, in eumdem locum conventus fit: & commentária Apoſtolórum, aut ſcripta Prophetárum, quámdiu fert hora, leguntur. Deinde, lectóre quieſcente, Præſidens oratiónem, quâ pópulum inſtruit & ad imitatiónem tam pulcrárum rerum exhortátur, habet. Tum conſúrgimus omnes, & preces fúndimus: &, ut ànteà díximus, précibus peractis, panis offertur, & vinum & aqua; & Præpóſitus ítidem quantùm pro viríli ſua poteſt, preces & gratiárum actiónes profundit; populuſque acclámat, dicens: Amen. Et diſtribútio communicatióque fit eórum in quibus grátiæ ſunt actæ, cuíque præſenti; abſéntibus autem per Diáconos míttitur. Quibus cópiæ ſúppetunt, ii, pro arbítrio quiſque ſuo, contríbuunt: & quod ita collígitur, apud Præpóſitum depónitur; illeque inde opitulátur pupillis, víduis, vinctis, & ádvenis; & ipſe ómnium indigéntium curátor eſt. Solis autem die conventum ágimus, quòd is primus dies ſit in quo Deus, ténebras & matériam cùm vertiſſet, mundum effécit; & Jeſus Chriſtus Salvátor noſter eo ipſo die à mórtuis reſurrexit.

℟. Accípiens Jeſus. 165.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. *g.* Habémus altáre, de quo édere non habent poteſtátem qui tabernáculo desérviunt. *Hebr.* 13.

Ant. 3. c. Vidéte ne fortè ſit in áliquo veſtrûm cor malum; partícipes enim Chriſti effecti ſumus. *Hebr.* 3.

Ant. 8. *G.* Quanta putátis meréri ſupplícia, qui Fílium Dei conculcáverit, & ſánguinem teſtamenti pollútum dúxerit? *Hebr.* 10.

℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam, ℟. Et introíbo ad altáre Dei. *Pſ.* 42.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore; Dixit Jeſus cuídam de ſimul diſcumbéntibus cum ipſo in domo príncipis Phariſæórum: Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocávit multos. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ. *Homil.* 36. *in. Evang.*

HOc diſtáre, fratres caríſſimi, inter delícias córporis & cordis ſo-

let, quòd corporáles delíciæ, cùm non habentur, grave in ſe deſidérium accendunt; cùm verò hábitæ eduntur, comedentem prótinus in faſtídium per ſatietátem vertunt. At contrà, ſpiritáles delíciæ, cùm non habentur, in faſtídio ſunt; cùm verò habentur, in deſidério: tantòque à comedente ámpliùs eſuriuntur, quantò & ab eſuriente ámpliùs comeduntur. In illis appetítus placet, experiéntia diſplicet: in iſtis appetítus vilis eſt, & experiéntia magis placet. In illis appetítus ſaturitátem, ſatúritas faſtídium génerat; in iſtis autem appetítus ſaturitátem, ſatúritas appetítum parit. Augent enim ſpiritáles delíciæ deſidérium in mente, dum ſátiant; quia quantò magis eárum ſapor percípitur, eò ámpliùs cognóſcitur quod avídiùs amétur: & idcirco non hábitæ amári non poſſunt, quia eárum ſapor ignorátur. Quis enim amáre váleat quod ignórat? Proinde Pſalmiſta nos ádmonet, dicens: Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus.

℟. Homo quidam fecit cœnam magnam, & miſit ſervum ſuum horâ cœnæ dícere invitátis ut veníreñt; * Quia paráta ſunt ómnia. ℣. Veníte, comédite panem meum, & bíbite vinum quod míſcui vobis: * Quia paráta. *Luc.* 14. *Prov.* 9.

Lectio viij.

HAs autem homo delícias tunc amíſit, cùm in paradíſo peccávit: extrà éxiit, cùm os à cibo ætérnæ dulcédinis clauſit. Unde nos quoque nati in hujus peregrinatiónis ærumnâ, huc faſtidióſi jam vénimus, nec ſcimus quid deſideráre debeámus; tantòque ſe ámpliùs faſtídii noſtri morbus exággerat, quantò ſe magis ab eſu illíus dulcédinis ánimus elongat: & eò jam internas delícias non áppetit, quò eas comédere diu longèque deſuévit.

℟. Cœpérunt ſimul omnes excuſáre. * Primus dixit: Villam emi, & neceſſe hábeo vidére illam. Alter dixit: Juga boum emi, & eo probáre illa. ℣. Non audiérunt, ſed abiérunt in voluntátibus & in pravitáte cordis ſui mali; factíque ſunt retrorsùm. * Primus. *Luc.* 14. *Jerem.* 7.

Lectio ix.

FAſtídio ergo noſtro tabéſcimus, & longâ inédiæ peſte fatigámur. Et quia guſtáre intùs nólumus parátam dulcédinem, amámus foris míſeri famem noſtram. Sed ſuperna nos píetas nec deſerentes ſe déſerit. Contemptas enim illas delícias ad memóriæ noſtræ óculos révocat, eaſque nobis propónit: in promiſſióne torpórem éxcutit, atque ut faſtídium noſtrum repéllere debeámus invítat. Ait namque: Homo quidam fecit cœnam magnam, & vocávit multos. Quis eſt iſte homo, niſi ille de quo per Prophétam dícitur: Et homo eſt, & quis cognóvit eum? Qui fecit cœnam magnam; quia ſatietátem nobis dulcédinis internæ præparávit.

℟. Irátus paterfamílias, dixit ſervo ſuo : Exi citò in platéas & vicos civitátis ; * Et páuperes, ac débiles, & cæcos, & claudos intróduc huc. ℣. Si quis eſt párvulus, véniat ad me ; * Et páuperes. Glória Patri. * Et páuperes. *Luc.* 14. *Prov.* 9.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea : ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

AD LAUDES.

Pſalmi, Ant. & Canticum, ut in die. 167-168.

Capitulum. 1. Cor. 11.

QUicumque manducáverit panem hunc, vel bíberit cálicem Dómini indignè, reus erit córporis & ſánguinis Dómini. Probet autem ſeipſum homo ; & ſic de pane illo edat, & de cálice bibat.

Hymnus, Verbum. 168.

℣. Edent páuperes, & ſaturabuntur : ℟. Vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. 2. Dómine, factum eſt ut imperaſti ; & adhuc locus eſt. Et ait dóminus ſervo : Exi in vias & ſepes, & compelle intráre, ut impleátur domus mea. *Luc.* 14.

Oratio.

DEus, qui Eccléſiam tuam pretióſo córpore & ſánguine tuo mirabíliter réficis : infunde in eam Spíritum vivificantem, ut cœleſtis participatióne myſtérii, de te vivens in terris, tecum vívere mereátur in cœlis : Qui vivis. . . . in unitáte ejuſdem Spíritûs, &c.

AD HORAS, omnia ut in die, excepto Canone, qui habetur ad calcem.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Dominica, ſub Antiph. de Feſto, 169.

Capitulum. Apoc. 22.

BEáti qui lavant ſtolas ſuas in ſánguine Agni ; ut ſit poteſtas eórum in ligno vitæ, & per portas intrent in civitátem. Foris canes, & venéfici, & impudíci, & homicídæ, & idólis ſervientes, & omnis qui amat & facit mendácium.

Hymnus, Pange, lingua. 161.

℣. Péreant peccatóres à fácie Dei, ℟. Et juſti epulentur & exultent. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. 2. Dico vobis quòd nemo virórum illórum qui vocáti ſunt, guſtábit cœnam meam. *Luc.* 14.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

FERIA SECUNDA.

Tres Ant. è I. Noct. Dom. præced.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 8.

FActum eſt, cùm ſenuiſſet Sámuel, póſuit fílios ſuos júdices Iſrael. Fuitque nomen fílii ejus primogéniti, Joel ; & nomen ſecundi, Abía, júdicum in Berſabée. Et non ambulavérunt fílii illíus in viis ejus ; ſed declinavérunt poſt avarítiam, acceperuntque múnera, & pervertérunt judícium [*] Congregáti ergo univerſi majóres natu Iſrael, venérunt ad Samuélem in Rámatha, dixeruntque ei : Ecce tu ſenuiſti, & fílii tui non ámbulant in viis tuis ; conſtítue nobis regem, ut júdicet nos,

ſunt & univerſæ habent natiónes. Diſplícuit ſermo in óculis Samuélis, eò quòd dixiſſent: Da nobis regem, ut júdicet nos. [**] Et orávit Sámuel ad Dóminum. Dixit autem Dóminus ad Samuélem: Audi vocem pópuli in ómnibus quæ loquuntur tibi; non enim te abjecérunt, ſed me, ne regnem ſuper eos. Juxta ómnia ópera ſua quæ fecérunt à die quâ eduxi eos de Ægypto uſque ad diem hanc, ſicut dereliquérunt me, & ſerviérunt diis aliénis, ſic fáciunt étiam tibi. Nunc ergo vocem eórum audi: verúmtamen conteſtáre eos, & prædic eis jus regis qui regnatúrus eſt ſuper eos. Dixit ítaque Sámuel ómnia verba Dómini ad pópulum qui petíerat à ſe regem.

℟. Immolábit. 163.

Sermo ſancti Hierónymi Presbyteri.

Ep. 150. quæ eſt ad Hedibiam.

Lectio ij.

DIco vobis: Non bibam ámodò de hoc genímine vitis, uſque in diem illum quo bibam illud novum vobiſcum in regno Patris mei. Ex hoc loco quidam mille annórum fábulam ſtruunt, in quibus Chriſtum regnatúrum corporáliter eſſe contendunt, & bibitúrum vinum quod ex illo témpore uſque ad conſummatiónem mundi non bíberit. Nos autem audiámus panem, quem fregit Dóminus, deditque discípulis ſuis, eſſe corpus Dómini ſalvatóris, ipſo dicente ad eos: Accípite & comédite; hoc eſt corpus meum: & cálicem illum eſſe, de quo íterùm locútus eſt: Bíbite ex hoc omnes; hic eſt enim ſanguis meus novi teſtamenti, qui pro multis effundétur. Iſte eſt calix de quo in Prophéta légimus: Cálicem ſalútáris accípiam. Et álibi: Calix tuus inébrians quàm præclárus eſt! Si ergo panis qui de cœlo deſcendit, corpus eſt Dómini; & vinum quod discípulis dedit, ſanguis illíus eſt novi teſtamenti, qui pro multis effúſus eſt in remiſſiónem peccatórum, Judáicas fábulas repellámus. Non enim eſt regnum Dei cibus & potus, ſed juſtítia, & gáudium, & pax in Spíritu ſancto. Nec Móyſes dedit nobis panem verum; ſed Dóminus Jeſus, ipſe convíva & convívium, ipſe cómedens & qui coméditur.

℟. Appáruit in ſolitúdine. 163.

Lectio iij.

ILlíus bíbimus ſánguinem, & ſine ipſo potáre non póſſumus, & quotídie in ſacrifíciis ejus de genímine vitis veræ rubéntia vina calcámus, & novum ex his vinum bíbimus de regno Patris, nequáquam in vetuſtáte lítteræ, ſed in novitáte ſpíritûs; cantantes cánticum novum, quod nemo poteſt cantáre niſi in regno Eccléſiæ, quod regnum Patris eſt. Hunc panem & Jacob Patriarcha comédere cupiébat, dicens: Si Dóminus fúerit mecum, & déderit mihi panem ad veſcendum, & veſtimentum ad operiendum. Quotquot enim in Chriſto bapti-

zámur, Christum indúimus, & panem comédimus Angelórum, & Dóminum audímus prædicantem: Meus cibus est ut fáciam voluntátem ejus qui misit me Patris, ut ímpleam opus ejus. Faciámus ígitur voluntátem ejus qui misit nos Patris, & impleámus opus ejus; & Christus nobiscum bibet in regno Ecclésiæ sánguinem suum.

℟. Respexit. 164.

FERIA TERTIA.

Tres Ant. è II. Noct. Dom. præced.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 9.

Erat vir de Bénjamin nómine Cis, fílius Abiel, filii Seror, fílii Béchorath, fílii Aphia, fílii viri Jémini, fortis róbore. Et erat ei fílius vocábulo Saül, electus & bonus; & non erat vir de fíliis Israel mélior illo. Ab húmero & sursum eminébat super omnem pópulum. [*] Períerant autem ásinæ Cis patris Saül. Et dixit Cis ad Saül fílium suum: Tolle tecum unum de púeris, & consurgens vade, & quære ásinas. Qui cùm transissent per montem Ephraim, & per terram Sálisa, & non invenissent, transiérunt étiam per terram Salim, & non erant; sed & per terram Jémini, & mínimè reperérunt. [**] Cùm autem venissent in terram Suph, dixit Saül ad púerum qui erat cum eo: Veni, & revertámur, ne fortè dimíserit pater meus ásinas, & sollícitus sit pro nobis. Qui ait ei; Ecce vir Dei est in civitáte hac, vir nóbilis; omne quod lóquitur, sine ambiguitáte venit. Nunc ergo eámus illuc, si fortè índicet nobis de via nostra, propter quam vénimus.

℟. Dixit Jesus. 164.

Sermo sancti Joannis Chrysóstomi.

Hom. 82. aliàs 83. in Matth.

Lectio ij.

Cuique fidéli per hoc mystérium Christus se conjungit; & quos génuit, per se nutrit, & neque álii tradit: hocque tibi modo probat se carnem accepisse tuam. Ne ítaque segnes simus tantâ dignáti caritáte & tanto honóre. Non vidétis quanto ímpetu infántes lábia sua mamillæ admóveant? Cum eódem stúdio nos ad hanc accedámus mensam, & ad mamillam spirituális póculi; imò verò majóre cum stúdio ut lactentes púeri grátiam Spíritûs attrahámus: unusque nobis sit dolor, si hoc spirituáli alimento privémur. Non sunt humánæ virtútis hæc ópera. Is qui tunc in illa cœna hæc confécit, & nunc étiam operátur. Nos ministrórum habémus órdinem: qui verò illa sanctíficat & transmútat, ipse est. Nullus ergo Judas adsit, nullus avárus: si quis discípulus non est, recédat: non récipit hæc mensa eos qui tales non sunt. Cum discípulis, inquit, meis fácio Pascha. Nemo inhumánus accédat, nemo crudélis & immiséricors, nemo impúrus. Hæc vobis qui communicátis dico, necnon vobis qui ministrátis,

Iam neceſſe eſt vos álloqui, ut cum multa diligéntia hæc dona diſtribuátis. Non parvum vobis ſupplícium deputátum eſt, ſi quem ímprobum vobis notum ad hujus menſæ participatiónem admittátis. Sanguis ejus exquirétur de mánibus veſtris. Quamvis dux quiſpiam ſit, quamvis præfectus, ſive is ipſe qui diadémate redimítur, ſi indignè accédat, cóhibe; majórem tu quàm ille poteſtátem habes. Hæc veſtra dígnitas eſt, hæc ſecúritas, hæc coróna; non ut albâ ſplendenteque túnicâ indúti circumeátis.

℟. Conántibus. 165.

Homil. 46. aliàs 45. in Joan.

Lectio iij.

Nitiáti dictis obſequantur; ut non ſolùm per dilectiónem, ſed étiam reipsâ, cum illa carne commiſceámur: id quod efficitur per cibum quem ille dedit, volens nobis oſténdere quanto erga nos férveat amóre. Proptéreà ſe nobis commíſcuit, & in unum corpus totum conſtítuit, ut unum ſimus, quaſi corpus junctum cápiti; nam ardentis amóris hoc eſt indícium. Hoc ſubíndicans Job, de ſervis ſuis dicébat, à quibus ſic amabátur, ut ejus cárnibus admiſcéri peroptárent; ut enim ardentem amórem oſténderent, dicébant: Quis det nobis de cárnibus ſuis, ut ſaturémur? Ab illa ergo menſa recedámus tanquam leónes ignem ſpirantes, diábolo terríbiles, cogitantes quod ſit caput noſtrum, & quantam nobis dilectiónem exhibúerit. Attendámus ígitur nobis ipſis, dilecti, cùm tantis fruámur bonis: & cùm turpe quídpiam loqui ſubit ánimum, vel quando irâ, vel pravo quópiam affectu nos córripi cérnimus, nobiſcum reputémus quibus dignáti ſimus beneficiis, quem Spíritum accepérimus. Hæc cogitátio noſtros temperábit affectus. Quouſque enim rebus præſéntibus hærébimus? quouſque non excitábimur? quouſque nullam ſalútis noſtræ curam habébimus? Cogitémus quibusnam nos Deus dignátus ſit; grátias agámus, glóriam referámus, non modò per fidem, ſed étiam per ópera, ut futúra conſequámur bona, grátiâ & benignitáte Dómini noſtri Jeſu Chriſti, quícum Patri glória, unà cum ſancto Spíritu, nunc & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Tu autem.

℟. Accípiens. 165.

FERIA QUARTA.

Tres Ant. è III. Noct. Dominicæ præcedentis.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 9.

Cum aſcénderent clivum civitátis, invenérunt puellas egredientes ad hauriendam aquam, & dixérunt eis: Num hîc eſt Videns? Quæ reſpondentes, dixérunt illis: Hîc eſt: ecce ante te, feſtína nunc; hódie enim venit in civitátem, quia ſacrifícium eſt hódie pópuli in excelſo. [*] Ingredientes urbem, ſtatim inveniétis eum ántequàm aſcendat excelſum ad veſcendum. Neque enim

comeſtúrus eſt pópulus, donec ille véniat; quia ipſe benedícit hóſtiæ, & deinceps cómedunt qui vocáti ſunt. Nunc ergo conſcéndite, quia hódie reperiétis eum. [**] Et aſcendérunt in civitátem. Cùmque illi ambulárent in médio urbis, appáruit Sámuel egrédiens óbviàm eis, ut aſcénderet in excelſum. Dóminus autem reveláverat aurículam Samuélis ante unam diem quàm veníret Saül, dicens: Hâc ipsâ horâ quæ nunc eſt, cras mittam virum ad te de terra Bénjamin, & unges eum ducem ſuper pópulum meum Iſrael: & ſalvábit pópulum meum de manu Philiſthinórum, quia reſpexi pópulum meum; venit enim clamor eórum ad me. Cùmque aſpexiſſet Sámuel Saülem, Dóminus dixit ei: Ecce vir quem díxeram tibi; iſte dominábitur pópulo meo.

℟. Caro mea. 166.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Myſtériis.

Cap. 9. Lectio ij.

Fortè dicas: Aliud vídeo; quómodò tu mihi áſſeris quòd Chriſti corpus accípiam? Probémus non hoc eſſe quod natúra formávit, ſed quod benedíctio conſecrávit, majoremque vim eſſe benedictiónis quàm natúræ; quia benedictióne étiam natúra ipſa mutátur. Virgam tenébat Móyſes; projécit eam, & facta eſt ſerpens. Rurſus prǽhendit caudam ſerpentis, & in virgæ natúram revertit. Vides ígitur prophéticâ grátiâ bis mutátam eſſe natúram & ſerpentis & virgæ? Sub Eliſæo prophéta, uni ex fíliis Prophetárum excuſſum eſt ferrum de ſecúri, & ſtatim merſum eſt. Rogávit Eliſæum, qui amíſerat ferrum. Miſit Eliſæus lignũ in aquam, & ferrum natávit. Utique & hoc præter natúram factum cognóvimus; grávior eſt enim ferri ſpécies, quàm aquárum liquor. Advértimus ígitur majóris eſſe virtútis grátiam, quàm natúram; & adhuc tamen prophéticæ benedictiónis numerámus grátiam. Quòd ſi tantùm váluit humána benedíctio, ut natúram convérteret; quid dícimus de ipſa conſecratióne divína, ubi verba ipſa Dómini ſalvatóris operantur? Nam ſacramentum illud quod áccipis, Chriſti ſermóne conficitur.

℟. Sicut miſit me vivens Pater. 167.

Lectio iij.

De totíus mundi opéribus legiſti: Quia ipſe dixit, & facta ſunt: ipſe mandávit, & creáta ſunt. Sermo ergo Chriſti qui pótuit ex níhilo fácere quod non erat, non poteſt ea quæ ſunt, in id mutáre quod non erant? Non enim minus eſt novas rebus dare, quàm mutáre natúras. Sed quid argumentis útimur? Suis utámur exemplis, incarnationiſque exemplo aſtruámus myſtérii veritátem. Numquid natúræ uſus præceſſit, cùm Jeſus Dóminus ex María naſcerétur? Liquet ígitur quòd præter natúræ órdinem virgo generávit; & hoc quod confícimus corpus, ex Vírgine eſt. Quid hic quæris natúræ ór-

ſtem in Christi córpore, dum præter natúram ſit ipſe Dóminus Jeſus partus ex Vírgine? Vera útique caro Christi, quæ crucifixa eſt, quæ ſepulta eſt: verè ergo carnis illíus ſacramentum eſt. Ipſe clamat Dóminus Jeſus, Hoc eſt corpus meum. Ante benedictiónem verbórum cœléſtium ália ſpécies nominátur; poſt conſecratiónem corpus Chriſti ſignificátur. Ipſe dicit ſánguinem ſuum. Ante conſecratiónem áliud dícitur, poſt conſecratiónem ſanguis nuncupátur. Et tu dicis, Amen; hoc eſt, Verum eſt. Quod os lóquitur, mens interna fateátur: quod ſermo ſonat, affectus ſéntiat.

℟. Unus panis. 167.

FERIA QUINTA.

OCTAVA FESTI

CORPORIS CHRISTI.

Duplex-majus.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN VESPERIS, omnia ut in I. Veſperis Feſti. 161.

Oratio, ut infrà ad Laudes. 187.

COMPLETORIUM, *ut ſuprà.* 162.

AD OFFICIUM NOCT.

Invitat. & Hymnus, ut in die.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Dixit Móyſes: Ite tollentes ánimal per famílias veſtras, & immoláte Phaſe. *Exod.* 12.

Ant. 3. *D.* Patres noſtri manducavérunt manna in deſerto, ſicut ſcriptum eſt: panem de cœlo dedit eis manducáre. *Joan.* 6.

Ant. 3. D. Fontes amári obdulcáti ſunt eis ad bibendum, & annónam de cœlo conſecúti ſunt. *Judith.* 5.

℣. Dívites eguérunt & eſuriérunt; ℟. Inquirentes autem Dóminum non minuentur omni bono. *Pſ.* 33.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 9.

Acceſſit Saül ad Samuélem in médio portæ, & ait: Indica, oro, mihi, ubi eſt domus Videntis. Et reſpondit Sámuel Saúli, dicens: Ego ſum Videns. Aſcende ante me in excelſum, ut comedátis mecum hódie, & dimittam te manè: & ómnia quæ ſunt in corde tuo, indicábo tibi: & de áſinis quas nudiuſtértius perdidiſti, ne ſollícitus ſis, quia inventæ ſunt. Et cujus erunt óptima quæque Iſrael? Nonne tibi, & omni dómui patris tui? Reſpondens autem Saül, ait: Numquid non filius Jémini ego ſum, de mínima tribu Iſrael, & cognátio mea noviſſima inter omnes famílias de tribu Bénjamin? Quare ergo locútus es mihi ſermónem iſtum? Aſſúmens ítaque Sámuel Saúlem & púerum ejus, introduxit eos in triclínium, & dedit eis locum in cápite eórum qui fúerant invitáti.

℟. Immolábit agnum. 163.

Lectio ij. Cap. 9 & 10.

Et comédit Saül cum Samuéle in die illa. Et deſcendérunt de excelſo in óppidum, & locútus eſt cum Saüle in ſolário; ſtravitque Saül in ſolário, & dormívit. Cùmque manè ſurrexiſſent, & jam elu-

céſceret, vocávit Sámuel Saúlem in ſolário, dicens: Surge, & dimittam te. Et ſurrexit Saül; egreſſique ſunt ambo, ipſe vidélicet, & Sámuel. Cùmque deſcénderent in extréma parte civitátis, Sámuel dixit ad Saül: Dic púero ut antecédat nos, & tránſeat: tu autem ſubſiſte paulisper, ut índicem tibi verbum Dómini. Tulit autem Sámuel lentículam ólei, & effúdit ſuper caput ejus, & deoſculátus eſt eum, & ait: Ecce unxit te Dóminus ſuper hæreditátem ſuam in príncipem; & liberábis pópulum ſuum de mánibus inimicórum ejus, qui in circúitu ejus ſunt.

℟. Appáruit. 163.

Lectio iij.

ET convocávit Sámuel pópulum ad Dóminum in Maspha; & ait ad fílios Iſrael: Hæc dicit Dóminus Deus Iſrael: Ego eduxi Iſrael de Ægypto, & érui vos de manu Ægyptiórum, & de manu ómnium regum qui affligébant vos. Vos autem hódie projeciſtis Deum veſtrum, qui ſolus ſalvávit vos de univerſis malis & tribulatiónibus veſtris; & dixiſtis: Nequáquam; ſed regem conſtítue ſuper nos. Nunc ergo ſtate coram Dómino per tribus veſtras, & per famílias. Et applícuit Sámuel omnes tribus Iſrael, & cécidit ſors tribûs Bénjamin. Et applícuit tribum Bénjamin & cognatiónes ejus, & cécidit cognátio Metri, & pervénit usque ad Saül fílium Cis. Quæſiérunt ergo eum, & non eſt inventus. Et conſuluérunt poſt hæc Dóminum, utrumnam ventúrus eſſet illuc. Responditque Dóminus: Ecce abscónditus eſt domi. Cucurrérunt ítaque, & tulérunt eum inde; ſtetitque in médio pópuli, & áltior fuit univerſo pópulo ab húmero & ſurſum. Et ait Sámuel ad omnem pópulum: Certè vidétis quem elégit Dóminus, quóniam non ſit ſímilis illi in omni pópulo. Et clamávit omnis pópulus & ait: Vivat Rex.

℟. Respexit Elias. 164.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Discúbuit Jeſus, & duódecim Apóſtoli cum eo; & ait illis: Deſidério deſiderávi hoc Paſcha manducáre vobiscum, ántequàm pátiar. *Luc.* 22.

Ant. 7. c. Dico vobis quia ex hoc non manducábo illud, donec impleátur in regno Dei. *Luc.* 22.

Ant. 4. E. Accepto cálice, grátias egit, & dixit: Accípite. Dico enim vobis quòd non bibam de generatióne vitis, donec regnum Dei véniat. *Luc.* 22.

℣. Edúcas panem de terra;
℟. Et vinum lætíficet cor hóminis. *Pſ.* 103.

Sermo ſancti Cyrilli Jeroſolymitáni.

Catecheſ. myſtag. 4.

Lectio iv.

HÆc ſola beáti Pauli inſtitútio abundè ſufficiens eſt, ut certam vobis de divínis myſtériis fidem fáciat; quibus digni hábiti, concorpórei & conſanguei Chriſti facti eſtis. Ille enim

modo clamábat quòd in ea nocte quâ tradebátur Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, ſumpto pane, & grátiis actis, fregit & dedit ſuis discípulis, dicens: Accípite, manducáte; hoc eſt corpus meum. Et ſumpto cálice, ac grátiis actis, dixit: Accípite, bíbite; hic eſt ſanguis meus. Cùm ígitur ipſe pronuntiáverit, & díxerit de pane, Hoc corpus eſt meum; quis audébit deinceps ambígere? Et cùm ipſe aſſeveráverit, & díxerit, Hic meus eſt ſanguis; quis unquam dubitáverit, áiens non eſſe ejus ſánguinem?

℟. Dixit Jeſus Judæis. 164.

Lectio v.

Aquam olim in vinum, quod ſánguini affine eſt, in Cana Galilææ transmutávit: & eum parum dignum exiſtimábimus cui credámus, cùm vinum in ſánguinem transmutávit? Ad núptias corporáles vocátus, ſtupendum hoc miráculum effécit: & non eum multò magìs fíliis thálami nuptiális corpus ſuum & ſánguinem fruenda donaſſe confitébimur? Quare cum omni perſuaſióne tanquam corpus & ſánguinem Chriſti illa ſumámus. Nam in figúra panis datur tibi corpus, & in figúra vini datur tibi ſanguis; ut cùm ſúmpſeris corpus & ſánguinem Chriſti, concorpóreus & conſanguis ipſi efficiáris. Sic étenim Chriſtíferi efficimur, diſtribúto in membra noſtra córpore ejus & ſánguine; ſic, juxta beátum Petrum, divínæ ſimus conſortes natúræ.

℟. Cœnántibus. 165.

Lectio vj.

Olim Chriſtus cum Judæis diſſerens, aiébat: Niſi manducavéritis meam carnē, & bibéritis meum ſánguinem, non habébitis vitam in vobis ipſis. Cùm autem illi ea quæ dicebantur, non ſpirituáliter accepiſſent, offenſi abiérunt retrò, exiſtimantes quòd eos ad manducandas carnes hortarétur. Erant & in antíquo fœdere panes propoſitiónis; verùm illi cùm ad vetus teſtamentum attinérent, finem accepérunt. In novo verò teſtamento panis eſt cœleſtis & póculum ſalutáris, ánimam & corpus ſanctificántia. Quemádmodùm enim panis córpori convéniens eſt, ita & Verbum ánimæ conſentáneum. Quamobrem ne tanquam nudis & commúnibus elementis, pani & vino Euchariſticis attende; ſunt enim corpus & ſanguis Chriſti, ſecundùm Dómini aſſeveratiónem: nam etiamſi illud tibi ſúggerat ſenſus, fides tamen te certum & firmum effíciat. Ne júdices rem ex guſtu; ſed ex fide, citra ullam dubitatiónem, certus eſto te córporis & ſánguinis Chriſti dono dignátum fuiſſe.

℟. Accípiens. 165.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. *g.* Habémus altáre, de quo édere non habent poteſtátem, qui tabernáculo deſérviunt. *Hebr.* 13.

Ant. 3. c. Vidéte ne fortè ſit in áliquo veſtrûm cor malum; partícipes enim Chriſti effecti ſumus. *Hebr.* 3.

Ant. 8. *G.* Quanta putátis

meréri ſupplícia, qui Fílium Dei conculcáverit, & ſánguinem teſtamenti pollútum dúxerit? *Hebr.* 10.

℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam. ℟. Et introíbo ad altáre Dei. *Pſ.* 42.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum: Qui mandúcat me, & ipſe vivet propter me. Hic eſt panis qui de cœlo deſcendit. Et réliqua.

Homília ſancti Cyrilli Alexandríni.

Adversùs Neſtor. Lib. 4.

QUi mandúcat me, inquit, & ille vivet. Manducámus autem nos, non quòd ipſam divinitátem conſumámus, ápage ab iſta impietáte; ſed illam própriam Verbi carnem jam vivíficam effectam, quia ejus facta eſt qui propter Patrem vivit. Et certè non dícimus extrínſecâ participatióne & adventítiâ vivificári Verbum à Patre; ſed vitam pótiùs per natúram eſſe affirmámus: génitus eſt enim de Patre tanquam de vita. Quemádmodùm verò vivíficum eſt illud ipsíus Verbi corpus quod ſibi próprium fecit per veram unionem, quæ & intelligéntiam & ſermónem ſúperat: ſic nos quoque, qui illíus ſanctæ carnis & ſánguinis ejus participatióne frúimur, omníno vivificámur; cùm in nobis máneat Verbum, non ſolùm divíno modo per ſanctum Spíritum, verùm étiam humáno per ſanctam illam carnem pretioſumque ejus ſánguinem.

℟. Caro mea verè eſt cibus. 166.

Lectio viij.

HÆc quæ dixi, vera eſſe beátus Paulus ſuo ſuffrágio confirmat, ſic ſcribens ad eos qui Corinthi in Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum credíderant: Tanquam prudéntibus dico, judicáte vos quod dico; Calix benedictiónis cui benedícimus, nonne communicátio ſánguinis Chriſti eſt? Panis quem frángimus, nonne communicátio córporis Chriſti eſt? quóniam unus panis & unum corpus multi ſumus; omnes enim de uno pane participámus. Partícipes namque ſancti Spíritûs effecti, & ipſi ómnium Salvatóri Chriſto, & inter nos unímur. Concorporáles étiam hoc modo ſumus; quóniam unus panis, unum corpus multi ſumus: omnes enim de uno pane participámus. Cólligat namque nos ad unitátem corpus Chriſti quod eſt in nobis, neque eſt ullo modo divíſum.

℟. Sicut miſit me vivens Pater. 167.

Lectio ix.

AC divínum quidem hoc eſſe myſtérium, participationemque ejus vivíficam, & incruentæ hujus hóſtiæ vim longè illo legáli cultu præſtantiórem, perfácile eſt vidére; vel ab eo ipſo, quòd illa priſcis homínibus ſancíta per Moſen, Umbra dicuntur; Chriſtus verò ejusque ómnia, Véritas appellantur. Ad eamque rem confir-

ı nobis erit adjumento
'aulus, qui ſic ſcripſit:
.is fáciens legem Moſi,
miſeratióne duóbus vel
ſtibus móritur; quan-
ı putátis deterióra me-
ılícia, qui Fílium Dei
áverit, & ſánguinem
:nti pollútū dúxerit, in
ſtificátus eſt, & Spirí-
iæ contuméliam féce-
antò ígitur res noſtræ
:ellentióres; quibus ip-
as, id eſt Chriſtus, il-
ıctamque ſuam carnem
cipandum appóſuit!
nus panis & unum cor-
'7.
LAUDES, ad HO-
& ad VESPERAS,
de Feria. Cetera ut in
eter Orationem.
Oratio.
ıs, qui magno miſeri-
ırdiæ tuæ múnere do-
os redemptiónis noſtræ
ium celebráre, ſicut
Póntifex noſter Jeſus
s in terris: da nobis,
ıus, ut ſanctificáti per
nem córporis & ſán-
:jus, cum ipſo mereá-
ſempiternum conſum-
Qui tecum vivit.
PRIMAM, *Canon pro-*
l calcem.
RIA SEXTA
n. II. poſt Pentecoſten.
ium ut in Pſalterio.
libro primo Regum.
:o j. Cap. 12.
Ixit Sámuel ad univer-
ſum Iſrael: Ecce au-
dívi vocem veſtram
mnia quæ locúti eſtis
, & conſtítui ſuper vos
regem. Et nunc rex gráditur
ante vos: ego autem ſénui, &
incánui; porrò filii mei vobiſ-
cum ſunt: ítaque converſátus
coram vobis ab adoleſcéntia
mea uſque ad hanc diem, ec-
ce præſtò ſum. Loquímini de
me coram Dómino, & coram
Chriſto ejus, utrùm bovem
cujuſquam túlerim, aut áſi-
num; ſi quémpiam calumniá-
tus ſum, ſi oppreſſi áliquem,
ſi de manu cujuſquam munus
accépi: & contemnam illud
hódie, reſtituamque vobis. Et
dixérunt: Non es calumniátus
nos, neque oppreſſiſti, neque
tuliſti de manu alicújus quíp-
piam. Dixitque ad eos: Teſtis
eſt Dóminus adversùm vos, &
teſtis Chriſtus ejus in die hac,
quia non invenéritis in manu
mea quíppiam. Et dixérunt:
Teſtis.

℟. Dilectus. *infrà*, 190.

Lectio ij.

ET ait Sámuel ad pópulum: Dóminus, qui fecit Móyſen & Aaron, & eduxit patres noſtros de terra Ægypti. Nunc ergo ſtate, ut judício conten-dam adversùm vos coram Dómino, de ómnibus miſericórdiis Dómini, quas fecit vobiſcum & cum pátribus veſtris; quómodò Jacob ingreſſus eſt in Ægyptum, & clamavérunt patres veſtri ad Dóminum; & miſit Dóminus Móyſen & Aaron, & eduxit patres veſtros de Ægypto, & collocávit eos in loco hoc. Qui oblíti ſunt Dómini Dei ſui, & trádidit eos in manus Siſaræ magiſtri milítiæ Haſor, & in manu Philiſthinórum, & in manu regis

Moab, & pugnavérunt adverſùm eos. Póſteà autem clamavérunt ad Dóminum, & dixérunt: Peccávimus, quia dereliquimus Dóminum, & ſervívimus Báalim & Aſtaroth: nunc ergo érue nos de manu inimicórum noſtrórum, & ſerviémus tibi. Et miſit Dóminus Jeróbaal, & Badan, & Jephte, & Sámuel, & éruit vos de manu inimicórum veſtrórum per circúitum, & habitaſtis confidenter. Videntes autem quòd Naas rex filiórum Ammon veniſſet adversùm vos, dixiſtis mihi: Nequáquam, ſed rex imperábit nobis, cùm Dóminus Deus veſter regnáret in vobis. Nunc ergo præſtò eſt rex veſter, quem elegiſtis & petiſtis.

℞. Dixit Sámuel. *infrà*, 190.

Lectio iij.

ET clamávit Sámuel ad Dóminum, & dedit Dóminus voces & plúvias in illa die. Et tímuit omnis pópulus nimis Dóminum & Samuélem; & dixit univerſus pópulus ad Samuélem: Ora pro ſervis tuis ad Dóminum Deum tuum, ut non moriámur; addídimus enim univerſis peccátis noſtris malum, ut peterémus nobis regem. Dixit autem Sámuel ad pópulum: Nolíte timére, vos feciſtis univerſum malum hoc; verúmtamen nolíte recédere à tergo Dómini; ſed ſervíte Dómino in omni corde veſtro. Et nolíte declináre poſt vana, quæ non próderunt vobis, neque éruent vos; quia vana ſunt. Et non derelinquet Dóminus pópulum ſuum, propter nomen ſuum magnum; quia jurávit Dóminus fácere vos ſibi pópulum. Abſit autem à me hoc peccátum in Dóminum, ut ceſſem oráre pro vobis, & docébo vos viam bonam & rectam. Igitur timéte Dóminum, & ſervíte ei in veritáte, & ex toto corde veſtro.

℞. Si in toto corde veſtro. *infrà*, 191.

Oratio, Deus, qui Eccléſiam tuam. *ſuprà*, 178.

SABBATO.

¶ *Hodie & aliis Sabbatis uſque ad Adventum, fit Officium de B. Maria in Sabbato, niſi occurrat Feſtum ſemidup. aut ſupra, vel dies intrà Octavam, vel aliqua Feria privilegiata.*]

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 13.

FIlius unius anni erat Saül cùm regnáre cœpiſſet; duóbus autem annis regnávit ſuper Iſrael. Et elégit ſibi Saül tria míllia de Iſrael: & erant cum Saül duo míllia in Machmas & in monte Bethel, mille autem cum Jónatha in Gábaa Bénjamin: porrò céterum pópulum remíſit unumquemque in tabernácula ſua. Et percuſſit Jónathas ſtatiónē Philiſthinórum, quæ erat in Gábaa. Quod cùm audiſſent Philíſthiim, Saül cécinit búccinâ in omni terra, dicens: Audiant Hebræi. Et univerſus Iſrael audívit hujuſcémodi famam: Percuſſit Saül ſtatiónem Philiſthinórum; & erexit ſe Iſrael adversùs Philíſthiim. Clamávit ergo pópulus poſt Saül in Gálgala.

[Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumuntur ex II. Nocturno Dominicæ ſequentis, infrà. 191.

Lectio ij.

ET Philíſthiim congregáti ſunt ad præliandū contra Iſrael, triginta míllia cúrruum, & ſex míllia équitum, & réliquum vulgus, ſicut aréna quæ eſt in líttore maris plúrima. Et aſcendentes caſtrametáti ſunt in Machmas ad orientem Béthaven. Quod cùm vidiſſent viri Iſrael ſe in arcto póſitos, (afflíctus enim erat pópulus) abscondérunt ſe in ſpeluncis & in ábditis, in petris quoque, & in antris, & in ciſternis. Hebræi autem tranſiérunt Jordánem in terram Gad & Gálaad. Cùmque adhuc eſſet Saül in Gálgala, univérſus pópulus perterrítus eſt, qui ſequebátur eum. Et expectávit ſeptem diébus juxta plácitum Samuélis, & non venit Sámuel in Gálgala, dilapſuſque eſt pópulus ab eo.

Lectio iij.

AIt ergo Saül: Afferte mihi holocauſtum & pacífica. Et óbtulit holocauſtum. Cùmque compleſſet offérens holocauſtū, ecce Sámuel veniébat; & egreſſus eſt Saül obviàm ei, ut ſalutáret eum. Locutuſque eſt ad eum Sámuel: Quid feciſti? Reſpondit Saül: Quia vidi quòd pópulus dilaberétur à me, & tu non véneras juxta plácitos dies, (porrò Philíſthiim congregáti fúerant in Machmas,) dixi: Nunc deſcendent Philíſthiim ad me in Gálgala, & fáciē Dómini non placávi: neceſſitáte compulſus óbtuli holocauſtum. Dixitque Sámuel ad Saül: Stultè egiſti, nec cuſtodiſti mandáta Dómini Dei tui, quæ præcépit tibi. Quòd ſi non feciſſes, jam nunc præparaſſet Dóminus regnum tuum ſuper Iſrael in ſempitérnum; ſed nequáquam regnum tuum ultrà conſurget. Quæſívit Dóminus ſibi virum juxta cor ſuum; & præcépit ei Dóminus ut eſſet dux ſuper pópulum ſuum, eò quòd non ſerváveris quæ præcépit Dóminus.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Multò mélior eſt obediéntia, quàm ſtultórum víctimæ, qui néſciunt quid fáciunt mali. *Eccleſ.* 4.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA TERTIA
poſt Pentecoſten.

Officium ut in Pſalterio.

IN I. NOCTURNO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 13.

SUrrexit Sámuel, & aſcendit de Gálgalis in Gábaa Bénjamin. Et réliqui pópuli aſcendérunt poſt Saül obviàm pópulo qui expugnábant eos venientes de Gálgala in Gábaa, in colle Bénjamin. Et recénſuit Saül pópulum, qui inventi fúerant cum eo, quaſi ſexcentos viros. Et Saül & Jónathas fílius ejus, populuſque qui inventus fúerat cum eis, erat in Gábaa Bénjamin: porrò Philíſthiim conſéderant in Machmas. Et egreſſi ſunt ad prædandum de caſtris Philiſthinórum tres cúnei. Unus cúneus pergébat contra viam

Ephra ad terram Saül: porrò álius ingrediebátur per viam Béthoron; tértius autem vérterat ſe ad iter términi imminentis valli Séboim contra deſertum. Porrò faber ferrárius non inveniebátur in omni terra Iſrael. Cáverant enim Philíſthiim, ne fortè fácerent Hebræi gládium aut lánceã. Deſcendébat ergo omnis Iſrael ad Philíſthiim, ut exacúeret unuſquiſque vómerem ſuum, & ligónem, & ſecúrim, & ſárculum. Retúſæ ítaque erant ácies vómerum, & ligónum, & tridentum, & ſecúrium, uſque ad ſtímulum còrrigendum. Cùmque veniſſet dies prælii, non eſt inventus enſis & láncea in manu totíus pópuli qui erat cum Saúle & Jónatha, excepto Saül & Jónatha filio ejus. Egreſſa eſt autem ſtátio Philíſthiim, ut tranſcénderet in Machmas.

℟. Dilectus à Dómino Deo ſuo Sámuel Prophéta Dómini, renovávit impérium: * In lege Dómini congregatiónem judicávit, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis, quia vidit Deum lucis. ℣. Deus ſorte diſtríbuit pátribus terram, & poſt hæc dedit Júdices uſque ad Sámuel Prophétam. * In lege Dómini. *Eccli.* 46. *Act.* 13.

Lectio ij. Cap. 14.

Dixit autem Jónathas ad adoleſcentem armígerum ſuum: Veni, tranſeámus ad ſtatiónem incircumciſórũ horum, ſi fortè fáciat Dóminus pro nobis; quia non eſt Dómino diffícile ſalváre, vel in multis, vel in paucis. Dixitque ei ármiger ſuus: Fac ómnia quæ placent ánimo tuo: perge quò cupis, & ero tecum ubicumque volúeris. Et ait Jónathas: Ecce nos tranſímus ad viros iſtos. Cùmque apparuérimus eis, ſi táliter locúti fúerint ad nos, Manéte donec veniámus ad vos; ſtemus in loco noſtro, nec aſcendámus ad eos. Si autem dixerint, Aſcéndite ad nos; aſcendámus, quia trádidit eos Dóminus in mánibus noſtris: hoc erit nobis ſignum. Appáruit ígitur uterque ſtatióni Philiſthinórum; dixeruntque Philíſthiim: En Hebræi egrediuntur de cavernis in quibus abſcónditi fúerant. Et locúti ſunt viri de ſtatióne ad Jónatham & ad armígerum ejus, dixeruntque: Aſcéndite ad nos, & oſtendémus vobis rem. Et ait Jónathas ad armígerum ſuum: Aſcendámus, ſéquere me; trádidit enim Dóminus eos in manus Iſrael.

℟. Dixit Sámuel ad univerſum Iſrael: Nolíte declináre poſt vana quæ non próderunt vobis; & non derelinquet Dóminus pópulum ſuum. Quòd * Si perſeveravéritis in malítia, períbitis. ℣. Neſcítis quóniam ſervi eſtis ejus cui obedítis, ſive peccáti ad mortem, ſive obeditiónis ad juſtítiam? * Si. 1. *Reg.* 12. *Rom.* 6.

Lectio iij.

Aſcendit autem Jónathas mánibus & pédibus reptans, & ármiger ejus poſt eum. Itaque álii cadébant ante Jónatham, álios ármiger ejus interficiébat ſequens eum. Et facta eſt plaga prima, quâ per-

percuſſit Jónathas & ármiger ejus, quaſi viginti virórum, in média parte júgeri, quam par boum in die aráre conſuévit. Et factum eſt miráculum in caſtris per agros : ſed & omnis pópulus ſtatiónis eórum qui íerant ad prædándum, obſtúpuit, & conturbáta eſt terra ; & áccidit quaſi miráculum à Deo. Et reſpexérunt ſpeculatóres Saül, qui erant in Gábaa Bénjamin, & ecce multitúdo proſtráta, & huc illúcque diffúgiens.

℟. Si in toto corde veſtro revertímini ad Dóminum, * Auferte deos aliénos de médio veſtri, & † Præparáte corda veſtra Dómino, & ſervíte ei ſoli. ℣. Genus cùm ſimus Dei, non debémus æſtimáre auro, aut argento, aut lápidi Divínum eſſe ſímile. * Auferte. Glória Patri. † Præparáte. 1. *Reg.* 7. *Act.* 17.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

De Sacerd. Lib. 4. *C.* 1.

Lectio iv.

Optárim ego iſtam tuam opiniónem veram eſſe, nimírum eos quibus cóntigit non bene præeſſe público múneri (etſi míllies eos dicas vi pertractos fuiſſe, atque ignorántiâ peccaſſe,) optárim, inquam, eos effúgere poſſe ignem illum æternum, nec cum hypócritis & infidélibus partem habére. Verùm quid tibi fáciam? Non ita ſe res habet, non ita ſanè. Ac ſi vis, ut à regno primùm, quod apud Deum tanti non eſt quanti ſacerdótium, eórum quæ dixi fidem fáciam. Saül ille fílius Cis, non ſuopte motu & curâ rex factus eſt ; ſed ábiit ut quæreret áſinas, & ſuper iis Prophétam interrogáre cœpit : ille verò de regno ipſum allocútus eſt. Neque tamen ille ſtatim regnum ádiit, licèt id à Prophéta audiſſet ; ſed deprecabátur, renuebatque, dicens : Quis ſum ego, & quæ domus patris mei ? Quid ergo ? An, cùm honóre ſibi per Deum trádito malè uſus eſſet, pótuit his verbis éximi ab ira ejus qui ſe in regem conſtitúerat ?

℟. Deus plebis Iſrael elégit patres noſtros de terra Ægypti, & dedit eis júdices uſque ad Sámuel Prophétam : exinde poſtulavérunt regem, * Et dedit illis Deus Saül virum de tribu Bénjamin. ℣. Dixérunt majóres natu Iſrael Samuéli : Conſtítue nobis regem, ut júdicet nos ; * Et. *Act.* 13. 1. *Reg.* 8.

Lectio v.

Atqui póterat ad Samuélem increpantem dícere : Num ego regnum invási ? Num inſilívi in hanc poténtiam ? Vitam privátam, otióſam & quiétam dúcere volébam : tu verò me in hanc dignitátem pertraxiſti. Si in illa humilitáte permanſiſſem, hæc offendícula fácilè declinaſſem : nam cùm ex vulgárium & ignobílium eſſem número, ad hoc opus miſſus nunquam fuiſſem ; neque mihi bellum contra Amalecítas Deus commiſiſſet ; quo mihi nòn commiſſo, in peccátum hujúſmodi nunquam incidiſſem. Verùm hæc ómnia

ad defenſiónem infirma ſunt; nec infirma modò, ſed periculóſa, quæ Dei magis iram accendant.

℟. Dixit Sámuel ad Saül: Pércute Amalec, non parcas ei: & pepercit Saül Agag. Et ait Sámuel ad Saül: * Pro eo quòd abjeciſti ſermónem Dómini, abjécit te Dóminus. ℣. Quicumque totam legem ſerváverit, offendat autem in uno, factus eſt ómnium reus. * Pro. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 2.

Lectio vj.

EUm enim qui méritis majórem dignitátem accépit, non oportet ad peccatórum excuſatiónem honóris magnitúdinem oſténdere, ſed ad majórem in virtúte profectum uti magno illo Dei erga ſe ſtúdio. Ille verò, quia meliórem nactus dignitátem, ídeò peccáre ſibi lícitum eſſe exiſtimábat, nihil áliud quàm Dei cleméntiam peccatórum ſuórum cauſam fácere conátus eſt: quod ſanè ímpiis, & iis qui vitam ignávè ducunt, mos eſt dícere. Nos autem non ſic affectos eſſe, nec in símilem decídere inſániam decet; ſed ubíque curáre ut quæ facultátis noſtræ ſunt adhibeámus, ac bene de Deo cogitémus & loquámur.

℟. Numquid vult Dóminus holocauſta & víctimas, & non pótiùs ut obediátur voci Dómini? * Mélior eſt enim obediéntia quàm víctimæ. ℣. Qui permánſerit in lege factor óperis, hic beátus in facto ſuo erit. * Mélior. Glória Patri. * Mélior. 1. *Reg.* 15. *Jac.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 15.

IN illo témpore; Erant appropinquantes Jeſu publicáni & peccatóres, ut audírent illum. Et murmurábant Phariſæi & Scribæ, dicentes: Quia hic peccatóres récipit, & mandúcat cum illis. Et reliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 34. *in Evang.*

COnſiderandum nobis eſt, fratres mei, cur Dóminus plus de converſis peccatóribus, quàm de ſtántibus juſtis, in cœlo gáudium eſſe fateátur. Unde hoc? niſi quòd ipſi per quotidiánum viſiónis experimentum nóvimus, quia plerumquè hi qui nullis ſe oppreſſos peccatórum mólibus ſciunt, ſtant quidem in via juſtítiæ, nulla illícita pérpetrant, ſed tamen ad cœleſtem pátriam ánxiè non anhélant; tantòque ſibi in rebus lícitis uſum præbent, quantò ſe perpetraſſe nulla illícita meminérunt. Et plerumquè pigri rémanent ad exercenda bona præcípua; quia valde ſibi ſecúri ſunt, quòd nulla commíſerint mala gravióra.

℟. Erant appropinquantes Jeſu publicáni & peccatóres; & murmurábant Phariſæi & Scribæ, dicentes: Quia hic * Peccatóres récipit, & mandúcat cum illis. ℣. Quàm magna miſericórdia Dómini, & propitiátio illíus converténtibus ad ſe! * Peccatóres récipit,

& manducat cum illis. *Luc.* 15. *Eccli.* 17.

Lectio viij.

AT contrà, nonnunquam hi qui ſe áliqua illícita egiſſe meminérunt, ex ipſo ſuo dolóre compuncti, inardeſcunt in amórem Dei, ſeſeque in magnis virtútibus exercent, cuncta difficília ſancti certáminis áppetunt, ómnia mundi derelinquunt, honóres fúgiunt, acceptis contuméliis lætantur, flagrant deſidério, ad cœleſtem pátriam anhélant; & quia ſe erráſſe à Deo conſíderant, damna præcedéntia lucris ſequéntibus récompenſant. Majus ergo de peccatóre converſo, quàm de ſtante juſto gáudium fit in cœlo; quia & dux in prælio plus eum mílitem díligit qui poſt fugam reverſus hoſtem fórtiter premit, quàm illum qui nunquam terga præbuit, & nunquam áliquid fórtiter geſſit. Sic agrícola illam ámpliùs terram amat quæ poſt ſpinas úberes fruges profert, quàm eam quæ nunquam ſpinas hábuit, & nunquam fértilem meſſem prodúcit.

℟. Quis ex vobis homo qui habet centum oves, & ſi perdíderit unam, * Nonne vadit ad ovem quæ períerat? & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. ℣. Miſericórdia Dei ſuper omnem carnem: docet & érudit quaſi paſtor gregem ſuum. * Nonne vadit ad ovem quæ períerat. *Luc.* 15. *Eccli.* 18.

Lectio ix.

SEd inter hæc ſciendum eſt quia ſunt plerique juſti in quorum vita tantum eſt gáudium, ut eis quælibet peccatórum pœniténtia præpóni nullátenus poſſit. Nam multi & nullórum ſibi malórum ſunt cónſcii, & tamen in tanti ardóris afflictióne ſe exercent, ac ſi à peccátis ómnibus coanguſtentur. Cuncta étiam lícita réſpuunt, ad deſpectum mundi ſublímiter accinguntur, licére ſibi nolunt omne quod libet, bona ſibi ámputant étiam conceſſa, contemnunt viſibília, inviſibílibus accenduntur, lamentis gaudent, in cunctis ſemetipſos humíliant; & ſicut nonnulli peccáta óperum, ſic ipſi cogitatiónum peccáta deplórant. Quid ítaque iſtos díxerim, niſi & juſtos & pœniténtes, qui ſe & in pœniténtia de peccáto cogitatiónis humíliant, & recti ſemper in ópere perſevérant? Hinc ergo colligendum eſt quantum Deo gáudium fáciat, quando humíliter plangit juſtus, ſi facit in cœlo gáudium, quando hoc quod malè geſſit, per pœniténtiam damnat injuſtus.

℟. Ego paſcam oves meas: * Quod períerat, requíram; & quod abjectum erat, redúcam; & † Quod infirmum fúerat: conſolidábo. ℣. Venit Fílius hóminis quærere, & ſalvum fácere quod períerat. * Quod períerat. Glória Patri. † Quod infirmum. *Ezech.* 34. *Luc.* 19.

Te Deum. [*Et dicitur in omnib. Dom. uſque ad Adventum.*]

Ad Benedictus. *Ant.* 6. *C.* Múlier ſi perdíderit drachmam unam, quærit diligenter; & cùm invénerit, cónvocat amí-

cas, dicens: Congratulámini mihi, quia invéni drachmam quam perdíderam. *Luc.* 15.

Oratio.

PRoteĉtor in te ſperántium, Deus, ſine quo nihil eſt válidum, nihil ſanĉtum: multíplica ſuper nos miſericórdiam tuam; ut, te reĉtóre, te duce, ſic transeámus per bona temporália, ut non amittámus æterna; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Dico vobis quia gáudium erit coram Angelis Dei ſuper uno peccatóre pœniténtiam agente. *Luc.* 15.

Oratio, ut ſuprà.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 14.

OMnes Iſraelítæ qui ſe abscónderant in monte Ephraim, audientes quòd fugiſſent Philiſthæi, ſociavérunt ſe cum ſuis in prælio. Et erant cum Saül quaſi decem míllia virórum. Et ſalvávit Dóminus in die illa Iſrael: pugna autem pervénit usque ad Béthaven. Et viri Iſrael ſociáti ſunt ſibi in die illa. Adjurávit autem Saül pópulum, dicens: Malediĉtus vir qui coméderit panem usque ad véſperam, donec ulciſcar de inimícis meis. Et non manducávit univerſus pópulus panem: omneque terræ vulgus venit in ſaltum, in quo erat mel ſuper fáciem agri. Ingreſſus eſt ítaque pópulus ſaltum,& appáruit fluens mel, nullusque applícuit manum ad os ſuum; timébat enim pópulus juramentum. Porrò Jónathas non audíerat cùm adjuráret pater ejus pópulum: extenditque ſummitátem virgæ quam habébat in manu, & intinxit in favum mellis; & convertit manum ſuam ad os ſuum, & illumináti ſunt óculi ejus.

℟. Dileĉtus. 190.

Lectio ij.

ET dixit Saül: Irruámus ſuper Philiſthæos noĉte, & vaſtémus eos usque dum illucescat mane, nec relinquámus ex eis virum. Dixitque pópulus: Omne quod bonum vidétur in óculis tuis, fac. Et ait ſacerdos: Accedámus huc ad Deum. Et conſúluit Saül Dóminum: Num pérſequar Philiſthiim? ſi trades eos in manus Iſrael; Et non reſpondit ei in die illa. Dixitque Saül: Applicáte huc univerſos ángulos pópuli; & ſcitóte, & vidéte per quem accíderit peccátum hoc hódie. Vivit Dóminus ſalvátor Iſrael, quia ſi per Jónatham fílium meum faĉtum eſt, absque retraĉtatióne moriétur. Ad quod nullus contradixit ei de omni pópulo. At ait ad univerſum Iſrael: Separámini vos in partem unam,& ego cum Jónatha fílio meo ero in parte áltera. Responditque pópulus ad Saül: Quod bonum vidétur in óculis tuis, fac.

℟. Dixit Sámuel. 190.

Lectio iij.

ET dixit Saül ad Dóminum Deum Iſrael: Dómine Deus Iſrael, da indícium: quid eſt quòd non reſpónderis ſervo tuo hódie? Si in me aut in Jónatha fílio meo eſt iníquitas hæc, da oſtenſiónem: aut ſi hæc

hæc iníquitas eſt in pópulo tuo, da ſanctitátem. Et deprehénſus eſt Jónathas & Saül; pópulus autem exívit. Et ait Saül: Míttite ſortem inter me & inter Jónatham fílium meum. Et captus eſt Jónathas: Dixit autem Saül ad Jónatham: Indica mihi quid féceris. Et indicávit ei Jónathas, & ait: Guſtans guſtávi in ſummitáte virgæ quæ erat in manu mea páululum mellis, & ecce ego mórior. Et ait Saül: Hæc fáciat mihi Deus, & hæc addat, quia morte moriéris, Jónatha. Dixitque pópulus ad Saül: Ergone Jónathas moriétur, qui fecit ſalútem hanc magnam in Iſrael? hoc nefas eſt: vivit Dóminus, ſi cecíderit capillus de cápite ejus in terram, quia cum Deo operátus eſt hódie. Liberávit ergo pópulus Jónatham, ut non moreretur.

℟. Si in toto corde. 191.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 15.

AIt Sámuel ad Saül: Sine me, & indicábo tibi quæ locútus ſit Dóminus ad me nocte. Dixitque ei: Lóquere. Et ait Sámuel: Nonne cùm párvulus eſſes in óculis tuis, caput in tríbubus Iſrael factus es? unxitque te Dóminus in regem ſuper Iſrael, & miſit te Dóminus in viam, & ait: Vade, & intérfice peccatóres Amalec, & pugnábis contra eos uſque ad interneciónem eórum? Quare ergo non audiſti vocem Dómini; ſed verſus ad prædam es, & feciſti malum in óculis Dómini? Et ait Saül ad Samuélem: Imò audívi vocem Dómini? & ambulávi in via per quam miſit me Dóminus, & adduxi Agag regem Amalec, & Amalec interféci. Tulit autem de præda pópulus oves & boves, primítias eórum quæ cæſa ſunt, ut ímmolet Dómino Deo ſuo in Gálgalis.

℟. Deus plebis. 191.

Lectio ij.

ET ait Sámuel: Numquid vult Dóminus holocauſta & víctimas, & non pótiùs ut obediátur voci Dómini? Mélior eſt enim obediéntia quàm víctimæ, & auſcultáre magis quàm offerre ádipem aríetum: quóniam quaſi peccátum ariolandi eſt, repugnáre; & quaſi ſcelus idololatríæ, nolle acquiéſcere. Pro eo ergo quòd abjeciſti ſermónem Dómini, abjécit te Dóminus ne ſis rex. Dixitque Saül ad Samuélem: Peccávi, quia prævaricátus ſum ſermónem Dómini & verba tua, timens pópulum, & obédiens voci eórum. Sed nunc porta, quæſo, peccátum meum, & revértere mecum, ut adórem Dóminum. Et ait Sámuel ad Saül: Non revertar tecum, quia projeciſti ſermónem Dómini, & projécit te Dóminus ne ſis rex ſuper Iſrael.

℟. Dixit Sámuel. 192.

Lectio iij.

ET converſus eſt Sámuel ut abíret: ille autem apprehendit ſummitátem pállii ejus, quæ & ſciſſa eſt. Et ait ad eum Sámuel: Scidit Dóminus regnum Iſrael à te hódie, & trádidit illud próximo tuo melióri

te. Porrò Triumphátor in Iſrael non parcet, & pœnitúdine non flectétur; neque enim homo eſt ut agat pœniténtiam. At ille ait: Peccávi; ſed nunc honóra me coram ſenióribus pópuli mei, & coram Iſrael, & revértere mecum, ut adórem Dóminum Deum tuum. Reverſus ergo Sámuel, ſecútus eſt Saúlem; & adorávit Saül Dóminum. Dixitque Sámuel: Addúcite ad me Agag regem Amalec. Et oblátus eſt ei Agag pinguiſſimus, & tremens. Et dixit Agag: Síccine ſéparat amára mors? Et ait Sámuel: Sicut fecit absque líberis mulíeres gládius tuus, ſic absque líberis erit inter mulíeres mater tua. Et in fruſta concídit eum Sámuel coram Dómino in Gálaglis.

℟. Numquid vult. 192.

FERIA QUARTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 15 & 16.

NOn vidit Sámuel ultrà Saül usque ad diem mortis ſuæ: verúmtamen lugébat Sámuel Saúlem, quóniam Dóminum pœnitébat quòd conſtituiſſet eum regem ſuper Iſrael. Dixitque Dóminus ad Samuélem: Usquequò tu luges Saül, cùm ego projécerim eum ne regnet ſuper Iſrael? Imple cornu tuum óleo, & veni ut mittam te ad Iſai Bethleemítem; provídi enim in fíliis ejus mihi regem. Et ait Sámuel: Quómodò vadam? áudiet enim Saül, & interfíciet me. Et ait Dóminus: Vítulum de armento tolles in manu tua, & dices: Ad immolandum Dómino veni. Et vocábis Iſai ad víctimam, & ego oſtendam tibi quid fácias, & unges quemcumque monſtrávero tibi. Fecit ergo Sámuel ſicut locútus eſt ei Dóminus. Venitque in Béthleem, & admiráti ſunt ſenióres civitátis, occurrentes ei; dixeruntque: Pacificusne eſt ingreſſus tuus? Et ait: Pacificus: ad immolandum Dómino veni; ſanctificámini, & veníte mecum ut ímmolem. Sanctificávit ergo Iſai & fílios ejus, & vocávit eos ad ſacrifícium.

℟. Dilectus. 190.

Lectio ij.

CUmque ingreſſi eſſent, vidit Eliab, & ait: Num coram Dómino eſt chriſtus ejus? Et dixit Dóminus ad Samuélem: Ne respícias vultum ejus, neque altitúdinem ſtaturæ ejus; quóniam abjéci eum, nec juxta intúitum hóminis ego júdico: homo enim videt ea quæ parent; Dóminus autem intuétur cor. Et vocávit Iſai Abínadab, & adduxit eum coram Samuéle. Qui dixit: Nec hunc elégit Dóminus. Adduxit autem Iſai Samma, de quo ait: Etiam hunc non elégit Dóminus. Adduxit ítaque Iſai ſeptem fílios ſuos coram Samuéle; & ait Sámuel ad Iſai: Non elégit Dóminus ex iſtis.

℟. Dixit Sámuel. 190.

Lectio iij.

DIxitque Sámuel ad Iſai: Numquid jam compléti ſunt filii? Qui respondit: Adhuc reliquus eſt párvulus, & paſcit oves. Et ait Sámuel ad Iſai: Mitte, & adduc eum:

non enim diſcumbémus priùſquam huc ille véniat. Miſit ergo, & addúxit eum. Erat autem rufus, & pulcher aſpectu, decorâque fácie. Et ait Dóminus: Surge, unge eum; ipſe eſt enim. Tulit ergo Sámuel cornu ólei, & unxit eum in médio fratrum ejus; & diréctus eſt Spíritus Dómini à die illa in David, & deinceps: ſurgénſque Sámuel ábiit in Rámatha. Spíritus autem Dómini receſſit à Saül, & exagitábat eum ſpíritus nequam, à Dómino.

℟. Si in toto corde. 191.

FERIA QUINTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 17.

CONgregantes Philiſthiim ágmina ſua in prælium, convenérunt in Socho Judæ; & caſtrametáti ſunt inter Socho & Azeca in finibus Dommiin. Porrò Saül & filii Iſrael congregáti venérunt in vallem Terebinthi, & direxérunt áciem ad pugnandum contra Philíſthiim. Et Philiſthiim ſtabant ſuper montem ex parte hac, & Iſrael ſtabat ſupra montem ex áltera parte; vallíſque erat inter eos. Et egreſſus eſt vir ſpúrius de caſtris Philiſthinórum, nómine Góliath, de Geth, altitúdinis ſex cubitórum & palmi: & caſſis ærea ſuper caput ejus, & loricâ ſquamátâ induebátur: porrò pondus lorícæ ejus quinque míllia siclórum æris erat; & ócreas æreas habébat in crúribus; & clypeus æreus tegébat húmeros ejus. Haſtíle autem haſtæ ejus erat quaſi liciatórium texéntium; ipſum autem ferrum haſtæ ejus ſexcentos ſiclos habébat ferri: & ármiger ejus antecedébat eum.

℟. Deus plebis. 191.

Lectio ij.

STanſque clamábat adverſum phalangas Iſrael, & dicébat eis: Quare veniſtis paráti ad prælium? Numquid ego non ſum Philiſthæus, & vos ſervi Saül? Elígite ex vobis virum, & deſcendat ad ſinguláre certámen. Si quíverit pugnáre mecum, & percúſſerit me, érimus vobis ſervi; ſi autem ego prævalúero, & percúſſero eum, vos ſervi éritis, & ſerviétis nobis. Et aiébat Philiſthæus: Ego exprobrávi agmínibus Iſrael hódie: Date mihi virum, & íneat mecum ſinguláre certámen. Audiens autem Saül & omnes Iſraelítæ ſermónes Philiſthæi hujuſcémodi, ſtupébant, & metuébant nimis.

℟. Dixit Sámuel 190.

Lectio iij.

ET dixit David: Ego ſervus tuus vadam, & pugnábo adversùs Philiſthæum. Et ait Saül ad David: Non vales reſíſtere Philiſthæo iſti, nec pugnare adversùs eum, quia puer es; hic autem vir bellátor eſt ab adoleſcéntia ſua. Dixítque David ad Saül: Paſcébat ſervus tuus patris ſui gregem, & veniébat leo, vel urſus, & tollébat aríetem de médio gregis; & perſequébar eos, & percutiébam, eruebamque de ore eórum: & illi conſurgébant adversùm me, & apprehendébam mentum eórum, & ſuffo-

cábam interficiebamque eos. Nam & leónem & urſum interféci ego ſervus tuus: erit ígitur & Philiſthæus hic incircumcíſus, quaſi unus ex eis. Nunc vadam, & áuferam oppróbrium pópuli; quóniam quis eſt iſte Philiſthæus incircumcíſus, qui auſus eſt maledícere exercítui Dei viventis? Et ait David: Dóminus qui erípuit me de manu leónis, & de manu urſi, ipſe me liberábit de manu Philiſthæi hujus. Dixit autem Saül ad David: Vade, & Dóminus tecum ſit.

℟. Numquid. 192.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 17.

TUlit David báculum ſuum quem ſemper habébat in mánibus; & elégit ſibi quinque limpidíſſimos lápides de torrente, & miſit eos in peram paſtorálem quam habébat ſecum, & fundam manu tulit; & proceſſit adversùm Philiſthæum. Ibat autem Philiſthæus incédens, & appropinquans adversùm David, & ármiger ejus ante eum. Cùmque inſpexiſſet Philiſthæus, & vidiſſet David, deſpexit eum; erat enim adoleſcens, rufus, & pulcher aſpectu. Et dixit Philiſthæus ad David: Numquid ego canis ſum, quòd tu venis ad me cum báculo? Et maledixit Philiſthæus David in diis ſuis; dixitque ad David: Veni ad me, & dabo carnes tuas volatílibus cœli & béſtiis terræ. Dixit autem Dávid ad Philiſthæum: Tu venis ad me cum gládio, & haſta, & clypeo; ego autem vénio ad te in nómine Dómini exercítuũ, Dei ágminum Iſrael, quibus exprobraſti hódie: & dabit te Dóminus in manu mea, & percútiam te, & áuferam caput tuum à te.

℟. Dilectus. 190.

Lectio ij.

CUm ergo ſurrexiſſet Philiſthæus, & veníret, & appropinquáret contra David, feſtinávit David, & cucurrit ad pugnam ex adverſo Philiſthæi. Et miſit manum ſuam in peram: tulitque unum lápidem, & fundâ jecit, & circumdúcens percuſſit Philiſthæum in fronte: & infixus eſt lapis in fronte ejus, & cécidit in fáciem ſuam ſuper terram. Prævaluitque David adversùm Philiſthæum in funda & lápide, percuſſumque Philiſthæum interfécit. Cùmque gládium non habéret in manu David, cucurrit & ſtetit ſuper Philiſthæum, & tulit gládium ejus, & eduxit eum de vagína ſua; & interfécit eum, præciditque caput ejus. Videntes autem Philíſthiim quòd mórtuus eſſet fortíſſimus eórum, fugérunt. Et conſurgentes viri Iſrael & Juda vociferáti ſunt, & perſecúti ſunt Philiſthæos usque dum venírent in vallem, & usque ad portas Accaron.

℟. Dixit Sámuel. 190.

Lectio iij, Cap. 18.

POrrò cùm reverterétur percuſſo Philiſthæo David, egreſſæ ſunt mulíeres de univerſis úrbibus Iſrael, cantantes, chorosque ducentes in occurſum Saül regis, in tympanis

lætítiæ, & in ſiſtris. Et præcinébant mulíeres ludentes, atque dicentes: Percuſſit Saül mille, & David decem míllia. Irátus eſt autem Saül nimis, & displícuit in óculis ejus ſermo iſte, dixitque: Dedérunt David decem míllia, & mihi mille dedérunt: quid ei ſúpereſt, niſi ſolum regnum? Non rectis ergo óculis Saül aſpiciébat David à die illa, & deinceps. Poſt diem autem álteram inváſit ſpíritus Dei malus Saül, & prophetábat in médio domûs ſuæ; David autem pſallébat manu ſuâ, ſicut per ſíngulos dies. Tenebatque Saül lánceam, & miſit eam, putans quòd configere poſſet David cum paríete: & declinávit David à fácie ejus ſecundò. Et tímuit Saül David, eò quòd Dóminus eſſet cum eo, & à ſe receſſiſſet.

℟. Si in toto corde veſtro revertímini. 191.

SABBATO.

De libro primo Regum.

Lectio j. Cap. 26.

AIt David ad Achímelech Hethæum, & Abíſai filium Sárviæ, fratrem Joab, dicens: Quis deſcendet mecum ad Saül in caſtra? Dixitque Abíſai: Ego deſcendam tecum. Venérunt ergo David & Abíſai ad pópulum nocte, & invenérunt Saül jacentem & dormientem in tentório, & haſtam fixam in terra ad caput ejus; Abner autem & pópulum dormientes in circúitu ejus. Dixitque Abíſai ad David: Conclúſit Deus inimícum tuum hódie in manus tuas; nunc ergo perfódiam eum lánceâ in terra ſemel, & ſecundò opus non erit. Et dixit David ad Abíſai; Ne interfícias eum; quis enim extendet manum ſuam in chriſtum Dómini, & innocens erit? Et dixit David: Vivit Dóminus, quia niſi Dóminus percúſſerit eum, aut dies ejus vénerit ut moriátur, aut in prælium deſcendens períerit; propítius ſit mihi Dóminus ne extendam manum meam in chriſtum Dómini. Nunc ígitur tolle haſtam quæ eſt ad caput ejus, & ſcyphum aquæ, & abeámus.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

TUlit ígitur David haſtam, & ſcyphum aquæ, qui erat ad caput Saül, & abiérunt: & non erat quiſquam qui vidéret, & intellígeret, & evigiláret; ſed omnes dormiébant, quia ſopor Dómini irrúerat ſuper eos. Cùmque tranſiſſet David ex adverſo, & ſtetiſſet in vértice montis de longè, & eſſet grande intervallum inter eos, clamávit David ad pópulum, & ad Abner filium Ner, dicens: Nonne respondébis, Abner? Et reſpondens Abner, ait: Quis es tu qui clamas, & inquiétas regem? Et ait David ad Abner: Numquid non vir tu es? & quis álius ſímilis tuî in Iſrael? quare ergo non cuſtodiſti dóminum tuum regem? ingreſſus eſt enim unus de turba, ut interfíceret regem dóminum tuum. Non eſt bonum

hoc quod feciſti : vivit Dóminus, quóniam filii mortis eſtis vos, qui non cuſtodiſtis dóminum veſtrum, chriſtum Dómini. Nunc ergo vide ubi ſit haſta regis, & ubi ſit ſcyphus aquæ, qui erat ad caput ejus.

Lectio iij.

COgnóvit autem Saül vocem David, & dixit : Numquid vox hæc tua, fili mi David ? Et ait David : Vox mea, dómine mi rex. Et ait : Quam ob cauſam dóminus meus perſéquitur ſervū ſuum? Quid feci ? aut quod eſt malum in manu mea? Nunc ergo audi, oro, dómine mi rex, verba ſervi tui : Si Dóminus incitat te adversùm me, odorétur ſacrificium ; ſi autem filii hóminum, maledicti ſunt in conſpectu Dómini, qui ejecérunt me hódie, ut non hábitem in hæreditáte Dómini, dicentes : Vade, ſervi diis aliénis. Et nunc non effundátur ſanguis meus in terram coram Dómino ; quia egreſſus eſt rex Iſrael, ut quærat púlicem unum, ſicut perſéquitur perdix in móntibus. Et ait Saül : Peccávi : revértere, fili mi David ; nequáquam enim ultrà tibi malefáciam, eò quòd pretióſa fúerit ánima mea in óculis tuis hódie : appáret enim quòd ſtultè égerim, & ignoráverim multa nimis.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. David in ſua miſericórdia conſecútus eſt ſedem regni in ſécula. 1. *Mach.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA QUARTA
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber ſecundus Regum.

Lectio j. Cap. 1.

FActum eſt, poſtquàm mórtuus eſt Saül, ut David reverterétur à cæde Amalec, & manéret in Siceleg duos dies. In die autem tértiâ appáruit homo véniens de caſtris Saül, veſte conſciſſâ, & púlvere conſperſus caput. Et ut venit ad David, cécidit ſuper fáciem ſuam, & adorávit. Dixitque ad eum David : Unde venis? Qui ait ad eum : De caſtris Iſrael fugi. Et dixit ad eum David : Quod eſt verbum quod factum eſt ? índica mihi. Qui ait : Fugit pópulus ex prælio, & multi corruentes è pópulo mórtui ſunt : ſed & Saül & Jónathas fílius ejus interiérunt.

℟. Elégit Dóminus David ſervum ſuum, & * Súſtulit eum de grégibus óvium : de poſt fœtantes accépit eum páſcere Jacob ſervum ſuum, & Iſrael hæreditátem ſuam. ℣. Amóto Saül, ſuſcitávit illis David regem ; cui teſtimónium pérhibens, dixit : Invéni David fílium Jeſſe, virum ſecundùm cor meum. * Súſtulit. *Pſ.* 77. *Act.* 13.

Lectio ij.

DIxitque David ad adoleſcentem qui nuntiábat ei : Unde ſcis quia mórtuus eſt Saül, & Jónathas fílius ejus? Et ait adoleſcens qui nuntiábat ei : Caſu veni in montem Gélboe, & Saül incumbébat

ſuper haſtam ſuam: porrò currus & équites appropinquábant ei; & converſus poſt tergum ſuum, videnſque me vocávit. Cui cùm reſpondiſſem, Adſum; dixit mihi: Quisnam es tu? Et áio ad eum: Amalecites ego ſum. Et locútus eſt mihi: Sta ſuper me, & intérfice me; quóniam tenent me angúſtiæ, & adhuc tota ánima mea in me eſt. Stansque ſuper eum, occídi illum; ſciébam enim quòd vívere non póterat poſt ruínam; & tuli diadéma quod erat in cápite ejus, & armillam de bráchio illíus, & áttuli ad te dóminum meum huc.

℟. Quaſi adeps ſeparátus à carne, ſic David à fíliis Iſrael. Occídit gigantem: * In tollendo manum, ſaxo fundæ dejécit exultatiónem Golíæ; nam invocávit Dóminum omnipoténtem. ℣. Si quis Deì cultor eſt, & voluntátem ejus facit, hunc exaudit. * In. *Eccli.* 47. *Joan.* 9.

Lectio iij.

APprehendens autem David veſtimenta ſua ſcidit, omnesque viri qui erant cum eo; & planxérunt, & flevérunt, & jejunavérunt usque ad véſperam ſuper Saül, & ſuper Jónatham fílium ejus, & ſuper pópulum Dómini, & ſuper domum Iſrael, eò quòd corruiſſent gládio. Dixitque David ad júvenem qui nuntiáverat ei: Unde es tu? Qui reſpondit: Fílius hóminis ádvenæ Amalecítæ ego ſum. Et ait ad eum David: Quare non timuiſti míttere manum tuam ut occíderes chriſtum Dómini? Vocansque David unum de púeris ſuis, ait: Accédens írrue in eum. Qui percuſſit illum, & mórtuus eſt. Et ait ad eum David: Sanguis tuus ſuper caput tuum; os enim tuum locútum eſt adversùm te, dicens: Ego interféci chriſtum Dómini.

℟. Nunquam legiſtis quid fécerit David quando eſúriit? quómodò introívit in domum Dei ſub Abíathar príncipe Sacerdótum, * Et † Panes propoſitiónis manducávit, quos non licébat manducáre niſi Sacerdótibus. ℣. Dedit ei Sacerdos ſanctificátum panem; neque enim erat ibi panis niſi tantùm panes propoſitiónis qui ſubláti fúerant à fácie Dómini. * Et panes. Glória Patri. † Panes. *Marc.* 2. 1. *Reg.* 21.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 2. *de David & Saül.*

Lectio iv.

CUm Saül incidiſſet in manus David, poſt datam ſalútem inſequens illum, & occídere volens, cùmque poſſet hoſtem cum univérſo exércitu concídere, dimíſit illum íntegrum & incólumem; ideóque cùm ſciret morbum regis immedicábilem eſſe, neque illum unquam hoſtílem in ſe ánimum poſitúrum, ſubmóvit ſeſe ab óculis illíus, & apud bárbaros vitam agébat, ſérviens, honóre privátus, pudóre ſuffúſus, labóre ac miſériâ ſibi ipſi parans ad victum neceſſária. Atqui non

hoc tantùm eſt quod mirémur; ſed illud quoque, quòd poſtéaquàm audíerat regem in ácie cecidiſſe, diſcídit veſtem, & cínere ſe conſperſit, & eo luctu luxit, quo quis lugéret amiſſo primogénito germanoque fílio. Subinde nomen illíus inclámans unà cum fílii nómine, compóſitis étiam encómiis, ac voces acerbi dolóris teſtes emittens, impranſus manſit uſque ad véſperam, éxecrans & ipſa loca quæ Saúlis ſánguinem excéperant.

℟. Tabernáculum teſtimónii fuit cum pátribus noſtris, uſque in diébus David, qui invénit grátiam ante Deum, * Et pétiit ut inveníret tabernáculum Deo Jacob. ℣. Meménto, Dómine, David, & omnis manſuetúdinis ejus, ſicut jurávit Dómino. * Et pétiit. *Act.* 7. *Pſ.* 131.

Lectio v.

NUnc mihi quiſque recordétur inimíci qui læſit, dolóre etiamnum in ánimo æſtuante, atque hunc & vivum ſervet, & vitâ defunctum deplóret, haud quidem ad oſtentatiónem, ſed ex ánimo veroque corde; etiamſi quid perferendum ſit incómmodi, ne quid offendat eum qui læſit, ómnia tum fáciat, tum patiátur, magna à Deo expectans præmia. En hic étiam regnum adeptus eſt, nec tamen inquinávit cæde manus; ſed dexteram habens puram, ſic corónâ redimítus eſt, ſic ad ſólium aſcendit, púrpurâ ac diadémate magnificéntius encómium geſtans, vidélicet quòd hoſti pepercíſſet, quòd eumde[m] ... tinctum luxíſſet. Idcirco ... vivus modò, ſed & m[ortuus] ... hóminum memóriâ cel[ebra]tur.

℟. Dilexit David Deu[m] ... fecit illum; & dedit illi c[ontra] inimícos poténtiam: Dó[minus] purgávit peccáta ipsíus ... * Exaltávit in æternum ... ejus, & dedit illi teſtame[ntum] regni, & ſedem glóriæ ... rael. ℣. Erexit Dóminus ... ſalútis nobis in domo ... púeri ſui, ſicut locútus e[ſt per] os ſanctórum qui à ſǽcul[o ſunt] Prophetárum ejus. * Exa[ltávit]. *Eccli.* 47. *Luc.* 1.

Homil. 3. *Lectio* ...

MUlti, defunctis ini[micis] ... in illórum líberos ... quam in eos habébant, e... runt. At non ita generó[ſus] ... magnánimus iſte David ... & viventem inimícum ... vávit, & illo defuncto, ... voléntiam quam erga ... géſſerat, fíliis exhíbuit. ... illíus mensâ ſánctius, ... cingébant fílii hoſtis; h... inquam, occídere co... Quid illo convívio ſpi... lius, in quo tam multæ ... dábant benedictiónes? ... pótiùs quàm hóminis c... cantis erat. Síquidem i... fílios amplecti & amár... illíus fílium, qui tóties ... tentaſſet è médio tóllere, ... id móliens exceſſiſſet è ... id facit ut in illum chor... ferátur.

℟. David in ſua gener[atióne] cùm adminiſtraſſet vol[untátem] Dei, dormívit; * Et ap[poſitus] eſt ad patres ſuos. ℣. M...

eſt in ſenectúte bona, plenus diérum, & divítiis, & glóriâ; * Et appóſitus. Glória Patri. * Et appóſitus eſt. *Act.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Cùm turbæ irrúerent in Jeſum, ut audírent verbum Dei, & ipſe ſtabat ſecùs ſtagnum Genézareth. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 4.

UBi Dóminus multis impertívit vária génera ſanitátum, nec témpore, nec loco cœpit ab ſtúdio ſanandi turba cohibéri. Veſper incúbuit, ſequebantur: ſtagnum occurrit, urgébant. Et ídeò ascendit in Petri navim. Hæc eſt illa navis quæ adhuc ſecundùm Matthæum flúctuat, ſecundùm Lucam replétur píſcibus; ut & princípia Eccléſiæ fluctuantis, & poſterióra exuberantis agnoſcas. Sanctus Lucas eam ſibi navim, in qua Petrus piſcarétur, elégit. Non turbátur iſta quæ Petrum habet, in qua prudéntia návigat, abeſt perfídia, fides ſpirat. Quemádmodùm enim turbári póterat, cui præerat is in quo Eccléſiæ firmamentum eſt? Illìc ergo turbátio, ubi módica fides: hîc ſecúritas, ubi perfecta diléctio.

℟. Cùm turbæ irrúerent in Jeſum ut audírent verbum Dei, ascendens in navim quæ erat Simónis, * Sedens docébat de navícula turbas. ℣. Sapiéntia in cápite turbárum clámitat: Convertímini ad correptiónem meam; en oſtendam vobis verba mea. * Sedens. *Luc.* 5. *Prov.* 1.

Lectio viij.

ETſi áliis imperátur ut laxent rétia ſua, ſoli tamen Petro dícitur: Duc in altum, hoc eſt in profundum diſputatiónum. Quid enim tam altum, quàm altitúdinem divitiárum vidére, ſcire Dei Fílium, & profeſſiónem divínæ generatiónis aſſúmere? Quam licèt mens non queat humána plenæ ratiónis inveſtigatióne comprehéndere; fídei tamen plenitúdo compléctitur. In hoc altum diſputatiónis Eccléſia à Petro dúcitur, ut vídeat hinc reſurgentem Dei Fílium, inde Spíritum ſanctum profluentẽ. Quæ ſunt autem Apoſtolórum quæ laxári jubentur rétia, niſi verbórum complexiónes, & quaſi quidam oratiónis ſinus, & diſputatiónum receſſus, qui eos quos céperint, non amittant? Et bene Apoſtólica inſtrumenta piſcandi rétia ſunt, quæ non captos périmunt, ſed reſervant, & de profundo ad lumen éxtrahunt; fluctuantes de ínfimis ad ſuperna tradúcunt.

℟. Ut ceſſávit Jeſus loqui, dixít ad Simónem: Duc in altum, & * Laxáte rétia veſtra in captúram. ℣. Ecce ego mittam piſcatóres multos, dicit Dóminus, & piſcabuntur fílios Iſrael. * Laxáte. *Luc.* 5. *Jerem.* 16.

Lectio ix.

PRæceptor, inquit, per totam noctem laborantes, nihil cépimus; ſed in verbo tuo laxábo rétia. Et ego, Dómine, ſcio quia nox mihi eſt, quando non ímperas. Expecto ut jubéas: in verbo tuo laxábo rétia. O vácua præſúmptio! ô humílitas fructuóſa! Qui nihil ánteà céperant, magnam in verbo Dómini conclúdunt píscium multitúdinem. Non hoc humánæ facúndiæ opus, ſed ſupernæ vocatiónis eſt munus. Cedunt diſputatiónes hóminum: fide ſuâ plebs credit. Rumpuntur rétia, nec lábitur piscis. Vocantur ad adjumentum ſócii qui erant in ália navi. Quæ eſt illa ália navis, niſi fortè Judæa, ex qua Joannes & Jacóbus eliguntur? Hi de Synagóga ad navem Petri, hoc eſt, ad Eccléſiam convenérunt, ut implérent ambas navículas. Omnes enim in nómine Jeſu génua flectunt, ſive Judæus, ſive Græcus: ómnia & in ómnibus Chriſtus.

℞. Simon dixit Jeſu: Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cépimus; in verbo autem tuo laxábo rete. Cùm hoc feciſſent, * Concluſérunt píscium multitúdinem copióſam. ℣. Ipſi vidérunt ópera Dómini, & mirabília ejus in profundo. * Concluſérunt. Glória Patri. * Concluſérunt. *Luc.* 5. *Pſ.* 106.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Rumpebátur rete eórum; & annuérunt ſóciis qui erant in ália navi, ut venírent. Et venérunt, & implevérunt ambas navículas, ita ut penè m[...] rentur. *Luc.* 5.

Oratio.

DA nobis, quæſumus [...] mine, ut & mundi c[...] pacíficè nobis tuo órdine [...] gátur, & Eccléſia tua tran[...] devotióne lætétur; Per D[...] num.

Ad Magníficat. *Ant.* [...] Simon Petrus prócidit ad [...] nua Jeſu, dicens: Exi à [...] quia homo peccátor ſum, [...] mine. Stupor enim circu[...] derat eum, & omnes qui [...] illo êrant, in captúra pís[...] quam céperant. *Luc.* 5.

FERIA SECUN[...]

De libro ſecundo Regu[...]

Lectio j. Cap. [...]

POſt hæc conſúluit [...] vid Dóminum, di[...] Num ascendam in [...] de civitátibus Juda? [...] Dóminus ad eum: Asc[...] Dixitque David: Quò a[...] dam? Et reſpondit ei: [...] bron. Ascendit ergo Dav[...] duæ uxóres ejus, Achí[...] Jezraelítes, & Abígail [...] Nabal Carméli: ſed & [...] qui erant cum eo, duxit [...] síngulos cum domo ſu[...] manſérunt in óppidis He[...] Veneruntque viri Juda, [...] xérunt ibi David, ut re[...] ſuper domum Juda.

℞. Elégit Dóminus. [...]

Lectio ij.

ET nuntiátum eſt D[...] quòd viri Jabes G[...] ſepeliſſent Saül. Miſit erg[...] vid núntios ad viros Jab[...] laad, dixitque ad eos: [...] dicti vos Dómino, qui [...] miſericórdiam hanc cu[...]

mino veſtro Saül, & ſepeliſtis eum. Et nunc retríbuet vobis quidem Dóminus miſericórdiam & veritátem; ſed & ego reddam grátiam, eò quòd feciſtis verbum iſtud. Confortentur manus veſtræ, & eſtóte filii fortitúdinis; licèt enim mórtuus ſit dóminus veſter Saül, tamen me unxit domus Juda in regem ſibi.

℟. Quaſi adeps. 201.

Lectio iij.

ABner autem fílius Ner, princeps exércitûs Saül, tulit Isboſeth filium Saül, & circumduxit eum per caſtra; regemque conſtítuit ſuper Gálaad, & ſuper Geſſúri, & ſuper Jézrael, & ſuper Ephraim, & ſuper Bénjamin, & ſuper Iſrael univerſum. Quadraginta annórum erat Isboſeth fílius Saül, cùm regnáre cœpiſſet ſuper Iſrael; & duóbus annis regnávit: ſola autem domus Juda ſequebátur David. Et fuit número diérum, quos commorátus eſt David ímperans in Hebron ſuper domum Juda, ſeptem annórum & ſex ménſium.

℟. Nunquam. 201.

FERIA TERTIA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 3.

CUm eſſet prælium inter domum Saül & domum David, Abner fílius Ner regébat domũ Saül. Fúerat autem Saúli concubína, nómine Respha, fília Aia. Dixitque Isboſeth ad Abner: Quare ingreſſus es ad concubínam patris mei? Qui irátus nimis propter verba Isboſeth, ait: Numquid caput canis ego ſum adversùm Judam hódie, qui fécerim miſericórdiã ſuper domum Saül patris tui, & ſuper fratres & próximos ejus, & non trádidi te in manus David; & tu requiſiſti in me quod argúeres pro mulíere hódie? Hæc fáciat Deus Abner, & hæc addat ei, niſi quómodò jurávit Dóminus David, ſic fáciam cum eo, ut transferátur regnum de domo Saül; & elevétur thronus David ſuper Iſrael, & ſuper Judam, à Dan usque Berſabée. Et non pótuit reſpondére ei quidquam, quia metuébat illum.

℟. Tabernáculum. 202.

Lectio ij.

MIſit ergo Abner núntios ad David pro ſe dicentes: Cujus eſt terra? Et ut loquerentur: Fac mecum amicítias, & erit manus mea tecum, & redúcam ad te univerſum Iſrael. Qui ait: Optimè: ego fáciam tecum amicítias; ſed unam rem peto à te, dicens: Non vidébis fáciem meam, ántequàm addúxeris Michol fíliam Saül; & ſic vénies, & vidébis me. Miſit autem David núntios ad Isboſeth fílium Saül, dicens: Redde uxórem meam Michol, quam despondi mihi centum præpútiis Philíſthiim. Miſit ergo Isboſeth, & tulit eam à viro ſuo Pháltiel, fílio Lais.

℟. Dilexit. 202.

Lectio iij.

SErmónem quoque íntulit Abner ad ſenióres Iſrael, dicens: Tam herì quàm nudiuſtértiùs quærebátis David

ut regnáret ſuper vos. Nunc ergo fácite, quóniam Dóminus locútus eſt ad David, dicens: In manu ſervi mei David ſalvábo pópulum meum Iſrael de manu Philíſthiim, & ómnium inimicórum ejus. Locútus eſt autem Abner étiam ad Bénjamin. Et ábiit ut loquerétur ad David in Hebron, ómnia quæ placúerant Iſraéli, & univerſo Bénjamin. Venitque ad David in Hebron cum viginti viris; & fecit David Abner & viris ejus qui vénerant cum eo, convívium. Et dixit Abner ad David: Surgam, ut cóngregem ad te dóminum meum regem omnem Iſrael, & íneam tecum fœdus, & ímperes ómnibus, ſicut desíderat ánima tua.

℟. David. 202.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 4.

VEnientes filii Remmon Berothítæ, Rechab & Báana, ingreſſi ſunt fervente die domum Isboſeth, qui dormiébat ſuper ſtratum ſuum merídie: & oſtiária domûs purgans tríticum, obdormívit. Ingreſſi ſunt autem domum latenter aſſumentes ſpicas trítici; & percuſſérunt eum in ínguine Rechab & Báana frater ejus, & fugérunt. Cùm autem ingreſſi fuiſſent domum, ille dormiébat ſuper lectum ſuum in conclávi, & percutientes interfecérunt eum; ſublatoque cápite ejus, abiérunt per viam deſerti totâ nocte: & attulérunt caput Isboſeth ad David in Hebron, dixeruntque ad regem: Ecce caput Isboſeth filii Saül inimíci tui, qui quærébat ánimam tuam; & dedit Dóminus dómino meo regi ultiónem hódie de Saül & de sémine ejus.

℟. Elégit. 200.

Lectio ij.

REspondens autem David Rechab & Báana fratri ejus, filiis Remmon Berothítæ, dixit ad eos: Vivit Dominus, qui éruit ánimam meam de omni angúſtia; quóniam eum qui annuntiáverat mihi, & díxerat: Mórtuus eſt Saül; qui putábat ſe próſpera nuntiáre, ténui, & occídi eum in Síceleg, cui oportébat mercédem dare pro núntio: quantò magìs nunc, cùm hómines ímpii interfecérunt virum innóxium in domo ſua ſuper lectum ſuum, non quæram ſánguinem ejus de manu veſtra, & áuferam vos de terra? Præcépit itaque David púeris ſuis, & interfecérunt eos: præcidentesque manus & pedes eórum, ſuspendérunt eos ſuper piscínam in Hebron; caput autem Isboſeth tulérunt, & ſepeliérunt in ſepulcro Abner in Hebron.

℟. Quaſi adeps. 201.

Lectio iij. Cap. 5.

ET venérunt univerſæ tribus Iſrael ad David in Hebron, dicentes: Ecce nos, os tuum & caro tua ſumus: ſed & heri & nudiuſtértiùs cùm eſſet Saül rex ſuper nos, tu eras edúcens & redúcens Iſrael; dixit autem Dóminus ad te: Tu paſces pópulum meum Iſrael, & tu eris dux ſuper Iſ-

rael. Venérunt quoque & ſenióres Iſrael ad regem in Hebron, & percuſſit cum eis rex David fœdus in Hebron coram Dómino; unxeruntque David in regem ſuper Iſrael. Fílius tríginta annórum erat David, cùm regnáre cœpiſſet; & quadraginta annis regnávit. In Hebron regnávit ſuper Judam ſeptem annis & ſex ménſibus: in Jerúſalem autem regnávit triginta tribus annis ſuper omnem Iſrael & Judam. Et ábiit rex, & omnes viri qui erant cum eo, in Jerúſalem ad Jebuſæum habitatórem terræ; dictumque eſt David ab eis: Non ingrediéris huc, niſi abſtúleris cæcos & claudos, dicentes: Non ingrediétur David huc. Cepit autem David arcem Sion, hæc eſt cívitas David.

℟. Nunquam. 201.

FERIA QUINTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 6.

CONgregávit rursùm David omnes electos ex Iſrael triginta míllia. Surrexitque David, & ábiit, & univerſus pópulus qui erat cum eo de viris Juda, ut addúcerent arcam Dei, ſuper quam invocátum eſt nomen Dómini exercítuum, ſedentis in Chérubim ſuper eam. Et impoſuérunt arcam Dei ſuper plauſtrum novum; tuleruntque eam de domo Abínadab, qui erat in Gábaa: Oza autem & Ahio fílii Abínadab minábant plauſtrum novum. Cùmque tuliſſent eam de domo Abínadab, qui erat in Gábaa, cuſtódiens arcam Dei, Ahio præcedébat arcam. David autem & omnis Iſrael ludébant coram Dómino in ómnibus lignis fabrefactis, & cítharis, & lyris, & tympanis, & ſiſtris, & cymbalis.

℟. Tabernáculum. 202.

Lectio ij.

POſtquàm autem venérunt ad áream Nachon, extendit Oza manum ad arcam Dei, & ténuit eam, quóniam calcitrábant boves, & declinavérunt eam. Iratusque eſt indignatióne Dóminus contra Ozam, & percuſſit eum ſuper temeritáte: qui mórtuus eſt ibi juxta arcam Dei. Contriſtátus eſt autem David, eò quòd percuſſiſſet Dóminus Ozam; & vocátum eſt nomen loci illíus, Percúſſio Ozæ, usque in diem hanc. Et extímuit David Dóminum in die illa, dicens: Quómodò ingrediétur ad me arca Dómini? Et nóluit divértere ad ſe arcam Dómini in civitátem David; ſed divertit eam in domum Obédedom Gethæi.

℟. Dilexit. 202.

Lectio iij.

ET habitávit arca Dómini in domo Obédedom Gethæi tribus ménſibus: & benedixit Dóminus Obédedom, & omnem domum ejus. Nuntiatumque eſt regi David quòd benedixiſſet Dóminus Obédedom & ómnia ejus, propter arcam Dei. Abiit ergo David, & adduxit arcam Dei de domo Obédedom in civitátem David cum gáudio: & erant cum David ſeptem chori,

& víctima vítuli. Cùmque transcendiſſent qui portábant arcam Dómini ſex paſſus, immolábat bovem & aríetem; & David ſaltábat totis víribus ante Dóminum.

℟. David. 202.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 7.

FActum eſt cùm ſediſſet rex in domo ſua, & Dóminus dediſſet ei réquiem úndique ab univerſis inimícis ſuis, dixit ad Nathan prophétam: Videsne quòd ego hábitem in domo cédrina, & arca Dei póſita ſit in médio péllium. Dixitque Nathan ad regem: Omne quod eſt in corde tuo, vade, fac; quia Dóminus tecum eſt. Factum eſt autem in illa nocte; & ecce ſermo Dómini ad Nathan, dicens: Vade, & lóquere ad ſervum meum David: Hæc dicit Dóminus: Numquid tu ædificábis mihi domum ad habitandum? Neque enim habitávi in domo ex die illa, quâ edúxi filios Iſràel de terra Ægypti, usque in diem hanc; ſed ambulábam in tabernáculo & in tentório.

℟. Elégit Dóminus. 200.

Lectio ij.

PEr cuncta loca quæ tranſívi cum ómnibus filiis Iſrael, Numquid loquens locútus ſum ad unam de tríbubus Iſrael, cui præcépi ut páſceret pópulum meum Iſrael, dicens: Quare non ædificaſtis mihi domum cédrinam? Et nunc hæc dices ſervo meo David: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Ego tuli te de páscuis ſequentem gréges, ut eſſes dux ſuper pópulum meum Iſrael: & fui tecum in ómnibus ubicumque ambulaſti, & interféci univerſos inimícos tuos à fácie tua; fecique tibi nomen grande, juxta nomen magnórum qui ſunt in terra. Et ponam locum pópulo meo Iſrael, & plantábo eum, & habitábit ſub eo, & non turbábitur ámpliùs: nec addent filii iniquitátis ut affligant eum ſicut priùs, ex die quâ conſtítui júdices ſuper pópulum meum Iſrael; & réquiem dabo tibi ab ómnibus inimícis tuis: prædicitque tibi Dóminus, quòd domum fáciat tibi Dóminus.

℟. Quaſi adeps 201.

Lectio iij.

CUmque compléti fúerint dies tui, & dormíeris cum pátribus tuis, ſuſcitábo ſemen tuum poſt te, quod egrediétur de útero tuo, & firmábo regnum ejus. Ipſe ædificábit domum nómini meo, & ſtabíliam thronum regni ejus usque in ſempiternum. Ego ero ei in patrem, & ipſe erit mihi in fílium: qui ſi iníquè áliquid géſſerit, árguam eum in virga virórum, & in plagis filiórum hóminum. Miſericórdiam autem meam non áuferam ab eo, ſicut ábſtuli à Saül quem amóvi à fácie mea. Et fidélis erit domus tua, & regnum tuum usque in ætérnum ante fáciem tuam, & thronus tuus erit firmus júgiter. Secundùm ómnia verba hæc, & juxta univerſam viſió-

nem iſtam, ſic locútus eſt Nathan ad David.

℟. Nunquam. 201.

SABBATO.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 11.

FActum eſt, vertente anno, eo témpore quo ſolent reges ad bella procédere, miſit David Joab, & ſervos ſuos cum eo, & univerſum Iſrael; & vaſtavérunt filios Ammon, & obſedérunt Rabba; David autem remanſit in Jerúſalem. Dum hæc agerentur, áccidit ut ſúrgeret David de ſtrato ſuo poſt merìdiem, & deambuláret in ſolário domûs régiæ; viditque mulíerem ſe lavantem, ex adverſo ſuper ſolárium ſuum: erat autem múlier pulcra valde. Miſit ergo rex, & requiſívit quæ eſſet múlier. Nuntiatumque eſt ei quòd ipſa eſſet Bethſabée filia Elíam, uxor Uríæ Hethæi. Miſſis itaque David núntiis, tulit eam; quæ cùm ingreſſa eſſet ad illum, dormívit cum ea; ſtatimque ſanctificáta eſt ab immundítia ſua, & reverſa eſt in domum ſuam concepto fœtu; mittenſque nuntiávit David, & ait: Concépi.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Noct. Dom. præced.*]

Lectio ij.

MIſit autem David ad Joab, dicens: Mitte ad me Uríam Hethæum. Miſitque Joab Uríam ad David. Et venit Urías ad David; quæſivitque David quàm rectè ágeret Joab, & pópulus, & quómodò adminiſtrarétur bellum. Et dixit David ad Uríam: Vade in domum tuam, & lava pedes tuos. Et egreſſus eſt Urías de domo regis, ſecutuſque eſt eum cibus régius. Dormívit autem Urías ante portam domûs régiæ cum áliis ſervis dómini ſui, & non deſcendit ad domum ſuam. Nuntiatumque eſt David à dicéntibus: Non ivit Urías in domum ſuam. Et ait David ad Uríam: Numquid non de via veniſti? quare non deſcendiſti in dómum tuam? Et ait Urías ad David: Arca Dei, & Iſrael, & Juda hábitant in papiliónibus, & dóminus meus Joab, & ſervi dómini mei ſuper fáciem terræ manent; & ego ingrédiar domum meam, ut cómedam & bibam, & dórmiam cum uxóre mea? Per ſalútem tuam, & per ſalútem ánimæ tuæ non fáciam rem hanc.

Lectio iij.

AIt ergo David ad Uríam: Mane hìc étiam hódie, & cras dimittam te. Manſit Urías in Jerúſalem in die illa & áltera: & vocávit eum David ut coméderet coram ſe & bíberet, & inebriávit eum: qui egreſſus véſpere, dormívit in ſtrato ſuo cum ſervis dómini ſui, & in domum ſuam non deſcendit. Factum eſt ergo manè, & ſcripſit David epíſtolam ad Joab, miſitque per manum Uríæ, ſcribens in epíſtola: Pónite Uríam ex adverſo belli, ubi fortíſſimum eſt prælium; & derelínquite eum, ut percuſſus intéreat.

Igitur cùm Joab obſidéret urbem, póſuit Uríam in loco ubi ſciébat viros eſſe fortiſſimos. Egreſſique viri de civitáte, bellábant adversùm Joab, & cecidérunt de pópulo servórum David; & mórtuus eſt étiam Urías Hetæus.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Dixit David ad Deum: Peccávi nimis Dómino; óbſecro, aufer iniquitátem ſervi tui, quia inſipienter egi. 1. *Paral.* 21.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA V.
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 11 & 12.

AUdívit uxor Uríæ quòd mórtuus eſſet Urías vir ſuus, & planxit eum. Transacto autem luctu, miſit David, & introdúxit eam in domum ſuam, & facta eſt ei uxor, peperitque ei fílium: & diſplícuit verbum hoc quod fécerat David, coram Dómino. Miſit ergo Dóminus Nathan ad David. Qui cùm veniſſet ad eum, dixit ei: Duo viri erant in civitáte una, unus dives, & alter pauper: dives habébat oves & boves plúrimos valde; pauper autem nihil habébat omníno, præter ovem unam párvulam quam émerat & nutríerat, & quæ créverat apud eum cum fíliis ejus ſimul, de pane illíus cómedens, & de cálice ejus bibens, & in ſinu illíus dórmiens; eratque illi ſicut fília. Cùm autem peregrínus quidam veniſſet ad dívitem, parcens ille, ſúmere de óvibus & de bobus ſuis, ut exhibéret convívium peregríno illi qui vénerat ad ſe, tulit ovem viri páuperis, & præparávit cibos hómini qui vénerat ad ſe.

℟. Elégit Dóminus David ſervum ſuum, & * Súſtulit eum de grégibus óvium: de poſt fœtantes accépit eum páscere Jacob ſervum ſuum, & Iſrael hæreditátem ſuam. ℣. Amóto Saül, ſuscitávit illis David regem; cui teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni David fílium Jeſſe, virum ſecundùm cor meum. * Súſtulit eum. *Pſ.* 77. *Act.* 13.

Lectio ij.

IRátus autem indignatióne David adversùs hóminem illum nimis, dixit ad Nathan: Vivit Dóminus, quóniam fílius mortis eſt vir qui fecit hoc: ovem reddet in quadruplum, eò quòd fécerit verbum iſtud, & non pepércerit. Dixit autem Nathan ad David: Tu es ille vir. Hæc dicit Dóminus Deus Iſrael: Ego unxi te in regem ſuper Iſrael, & ego érui te de manu Saül, & dedi tibi domum dómini tui, & uxóres dómini tui in ſinu tuo, dedíque tibi domum Iſrael & Juda; & ſi parva ſunt iſta, adjíciam tibi multò majóra.

℟. Quaſi adeps ſeparátus à carne, ſic David à fíliis Iſrael. Occídit gigantem * In tollendo mánum, ſaxo fundæ dejécit exultatiónem Golíæ; nam invocávit Dñum omnipotentem. ℣. Si quis Dei cultor eſt, & voluntátem ejus facit, hunc exaudit. * In. *Eccli.* 47. *Joan.* 9.

Lectio iij.

QUare ergo contempſiſti verbum Dómini, ut fáceres malum in conſpectu meo? Uríam Hethæum percuſſiſti gládio, & uxórem illíus accepiſti in uxórem tibi, & interfeciſti eum gládio filiórum Ammon: quámobrem non recédet gládius de domo tua usque in ſempitérnum, eò quòd despéxeris me, & túleris uxórem Uriæ Hethæi, ut eſſet uxor tua. Itaque hæc dicit Dóminus: Ecce ego ſuscitábo ſuper te malum de domo tua, & tollam uxóres tuas in óculis tuis, & dabo próximo tuo, & dórmiet cum uxóribus tuis in óculis ſolis hujus. Tu enim feciſti abscóndité; ego autem fáciam verbum iſtud in conſpectu omnis Iſrael, & in conſpectu ſolis.

℟. Nunquam legiſtis quid fécerit David quando eſúriit, quómodò introívit in domum Dei ſub Abíathar príncipe Sacerdótum, * Et † Panes propoſitiónis manducávit, quos non licébat manducáre niſi Sacerdótibus? ℣. Dedit ei Sacerdos ſanctificátum panem; neque enim erat ibi panis niſi tantùm panes propoſitiónis, qui ſubláti fúerant à fácie Dómini. * Et panes. Glória Patri. † Panes. *Marc.* 2. 1. *Reg.* 21.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epiſcopi, de Apológia David.

Ad Theodoſ. Auguſt. Cap. 2.

Lectio iv.

UNusquisque noſtrûm per ſíngulas horas quàm multa delinquit; & tamen unusquisque de plebe peccátum ſuum confitendum non putat. Ille rex tantus ac potens, ne exíguo quidem momento manére penès ſe delicti paſſus eſt conſciéntiam; ſed præmatúrâ confeſſióne, atque immenſo dolóre, réddidit peccátum ſuum Dómino. Quem mihi nunc fácilè repérias honorátum ac dívitem, qui, ſi arguátur alicújus culpæ reus, non moleſtè ferat? At ille régio clarus império, tot divínis probátus oráculis, cùm à priváto hómine corriperétur quòd gráviter deliquiſſet, non indignátus infrémuit, ſed confeſſus ingémuit culpæ dolóre.

℟. Tabernáculum teſtimónii fuit cum pátribus noſtris usque in diébus David, qui invénit grátiam ante Deum, * Et pétiit ut inveníret tabernáculum Deo Jacob. ℣. Meménto, Dómine, David, & omnis manſuetúdinis ejus, ſicut jurávit Dómino. * Et. *Act.* 7. *Pſ.* 131.

Lectio v.

DEnique Dóminum dolor íntimi movit affectûs, ut Nathan díceret: Quóniam pœnítuit te, & Dóminus tránſtulit peccátum tuum. Matúritas ítaque véniæ profundam regis fuiſſe pœniténtiam declarávit, quæ tanti erróris offenſam tradúxerit. Alii hómines, cùm à ſacerdótibus corripiuntur, peccátum ſuum ingrávant, dum negáre cúpiunt aut defféndere; ibique eórum lapſus eſt major ubi desperátur corréctio. Sancti autem Dómini qui conſum-

máre pium certámen géſtiunt & cúrrere curſum ſalútis, ſícubi fortè ut hómines corrúerint, natúræ magìs fragilitáte, quàm peccandi libídine, acrióres ad currendum reſurgunt, pudóris ſtímulo majóra reparantes certámina; ut non ſolùm nullum attuliſſe æſtimétur lapſus impedimentum, ſed étiam velocitátis incentíva cumulaſſe.

℟. Dilexit David Deum qui fecit illum; & dedit illi contra inimícos poténtiam: Dóminus purgávit peccáta ipsíus, & * Exaltávit in æternum cornu ejus, & dedit illi teſtamentum regni, & ſedem glóriæ in Iſrael. ℣. Erexit Dóminus cornu ſalútis nobis in domo David púeri ſui, ſicut locútus eſt per os ſanctórum qui à ſeculo ſunt Prophetárum ejus. * Exaltávit. *Eccli.* 47. *Luc.* 1.

Cap. 4. *Lectio vj.*

PEccávit David, quod ſolent reges: ſed pœniténtiam geſſit, flevit, ingémuit, quod non ſolent reges. Conſeſſus eſt culpam, obſecrávit indulgéntiam, humi ſtratus deplorávit ærumnam, jejunávit, orávit, confeſſiónis ſuæ teſtimónium in perpétua ſécula vulgáto dolóre transmíſit. Quod erubeſcunt fácere privàti, rex non erúbuit confitéri. Qui tenentur légibus, audent ſuum negáre peccátum, dedignantur rogáre indulgéntiam, quam petébat qui nullis légibus tenebátur humánis. Quòd peccávit, conditiónis eſt; quod ſupplicávit, correctiónis. Lapſus commúnis, ſed ſpeciális confeſſio. Culpam itaque incidiſſe, natúræ eſt; diluiſſe, virtútis.

℟. David in ſua generatióne cùm adminiſtraſſet voluntáti Dei, dormívit; * Et appóſitus eſt ad patres ſuos. ℣. Mórtuus eſt in ſenectúte bona, plenus diérum, & divítiis, & glóriâ, * Et appóſitus eſt. Glória Patri. * Et. *Act.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Dico vobis, quia niſi abundáverit juſtítia veſtra plusquàm Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórũ. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 16. *in Matth.*

CAritas eſt ómnium mater bonórum, certa diſcipulórum nota, quæ ómnia noſtra cóntinet. Jure ergo radíces & fontes inimicítiæ quæ illam peſſumdat, cum veheméntia multa Chriſtus ámputat & tollit. Nihil enim ita curat Deus, ut nos mútuis vínculis colligári. Ideò & per ſeipſum & per diſcípulos ſuos, tam in novo quàm in véteri teſtamento, multo hoc præceptum ſermóne commendat; & véhemens vindex eſt eórum qui hoc deſpíciunt. Etenim nihil ita malítiam omnem indúcit & fundat, ut caritátis remótio. Ideò dicébat: Cùm abundáverit iníquitas, refrigeſcet cáritas multórum. Sic Cain fratricída factus eſt,

i, ſic fratres Joſéphi;
mera exorta ſunt mala,
aritáte.
ıdiſtis quia dictum eſt
: Non occídes. * Ego
lico vobis quia omnis
:itur fratri ſuo, reus
cio. ℣. Locutus eſt
ıs ad Moyſen: Lóque-
nnem cœtum filiórum
Non ſtabis contra ſán-
próximi tui. * Ego au-
atth. 5. *Levit.* 19.

Lectio viij.

ue in ſupradictis gra-
m ſiſtit, ſed ália plura
, queis oſtendit quan-
us hábeat ratiónem.
m per concílium, per
ı & per gehennam
ommınátus eſſet, ália
præcedéntibus cónſo-
npe: Si offers munus
l altáre, & ibi recor-
ieris quia frater tuus
liquid adversùm te,
munus tuum ante al-
vade priùs reconciliá-
tuo; & tunc véniens,
unus tuum. O boni-
ô benignitátem, quæ
ſermónem ſúperat!
m ſuum déſpicit pro
erga próximum; os-
ſe priùs comminá-
e, non ex inimicítia
, vel ex cupiditáte
li ſupplícii, ſed ex
erventi. Quid enim his-
s manſuétius fingi pos-
:errumpátur, inquit,
meus, ut cáritas tua
. Nam verè ſacrifícium
onciliátio cum fratre.
n dixit, Poſtquàm ob-
, vel, Antequàm óffe-
ras; ſed ipſo múnere præſente, & jam ſacrifício incipiente, mittit eum, ut ſe cum fratre reconcíliet; nec ſubláto jacente múnere, nec ántequàm munus attúlerit, ſed illo in médio jacente jubet illuc accúrrere.

℟. Si offers munus tuum ad altáre, & ibi recordátus fúeris quia frater tuus habet áliquid adversùm te, relinque ibi munus tuum ante altáre, & * Vade priùs reconciliári fratri tuo. ℣. Miſericórdiam vólui, & non ſacrifícium; & ſciéntiam Dei, plusquàm holocauſta. * Vade. *Matth.* 5. *Oſ.* 6.

Lectio ix.

CUr ergo ſic jubet id ágere, & quâ de causâ? Hæc ambo, ut mihi quidem vidétur, ſubíndicans, & agens, unum quidem, ut jam dixi, ut oſtendat ſe caritátem magni fácere, & illam eſſe putáre máximum ómnium ſacrifícium, ſeque ſine caritáte ſacrifícium non admíttere; ſecundum autem, ut reconciliatiónis inevitábilem neceſſitátem ́afferat. Nam qui juſſus eſt non priùs offerre quàm reconciliarétur, étiamſi non ex amóre próximi, ſaltèm ne ſacrifícium imperfectum máneat, properábit ad offenſum fratrem, ut inimicítiam ſolvat. Ideòque ómnia emphátícis expreſſit verbis, terrens illum excitansque. Cùm dixiſſet enim, Relinque munus tuum, non ibi ſúbſtitit, ſed ſubjunxit, Ante altáre: & poſtquàm ex loco in horrórem quemdam

conjécit, Et vade, nec tantùm dixit, Vade; ſed adjunxit, Priùs; & tunc véniens, offer munus tuum: per hæc ómnia declárans hanc menſam non admíttere eos qui inimicítias mútuò exercent.

℟. Relinque próximo tuo nocenti te; * Et tunc † Deprecanti tibi peccáta ſolventur. ℣. Tunc véniens ófferes munus tuum; * Et tunc. Glória. † Deprecanti. *Eccli.* 28. *Matth.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. *G.* Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquàm Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

DEus, qui diligéntibus te bona inviſibília præparaſti: infunde córdibus noſtris tui amóris affectum; ut te in ómnibus & ſuper ómnia diligentes, promiſſiónes tuas, quæ omne deſidérium ſúperant, conſequámur; Per.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Dico vobis: Qui díxerit fratri ſuo, Raca, reus erit concílio. Qui autem díxerit, Fátue, reus erit gehennæ ignis. *Matth.* 5.

FERIA SECUNDA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 12.

DIxit David ad Nathan: Peccávi Dómino. Dixitque Nathan ad David: Dóminus quoque tránſtulit peccátum tuum; non moriéris. Verúmtamen, quóniam blaſphemáre feciſti inimícos Dómini propter verbum hoc, fílius qui natus eſt tibi, morte moriétur. Et reverſus eſt Nathan in domum ſuam. Percuſſit quoque Dóminus párvulum quem pepérerat uxor Uriæ David, & deſperátus eſt. Deprecatuſque eſt David Dóminum pro párvulo; & jejunávit David jejúnio, & ingreſſus ſeorſum, jácuit ſuper terram. Venérunt autem ſenióres domûs ejus, cogentes eum ut ſúrgeret de terra: qui nóluit, nec comédit cum eis cibum.

℟. Elégit. 210.

Lectio ij.

ACcidit autem die ſéptimâ ut morerétur infans: timuéruntque ſervi David nuntiáre ei quòd mórtuus eſſet párvulus. Dixérunt enim: Ecce cùm párvulus adhuc víveret, loquebámur ad eum, & non audiébat vocem noſtram; quantò magìs ſi dixerimus, Mórtuus eſt puer, ſe afflíget? Cùm ergo David vidiſſet ſervos ſuos muſſitantes, intellexit quòd mórtuus eſſet infántulus; dixitque ad ſervos ſuos: Num mórtuus eſt puer? Qui respondérunt ei: Mórtuus eſt. Surrexit ergo David de terra, & lotus unctuſque eſt: cùmque mutaſſet veſtem, ingreſſus eſt domum Dómini, & adorávit; & venit in domum ſuam, petivitque ut pónerent ei panem, & comédit.

℟. Quaſi adeps. 210.

Lectio iij.

DIxérunt autem ei ſervi ſui: Quis eſt ſermo quem feciſti? Propter infantem, cùm adhuc víveret, jejunaſti & flebas; mórtuo autem púero, ſurrexiſti, & comediſti panem.

Qui ait : Propter infantem, dum adhuc viveret, jejunávi & flevi; dicébam enim : Quis ſcit ſi fortè donet eum mihi Dóminus, & vivat infans? Nunc autem quia mórtuus eſt, quare jejúnem? Numquid pótero revocáre eum ámpliùs? Ego vadam magìs ad eum; ille verò non revertétur ad me. Et conſolátus eſt David Bethſabée uxórem ſuam, ingreſſusque ad eam dormívit cum ea; quæ génuit fílium, & vocávit nomen ejus Sálomon, & Dóminus diléxit eum. Miſitque in manu Nathan Prophétæ, & vocávit nomen ejus, Amábilis Dómino, eò quod diligeret eum Dóminus.

℟. Nunquam. 211.

FERIA TERTIA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 13.

FActum eſt poſt tempus biénnii, ut tonderentur oves Abſalom in Baálhaſor, quæ eſt juxta Ephraïm: & vocávit Abſalom omnes fílios regis, venitque ad regem, & ait ad eum : Ecce tondentur oves ſervi tui; véniat, oro, rex cum ſervis ſuis ad ſervum ſuum. Dixitque rex Abſalom: Noli, fili mi, noli rogáre ut veniámus omnes, & gravémus te. Cùm autem cógeret eum, & noluiſſet ire, benedixit ei.

℟. Tabernáculum. 211.

Lectio ij.

ET ait Abſalom : Si non vis veníre, véniat, óbſecro, nobiſcum ſaltèm Amnon frater meus. Dixitque ad eum rex : Non eſt neceſſe ut vadat tecum. Coégit ítaque Abſalom eum, & dimíſit cum eo Amnon & univerſos fílios regis. Feceratque Abſalom convívium quaſi convívium regis. Præcéperat autem Abſalom púeris ſuis, dicens: Obſerváte cùm temulentus fúerit Amnon vino, & dìxero vobis : Percútite eum, & interfícite, nolíte timére; ego enim ſum qui præcípio vobis : roborámini, & eſtóte viri fortes. Fecérunt ergo púeri Abſalom adversùm Amnon, ſicut præcéperat eis Abſalom. Surgentesque omnes fílii regis, aſcendérunt ſínguli mulas ſuas, & fugérunt.

℟. Dilexit. 212.

Lectio iij.

CUmque adhuc pérgerent in itínere, fama pervénit ad David, dicens : Percuſſit Abſalom omnes fílios regis, & non remanſit ex eis ſaltèm unus. Surrexit ítaque rex, & ſcidit veſtimenta ſua, & cécidit ſuper terram; & omnes ſervi illíus, qui aſſiſtébant ei, ſcidérunt veſtimenta ſua. Reſpondens autem Jónadab fílius Sémmaa fratris David, dixit: Ne æſtimet dóminus meus rex quòd omnes púeri fílii regis occíſi ſint; Amnon ſolus mórtuus eſt, quóniam in ore Abſalom erat póſitus ex die quâ oppreſſit Thamar ſorórem ejus. Nunc ergo ne ponat dóminus meus rex ſuper cor ſuum verbum iſtud, dicens : Omnes fílii regis occíſi ſunt; quóniam Amnon ſolus mórtuus eſt. Fugit autem Abſalom.

℟. David. 212.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 14.

CUm ingreſſa fuiſſet múlier Thecuítis ad regem, cécidit coram eo ſuper terram, & adorávit, & dixit: Serva me, rex. Et ait ad eam rex: Quid cauſæ habes? Quæ reſpondit: Heu! múlier vidua ego ſum; mórtuus eſt enim vir meus: & ancillæ tuæ erant duo filii, qui rixáti ſunt adversùm ſe in agro; nullusque erat qui eos prohibére poſſet: & percuſſit alter álterum, & interfécit eū. Et ecce conſurgens univerſa cognátio adversùm ancillam tuam, dicit: Trade eum qui percuſſit fratrem ſuum, ut occidámus eum pro ánima fratris ſui quem interfécit, & deleámus hærédem; & quærunt extínguere ſcintillam meam quæ relicta eſt, ut non ſuperſit viro meo nomen, & relíquiæ ſuper terram.

℟. Elégit Dóminus David. 210.

Lectio ij.

ET ait rex: Qui contradíxerit tibi, adduc eum ad me, & ultrà non addet ut tangat te. Quæ ait: Recordétur rex Dñi Dei ſui, ut non multiplicentur próximi ſánguinis ad ulciscendum, & nequáquam interfíciant filium meum. Qui ait: Vivit Dóminus, quia non cadet de capillis filii tui ſuper terram. Dixit ergo múlier: Loquátur áncilla tua ad dóminum meum regem verbum. Et ait: Lóquere. Dixitque múlier: Quare cogitaſti hujuscémodi rem contra pópulum Dei, & locútus eſt rex verbum iſtud, ut peccet, & non redúcat ejectum ſuum? Omnes mórimur, & quaſi aquæ dilábimur in terram, quæ non revertuntur; nec vult Deus períre ánimam, ſed retractat cógitans ne pénitùs pereat qui abjectus eſt.

℟. Quaſi adeps. 210.

Lectio iij.

ET ait rex: Numquid manus Joab tecum eſt in ómnibus iſtis? Reſpondit múlier, & ait: Per ſalútem ánimæ tuæ, dómine mi rex, nec ad ſiniſtram, nec ad déxteram eſt ex ómnibus his quæ locútus eſt dóminus meus rex; ſervus enim tuus Joab ipſe præcépit mihi, & ipſe póſuit in os ancillæ tuæ ómnia verba hæc. Ut vérterem figúram ſermónis hujus, ſervus tuus Joab præcépit iſtud: tu autem, dómine mi rex, ſápiens es ſicut habet ſapiéntiam Angelus Dei, ut intélligas ómnia ſuper terram. Et ait rex ad Joab: Ecce placátus feci verbum tuum: vade ergo, & révoca púerum Abſalom. Cadensque Joab ſuper fáciem ſuam in terram, adorávit; & benedixit regi; & dixit Joab: Hódie intellexit ſervus tuus, quia invéni grátiam in óculis tuis, dómine mi rex: feciſti enim ſermónem ſervi tui. Surrexit ergo Joab, & ábiit in Geſſur, & adduxit Abſalom in Jeruſalem. Dixit autem rex: Revertátur in domum ſuam, & fáciem meam non vídeat. Reverſus eſt ítaque Abſalom in

ſuam, & fáciem regis
it.
ſunquam legiſtis. 211.
I A Q U I N T A.
bro ſecundo Regum.
tio j. Cap. 14.
rexit Joab, & venit
Abſalom in domum
s, & dixit: Quare
lérunt ſervi tui ſégetem
gni? Et reſpondit Ab-
ad Joab: Miſi ad te
ns ut veníres ad me,
erem te ad regem, &
ei: Quare veni de
? mélius mihi erat ibi
bſecro ergo ut vídeam
regis: quòd ſi memor
uitátis meæ, interfíciat
greſſus ítaque Joab ad
, nuntiávit ei ómnia:
tque eſt Abſalom, &
t ad regem, & adorávit
íciem terræ coram eo;
uſque eſt rex Abſalom.
Tabernáculum teſtimó-
i.
tio ij. Cap. 15.
ır poſt hæc fecit ſibi
alom currus, & équites,
inquaginta viros, qui
lerent eum. Et manè
gens Abſalom, ſtabat
intróitum portæ; &
n virum qui habébat ne-
ı, ut veníret ad regis
um, vocábat Abſalom
& dicébat: De qua cí-
es tu? Qui reſpondens
: Ex una tribu Iſrael
n ſervus tuus. Reſpon-
ue ei Abſalom: Viden-
hi ſermónes tui boni
ti; ſed non eſt qui te
conſtitútus à rege. Di-
ue Abſalom: Quis me
conſtítuat júdicem ſuper ter-
ram, ut ad me véniant omnes
qui habent negótium, & juſtè
júdicem? Sed & cùm accéde-
ret ad eum homo ut ſalutáret il-
lum, extendébat manum ſuam,
& apprehendens oſculabátur
eum. Faciebatque hoc omni
Iſrael venienti ad judícium,
ut audirétur à rege; & ſollici-
tábat corda virórum Iſrael.

℟. Dilexit David Deum. 212.

Lectio iij.

Dixit Abſalom ad regem David: Vadam, & red-
dam vota mea quæ vovi Dó-
mino, in Hebron. Vovens enim
vovit ſervus tuus, cùm eſſet in
Geſſur Syriæ, dicens: Si re-
dúxerit me Dóminus in Jerú-
ſalem, ſacrificábo Dómino.
Dixitque ei rex David: Vade
in pace. Et ſurrexit, & ábiit
in Hebron. Miſit autem Abſa-
lom exploratóres in univerſas
tribus Iſrael, dicens: Statim
ut audiéritis clangórem búcci-
næ, dícite: Regnávit Abſalom
in Hebron. Porrò cum Abſa-
lom iérunt ducenti viri de Je-
rúſalem vocáti, euntes ſimpli-
ci corde, & cauſam pénitùs
ignorantes. Accersívit quoque
Abſalom Achítophel, Giloní-
tem conſiliárium David, de
civitáte ſua Gilo. Cùmque im-
moláret víctimas, facta eſt con-
jurátio válida; populuſque con-
currens augebátur cum Abſa-
lom. Venit ígitur núntius ad
David, dicens: Toto corde
univerſus Iſrael ſéquitur Abſa-
lom. Et ait David ſervis ſuis
qui erant cum eo in Jerúſalem:
Súrgite, fugiámus.

℟. David in ſua. 212.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Regum.

Lectio j. Cap. 15.

EGreſſus rex & omnis Iſrael pédibus ſuis, ſtetit procul à domo: & univerſi ſervi ejus ambulábant juxta eum, & legiónes Cérethi, & Phélethi, & omnes Gethæi, pugnatóres válidi, ſexcenti viri qui ſecúti eum fúerant de Geth pédites, præcedébant regem. Dixit autem rex ad Ethai Gethæum: Cur venis nobiscum? Revértere, & hábita cum rege, quia peregrínus es, & egreſſus es de loco tuo. Heri veniſti, & hódie compelléris nobiscum égredi? Ego autem vadam quò itúrus ſum: revértere, & reduc tecum fratres tuos; & Dóminus fáciet tecum misericórdiam & veritátem, quia oſtendiſti grátiam & fidem. Et respondit Ethai regi, dicens: Vivit Dóminus, & vivit dóminus meus rex; quóniam in quocumque loco fúeris, dómine mi rex, ſive in morte, ſive in vita, ibi erit ſervus tuus. Et ait David Ethai: Veni, & tranſi. Et transívit Ethai Gethæus, & omnes viri qui cum eo erant, & réliqua multitúdo. Omnesque flebant voce magnâ, & univerſus pópulus transíbat: rex quoque transgrediebátur torrentem Cedron, & cunctus pópulus incedébat contra viam quæ réſpicit ad deſertum. Venit autem & Sadoc ſacerdos, & univerſi Levítæ cum eo, portantes arcam fœderis Dei, & depoſuérunt arcam Dei: & ascendit Abíathar, donec explétus eſt omnis pópulus qui egreſſus fúerat de civitáte. Et dixit rex ad Sadoc: Reporta arcam Dei in urbem: ſi invénero grátiam in óculis Dómini, redúcet me, & oſtendet mihi eam, & tabernáculum ſuum. Si autem díxerit mihi: Non places; præſtò ſum, fáciat quod bonum eſt coram ſe.

℟. Elégit Dóminus. 210.

Lectio ij.

ET dixit rex ad Sadoc ſacerdótem: O Videns, revértere in civitátem in pace, & Achímaas fílius tuus, & Jónathas fílius Abíathar, duo fílii veſtri ſint vobiscum: ecce ego abſcondar in campéſtribus deſerti, donec véniat ſermo à vobis índicans mihi. Reportavérunt ergo Sadoc & Abíathar arcam Dei in Jerúſalem; & manſérunt ibi. Porrò David aſcendébat clivum olivárum, ſcandens & flens, nudis pédibus incédens, & operto cápite; ſed & omnis pópulus qui erat cum eo, operto cápite aſcendébat plorans. Nuntiátum eſt autem David quòd & Achítophel eſſet in conjuratióne cum Abſalom; dixitque David: Infátua, quæſo, Dómine, consílium Achítophel.

℟. Quaſi adeps. 210.

Lectio iij. Cap. 16.

VEnit ergo rex David uſque Báhurim; & ecce egrediebátur inde vir de cognatióne domûs Saül, nómine Sémei, fílius Gera; procedebatque egrédiens, & maledicébat, mittebatque lápides

a David, & contra
ſervos regis David.
utem pópulus, &
bellatóres à dextro
tro látere regis in-
. Ita autem loque-
mei cùm maledíceret
édere, egrédere, vir
n, & vir Bélial:
ibi Dóminus univer-
uinem domûs Saül;
invaſiſti regnum pro
dedit Dóminus re-
manu Abſalom filii
cce premunt te mala
niam vir ſanguinum
autem Abíſai, filius
regi: Quare male-
is hic mórtuus dó-
o regi? vadam, &
caput ejus. Et ait
d mihi & vobis eſt,
iæ? dimíttite eum,
icat: Dóminus enim
ei ut maledíceret Da-
quis eſt qui áudeat
iare ſic fécerit? Et
Abíſai, & univerſis
s: Ecce filius meus
ſus eſt de útero meo,
nimam meam; quan-
s nunc filius Jémini?
e eum, ut maledícat
æceptum Dómini: ſi
ſpíciat Dóminus affli-
meam, & reddat
minus bonum pro ma-
ie hac hodierna.
unquam legiſtis quid
211.
A B B A T O.
ro ſecundo Regum.
oj. Cap. 18.
nſideráto David pó-
ulo ſuo, conſtítuit
uper eos tribúnos, &

centurióness; & dedit pópuli tértiam partem ſub manu Joab, & tértiã partem ſub manu Abíſai, filii Sárviæ, fratris Joab, & tértiam partem ſub manu Ethai qui erat de Geth; dixítque rex ad pópulum: Egrédiar & ego vobiſcum. Et respondit pópulus: Non exíbis; ſive enim fugérimus, non magnópere ad eos de nobis pertinébit; ſive média pars cecíderit è nobis, non ſatis curábunt; quia tu unus pro decem míllibus computáris: mélius eſt ígitur ut ſis nobis in urbe præſídio. Ad quos rex ait: Quod vobis vidétur rectum, hoc fáciam. Stetit ergo rex juxta portam; egrediebatúrque pópulus per turmas ſuas, centéni & milléni. Et præcépit rex Joab, & Abíſai, & Ethai, dicens: Serváte mihi púerum Abſalom. Et omnis pópulus audiébat præcipientem regem cunctis princípibus pro Abſalom. Itaque egreſſus eſt pópulus in campum contra Iſrael, & factum eſt prælium in ſaltu Ephraim. Et cæſus eſt ibi pópulus Iſrael ab exércitu David.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ACcidit autem ut occúrreret Abſalom ſervis David, ſedens mulo: cùmque ingreſſus fuiſſet mulus ſubter condenſam quercum & magnam, adhæſit caput ejus quércui; & illo ſuſpenſo inter cœlum & terram, mulus cui inſéderat, pertransívit. Vidit au-

tem hoc quíſpiam, & nuntiávit Joab, dicens: Vidi Abſalom pendére de quercu. Et ait Joab viro qui nuntiáverat ei: Si vidiſti, quare non confodiſti eum cum terra, & ego dediſſem tibi decem argenti ſiclos, & unum bálteum? Qui dixit ad Joab: Si appénderes in mánibus meis mille argénteos, nequáquam mitterē manum meam in filium regis: audiéntibus enim nobis, præcépit rex tibi, & Abíſai, & Ethai, dicens: Cuſtodíte mihi púerum Abſalom. Sed & ſi feciſſem contra ánimam meam audácter, nequáquam hoc regem latére potuiſſet, & tu ſtares ex adverſo? Et ait Joab: Non ſicut tu vis, ſed aggrédiar eum coram te. Tulit ergo tres lánceas in manu ſua, & infixit eas in corde Abſalom; cùmque adhuc palpitáret hærens in quercu, cucurrérunt decem júvenes armígeri Joab, & percutientes interfecérunt eum.

Lectio iij.

APpáruit Chuſi, & véniens ait: Bonum apporto núntium, dómine mi rex; judicávit enim pro te Dóminus hódie de manu ómnium qui ſurrexérunt contra te. Dixit autem rex ad Chuſi: Eſt-ne pax púero Abſalom? Cui respondens Chuſi: Fiant, inquit, ſicut puer, inimíci dómini mei regis, & univerſi qui conſurgunt adversùs eum in malum. Contriſtátus ítaque rex, ascendit cœnáculum portæ, & flevit; & ſic loquebátur, vadens: Fili mi Abſalom, Abſalom fili mi: quis mihi tríbuat ut ego móriar pro te, Abſalom fili mi, fili mi Abſalom?

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Sedit Sálomon ſuper ſólium Dómini in regem pro David patre ſuo, & cunctis plácuit; & páruit illi omnis Iſrael. 1. *Paral.* 29.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA VI
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber tértius Regum.

Lectio j. Cap. 1.

REx David ſenúerat, habebatque ætátis plúrimos dies: cùmque operirétur véſtibus, non caleſiébat. Adónias autem filius Haggith elevabátur, dicens: Ego regnábo. Fecitque ſibi currus & équites, & quinquaginta viros, qui cúrrerent ante eum. Nec corrípuit eum pater ſuus aliquando, dicens: Quare hoc feciſti? Erat autem & ipſe pulcher valde, ſecundus natu poſt Abſalom. Et ſermo ei cum Joab fílio Sárviæ, & cum Abíathar ſacerdóte, qui adjuvábant partes Adóniæ. Sadoc verò ſacerdos, Banáias fílius Joíadæ, & Nathan prophéta, & Sémei & Rei, & robur exércitûs David non erat cum Adónia.

℞. Dilexit Dóminus Salomónem; miſitque in manu Nathan prophétæ, * Et vocávit nomen ejus, Amábilis Dómino, eò quòd díligeret eum Dóminus. ℣. Deus ipſe

prior diléxit, * Et vocávit. 2. *Reg.* 12. 1. *Joan.* 4.

Lectio ij.

DIxit quoque rex David: Vocáte mihi Sadoc ſacerdótem, & Nathan prophétam, & Banáiam fílium Joiadæ. Qui cùm ingreſſi fuiſſent coram rege, dixit ad eos: Tóllite vobiscum ſervos dómini veſtri, & impónite Salomónem fílium meum ſuper mulam meam, & dúcite eum in Gihon; & ungat eum ibi Sadoc ſacerdos, & Nathan prophéta, in regem ſuper Iſrael; & canétis búccina, atque dicétis: Vivat rex Sálomon. Et aſcendétis poſt eum, & véniet, & ſedébit ſuper ſólium meum; & ipſe regnábit pro me: illíque præcípiam ut ſit dux ſuper Iſrael & ſuper Judam.

℟. Dixit Dóminus Salomóni: Quia non petiſti tibi dies multos, nec divítias, ſed poſtulaſti tibi ſapiéntiam; * Ecce dedi tibi cor ſápiens & intélligens: ſed & hæc quæ non poſtulaſti, dedi tibi, divítias ſcílicet & glóriam. ℣. Potens eſt Deus ómnia fácere ſuperabundanter quàm pétimus: * Ecce. 3. *Reg.* 3. *Epheſ.* 3.

Lectio iij.

ET reſpondit Banáias fílius Joiadæ regi, dicens: Amen; ſic loquátur Dóminus Deus dómini mei regis. Quómodò fuit Dóminus cum dómino meo rege, ſic ſit cum Salomóne, & ſublímius fáciat ſólium ejus à ſólio dómini mei regis David. Deſcendit ergo Sadoc ſacerdos, & Nathan prophéta, & Banáias fílius Joiadæ, & Cérethi, & Phéleti; & impoſuérunt Salomónem ſuper mulam regis David, & adduxérunt eum in Gihon. Sumpſítque Sadoc ſacerdos cornu ólei de tabernáculo, & unxit Salomónem: & cecinérunt búccina, & dixit omnis pópulus: Vivat rex Sálomon.

℟. Sálomon ædificávit Dómino domum; * Sed non Excelſus in manufáctis hábitat, ſicut Prophéta dicit: Cœlum mihi ſedes eſt, terra autem ſcabellum pedum meórū. ℣. Ait Sálomon: Ad hoc tantùm facta eſt domus iſta, ut reſpícias oratiónem ſervi tui & obſecratiónem ejus, Dómine Deus meus: * Sed. Glória Patri. * Sed. *Act.* 7. 2. *Paral.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Ex Tractátu ſancti Auguſtíni Epíſcopi, ſuper Pſalmos.

Enarr. in Pſ. 126.

Lectio iv.

SAlomon erat témpore ſuo fílius David; magnus ille per quem multa ſancta præcepta, & ſalúbria mónita, & divína ſacramenta Spíritus ſanctus in divínis lítteris operátus eſt. Nam ipſe Sálomon mulíerum amátor fuit, & reprobátus eſt à Deo: & uſque ádeò láqueus illi fuit illa cupíditas, ut à mulieríbus étiam idólis ſacrificáre cogerétur, ſicut de illo Scriptúra teſtis eſt. Sed, ſi illo cadente, quæ per illum dicta ſunt, delerentur, judicaretur quia ipſe díxerat, non quia per illum dicta erant. Optimè ígitur

étiam hoc egit miſericórdia Dei & Spíritus ejus, ut quidquid boni per Salomónem dictum eſt, Deo tribuerétur; peccátum autem hóminis, hómini.

℟. Stetit Sálomon coram altári Dómini; & palmis in cœlum levátis, ait: Dómine Deus Iſrael, tu exáudies de cœlo preces & obſecratiónem, ſi peccáverint tibi; * Neque enim eſt homo qui non peccet. ℣. Si dixérimus quóniam peccátum non habémus, ipſi nos ſedúcimus, & véritas in nobis non eſt; * Neque enim. 2. *Paral.* 6. 1. *Joan.* 1.

Lectio v.

QUid mirum quia in pópulo Dei cécidit Sálomon? In paradíſo non cécidit Adam? Non cécidit de cœlo ángelus, & diábolus factus eſt? Ideò docémur in nullo hóminum ſpem eſſe ponendam; quia & iſte Sálomon ædificáverat templum Dómino, in typo quidem & in figúra futúræ Eccléſiæ & córporis Dómini. Unde dicit in Evangélio: Sólvite templum hoc, & in tríduo excitábo illud. Quia ergo ipſe ædificáverat illud templum, ædificávit ſibi templum verus Sálomon Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, verus pacíficus.

℟. Regína Saba, audítâ famâ Salomónis in nómine Dómini, venit tentáre eum in ænigmátibus; & dócuit eam ómnia verba quæ propoſúerat. * Videns autem omnem ſapiéntiam ejus, non habébat ultrà ſpíritum. ℣. Regína Auſtri venit à fínibus terræ audíre ſapiéntiam Salomónis: * Videns. 3. *Reg.* 10. *Luc.* 11.

Lectio vj.

EST autem ille verè pacíficus, de quo dixit Apóſtolus: Ipſe eſt enim pax noſtra, qui fecit útraque unum. Ipſe eſt verus pacíficus, qui duos paríetes è diverſo venientes in ſe copulávit, quibus factus eſt lapis anguláris venienti pópulo ex circumciſióne credéntium, & venienti pópulo ex præpútio Géntium, & ipſórum credéntium; fecit unam Eccléſiam ex duóbus pópulis, factus eſt illis lapis anguláris, & ídeò verè pacíficus. Quia ergo ille verus Sálomon; Sálomon ille fílius David de mulíere Bethſabée, rex Iſrael, figúram geſtábat hujus pacífici, quando templum ædificávit.

℟. Dediſti máculam in glória tua; Deus autem non derelinquet miſericórdiam ſuam, * Et † Non corrumpet, nec delébit ópera ſua. ℣. Ille fidélis pérmanet, negáre ſeipſum non poteſt; * Et non. Glória. † Non. *Eccli.* 47. 2. *Tim.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 8.

IN diébus illis; Cùm turba multa eſſet cum Jeſu, nec habérent quod manducárent, convocátis discípulis, ait illis: Miſéreor ſuper turbam; quia ecce jam tríduo ſúſtinent me, nec habent quod mandúcent. Et réliqua.

milia ſancti Baſilii
Epiſcopi.
in fame & ſiccitate.
Ides & ipſum noſtrum
Deum, prætéritis áliis
incómmodis, eſurien-
idolenti ánimo miſerári.
or enim, inquit, turbæ.
& in extrémo judício,
vocat juſtos Dóminus,
primum óccupat qui
fuit ac liberális: nutrí-
mas tenet inter eos, qui-
ræmia dantur: panem
miniſtrávit, vocátur ante
: qui benignus fuit &
is, ante réliquos juſtos
am transmíttitur. Qui
ilis éxtitit & ſórdidus,
omnes peccatóres igni
r. Jam te témporis ipſa
únitas ad legem vocat,
ater eſt ceterárum. Qua-
nópere cura ne te præ-
nundinárum occáſio,
commerciórum. Fluit
tempus, nec expectat
tem: feſtínant dies, ſe-
prætergrediuntur. Ob
quoque mandátum ve-
iens détine ac cónfice,
délibet arreptum ulnis
ctere. Dato pauca, &
comparáto: exſólvito
énium peccátum, ciba-
largitióne. Quemád-
n enim Adam ímprobo
eccátum transmíſit; ſic
ſidiantem escam abolé-
ſi fratris neceſſitátem
ique curámus.
Cùm turba multa eſſet
eſu, nec habérent quod
icárent, ait discípulis:
or ſuper turbam; *
cce jam tríduo ſúſtinent
me, nec habent quod manducent. ℣. Cónfluent ad bona Dómini; & ultrà non eſúrient; & pópulus meus bonis meis adimplébitur, ait Dóminus; * Quia ecce jam. *Marc.* 8. *Jerem.* 31.

Lectio viij.

POpuli, audíte: Chriſtiáni, áuribus accípite: Hæc dicit Dóminus, non ſuâ ipſius voce conciónans, ſed ſervórum ore tanquam inſtrumentò réſonans: Nos qui ratióne præditi ſumus, ne brutis animántibus videámur immanióres. Quæ de gentílibus narrátur humánitas, incútiat nobis pudórem. Lex humanitátis plena apud quosdam illórum, unam menſam, commúnes cibos, & unam ferè famíliam, pópulum frequentem éfficit. Relinquámus externos, & veniámus ad trium míllium exemplum: æmulémur primum cœtum Chriſtianórum, cùm eis commúnia eſſent ómnia, vita, ánima, conſenſus unus, commúnis menſa, fratérnitas indivíſa: diléctio non ficta, córpora multa unum effíciens, ánimas diverſas ad conſenſum unum compónens. Habes non pauca tum ex véteri, tum ex novo teſtamento, fraterni amóris exempla.

℟. Interrogávit Jeſus discípulos: Quot panes habétis? Dixérunt: Septem. Et accípiens ſeptem panes, grátias agens, fregit; * Et dabat discípulis ſuis ut appónerent. ℣. Dicit Dóminus: Cómedent, & ſupérerit. * Et dabat. *Marc.* 8. 4. *Reg.* 4.

Lectio ix.

SEnem fame laborantem ſi víderis, accerſe ipſum, & ale velut Joſeph Jacob. Inimícum ſi repéreris in angúſtiis póſitum, ne adjunge ad iram, quâ occupáris, ultiónem; ſed ale velut ille fratres à quibus fúerat vénditus. Si incíderis in juniórem afflictátum, ita eum defléto, uti ille Bénjamin senectútis filium. Tentat te étiam fortaſſe avarítia, velut Joſéphum hera: trahit te tuis veſtimentis, ut mandátū ſpernas, ipſamque auri mundique amantem præ mandáto Dómini díligas. Ubi cogitátio ſubíerit huic mandáto repugnans, alliciensque ánimum bene morátum ad avarítiam, & caritátem fraternam neglígere cogens, teque ſecum détinens, ábjice & tu veſtimenta; irátus ſecéde: fidem Dómino, velut ille, ſerváto: per unum annum, uti ille per ſeptem, fami próvide & penúriæ.

℟. Jacta ſuper Dóminum curam tuam, & * Ipſe te enútriet: † Non dabit in æternū fluctuatiónem iuſto. ℣. Sint mores contenti præſéntibus; ipſe enim dixit: Non te déſeram, neque derelinquam. * Ipſe. Glória. † Non dabit. *Pſ.* 54. *Hebr.* 13.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Præcépit Jeſus turbæ diſcúmbere ſuper terram; & manducavérunt, & ſaturáti ſunt. *Marc.* 8.

Oratio.

DEus virtútum, cujus eſt totum quod eſt óptimum: inſere pectóribus noſtris amórem tui nóminis, & præſta in nobis religiónis augmentum; ut quæ ſunt bona, nútrias, ac pietátis ſtúdio, quæ ſunt nutríta, cuſtódias; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, Per.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Suſtulérunt quod ſuperáverat de fragmentis ſeptem ſportas: erant autem qui manducavérunt quaſi quátuor míllia; & dimíſit eos. *Marc.* 8.

FERIA SECUNDA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 2.

APpropinquavérunt dies David ut morerétur, præcepitque Salomóni filio ſuo, dicens: Ego ingrédior viam univerſæ terræ: confortáre, & eſto vir. Et obſerva cuſtódias Dómini Dei tui, ut ámbules in viis ejus, ut cuſtódias cæremónias ejus, & præcepta ejus, & judícia, & teſtimónia, ſicut ſcriptum eſt in lege Móyſi: ut intelligas univerſa quæ facis, & quòcumque te vérteris; ut confirmet Dóminus ſermónes ſuos quos locútus eſt de me, dicens: Si cuſtodíerint fílii tui vias ſuas, & ambuláverint coram me in veritáte, in omni corde ſuo, & in omni ánima ſua, non auferétur tibi vir de ſólio Iſrael. Dormívit ígitur David cum pátribus ſuis, & ſepultus eſt in civitáte David. Dies autem quibus regnávit David ſuper Iſrael, quadraginta anni ſunt: in Hebron regnávit ſe-

ptem annis, in Jeruſalem triginta tribus.

℟. Dilexit. 220.

Lectio ij. Cap. 3

APpáruit autem Dóminus Salomóni per ſómnium nocte, dicens: Póſtula quod vis ut dem tibi. Et ait Sálomon: Tu feciſti cum ſervo tuo David patre meo miſericórdiam magnam, ſicut ambulávit in conſpectu tuo in veritáte, & juſtítia, & recto corde tecum; cuſtodiſti ei miſericórdiam tuam grandem, & dediſti ei fílium ſedentem ſuper thronum ejus, ſicut eſt hódie. Et nunc, Dómine Deus, tu regnáre feciſti ſervum tuum pro David patre meo; ego autem ſum puer párvulus, & ignórans egreſſum & intróitum meum; & ſervus tuus in médio eſt pópuli quem elegiſti, pópuli infiníti, qui numerári & ſupputári non poteſt præ multitúdine. Dabis ergo ſervo tuo cor dócile, ut pópulum tuum judicáre poſſit, & discérnere inter bonum & malum: quis enim póterit judicáre pópulum iſtum, pópulum tuum hunc multum?

℟. Dixit Dóminus. 221.

Lectio iij.

PLácuit ergo ſermo coram Dómino, quòd Sálomon poſtulaſſet hujuscémodi rem. Et dixit Dóminus Salomóni: Quia poſtulaſti verbum hoc, & non petiſti tibi dies multos, nec divítias, aut ánimas inimicórum tuórum, ſed poſtulaſti tibi ſapiéntiam ad discernendum judícium; ecce feci tibi ſecundùm ſermónes tuos, & dedi tibi cor ſápiens & intélligens, in tantum ut nullus ante te ſímilis tuî fúerit, nec poſt te ſurrectúrus ſit. Sed & hæc quæ non poſtulaſti, dedi tibi, divítias ſcílicet & glóriam, ut nemo fúerit ſímilis tuî in régibus cunctis retrò diébus: ſi autem ambuláveris in viis meis, & cuſtodíeris præcepta mea & mandáta mea, ſicut ambulávit pater tuus, longos fáciam dies tuos.

℟. Sálomon. 221.

FERIA TERTIA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 5.

MIſit Sálomon ad Hiram, dicens: Tu ſcis voluntátem David patris mei, & quia non potúerit ædificáre domum nómini Dómini Dei ſui, propter bella imminéntia per circúitum, donec daret Dóminus eos ſub veſtígio pedum ejus. Nunc autem réquiem dedit Dóminus Deus meus mihi per circúitum; & non eſt ſatan, neque occurſus malus. Quamobrem cógito ædificáre templū nómini Dómini Dei mei, ſicut locútus eſt Dóminus David patri meo, dicens: Fílius tuus quem dabo pro te ſuper ſólium tuum, ipſe ædificábit domū nómini meo. Præcipe ígitur ut præcídant mihi ſervi tui cedros de Líbano, & ſervi mei ſint cum ſervis tuis; mercédem autem ſervórum tuórum dabo tibi quamcumque petíeris; ſcis enim quómodò non eſt in pópulo meo vir qui nóverit ligna cædere ſicut Sidónii.

℟. Stetit Sálomon. 222.

Lectio ij.

DEdit quoque Dóminus ſapiéntiam Salomóni, ſicut locútus eſt ei: & erat pax inter Hiram & Salomónem, & percuſſérunt ambo fœdus. Elegitque rex Sálomon operários de omni Iſrael, & erat indíctio triginta míllia virórum: mittebatque eos in Líbanum, decem míllia per menſes síngulos viciſſim, ita ut duóbus ménſibus eſſent in dómibus ſuis; & Adoníram erat ſuper hujuscémodi indictióne. Fueruntque Salomóni ſeptuaginta míllia eórum qui ónera portábant, & octoginta míllia latomórum in monte, absque præpóſitis qui præerant ſíngulis opéribus, número trium míllium, & trecentórũ præcipiéntium pópulo & his qui faciébant opus.

℟. Regína Saba. 222.

Lectio iij. Cap. 7 & 8.

ET perfécit omne opus quod faciébat Sálomon in domo Dómini; & íntulit quæ ſanctificavérat David pater ſuus, argentum & aurum, & vaſa; repoſuitque in theſauris domûs Dómini. Tunc congregáti ſunt omnes majóres natu Iſrael cum princípibus tríbuum, & duces familiárum filiórum Iſrael ad regem Salomónem in Jerúſalem; ut deferrent arcam fœderis Dómini, de civitáte David, id eſt, de Sion. Convenitque ad regem Salomónem univerſus Iſrael in menſe Ethanim, in ſolemni die; ipſe eſt menſis ſéptimus. Veneruntque cuncti ſenes de Iſrael, & tulérunt arcam ſacerdótes, & portavérunt arcam Dómini, & tabernáculum fœderis, & ómnia vaſa Sanctuárii quæ erant in tabernáculo; & ferébant ea ſacerdótes & Levítæ. Rex autem Sálomon, & omnis multitúdo Iſrael quæ convénerat ad eum, gradiebátur cum illo ante arcam; & immolábant oves & boves absque æſtimatióne & número. Et intulérunt ſacerdótes arcam fœderis Dómini in locum ſuum, in oráculum templi, in Sanctum ſanctórum ſubter alas Chérubim.

℟. Dediſti. 222.

FERIA QUARTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 9.

FActum eſt cùm perfeciſſet Sálomon ædifícium domûs Dómini & ædifícium regis, & omne quod optáverat & volúerat fácere, appáruit ei Dóminus ſecundò, ſicut apparúerat ei in Gábaon; dixitque Dóminus ad eum: Exaudívi oratiónem tuam & deprecatiónem tuam quam deprecátus es coram me: ſanctificávi domum hanc quam ædificaſti, ut pónerem nomen meum ibi in ſempiternum; & erunt óculi mei & cor meum ibi cunctis diébus. Tu quoque ſi ambuláveris coram me, ſicut ambulávit pater tuus, in ſimplicitáte cordis, & in æquitáte, & féceris ómnia quæ præcépi tibi, & legítima mea & judícia mea ſerváveris, ponam thronum regni tui ſuper Iſrael in ſempiternum, ſicut locútus ſum David patri tuo, dicens: Non auferétur

vir de génere tuo, de ſólio Iſrael.

℟. Dilexit. 220.

Lectio ij. Cap. 10.

REgína Saba, audítâ famâ Salomónis in nómine Dómini, venit tentáre eum in ænigmátibus. Et ingreſſa Jerúſalem multo cum comitátu, & divítiis, camélis portántibus arómata, & aurum infinítum nimis, & gemmas pretióſas, venit ad regem Salomónem, & locúta eſt ei univerſa quæ habébat in corde ſuo. Et dócuit eam Sálomon ómnia verba quæ propoſúerat. Non fuit ſermo qui regem poſſet latére, & non reſpondéret ei. Videns autem regína Saba omnem ſapiéntiam Salomónis, & domum quam ædificáverat, & cibos menſæ ejus, & habitácula ſervórum, & órdines miniſtrántium, veſteſque eórum, & pincernas, & holocauſta quæ offerébat in domo Dómini; non habébat ultrà ſpíritum.

℟. Dixit. 221.

Lectio iij.

DIxitque ad regem: Verus eſt ſermo quem audívi in terra mea ſuper ſermónibus tuis, & ſuper ſapiéntia tua; & non credébam narrántibus mihi, donec ipſa veni, & vidi óculis meis, & probávi quòd média pars mihi nuntiáta non fúerit: major eſt ſapiéntia & ópera tua, quàm rumor quem audívi. Beáti viri tui, & beáti ſervi tui qui ſtant coram te ſemper, & áudiunt ſapiéntiam tuam. Sit Dóminus Deus tuus benedíctus, cui complacuiſti: & póſuit te ſuper thronum Iſrael, eò quòd diléxerit Dóminus Iſrael in ſempiternum; & conſtítuit te regem, ut fáceres judícium & juſtítiam. Dedit ergo regi centum viginti talenta auri, & arómata multa nimis, & gemmas pretióſas.

℟. Sálomon. 221.

FERIA QUINTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 11.

REx Sálomon adamávit mulíeres alienígenas multas, fíliam quoque Pharaónis; & Moabítidas, & Ammonítidas, Idumæas, & Sidónias, & Hethæas; de géntibus ſuper quibus dixit Dóminus fíliis Iſrael: Non ingrediémini ad eas, neque de illis ingredientur ad veſtras; certíſſimè enim avertent corda veſtra, ut ſequámini deos eárum. Cùmque jam eſſet ſenex, depravátum eſt cor ejus per mulíeres, ut ſequerétur deos aliénos: nec erat cor ejus perfectum cum Dómino Deo ſuo, ſicut cor David patris ejus. Sed colébat Sálomon Aſtarthen deam Sidoniórum, & Moloch idólum Ammonitárum. Fecitque Sálomon quod non placúerat coram Dómino, & non adimplévit ut ſequerétur Dóminum, ſicut David pater ejus.

℟. Stetit. 222.

Lectio ij.

IGitur irátus eſt Dóminus Salomóni, quòd averſa eſſet mens ejus à Dómino Deo Iſrael, qui apparúerat ei ſecun-

dò, & præcéperat de verbo hoc ne ſequerétur deos aliénos; & non cuſtodívit quæ mandávit ei Dóminus. Dixit ítaque Dóminus Salomóni: Quia habuiſti hoc apud te, & non cuſtodiſti pactum meum, & præcepta mea quæ mandávi tibi, disrumpens ſcindam regnum tuum, & dabo illud ſervo tuo. Verúmtamen in diébus tuis non fáciam propter David patrem tuum: de manu fílii tui ſcindam illud; nec totum regnum áuferam, ſed tribum unam dabo fílio tuo, propter David ſervum meum, & Jerúſalem quam elégi. Suscitávit autem Dóminus adverſárium Salomóni, Adad Idumæum de ſémine régio, qui erat in Edom.

℟. Regína Saba. 222.

Lectio iij.

JEróboam quoque fílius Nabath Ephrathæus, de Saréda, ſervus Salomónis, cujus mater erat nómine Sarva, múlier vídua, levávit manum contra regem. Et hæc eſt cauſa rebelliónis adversùs eum; quia Sálomon ædificávit Mello, & coæquávit vorágìnem civitátis David patris ſui. Erat autem Jeróboam vir fortis & potens; videnſque Sálomon adoleſcentem bonæ índolis & indúſtrium, conſtitúerat eum præfectum ſuper tribúta univerſæ domûs Joſeph. Factum eſt ígitur in témpore illo, ut Jeróboam egrederétur de Jerúſalem, & inveníret eum Ahías Siloníres prophéta in via, opertus pállio novo: erant autem duo tantùm in agro. Apprehendenſque Ahías pállium ſuum novum, quo coopertus erat, ſcidit in duódecim partes. Et ait ad Jeróboam: Tolle tibi decem ſciſſúras; hæc enim dicit Dóminus Deus Iſrael; Ecce ego ſcindam regnum de manu Salomónis, & dabo tibi decem tribus.

℟. Dediſti. 222.

FERIA SEXTA.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 11 & 12.

DOrmívit Sálomon cum pátribus ſuis, & ſepultus eſt in civitáte David patris ſui; regnavitque Róboam fílius ejus pro eo. Venit autem Róboam in Sichem; illuc enim congregátus erat omnis Iſrael, ad conſtituendum eum regem. At verò Jeróboam fílius Nabath, cùm adhuc eſſet in Ægypto prófugus à fácie regis Salomónis, audítâ morte ejus, reverſus eſt de Ægypto. Miſeruntque & vocavérunt eum: venit ergo Jeróboam, & omnis multitúdo Iſrael, & locúti ſunt ad Róboam, dicentes: Pater tuus duríſſimum jugum impóſuit nobis; tu ítaque nunc imminue páululùm de império Patris tui duríſſimo, & de jugo graviſſimo quod impóſuit nobis, & ſerviémus tibi.

℟. Dilexit. 220.

Lectio ij.

REſponditque rex pópulo dura, derelicto consílio ſeniórum, quod ei déderant; & locútus eſt eis ſecundùm consílium júvenum, dicens: Pater meus aggravávit jugum

i, ego autem addam
ſtro : pater meus cæ-
os flagellis, ego autem
vos ſcorpiónibus. Et
cquiévit rex pópulo ;
n averſátus fúerat eum
us, ut ſuscitáret ver-
um quod locútus fúe-
ianu Ahíæ Silonítæ ad
im filium Nabath. Vi-
ique pópulus quòd no-
os audíre rex, respon-
, dicens : Quæ nobis
David ? vel quæ hæré-
i filio Iſai ? Vade in
cula tua, Iſrael : nunc
omum tuam, David.
: Iſrael in tabernácula
per filios autem Iſrael,
que habitábant in ci-
is Juda, regnávit Ró-

iixit Dóminus. 221.

Lectio iij.

itque Jeróboam in cor-
: ſuo : Nunc reverté-
ium ad domum David,
lerit pópulus iſte ut fá-
:ificia in domo Dómi-
:rúſalem : & converté-
pópuli hujus ad dó-
ſuum Róboam regem
interficientque me, &
ır ad eum. Et exco-
:onſílio, fecit duos
áureos, & dixit eis :
ıltrà aſcéndere in Jerú-
:cce dii tui, Iſrael, qui
:runt de terra Ægypti.
ıe unum in Bethel,
rum in Dan : & fa-
t verbum hoc in pec-
, ibat enim pópulus
andum vítulum usque
ı. Et fecit fana in ex-
& ſacerdótes de extré-
mis pópuli, qui non erant
de filiis Levi. Conſtítuitque
diem ſolemnem in menſe octá-
vo, quintâ décimâ die menſis,
in ſimilitúdinem ſolemnitátis
quæ celebrabátur in Juda.

℟. Sálomon. 221.

SABBATO.

De libro tértio Regum.

Lectio j. Cap. 18.

MIſit Achab ad omnes fílios Iſrael, & congregávit prophétas in monte Carméli. Accédens autem Elías ad omnem pópulum, ait ; Usquequò claudicátis in duas partes ? ſi Dóminus eſt Deus, ſequímini eum : ſi autem Baal, ſequímini illum. Et non respondit ei pópulus verbum. Et ait rurſus Elías ad pópulum : Ego remanſi prophéta Dómini ſolus : prophétæ autem Baal quadringenti & quinquaginta viri ſunt. Dentur nobis duo boves, & illi éligant ſibi bovem unum ; & in fruſta cædentes ponant ſuper ligna, ignem autem non ſuppónant : & ego fáciam bovem álterum, & impónam ſuper ligna, ignem autem non ſuppónam. Invocáte nómina deórum veſtrórum, & ego invocábo nomen Dómini mei ; & Deus qui exaudíerit per ignem, ipſe ſit Deus. Respondens omnis pópulus, ait : Optima propoſítio.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

DIxit ergo Elías prophétis Baal : Elígite vobis bovem unum, & fácite primi,

quia vos plures eſtis; & invocáte nómina deórum veſtrórum ignemque non ſupponátis. Qui cùm tuliſſent bovem quem déderat eis, fecérunt; & invocábant nomen Baal de mane usque ad merídiē, dicentes: Baal, exaudi nos. Et non erat vox, nec qui respondéret: tranſiliebantque altáre quod fécerant. Cùmque eſſet jam merídies, illudébat illis Elías, dicens: Clamáte voce majóre; deus enim eſt, & fórſitan lóquitur, aut in diverſório eſt, aut in itínere; aut certè dormit, ut excitétur. Clamábant ergo voce magnâ, & incidébant ſe juxta ritum ſuum cultris & lancéolis, donec perfunderentur ſánguine.

Lectio iij.

CUmque jam tempus eſſet ut offerrétur holocauſtū, accédens Elías Prophéta, ait: Dómine Deus Abraham, & Iſaac, & Iſrael, oſtende hódie quia tu es Deus Iſrael, & ego ſervus tuus, & juxta præceptum tuum feci ómnia verba hæc. Exaudi me, Dómine, exaudi me; ut discat pópulus iſte quia tu es Dóminus Deus, & tu convertiſti cor eórum iterùm. Cécidit autem ignis Dómini, & vorávit holocauſtum, & ligna, & lápides, púlverem quoque, & aquam quæ erat in aquæductu lambens. Quod cùm vidiſſet omnis pópulus, cécidit in fáciem ſuam, & ait: Dóminus ipſe eſt Deus, Dóminus ipſe eſt Deus. Dixitque Elías ad eos: Apprehéndite prophétas Baal, & ne unus quidem effúgiat ex eis. Quos cùm apprehendiſſent, duxit eos Elías ad torrentem Ciſon, & interfécit eos ibi.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Ascendit Elías per túrbinem in cœlum; Eliſéus autem vidébat, & clamábat: Pater mi, pater mi, currus Iſrael, & auriga ejus. 4. *Reg.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA VII
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber quartus Regum.

Lectio j. Cap. 1.

PRævaricátus eſt Moab in Iſrael, póſtquàm mórtuus eſt Achab. Ceciditque Ochózias per cancellos cœnáculi ſui quod habébat in Samaría, & ægrotávit: miſitque núntios, dicens ad eos: Ite, conſúlite Beélzebud deum Accaron, utrùm vívere queam de infirmitáte mea hac. Angelus autem Dómini locútus eſt ad Eliam Tesbíten, dicens: Surge, & ascende in occurſum nuntiórum regis Samaríæ, & dices ad eos: Numquid non eſt Deus in Iſrael, ut eátis ad conſulendum Beélzebud deum Accaron; quamobrem hæc dicit Dóminus: De léctulo ſuper quem ascendiſti, non descendes; ſed morte moriéris.

℟. Surrexit Elías prophéta quaſi ignis, & verbum ipſius quaſi fácula ardébat: * Verbo Dómini contínuit cœlum. ℣. Elías homo erat símilis nobis, passíbilis: & orávit ut

lúçret, & non pluit; &
orávit, & cœlum dedit
m: * Verbo. *Eccli.* 48.

Lectio ij.

ábiit Elías; reverſique
nt núntii ad Ochóziam.
lixit eis: Quare reverſi
At illi respondérunt ei:
currit nobis, & dixit ad
Ite, & revertímini ad
qui miſit vos, & dicé-
: Hæc dicit Dóminus:
uid, quia non erat Deus
el, mittis ut conſulátur
bub deus Accaron?
o de léctulo ſuper quem
iſti, non descendes;
orte moriéris. Qui dixit
ujus figúræ & hábitûs
ille qui occurrit vobis,
útus eſt verba hæc? At
érunt: Vir pilóſus, &
pellíceâ accinctus réni-
Qui ait: Elías Thesbítes
Miſitque ad eum quin-
nárium príncipem, &
naginta qui erant ſub eo.
scendit ad eum; ſeden-
in vértice montis, ait:
Dei, rex præcépit
cendas. Respondensque
, dixit quinquagenário:
no Dei ſum, deſcendat
de cœlo, & dévoret te
nquaginta tuos. Descen-
que ignis de cœlo, &
ávit eum & quinquagin-
erant cum eo.

Factus eſt ſermo Dómini
lam, dicens: Surge, &
in Sarepta Sidoniórum,
nébis ibi: præcépi enim
ulíeri víduæ ut pascat te:
rexit, & ábiit in Sarepta.
ultæ víduæ erant in dié-
bus Elíæ in Iſrael, cùm facta
eſſet fames magna in omni
terra; & ad nullam illárum
miſſus eſt Elías, niſi in Sarepta
Sidóniæ, ad mulíerem víduam.
* Surrexit. 3. *Reg.* 17. *Luc.* 4.

Lectio iij.

Rurſumque miſit ad eum príncipem quinquagená-rium álterum, & quinquaginta cum eo. Qui locútus eſt illi: Homo Dei, hæc dicit rex: Feſtína, descende. Respondens Elías, ait: Si homo Dei ego ſum, descendat ignis de cœlo, & dévoret te & quinquaginta tuos. Descendit ergo ignis de cœlo, & devorávit illum & quinquaginta ejus. Iterùm miſit príncipem quinquagenárium tértium, & quinquaginta qui erant cum eo. Qui cùm veniſſet, curvávit génua contra Elíam, & precátus eſt eum, & ait: Homo Dei, noli despícere ánimam meam, & ánimas ſervórum tuórum qui mecum ſunt. Ecce descendit ignis de cœlo: & devoravit duos príncipes quinquagenários primos, & quinquagénos qui cum eis erant; ſed nunc óbſecro ut miſereáris ánimæ meæ. Locútus eſt autem Angelus Dómini ad Elíam, dicens: Descende cum eo, ne tímeas. Surrexit ígitur, & descendit cum eo ad regem.

℟. Accédens Elías ad omnem pópulum, ait: Usquequò claudicátis in duas partes? * Si † Dóminus eſt Deus, ſequímini eum. ℣. Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre: * Si. Glória Patri. † Dóminus. 3. *Reg.* 18. *Matth.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 19. Moral. in Job, Cap. 6.

Lectio iv.

SAncti ipſi, qui, ſancto ſublevante Spíritu, ad ſumma rapiuntur, quámdiu in hac vita ſunt, ne áliquâ elatióne ſupérbiant, quibusdam tentatiónibus reprimuntur; ut nequáquam tantùm profícere váleant, quantùm volunt: ſed ne extollantur ſupérbiâ, fit in eis ipſárum quædam menſúra virtútum. Hinc eſt enim quòd Elías, dum tot virtútibus in alta profeciſſet, quâdam menſúra ſuspenſus eſt, dum Jézabel póſtmodùm quamvìs regínam, tamen muliérculam, fugit.

℟. Ecce vox Dómini ad Elíam; & ille respondit: Zelo zelátus ſum pro Dómino Deo exercítuum, quia dereliquérunt pactum tuum fílii Iſrael: * Prophétas tuos occidérunt gládio, derelictus ſum ego ſolus; & quærunt ánimam meam ut áuferant eam. ℣. An neſcítis in Elía quid dicit Scriptúra, quemádmodùm interpellat Deum adversùm Iſrael? * Prophétas. 3. *Reg.* 19. *Rom.* 11.

Lectio v.

PErpendo quippe hunc miræ virtútis virum ignem de cœlo tráhere, & ſecundò quinquagenários cum ſuis ómnibus petitióne ſúbitâ concremáre, verbo cœlos à plúviis cláudere, verbo cœlos ad plúvias aperíre, ſuſcitantem mórtuos, ventúra quæque prævidentem: & ecce rursùs ánimo occurrit, quo pavóre ante unam muliérculam fúgerit. Consídero virum timóre perculſum, de manu Dei mortem pétere, nec accípere; de manu mulíeris mortem fugiendo vitáre.

℟. Quid dicit Elíæ divínum responſum? Relíqui mihi ſeptem míllia virórum qui non curvavérunt génua ante Baal. * Sic ergo & in hoc témpore relíquiæ ſecundùm electiónem grátiæ ſalvæ factæ ſunt. ℣. Antequàm véniat dies Dómini magnus, convertet Elías cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum. * Sic ergo. *Rom.* 11. *Malach.* 4.

Lectio vj.

QUærébat enim mortem dum fúgeret, dicens: Súfficit mihi, tolle ánimam meam; neque enim mélior ſum quàm patres mei. Unde ergo ſic potens, ut tot illas virtútes fáciat? unde ſic infirmus, ut ita féminam pertimescat? niſi quia aquæ appenduntur menſúrâ; ut ipſi ſancti Dei hómines & multùm váleant per poténtiam Dei, & rurſum quâdam menſúrâ moderáti ſint per infirmitátem ſuam? In illis virtútibus Elías quid de Deo accéperat, in iſtis infirmitátibus quid de ſe eſſe póterat, agnoscébat. Illa poténtia virtus fuit; iſta infírmitas cuſtos virtútis. In illis virtútibus oſtendébat quid accéperat; in iſtis infirmitátibus hoc quod accéperat, cuſtodiébat. In miráculis monſtrabátur Elías, in infirmitátibus ſervabátur.

℟. Elía, quis poteſt ſimíliter ſic gloriári tibi? Qui re-

ſ in túrbine ignis, in
tórum igneórum: qui
es in judíciis témpo-
enire iracúndiam Dó-
onciliáre cor patris ad
& reſtitúere tribus
℣. Elías quidem ven-
:, & reſtítuet ómnia:
tem vobis, quia Elías
iit * Lenire iracún-
Dómini. Glória Patri.
e iracúndiam Dómini.
.8. *Matth.* 17.
II. NOCTURNO.
ancti Evangélii ſecun-
lùm Matthæum.
› *vij.* Cap. 7.
› témpore; Dixit Jeſus
pulis ſuis: Atténdite à
:ophétis, qui véniunt
in veſtimentis óvium,
cùs autem ſunt lupi
: à frúctibus eórum
:étis eos. Et réliqua.
ília ſancti Ambróſii
Epíſcopi.
ſalm. 118. *Serm.* 12.
On quicumque dicit
mihi: Dómine, Dó-
mine, intrábit in re-
:œlórum. Non quicum-
:it mihi: Tuus ſum,
t. Meus planè es, ſi vo-
›n redárguat conſcién-
ſermónem tuum ánimus
era non refútent. Ego
:go meum eſſe eum qui
non neget, aut certè ſi
e ſeipſum ſibi ábneget.
iabére ſérvulum plúri-
minis ſervientem. Nam
dò meus eſt, ſi mihi di-
bo: Tuus ſum, & opé-
eget, & factis ſe diábolo
:et & obſtringat? Non
us quem libído ſuccen-
dit; quia mea eſt cáſtitas. Non
eſt meus quem cura ſpoliandi
minóres exágitat; quia mea
intégritas eſt. Non eſt meus
quem ira móbilis inquiétat;
quia mea tranquíllitas eſt.
Non eſt meus vini crápulâ te-
mulentus in lucem, ambitióne
glóriæ ſeculáris ébrius, qui in
perículum non poſſit ſóbriæ
moderatiónis ſerváre veſti-
gium. Pax ſum ego, litigáre
non novi. Quid mihi ad eum
de quo véniat diábolus, & di-
cat: Meus eſt; nam mihi ſua
colla curvávit, mea in illo plu-
ra repério: nomen ſibi tuum
víndicat, & meum munus?
Non eſt ergo Chriſti, niſi qui
eſt aliénus à crímine: non eſt
Chriſti, niſi qui poteſt ſemper
ſe Chriſti ſérvulũ demonſtráre.

℟. Atténdite à falſis pro-
phétis, qui * Véniunt ad vos
in veſtimentis óvium, intrín-
ſecùs autem ſunt lupi rapáces.
℣. Non miſi eos; & ipſi pro-
phétant in nómine meo men-
dáciter, ut pereátis. * Véniunt.
Matth. 7. *Jerem.* 27.

Lectio viij.

NAm ſi quis mutábilis eſt, ut ego qui aut mœróre mutor, aut indignatióne, venit ira, & dicit: Meus eſt; antè horam meus erat, ſpero quòd iterùm meus fiat. Venit triſtítia, & dicit: Meus eſt; ante horam in mea poſſeſſióne fuit, in meo jure: erígere ánimum præ mœróre non póterat, nec óculos leváre; & ſi triſte áliquid accíderit, ad me íllicò revertétur. Quis ergo eſt Dei, niſi qui poteſt dícere: Nihil mihi cónſcius ſum? Ideò di-

cébat Paulus Apóſtolus Jeſu Chriſti, quia nulli álii obnóxius tenebátur. Ille ergo dicébat, Chriſti ſum; & respondébat ei Dóminus, Meus es. Qui verè dicit, Tuus ſum, audit à Dómino, Meus es. Dénique de ipſo Dóminus ad Anániam, cùm mítteret eum ad ſanandum Paulum, ait: Vade, quóniam vas electiónis eſt mihi. Et quia perſeverávit Chriſti eſſe, quaſi impléto certámine, corónam méruit inveníre juſtítiæ.

℟. Prophétant de corde ſuo: * Cónſuunt pulvillos ſub omni cúbito manûs, & fáciunt cervicália ſub cápite ad capiendas ánimas. ℣. A frúctibus eórum cognoscétis eos. * Cónſuunt. *Ezech.* 13. *Matth.* 7.

Lectio ix.

RECtè ergo prophéta David dixit, Tuus ſum, qui ſemper in Dómino manſit. Et quâ ratióne díxerit, Tuus ſum, áddidit: Juſtificatiónes tuas exquiſívi; hoc eſt, Nihil aliórum quæſívi, ſed id ſolùm quod tuum eſt deſiderávi. Alii quærunt monília pretióſa, ego ſolas juſtificationes tuas quaſi quædam ſerta juſtítiæ: álii domum ad domum, villam ad villam jungunt, quaſi ſoli habitáre poſſint in terra hac, & elementum volunt occupáre commúne: álii poſſeſſiónem áeris ipſíus vindicáre; mihi in tuis juſtificatiónibus omne patrimónium eſt. Néscio poſſidére niſi quod tui juris eſt. In tuis elóquiis ſpiritális mihi cura refulſit argenti. Mihi pórtio Deus eſt. Tuus ſum ego; quia pars mihi hæreditátis non in auro, non in argento eſt; ſed in Chriſto Jeſu.

℟. Non omnis qui dicit mihi, Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum; ſed * Qui facit voluntátem Patris mei, ipſe intrábit in regnum cœlórum. ℣. Qui cuſtódit mandátum, cuſtódit ánimam ſuam. * Qui. Glória. * Qui. *Matth.* 7. *Prov.* 19.

Ad Benedíctus. *Ant.* 3. a. Non poteſt arbor bona malos fructus fácere, neque arbor mala bonos fructus fácere. *Matth.* 7.

Oratio.

DEus, cujus providéntia in ſui diſpoſitióne non fállitur: te ſúpplices exorámus, ut nóxia cuncta ſubmóveas, & ómnia nobis profutúra concédas; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidétur, & in ignem mittétur. *Matth.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 2.

ACceſſérunt filii prophetárum qui erant in Jéricho, ad Eliſéum, & dixérunt ei: Numquid noſti quia Dóminus hódie tollet dóminum tuum à te? Et ait: Et ego novi; ſiléte. Dixit autem ei Elías: Sede hîc, quia Dóminus miſit me uſque ad Jordánem. Qui ait: Vivit Dóminus, & vivit ánima tua, quia non derelinquam te. Iérunt ígitur ambo pariter, & quinquaginta viri de filiis prophetárum ſecúti ſunt eos, qui & ſtetérunt è contrà, longè;

ſitque Eliſéus : Obſecro
in me duplex ſpíritus
Qui reſpondit ; Rem
m poſtulaſti ; áttamen
is me , quando tollar
rit tibi quod petiſti : ſi
ıon víderis , non erit.
urrexit Elías. 230.

Lectio ij.

ıqùe pérgerent , & in-
dentes ſermocinaren-
e currus ígneus, & equi
viſérunt utrumque : &
t Elías per túrbinem in
; Eliſéus autem vidé-
clamábat : Pater mi ,
i , currus Iſrael , & au-
s. Et non vidit eum ám-
apprehenditque veſti-
ua, & ſcidit illa in duas
Et levávit pállium Elíæ ,
cíderat ei : reverſuſque
per ripam Jordánis ; &
líæ , quod cecíderat ei ,
t aquas , & non ſunt
Et dixit : Ubi eſt Deus
iam nunc ? Percuſſitque

Cui dixit Eliſéus : Quid vis ut
fáciam tibi ? Dic mihi , quid
habes in domo tua ? At illa reſ-
pondit : Non hábeo, ancilla tua,
quidquam in domo mea , niſi
parum ólei , quo ungar. Cui
ait: Vade , pete mútuò ab óm-
nibus vicínis tuis vaſa vácua
non pauca ; & ingrédere , &
claude óſtium tuum , cùm in-
trínſecùs fúeris tu , & fílii tui:
& mitte inde in ómnia vaſa
hæc , & cùm plena fúerint ,
tolles. Ivit ítaque múlier , &
clauſit óſtium ſuper ſe & ſuper
fílios ſuos : illi offerébant va-
ſa, & illa infundébat. Cùmque
plena fuiſſent vaſa , dixit ad
fílium ſuum : Affer mihi adhuc
vas. Et ille reſpondit : Non
hábeo. Stetitque óleum. Ve-
nit autem illa , & indicávit
hómini Dei. Et ille : Vade ,
inquit , vende óleum , & red-
de creditóri tuo ; tu autem &
fílii tui vívite de réliquo.

℟. Accedens. 231.

comédéret panem. Quæ dixit ad virum ſuum : Animadverto quòd vir Dei ſanctus eſt iſte, qui tranſit per nos frequenter. Faciámus ergo ei cœnáculum parvum, & ponámus ei in eo léctulum, & menſam, & ſellam, & candelábrum; ut cùm vénerit ad nos, máneat ibi. Facta eſt ergo dies quædam, & véniens divertit in cœnáculum, & requiévit ibi. Dixitque ad Giézi púerum ſuum : Voca Sunamítidem iſtam. Qui cùm vocaſſet eam, & illa ſtetiſſet coram eo, dixit ad púerum ſuum : Lóquere ad eam : Ecce ſédulè in ómnibus miniſtraſti nobis, quid vis ut fáciam tibi? Numquid habes negótium, & vis ut loquar regi, ſive príncipi milítiæ? Quæ respondit : In médio pópuli mei hábito. Et ait : Quid ergo vult ut fáciam ei? Dixitque Giézi : Ne quæras; fílium enim non habet, & vir ejus ſenex eſt. Præcépit ítaque ut vocáret eam : quæ cùm vocáta fuiſſet, & ſtetiſſet ante óſtium, dixit ad eam : In témpore iſto, & in hac eádem hora, ſi vita comes fúerit, habébis in útero fílium. At illa reſpondit : Noli, quæſo, dómine mi, vir Dei, noli mentíri ancillæ tuæ. Et concépit múlier, & péperit fílium in témpore & in hora eádem quâ díxerat Eliſéus.

℟. Ecce vox Dómini ad Elíam. 232.

Lectio ij.

CRevit autem puer. Et cùm eſſet quædam dies & égreſſus iſſet ad patrem ſuum, ad meſſóres, ait patri ſuo : Caput meum dóleo, caput meum dóleo. At ille dixit púero : Tolle, & duc eum ad matrem ſuam. Qui cùm tuliſſet, & duxiſſet eum ad matrem ſuam, póſuit eum illa ſuper génua ſua usque ad merídiem, & mórtuus eſt. Aſcendit autem, & collocávit eum ſuper léctulum hóminis Dei, & clauſit óſtium; & egreſſa, vocávit virum ſuum, & ait : Mitte mecum, óbſecro, unum de púeris, & áſinam, ut excurram usque ad hóminem Dei, & revertar.

℟. Quid dicit. 232.

Lectio iij.

INgreſſus eſt ergo Eliſéus domum, & ecce puer mórtuus jacébat in léctulo ejus : ingreſſusque clauſit óſtium ſuper ſe & ſuper púerum, & orávit ad Dóminum. Et aſcendit, & incúbuit ſuper púerum; poſuitque os ſuum ſuper os ejus, & óculos ſuos ſuper óculos ejus, & manus ſuas ſuper manus ejus; & incurvávit ſe ſuper eum, & calefacta eſt caro púeri. At ille reverſus, deambuiávit in domo, ſemel huc atque illuc; & aſcendit, & incúbuit ſuper eum, & oscitávit puer ſépties, aperuitque óculos. At ille vocávit Giézi, & dixit ei : Voca Sunamítidem hanc. Quæ vocáta, ingreſſa eſt ad eum. Qui ait : Tolle fílium tuum. Venit illa, & córruit ad pedes ejus, & adorávit ſuper terram : tulitque fílium ſuum, & egreſſa eſt.

℟. Elía, quis poteſt ſimíliter. 232.

IA QUARTA.
ibro quarto Regum.
o j. Cap. 5.
Enit Náaman (lepró-
ſus) cum equis &
cúrribus, & ſtetit ad
lomûs Eliſéi. Miſitque
Eliſéus núntium, di-
ade, & laváre ſépties
ne, & recípiet ſanitá-
) tua, atque mundábe-
us Náaman recedébat,
Putábam quòd egre-
ad me, & ſtans invocá-
en Dómini Dei ſui,
: manu ſuâ locum le-
curáret me. Numquid
lióres ſunt Abana &
r flúvii Damaſci óm-
uis Iſrael, ut laver in
under? Cùm ergo ver-
& abíret indignans,
unt ad eum ſervi ſui;
i ſunt ei: Pater, & ſi
ndem dixiſſet tibi Pro-
certè fácere debúeras;
magìs quia nunc di-
: Laváre, & mundá-
Deſcendit, & lavit in
ſépties juxta ſermó-
i Dei; & reſtitúta eſt
s ſicut caro púeri pár-
mundátus eſt. Rever-
d virum Dei cum uni-
mitátu ſuo, venit &
ram eo, & ait: Verè
d non ſit álius Deus
rſa terra, niſi tantùm
l.
urrexit. 230.

Lectio ij.

tque Giézi puer viri
ei: Pepercit dóminus
aman Siro iſti, ut non
t ab eo quæ áttulit:
óminus, quia curram
poſt eum, & accípiam ab eo áliquid. Et ſecútus eſt Giézi poſt tergum Náaman: quem cùm vidiſſet ille currentem ad ſe, deſíliit de curru in occurſum ejus, & ait: Rectène ſunt ómnia? Et ille ait: Rectè. Dóminus meus miſit me ad te, dicens: Modò venérunt ad me duo adoleſcentes de monte Ephraim, ex filiis prophetárum: da eis talentum argenti, & veſtes mutatórias dúplices. Dixitque Náaman: Mélius eſt ut accípias duo talenta. Et coégit eum, ligavitque duo talenta argenti in duóbus ſaccis, & dúplicia veſtiménta, & impóſuit duóbus púeris ſuis, qui & portavérunt coram eo.

℟. Factus eſt ſermo Dómini. 231.

Lectio iij.

CUmque veniſſet jam véſperi, tulit de manu eórum, & repóſuit in domo, dimiſitque viros; & abiérunt: ipſe autem ingreſſus ſtetit coram dómino ſuo. Et dixit Eliſéus: Unde venis, Giézi? Qui reſpondit: Non ivit ſervus tuus quòquam. At ille ait: Nonne cor meum in præſenti erat, quando reverſus eſt homo de curru ſuo in occurſum tui? Nunc ígitur accepiſti argentum, & accepiſti veſtes, ut emas olivéta, & víneas, & oves, & boves, & ſervos, & ancillas. Sed & lepra Náaman adhærébit tibi, & ſémini tuo, usque in ſempiternum. Et egreſſus eſt ab eo lepróſus quaſi nix.

℟. Accédens. 231.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 6.

FActum eſt poſt hæc, congregávit Bénadad rex Syriæ univerſum exércitum ſuum, & ascendit, & obſidébat Samaríam. Factaque eſt fames magna in Samaría: & támdiu obſeſſa eſt, donec venumdarétur caput áſini octoginta argénteis, & quarta pars cabi ſtércoris columbárum quinque argénteis. Cùmque rex Iſrael transíret per murum, múlier quædam exclamávit ad eum, dicens: Salva me, dómine mi rex. Qui ait: Non te ſalvat Dóminus, unde te poſſum ſalváre? de área, vel de torculári? Dixitque ad eam rex: Quid tibi vis? Quæ respondit: Múlier iſta dixit mihi: Da fílium tuum, ut comedámus eum hódie, & fílium meũ comedémus cras. Cóximus ergo fílium meum, & comédimus. Dixique ei die álterâ: Da fílium tuum, ut comedámus eum. Quæ abscondit fílium ſuum. Quod cùm audíſſet rex, ſcidit veſtimenta ſua, & transíbat per murum. Viditque omnis pópulus cilícium quo veſtítus erat ad carnem intrínſecùs. Et ait rex: Hæc mihi fáciat Deus, & hæc addat, ſi ſtéterit caput Eliſéi fílii Saphat ſuper ipſum hódie.

℟. Ecce vox. 232.

Lectio ij. Cap. 7.

DIxit autem Eliſéus: Audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus: In témpore hoc cras módius ſímilæ uno ſtatére erit, & duo módii hórdei ſtatére uno, in portâ Samaríæ. Respondens unus de dúcibus, ſuper cujus manum rex incumbébat, hómini Dei, ait: Si Dóminus fécerit étiam cataractas in cœlo, numquid póterit eſſe quod lóqueris? Qui ait: Vidébis óculis tuis, & inde non cómedes. Quátuor ergo viri erant lepróſi juxta intróitum portæ, qui dixérunt ad ínvicem: Quid hîc eſſe vólumus donec moriámur? ſive íngredi voluérimus civitátem, fame moriémur; ſive manſérimus hîc, moriendum nobis eſt: veníte ergo, & transfugiámus ad caſtra Syriæ; ſi pepérceriat nobis, vivémus; ſi autem occídere volúerint, nihilóminus moriémur. Surrexérunt ergo véſperi, ut venírent ad caſtra Syriæ: cùmque veniſſent ad princípium caſtrórum Syriæ, nullum ibídem reperérunt.

℟. Quid dicit. 232.

Lectio iij.

ET egreſſus pópulus dirípuit caſtra Syriæ: factusque eſt módius ſímilæ ſtatére uno, & duo módii hórdei ſtatére uno, juxta verbum Dómini. Porrò rex ducem illum, in cujus manu incumbébat, conſtítuit ad portam; quem conculcávit turba in intróitu portæ, & mórtuus eſt, juxta quod locútus fúerat vir Dei, quando descénderat rex ad eum. Factumque eſt ſecundùm ſermónem viri Dei, quem díxerat regi, quando ait: Duo modii hórdei ſtatére uno erunt, & módius ſímilæ ſtatére uno, hoc eódem témpore cras in porta Samaríæ; quando respónderat dux

,& díxerat : Etiam-
fécerit cataractas
unquid póterit fieri
ris ? Et dixit ei :
ulis tuis, & inde
s. Evénit ergo ei
tum fúerat, & con-
a pópulus in porta ;
eſt.
, quis poteſt. 232.
A SEXTA.
quarto Regum.
Cap. 8.
: Eliſéus Damas-
, & Bénadad rex
æ ægrotábat, nun-
e ei, dicentes : Ve-
huc. Et ait rex ad
lle tecum múnera,
occurſum viri Dei,
Dóminum per eum,
evádere pótero de
nea hac ? Ivit ígitur
occurſum ejus, ha-
múnera, & ómnia
sci, ónera quadra-
órum. Cùmque ſte-
eo, ait : Fílius tuus
x Syriæ miſit me
ns : Si ſanári pó-
irmitáte mea hac ?
i Eliſéus : Vade,
iberis ; porrò oſten-
óminus quia morte
Stetitque cum eo,
tus eſt usque ad ſuf-
ultûs : flevitque vir
Házael ait : Quare
eus flet ? At ille di-
io quæ factúrus ſis
mala. Civitátes eó-
s igne ſuccendes,
eórum interfícies
párvulos eórum elí-
egnantes dívides.
xit. 230.

Lectio ij. Cap. 9.

ELiſéus autem Prophétes vocávit unum de filiis prophetárum, & ait illi : Accinge lumbos tuos, & tolle lentículam ólei hanc in manu tua, & vade in Ramoth Gálaad. Cùmque véneris illuc, vidébis Jehu filium Jóſaphat filii Namſi : & ingreſſus ſuscitábis eum de médio fratrum ſuórum, & introdúces in intérius cubículum ; tenensque lentículam ólei, fundes ſuper caput ejus, & dices : Hæc dicit Dóminus : Unxi te regem ſuper Iſrael. Aperiesque óſtium, & fúgies, & non ibi ſubſiſtes. Abiit ergo adoleſcens puer prophétæ in Ramoth Gálaad, & ingreſſus eſt illuc : ecce autem príncipes exércitûs ſedébant, & ait : Verbum mihi ad te, ô princeps. Dixitque Jehu : Ad quem ex ómnibus nobis ? At ille dixit : Ad te, ô princeps.

℟. Factus eſt. 231.

Lectio iij.

ET ſurrexit, & ingreſſus eſt cubículum : at ille fudit óleum ſuper caput ejus, & ait : Hæc dicit Dóminus Deus Iſrael : Unxi te regem ſuper pópulum Dómini Iſrael ; & percúties domum Achab dómini tui, & ulciſcar ſánguinem ſervórum meórum prophetárum, & ſánguinem ómnium ſervórum Dómini, de manu Jézabel : perdamque omnem domum Achab ; & interfíciam, de Achab mingentem ad parietem, & clauſum, & noviſſimum in Iſrael ; & dabo domum Achab, ſicut

domum Jeróboam filii Nabat; & ſicut domum Báaſa filii Ahía : Jézabel quoque cómedent canes in agro Jézrahel, nec erit qui ſepéliat eam. Aperuitque óſtium, & fugit. Jehu autem egreſſus eſt ad ſervos dómini ſui, qui dixérunt ei : Rectène ſunt ómnia ? Quid venit inſánus iſte ad te ? Qui ait eis : Noſtis hóminem, & quid locútus ſit. At illi reſpondérunt : Falſum eſt, ſed magìs narra nobis. Qui ait eis: Hæc & hæc locútus eſt mihi, & ait : Hæc dicit Dóminus : Unxi te regem ſuper Iſrael. Feſtinavérunt ítaque, & unuſquiſque tollens pállium ſuum, poſuérunt ſub pédibus ejus in ſimilitúdinem tribunális, & cecinérunt tubâ, atque dixérunt : Regnávit Jehu.

℟. Accedens. 231.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 9.

EGreſſus eſt Joram rex Iſrael, & Ochózias rex Juda, ſínguli in cúrribus ſuis, egreſſique ſunt in occurſum Jehu, & invenérunt eum in agro Naboth Jezrahelítæ. Cùmque vidiſſet Joram Jehu, dixit : Pax eſt, Jehu ? At ille reſpondit : Quæ pax ? adhuc fornicatiónes Jézabel matris tuæ, & venefícia ejus multa vigent. Convertit autem Joram manum ſuam, & fúgiens ait ad Ochóziam : Inſídiæ, Ochózia. Porrò Jehu tetendit arcum manu, & percuſſit Joram inter ſcápulas : & egreſſa eſt ſagitta per cor ejus, ſtatimque córruit in curru ſuo. Dixitque Jehu ad Bádacer ducem : Tolle, prójice eum in agro Naboth Jezrahelítæ : mémini enim quando ego & tu ſedentes in curru ſequebámur Achab patrem hujus, quòd Dóminus onus hoc leváverit ſuper eum, dicens : Si non pro ſánguine Naboth, & pro ſánguine filiórum ejus, quem vidi herì, ait Dóminus, reddam tibi in agro iſto, dicit Dóminus. Nunc ergo tolle, & prójice eum in agrum, juxta verbum Dómini. Ochózias autem rex Juda videns hoc, fugit per viam domûs horti; perſecutusque eſt eum Jehu, & ait : Etiam hunc percútite in curru ſuo ; & percuſſérunt eum in aſcenſu Gaver, qui eſt juxta Jéblaam : qui fugit in Mageddo, & mórtuus eſt ibi.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ANno undécimo Joram filii Achab, regnávit Ochózias ſuper Judam ; venitque Jehu in Jézrahel. Porrò Jézabel intróitu ejus audíto, depinxit óculos ſuos ſtíbio, & ornávit caput ſuum, & reſpexit per feneſtram ingredientem Jehu per portam, & ait : Numquid pax poteſt eſſe Zambri, qui interfécit dóminum ſuum ? Levavitque Jehu fáciem ſuam ad feneſtram, & ait : Quæ eſt iſta ? Et inclinavérunt ſe ad eum duo vel tres eunúchi. At ille dixit eis: Præcipitáte eam deorſum. Et præcipitavérunt eam, aſperſusque eſt ſánguine páries, &

equórum úngulæ conculcavérunt eam. Cumque introgreſſus eſſet, ut comederet biberetque, ait: Ite, & vidéte maledíctam illam, & ſepelíte eam, quia filia regis eſt. Cùmque iſſent ut ſepelírent eam, non invenérunt niſi calváriam, & pedes, & ſummas manus. Reverſíque nuntiavérunt ei. Et ait Jehu: Sermo Dómini eſt, quem locútus eſt per ſervum ſuum Elíam Thesbíten, dicens: In agro Jézrahel cómedent canes carnes Jézabel.

Lectio iij. Cap. 10.

ERant autem Achab ſeptuaginta filii in Samaría: ſcripſit ergo Jehu lítteras, & miſit in Samaríam, ad optimátes civitátis, & ad majóres natu, & ad nutrítios Achab, dicens: Statim ut accepéritis lítteras has, qui habétis filios dómini veſtri, & currus, & equos, & civitátes firmas, & arma; elígite melióreṃ, & eum qui vobis placúerit de fíliis dómini veſtri, & eum pónite ſuper ſólium patris ſui, & pugnáte pro domo dómini veſtri. Timuérunt illi vehementer, & dixérunt: Ecce duo reges non potuérunt ſtare coram eo, & quómodò nos valébimus reſíſtere? Miſérunt ergo præpóſiti domûs, & præfecti civitátis, & majóres natu, & nutrítii ad Jehu, dicentes: Servi tui ſumus, quæcumque júſſeris faciémus, nec conſtituémus nobis regem; quæcumque tibi placent, fac. Reſcripſit autem eis lítteras ſecundò, dicens: Si mei eſtis, & obedítis mihi, tóllite cápita filiórum dómini veſtri, & veníte ad me hâc eádem horâ cras in Jézrahel. Porrò filii regis ſeptuaginta viri apud optimátes civitátis nutriebantur. Cùmque veniſſent litteræ ad eos, tulérunt filios regis, & occidérunt ſeptuaginta viros, & poſuérunt cápita eórum in cóphinis, & miſérunt ad eum in Jézrahel.

Ad Magníficat. *Ant.* 2. D. Nóluit Dóminus diſpérdere domum Dávid, propter pactum quod íníerat cum eo; & quia promíſerat ut daret ei lucernam & fíliis ejus omni témpore. 2. *Paral.* 21.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA VIII
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 11.

ATHália mater Ochóziæ, videns mórtuum fílium ſuum, ſurrexit, & interfécit omne ſemen régium. Tollens autem Jóſaba fília regis Joram, ſoror Ochóziæ, Joas fílium Ochóziæ, furáta eſt eum de médio filiórum regis qui interficiebantur, & nutrícem ejus, de triclínio; & abſcondit eum à fácie Athállæ, ut non interficerétur. Eratque cum ea ſex annis clam in domo Dómini: porrò Athália regnávit ſuper terram. Anno autem ſéptimo miſit Joíada, & aſſúmens centuriónes & mílites introduxit ad ſe in templum Dómini, pepigitque cum eis fœdus; & adjúrans

eos in domo Dómini, oſtendit eis filium regis.

℟. Fecit Joíada bonum cum Iſrael; poſtquàm autem óbiit, dereliquérunt templum Dómini Dei, mittebatque eis Prophétas, ut reverterentur ad Dóminum: * Quos proteſtantes, illi audíre nolébant. ℣. Vos ſemper Spirítui ſancto resíſtitis, ſicut patres veſtri, ita & vos: quem Prophetárum non ſunt perſecúti patres veſtri? * Quos proteſtantes. 2. *Par.* 24. *Act.* 7.

Lectio ij.

PRoduxitque filium regis, & póſuit ſuper eum diadéma, & teſtimónium; feceruntque eum regem, & unxérunt: & plaudentes manu, dixérunt: Vivat rex. Audívit autem Athália vocem pópuli currentis; & ingreſſa ad turbas in templum Dómini, vidit regem ſtantem ſuper tribúnal juxta morem, & cantóres, & tubas prope eum, omnemque pópulum terræ lætantem, & canentem tubis: & ſcidit veſtimenta ſua, clamavitque: Conjurátio, conjurátio. Præcépit autem Joíada centuriónibus, qui erant ſuper exércitum, & ait eis: Edúcite eam extra ſepta templi; & quicumque eam ſecútus fúerit, feriátur gládio. Díxerat enim ſacerdos: Non occidátur in templo Dómini. Impoſueruntque ei manus, & impegérunt eam per viam introitûs equórum, juxta palátium, & interfecta eſt ibi. Pépigit ergo Joiada fœdus inter Dóminum, & inter regem, & inter pópulum, ut eſſet pópulus Dómini, & inter regem & pópulum. Ingreſſuſque eſt omnis pópulus terræ templum Baal, & deſtruxérunt aras ejus, & imágines contrivérunt válidè. Mathan quoque ſacerdótem Baal occidérunt coram altári.

℟. Congregáti adversùs Zacharíam filium Joíadæ ſacerdótem, miſérunt lápides in átrio domûs Dómini: * Qui cùm morerétur, ait: Vídeat Dóminus, & requírat. ℣. Proptéreà ſapiéntia Dei dixit ut inquirátur ſanguis qui effúſus eſt à generatióne iſta, à ſánguine Abel, usque ad ſánguinem Zacharíæ: * Qui cùm. 2. *Paral.* 24. *Luc.* 11.

Lectio iij. Cap. 13.

ELiſéus autem ægrotábat infirmitáte, quâ & mórtuus eſt; deſcenditque ad eum Joas rex Iſrael, & flebat coram eo, dicebatque: Pater mi, pater mi, currus Iſrael, & auríga ejus. Et ait illi Eliſéus: Affer arcum & ſagittas. Cùmque attuliſſet ad eum arcum & ſagittas, dixit ad regem Iſrael: Pone manum tuam ſuper arcum. Et cùm poſuiſſet ille manum ſuam, ſuperpóſuit Eliſéus manus ſuas mánibus regis, & ait: Aperi feneſtram orientálem. Cùmque aperuiſſet, dixit Eliſéus: Jace ſagittam. Et jecit. Et ait Eliſéus: Sagitta ſalútis Dómini, & ſagitta ſalútis contra Syriam: percutieſque Syriam in Aphec, donec conſúmas eam. Et ait: Tolle ſagittas. Qui cùm tuliſſet, rurſum dixit ei: Pércute jáculo

1. Et cùm percus-
vícibus, & ſtetiſſet,
ir Dei contra eum,
rcuſſiſſes quinquies,
ſive ſépties, percus-
n uſque ad conſum-
nunc autem tribus
cúties eam. Mór-
ro Eliſéus, & ſepe-
a. Latrúnculi autem
ehérunt in terram
10. Quidam autem
hóminem, vidérunt
i, & projecérunt ca-
pulcro Eliſéi. Quod
ſet oſſa Eliſéi, re-
, & ſtetit ſuper pe-

ttuum prophetávit
iſéi: * In vita ſua
tra, & in morte mi-
rátus eſt: in ómni-
on pœnítuit pópu-
ſta eſt gens perpau-
ilti lepróſi erant in
Eliſéo Prophéta;
órum mundátus eſt
an Syrus. * In vita.
In vita. *Eccli.* 48.

NOCTURNO.

ſti Cyrilli Jeroſoly-
mitáni.

2. *n.* 13. *Lectio iv.*

ab rex Samaríæ ſce-
itíſſimus, idolórum
tor, cùm veniſſet
héta, & minas dun-
ntaſſet, ſacco ſe in-
cidit veſtimenta. Et
clemens Deus ad
diſti quómodò com-
t Achab à fácie mea?
fervidum Prophétæ
léniens, ut ad miſeri-
nclináret. Vultis co-
ſtiva.

gnóſcere quàm forte ſit pœni-téntia armórum genus, quantùm confeſſio étiam adversùs hoſtes prævaleat? Centum octoginta quinque hóſtiû míllia Ezechías per confeſſiónem ruit. Et hoc adhuc mínimum. Senténtiam Dei adversùm ſe pronuntiátam, per pœniténtiam diſſolvit. Ægrotanti enim ipſi dixit Iſaías: Moriéris tu, nec vives. Quæ jam ſpes, quæ ultrà ſalus vel expectátio, pronuntiante Prophétâ? At ille non revocátus eſt à pœniténtia, memor ejus quod ſcriptum eſt: Cùm averſus ingemúeris, tunc ſalváberis.

℟. Dejécit caſtra Aſſyriórum Angelus Dómini; nam * Fecit Ezechías quod plácuit Deo, & fórtiter ivit in via quam mandávit illi Iſaías: in diébus ejus retrò rédiit ſol, & áddidit regi vitam. ℣. Pietas ad ómnia útilis eſt, promiſſiónem habens vitæ quæ nunc eſt, & futúræ. * Fecit Ezechías quod plácuit Deo. *Eccli.* 48. 1. *Tim.* 4.

n. 15. *Lectio v.*

CONverſus eſt ad paríetem, & mentem per oratiónem ad cœlum tendens: Dómine, ait, memento meî; ſúfficit enim ad ſanatiónem te meî meminiſſe. Tempóribus non ſúbjaces, ſed ipſe es vitæ árbiter & legiſlátor. Non enim ſecundùm genitúram aut aſtrórum compléxiónem, ut nonnulli delírant, vitæ noſtræ rátio decurrit, ſed ſecundùm tuam voluntátem. Et illi, cujus desperáta vita fúerat, annórum quíndecim vitæ accéſſio datur: atque

in ſignum decem grádibus ſol retrogreſſus eſt. Jam verò ſol propter Ezechíam remeávit: at idem propter Chriſtum defécit, non retrocédens, ſed delíquium paſſus; eâ re quid inter utrumque, Ezechíam dico & Jeſum, intereſſet, demonſtrans. Et ille quidem pótuit Dei ſenténtiam diſſólvere; Jeſus verò peccatórum véniam tribúere non póterit?

℟. Poſtquàm coanguſtátus eſt Manaſſes, * Orávit Dóminum, & egit pœniténtiam valde coram Deo: & exaudívit oratiónem ejus, reduxitque eum in regnum ſuum. ℣. Quæ ſecundùm Deum triſtitia eſt, pœniténtiam in ſalútem ſtábilem operátur. * Orávit Dóminum, & egit, &c. 2. *Paral.* 33. 2. *Cor.* 7. *n.* 15 & 16.

Lectio vj.

CONvértere tu quoque, & ingemisce; & óſtium claude: ora ut tibi dimittátur, ut urentes te flammas disjíciat Deus. Poteſt enim pœniténtia & ignem extínguere; poteſt & leónes cicuráre. Quòd ſi diffídas, cógita quid olim contígerit Ananíæ & ſóciis. Quales in camínum ignis fontes effudérunt? Quanta vis aquæ flammam ad cúbitos quadraginta novem aſcendentem reſtínguere ſufficiébat? Sed ubi flamma vehementer ſuperferebátur, ibi plúrimus pœniténtiæ fons effúſus eſt, cùm illi dícerent: Quóniam juſtus es in ómnibus quæ feciſti nobis; & peccávimus, & transgreſſi ſumus, & iníquè égimus. Cùm fornácis flammas compréſſerit pœniténtia, tu dúbitas utrùm gehennæ ignem reſtínguere váleat?

℟. Memória Josíæ in omni ore quaſi mel; ipſe eſt directus divínitus in pœniténtiam gentis. * Tulit abominatiónes impietátis, & † In diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Qui converti fécerit peccatórem ab erróre viæ ſuæ, ſalvábit ánimam ejus à morte. * Tulit abominatiónes. Glória Patri. † In. *Eccli.* 49. *Luc.* 5.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; Dicébat Jeſus ad discípulos ſuos: Homo quidam erat dives, qui habébat víllicum; & hic diffamátus eſt apud illum quaſi diſſipaſſet bona ipsíus. Et réliqua.

Homília ſancti Paulíni Epíſcopi.

Epiſt. 32. *ad Sever. aliàs* 12.

NUlla nobis occáſio eſt beneficéntiæ unquam procraſtinandæ, cùm ſi voluntas noſtra non abſit, pauper in promptu ſit. Commodémus ergo ſecúri nunc egéno, & in paupéribus ſuis Chriſto; ut ex ejus abundatúrâ in iisdem glóriâ participáre possímus. Proptéreà enim Dóminus ipſe præmonet, dicens: Fácite vobis amícos de iníquo mammóna. Vides quómodò Omnípotens fáciat de nocte lucem, & de iniquitáte juſtítiam? Ut cùm defecéritis, inquit, recípiant vos

ı tabernácula ætérna. Semi-émus ergo illis carnália, ut ıetámus ab illis ſpiritália. La-bóret nunc de terrénis manus, t tunc de cœléſtibus ánima :ficiátur. Spes præſens ædí-cet rem futúram. Faciámus hic tecta, quæ nos illic te-ant. Paſcátur iſtic pauper, bi me dívite eget; ut me illic aſcat, ubi me egente ſatu-ıbitur. Vidéte commércium piritále; & ſi poteſtis, negá-: nos aváros, qui terram vén-imus & tribútum, ut immu-itátem regni cum æternitáte oemámus.

℟. Víllicus diffamátus eſt pud dívitem quaſi diſſipáſſet ona ipsíus. Et ait illi: Quid oc áudio de te? * Redde ra-ónem villicatiónis tuæ; jam nim non póteris villicáre. ʳ. Judícium duríſſimum his ui præſunt, fiet. * Redde ra-ónem villicatiónis. *Luc.* 16. *ap.* 6.

Serm. de Gazophylac. poſt Epiſt. 33. *n.* 6 & 7.

Lectio viij.

D Abundántia bonitátis Dei! vult fœnerári ex s quæ ipſe largítus eſt: cu-t débitor fíeri donórum ſuó-ım, ut cum multá tibi ra-óne tuam reddat uſúram. Pró-:ra ígitur, frater, tam úbe-:m tibi obſtríngere debitó-m, ut & amícum te ex ſer-) vocet; & in tuis terréſtri-ıs nummis te expertus fidé-m, de ſuis cœléſtibus the-uris dívitem fáciat. Ne tré-:des, ne cunctéris, ne par-ıs. Eſto violentus Deo, rape :gna cœlórum. Nam potúe-rat, dilectíſſimi, Dóminus omnípotens æquè univerſos dívites fácere, ut nemo indigéret áltero: ſed infinítæ bonitátis consílio fecit míſerum, ut agnóſceret miſericórdem. Matéria divitiárum tibi eſt fratérna paupértas, ſi intélligas ſuper egénum & páuperem; nec tibi tantùm hábeas quod accepiſti, quia ídeò & illíus partem tibi in hoc ſéculo cóntulit Deus, ut tibi debéret quidquid de ſuis donis tuo voluntário affectu indigéntibus obtuliſſes, ac te vicíſſim in ætérna die de illíus parte ditáret.

℟. Ego vobis dico: * Fácite vobis amícos de mammóna iniquitátis; ut cùm defecéritis, recípiant vos in ætérna tabernácula. ℣. Eleemóſyna facit inveníre miſericórdiam & vitam ætérnam: * Fácite vobis. *Luc.* 16. *Tob.* 12.

Lectio ix. *n.* 9.

CAve ipſum te tantúmmodò ames, ſi te amas, quia iniquitátis eſt iſta diléctio; & qui díligit iniquitátem, odit, ut ſcriptum eſt, ánimam ſuam: plenitúdo autem legis eſt diléctio próximi, quod omnis homo hómini eſt germanitáte natúræ. Parem ergo curam tuî & páuperis gere, ut imitéris imitatórem Chriſti, non tibi, ſed áliis utília curando, ut tuî impénſiùs Deo cura ſit. Vide enim quanto crímine te ſupérbia aut avarítia discernat ab eo cui te Deus ópere ſuo junxit. Réfice eſurientem ánimam, & non timébis in die malo ab ira ſuperventúra. Beá-

tus enim, inquit, qui intelligit ſuper egénum & páuperem, in die malo liberábit eum Dóminus. Operáre ígitur & éxcole hanc regiónem terræ tuæ, ut gérminet tibi frugem fértilem, plenam ádipe frumenti, magno cum fœnore centéſimum tibi fructum multiplicáti séminis afferentem. In hujus vel poſſeſſiónis vel negotiatiónis appetítum & ſtúdium ſancta & ſalutáris eſt avarítia: nam talis cupíditas, quæ regnum cœleſte merétur, & bonum perenne desíderat, radix bonórum eſt.

℟. Ignem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis: * Et qui reddit grátiam, † In témpore casûs ſui invéniet firmamentum. ℣. Qui séminat in benedictiónibus, de benedictiónibus & metet: * Et qui. Glória Patri. † In témpore. *Eccli.* 3. 2. *Cor.* 9.

Ad Benedictus. *Ant.* 4. E. Ait víllicus intrà ſe: Scio quid fáciam, ut cùm amótus fúero à villicatióne, recipiant me in domos ſuas. *Luc.* 16.

Oratio.

LArgíre nobis, quæſumus, Dómine, ſemper ſpíritum cogitandi quæ recta ſunt, propítius & agendi; ut qui ſine te eſſe non póſſumus, ſecundùm te vívere valeámus; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Laudávit dóminus víllicum iniquitátis, quia prudenter feciſſet; quia filii hujus sǽculi prudentióres fíliis lucis in generatióne ſua ſunt. *Luc.* 16.

FERIA SECUNDA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 18.

ANno tértio Oſée filii Ela regis Iſrael, regnávit Ezechías fílius Achaz regis Juda. Viginti quinque annórum erat, cùm regnáre cœpiſſet; & viginti novem annis regnávit in Jerúſalem: nomen matris ejus Abi, filia Zacharíæ. Fecitque quod erat bonum coram Dómino, juxta ómnia quæ fécerat David pater ejus. Ipſe diſſipávit excelſa, & contrívit ſtátuas, & ſuccídit lucos, confregitque ſerpentem æneum quem fécerat Móyſes: ſiquidem usque ad illud tempus filii Iſrael adolébant ei incenſum: vocavitque nomen ejus Noheſtan. In Dómino Deo Iſrael ſperávit: ítaque poſt eum non fuit símilis ei de cunctis régibus Juda, ſed neque in his qui ante eum fuérunt: & adhæſit Dómino, & non receſſit à veſtígiis ejus; fecitque mandáta ejus, quæ præcéperat Dóminus Móyſi.

℟. Fecit Joiada. 242.

Lectio ij.

ANno quarto regis Ezechíæ, qui erat annus séptimus Oſée filii Ela regis Iſrael, ascendit Salmánaſar rex Aſſyriórum in Samaríam, & oppugnávit eam, & cepit. Nam poſt annos tres, anno ſexto Ezechíæ, id eſt, nono anno Oſée regis Iſrael, capta eſt Samaría; & tránſtulit rex Aſſyriórum Iſrael in Aſſyrios, collocavitque eos in Hala & in Habor flúviis Gozan in ci-

vitátibus Medórum; quia non audiérunt vocem Dómini Dei ſui, ſed prætergreſſi ſunt pactum ejus: ómnia quæ præcéperat Móyſes ſervus Dómini, non audiérunt, neque fecérunt. Anno quarto-décimo regis Ezechíæ, ascendit Sennácherib rex Aſſyriórum ad univerſas civitátes Juda munítas, & cépit eas.

℟. Congregáti. 242.

Lectio iij. Cap. 19.

CUm accepiſſet Ezechías lítteras de manu nuntiórum, & legiſſet eas, ascendit in domum Dómini, & expandit eas coram Dómino, & orávit in conſpectu ejus, dicens: Dómine Deus Iſrael, qui ſedes ſuper Chérubim, tu es Deus ſolus regum ómnium terræ: tu feciſti cœlum & terram. Inclína aurem tuam, & audi; áperi, Dómine, óculos tuos, & vide; audi ómnia verba Sennácherib, qui miſit ut exprobráret nobis Deum viventem. Verè, Dómine, diſſipavérunt reges Aſſyriórum gentes, & terras ómnium. Et miſérunt deos eórum in ignem: non enim erant dii, ſed ópera mánuum hóminum ex ligno & lápide, & perdidérunt eos. Nunc ígitur, Dómine Deus noſter, ſalvos nos fac de manu ejus; ut ſciant ómnia regna terræ, quia tu es Dóminus Deus ſolus.

℟. Mórtuũ prophetávit. 243.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 19.

FActum eſt in nocte illa, venit Angelus Dómini, & percuſſit in caſtris Aſſyriórum centum octogínta quinque míllia. Cùmque dilúculo ſurrexiſſet, vidit ómnia córpora mortuórum; & recédens ábiit, & reverſus eſt Sennácherib rex Aſſyriórum, & manſit in Nínive. Cùmque adoráret in templo Neſroch deum ſuum, Adrámelech & Sáraſar fílii ejus percuſſérunt eum gládio, fugeruntque in terram Armeniórum, & regnávit Aſarhaddon fílius ejus pro eo.

℟. Dejécit. 243.

Lectio ij. Cap. 20.

IN diébus illis ægrotávit Ezechías usque ad mortem: & venit ad eum Iſaías fílius Amos, Prophéta, dixitque ei: Hæc dicit Dóminus Deus: Præcipe dómui tuæ; moriéris enim tu, & non vives. Qui convertit fáciem ſuam ad paríetem, & orávit Dóminum, dicens: Obſecro, Dómine, memento, quæſo, quómodò ambuláverim coram te in veritáte & in corde perfecto; & quod plácitum eſt coram te, fécerim. Flevit ítaque Ezechías fletu magno. Et ántequam egrederétur Iſaías médiam partem átrii, factus eſt ſermo Dómini ad eum, dicens: Revértere, & dic Ezechíæ duci pópuli mei: Hæc dicit Dóminus Deus David patris tui: Audívi oratiónem tuam, & vidi lácrymas tuas; & ecce ſanávi te: die tértio ascendes templum Dómini. Et addam diébus tuis quíndecim annos: ſed & de manu regis Aſſyriórum liberábo te, & civitátem hanc; & prótegam urbem

iſtam propter me, & propter David ſervum meum.

℟. Poſtquàm coanguſtátus. 244.

Lectio iij.

DIxitque Iſaías: Afferte maſſam ficórum. Quam cùm attuliſſent, & poſuiſſent ſuper ulcus ejus, curátus eſt. Dixerat autem Ezechías ad Iſaíam: Quod erit ſignum, quia Dóminus me ſanábit, & quia aſcenſúrus ſum die tértiâ templum Dómini? Cui ait Iſaías: Hoc erit ſignum à Dómino, quod factúrus ſit Dóminus ſermónem quem locútus eſt: Vis ut aſcendat umbra decem líneis, an ut revertátur tótidem grádibus? Et ait Ezechías: Fácile eſt umbram créſcere decem líneis: nec hoc volo ut fiat, ſed ut revertátur retrorſum decem grádibus. Invocávit itaque Iſaías prophéta Dominum, & reduxit umbram per líneas, quibus jam deſcénderat in horológio Achaz, retrorſum decem grádibus.

℟. Memória. 244.

FERIA QUARTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 20.

IN témpore illo miſit Bérodach Báladan, filius Báladan, rex Babyloniórum, lítteras & múnera ad Ezechíam: audíerat enim quòd ægrotaſſet Ezechías. Lætátus eſt autem in adventu eórum Ezechías, & oſtendit eis domum arómatum, & aurum, & argentum, & pigmenta vária, unguenta quoque, & domum vaſórum ſuórum, & ómnia quæ habére póterat in theſauris ſuis. Non fuit quod non monſtráret eis Ezechías in domo ſua, & in omni poteſtáte ſua.

℟. Fecit Joíada. 242.

Lectio ij.

VEnit autem Iſaías prophéta ad regem Ezechíam, dixitque ei: Quid dixérunt viri iſti? aut unde venérunt ad te? Cui ait Ezechías: De terra longinqua venérunt ad me, de Babylóne. At ille reſpondit: Quid vidérunt in domo tua? Ait Ezechías: Omnia quæcumque ſunt in domo mea, vidérunt, nihil eſt quod non monſtráverim eis in theſauris meis. Dixit itaque Iſaías Ezechíæ: Audi ſermónem Dómini: Ecce dies vénient, & auferentur ómnia quæ ſunt in domo tua, & quæ condidérunt patres tui uſque in diem hanc, in Babylónem: non remanébit quidquam, ait Dóminus. Sed & de filiis tuis qui egredientur ex te, quos generábis, tollentur, & erunt eunúchi in palátio regis Babylónis. Dixit Ezechías ad Iſaíam: Bonus ſermo Dómini, quem locútus es: ſit pax & véritas in diébus meis.

℟. Congregáti. 242.

Lectio iij. Cap. 22.

OCto annórum erat Joſías cùm regnáre cœpiſſet, triginta & uno anno regnávit in Jerúſalem: nomen matris ejus Idida, fília Hadaía de Béſecath. Fecitque quod plácitum erat coram Dómino, & ambulávit per omnes vias David patris ſui: non declinávit ad déxteram, ſive ad ſi-

niſtram. Anno autem octávo-décimo regis Josíæ, miſit rex Saphan fílium Aſſia, filii Méſſulam, ſcribam templi Dómini dicens ei : Váde ad Helcíam ſacerdótem magnum, ut conflétur pecúnia, quæ illáta eſt in templum Dómini, quam collegérunt janitóres templi à pópulo; deturque fabris per præpóſitos domûs Dómini; qui & diſtríbuant eam his qui operantur in templo Dómini, ad inſtauranda ſartatecta templi.

℟. Mórtuum. 243.

FERIA QUINTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 22.

NArrávit Saphan ſcriba regi, dicens : Librum dedit mihi Helcías ſacerdos. Quem cùm legiſſet Saphan coram rege, & audiſſet rex verba libri legis Dómini, ſcidit veſtimenta ſua. Et præcépit Helcíæ ſacerdóti, & Ahicam fílio Saphan, & Achobor fílio Micha, & Saphan ſcribæ, & Azaíæ ſervo regis, dicens : Ite, & conſúlite Dóminum ſuper me, & ſuper pópulo, & ſuper omni Juda, de verbis volúminis iſtíus quod inventum eſt : magna enim ira Dómini ſuccenſa eſt contra nos; quia non audiérunt patres noſtri verba libri hujus, ut fácerent omne quod ſcriptum eſt nobis.

℟. Dejécit. 243.

Lectio ij. Cap. 23.

ASCenditque rex templum Dómini, & omnes viri Juda, univerſique qui habitábant in Jerúſalem cùm eo ſacerdótes & prophétæ, & omnis pópulus à parvo uſque ad magnum; legítque cunctis audiéntibus omnia verba libri fœderis, qui inventus eſt in domo Dómini. Stetitque rex ſuper gradum; & fœdus percuſſit coram Dómino, ut ambulárent poſt Dóminum, & cuſtodírent præcepta ejus, & teſtimónia, & cæremónias in omni corde & in tota ánima, & ſuſcitárent verba fœderis hujus quæ ſcripta erant in libro illo; acquievitque pópulus pacto. Et præcépit rex Helcíæ Pontífici, & ſacerdótibus ſecundi órdinis, & janitóribus, ut projícerent de templo Dómini ómnia vaſa quæ facta fúerant Baal, & in luco, & univerſæ milítiæ cœli : & combuſſit ea foris Jerúſalem in convalle Cedron, & tulit púlverem eórum in Bethel. Et deiévit arúſpices, quos poſúerant reges Juda ad ſacrificandum in excelſis per civitátes Juda, & in circúitu Jerúſalem; & eos qui adolébant incenſum Baal, & Soli, & Lunæ, & duódecim ſignis, & omni milítiæ cœli.

℟. Poſtquàm. 244.

Lectio iij.

ET contrívit ſtátuas, & ſuccídit lucos; replevítque loca eórum óſſibus mortuórum : ínſuper & altáre quod erat in Bethel, & excelſum quod fécerat Jeróboam fílius Nabat, qui peccáre fecit Iſrael; & altáre illud, & excelſum deſtruxit atque combuſſit, & comminuit in púlverem; ſuccenditque étiam lucum. Et

converſus Joſías vidit ibi ſepulcra quæ erant in monte: miſitque, & tulit oſſa de ſepulcris, & combuſſit ea ſuper altáre, & pólluit illud juxta verbum Dómini, quod locútus eſt vir Dei, qui prædíxerat verba hæc. Et ait: Quis eſt títulus ille quem vídeo? Responderuntque ei cives urbis illíus: Sepulcrum eſt hóminis Dei, qui venit de Juda, & prædixit verba hæc quæ feciſti ſuper altáre Bethel. Et ait: Dimíttite eum, nemo commóveat oſſa ejus. Et intacta manſérunt oſſa illíus, cum óſſibus prophétæ qui vénerat de Samaría.

℟. Memória. 244.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 24.

IN diébus Jóakim aſcendit Nabuchodónoſor rex Babylónis, & factus eſt ei Jóakim ſervus tribus annis: & rurſum rebellávit contra eum. Immiſitque ei Dóminus latrúnculos Chaldæórum, & latrúnculos Syriæ, & latrúnculos Moab, & latrúnculos filiórum Ammon; & immíſit eos in Judam, ut dispérderent eum, juxta verbum Dómini, quod locútus fúerat per ſervos ſuos Prophétas. Factum eſt autem hoc per verbum Dómini contra Judam, ut auferret eum coram ſe, propter peccáta Manaſſe univerſa quæ fecit, & propter ſánguinem innóxium quem effúdit, & implévit Jeruſalem cruóre innocéntium; & ob hanc rem nóluit Dóminus propitiári. Réliqua autem ſermónum Jóakim, & univerſa quæ fecit, nonne hæc ſcripta ſunt in libro ſermónum diérum regum Juda? Et dormívit Jóakim cum pátribus ſuis: & regnávit Jóachin fílius ejus pro eo.

℟. Fecit Joíada. 242.

Lectio ij.

DEcem & octo annórum erat Jóachin cùm regnáre cœpiſſet, & tribus ménſibus regnávit in Jerúſalem: nomen matris ejus Noheſta, fília Elnathan de Jerúſalem. Et fecit malum coram Dómino juxta ómnia quæ fécerat pater ejus. In témpore illo aſcendérunt ſervi Nabuchodónoſor regis Babylónis in Jerúſalem, & circúmdata eſt urbs munitiónibus. Venitque Nabuchodónoſor rex Babylónis ad civitátem cum ſervis ſuis, ut oppugnárent eam. Egreſſuſque eſt Jóachin rex Juda ad regem Babylónis, ipſe & mater ejus, & ſervi ejus, & príncipes ejus, & eunúchi ejus; & ſuſcépit eum rex Babylónis anno octávo regni ſui. Et prótulit inde omnes theſauros domûs Dómini, & theſauros domûs régiæ; & concídit univerſa vaſa áurea quæ fécerat Sálomon rex Iſrael in templo Dómini juxta verbum Dómini. Et tránſtulit omnem Jerúſalem, & univerſos príncipes, & omnes fortes exércitûs, decem míllia, in captivitátem; & omnem artíficem & cluſórem: nihilque relictum eſt, exceptis paupéribus pópuli terræ.

℟. Congregáti. 242.

Lectio iij.

TRánſtulit quoque Jóachin in Babylónem, & ma-em regis, & uxóres regis, & núchos ejus; & júdices ter-e duxit in captivitátem de erúſalem in Babylónem. Et mnes viros robuſtos, ſeptem uillia, & artífices & cluſóres uille, omnes viros fortes & ellatóres; duxítque eos rex abylónis captívos in Babylónem. Et conſtítuit Matthá-íam pátruum ejus pro eo; mpoſuítque nomen ejus Sedé-ciam. Vigéſimum & primum unnum ætátis habébat Sedé-cias cùm regnáre cœpiſſet, & undecim annis regnávit in Je-rúſalem: nomen matris ejus erat Amital, fília Jeremíæ de Lobna. Et fecit malum coram Dómino, juxta ómnia quæ fé-cerat Jóakim. Iraſcebátur enim Dóminus contra Jerúſalem & contra Judam, donec projíce-ret eos à fácie ſua; receſſítque Sedécias à rege Babylónis.

℟. Mórtuum. 243.

SABBATO.

De libro quarto Regum.

Lectio j. Cap. 25.

FActum eſt anno nono regni (Sedéciæ,) menſe décimo, décimâ die menſis, venit Nabuchodónoſor rex Babylónis, ipſe & omnis exércitus ejus in Jerúſalem, & circumdedérunt eam, & extruxérunt in circúitu ejus munitiónes. Et clauſa eſt cívitas atque valláta uſque ad undécimum annum regis Sedéciæ, nonâ die menſis; prævaluítque fames in civitáte, nec erat panis pópulo terræ. Et interrupta eſt cívitas; & omnes viri bellatóres nocte fugérunt per viam portæ quæ eſt inter dúplicem murum ad hortum regis: (porrò Chaldæi obſidébant in circúitu civitátem.) Fugit ítaque Sedécias per viam quæ ducit ad campéſtria ſolitúdinis. Et perſecútus eſt exércitus Chaldæórum regem, comprehendítque eum in planítie Jéricho; & omnes bellatóres qui erant cum eo, diſperſi ſunt, & reliquérunt eum. Apprehenſum ergo regem duxérunt ad regem Babylónis in Réblatha; qui locútus eſt cum eo judícium. Fílios autem Sedéciæ occídit coram eo, & óculos ejus effódit, vinxítque eum caténis, & adduxit in Babylónem.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

MEnſe quinto, ſéptimâ die menſis, ipſe eſt annus nonus-décimus regis Babylónis, venit Nabuzardan princeps exércitûs, ſervus regis Babylónis, in Jerúſalem: & ſuccendit domum Dómini, & domum regis, & domos Jerúſalem; omnemque domum combuſſit igni. Et muros Jerúſalem in circúitu deſtruxit omnis exércitus Chaldæórum qui erat cum príncipe mílitum. Réliquam autem pópuli partem quæ remánſerat in civitáte, & perfúgas qui transfúgerant ad regem Babylónis, & réliquum vulgus tránſtulit Nabuzardan princeps milítiæ, & de paupéribus terræ reli-

quit vinitóres & agrícolas. Columnas autem æreas quæ erant in templo Dómini, & baſes, & mare æreum quod erat in domo Dómini, confregérunt Chaldæi; & tranſtulérunt æs omne in Babylónem.

Lectio iij.

Factum eſt verò in anno trigéſimo ſéptimo transmigratiónis Jóachin regis Juda, menſe duodécimo, vigéſimâ-ſéptimâ die menſis, ſublevávit Evilmérodach rex Babylónis, anno quo regnáre cœperat, caput Jóachin regis Juda de cárcere. Et locútus eſt ei benignè; & póſuit thronum ejus ſuper thronum regum qui erant cum eo in Babylóne. Et mutávit veſtes ejus quas habúerat in cárcere, & comedébat panem ſemper in conſpectu ejus cunctis diébus vitæ ſuæ. Annónam quoque conſtítuit ei ſine intermiſſióne, quæ & dabátur ei à rege per ſingulos dies ómnibus diébus vitæ ſuæ.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Sapiéntia inſipiéntibus locúta eſt: Relínquite infántiam, & vívite, & ambuláte per vias prudéntiæ. *Prov.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA IX

poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Proverbiórum.

Lectio j. Cap. 1.

Parábolæ Salomónis, filii David, regis Iſrael. Ad ſciendam ſapiéntiam & disciplínam; ad intelligenda verba prudéntiæ; & ſuscipiendam eruditiónem doctrínæ, juſtítiam, & judícium, & æquitátem: ut detur párvulis aſtútia, adoleſcenti ſciéntia & intellectus. Audiens ſápiens ſapiéntior erit; & intélligens gubernácula poſſidébit. Animadvertet parábolam, & interpretatiónem, verba ſapientum, & ænígmata eórum. Timor Dómini, princípium ſapiéntiæ. Sapiéntiam atque doctrínam ſtulti deſpíciunt. Audi, fili mi, disciplínam patris tui, & ne dimíttas legem matris tuæ; ut addátur grátia cápiti tuo, & torques collo tuo.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illius pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Viæ. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

Fili mi, ſi te lactáverint peccatóres, ne acquieſcas eis. Si díxerint: Veni nobiscum; inſidiémur ſánguini, abscondámus tendículas contra inſontem fruſtrà, deglutiámus eum ſicut infernus viventem, & integrum quaſi deſcendentem in lacum. Omnem pretióſam ſubſtántiam reperiémus, implébimus domos noſtras ſpóliis: ſortem mitte nobiscum, marſúpiũ unum ſit ómnium noſtrûm. Fili mi, ne ámbules cum eis, próhibe pedem tuum à ſémitis eórum: pedes enim illórum ad malum currunt, & feſtínant ut effundant ſánguinem.

ani ſunt omnes hómi-
ln quibus non ſubeſt
ı Dei ; & de his quæ
ır bona, non potuérunt
ere eum qui eſt. ℣. In-
ı Dei per ea quæ facta
ntellecta conſpiciuntur;
ſint inexcuſábiles, * In
non ſubeſt. *Sap.* 13.
1.

Lectio iij.

iéntia foris prædicat,
ɔlatéis dat vocem ſuam;
ite turbárum clámitat,
bus portárum urbis pro-
rba ſua, dicens : Usque-
ɔárvuli, dilígitis infán-
& ſtulti ea quæ ſibi ſunt
:úpient, & imprudentes
ıt ſciéntiam ? Convertí-
d correptiónem meam :
ɔferam vobis ſpíritum
, & oſtendam vobis ver-
ı. Quia vocávi, & re-
; extendi manum meam,
n fuit qui aspíceret :
iſtis omne consílium
, & increpatiónes meas
iſtis : ego quoque in
:u veſtro ridébo ; & ſub-
ɔo, cùm vobis id quod
itis, advénerit. Cùm ir-
repentína calámitas, &
:us quaſi tempeſtas in-
t : quando vénerit ſuper
bulátio & angúſtia; tunc
ibunt me, & non exáu-
manè conſurgent, &
nvénient me.
Finem loquendi páriter
s audiámus : * Deum ti-
& † Mandáta ejus obſer-
ɔc eſt enim omnis homo.
nis præcepti eſt cáritas
rde puro, & conſcién-
ɔnâ, & fide non fictâ.
* Deum. Glória. † Mandát. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epiſcopi, de Civitáte Dei.

Lib. 17. *C.* 20. *Lectio iv.*

PRophetaſſe Sálomon reperítur in ſuis libris, qui tres recepti ſunt in auctoritátem canónicam, Provérbia, Eccleſiaſtes, & Cánticum Canticórum. Alii verò duo, quorum unus Sapiéntia, alter Eccleſiáſticus dícitur, propter elóquii nonnullam ſimilitúdinem, ut Salomónis dicantur, obtínuit conſuetúdo : non autem eſſe ipsíus non dúbitant doctióres : eos tamen in auctoritátem máximè occidentális antíquitus recépit Eccléſia. Quorum in uno, qui appellátur Sapiéntia Salomónis, páſſio Chriſti apertíſſimè prophetátur. Impii quippe interfectóres ejus commemorantur, dicentes : Circumveniámus júſtum, quóniam inſuávis eſt nobis, & contrárius eſt opéribus noſtris. In Eccleſiáſtico autem fides géntium futúra prædícitur iſto modo : Miſerére noſtrî, dominátor Deus ómnium, & immitte timórem tuum ſuper omnes gentes.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delícta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórum. * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelínquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedú-

cunt corda innocéntium.* Dómine. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio v.

IN tribus verò illis quos Salomónis eſſe conſtat, & Judæi canónicos habent, ut oſtendátur ad Chriſtum & Eccléſiam pertinére quod in eis ejúſmodi reperítur, operóſa disputátio neceſſária eſt, quæ nos ultrà quàm oportet, ſi nunc adhibétur, extendit. Tamen quod in Provérbiis légitur, viros ímpios dícere: Abscondámus in terra virum juſtum injuſtè, abſorbeámus verò eum tanquam infernus viventem, & auferámus ejus memóriam de terra, poſſeſſiónem ejus pretióſam apprehendámus, non ita obſcúrum eſt, ut de Chriſto & poſſeſſióne ejus Eccléſiâ, ſine laborióſa expoſitióne non poſſit intélligi. Tale quippe áliquid étiam Dóminus ipſe Jeſus per Evangélicam parábolam oſtendit dixiſſe malos colónos: Hic eſt hæres, veníte, occidámus eum, & noſtra erit hæréditas.

℞. Vanitátem, & verba mendácia longè fac à me, Dómine: * Mendicitátem & divítias ne déderis mihi; tríbue tantùm víctui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fíeri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátem. *Prov.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio vj.

IN álio libro qui vocátur Eccleſiaſtes, ubi ait: Non eſt bonum hómini, niſi quod manducábit & bibet; quid credibílius dícere intellígitur, quàm quod ad participatiónem menſæ hujus pértinet, quam Sacerdos ipſe mediátor teſtamenti novi éxhibet ſecúndùm órdinem Melchíſedech de córpore & ſánguine ſuo? Id enim ſacrificium ſucceſſit ómnibus illis ſacrificiis véteris teſtamenti, quæ immolabantur in umbra futúri: propter quod étiam vocem illam in Pſalmo tricéſimo & nono ejusdem Mediatóris per prophetíam loquentis agnóſcimus: Sacrificium & oblatiónem noluiſti, corpus autem perfeciſti mihi; quia pro illis ómnibus ſacrificiis & oblatiónibus corpus ejus offertur, & participántibus miniſtrátur. Nam iſtum Eccleſiaſten, in hac ſenténtia manducandi & bibendi, quam ſæpè répetit plurimùmque commendat, non ſápere carnáles épulas voluptátis, ſatìs illud oſtendit, ubi ait: Mélius eſt ire in domum luctûs, quàm ire in domum potûs. Jam verò Cánticum Canticórum ſpirituális quædam ſanctárum eſt voluptas méntium, in conjúgio illíus regis & regínæ civitátis, quod eſt Chriſtus & Eccléſia. Sed hæc voluptas allegóricis tegmínibus involúta eſt, ut deſiderétur ardéntiùs.

℞. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit? Cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam: * Non prætérit illum omnis cogitátus, & † Non abscondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra invisíbilis in conſpe-

ſu ejus : ómnia autem nuda & apérta ſunt óculis ejus : * Non prætérit. Glória Patri. † Non abſcondit ſe. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore ; Ut appropinquávit Ieſus Jerúſalem, videns civitátem, flevit ſuper illam, dicens : Quia ſi cognoviſſes & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi ! nunc autem abscóndita ſunt ab óculis tuis. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

39. *in Evang. hab. in Baſilica Conſtantiniana.*

QUia everſam jam Jerúſalem nóvimus, debémus ex rebus exterióribus introrsùs áliquam ſimilitúdinem tráhere; atque ex everſis ædifíciis paríetum, morum ruínam timére. Videns enim civitátem, flevit ſuper illam, dicens : Quia ſi cognoviſſes & tu. Hoc ſemel egit, cùm peritúram civitátem eſſe nuntiávit. Hoc quotídie Redemptor noſter per electos ſuos ágere nullátenus ceſſat, cùm quosdam ex bona vita ad mores réprobos perveniſſe consíderat. Plangit enim eos qui néſciunt cur plangantur ; quia, juxta Salomónis verba, lætantur cùm malè fécerint, & exultant in rebus péſſimis. Qui ſi damnatiónem ſuam quæ eis ímminet, agnoviſſent, ſemetipſos cum lácrymis electórum plángerent.

℞. Ut appropinquávit Jeſus Jerúſalem, videns civitátem, flevit ſuper illam, dicens : * Si cognoviſſes & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi ! nunc autem abscóndita ſunt ab óculis tuis. ℣. Si in via Dei ambulaſſes, habitaſſes útique in pace ſempitérna : * Si cognoviſſes. *Luc.* 19. *Baruch.* 3.

Lectio viij.

BEne autem peritúræ ánimæ ſenténtia quæ ſúbditur, cónvenit : Et quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi ; nunc autem abscóndita ſunt ab óculis tuis. Suam hîc diem habet ánima perverſa, quæ tranſitório gaudet in témpore. Cui ea quæ adſunt, ad pacem ſunt ; quia dum ex rebus temporálibus lætátur, dum honóribus extóllitur, dum in carnis voluptáte reſólvitur, dum nullâ ventúræ pœnæ formídine terrétur, pacem habet in die ſua, quæ grave damnatiónis ſuæ ſcándalum in die habébit aliéna. Ibi enim affligenda eſt, ubi iuſti lætabuntur : & cuncta quæ modò ei ad pacem ſunt, tunc in amaritúdinem rixæ vertentur ; quia rixári ſecum incípiet, cur damnatiónem quam pátitur, non expávit; cur à proſpiciendis malis ſequéntibus óculos mentis clauſit.

℞. Vénient dies in te ; & circúmdabunt te inimíci tui vallo, * Et circúmdabunt te, & coanguſtábunt te úndique. ℣. Jáciam contra te ággerem, & munimenta ponam in obſidiónem tuam ; humiliáberis :

eritque repentè confeſtim. * Et. *Luc.* 19. *Iſ.* 29.

Lectio ix.

UNde ei dícitur: Nunc autem abscóndita ſunt ab óculis tuis. Perverſa quippe ánima rebus præſéntibus dédita, in terrénis voluptátibus reſolúta, abscondit ſibi mala ſequéntia; quia prævidére futúra refúgit, quæ præſentem lætítiam perturbant: dumque in præſentis vitæ oblectatiónibus ſe déſerit, quid áliud quàm clauſis óculis ad ignem vadit? Unde bene ſcriptum eſt: In die bonórum ne ímmemor ſis malórum. Et inde per Paulum dícitur: Qui gaudent, tanquam non gaudentes ſint. Quia, & ſi qua eſt præſentis témporis, ita eſt agenda lætítia, ut nunquam amaritúdo ſequentis judícii recédat à memória: quaténus dum mens pávida extrémæ ultiónis timóre transfígitur, quantùm nunc præſens lætítia, tantùm pòſt ira ſúbſequens temperétur.

℟. Ad terram proſternent te, & filios tuos qui in te ſunt; * Et non relinquent in te lápidem ſuper lápidem, eò quòd non cognóveris tempus viſitatiónis tuæ. ℣. Congregábo omnes gentes ad Jeruſalem in prælium; & capiétur cívitas, & vaſtabuntur domus. * Et. Glória. * Et. *Luc.* 19. *Zach.* 14.

Ad Benedictus. *Ant.* 8. G. Cœpit Jeſus ejícere vendentes in templo; & ementes, dicens illis: Scriptum eſt quia domus mea domus oratiónis eſt; vos autem feciſtis illam ſpeluncam latrónum. *Luc.* 19.

Oratio.

PAteant aures miſericórdiæ tuæ, Dómine, précibus ſupplicántium: & ut peténtibus deſideráta concédas, fac eos quæ tibi ſunt plácita poſtuláre; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Erat Jeſus docens quotídie in templo, & non inveniébant quid fácerent illi; omnis enim pópulus ſuspenſus erat, áudiens illum. *Luc.* 19.

FERIA SECUNDA.

De libro Proverbiórum.

Lectio j. Cap. 3.

FIli mi, ne oblivíscáris legis meæ, & præcepta mea cor tuum cuſtódiat; longitúdinem enim diérum, & annos vitæ, & pacem appónent tibi. Miſericórdia & véritas te non déſerant: circúmda eas gútturi tuo, & deſcríbe in tábulis cordis tui; & invénies grátiam & disciplínam bonam coram Deo & homínibus. Habe fidúciam in Dómino ex toto corde tuo, & ne innitáris prudéntiæ tuæ. In ómnibus viis tuis cógita illum, & ipſe díriget greſſus tuos. Ne ſis ſápiens apud temetipſum. Time Deum, & recéde à malo.

℟. Beátus homo. 252.

Lectio ij.

HOnóra Dóminum de tua ſubſtántia, & de primítiis ómnium frugum tuárum da ei; & implebuntur hórrea tua ſaturitáte, & vino torculária tua redundábunt. Disciplínam

Dómini, fili mi, ne abjícias; nec defícias, cùm ab eo corríperis: quem enim díligit Dóminus, córripit; & quaſi pater in filio cómplacet ſibi. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam, & qui áffluit prudéntiâ: mélior eſt acquiſítio ejus negotiatióne argenti, & auri primi & puríſſimi fructus ejus. Pretióſior eſt cunctis ópibus; & ómnia quæ deſiderántur, huic non valent comparári.

℟. Vani ſunt. 253.

Lectio iij. Cap. 5.

FIli mi, attende ad ſapiéntiam meam, & prudéntiæ meæ inclína aurem tuam, ut cuſtódias cogitatiónes, & diſciplínam lábia tua consérvent. Ne attendas falláciæ mulíeris: favus enim diſtillans lábia meretrícis, & nitídius óleo guttur ejus; noviſſima autem illíus amára quaſi abſínthium, & acúta quaſi gládius biceps. Pedes ejus deſcendunt in mortem, & ad ínferos greſſus illíus pénetrant. Per ſémitam vitæ non ámbulant; vagi ſunt greſſus ejus, & inveſtigábiles. Nunc ergo, fili mi, audi me, & ne recédas à verbis oris mei. Longè fac ab ea viam tuam, & ne appropinques fóribus domûs ejus. Ne des aliénis honórem tuum, & annos tuos crudéli; ne fortè impleantur extránei víribus tuis, & labóres tui ſint in domo aliéna; & gemas in noviſſimis, quando conſúmpſeris carnes tuas & corpus tuum, & dicas: Cur deteſtátus ſum diſcíplinam, & increpatiónibus non acquiévit cor meum, nec audívi vocem docéntium me, & magiſtris non inclinávi aurem meam?

℟. Finem loquendi. 253.

FERIA TERTIA.

De libro Proverbiórum.

Lectio j. Cap. 6.

VAde ad formícam, ô piger, & consídera vias ejus, & diſce ſapiéntiam: quæ cùm non hábeat ducem, nec præceptórem, nec príncipem, parat in æſtáte cibum ſibi, & cóngregat in meſſe quod cómedat. Uſquequò, piger, dórmies? quando conſurges è ſomno tuo? Páululùm dórmies, páululùm dormitábis, páululùm cónſeres manus ut dórmias; & véniet tibi quaſi viátor egeſtas, & páuperies quaſi vir armátus. Si verò ímpiger fúeris, véniet ut fons meſſis tua, & egeſtas longè fúgiet à te.

℟. Dómine. 253.

Lectio ij.

HOmo apóſtata, vir inútilis, gráditur ore perverſo, ánnuit óculis, terit pede, dígito lóquitur, pravo corde machinátur malum, & omni témpore júrgia ſéminat. Huic extempló véniet perdítio ſua, & ſúbitò conterétur, nec habébit ultrà medicínam. Sex ſunt quæ odit Dóminus, & ſéptimum deteſtátur ánima ejus: Oculos ſublímes, linguam mendácem, manus effundentes innóxium ſánguinem, cor máchinans cogitatiónes péſſimas, pedes velóces ad currendum in malum, proferentem mendácia teſtem fallácem, & eum qui ſéminat inter fratres diſcórdias.

℟. Vanitátem. 254.

Lectio iij. Cap. 8.

EGo ſapiéntia hábito in consílio, & erudítis interſum cogitatiónibus. Timor Dómini ódit malum: arrogantiam, & ſupérbiam, & viam pravam, & os bilíngue deteſtor. Meum eſt consílium, & æquitas; mea eſt prudéntia, mea eſt fortitúdo. Per me reges regnant, & legum conditóres juſta decernunt: per me príncipes ímperant, & poténtes decernunt juſtítiam. Ego diligentes me díligo; & qui manè vígilant ad me, invénient me.

℟. Nonne. 254.

FERIA QUARTA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 10.

FIlius ſápiens lætíficat patrem; fílius verò ſtultus mœſtítia eſt matris ſuæ. Nihil próderunt theſauri impietátis: juſtítia verò liberábit à morte. Non affliget Dóminus fame ánimam juſti, & insídias impiórum ſubvertet. Egeſtátem operáta eſt manus remiſſa; manus autem fórtium divítias parat. Qui nítitur mendáciis, hic paſcit ventos; idem autem ipſe ſéquitur aves volántes. Qui cóngregat in meſſe, fílius ſápiens eſt: qui autem ſtertit æſtáte, fílius confuſiónis.

℟. Beátus homo. 252.

Lectio ij.

BEnedíctio Dómini ſuper caput juſti; os autem impiórum óperit iníquitas. Memória juſti cum láudibus; & nomen impiórum putreſcet. Sápiens corde præcepta ſúſcipit, ſtultus cæditur lábiis. Qui ámbulat ſimplíciter, ámbulat confidenter: qui autem deprávat vias ſuas, manifeſtus erit. Qui ánnuit óculo, dabit dolórem; & ſtultus lábiis verberábitur. Vena vitæ, os juſti; & os impiórum óperit iniquitátem. Odium ſúſcitat rixas; & univerſa delícta óperit cáritas.

℟. Vani ſunt. 253.

Lectio iij.

IN lábiis ſapiéntis invenítur ſapiéntia, & virga in dorſo ejus qui índiget corde. Sapientes abscondunt ſciéntiam: os autem ſtulti confuſióni próximum eſt. Subſtántia dívitis, urbs fortitúdinis ejus: pavor páuperum, egeſtas eórum. Opus juſti ad vitam; fructus autem ímpii ad peccátum. Via vitæ cuſtodienti diſciplínam: qui autem increpatiónes relínquit, errat. Abscondunt ódium lábia mendácia: qui profert contuméliam, insípiens eſt. In multilóquio non déerit peccátum, qui autem moderátur lábia ſua, prudentíſſimus eſt. Argentum electum lingua juſti; cor autem impiórum pro níhilo. Lábia juſti erúdiunt plúrimos: qui autem indocti ſunt, in cordis egeſtáte morientur.

℟. Finem loquendi. 253.

FERIA QUINTA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 11.

STatéra dolóſa abominátio eſt apud Dóminum; & pondus æquum voluntas ejus. Ubi fúerit ſupérbia, ibi erit & contumélia: ubi autem eſt humílitas, ibi & ſa-

. Simplícitas juſtórum
eos ; & ſupplantátio
órum vaſtábit illos. Non
unt divítiæ in die ul-
juſtítia autem liberá-
orte. Juſtítia ſimplicis
viam ejus ; & in im-
ſua córruet ímpius. Ju-
ectórum liberábit eos ;
ſídiis ſuis capientur iní-
ſórtuo hómine ímpio ,
rit ultrà ſpes ; & expe-
ollicitórum períbit. Ju-
: anguſtia liberátus eſt ;
étur ímpius pro eo.
Dómine. 253.

tio ij. Cap. 14.

via quæ vidétur homi-
juſta ; noviſſima autem
dúcunt ad mortem. Ri-
lóre miſcébitur , & ex-
gáudii luctus óccupat.
is replébitur ſtultus , &
rum erit vir bonus. In-
s credit omni verbo :
: conſíderat greſſus ſuos.
dolóſo nihil erit boni ;
autem ſapienti próſperi
actus , & dirigétur via
ápiens timet , & declí-
malo : ſtultus tránſilit ,
fídit. Impátiens operá-
ſtultítiam ; & vir ver-
dióſus eſt.
Vanitátem. 254.

io iij. Cap. 14 & 15.

i calumniátur egentem ,
próbrat factóri ejus :
t autem eum , qui miſe-
áuperis. In malítia ſua
tur ímpius ; ſperat au-
tus in morte ſua. In cor-
lentis requieſcit ſapién-
. indoctos quoſque erú-
uſtítia élevat gentem ;
s autem facit pópulos peccátum. Acceptus eſt regi miníſter intélligens : iracúndiam ejus inútilis ſuſtinébit. Reſpónſio mollis frangit iram : ſermo durus ſúſcitat furórem. Lingua ſapiéntium ornat ſciéntiam : os fatuórum ebullit ſtultítiam. In omni loco óculi Dómini contemplantur bonos & malos. Lingua placábilis , lignum vitæ ; quæ autem immoderáta eſt , cónteret ſpíritum.

℞. Nonne Dóminus. 254.

FERIA SEXTA.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 16.

SPirítuum ponderátor eſt Dóminus. Revéla Dómino ópera tua , & dirigentur cogitatiónes tuæ. Univerſa propter ſemetipſum operátus eſt Dóminus ; ímpium quoque ad diem malum. Abominátio Dómini eſt omnis árrogans ; étiam ſi manus ad manum fúerit , non eſt ínnocens. Inítium viæ bonæ , fácere juſtítiam ; accepta eſt autem apud Deum magis quàm immoláre hóſtias. Miſericórdiâ & veritáte redímitur iníquitas ; & in timóre Dómini declinátur à malo. Cùm placúerint Dómino viæ hóminis , inimícos quoque ejus convertet ad pacem. Mélius eſt parum cum juſtítia , quàm multi fructus cum iniquitáte.

℞. Beatus homo. 252.

Lectio ij. Cap. 16 & 17.

HOmo perverſus ſúſcitat lites ; & verbóſus ſéparat príncipes. Vir iníquus lactat amícum ſuum , & ducit eum per viam non bonam. Qui attónitis óculis cógitat prava ,

mordens lábia ſua pérficit malum. Coróna dignitátis ſenectus, quæ in viis juſtítiæ reperiétur. Mélior eſt pátiens viro forti; & qui dominátur ánimo ſuo, expugnatóre úrbium. Sortes mittuntur in ſinum, ſed à Dómino temperantur. Mélior eſt buccella ſicca cum gáudio, quàm domus plena víctimis cum júrgio. Servus ſápiens dominábitur filiis ſtultis, & inter fratres hæreditátem dívidet. Sicut igne probátur argentum, & aurum camíno; ita corda probat Dóminus.

℟. Vani ſunt. 253.

Lectio iij. Cap. 18.

OCcaſiónes quærit qui vult recédere ab amíco: omni témpore erit exprobrábilis. Non récipit ſtultus verba prudéntiæ, niſi ea díxeris quæ verſantur in corde ejus. Impius, cùm in profundum vénerit peccatórum, contemnit; ſed ſéquitur eum ignomínia & oppróbrium. Aqua profunda verba ex ore viri: & torrens redundans fons ſapiéntiæ. Accípere perſónam impii non eſt bonum, ut declínes à veritáte judícii. Lábia ſtulti miſcent ſe rixis, & os ejus júrgia próvocat. Os ſtulti contrítio ejus, & lábia ipsíus ruína ánimæ ejus. Verba bilinguis quaſi ſimplícia, & ipſa pervéniunt usque ad interióra ventris.

℟. Finem loquendi. 253.

SABBATO.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 22.

PRovérbium eſt: Adoleſcens juxta viam ſuam, étiam cùm ſenúerit, non recédet ab ea. Dives paupéribus imperat; & qui áccipit mútuum, ſervus eſt fœnerantis. Qui ſéminat iniquitátem, metet mala; & virga iræ ſuæ conſummábitur. Qui pronus eſt ad miſericórdiam, benedicétur; de pánibus enim ſuis dedit páuperi. Victóriam & honórem acquíret qui dat múnera; ánimam autem aufert accipiéntium. Ejice deriſórem, & exíbit cum eo júrgium, ceſſabuntque cauſæ & contuméliæ. Qui díligit cordis mundítiam, propter grátiam labiórum ſuórum habébit amícum regem. Oculi Dómini cuſtódiunt ſciéntiam; & ſupplantantur Verba iníqui. Dicit piger: Leo eſt foris, in médio plateárum occidendus ſum. Fóvea profunda os aliénæ: cui irátus eſt Dóminus, íncidet in eam. Stultítia colligáta eſt in corde púeri; & virga disciplínæ fugabit eam.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſum. è II. Noct. Dom. præced.*]

Lectio ij. Cap. 26 & 27.

QUi fodit fóveam, íncidet in eam; & qui volvit lápidem, revertétur ad eum. Lingua fallax non amat veritátem; & os lúbricum operátur ruínas. Ne gloriéris in cráſtinum, ignórans quid ſuperventúra páriat dies. Laudet te aliénus, & non os tuum; extráneus, & non lábia tua. Grave eſt ſaxum, & oneróſa aréna; ſed ira ſtulti utróque grávior. Ira non habet miſericórdiam, nec erumpens furor: & ímpetum concitáti ferre quis póterit? Mélior eſt maniféſta cor-

quàm amor abſcóndi-
ióra ſunt vúlnera dili-
quàm fraudulenta óſ-
entis. Anima ſaturáta
ſavum ; & ánima eſú-
am amárum pro dulci

iij. Cap. 29.
i fílium tuum, & re-
rábit te, & dabit de-
ímæ tuæ. Cùm pro-
leſécerit, diſſipábitur
: qui verò cuſtódit le-
itus eſt. Servus verbis
eſt erudíri ; quia quod
élligit, & reſpondére
it. Vidiſti hóminem
ad loquendum ? ſtul-
gis ſperanda eſt quàm
répto. Qui delicáte à
nutrit ſervum ſuum,
ſentiet eum contumá-
r iracundus próvocat
: qui ad indignandum
t, erit ad peccandum
r. Superbum ſéquitur
s ; & húmilem ſpíritu
glória. Qui cum fure
t, odit ánimam ſuam ;
em odit, & non índi-
timet hóminem, citò
qui ſperat in Dómi-
vábitur. Multi requí-
em príncipis ; & judí-
ómino egréditur ſin-
Abominantur juſti
pium ; & abominan-
eos qui in recta ſunt
um cuſtódiens fílius,
litiónem erit.
gníf. *Ant.* 1. D. Cùm
entíſſimus Eccleſia-
uit pópulum, & con-
rmónes rectíſſimos,
e plenos. *Eccleſ.* 12.
, *ut infrà ad Laudes.*

DOMINICA X
poſt Pentecoſten.
IN I. NOCTURNO.
Incipit liber Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 1.

VErba Eccleſiaſtæ, filii David, regis Jerúſalem. Vánitas vanitátum, dixit Eccleſiaſtes : vánitas vanitátum, & ómnia vánitas. Quid habet ámplius homo de univerſo labóre ſuo, quo labórat ſub ſole ? Generátio prætérit, & generátio ádvenit ; terra autem in ætérnum ſtat. Oritur ſol, & óccidit, & ad locum ſuum revértitur ; ibíque renaſcens gyrat per merídiem, & fléctitur ad aquilónem. Luſtrans univérſa in circúitu pergit ſpíritus, & in círculos ſuos revértitur. Omnia flúmina intrant in mare, & mare non redúndat : ad locum unde éxeunt flúmina revertúntur, ut iterùm fluant.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam : pretióſior eſt cunctis ópibus ; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis ; * Viæ ejus. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

CUnctæ res difficiles : non poteſt eas homo explicáre ſermóne. Non ſaturátur óculus viſu ; nec auris audítu implétur. Quid eſt quod fuit ? ipſum quod futúrum eſt. Quid eſt quod factum eſt ? ipſum quod faciendum eſt. Nihil ſub ſole novum, nec valet quis-

quam dícere : Ecce hoc recens eſt ; jam enim præceſſit in ſéculis quæ fuérunt ante nos. Non eſt priórum memória ; ſed nec eórum quidem quæ póſteà futúra ſunt, erit recordátio apud eos qui futúri ſunt in noviſſimo.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei ; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur ; ita ut ſint inexcuſábiles, * In quibus. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

EGo Eccleſiaſtes fui rex Iſrael in Jeruſalem : & propóſui in ánimo meo quærere & inveſtigáre ſapienter de ómnibus quæ fiunt ſub ſole. Hanc occupatiónem péſſimam dedit Deus fíliis hóminum, ut occuparentur in ea. Vidi cuncta quæ fiunt ſub ſole, & ecce univerſa vánitas & afflíctio ſpíritûs. Perverſi difficilè corriguntur, & ſtultórum infinítus eſt númerus. Locútus ſum in corde meo, dicens : Ecce magnus effectus ſum ; & præceſſi omnes ſapiéntiâ, qui fuérunt ante me in Jeruſalem ; & mens mea contempláta eſt multa ſapienter, & dídici. Dedíque cor meum ut ſcirem prudéntiam atque doctrínam, erroreſque & ſtultítiam ; & agnóvi quòd in his quoque eſſet labor & afflíctio ſpíritûs ; eò quòd in multa ſapiéntia multa ſit indignátio ; & qui addit ſciéntiam, addit & labórem.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus : * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva ; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum. Glória. † Mandáta. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Serm. 2. contra Concubin. Tom. 4. edit. Pariſ. 1621.

Lectio iv.

SAlomon, cùm ſeculárium rerum concupiſcéntiâ tenerétur, magnas eas & admirandas putábat, multúmque in eis labóris & ſollicitúdinis inſumébat, magníficas ædificando domos, copióſum coacervando aurum, congregando cantórum choros, vária génera miniſtrórum menſæ & popínæ, quærendo ánimæ ſuæ voluptátem ab hortórum & córporum formoſórum grátiâ, & omnem, ut ita dicam, oblectatiónis & refrigérii viam ſectando. At ubi inde ad ſe reverſus, & quaſi ex umbróſa quadam abyſſo ad lumen veræ ſapiéntiæ reſpícere váluit ; tunc ſublímem illam, & cœlis dignam emíſit vocem : Vánitas vanitátum, & ómnia vánitas. Hanc & vos, & hâc ſublimiórem, ſi voluéritis efferétis ſenténtiam de intempeſtíva hac voluptáte, ſi aliquantiſper à mala conſuetúdine vos ſequeſtravéritis.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multipli-

la innocéntium.*Dó-
er, & Deus. *Eccli.* 23.

Lectio v.

nvis autem à Salo-
ne séculis ſuperióri-
tam multa ſapiéntiæ
ır diligéntia ; neque
ícias lex vetus prohi-
neque áliis frui ſuper-
icébat vanum : átta-
ſic ſe habéntibus re-
ipſis contuéri licébit
les & vanitáti obnó-
int. Nos veró ad ma-
ocáti vitam, & ad ex-
us faſtígium aſcéndi-
: in majóribus exercé-
æſtris : & quid áliud ,
uòd, ſicut ſupernæ Vir-
ellectuáles & incorpó-
:, vitam inſtitúere ju-
?
nitátem, & verba men-
ngè fac à me , Dómi-
Mendicitátem & diví-
déderis mihi ; tríbue

cióſo graviſſimoque morbo , ut cum fulgéntibus corónis hinc migrémus , & poſſímus líbero ore ad Chriſtum dícere : Propter te & glóriam tuam , & familiaritátes contémpſimus , & voluptáti imperávimus , & ánimam noſtram afflíximus, & electis amícis te , amorémque tuî rebus ómnibus præpoſúimus. Sic enim lucrábimur noſmetipſos , lucrábimur eos qui ſcandalizantur , & cum ipſis Martyribus collocábimur , primoque in órdine eórum qui hoc máximo certámine vicérunt , & fórtiter cruciátus tulérunt.

℟. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit ? Cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam : * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus : ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus :

pernabantur céteros, parábolam iſtam: Duo hómines aſcendérunt in templum ut orárent; unus Phariſæus, & alter Publicánus. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Enarr. 2. in Pſ. 31. n. 10.

QUi vult fortis eſſe, velut præſúmens de ſe, & jactans mérita ſua, qualiacumque illa ſint, erit ſímilis Phariſæo illi, qui quod à Deo ſe dicébat accepiſſe, ſuperbè tamen jactábat: Grátias, inquit, tibi. Atténdite, fratres mei, quale genus ſupérbiæ commendet Deus: verè quale poteſt ſubintráre juſto hómini, quale poteſt ſubrépere étiam bonæ ſpei viro. Grátias tibi, dicébat. Ergo cùm dicébat, Grátias tibi, fatebátur ab illo ſe accepiſſe quod habébat. Quid enim habes quod non accepiſti? Ergo, Grátias tibi ago, dixit: Grátias tibi ago, quia non ſum ſicut céteri hómines, raptóres, injuſti, adúlteri, ſicut & Publicánus iſte. Unde ergo ſuperbus? Non quia de bonis ſuis Deo grátias agébat, ſed quia ſuper álterum ſe de ipſis bonis extollébat.

℟. Múnera prava non ſuſcípiet Deus, quóniam * Dóminus judex eſt, & non eſt apud illum glória perſónæ: qui adórat Deum, in oblectatióne ſuſcipiétur, & deprecátio illíus uſque ad nubes propinquábit. ℣. Duo hómines aſcendérunt in templum ut orárent; unus Phariſæus, & alter Publicánus. * Dóminus. *Eccli. 35. Luc. 18.*

Lectio viij.

ATténdite, fratres: nam unde cœperit dícere ſimilitúdinem ipſam Dóminus, Evangeliſta præmíſit. Cùm enim Chriſtus dixiſſet, Putas véniens Fílius hóminis invéniet fidem in terra? & ne exiſterent quidam hærétici, qui attendentes & putantes quaſi lapſum totum mundum, (omnes enim hærétici in paucis & in parte ſunt) jactárent ſe quòd in ipſis remánſerit quod de toto mundo períerit: ibi ſtatim ubi ait Dóminus, Putas véniens Fílius hóminis invéniet fidem in terra? ſubjécit Evangeliſta: Dixit autem & ad quoſdam qui ſibi juſti videbantur & ſpernébant céteros, ſimilitúdinem hanc: Quidam Phariſæus & Publicánus venérunt in templum oráre; & cétera quæ noſtis.

℟. Non habébit ſucceſſus pravus corde; & peccátor adjíciet ad peccandum: * Synagógæ ſuperbórum non erit ſánitas; frutex enim peccáti radicábitur in illis, & non intelligétur. ℣. Phariſæus ſtans, hæc apud ſe orábat: Deus, grátias ago tibi, quia non ſum ſicut céteri hóminum. * Synagógæ. *Eccli. 3. Luc. 18.*

Lectio ix.

PHariſæus ergo ille dicébat: Grátias tibi ago. Sed unde ſuperbus? Quia ſpernébat céteros. Unde probas? In ipſis verbis. Quómodò? Phariſæus, inquit, ille contempſit de longè ſtantem, cui Deus confitenti propinquábat. Publicánus, inquit, de longinquo

:abat ; ſed Deus ad illum de ›nginquo non ſtabat. Quare ›eus ab illo de longinquo .on ſtabat ? Quia álio loco ícitur, Propè eſt Dóminus is qui obtrivérunt cor. Vidé: ſi Publicánus iſte obtríverat or; & ibi vidébitis quia proe eſt Dóminus his qui obtriérunt cor. Publicánus autem e longinquo ſtabat, & neque olébat ad cœlum óculos ſuos :váre, ſed percutiébat pectus uum. Túnſio péctoris, obtríio cordis. Quid dicébat tunlens pectus? Deus, propítius :ſto mihi peccatóri. Et quid ententiæ Dóminus ? Amen lico vobis, Deſcendit juſtificátus de templo Publicánus ille, magìs quàm ille Phariſæus.

℞. Publicánus à longè ſtans, nolébat nec óculos ad cœlum leváre : * Dico vobis, † Deſcendit hic in domum ſuam juſtificátus. ℣. Orátio humiliantis ſe non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat; & Dóminus non elongábit. * Dico vobis. Glória Patri. † Deſcendit. *Luc.* 18. *Eccli.* 35.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Publicánus percutiébat pectus ſuum, dicens : Deus, propítius eſto mihi peccatóri. *Luc.* 18.

Oratio.

DEus, qui omnipoténtiam tuam parcendo máximè & miſerando manifeſtas : multíplica ſuper nos miſericórdiã tuam, ut ad tua promíſſa currentes, cœléſtium bonórum fácias eſſe conſortes ; Per Dóminum.

Ad Magnificat. *Ant.* 6. F. Omnis qui ſe exaltat, humiliábitur ; & qui ſe humíliat, exaltábitur. *Luc.* 18.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 2.

SUpergreſſus ſum ópibus omnes qui ante me fuérunt in Jerúſalem. Sapiéntia quoque perſeverávit mecum : & ómnia quæ deſideravérunt óculi mei, non negávi eis ; nec prohíbui cor meum quin omni voluptáte fruerétur, & oblectáret ſe in his quæ præparáveram : & hanc ratus ſum partem meam, ſi úterer labóre meo. Cùmque me convertíſſem ad univérſa ópera quæ fécerant manus meæ, & ad labóres in quibus fruſtrà ſudáveram, vidi in ómnibus vanitátem & afflictiónẽ ánimi, & nihil permanére ſub ſole. Tranſívi ad contemplandam ſapiéntiam, erroreſque & ſtultítiam. Quid eſt, inquam, homo, ut ſequi poſſit Regem factórem ſuum ? Et vidi quòd tantùm præcéderet ſapiéntia ſtultítiam, quantùm differt lux à ténebris.

℞. Beátus homo. 261.

Lectio ij. Cap. 3.

QUid habet ámpliùs homo de labóre ſuo ? Vidi afflictiónem quam dedit Deus fíliis hóminum, ut diſtendantur in ea. Cuncta fecit bona in témpore ſuo, & mundum trádidit diſputatióni eórum, ut non invéniat homo opus quod operátus eſt Deus ab inítio uſque ad finem. Et cognóvi quòd non eſſet mélius, niſi lætári &

fácere bene in vita ſua. Omnis enim homo qui cómedit & bibit, & videt bonum de labóre ſuo, hoc donum Dei eſt. Dídici quòd ómnia ópera quæ fecit Deus, perſevérent in perpétuum. Non póſſumus eis quidquam áddere nec auferre, quæ fecit Deus ut timeátur. Quod factum eſt, ipſum pérmanet: quæ futúra ſunt, jam fuérunt; & Deus inſtaurat quod ábiit. Vidi ſub ſole in loco judícii impietátem, & in loco juſtítiæ iniquitátem. Et dixi in corde meo: Juſtum & ímpium judicábit Deus, & tempus omnis rei tunc erit.

℟. Vani ſunt. 262.

Lectio iij. Cap. 4.

VErti me ad ália, & vidi calúmnias quæ ſub ſole geruntur, & lácrymas innocéntium, & néminem conſolatórem; nec poſſe reſiſtere eórum violéntiæ, cunctórum auxílio deſtitútos. Et laudávi magis mórtuos, quàm viventes; & feliciórem utróque judicávi, qui necdum natus eſt, nec vidit mala quæ ſub ſole fiunt. Rurſum contemplátus ſum omnes labóres hóminum, & indúſtrias animadverti patére invídiæ próximi; & in hoc ergo vánitas, & cura ſupérflua eſt.

℟. Finem. 262.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 4 & 5.

CUſtódi pedem tuum ingrédiens domum Dei, & appropinqua ut áudias. Multò enim mélior eſt obediéntia, quàm ſtultórum víctimæ, qui néſciunt quid fáciunt mali. Ne témerè quid loquáris, neque cor tuum ſit velox ad proferendum ſermónem coram Deo. Deus enim in cœlo, & tu ſuper terram; idcirco ſint pauci ſermónes tui. Multas curas ſequuntur ſómnia, & in multis ſermónibus inveniétur ſtultítia. Si quid voviſti Deo, ne moréris réddere; diſplicet enim ei infidélis & ſtulta promíſſio; ſed quodcumque vóveris, redde; multòque mélius eſt non vovére, quàm poſt votum promíſſa non réddere.

℟. Dómine. 262.

Lectio ij.

UBi multa ſunt ſómnia, plúrimæ ſunt vanitátes, & ſermónes innúmeri: tu verò Deum time. Si víderis calúmnias egenórum, & violenta judícia, & ſubverti juſtítiam in província, non miréris ſuper hoc negótio; quia excelſo excélſior eſt álius, & ſuper hos quoque eminentióres ſunt álii, & ínſuper univerſæ terræ rex ímperat ſervienti. Avárus non implébitur pecúniâ; & qui amat divítias, fructum non cápiet ex eis: & hoc ergo vánitas. Ubi multæ ſunt opes, multi & qui cómedunt eas. Et quid prodeſt poſſeſſóri, niſi quòd cernit divítias óculis ſuis? Dulcis eſt ſomnus operanti, ſive parum, ſive multùm cómedat: ſatúritas autem dívitis non ſinit eum dormíre.

℟. Vanitátem, & verba mendácia. 263.

Lectio iij. Cap. 6.

EST & áliud malum quod vidi ſub ſole, & quidem frequens apud hómines: Vir cui dedit Deus divítias, & ſubſtántiam, & honórem, & nihil deeſt ánimæ ſuæ ex ómnibus quæ deſíderat: nec tríbuit ei poteſtátem Deus, ut cómedat ex eo; ſed homo extráneus vorábit illud. Hoc vánitas & miſéria magna eſt. Si genúerit quiſpiam centum líberos, & víxerit multos annos, & plures dies ætátis habúerit, & ánima illíus non utátur bonis ſubſtántiæ ſuæ, ſepulturâque cáreat; de hoc ego pronúntio quòd mélior illo ſit abortívus. Fruſtrà enim venit, & pergit ad ténebras, & oblivióne delébitur nomen ejus. Non vidit ſolem, neque cognóvit diſtántiam boni & mali; etiamſi duóbus míllibus annis víxerit, & non fúerit perfrúitus bonis. Nonne ad unum locum próperant ómnia? Omnis labor hóminis in ore ejus; ſed ánima ejus non implébitur.

℟. Nonne Dóminus. 263.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 7.

QUid neceſſe eſt hómini majóra ſe quærere, cùm ignóret quid condúcat ſibi in vita ſua, número diérum peregrinatiónis ſuæ, & témpore quod velut umbra prætérit? Aut quis ei póterit indicáre quid poſt eum futúrum ſub ſole ſit? Mélius eſt nomen bonum quàm unguenta pretióſa, & dies mortis die nativitátis. Mélius eſt ire ad domum luctûs quàm ad domum convívii: in illa enim finis cunctórum admonétur hóminum, & vivens cógitat quid futúrum ſit. Mélior eſt ira riſu; quia per triſtítiam vultûs corrígitur ánimus delinquentis. Cor ſapiéntium ubi triſtítia eſt, & cor ſtultórum ubi lætítia. Mélius eſt à ſapiente córripi, quàm ſtultórum adulatióne décipi; quia ſicut ſónitus ſpinárum ardéntium ſub olla, ſic riſus ſtulti: ſed & hoc vánitas. Calúmnia conturbat ſapientem, & perdet robur cordis illíus.

℟. Beátus homo. 261.

Lectio ij.

MElior eſt pátiens arrogante. Ne ſis velox ad iraſcendum; quia ira in ſinu ſtulti requieſcit. Ne dicas: Quid putas cauſæ eſt quòd prióra témpora melióra fuêre quàm nunc ſunt? Stulta enim eſt hujuſcémodi interrogátio. Utílior eſt ſapiéntia cum divítiis, & magis prodeſt vidéntibus ſolem. Sicut enim prótegit ſapiéntia, ſic prótegit pecúnia. Hoc autem plus habet erudítio & ſapiéntia, quòd vitam tríbuunt poſſeſſóri ſuo. Conſídera ópera Dei, quòd nemo poſſit corrígere quem ille deſpéxerit. In die bonæ frúere bonis, & malam diem præcave. Sicut enim hanc, ſic & illam fecit Deus, ut non invéniat homo contra eum juſtas querimónias.

℟. Vani ſunt. 262.

Lectio iij.

NOli eſſe juſtus multùm; neque plus ſápias quàm

neceſſe eſt, ne obſtupeſcas. Ne impiè agas multùm; & noli eſſe ſtultus, ne moriàris in témpore non tuo. Bonum eſt te ſuſtentáre juſtum, ſed & ab illo ne ſúbtrahas manum tuam; quia qui timet Deum, nihil négligit. Sapiéntia confortávit ſapientem ſuper decem príncipes civitátis. Non eſt enim homo juſtus in terra, qui fáciat bonum, & non peccet. Sed & cunctis ſermónibus qui dicuntur, ne accómmodes cor tuum; ne fortè áudias ſervum tuum maledicentem tibi: ſcit enim conſciéntia tua quia & tu crebrò maledixiſti áliis.

℟. Finem. 262.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 8.

DEdi cor meum in cunctis opéribus quæ fiunt ſub ſole. Interdum dominátur homo hómini in malum ſuum. Vidi ímpios ſepultos; qui étiam cùm adhuc víverent, in loco ſancto erant, & laudabantur in civitáte quaſi juſtórum óperum: ſed & hoc vánitas eſt. Etenim quia non profertur citò contra malos ſenténtia, abſque timóre ullo filii hóminũ pérpetrant mala. Attamen peccátor ex eo quod cénties facit malum, & per patiéntiam ſuſtentátur, ego cognóvi quòd erit bonum timéntibus Deum, qui verentur fáciem ejus. Non ſit bonum ímpio, nec prolongentur dies ejus; ſed quaſi umbra tránſeant qui non timent fáciem Dómini. Eſt & ália vánitas, quæ fit ſuper terram. Sunt juſti quibus mala provéniunt, quaſi ópera égerint impiórum; & ſunt ímpii qui ita ſecúri ſunt, quaſi juſtórum facta hábeant. Sed & hoc vaníſſimum júdico.

℟. Dómine. 262.

Lectio ij. Cap. 9.

OMnia hæc tractávi in corde meo, ut curióſè intelligerem. Sunt juſti atque ſapientes, & opera eórum in manu Dei: & tamen neſcit homo utrùm amóre, an ódio dignus ſit; ſed ómnia in futúrum ſervantur incerta, eò quod univerſa æquè evéniant juſto & ímpio, bono & malo, mundo & immundo, immolanti víctimas, & ſacrificia contemnenti. Sicut bonus, ſic & peccátor: ut perjúrus, ita & ille qui verum déjerat. Hoc eſt péſſimum inter ómnia quæ ſub ſole fiunt, quia éadem cunctis evéniunt. Unde & corda filiórum hóminum implentur malítiâ & contemptu in vita ſua, & poſt hæc ad ínferos deducentur. Nemo eſt qui ſemper vivat, & qui hujus rei hábeat fidúciam.

℟. Vanitátem. 263.

Lectio iij.

HAnc quoque ſub ſole vidi ſapiéntiam, & probávi máximam: cívitas parva, & pauci in ea viri. Venit contra eam rex magnus, & vallávit eam, extruxitque munitiónes per gyrum, & perfecta eſt obſídio. Inventuſque eſt in ea vir pauper & ſápiens, & liberávit urbem per ſapiéntiam ſuam, &

nullus deinceps recordátus eſt hóminis illíus páuperis. Et dicébam ego melióre m eſſe ſapiéntiam fortitúdine. Quómodò ergo ſapiéntia páuperis contempta eſt, & verba ejus non ſunt audíta? Verba ſapiéntium audiúntur in ſiléntio, plusquàm clamor príncipis inter ſtultos. Mélior eſt ſapiéntia quàm arma béllica; & qui in uno peccáverit, multa bona perdet.

℟. Nonne Dóminus. 263.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 10.

COr ſapientis in déxtera ejus, & cor ſtulti in ſiniſtra illíus. Sed & in via ſtultus ámbulans, cùm ipſe inſipiens ſit, omnes ſtultos æſtimat. Si ſpíritus poteſtátem habentis aſcénderit ſuper te, locum tuum ne dimíſeris; quia curátio fáciet ceſſáre peccáta máxima. Eſt malum quod vidi ſub ſole, quaſi per errórem egrédiens à fácie príncipis póſitum ſtultum in dignitáte ſublími, & dívites ſedére deorſum. Vidi ſervos in equis, & príncipes ambulantes ſuper terram quaſi ſervos.

℟. Beátus homo. 261.

Lectio ij.

QUi fodit fóveam, íncidet in eam; & qui díſſipat ſepem, mordébit eum cóluber. Qui transfert lápides, affligétur in eis; & qui ſcindit ligna, vulnerábitur ab eis. Si retúſum fúerit ferrum, & hoc non ut priùs, ſed hebetátum fúerit, multo labóre exacuétur; & poſt indúſtriam ſequétur ſapiéntia. Si mórdeat ſerpens in ſiléntio, nihil eò minùs habet qui occultè détrahit. Verba oris ſapientis, grátia: & lábia inſipientis præcipitábunt eum. Inítium verbórum ejus ſtultítia, & noviſſimum oris illíus error péſſimus. Stultus verba multíplicat. Ignórat homo quid ante ſe fúerit; & quid poſt ſe futúrum ſit, quis ei póterit indicáre?

℟. Vani ſunt. 262.

Lectio iij.

VÆ tibi, terra, cujus rex puer eſt, & cujus príncipes manè cómedunt. Beáta terra, cujus rex nóbilis eſt, & cujus príncipes veſcuntur in témpore ſuo ad reficiendum, & non ad luxúriam. In pigrítiis humiliábitur contignátio, & in infirmitáte mánuum perſtillábit domus. In riſum fáciunt panem & vinum, ut epulentur viventes; & pecúniæ obédiunt ómnia. In cogitatióne tua regi ne détrahas, & in ſecréto cubículi tui non maledíxeris díviti; quia & aves cœli portábunt vocem tuam, & qui habet pennas annuntiábit ſenténtiam.

℟. Finem loquendi. 262.

SABBATO.

De libro Eccleſiaſtæ.

Lectio j. Cap. 11.

MItte panem tuũ ſuper transeuntes aquas; quia poſt témpora multa invénies illum. Da partem ſeptem, nec non & octo; quia ignóras quid futúrum ſit mali ſuper terram. Si replétæ fúerint nubes, imbrem ſuper terram effundent. Si cecíderit

lignum ad auſtrum, aut ad aquilónem, in quocumque loco cecíderit, ibi erit. Qui obſervat ventum, non ſéminat: & qui consíderat nubes, nunquam metet. Quómodò ignóras quæ ſit via ſpíritûs, & quà ratióne compingantur oſſa in ventre prægnantis; ſic neſcis ópera Dei qui fabricátor eſt ómnium. Manè ſémina ſemen tuum, & véſpere ne ceſſet manus tua; quia neſcis quid magìs oriátur, hoc aut illud: & ſi utrumque ſimul, mélius erit.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 12.

MEmento Creatóris tui in diébus juventútis tuæ, ántequàm véniat tempus afflictiónis, & appropinquent anni, de quibus dicas: Non mihi placent: ántequàm tenebreſcat ſol, & lumen, & luna, & ſtellæ, & revertantur nubes poſt plúviam; quando commovebuntur cuſtódes domûs, & nutábunt viri fortíſſimi, & otióſæ erunt molentes in minúto número, & tenebreſcent videntes per forámina; & claudent óſtia in platéa, in humilitáte vocis molentis, & conſurgent ad vocem vólucris, & obſurdeſcent omnes fíliæ cárminis. Excelſa quoque timébunt, & formidábunt in via: florébit amygdalus, impinguábitur locuſta, & diſſipábitur cápparis; quóniam ibit homo in domum æternitátis ſuæ, & circuíbunt in platéa plangentes. Antequàm rumpátur funículus argénteus, & recurrat vitta áurea, & conterátur hydria ſuper fontem, & confringátur rota ſuper ciſternam, & revertátur pulvis in terram ſuam unde erat, & ſpíritus rédeat ad Deum qui dedit illum.

Lectio iij.

VAnitas vanitátum, dixit Eccleſiaſtes, & ómnia vánitas. Cùmque eſſet ſapientíſſimus Eccleſiaſtes, dócuit pópulum, & enarrávit quæ fécerat; & inveſtígans, compóſuit parábolas multas. Quæſívit verba utília, & conſcripſit ſermónes rectíſſimos, ac veritáte plenos. Verba ſapiéntium ſicut ſtímuli, & quaſi clavi in altum defixi, quæ per magiſtrórum consílium data ſunt à paſtóre uno. His ámplius, fili mi, ne requíras. Faciendi plures libros nullus eſt finis; frequenſque meditátio, carnis afflíctio eſt. Finem loquendi páriter omnes audiámus. Deum time, & mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. Et cuncta quæ fiunt, addúcet Deus in judícium pro omni erráto, ſive bonum, ſive malum illud ſit.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. *D.* Per ſapiéntiam ſanáti ſunt quicumque placuérunt tibi, Dómine, à princípio. *Sap.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XI poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 1.

DIlígite juſtítiam, qui judicátis terram. Sentíte de Dómino in bonitáte, & in ſimplicitáte cor-

dis quærite illum : quóniam invenítur ab his qui non tentant illum : appáret autem eis qui fidem habent in illum. Perverſæ enim cogitatiónes ſéparant à Deo : probáta autem virtus córripit inſipientes ; quóniam in malévolam ánimam non introíbit ſapiéntia, nec habitábit in córpore ſúbdito peccátis.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam : pretióſior eſt cunctis ópibus ; * Viæ ejus, viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis ; * Viæ ejus. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

SPíritus enim ſanctus disciplínæ effúgiet fictum, & áuferet ſe à cogitatiónibus quæ ſunt ſine intellectu, & corripiétur à ſuperveniente iniquitáte. Benignus eſt enim ſpíritus ſapiéntiæ, & non liberábit malédicum à lábiis ſuis ; quóniam renum illíus teſtis eſt Deus, & cordis illíus ſcrutátor eſt verus, & linguæ ejus audítor. Quóniam Spíritus Dómini replévit orbem terrárum ; & hoc quod cóntinet ómnia, ſciéntiam habet vocis. Propter hoc qui lóquitur iníqua, non poteſt latére, nec prætériet illum corrípiens judícium.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei ; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur ; ita ut ſint inexcuſábiles, * In quibus. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

IN cogitatiónibus enim ímpii interrogátio erit : ſermónum autem illíus audítio ad Deum véniet ad correptiónem iniquitátum illíus. Quóniam auris zeli audit ómnia, & tumultus murmuratiónum non abscondétur. Cuſtodíte ergo vos à murmuratióne quæ nihil prodeſt, & à detractióne párcite linguæ ; quóniam ſermo obscúrus in vácuum non ibit : os autem quod mentítur, óccidit ánimam. Nolíte zeláre mortem in erróre vitæ veſtræ, neque acquirátis perditiónem in opéribus mánuum veſtrárum. Quóniam Deus mortem non fecit, nec lætátur in perditióne vivórum.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus : * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva ; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum. Glória Patri. † Mandáta ejus. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Epiſt. 120. *C.* 4.

Lectio iv.

JUſtítia quæ vivit in ſeipſa, procul dúbio Deus eſt, atque incommutabíliter vivit. Sicut autem hæc cùm ſit in ſeipſa vita, étiam nobis fit vita, cùm ejus effícimur utcumque partícipes ; ita cùm in ſeipſa ſit juſtítia, étiam nobis fit juſtítia, cùm ei cohæ-

rendo juſtè vívimus: & tantò magis minùsve juſti ſumus, quantò magis illi minùsve cohærémus. Unde ſcriptum eſt de unigénito Fílio Dei, cùm ſit útique Patris Sapiéntia atque Juſtítia, & ſemper in ſeipſa ſit, quòd factus ſit nobis à Deo Sapiéntia & Juſtítia. Eſt planè ille ſummus Deus vera juſtítia, vel ille verus Deus ſumma juſtítia, quam profectò eſuríre & ſitíre ea noſtra eſt in hac peregrinatióne juſtítia, & quâ pósteà ſaturári ea noſtra eſt in æternitáte plena juſtítia. Quid eſt autem áliud juſtítia, cùm in nobis eſt, vel quælibet virtus quâ rectè ſapienterque vívitur, quàm interióris hóminis pulcritúdo? Et certè ſecundùm hanc pulcritúdinem, magìs quàm ſecundùm corpus, facti ſumus ad imáginem Dei.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delicta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórum. * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Sermo 159. *aliàs* 17. *de verb. Apoſt. C.* 2, 5 & 6.

Lectio v.

AManda eſt juſtítia, & in hac juſtítia amanda gradus ſunt proficiéntium. Prius eſt ut amóri juſtítiæ non præponantur ómnia quæ delectant. Ipſe eſt primus gradus. Quid eſt quod dixi? Ut inter ómnia quæ delectant, plùs te delectet ipsa juſtítia: non ut ália non delectent, ſed plùs ipſa delectet. Delectant enim quædam naturáliter infirmitátem noſtram, ut cibus & potus delectant eſurientes atque ſitientes; ut nos delectat hæc lux quæ de cœlo fúnditur ſole exorto. Hæc lícita; ſed delectant étiam illícita. Juſtítia ſic delectet, ut vincat étiam lícitas delectatiónes; & ei delectatióni quâ lícitè delectáris, præpóne juſtítiam. Mentem veſtram delectet inviſíbilis, pulcra, caſta, ſancta, canóra, dulcis juſtítia, ut non ad eam timóre cogámini. Si enim ad eam timóre cogímini, nondum delectat. Peccáre non debes, non timóre pœnæ, ſed amóre juſtítiæ. Quando peccabátis, delectabámini in peccátis veſtris. Timor vos adducébat ad peccandum, an ſuávitas peccáti? Reſpondébitis, Suávitas. Ad peccátum ſuávitas addúcit, & ad juſtítiam timor impingit? Probáte vos, inſpícite vos. Amáte juſtítiam quómodò amaſtis iniquitátem. Digna eſt juſtítia quæ à vobis ímpetret ut exhibeátis illi quod exhibuiſtis iniquitáti.

℟. Vanitátem & verba mendácia longè fac à me, Dómine: * Mendicitátem & divítias ne déderis mihi; tríbue tantùm victui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fíeri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocí-

va; quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátem. *Proverb.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio vj.

APpende juſtítiam & iniquitátem. Tantúmne digna eſt juſtítia, quantùm digna fuit iníquitas? Sic amanda eſt iſta, quómodò amáta eſt illa? Abſit ut ſic, ſed & minùs vel ſic. Ergo plus? Plus omníno. In iniquitáte ſectéris voluptátem: pro juſtítia tólera dolórem. Jam tibi dícitur: Frui me vis? contemné quidquid te áliud delectat, contemne pro me. Ecce contempſíſti, parùm eſt ut contemnas quidquid te delectábat: contemne quidquid te terrébat, contemne cárceres, contemne víncula, contemne equúleum, contemne tormenta, contemne mortem. Hæc viciſti, me inveniſti. Invénimus fórſitan áliquos qui præpónant juſtítiæ delectatiónem voluptátibus & delectatióni córporis ſui. Qui autem pro illa pœnas, dolóres mortemque contemnat, putas eſt áliquis in vobis? Saltèm cogitémus quod profitéri non audémus. Quid cogitámus? Ubi cogitámus? Míllia Mártyrum ádjacent óculis noſtris, ipſi veri amatóres perfectíque juſtítiæ. O amáre, ô ire, ô ſibi períre, ô ad Deum perveníre! Sic armandus eſt amátor juſtítiæ, ſic armandus eſt amátor inviſíbilis pulcritúdinis. Hoc quod loquor magnum eſt, ſummum eſt, perfectum eſt, óptimum eſt. Non habétis? Pétite, & accipiétis: ℟. Nonne Dóminus abyſſum & cor hóminum inveſtigávit? Cognóvit enim Dóminus omnem ſciéntiam: * Non prætérit illum omnis cogitátus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus: ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus. * Non prætérit. Glória Patri. † Non abſcondit. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore: Exiens Jeſus de fínibus Tyri, venit per Sidónem ad mare Galilææ inter médios fines Decapóleos. Et addúcunt ei ſurdum & mutum, & deprecabántur eum ut impónat illi manum. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

Inter Homilias æſtivales de Tempore.

SUſpíciens Jeſus in cœlum, ingémuit, & ait illi: Ephphéta, quod eſt, Adaperíre; & ſtatim apertæ ſunt aures ejus, & ſolútum eſt vínculum linguæ ejus. Rectè ſanatúrus ægrótum Dóminus, ſúſpicit in cœlum, & ingémuit; ut ubi nobis ſperanda ſalus, & quâ compunctiónis vel lacrymárum ſit devotióne quærenda ac petenda ſigníficet. Suſpíciens in cœlum ingémuit; quia nos quos ad cœléſtia poſſidenda creávit, longè in terréſtria

dejectos eſſe dóluit. Suspíciens in cœlum ingémuit; ut nobis qui à cœléſtibus gáudiis per terréna oblectamenta discéſſimus, ad hæc per gémitus & ſuſpíria inſinuáret eſſe redeundum. Quod autem ait, Ephphéta, id eſt, Adaperíre, propter aures dicit ſanandas, quas ſúrditas diútina cláuſerat, ſed ad audiendum jam tactus patefécit ipsíus. Unde, credo, mos increbúerit Eccléſiæ, ut ſacerdótes illíus his quos percipiendis baptismi ſacramentis præparant, priùs inter cétera conſecratiónis exórdia, de ſalíva oris ſui nares tangant & aures, dicentes, Ephphéta; ut abjectis delectatiónibus nóxiis, ſolum Chriſti ſemper amplectentur odórem, & relicto audítu linguæ nequam, áudiant verba Chriſti.

℟. Exiens de fínibus Tyri, * Venit Jeſus inter médios fines Decapóleos, & addúcunt ei ſurdum & mutum. ℣. Deus ipſe véniet, & aures ſurdórum patébunt, & aperta erit lingua mutórum. * Venit. *Marc.* 7. *Iſ.* 35.

Lectio viij.

ET unusquisque noſtrûm, fratres cariſſimi, qui baptisma Chriſti ritè ſuscépit, hoc órdine conſecrátus eſt. Unde multùm neceſſe eſt, ut quod Dóminus in nobis propítius ablúere & ſanctificáre dignátus eſt, ipſi paſſim contamináre, & pro níhilo profanáre timeámus. Sed & ſi qui in cœnum nequítiæ ſordidantis incídimus, feſtinémus rurſum lacrymárum & pœniténtiæ fonte mundári. Renovémus áurium puritátem, quam nobis audítu fidei divínitus conſtat fuiſſe collátam, caventes illud Apóſtoli quod quibusdam expróbrans ait: Et à veritáte quidem audítum avertent, ad fábulas autem convertentur. Cohibeámus linguam à malo, quæ confeſſióne fidei ſanctificáta eſt: timeámus in ipſa quâ benedícimus Deum & Patrem, maledícere hómines qui ad imáginem Dei facti ſunt. Qui enim putat ſe religióſum eſſe, non refrænans linguam ſuam, hujus vana eſt relígio.

℟. Deprecabantur Jeſum, ut impónat illi manum. Et apprehendens eum de turba ſeorſum, * Miſit dígitos ſuos in aurículas ejus; & éxpuens, tétigit linguam ejus. ℣. A Deo eſt omnis medéla. * Miſit dígitos. *Marc.* 7. *Eccli.* 38.

Lectio ix.

ECce enim dícitur quia apertæ ſunt aures ejus, & ſolútum eſt vínculum linguæ ejus, & loquebátur rectè. Qui ergo rectè loqui baptísmatis noſtri témpore didícimus, corde credendo ad juſtítiam, ore autem confeſſiónem faciendo ad ſalútem, curandum ſummópere eſt, ne poſt baptisma ad injuſta & nóxia verba declinémus. Si enim, ipſo júdice atteſtante, omne verbum otióſum quod locúti fúerint hómines, reddent ratiónem de eo in die judícii; quid putámus fieri de illis qui non ſolùm otióſa, ſed & crimínóſa loquuntur; qui impudicítiæ,

jactántiæ, blasphémiæ, & quod máximè minùs licet, detractiónis ſermónibus ſervíre non timent; qui próferunt mendácia, teſtes falláces, qui séminant inter fratres discórdias? Non ſolùm autem à malis aures linguamque ſatis eſt caſtigáre loquélis, ſi non étiam juxta Pſalmiſtam inclinémus aurem noſtram in verba oris Dei; ſi non os noſtrum loquátur ſapiéntiam, & meditátio cordis noſtri prudéntiâ. Sed & cunctos ſimul interióris exteriorisque hóminis noſtri ſenſus, qui cuncti in baptismo ablúti ſunt, oportet mundos, ac bonis opéribus ſervémus ínſuper ſemper ornátos.

℟. Suspíciens Jeſus in cœlum, ingémuit, & ait illi: Ephphéta, quod eſt, Adaperíre. Et ſtatim apertæ ſunt aures ejus, & * Solútum eſt vínculum linguæ ejus, & loquebátur rectè. ℣. Aures audiéntium diligenter auscultábunt, & lingua balbórum velóciter loquétur & planè. * Solútum eſt. Glória Patri. * Solútum eſt. *Marc.* 7. *Iſ.* 32.

Ad Benedíctus. *Ant.* 8. *G.* Præcépit illis ne cui dícerent. Quantò autem eis præcipiébat, tantò magìs plùs prædicábant, & eò ámpliùs admirabantur. *Marc.* 7.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui abundántiâ pietátis tuæ & mérita ſúpplicum excédis & vota: effunde ſuper nos misericórdiâ tuam, ut dimittas quæ consciéntia métuit, & adjícias quod orátio non præſúmit; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Bene ómnia fecit; & ſurdos fecit audíre, & mutos loqui. *Marc.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 4.

JUſtus ſi morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senectus enim venerábilis eſt, non diuturna, neque annórum número computáta: cani autem ſunt ſenſus hóminis, & ætas ſenectútis vita immaculáta. Placens Deo factus eſt dilectus, & vivens inter peccatóres tranſlátus eſt. Raptus eſt, ne malítia mutáret intellectum ejus, aut ne fíctio decíperet ánimâ illíus. Fascinátio enim nugacitátis obscúrat bona, & inconſtántia concupiscéntiæ transvertit ſenſum ſine malítia. Conſummátus in brevi, explévit témpora multa; plácita enim erat Deo ánima illíus: propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum. Pópuli autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in præcórdiis tália; quóniam grátia Dei & miſericórdia eſt in ſanctos ejus, & reſpectus in electos illíus. Condemnat autem juſtus mórtuus vivos ímpios, & juventus celériùs conſummáta longam vitam injuſti.

℟. Beátus homo. 271.

Lectio ij. Cap. 5.

TUnc ſtabunt juſti in magna conſtántia adverſùs eos qui ſe anguſtiavérunt, &

qui abſtulérunt labóres eórum. Videntes turbabuntur timóre horríbili, & mirabuntur in ſubitatióne inſperátæ ſalútis; dicentes intrà ſe, pœniténtiam agentes, & præ angúſtia ſpíritûs gementes: Hi ſunt quos habúimus aliquando in derſum, & in ſimilitúdinem impropérii. Nos inſenſáti vitam illórum æſtimabámus inſániam, & finem illórum ſine honóre: ecce quómodò computáti ſunt inter filios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt. Ergo errávimus à via veritátis, & juſtítiæ lumen non luxit nobis, & ſol intelligéntiæ non eſt ortus nobis. Laſſáti ſumus in via iniquitátis & perditiónis, & ambulávimus vias difficiles; viam autem Dómini ignorávimus.

℟. Vani ſunt. 271.

Lectio iij.

JUſti autem in perpétuum vivent, & apud Dóminum eſt merces eórum, & cogitátio illórum apud Altíſſimum. Ideò accípient regnum decóris, & diadéma ſpeciéi de manu Dómini; quóniam déxterâ ſuâ teget eos, & bráchio ſancto ſuo defendet illos. Accípiet armatúram zelus illíus, & armábit creatúram ad ultiónem inimicórum. Induet pro thoráce juſtítiam, & accípiet pro gálea judícium certum. Sumet ſcutum inexpugnábile, æquitátem: ácuet autem duram iram in lánceam, & pugnábit cum illo orbis terrárum contra inſenſátos.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus. 271.

FERIA TERTIA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 6.

MElior eſt ſapiéntia quàm vires, & vir prúdens quàm fortis. Audíte ergo, reges, & intellígite; díſcite, júdices fínium terræ. Præbéte aures, vos qui continétis multitúdines, & placétis vobis in turbis natiónum; quóniam data eſt à Dómino poteſtas vobis, & virtus ab Altíſſimo qui interrogábit ópera veſtra, & cogitatiónes ſcrutábitur: quóniam cùm eſſétis miniſtri regni illíus, non rectè judicaſtis, nec cuſtodiſtis legem juſtítiæ, neque ſecundùm voluntátem Dei ambulaſtis. Horrendè & citò apparébit vobis; quóniam judícium duríſſimum his qui præſunt, fiet.

℟. Dómine. 272.

Lectio ij.

EXíguo enim concéditur miſericórdia: potentes autem potenter tormenta patientur. Non enim ſúbtrahet perſónam cujuſquam Deus, nec verébitur magnitúdinem cujuſquam; quóniã puſillum & magnum ipſe fecit, & æquáliter cura eſt illi de ómnibus: fortióribus autem fórtior inſtat cruciátio. Ad vos ergo, reges, ſunt hi ſermónes mei; ut diſcátis ſapiéntiam, & non excidátis. Qui enim cuſtodíerint juſta juſtè, juſtificabuntur; & qui didícerint iſta, invénient quid reſpóndeant. Concupíſcite ergo ſermónes meos, dilígite illos, & habébitis diſciplínam.

℟. Vanitátem & verba. 272.

Lectio iij.

CLara eſt, & quæ nunquam marceſſit ſapiéntia; & fácilè vidétur ab his qui díligunt eam, & invenítur ab his qui quærunt illam. Præóccupat qui ſe concupiſcunt, ut illis ſe prior oſtendat. Qui de luce vigiláverit ad illam, non laborábit; aſſidentem enim illam fóribus ſuis invéniet. Cogitáre ergo de illa, ſenſus eſt conſummátus: & qui vigiláverit propter illam, citò ſecúrus erit, quóniam dignos ſeipsâ círcuit quærens, & in viis oſtendit ſe illis hiláriter, & in omni providéntia occurrit illis. Inítium enim illíus, veríſſima eſt disciplínæ concupiſcéntia: cura ergo disciplínæ, diléctio eſt; & diléctio, cuſtódia legum illíus eſt: cuſtodítio autem legum, conſummátio incorruptiónis eſt: incorrúptio autem facit eſſe próximum Deo. Concupiſcéntia ítaque ſapiéntiæ dedúcit ad regnum perpétuum.

℟. Nonne Dóminus. 273.

FERIA QUARTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

EGo natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram, & primam vocem ſimilem omnibus emíſi plorans. In involumentis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergo introítus eſt ómnibus ad vitã, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus; & invocávi, & venit in me ſpíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus, nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum, in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tanquam lutum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem dilexi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam ineſtinguíbile eſt lumen illíus.

℟. Beátus homo. 271.

Lectio ij.

VEnérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, & innumerábilis honeſtas per manus illíus: & lætátus ſum in ómnibus, quóniam antecedébat me iſta ſapiéntia; & ignorábam quóniam horum ómnium mater eſt. Quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico, & honeſtátem illíus non abſcondo. Infinítus enim theſaurus eſt homínibus; quo qui uſi ſunt, partícipes facti ſunt amicítiæ Dei, propter disciplínæ dona commendáti. Mihi autem dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor. In manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia, & disciplína.

℟. Vani ſunt. 271.

Lectio iij.

QUæcumque ſunt abſconſa & improvíſa, dídici; ómnium enim ártifex dócuit

me ſapiéntia. Eſt enim in illa ſpíritus intelligéntiæ, ſanctus, únicus, múltiplex, ſubtílis, diſertus, móbilis, incoinquinátus, certus, ſuávis, amans bonum, acútus, quem nihil vetat, benefáciens, humánus, benignus, ſtábilis, certus, ſecúrus, omnem habens virtútem, ómnia proſpíciens, & qui cápiat omnes ſpíritus: intelligíbilis, mundus, ſubtílis. Omnibus enim mobílibus mobílior eſt ſapiéntia; attingit autem ubíque propter ſuam mundítiam. Vapor eſt enim virtútis Dei; & emanátio quædam eſt claritátis omnipoténtis Dei ſincéra; & ídeò nihil inquinátum in eam incurrit: candor eſt enim lucis ætérnæ, & ſpéculum ſine mácula Dei majeſtátis, & imágo bonitátis illíus.

℟. Finem. 271.

FERIA QUINTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 8.

SApiéntia attingit à fine uſque ad finem fórtiter, & dispónit ómnia ſuáviter. Hanc amávi, & exquiſívi à juventúte mea, & quæſívi ſponſam mihi eam aſſúmere, & amátor factus ſum formæ illíus. Generoſitátem illíus gloríficat, contubérniū habens Dei; ſed & ómnium Dóminus diléxit illam: doctrix enim eſt disciplínæ Dei, & electrix óperum illíus. Et ſi divítiæ appetuntur in vita, quid ſapiéntiâ locuplétius, quæ operátur ómnia? Si autem ſenſus operátur, quis horum quæ ſunt, magis quàm illa, eſt ártifex? Et ſi juſtítiam quis díligit, labóres hujus magnas habent virtútes: ſobrietátem enim & prudéntiam docet, & juſtítiam, & virtútem, quibus utílius nihil eſt in vita homínibus.

℟. Dómine. 272.

Lectio ij.

PRopóſui ergo hanc addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bonis, & erit allocútio cogitatiónis & tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, & honórem apud ſenióres júvenis: & acútus invéniar in judício, & in conſpectu poténtium admirábilis ero, & fácies príncipum mirabuntur me: tacentem me ſuſtinébunt, & loquentem me reſpícient; &, ſermocinante me plura, manus ori ſuo impónent. Prætéreà habébo per hanc immortalitátem; & memóriam ætérnam his qui poſt me futúri ſunt, relinquam. Diſponam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audientes reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis. Intrans in domum meam, conquieſcā cum illa: non enim habet amaritúdinem converſátio illíus, nec tædium convictus illíus, ſed lætítiam & gáudium. Hæc cógitans apud me, & commémorans in corde meo, quóniam immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & in amicítia illíus delectátio bona, & in opéribus mánuum illíus honeſtas ſine defectióne, & in certámi-

ne loquélæ illius ſapiéntia, & præclàritas in communicatióne ſermónum ipsíus; circuíbam quærens, ut mihi illam aſſúmerem.

℟. Vanitátem. 272.

Lectio iij. Cap. 8 & 9.

ET ut ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det: & hoc ipſũ erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum; ádii Dóminum, & deprecátus ſum illum, & dixi ex totis præcórdiis meis: Deus patrum meórum, & Dómine miſericórdiæ, qui feciſti ómnia verbo tuo, & ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt; ut dispónat orbem terrárũ in æquitáte & juſtítia, & in directióne cordis judícium júdicet: da mihi ſédium tuárum aſſiſtrícem ſapiéntiam, & noli me reprobáre à púeris tuis; quóniam ſervus tuus ſum ego, & fílius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exígui témporis, & minor ad intellectum judícii & legum. Nam & ſi quis erit conſummátus inter fílios hóminum, ſi ab illo abfúerit ſapiéntia tua, in níhilũ computábitur.

℟. Nonne. 273.

FERIA SEXTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 13.

VAni ſunt omnes hómines, in quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt, neque opéribus attendentes agnovérunt quis eſſet ártifex: ſed aut ignem, aut ſpíritum, aut citátum áerem, aut gyrum ſtellárum, aut nímiam aquam, aut ſolem & lunam, rectóres orbis terrárũ deos putavérunt. Quorum ſi ſpécie delectáti, deos putavérunt, ſciant quantò his dominátor eórum ſpecióſior eſt; ſpeciéi enim generátor hæc ómnia conſtítuit. Aut ſi virtútem, & ópera eórum miráti ſunt, intélligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior eſt illis: à magnitúdine enim ſpeciéi & creatúræ, cognoſcibíliter póterit creátor horũ vidéri.

℟. Beátus homo. 271.

Lectio ij.

SEd tamen adhuc in his minor eſt queréla. Et hi enim fortaſſe errant, Deum quæréntes, & volentes invenire. Etenim cùm in opéribus illíus converſentur, inquírunt, & perſuáſum habent quóniam bona ſunt quæ videntur. Iterùm autem nec his debet ignoſci. Si enim tantùm potuérunt ſcire, ut poſſent æſtimáre ſéculum; quómodò hujus Dóminum non faciliùs invenérunt? Infelíces autem ſunt, & inter mórtuos ſpes illórum eſt, qui appellavérunt deos ópera mánuum hóminum, aurum & argentum, artis inventiónem, & ſimilitúdines animálium, aut lápidem inútilem opus manûs antíquæ.

℟. Vani ſunt. 271.

Lectio iij. Cap. 14.

ET hæc fuit vitæ humánæ decéptio: quóniam aut affectui, aut régibus deſervientes hómines, incommunicábile nomen lapídibus &

lignis impoſuérunt. Et non ſuffécerat errâſſe eos circa Dei ſciéntiam, ſed & in magno viventes inſciéntiæ bello, tot & tam magna mala pacem appellant. Aut enim filios ſuos ſacrificantes, aut obſcúra ſacrifícia faciéntes, aut inſániæ plenas vigílias habéntes, neque vitam, neque núptias mundas jam cuſtódiunt, ſed alius álium per invídiam occídit, aut adúlterans contríſtat: & ómnia commíſta ſunt; ſanguis, homicídium, furtum & fíctio, corrúptio & infidélitas, turbátio & perjúrium, tumúltus bonórum, Dei immemorátio, animárum inquinátio, nativitátis immutátio, nuptiárum inconſtántia, inordinátio mœchiæ & impudicitiæ. Infandórum enim idolórum cultúra, omnis mali cauſa eſt, & inítium & finis.

℟. Finem loquendi. 271.

SABBATO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 15.

TU, Deus noſter, ſuávis & verus es, pátiens, & in miſericórdia diſpónens ómnia. Etenim ſi peccavérimus, tui ſumus, ſciéntes magnitúdinem tuam; & ſi non peccavérimus, ſcimus quóniam apud te ſumus computáti. Noſſe enim te, conſummáta juſtítia eſt; & ſcire juſtítiam & virtútem tuam, radix eſt immortalitátis. Non enim in errórē induxit nos hóminū malæ artis excogitátio, nec umbra pictúræ, labor ſine fructu, effígies ſculpta per vários colóres, cujus aſpectus inſenſáto dat concupiſcéntiā, & díligit mórtuæ imáginis effígiem ſine ánima. Malórū amatóres digni ſunt qui ſpem hábeant in tálibus, & qui fáciunt illos, & qui díligunt, & qui colunt.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

SEd & fígulus mollem terram premens laborióſè fingit ad uſus noſtros unumquodque vas, & de eódem luto fingit quæ munda ſunt in uſum vaſa, & ſimíliter quæ his ſunt contrária: horum autem vaſórum quis ſit uſus, judex eſt fígulus. Et cum labóre vano deum fingit de eódem luto: ille qui paulò ante de terra fáctus fúerat, & poſt puſillum redúcit ſe unde acceptus eſt, repetítus ánimæ débitū quam habébat. Sed cura eſt illi, non quia laboratúrus eſt, nec quóniam brevis illi vita eſt, ſed concertátur aurifícibus & argentáriis; ſed & ærários imitátur, & glóriam præfert, quóniam res ſupervácuas fingit. Cinis eſt enim cor ejus, & terra ſupervácua ſpes illíus, & luto vílior vita ejus; quóniam ignorávit qui ſe finxit, & qui inſpirávit illi ánimā quæ operátur, & qui inſufflávit ei ſpíritum vitálem. Sed & æſtimavérunt luſum eſſe vitam noſtram, & converſatiónē vitæ compóſitam ad lucrum, & oportére undecúmque étiam ex malo acquírere. Hic enim ſcit ſe ſuper omnes delínquere, qui ex terræ matéria fragília vaſa & ſculptília fingit.

Lectio iij.

OMnes enim inſipientes, & infelíces ſupra modum ánimæ ſuperbi, ſunt inimíci pópuli tui, & imperantes illi; quóniam ómnia idóla natiónum deos æſtimavérunt, quibus neque oculórum uſus eſt ad videndum, neque nares ad percipiendum ſpíritum, neque aures ad audiendum, neque dígiti mánuum ad tractandum, ſed & pedes eórum pigri ad ambulandum. Homo enim fecit illos; & qui ſpíritum mutuátus eſt, is finxit illos. Nemo enim ſibi símilem homo póterit deum fíngere. Cùm enim ſit mortális, mórtuum fingit mánibus iníquis. Mélior enim eſt ipſe his quos colit; quia ipſe quidem vixit, cùm eſſet mortális; illi autem nunquam.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. a. Doctrínam ſapiéntiæ & diſciplínæ ſcripſit Jeſus fílius Sirach: beátus qui in iſtis verſátur bonis. Si enim hæc fécerit, ad ómnia valébit. *Eccli.* 50.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 1.

OMnis ſapiéntia à Dómino Deo eſt, & cum illo fuit ſemper, & eſt ante ævum. Arénam maris, & plúviæ guttas, & dies ſéculi quis dinumerávit? Altitúdinem cœli, & latitúdinem terræ, & profundum abyſſi quis diménſus eſt? Sapiéntiam Dei præcedentem ómnia quis inveſtigávit? Prior ómnium creáta eſt ſapiéntia, & intellectus prudéntiæ ab ævo. Fons ſapiéntiæ verbum Dei in excelſis, & ingreſſus illíus mandáta ætérna. Radix ſapiéntiæ cui reveláta eſt? & aſtútias illíus quis agnóvit? Diſciplína ſapiéntiæ cui reveláta eſt & manifeſtáta? & multiplicatiónem ingreſſûs illíus quis intellexit? Unus eſt altíſſimus Creátor omnípotens & Rex potens, & metuendus nimis, ſedens ſuper thronum illíus, & dóminans Deus.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Viæ ejus viæ pulcræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

TImor Dómini delectábit cor, & dabit lætítiam, & gáudium, & longitúdinem diérum. Timenti Dóminum bene erit in extrémis, & in die defunctiónis ſuæ benedicétur. Diléctio Dei honorábilis ſapiéntia. Quibus autem apparúerit in viſu, díligunt eam in viſióne & in agnitióne magnálium ſuórum. Inítium ſapiéntiæ, timor Dómini, & cum fidélibus in vulva concreátus eſt: cum electis féminis gráditur, & cum juſtis & fidélibus agnóſcitur. Timor Dómini, ſciéntiæ religióſitas. Religióſitas cuſtódiet & juſtificábit cor, ju-

cunditátem atque gáudium dabit. Timenti Dóminum bene erit, & in diébus conſummatiónis illíus benedicétur.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſubeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur; ita ut ſint inexcusábiles, * In quibus non ſubeſt. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio iij.

FIli, concupiſcens ſapiéntiam, conſerva juſtítiam; & Deus præbébit illam tibi. Sapiéntia enim & disciplína, timor Dómini: & quod beneplácitum eſt illi, fides & manſuetúdo; & adimplébit theſauros illíus. Ne ſis incredíbilis timóri Dómini; & ne accésſeris ad illum dúplici corde. Ne fíeris hypócrita in conſpectu hóminum, & non ſcandalizéris in lábiis tuis. Attende in illis, ne fortè cadas, & addúcas ánimæ tuæ inhonoratiónem, & revélet Deus abſconſa tua, & in médio ſynagógæ elídat te: quóniam acceſſiſti malignè ad Dóminum, & cor tuum plenum eſt dolo & falláciâ.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus: * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum time. Glória Patri. † Mandáta ejus. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 1. *Cap.* 25. *Lectio iv.*

SUnt nonnulli qui vitam ſuam négligunt, & dum tranſitória áppetunt, dum ætérna vel non intélligunt, vel intellecta contemnunt; nec dolórem ſéntiunt, nec habére consílium ſciunt. Cùmque ſuperna quæ amiſérunt, non consíderant, eſſe ſe (heu míſeri!) in bonis felíces putant. Nequáquam enim ad veritátis lucem, cui cónditi fúerant, mentis óculos érigunt: nequáquam ad contemplatiónem ætérnæ pátriæ, deſidérii áciem tendunt; ſed ſemetipſos in iis ad quæ projecti ſunt, deſerentes, vice pátriæ díligunt exílium quod patiuntur: & in cæcitáte quam tólerant, quaſi in claritáte lúminis exultant.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delicta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórũ: * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illórum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt, ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine Pater. *Eccli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio v.

AT contrà, electórum mentes, dum cuncta tranſitória nulla eſſe conſpíciunt, ad quæ ſint cónditæ exquírunt: cùmque eórum ſatisfactióni nihil extra Deum ſuffi-

pſa inquiſitiónis exercita- fatigáta illórum cogitá- in Conditóris ſui ſpe & mplatióne requieſcit, ſu- s intérſeri cívibus áppe- t unuſquiſque eórum ad- n mundo, córpore póſi- mente jam extra mundum t; ærumnam exſílii, quam at, deplórat; & ad ſublí- pátriam inceſſántibus ſe is ſtímulis éxcitat. Cùm dolens videt quàm ſit num quod pérdidit, inve- ilúbre conſílium, tempo- hoc deſpícere quod per- t; & quò magìs creſcit illi ſciéntia, ut peritúra at, eò augétur dolor, necdùm ad manſúra per- it.

℟. Vanitátem & verba men- a longè fac à me, Dómi- ✱ Mendicitátẽ & divítias éderis mihi; tríbue tantùm ii meo neceſſária. ℣. Qui nt dívites fíeri, íncidunt eſidéria multa inutília & va, quæ mergunt hómi- in intéritum & perditió- . ✱ Mendicitátẽ. *Prov.* 30. *im.* 6.

Lectio vj.

tuendum quoque eſt quàm ullus dolor mentis ſit in ne præcipitatiónis. Qui ı ſine conſíliis vivunt, qui os rerum evéntibus præ- es déſerunt, nullo inte- cogitatiónum dolóre fati- tur. Nam qui ſolerter in conſílio figit mentem, è ſeſe in omni actióne cir- ſpiciendo conſíderat: & x re quæ ágitur, repentí- finis adverſuſque ſubrípiat, hunc priùs mólliter póſito pede cogitatiónis palpat: penſat ne ab his quæ agenda ſunt, for- mído præpédiat; ne in his quæ differenda ſunt, præcipi- tátio impellat; ne prava per concupiſcéntiam aperto bello ſúperent; ne recta per inánem glóriam inſidiando ſupplan- tent.

℟. Nonne Dóminus abyſ- ſum & cor hóminum inveſti- gávit? cognóvit enim Dómi- nus omnem ſciéntiam: ✱ Non prætérit illum omnis cogitá- tus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſíbilis in con- ſpectu ejus: ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus: ✱ Non prætérit. Glória Patri. † Non abſcondit. *Eccli.* 42. *Hebr.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecun- dùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Converſus Jeſus ad diſcípulos ſuos, dixit: Beáti óculi qui vident quæ vos vidétis. Dico enim vobis quòd multi prophétæ & reges voluérunt vidére quæ vos vidétis, & non vidérunt. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Lib. 1. de Doct. Ch. C. 26.

QUóniam præcepto non opus eſt ut ſe quiſ- que & corpus ſuum dí- ligat; id eſt, quóniam id quod ſumus, & id quod infra nos eſt, & ad nos tamen pér- tinet, inconcuſſâ natúræ lege dilígimus, reſtábat ut & de illo

quod ſupra nos eſt, & de illo quod juxta nos eſt, præcèpta ſumerémus. Díliges, inquit, Dóminum Deum tuum ex toto corde t o, & ex tota ánima tua, & ex tota mente tua; &, Díliges próximum tuum tanquam teipſum. In his duóbus præceptis tota lex pendet, & Prophétæ. Finis ítaque præcepti eſt diléctio; & ea gémina, id eſt, Dei & próximi. Quòd ſi te totum intélligas, id eſt, ánimum & corpus tuum, & próximum totum, id eſt, ánimum & corpus ejus, (homo enim ex ánimo conſtat & córpore) nullum rerum diligendárum genus in his duóbus præceptis prætermiſſum eſt. Cùm enim præcurrat diléctio Dei, ejusque dilectiónis modus præſcriptus appáreat, ita ut cétera in illum cónfluant, de dilectióne tua nihil dictum vidétur: ſed cùm dictum eſt, Díliges próximum tuum tanquám teipſum, ſimul & tuî abs te diléctio non prætermiſſa eſt.

℟. Latrónes deſpoliavérunt hóminem; &, plagis impóſitis, abiérunt ſemivívo relicto. * Sacerdos, viſo illo, prætertívit; ſimíliter & Levíta: Samaritánus autem videns eum, miſericórdiâ motus eſt. ℣. Fácere miſericórdiam & judícium magìs placet Dómino, quàm víctimæ. * Sacerdos. *Luc.* 10. *Prov.* 21.

Cap. 27. *Lectio viij.*

ILle autem juſtè & ſanctè vivit, qui rerum íntegrer æſtimátor eſt: ipſe eſt autem qui ordinátam dilectiónem habet, ne aut díligat quod non eſt diligendum, aut non díligat quod eſt diligendum, aut ámpliùs díligat quod minùs eſt diligendum, aut æquè díligat quod vel minùs vel ámpliùs diligendum eſt, aut minùs vel ámpliùs quòd æquè diligendum eſt. Omnis peccátor, in quantum peccátor eſt, non eſt diligendus; & omnis homo, in quantum homo eſt, diligendus eſt propter Deum; Deus verò propter ſeipſum. Et ſi Deus omni hómine ámpliùs diligendus eſt, ámpliùs quiſque debet Deum dilígere quàm ſeipſum. Item ámpliùs álius homo diligendus eſt quàm corpus noſtrum; quia propter Deum ómnia iſta diligenda ſunt: & poteſt nobiſcum álius homo Deo pérfrui, quod non poteſt corpus; quia corpus per ánimam vivit, quâ frúimur Deo.

℟. Alligávit Samaritánus vúlnera ejus, infundens óleum & vinum; & * Impónens illum in jumentum ſuum, duxit in ſtábulum, & curam ejus egit. ℣. Qui credit in Dómino, miſericórdiam díligit: miſericórdia & véritas præparant bona. * Impónens illum. *Luc.* 10. *Prov.* 14.

Cap. 28 & 30. *Lectio ix.*

OMnes autem æquè diligendi ſunt. Nam quòd nullum hóminum excéperit, qui præcépit ut próximum diligámus, & ipſe in Evangélio Dóminus oſtendit, & Paulus Apóſtolus. Namque ille cui duo ipſa præcepta protúlerat, atque in eis pendére totam le-

quam prophetaſque díxerat, cùm interrogáret eum, dicens: Et quis eſt meus próximus? hóminem quemdam própoſuit deſcendentem ab Jeruſalem in Jericho, incidiſſe in latrónes, & ab eis gráviter vulnerátum, ſpoliatum, & ſemivivum eſſe derelíctum: cui próximum eſſe non dócuit, niſi qui erga illum miſerandum atque curandum miſéricors éxtitit, ita ut hoc qui interrogáverat, interrogátus ipſe faterétur. Cui Dóminus ait: Vade, & tu fac ſimíliter; ut vidélicet eum eſſe próximum intelligámus, cui vel exhibendum eſt officium miſericórdiæ, ſi índiget, vel exhibendum eſſet, ſi indigéret. Nullum autem exceptum eſſe cui miſericórdiæ denegétur officium, quis non vídeat? quando uſque ad inimícos étiam porrectum eſt, eódem Dómino dicente: Dilígite inimícos veſtros, benefácite iis qui odérunt vos.

℟. Quis horum trium vidétur tibi próximus fuiſſe illi qui íncidit in latrónes? Legiſperítus dixit: Qui fecit miſericórdiam in illum. Ait Jeſus: * Vade, & tu fac ſimíliter. ℣. Indicábo tibi, ô homo, quid Dóminus requírat à te: útique fácere judícium, & dilígere miſericórdiam. * Vade. Glória. * Vade. *Luc.* 10. *Mich.* 6.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Legiſperítus tentans Jeſum, dixit: Magiſter, quid faciendo vitam æternam poſſidébo? At ille dixit ad eum: In lege quid ſcriptum eſt? Quómodo legis? Ille reſpondens dixit: Díliges Dóminum Deum tuum. *Luc.* 10.

Oratio.

Omnípotens & miséricors Deus, de cujus múnere venit ut tibi à fidélibus tuis dignè & laudabíliter ſerviátur: tríbue, quæſumus, nobis, ut ad promiſſiónes tuas ſine offenſióne currámus; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex ómnibus víribus tuis, & ex omni mente tua; & próximum tuum ſicut teipſum: hoc fac, & vives. *Luc.* 10.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 2.

Filli, accédens ad ſervitútem Dei, ſta in juſtítia & timóre, & præpara ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, & ſúſtine: inclína aurem tuam, & ſúſcipe verba intellectûs; & ne feſtínes in témpore obductiónis. Súſtine ſuſtentatiónes Dei: conjúngere Deo, & ſúſtine, ut creſcat in noviſſimo vita tua. Omne quod tibi applícitum fúerit, áccipe: & in dolóre ſúſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines verò receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te; & dírige viam tuam, & ſpera in illum: ſerva timórem illíus, & in illo veteraſce.

℟. Beátus homo. 281.

Lectio ij.

RESpícite, filii, natiónes hóminum; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. Quis enim permanſit in mandátis ejus, & derelíctus eſt? aut quis invocávit eum, & deſpexit illum? Quóniam pius & miſéricors eſt Deus, & remittet in die tribulatiónis peccáta; & protéctor eſt ómnibus exquiréntibus ſe in veritáte. Væ dúplici corde, & lábiis ſceleſtis, & mánibus malefaciéntibus, & peccatóri terram ingredienti duábus viis. Væ diſſolútis corde, qui non credunt Deo; & ideò non protegentur ab eo. Væ his qui perdidérunt ſuſtinéntiam, & qui dereliquérunt vias rectas, & divertérunt in vias pravas. Et quid fácient, cùm inſpícere cœperit Dóminus?

℟. Vani ſunt. 282.

Lectio iij.

QUi timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus; & qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. Qui timent Dóminum, inquírent quæ beneplácita ſunt ei; & qui díligunt eum, replebuntur lege ipſíus. Qui timent Dóminum, præparábunt corda ſua, & in conſpectu illíus ſanctificábunt ánimas ſuas. Qui timent Dóminum, cuſtódiunt mandáta illíus, & patiéntiam habébunt usque ad inſpectiónem illíus, dicentes: Si pœniténtiam non egérimus, incidémus in manus Dómini, & non in manus hóminum. Secundùm enim magnitúdinem ipsíus, ſic & miſericórdia illíus cum ipſo eſt.

℟. Finem. 282.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 3.

QUi honórat patrẽ ſuum, vitâ vivet longióre; & qui óbedit patri, refrigerábit matrem. Qui timet Dóminum, honórat parentes; & quaſi dóminis ſérviet his qui ſe genuérunt. In ópere & ſermóne, & omni patiéntia honóra patrem tuum, ut ſupervéniat tibi benedíctio ab eo, & benedíctio illíus in noviſſimo máneat. Benedíctio patris firmat domos filiórum; maledíctio autem matris eradícat fundamenta. Ne gloriéris in contumélia patris tui; non enim eſt tibi glória, ejus confúſio: glória enim hóminis ex honóre patris ſui, & dédecus filii pater ſine honóre. Fili, ſúſcipe ſenectam patris tui, & non contriſtes eum in vita illíus; & ſi deféceris ſenſu, véniam da, & ne ſpernas eum in virtúte tua.

℟. Dómine. 282.

Lectio ij.

FIli, in manſuetúdine ópera tua pérfice, & ſuper hóminum glóriam diligéris. Quantò magnus es, humília te in ómnibus, & coram Deo invénies grátiam; quóniam magna poténtia Dei ſolíus, & ab humílibus honorátur. Altióra te ne quæſíeris, & fortióra te ne ſcrutátus fúeris; ſed quæ præcépit tibi Deus, illa cógita ſemper, & in plúribus opéribus ejus ne fúeris curió-

ſus. Non eſt enim tibi neceſſárium ea quæ abscóndita ſunt vidére óculis tuis. In ſupervácuis rebus noli ſcrutári multiplíciter, & in plúribus opéribus ejus non eris curióſus; plúrima enim ſuper ſenſum hóminum oſtenſa ſunt tibi. Multos quoque ſupplantávit ſuſpício illórum, & in vanitáte detínuit ſenſus illórum.

℟. Vanitátem. 283.

Lectio iij.

COr durum habébit malè in noviſſimo, & qui amat periculum, in illo períbit. Cor ingrédiens duas vias, non habébit ſucceſſus; & pravus corde in illis ſcandalizábitur. Cor nequam gravábitur in dolóribus, & peccátor adjíciet ad peccandum. Synagógæ ſuperbórum non erit ſánitas; frutex enim peccáti radicábitur in illis, & non intelligétur. Cor ſapientis intellígitur in ſapiéntia; & auris bona áudiet cum omni concupiſcéntia ſapiéntiam. Sápiens cor & intelligíbile abſtinébit ſe à peccátis; & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccatis; & Deus protector eſt ejus qui reddit grátiam: méminit ejus in pósterum, & in témpore casûs ſui invéniet firmamentum.

℟. Nonne. 283.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 4.

FIli, eleemóſynam páuperis ne defraudes, & óculos tuos ne transvertas à páupere. Animam eſurientem ne deſpéxeris, & non exáſperes páuperem in inópia ſua. Cor inopis ne afflíxeris, & non prótrahas datum anguſtianti. Rogatiónem contribuláti ne abjícias, & non avertas fáciem tuam ab egéno. Ab inope ne avertas óculos tuos propter iram; & non relinquas quærentibus tibi retrò maledícere: maledicentis enim tibi in amaritúdine ánimæ, exaudiétur deprecátio illius; exaudiet autem eum qui fecit illum. Congregatióni páuperum affábilem te fácito: & presbytero humília ánimam tuam, & magnáto humília caput tuum. Declína páuperi ſine triſtítia aurem tuam, & redde débitum tuum, & responde illi pacífica in manſuetúdine. Líbera eum qui injúriam pátitur de manu ſuperbi, & non ácidè feras in ánima tua. In judicando eſto pupillis miséricors ut pater, & pro viro matri illórum: & eris tu velut fílius Altíſſimi obédiens, & miſerébitur tuî magis quàm mater.

℟. Beatus homo. 281.

Lectio ij.

FIli, conſerva tempus, & devíta à malo. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Eſt enim confúſio addúcens peccátum, & eſt confúſio addúcens glóriam & grátiam. Ne accípias fáciem adversùs fáciem tuam, nec adversùs ánimam tuam mendácium. Ne revereáris próximum tuum in caſu ſuo, nec retíneas verbum in témpore ſalútis. Non abſcondas ſapiéntiam tuam in decóre ſuo: in lingua

énim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſensáti, & firmamentum in opéribus juſtítiæ. Non contradícas verbo veritátis illo modo; & de mendácio ineruditiónis tuæ confúndere.

℟. Vani ſunt. 282.

Lectio iij.

NOn confundáris confitéri peccáta tua, & ne ſubjícias te omni hómini pro peccáto. Noli resiſtere contra fáciem potentis, nec conéris contra ictum flúvii. Pro juſtítia agonizáre pro ánima tua, & usque ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos. Noli citátus eſſe in lingua tua; & inútilis, & remiſſus in opéribus tuis. Noli eſſe ſicut leo in domo tua, evertens doméſticos tuos, & ópprimens ſubjectos tibi. Non ſit porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta.

℟. Finem. 282.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 5.

NOli atténdere ad poſſeſſiónes iníquas, & ne díxeris: Eſt mihi ſuffíciens vita; nihil enim próderit in témpore vindíctæ & obductiónis. Ne ſequáris in fortitúdine tua concupiſcéntiam cordis tui; & ne díxeris: Quómodò pótui? aut quis me ſubjíciet propter facta mea? Deus enim vindicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, & quid mihi áccidit triſte? Altíſſimus enim eſt pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli eſſe ſine metu, neque adjícias peccátum ſuper peccátum. Et ne dicas: Miſerátio Dómini magna eſt, multitúdinis peccatórum meórum miſerébitur. Miſericórdia enim & ira ab illo citò próximant, & in peccatóres réſpicit ira illíus.

℟. Dómine. 282.

Lectio ij.

NOn tardes converti ad Dóminum, & ne différas de die in diem; ſúbitò enim véniet ira illíus, & in témpore vindíctæ diſperdet te. Noli ánxius eſſe in divítiis injúſtis; non enim próderunt tibi in die obductiónis & vindíctæ. Non véntiles te in omnem ventum, & non eas in omnem viam; ſic enim omnis peccator probátur in dúplici lingua. Eſto firmus in via Dómini, & in veritáte ſensûs tui, & ſciéntia; & proſequátur te verbum pacis & juſtítiæ.

℟. Vanitátem. 283.

Lectio iij.

ESto manſuétus ad audiendum verbum, ut intélligas; & cum ſapiéntia próferas reſponſum verum. Si eſt tibi intellectus, responde próximo: ſin autem, ſit manus tua ſuper os tuum, ne capiáris in verbo indiſciplináto, & confundáris. Honor & glória in ſermóne ſensáti; lingua verò imprudentis ſubvérſio eſt ipsíus. Non appelléris ſuſurro, & linguâ tuâ ne capiáris & confundáris. Super furem enim eſt confúſio & pœniténtia, & denotátio péſſima ſuper bilinguem: ſuſurratóri autem ódium, & inimicítia, & contumélia. Ju-

ſtíllet puſíllum & magnum ſimíliter.

℟. Nonne Dóminus. 283.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 6.

VErbum dulce multíplicat amícos, & mítigat inimícos, & lingua éucharis in bono hómine abúndat. Multi pacífici ſint tibi, & conſiliárius ſit tibi unus de mille. Si póſſides amícum, in tentatióne póſſide eum; & ne fácile credas ei. Eſt enim amícus ſecundùm tempus ſuũ, & non permanébit in die tribulatiónis. Et eſt amícus qui convértitur ad inimicítiam: & eſt amícus qui ódium & rixam & convícia denudábit. Eſt autem amícus ſócius menſæ, & non permanébit in die neceſſitátis. Amícus ſi permánſerit fixus, erit tibi quaſi coæqualis, & in doméſticis tuis fiduciáliter aget.

℟. Beátus homo. 281.

Lectio ij.

AB inimícis tuis ſeparáre, & ab amícis tuis attende. Amícus fidélis, protéctio fortis: qui autem invénit illum, invénit theſaurũ. Amíco fidéli nulla eſt comparátio; & non eſt digna ponderátio auri & argenti contra bonitátem fidei illíus. Amícus fidélis, medicamentũ vitæ & immortalitátis; & qui métuunt Dóminum, invénient illum. Qui timet Deum, æquè habébit amicítiam bonam; quóniam ſecundùm illum erit amícus illíus.

℟. Vani ſunt omnes hómines. 282.

Lectio iij. Cap. 7.

NOli quærere à dómino ducátum, neque à rege cáthedram honóris. Non te juſtífices ante Deum, quóniam ágnitor cordis ipſe eſt: & penès regem noli velle vidéri ſápiens. Noli quærere fíeri judex, niſi váleas virtúte irrúmpere iniquitátes; ne fortè extimeſcas fáciem poténtis, & ponas ſcándalum in æquitáte tua. Non pecces in multitúdinem civitátis, nec te immittas in pópulum, neque álliges duplícia peccáta; nec enim in uno eris immúnis. Noli eſſe puſillánimis in ánimo tuo. Exoráre, & fácere eleemóſynam ne deſpícias. Ne dicas: In multitúdine múnerum meórum reſpíciet Deus; & offerente me Deo altíſſimo, múnera mea ſuſcípiet.

℟. Finem loquendi. 282.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 7.

NOn irrídeas hóminem in amaritúdine ánimæ; eſt enim qui humíliat & exaltat circumſpéctor Deus. Noli aráre mendácium adversùs fratrem tuum; neque in amícũ ſimíliter fácias. Noli velle mentíri omne mendácium; aſſidúitas enim illíus non eſt bona. Noli verbóſus eſſe in multitúdine presbyterórum; & non íteres verbum in oratióne tua. Non óderis laborióſa ópera, & ruſticatiónem creátam ab Altíſſimo. Non te réputes in multitúdine indiſciplinatórum. Memento iræ, quóniam non tardábit.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

NOn lædas ſervum in veritáte operantem, neque mercenárium dantem ánimam ſuam. Servus ſenſátus ſit tibi dilectus quaſi ánima tua: non defraudes illum libertáte, neque ínopem derelinquas illum. Pécora tibi ſunt? attende illis; & ſi ſunt utília, perſevérent apud te. Fílii tibi ſunt? érudi illos, & curva illos à pueritia illórum. Fíliæ tibi ſunt? ſerva corpus illárum, & non oſtendas hílarem fáciem tuam ad illas. Trade fíliam, & grande opus féceris; & hómini ſenſáto da illam. Múlier ſi eſt tibi ſecundùm ánimam tuam, non projícias illam; & odíbili non credas te. In toto corde tuo honóra patrem tuum, & gémitûs matris tuæ ne obliviscáris: memento quóniam niſi per illos natus non fuiſſes; & retríbue illis, quómodo & illi tibi.

Lectio iij.

IN tota ánima tua time Dóminum; & ſacerdótes illíus ſanctífica. In omni virtúte tua dílige eum qui te fecit; & miniſtros ejus ne derelinquas. Honóra Deum ex tota ánima tua; & honorífica ſacerdótes, & propurga te cum bráchiis. Da illis partem, ſicut mandátum eſt tibi, primitiárum & purgatiónis; & de negligéntia tua purga te cum paucis. Datum brachiórum tuórum, & ſacrifícium ſanctificatiónis óffєres Dómino, & inítia ſanctórum. Et páuperi pórrige manum tuam, ut perficiátur propitiátio & benedíctio tua. Grátia dati in conſpectu omnis viventis; & mórtuo non prohíbeas grátiam. Non deſis plorántibus in conſolatióne, & cum lugéntibus ámbula. Non te pígeat viſitáre infirmum; ex his enim in dilectióne firmáberis. In ómnibus opéribus tuis memoráre noviſſima tua, & in æternum non peccábis.

Ad Magníficat. *Ant. 6. C.* Sapiéntia, & disciplína, & ſciéntia legis apud Deum: diléctio, & viæ bonorum apud ipſum. *Eccli. 11.*

Oratio, ut infra ad Laudes.

DOMINICA XIII poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 8.

NOn júdices contra júdicem; quóniam ſecundùm quod juſtum eſt, júdicat. Cum audáce non eas in via, ne fortè gravet mala ſua in te: ipſe enim ſecundùm voluntátem ſuam vadit, & ſimul cum ſtultítia illíus péries. Cum iracundo non fácies rixam, & cum audáce non eas in deſertum; quóniam quaſi nihil eſt ante illum ſanguis: & ubi non eſt adjutórium, elídet te. Cum fátuis conſílium non hábeas; non enim póterunt dilígere, niſi quæ eis placent. Coram extráneo ne fácias conſílium; neſcis enim quid páriet. Non omni hómini cor tuum manifeſtes; ne fortè inferat

inferat tibi grátiam falſam, & convíciétur tibi.

℟. Beátus homo. 281.

Lectio ij. Cap. 10.

JUdex ſápiens judicábit pópulum ſuum, & principátus ſenſáti ſtábilis erit. Secundùm júdicem pópuli, ſic & miniſtri ejus: & qualis rector eſt civitátis, tales & inhabitantes in ea. Rex inſípiens perdet pópulum ſuum; & civitátes inhabitabuntur per ſenſum poténtium. In manu Dei poteſtas terræ; & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam. In manu Dei proſpéritas hóminis, & ſuper fáciem ſcribæ impónet honórem ſuum. Omnis injúriæ próximi ne memíneris, & nihil agas in opéribus injúriæ.

℟. Vani ſunt. 282.

Lectio iij.

ODíbilis coram Deo eſt & homínibus ſupérbia; & execrábilis omnis iníquitas géntium. Regnum à gente in gentem transfertur propter injuſtítias, & injúrias, & contuméliias, & diverſos dolos. Aváro autem nihil eſt ſceléſtius. Quid ſuperbit terra & cinis? Nihil eſt iníquius quàm amáre pecúniam. Hic enim & ánimam ſuam venálem habet; quóniam in vita ſua projécit íntima ſua. Omnis potentátûs brevis vita. Languor prolíxior gravat médicum. Brevem languórem præcídit médicus: ſic & rex hódie eſt, & cras moriétur. Cùm enim moriétur homo, hæreditábit ſerpentes, & béſtias, & vermes. Inítium ſupérbiæ hóminis, apoſtatáre à Deo; quóniam ab eo qui fecit illum, receſſit cor ejus, quóniam inítium omnis peccáti eſt ſupérbia. Qui tenúerit illam, adimplébitur maledíctis, & ſubvertet eum in finem. Proptéreà exhonorávit Dóminus conventus malórum, & deſtruxit eos uſque in finem. Sedes ducum ſuperbórum deſtruxit Deus, & ſedére fecit mites pro eis.

℟. Finem. 282.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 20. in. Ep. 2. ad Cor.

Lectio iv.

NE tardes converti ad Dóminum, & ne differas de die in diem; neſcis enim quid paritúra ſit ſuperventúra dies. Perículum enim & metus eſt in dilatióne; ſalus verò certa ac ſecúra, ſi nulla ſit dilátio. Virtútem ígitur cole: ſic enim ſive júvenis hinc abscédas, tutò abscédes; ſive ad ſenectútem pervénias, cum ampliſſimis ópibus excédes; duplicemque feſtivitátem per omnem vitam habébis, & à vítio ábſtinens, & virtútem amplexans.

℟. Dómine. 282.

Lectio v.

NE dicas: Erit tempus, quando converti licébit; verba enim hæc Deum valde exáſperant. Cur enim, cùm ipſe tibi æterna ſécula promíſerit, tu in præſenti vita quæ brevis & momentánea eſt, laboráre non vis; ſed ſic ignávus ac

diſſolútus agis; quaſi hâc brevióremáliam quamdam inquíras? Annon eædem quotídie comeſſatiónes? annon eædem menſæ? annon eadem theátra? annon eædem pecúniæ?

℟. Vanitátem. 283.

Lectio vj.

INebriátus es? ventri indulſiſti? rapuiſti? ſiſte jam gradum, verte te in diversùm: confitére Deo grátiam, quòd non in médiis peccátis te abrípuerit: ne quære áliud tibi prorogári tempus, ut malè operéris. Multi áliis fraudem faciéntes abrepti ſunt, & in maniféſtam damnatiónem abiérunt: time ne idem tibi áccidat. Sed multis, inquis, dedit Deus ſpátium, ut in última ſenecta confiterentur. Quid ígitur? Numquid & tibi dabit? Fortaſſe dabit, inquis. Cur dic's, Fortaſſe? Cóntigit aliquóties. Cógita quòd de ánima delíberas; & contrárium étiam pone, ac réputa, & dic: Quid autem, ſi non det? Quid autem ſi det, inquis? Dedit quidem ipſe: verúmtamen hoc illo tútius eſt & utílius.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 283.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo tempore; Dum iret Jeſus in Jerúſalem, tranſíbat per médiam Samaríam & Galilæam: & cùm ingrederétur quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri lepróſi. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbatis.

Serm. 27. de Diverſ. contra vitium ingratitudinis.

NOnne decem mundáti ſunt? & novem ubi ſunt? Meminiſtis, credo, verba Salvatóris hæc eſſe, novem illórum ingratitúdinem arguentis. Bene ſíquidem oraſſe, obſecraſſe, poſtulaſſe leguntur, qui levavérunt vocem, dicentes: Jeſu, fili David, miserére nobis. Sed défuit eis quarta, quam adjécit Apóſtolus, gratiárum áctio; quóniam non rediérunt, nec egérunt grátias Deo. Multos quoque vidémus usque hódie ſatis importúne petentes quod ſibi deeſſe cognóverint; ſed paucos ádmodùm nóvimus, qui dignas ſuper accéptis benefíciis grátias ágere videantur. Nec reprehensíbile eſt quod inſtanter pétimus; ſed planè petitióni negat effectum, quòd invenímur ingráti. Et fortè hoc étiam cleméntiæ eſſe vidétur, ingrátis negáre quod póſtulant: ne contingat nobis, ut tantò grávius de ingratitúdine judicémur, quantò magìs accumulátis benefíciis ingráti probábimur extitiſſe. Ergo misericórdiæ res eſt in hac parte ſubtráhere misericórdiam, quemádmodùm iræ & indignatiónis miſericórdiam exhibére, eam ſanè de qua per Prophétam ipſe Pater miſericordiárum lóquitur, dicens: Misereámur ímpio, & non diſcet fácere juſtítiam.

℟. Cùm ingrederétur Jeſus quoddam caſtellum, occurré-

ei decem viri leproſi, qui runt à longè, dicentes: ſu præceptor, miſerére ri. ℣. Tu es, Dómine, qui as ab omni malo: * Jeſu. 17. Sap. 16.

Lectio viij.

Uàm multos enim vidé- mus & plángimus, fra- non conſiderantes quem- odùm ingratitúdinis ver- interióra corródens, ob tantùm córticem, quem at, transforáre diſſimulet, mnè recógitent & erubeſ- , ipſáque verecúndiâ emen- ur! Qui ſic interdum in nullis conſumpta eſſe in- ra univérſa præſúmit, ut vereátur ad ea quoque quæ appárent, venenátum pro- re caput: niſi fortè quos mus manifeſtè apoſtatáre o, repentè fieri péſſimos rámur; & non magis pau- a defeciſſe, cùm coméde- aliéni robur eórum, & iérunt. Vides ergo non ibus prodeſſe, quòd à le- ſeculáris converſatiónis, s peccáta maniſeſta ſunt, ndantur: ſed nonnullis s in occulto ingratitúdinis s oríri, quod tantò peri- ſius ſit, quantò intérius. ne Salvátor hinc in Evan- novem illos ubi ſint it, quóniam longè à pec- ribus ſalus. Sic enim & am hóminem poſt pec- m ubi ſit intérrogat, & in io neſcire ſeſe profitébi- perários iniquitátis, cùm mus in Pſalmo: Quóniam it Dóminus viam juſtórum, ter impiórum períbit.

℟. Leproſos ut vidit Jeſus, dixit: * Ite, oſténdite vos ſa- cerdótibus. ℣. Sacerdótes pó- pulum docébunt quid ſit inter ſanctum & pollútum, & inter mundum & immundum oſten- dent eis. * Ite. Luc. 17. Ezech. 44.

Lectio ix.

Felix autem Samaritánus ille, qui cognóvit ſe nihil habére quod non accepiſſet: & idcircò ſervávit depóſitum, & dum grátiarum actióne ad Dóminum eſt revérſus. Felix; qui ad ſíngula dona grátiæ redit ad eum, in quo eſt ple- nitúdo ómnium gratiárum; cui, dum nos pro acceptis non ingrátos exhibémus, lo- cum in nobis fácimus grátiæ, ut majóra adhuc accípere me- reámur. Omníno enim ſolà nos à profectu converſatiónis ímpedit ingrátitúdo noſtra, dum quodam modo amiſſum réputans dator, quod ingrátus accépit, cavet ſibi de cétero, ne tantò plura amítteret, quan- tò plura conferret ingráto. Fe- lix proinde, qui ſe alienígenam réputans, étiam pro mí- nimis quibuſque beneficiis non mínimas refert grates; gratúi- tum eſſe non dúbitans neque diſſímulans, quod aliéno im- pénditur & ignóto. Nos autem míseri & miſerábiles, cùm in inítio, dum adhuc aliénos nos æſtimámus, timoráti ſatis, ſatis devóti & húmiles invenímur; tam fácile póſtmodùm obli- víſcimur, quàm gratúitum ſit quidquid accépimus: & præ- ſumentes non bene quaſi de familiaritáte Dei, nequáquam advértimus quod mereámur

audíre ; quóniam inimíci Dómini doméſtici ejus.

℟. Dum irent lepróſi, mundáti ſunt : * Unus autem regreſſus eſt cum magna voce magníficans Deum, & † Cécidit in fáciem ante pedes Jéſu, grátias agens ; & hic erat Samaritánus. ℣. Oblíti ſunt benefactórum Dei, & mirabílium ejus. * Unus. Glória Patri. † Cécidit. *Luc.* 17. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. g. Dixit Jeſus : Nonne decem mundáti ſunt ? & novem ubi ſunt ? Non eſt inventus qui redíret, & daret glóriam Deo, niſi hic alienígena. *Luc.* 17.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, da nobis fídei, ſpei & caritátis augmentum : & ut mereámur áſſequi quod promittis, fac nos amáre quod præcipis ; Per Dóminum.

Ad Magníf. *Ant.* 5. C. Ait Samaritáno Jeſus : Surge, vade, quia fides tua te ſalvum fecit. *Luc.* 17.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 11.

IN veſtítu ne gloriéris unquam, nec in die honóris tui extolláris ; quóniam mirabília ópera Altíſſimi ſolíus, & glorióſa, & abſconſa, & invíſa ópera illíus. Multi tyránni ſedérunt in throno ; & inſuſpicábilis portávit diadéma. Multi potentes oppreſſi ſunt válidè, & glorióſi tráditi ſunt in manus alterórũ. Priuſquàm intérroges, ne vitúperes quemquam ; & cùm interrogáveris, córripe juſtè. Priuſquàm áudias, ne reſpóndeas verbum ; & in médio ſermónum ne adjícias loqui. De ea re quæ te non moleſtat, ne certéris ; & in judício peccántium ne conſiſtas. Fili, ne in multis ſint actus tui ; & ſi dives fúeris, non eris immúnis à delicto.

℟. Beátus homo. 281.

Lectio ij. Cap. 13.

QUi tetígerit picem, inquinábitur ab ea ; & qui communicáverit ſuperbo, índuet ſupérbiam. Pondus ſuper ſe tollet, qui honeſtióri ſe commúnicat. Et ditióri te ne ſócius fúeris. Quid communicábit cácabus ad ollam ? quando enim ſe collíſerint, confringétur. Dives injuſtè egit, & fremet ; pauper autem læſus tacébit. Si largítus fúeris, aſſúmet te ; & ſi non habúeris, derelinquet te. Si habes, convívet tecum, & evacuábit te ; & ipſe non dolébit ſuper te. Si neceſſárius illi fúeris, ſupplantábit te ; & ſubrídens ſpem dabit, narrans tibi bona, & dicet : Quid opus eſt tibi ?

℟. Vani ſunt. 282.

Lectio iij.

ADvocátus à potentióre, diſcéde ; ex hoc enim magis te advocábit. Ne improbus ſis, ne impingáris ; & ne longè ſis ab eo, ne eas in oblivíonem. Ne retíneas ex æquo loqui cum illo, nec credas multis verbis illíus ; ex multa enim loquéla tentábit te, & ſubrídens interrogábit te de abscónditis tuis. Immítis ánimus illíus conſervábit verba tua ; & non parcet de malítia,

& de vínculis. Cave tibi, & attende diligenter audítui tuo; quóniam cum ſubverſióne tua ámbulas. Audiens verò illa quaſi in ſomnis vide, & vigilábis. Omni vitâ tuâ dilige Deum, & ínvoca illum in ſalúte tua. Omne ánimal díligit ſímile ſibi; ſic & omnis homo próximum ſibi.

℟. Finem. 282.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 13.

VEnátio leónis, ónager in erémo; ſic & páſcua dívitum ſunt páuperes. Et ſicut abominátio eſt ſupérbo humílitas, ſic & execrátio dívitis pauper. Dives commótus confirmátur ab amícis ſuis; húmilis autem, cùm cecíderit, expellétur & à notis. Díviti decepto multi recuperatóres: locútus eſt ſuperba, & juſtificavérunt illum. Húmilis deceptus eſt, ínſuper & argúitur: locútus eſt ſenſátè, & non eſt datus ei locus. Dives locútus eſt, & omnes tacuérunt, & verbum illíus uſque ad nubes perdúcent. Pauper locútus eſt, & dicunt: Quis eſt hic? & ſi offénderit, ſubvertent illum. Bona eſt ſubſtántia, cui non eſt peccátum in conſciéntia; & nequíſſima paupertas in ore ímpii.

℟. Dómine. 282.

Lectio ij. Cap. 14.

BEátus vir qui non eſt lapſus verbo ex ore ſuo, & non eſt ſtimulátus in triſtítia delicti. Felix qui non hábuit ánimi ſui triſtítiam, & non éxcidit à ſpe ſua. Viro cúpido & tenáci ſine ratióne eſt ſubſtántia; & hómini lívido ad quid aurum? Qui acervat ex ánimo ſuo injuſtè, áliis cóngregat, & in bonis illíus álius luxuriábitur. Qui ſibi nequam eſt, cui álii bonus erit? & non jucundábitur in bonis ſuis. Qui ſibi ínvidet, nihil eſt illo néquius, & hæc reddítio eſt malítiæ illíus: & ſi bene fécerit, ignoranter & non volens facit; & in noviſſimo manifeſtat malítiam ſuam.

℟. Vanitátem & verba mendácia. 283.

Lectio iij.

INſatiábilis óculus cúpidi in parte iniquitátis; non ſatiábitur, donec conſúmat areſáciens ánimam ſuam. Oculus malus ad mala, & non ſatiábitur pane; ſed índigens & in triſtítia erit ſuper menſam ſuam. Fili, ſi habes, bénefac tecum, & Deo dignas oblatiónes offer. Memor eſto quóniam mors non tardat, & teſtamentum inferórum quia demonſtrátum eſt tibi; teſtamentum enim hujus mundi morte moriétur. Ante mortem bénefac amíco tuo, & ſecundùm vires tuas expórrigens da páuperi. Non defraudéris à die bono, & partícula boni doni non te prætéreat. Nonne áliis relinques dolóres, & labóres tuos in diviſióne ſortis? Da & áccipe, & juſtífica ánimam tuam. Ante óbitum tuum operáre juſtítiam; quóniam non eſt apud ínferos invenire cibum.

℟. Nonne Dóminus abyſſum. 283.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 20 & 21.

XEnia & dona excæcant óculos júdicum, & quaſi mutus in ore avertit correptiónes eórũ. Sapiéntia abſconſa, & theſaurus inviſus: quæ utílitas in utriſque? Mélior eſt qui celat inſipiéntiam ſuam, quàm homo qui abſcondit ſapiéntiã ſuam. Fili, peccaſti? non adjícias íterùm; ſed & de príſtinis deprecáre, ut tibi dimittantur. Quaſi à fácie cólubri fuge peccáta: & ſi accéſſeris ad illa, ſuſcípient te. Dentes leónis, dentes ejus, interficientes ánimas hóminum. Quaſi rhomphæa bis acúta, omnis iníquitas; plagæ illíus non eſt ſánitas. Objurgátio & injúriæ annullábunt ſubſtántiam: & domus quæ nimis lócuples eſt, annullábitur ſupérbiâ; ſic ſubſtántia ſuperbi eradicábitur.

℞. Beátus homo. 281.

Lectio ij. Cap. 25.

IN tribus plácitum eſt ſpirítui meo, quæ ſunt probáta coram Deo & homínibus. Concórdia fratrum, & amor proximórum, & vir & múlier bene ſibi conſentientes. Tres ſpécies odívit ánima mea, & ággravor valde ánimæ illórum: Páuperem ſuperbum, dívitem mendácem, ſenem fátuum & inſenſátum. Quæ in juventúte tua non congregaſti, quómodò in ſeneƈtúte tua invénies? Quàm ſpecióſum canitiéi judícium, & preſbyteris cognóſcere conſílium! Quàm ſpecióſa veteránis ſapiéntia, & glorióſis intelleƈtus & conſílium! Coróna ſenum, multa perítia; & glória illórum, timor Dei.

℞. Vani ſunt. 282.

Lectio iij. Cap. 28.

QUi vindicári vult, à Dómino invéniet vindíƈtam; & peccáta illíus ſervans ſervábit. Relinque próximo tuo nocenti te; & tunc deprecanti tibi peccáta ſolventur. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam? In hóminem ſímilem ſibi non habet miſericórdiam, & de peccátis ſuis deprecátur? Ipſe cùm caro ſit, reſervat iram; & propitiatiónem petit à Deo? quis exorábit pro deliƈtis illíus? Meménto noviſſimórum, & déſine inimicári: tabitúdo enim & mors imminent in mandátis ejus. Memoráre timórem Dei, & non iraſcáris próximo. Memoráre teſtamentum Altíſſimi, & déſpice ignorántiam próximi. Abſtine te à lite, & mínues peccáta.

℞. Finem. 282.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 31.

INtéllige quæ ſunt próximi tui ex teipſo: útere quaſi homo frugi his quæ tibi apponuntur; ne, cùm mandúcas multùm, ódio habeáris. Ceſſa prior cauſâ diſciplínæ; & noli nímius eſſe, ne fortè offendas. Et ſi in médio multórum ſediſti, prior illis ne extendas manum tuam, nec prior poſcas bíbere. Quàm ſufficiens eſt hómini erudito

vinum exíguum ; & in dormiendo non laborábis ab illo, & non ſénties dolórem. Vigília, chólera & tortúra viro infrunito : ſomnus ſanitátis in hómine parco ; dórmiet usque manè, & ánima illíus cum ipſo delectábitur.

℟. Dómine. 282.

Lectio ij.

AUdi me, fili, & ne ſpernas me ; & in noviſſimo invénies verba mea. In ómnibus opéribus tuis eſto velox, & omnis infírmitas non occurret tibi. Spléndidum in pánibus benedícent lábia multórum, & teſtimónium veritátis illíus fidéle. Nequíſſimo in pane murmurábit cívitas, & teſtimónium nequítiæ illíus verum eſt. Diligentes in vino noli provocáre ; multos enim exterminávit vinum. Ignis probat ferrum durum ; ſic vinum corda ſuperbórum árguet in ebrietáte potátum. Æqua vita homínibus vinum in ſobrietáte : ſi bibas illud moderátè, eris ſóbrius. Quæ vita eſt ei qui minúitur vino ? Quid defraudat vitam ? Mors.

℟. Vanitátem. 283.

Lectio iij.

VInum in jucunditátem creátum eſt, & non in ebrietátem, ab inítio. Exultátio ánimæ & cordis, vinum moderátè potátum. Sánitas eſt ánimæ & córpori ſóbrius potus. Vinum multum potátum irritatiónem, & iram, & ruínas multas facit. Amaritúdo ánimæ vinum multum potátum. Ebrietátis animóſitas, imprudentis offénſio, minórans virtútem, & fáciens vúlnera. In convívio vini non árguas próximum, & non deſpícias eum in jucunditáte illíus ; verba impropérii non dicas illi, & non premas illum in repetendo.

℟. Nonne Dóminus. 283.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 32.

AUdi tacens ; & pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Adoleſcens, lóquere in tua cauſa vix. Si bis interrogátus fúeris, hábeat caput reſponſum tuum. In multis eſto quaſi ínſcius, & audi tacens ſimul, & quærens. In médio magnatórum non præſúmas ; & ubi ſunt ſenes, non multùm loquáris. Ante grándinem præíbit coruſcátio : & ante verecúndiam præíbit grátia, & pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Et horâ ſurgendi non te trices : præcurre autem prior in domum tuam, & illîc avocáre, & illîc lude, & age conceptiónes tuas, & non in delíctis & verbo ſuperbo. Et ſuper his ómnibus benedícito Dóminum qui fecit te, & inebriantem te ab ómnibus bonis ſuis.

℟. Beátus homo. 281.

Lectio ij. Cap. 32 & 33.

FIli, ſine consílio nihil fácias, & poſt factum non pœnitébis. In via ruínæ non eas, & non offendes in lápides ; nec credas te viæ laborióſæ, ne ponas ánimæ tuæ ſcándalum : & à fíliis tuis cave, & à doméſticis tuis attende. In omni ópere tuo crede

ex fide ánimæ tuæ; hoc eſt enim conſervátio mandatórum. Qui credit Deo, attendit mandátis; & qui confídit in illo, non minorábitur. Timenti Dóminum non occurrent mala; ſed in tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis. Sápiens non odit mandáta & juſtítias, & non illidétur quaſi in procella navis. Homo ſenſátus credit legi Dei, & lex illi fidélis.

℟. Vani ſunt. 282.

Lectio iij. Cap. 34.

QUi offert ſacrifícium ex ſubſtántia páuperum, quaſi qui víctimat fílium in conſpectu patris ſui. Panis egéntium, vita páuperum eſt: qui defraudat illum, homo ſánguinis eſt. Qui aufert in ſudóre panem, quaſi qui occídit próximum ſuum. Qui effundit sánguinem, & qui fraudem facit mercenário, fratres ſunt. Unus ædificans, & unus déſtruens; quid prodeſt illis niſi labor? Unus orans, & unus maledícens; cujus vocem exáudiet Deus? Qui baptizátur à mórtuo, & iterùm tangit eum, quid próficit lavátio illíus? Sic homo qui jejúnat in peccátis ſuis; & iterùm éadem fáciens, quid próficit humiliando ſe? oratiónem illíus quis exáudiet?

℟. Finem loquendi. 282.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 37.

CUm viro ſancto assíduus eſto, quemcumque cognóveris obſervantem timórem Dei, cujus ánima eſt ſecundùm ánimam tuam; & qui, cùm titubáveris in ténebris, condolébit tibi. Cor boni consílii ſtátue tecum; non eſt enim tibi áliud pluris illo. Anima viri ſancti enúntiat aliquando vera, quàm ſeptem circumſpectóres ſedentes in excelſo ad ſpeculandum. Et in his ómnibus deprecáre Altíſſimum, ut dírigat in veritáte viam tuam. Ante ómnia ópera verbum verax præcédat te, & ante omnem actum consílium ſtábile. Verbum nequam immutábit cor, ex quo partes quátuor oriuntur, bonum & malum, vita & mors; & domináarix illórum eſt assídua lingua. Eſt vir aſtútus multórum erudítor, & ánimæ ſuæ inútilis eſt. Vir perítus multos erudívit, & ánimæ ſuæ ſuávis eſt. Qui ſophíſticè lóquitur, odíbilis eſt; in omni re defraudábitur.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XII.*]

Lectio ij. Cap. 41.

O Mors, quàm amára eſt memória tua hómini pacem habenti in ſubſtántiis ſuis; viro quiéto, & cujus viæ directæ ſunt in ómnibus, & adhuc valenti accípere cibum! O mors, bonum eſt judícium tuum hómini indigenti, & qui minorátur víribus, defecto ætáte, & cui de ómnibus cura eſt, & incredíbili, qui perdit patiéntiam. Noli metúere judícium mortis. Meménto quæ ante te fuérunt, & quæ ſuperventúra ſunt tibi; hoc judícium à Dómi-

no omni carni. Et quid ſupervéniet tibi in beneplácito Altíſſimi? ſive decem, ſive centum, ſive mille anni: non eſt enim in inferno accuſátio vitæ.

Lectio iij.

VÆ vobis, viri ímpii, qui dereliquiſtis legem Dómini Altíſſimi. Et ſi nati fuéritis, in maledictióne naſcémini; & ſi mórtui fuéritis, in maledictióne erit pars veſtra. Omnia quæ de terra ſunt, in terram convertentur; ſic ímpii à maledicto in perditiónem. Luctus hóminum in córpore ipſórum; nômen autem impiórum delébitur. Curam habe de bono nómine; hoc enim magìs permanébit tibi, quàm mille theſauri pretióſi & magni. Bonæ vitæ númerus diérum; bonum autem nomen permanébit in ævum. Diſciplínam in pace conſerváte, fílii.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, vir ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo, & adhuc rétinens innocéntiam? *Job.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIV
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Job.

Lectio j. Cap. 1.

VIr erat in terra Hus, nómine Job; & erat vir ille ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo: natique ſunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et fuit poſſéſſio ejus ſeptem míllia óvium, & tria míllia camelórum, quingenta quoque juga boum, & quingentæ áſinæ, ac família multa nimis; eratque vir ille magnus inter omnes Orientáles. Et ibant fílii ejus, & faciébant convívium per domos, unuſquiſque in die ſuo. Et mittentes vocábant tres ſorores ſuas, ut comédérent & bíberent cum eis. Cùmque in orbem tranſiſſent dies convívii, mittébat ad eos Job, & ſanctificábat illos; conſurgenſque dilúculo, offerébat holocauſta pro ſíngulis. Dicébat enim: Ne fortè peccáverint fílii mei, & benedíxerint Deo in córdibus ſuis. Sic faciébat Job cunctis diébus.

℟. Job córruens in terram adorávit, & dixit: * Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit: ſit nomen Dómini benedíctum. ℣. Nihil intúlimus in hunc mundum; haud dúbium quòd nec auferre quid póſſumus. * Nudus. *Job.* 1. 1. *Tim.* 6.

Lectio ij.

QUâdam autem die, cùm veniſſent fílii Dei ut aſſiſterent coram Dómino, áffuit inter eos étiam Satan. Cui dixit Dóminus: Unde venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulávi eam. Dixitque Dóminus ad eum: Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, homo ſimplex & rectus, ac timens Deum,

& recédens à malo? Cui reſpondens Satan, ait: Numquid Job fruſtrà timet Deum? nonne tu vallaſti eum, ac domum ejus, univerſámque ſubſtántiam per circúitum? operibus mánuum ejus benedixiſti, & poſſeſſio ejus crevit in terra? Sed extende páululùm manum tuam, & tange cuncta quæ póſſidet, niſi in fáciem benedíxerit tibi. Dixit ergo Dóminus ad Satan: Ecce, univerſa quæ habet, in manu tua ſunt; tantùm in eum ne extendas manum tuam. Egreſſuſque eſt Satan à fácie Dómini.

℟. Quis respondébit Deo? vel quis dícere poteſt: Cur ita facis? * Deus, cujus iræ nemo resíſtere poteſt, & ſub quo curvantur qui portant orbem. Quantus ſum ego, ut respóndeam ei? ℣. Numquid dicit figmentum ei qui ſe finxit: Quid me feciſti ſic? * Deus. *Job. 9. Rom. 9.*

Lectio iij.

CUm autem quâdam die fílii & filiæ ejus comédẹrent, & bíberent vinum in domo fratris ſui primogéniti, núntius venit ad Job, qui díceret: Boves arábant, & áſinæ paſcebantur juxta eos, & irruérunt Sabæi, tuleruntque ómnia, & púeros percuſſérunt gládio, & evási ego ſolus ut nuntiárem tibi. Cùmque adhuc ille loquerétur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cécidit è cœlo, & tactas oves pueroſque conſumpſit, & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi. Sed & illo adhuc loquente, venit álius, & dixit: Chaldæi fecérunt tres turmas, & invaſérunt camélos, & tulérunt eos, necnon & púeros percuſſérunt gládio, & ego fugi ſolus ut nuntiárem tibi. Adhuc loquebátur ille, & ecce álius intrávit, & dixit: Fíliis tuis & filiábus veſcéntibus & bibéntibus vinum in domo fratris ſui primogéniti, repentè ventus véhemens irruit à regióne deſerti, & concuſſit quátuor ángulos domûs, quæ córruens oppreſſit líberos tuos, & mórtui ſunt; & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi.

℟. Benedíctio peritúri ſuper me veniébat, & cor víduæ conſolátus ſum: juſtítiâ indútus ſum; * Oculus fui cæco; & pes claudo; † Pater eram páuperum. ℣. Factus ſum infirmis infirmus: ómnibus ómnia factus ſum. * Oculus. Glória Patri. † Pater. *Job. 29. 1. Cor. 9.*

IN II. NOCTURNO.

Ex libris Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 2. Cap. 18.

Lectio iv.

DOminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factū eſt. Sanctus vir Job, tentante adversário, cuncta perdíderat; ſed tamen ſciens quia contra ſe Satan tentandi vires, niſi permittente Dómino, non habébat, non ait: Dóminus dedit, diábolus ábſtulit; ſed: Dóminus dedit, Dóminus abſtulit. Fortaſſe enim fúerat dolendum, ſi quod Cónditor déderat, hoſtis abſtuliſſet: at poſtquàm non ábſtulit niſi ipſe

lit, ſua recépit, non ſubſtulit. Si enim ab illo mus quibus in hac vita, cur doleámus quòd licante exígimur, quo ne fœnerámur? Nec ali- injuſtus eſt créditor, m præfixo reddendi e non conſtríngitur, vult, éxigit quod fœ-. Ubi & bene ſubjún- Sicut Dómino plácuit, um eſt. Cùm enim in a ea quæ nólumus páti- neceſſe eſt ut ad eum uſtum velle nil poteſt, noſtræ voluntátis incli-

cátus homo qui corrí- Deo: increpatiónem Dómini ne réprobes; ipſe vúlnerat, & me- ℣. Noli negligere diſ- m Dómini, neque fati- lum ab eo argúeris; . *Job.* 5. *Hebr.* 12.

Lectio v.

Agna quippe eſt conſo- átio in eo quod díspli- uòd illo ordinante erga tur, cui non niſi juſtum Si ígitur juſta placére o ſcimus, pati autem niſi quæ Dómino pla-, póſſumus, juſta ſunt quæ pátimur; & valde m eſt, ſi de juſta paſſió- murámus. Sed quia orá- tis quómodò aſſertió- rtis ſuæ contra adver- allegávit, audívimus; quómodò in oratiónis rmino júdicem benedí- laudet, audiámus. Se- : Sit nomen Dómini ctum. Ecce omne quod rectum ſenſit, Dómini bene- dictióne concluſit; ut hinc adverſárius inſpíciat, & ad pœnam ſuam victus erubeſ- cat; quia ipſe Dómino cón- tumax, étiam in beatitúdine cónditus éxſtitit, cui homo hymnum glóriæ étiam percuſ- ſus dicit.

℟. Addidit Dóminus ómnia quæcumque fúerant Job dupl ícia, & fratres ſui conſoláti ſunt eum: * Dóminus autem benedixit noviſſimis Job magìs quàm princípio ejus. ℣. Fidélis Deus eſt, qui non patiétur vos tentári ſupra id quod poteſtis, ſed fáciet étiam cum tentatióne provéntum. * Dóminus. *Job.* 42. 1. *Cor.* 10.

Lectio vj.

Intuendum verò eſt quia hoſtis noſter tot nos jáculis pércutit, quot tentatiónibus afflígit. Quotídie namque in ácie ſtamus, quotídie tentatiónum ejus tela excípimus. Sed & nos contra illum jácula míttimus, ſi confoſſi tribulatiónibus humília respondémus. Beátus ígitur Job percuſſus damno rerum, percuſſus morte filiórum, quia vim dolóris vertit in laudem Conditóris, dicens: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedíctum; ſuperbum hoſtem humilitáte pérculit, crudélem patiéntiâ ſtravit.

℟. Patientes eſtóte & vos, & confirmáte corda veſtra: * Exemplum accípite labóris & patiéntiæ: † Sufferéntiam

Job audiſtis, & finem Dómini vidiſtis. ℣. Suſtinéte miſericórdiam Dómini: reſpícite natiónes hóminum; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. * Exemplum. Glória Patri. † Sufferéntiam. *Jac.* 5. *Eccli.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget; aut unum ſuſtinébit, & álterum contemnet. Non poteſtis Deo ſervíre, & mammónæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Lib. 2. *de Serm. Domini in Monte. Cap.* 14.

NEmo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Ad hanc ipſam intentiónem referendum eſt quod conſequenter expónit, dicens: Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget; aut álterum patiétur, & álterum contemnet. Quæ verba diligenter conſideranda ſunt; nam qui ſint duo dómini, deinceps oſtendit, cùm dicit: Non poteſtis Deo ſervíre & mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicuntur. Cóngruit & Púnicum nomen; nam lucrum púnicè Mammon dícitur.

℟. Ne ſollíciti ſitis ánimæ veſtræ quid manducétis, neque córpori veſtro quid induámini? * Nonne ánima plus eſt quàm eſca, & corpus plus quàm veſtimentum? ℣. Quadraginta annis in deſerto nihil pátribus défuit; veſtimenta eórum non inveteravérunt. * Nonne. *Matth.* 6. 2. *Eſdr.* 9.

Cap. 16. *Lectio viij.*

NOlíte ergo ſollíciti eſſe, dicentes: Quid edémus; aut quid bibémus, aut quid veſtiémur? Hic manifeſtiſſimè oſtendit, non hæc eſſe appetenda, tanquam tália bona noſtra, ut propter ipſa debeámus bene fácere, ſi quid fácimus; ſed tamen eſſe neceſſária. Quid enim interſit inter bonum quod appetendum eſt, & neceſſárium quod ſumendum eſt, hâc ſenténtiâ declarávit, cùm ait: Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus, & hæc ómnia apponentur vobis. Regnum ergo & juſtítia Dei bonum noſtrum eſt: & hoc appetendum, & ibi finis conſtituendus, propter quod ómnia faciámus quæcumque fácimus.

℟. Reſpícite volatília cœli: non ſerunt, neque metunt, neque cóngregant in hórrea; & Pater veſter cœleſtis paſcit illa: * Nonne vos magis pluris eſtis illis? ℣. Dat jumentis eſcam ipſórum, & pullis corvórum invocántibus eum. * Nonne. *Matth.* 6. *Pſ.* 146.

Lectio ix.

SEd quia in hac vita militámus, ut ad illud regnum perveníre poſſímus, quæ vita ſine his neceſſáriis agi non poteſt: Apponentur vobis hæc, inquit; ſed vos regnum Dei & juſtítiam ejus primùm quæ-

nus. Cùm enim dixit illud, Primùm, ſignificávit quia hoc poſteriùs quærendum eſt, non témpore, ſed dignitáte: illud, tanquam bonum noſtrum; hoc, tanquam neceſſárium noſtrum; neceſſárium autem propter illud bonum. Neque enim, verbi grátiâ, ideò debémus evangelizáre ut manducémus; ſed ideò manducáre ut evangelizémus: nam ſi proptéreà evangelizámus ut manducémus, vilìùs habémus Evangélium quàm cibum; & erit jam bonum noſtrum in manducando, neceſſárium autem in evangelizando.

℟. Nolíte ſollíciti eſſe, dicentes: Quid manducábimus, aut quo operiémur? * Hæc ómnia gentes inquírunt: † Scit Pater veſter quia his indigétis. ℣. Peccatóri dedit Deus curam ſupérfluam, ut addat & cóngreget; & hoc vánitas eſt, & caſſa ſollicitúdo. * Hæc. Glória Patri. † Scit. *Matth.* 6. *Eccleſ.* 2.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre: non poteſtis Deo ſervíre, & mammónæ. *Matth.* 6.

Oratio.

CUſtódi, Dómine, quæſumus, Eccléſiam tuam propitiatióne perpétuâ: & quia ſine te lábitur humána mortálitas, tuis ſemper auxíliis & abſtrahátur à nóxiis, & ad ſalutária dirigátur; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Matth.* 6.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 1 & 2.

SUrrexit Job, & ſcidit veſtimenta ſua, & tonſo cápite córruens in terram, adorávit, & dixit: Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ, & nudus revertar illuc: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum. In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis, neque ſtultum quid contra Deum locútus eſt. Factum eſt autem cùm quâdam die veniſſent filii Dei, & ſtarent coram Dómino, veniſſet quoque Satan inter eos & ſtaret in conſpectu ejus, ut díceret Dóminus ad Satan: Unde venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulávi eam.

℟. Job córruens. 299.

Lectio ij.

ET dixit Dóminus ad Satan: Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, vir ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo, & adhuc rétinens innocéntiam? Tu autem commoviſti me adversùs eum, ut affligerem eum fruſtrà. Cui reſpondens Satan, ait: Pellem pro pelle, & cuncta quæ habet homo, dabit pro ánima ſua; alióquin mitte manum tuam, & tange os ejus & carnem; & tunc vidébis quòd in fáciem benedícat tibi. Dixit ergo Dóminus ad Satan: Ecce in manu tua eſt, verùmtamen ánimam

illíus ſerva. Egreſſus ígitur Satan à fácie Dómini, percuſſit Job úlcere péſſimo, à planta pedis usque ad vérticem ejus: qui teſtâ ſániem radébat, ſedens in ſterquilínio. Dixit autem illi uxor ſua: Adhuc tu pérmanes in ſimplicitáte tua? bénedic Deo, & mórere. Qui ait ad illam: Quaſi una de ſtultis muliéribus locúta es: ſi bona ſuscépimus de manu Dei, mala quare non ſuscipiámus? In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis.

℟. Quis respondébit. 300.

Lectio iij.

IGitur audientes tres amíci Job omne malum quod accidiſſet ei, venérunt ſinguli de loco ſuo; Eliphaz Themanítes, & Baldad Suhítes, & Sophar Naamathítes. Condíxerant enim, ut páriter venientes viſitárent eum, & conſolarentur. Cùmque elevaſſent procul óculos ſuos, non cognovérunt eum; & exclamantes ploravérunt: ſciſſisque véſtibus, ſparſérunt púlverem ſuper caput ſuum in cœlum. Et ſedérunt cum eo in terra ſeptem diébus & ſeptem nóctibus, & nemo loquebátur ei verbum; vidébant enim dolórem eſſe vehementem.

℟. Benedíctio. 300.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 3.

POſt hæc apéruit Job os ſuum, & maledixit diéi ſuo, & locútus eſt: Péreat dies in qua natus ſum, & nox in qua dictum eſt: Conceptus eſt homo. Dies ille vertátur in ténebras; non requírat eum Deus déſuper, & non illuſtrétur lúmine. Obſcúrent eum ténebræ, & umbra mortis; óccupet eum caligo, & involvátur amaritúdine. Noctem illam tenebróſus turbo poſsídeat, non computétur in diébus anni, nec numerétur in ménſibus. Sit nox illa ſolitária, nec laude digna: maledícant ei qui maledícunt diéi, qui paráti ſunt ſuſcitáre Leviathan. Obtenebrentur ſtellæ calígine ejus: expectet lucem, & non vídeat, nec ortum ſurgentis auróræ; quia non conclúſit óſtia ventris qui portávit me, nec abſtulit mala ab óculis meis.

℟. Beátus homo. 301.

Lectio ij. Cap. 4.

REſpondens autem Eliphaz Themanítes, dixit: Si cœpérimus loqui tibi, forſitan moleſtè accípies; ſed conceptum ſermónem tenére quis póterit? Ecce docuiſti multos, & manus laſſas roboraſti: vacillantes confirmavérunt ſermónes tui, & génua treméntia confortaſti: nunc autem venit ſuper te plaga, & defeciſti; tétigit te, & conturbatus es. Ubi eſt timor tuus, fortitudo tua, patiéntia tua, & perféctio viárum tuárum? Recordáre, óbſecro te, quis unquam ínnocens périit? aut quando recti deléti ſunt? Quin pótiùs vidi eos qui operantur iniquitátem, & ſéminant dolóres, & metunt eos, flante Deo, periiſſe, & ſpíritu iræ ejus eſſe conſumptos.

℟. Addidit. 301.

Lectio iij. Cap. 6.

RESpondens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccáta, mea quibus iram mérui, & calámitas, quam pátior, in ſtatéra, quaſi aréna maris, hæc grávior apparéret: unde & verba mea dolóre ſunt plena; quia ſagittæ Dómini in me ſunt, quarum indignátio ébibit ſpíritum meũ, & terróres Dómini mílitant contra me. Numquid rúgiet ónager, cùm habúerit herbam? aut múgiet bos, cùm ante præſépe plenum ſtéterit? aut póterit cómedi inſulſum, quod non eſt ſale condítum? aut poteſt áliquis guſtáre, quod guſtátum affert mortem? Quæ priùs nolébat tángere ánima mea, nunc præ angúſtia cibi mei ſunt. Quis det ut véniat petítio mea; & quod expecto, tríbuat mihi Deus? Et qui cœpit, ipſe me cónterat? Solvat manum ſuam, & ſuccídat me? Et hæc mihi ſit conſolátio, ut afflígens me dolóre, non parcat, nec contradícam ſermónibus Sancti.

℟. Patientes eſtóte. 301.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 8.

RESpondens Baldad Suhítes, dixit: Uſquequò loquéris tália, & ſpíritus múltiplex ſermónes oris tui? Numquid Deus ſupplantat judícium? aut Omnípotens ſubvertit quod juſtum eſt? Etiamſi filii tui peccavérunt ei, & dimíſit eos in manu iniquitátis ſuæ; tu tamen ſi dilúculo conſurréxeris ad Deum, & Omnipotentem fúeris deprecátus, ſi mundus & rectus incéſſeris, ſtatim evigilábit ad te, & pacátum reddet habitaculum juſtítiæ tuæ; in tantum ut ſi prióra tua fúerint parva, & noviſſima tua multiplicentur nimis.

℟. Job córruens. 299.

Lectio ij. Cap. 9.

ET respondens Job, ait: Verè ſcio quòd ita ſit, & quòd non juſtificétur homo compóſitus Deo. Si volúerit conténdere cum eo, non póterit ei respondére unum pro mille. Sápiens corde eſt, & fortis róbore: quis réſtitit ei, & pacem hábuit? Qui tránſtulit montes, & nesciérunt hi quos ſubvertit in furóre ſuo. Qui cómmovet terram de loco ſuo, & columnæ ejus concutiuntur. Qui præcipit ſoli, & non óritur; & ſtellas claudit quaſi ſub ſignáculo. Qui extendit cœlos ſolus, & gráditur ſuper fluctus maris. Qui facit Arctúrum, & Orióna, & Hyadas, & interióra Auſtri. Qui facit magna, & incomprehenſibília & mirabília, quorum non eſt númerus.

℟. Quis respondébit. 300.

Lectio iij.

SI vénerit ad me, non vidébo eum; ſi abíerit, non intelligam. Si repentè intérrogget, quis respondébit ei? vel quis dícere poteſt: Cur ita facis? Deus, cujus iræ nemo reſíſtere poteſt, & ſub quo curvántur qui portant orbem. Quantus ergo ſum ego, ut respóndeam ei, & loquar verbis meis cum eo? Qui etiamſi

habúero quídpiam juſtum, non respondébo, ſed meum júdicem deprecábor. Et cùm invocantem exaudíerit me, non credo quòd audíerit vocem meam. In túrbine enim cónteret me, & multiplicábit vúlnera mea étiam ſine cauſa. Non concédit requiéſcere ſpíritum meum, & implet me amaritudínibus. Si fortitúdo quæritur, robuſtíſſimus eſt: ſi æquitas judícii, nemo audet pro me teſtimónium dícere. Si juſtificáre me volúero, os meum condemnábit me: ſi innocentem oſténdero, pravum me comprobábit.

℟. Benedíctio. 300.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 11.

RESpondens autem Sophar Naamathítes, dixit: Numquid qui multa lóquitur, non & áudiet? aut vir verbóſus juſtificábitur? Tibi ſoli tacébunt hómines? & cùm céteros irríſeris, à nullo confutáberis? Dixiſti enim: Purus eſt ſermo meus, & mundus ſum in conſpectu tuo. Atque útinam Deus loquerétur tecum, & aperíret lábia ſua tibi; ut oſténderet tibi ſecréta ſapiéntiæ, & quòd múltiplex eſſet lex ejus; & intellígeres quòd multo minora exigáris ab eo, quàm merétur iníquitas tua.

℟. Beátus homo. 301.

Lectio ij. Cap. 12.

RESpondens autem Job, dixit: Ergo vos eſtis ſoli hómines, & vobiſcum moriétur ſapiéntia? Et mihi eſt cor ſicut & vobis, nec inférior veſtri ſum: quis enim hæc quæ noſtis ignórat? Qui deridétur ab amíco ſuo ſicut ego, invocábit Deum, & exáudiet eum: deridétur enim juſti ſimplícitas. Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. Abundant tabernácula prædónum, & audacter próvocant Deum, cùm ipſe déderit ómnia in manus eórum. Nimírum intérroga juménta, & docébunt te; & volatília cœli, & indicábunt tibi. Lóquere terræ, & respondébit tibi; & narrábunt pisces maris. Quis ignórat quòd ómnia hæc manus Dómini fécerit? In cujus manu ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis hóminis.

℟. Addidit. 301.

Lectio iij. Cap. 13.

AUdíte ergo correptiónem meam, & judícium labiórum meórum atténdite. Numquid Deus índiget veſtro mendácio, ut pro illo loquámini dolos? Numquid fáciem ejus accípitis, & pro Deo judicáre nitímini? Aut placébit ei quem celáre nihil poteſt? aut decipiétur ut homo veſtris fraudaléntiis? Ipſe vos árguet, quóniam in abſcóndito fáciem ejus accípitis. Statim ut ſe commóverit, turbábit vos; & terror ejus írruet ſuper vos. Memória veſtra comparábitur cíneri, & redigentur in lutum cervíces veſtræ. Tacéte paulíſper, ut loquar quodcumque mihi mens ſuggéſſerit. Quare lácero carnes meas déntibus

k animam meam porto
dibus meis? Et manu ſi oc-
me, in ipſo ſperábo :
amen vias meas in con-
ejus árguam. Et ipſe
ator meus : non enim
in conſpectu ejus om-
ócrita.
atientes. 301.

RIA SEXTA.

De libro Job.

ctio j. Cap. 32.

Miſerunt tres viri iſti
reſpondére Job, eò
quòd juſtus ſibi vide-
Et irátus, indignatus-
t Eliu filius Bárachel
s, de cognatióne Ram :
tſt autem adversùm Job,
d juſtum ſe eſſe díceret
Deo. Porrò adversùm
s ejus indignátus eſt, eò
non inveniſſent reſpon-
rationábilem, ſed tan-
odò condemnaſſent Job.
Eliu expectávit Job lo-
m, eò quòd ſeniores
qui loquebantur. Cùm
vidiſſet quòd tres reſ-
re non potuiſſent, irátus
hementer. Reſpondens-
liu filius Bárachel Bu-
dixit: Júnior ſum tém-
vos autem antiquióres;
demiſſo cápite, véri-
n vobis indicáre meam
tiam. Sperábam enim
etas prolíxior loqueré-
& annórum multitúdo
et ſapiéntiam. Sed, ut
, ſpíritus eſt in hómini-
t inſpirátio Omnipoten-
t intelligéntiam. Non
ongævi ſapientes, nec
ntélligunt judícium.
Job córruens. 299.

Lectio ij. Cap. 36.

Addens quoque Eliu, hæc locútus eſt : Súſtine me páululùm, & indicábo tibi; adhuc enim hábeo quod pro Deo loquar. Répetam ſciéntiam meam à princípio, & operatórem meum probábo juſtum. Verè enim abſque mendácio ſermónes mei, & perfecta ſciéntia probábitur tibi. Deus potentes non ábjicit, cùm & ipſe ſit potens. Sed non ſalvat ímpios, & judícium paupéribus tríbuit. Non áuferet à juſto óculos ſuos, & reges in ſólio cóllocat in perpétuum, & illi eriguntur. Et ſi fúerint in caténis, & vinciantur fúnibus paupertátis, indicábit eis ópera eórum, & ſcélera eórum, quia violenti fuérunt.

℟. Quis reſpondébit. 300.

Lectio iij. Cap. 38.

Reſpondens autem Dóminus Job de túrbine, dixit : Quis eſt iſte involvens ſenténtias ſermónibus imperítis? Accinge ſicut vir lumbos tuos : interrogábo te, & reſponde mihi. Ubi eras quando ponébam fundamenta terræ? Indica mihi, ſi habes intelligéntiam. Quis póſuit menſúras ejus, ſi noſti? vel quis tetendit ſuper eam líneam? Super quo baſes illíus ſolidátæ ſunt? aut quis demíſit lápidem angulárem ejus; cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes filii Dei? Quis conclúſit óſtiis mare, quando erumpébat quaſi de vulva procédens : cùm pónerem nubem veſtimentum

ejus, & calígine illud quaſi pannis infántiæ obvólverem? Circúmdedi illud términis meis, & póſui vectem & óſtia. Et dixi: Uſque huc vénies, & non procédes ámpliùs, & hic confringes tumentes fluctus tuos.

℟. Benedíctio. 300.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 42.

RESpondens Job Dómino, dixit: Scio quia ómnia potes, & nulla te latet cogitátio. Quis eſt iſte qui celat conſílium abſque ſciéntia? ideò inſipienter locútus ſum, & quæ ultra modum excéderent ſciéntiam meam. Audi, & ego loquar: interrogábo te, & reſponde mihi. Audítu auris audívi te, nunc autem óculus meus videt te. Idcirco ipſe me reprehendo, & ago pœniténtiam in favilla & cínere. Poſtquàm autem locútus eſt Dóminus verba hæc ad Job, dixit ad Eliphaz Themanítem: Irátus eſt furor meus in te, & in duos amícos tuos; quóniam non eſtis locúti coram me rectum, ſicut ſervus meus Job. Súmite ergo vobis ſeptem tauros & ſeptem aríetes, & ite ad ſervum meum Job, & offerte holocauſtum pro vobis: Job autem ſervus meus orábit pro vobis; fáciem ejus ſuſcípiam, ut non vobis imputétur ſtultítia; neque enim locúti eſtis ad me recta, ſicut ſervus meus Job.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ABiérunt ergo Eliphaz Themanítes, & Baldad Suhítes, & Sophar Naamathítes, & fécerunt ſicut locútus fúerat Dóminus ad eos; & ſuſcépit Dóminus fáciem Job. Dóminus quoque converſus eſt ad pœniténtiam Job, cùm oráret ille pro amícis ſuis. Et áddidit Dóminus ómnia quæcumque fúerant Job, duplícia. Venérunt autem ad eum omnes fratres ſui, & univerſæ ſorores ſuæ, & cuncti qui nóverant eum priùs, & comedérunt cum eo panem in domo ejus; & movérunt ſuper eum caput, & conſoláti ſunt eum ſuper omni malo quod intúlerat Dóminus ſuper eum; & dedérunt ei unuſquiſque ovem unam, & inaurem áuream unam.

Lectio iij.

DOminus autem benedixit noviſſimis Job magis quàm princípio ejus: & facta ſunt ei quatuórdecim míllia óvium, & ſex míllia camelórum, & mille juga boum, & mille áſinæ. Et fuérunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et vocávit nomen uníus Diem, & nomen ſecundæ Cáſſiam, & nomen tértiæ Cornuſtíbii. Non ſunt autem inventæ mulíeres ſpecióſæ, ſicut fíliæ Job in univerſa terra: deditque eis pater ſuus hæreditátem inter fratres eárum. Vixit autem Job poſt hæc centum quadraginta annis, & vidit fílios ſuos, & fílios filiórum ſuórum uſque ad quartam generatiónem; & mórtuus eſt ſenex, & plenus diérum.

Ad Magníficat. Ant. 3. a. Tobías factus eſt cæcus : hanc autem tentatiónem ideò Dóminus permíſit evenire illi, ut póſteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job. *Tob.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XV poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Tobíæ.

Lectio j. Cap. 1.

TObías ex tribu & civitáte Néphthali, (quæ eſt in ſuperióribus Galilææ ſupra Naaſſon, poſt viam quæ ducit ad occidentem, in ſiniſtro habens civitátem Sephet) cùm captus eſſet in diébus Salmánaſar regis Aſſyriórum in captivitáte tamen póſitus, viam veritátis non deſéruit; ita ut ómnia quæ habére póterat, quotídie concaptívis frátribus qui erant ex ejus génere, impertíret. Cùmque eſſet júnior ómnibus in tribu Néphthali, nihil tamen puerile geſſit in ópere. Dénique cùm irent omnes ad vítulos áureos quos Jeróboam fécerat rex Iſrael, hic ſolus fugiébat consórtia ómnium; ſed pergébat in Jerúſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat Dóminum Deum Iſrael, ómnia primitíva ſua & décimas ſuas fidéliter ófferens; ita ut in tértio anno proſélytis & ádvenis miniſtráret ómnem decimatiónem. Hæc & his ſimília ſecundùm legem Dei puérulus obſervábat.

℟. Tobías cùm eſſet júnior, nihil puerile geſſit in ópere: dénique * Cùm irent omnes ad vítulos áureos, hic ſolus fugiébat consórtia ómnium, ſed pergébat in Jerúſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat. ℣. Pater tales quærit qui adórent eũ. * Cùm. *Tob.* 1. *Joan.* 4.

Lectio ij.

CUm verò factus eſſet vir, accépit uxórem Annam de tribu ſua; genuítque ex ea filium, nomen ſuum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, & abſtinére ab omni peccáto. Igitur cùm per captivitátem deveniſſet cum uxóre ſua & filio in civitátem Níniven, cum omni tribu ſua; cùm omnes éderent ex cibis gentílium, iſte cuſtodívit ánimam ſuam, & nunquam contaminátus eſt in eſcis eórum. Et quóniam memor fuit Dómini in toto corde ſuo, dedit illi Deus grátiam in conſpectu Salmánaſar regis; & dedit illi poteſtátem quòcumque vellet ire, habens libertátem quæcumque fácere voluiſſet.

℟. Quómodò potúeris, eſto miſéricors: ſi multùm tibi fúerit, abundanter tribue: * Si exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. ℣. Si voluntas prompta eſt, ſecundùm id quod habet accepta eſt, non ſecundùm id quod non habet: * Si exíguum. *Tob.* 4. 2. *Cor.* 8.

Lectio iij.

PErgébat ergo ad omnes qui erant in captivitáte, & mónita ſalútis dabat eis.

Cùm autem veniſſet in Rages civitátem Medórum, & ex his quibus honorátus fúerat à rege, habuiſſet decem talenta argenti; & cùm in multa turba géneris ſui Gabélum egentem vidéret, qui erat ex tribu ejus, ſub chirógrapho dedit illi memorátum pondus argenti. Poſt multum verò témporis, mortuo Salmánaſar rege, cùm regnáret Sennácherib filius ejus pro eo, & filios Iſrael exóſos habéret in conſpectu ſuo, Tobías quotídie pergébat per omnem cognatiónem ſuam, & conſolabátur eos, dividebatque unicuíque, prout póterat, de facultátibus ſuis; eſurientes alébat, nudíſque veſtimenta præbébat, & mórtuis atque occíſis ſepultúram ſollícitus exhibébat.

℟. Noli timére, fili mi; páuperem quidem vitam gérimus, ſed * Multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus bene. ℣. Nonne Deus elégit páuperes in hoc mundo, dívites in fide, & hærédes regni quod repromíſit diligéntibus ſe? * Multa. Glória Patri. * Multa. *Tob.* 4. *Jac.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Tobía.

C. 1. *Lectio iv.*

Lecto prophético libro, qui inſcríbitur Tobías, quamvis plenè vobis virtútes ſancti Prophétæ Scriptúra inſinuáverit, tamen compendiário mihi ſermóne de ejus méritis recenſendis & opéribus apud vos utendum árbitror; ut ea quæ Scriptúra hiſtórico more digeſſit látiùs, nos ſtríctiùs comprehendámus, virtútum ejus génera velut quodam breviário colligentes. Fuit Tobías vir juſtus, miſéricors, hoſpitális; & hoc virtútum præditus choro, ſubiit ærumnâ captivitátis, quam ferébat humíliter atque patienter, commúnem magìs injúriam quàm privátam dolens; nec ſibi virtútum ſuffrágia nihil profuiſſe deplórans, ſed magis eam ſibi contumélíam minórem peccatórum ſuórum prétio illátam arbitrátus. Méruit edictum, ne quis ex fíliis captivitátis mórtuum ſepultúræ daret.

℟. Cognáti Tobíæ irridébant vitam ejus: Tobías verò increpábat eos, dicens: * Fílii ſanctórum ſumus, & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam nunquam mutant ab eo. ℣. Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem; fidélis enim eſt qui repromíſit. * Fílii ſanctórum ſumus. *Tob.* 2. *Hebr.* 10.

Lectio v.

At ille interdicto non revocabátur magis quàm incitabátur, ne deſérere offícium pietátis, mortis metu viderétur; erat enim miſericórdiæ prétium mortis pœna. Talis flagítii deprehenſus reus, vix tandem per amícum pótuit, direpto património, egénus & exul reſtítui ſuis. Iterùm in his verſabátur offíciis; & ſi quid alimenti foret, peregrínum

eum quo cibum ſúmeret quærébat. Itaque cùm feſſus à ſepultúræ revertiſſet múnere, appóſitis ſibi edendi ſubsídiis, miſſo filio, quærébat conſortem convívii. Dum convíva accérſitur, nuntiátis inſepulti córporis relíquiis, convívium deſerébat: nec putábat pium ut ipſe cibum ſúmeret, cùm in público corpus jacéret exánime. Hoc illi quotidiánum opus, & magnum.

℟. Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino.* Ego ſum Ráphael ángelus, unus ex ſeptẽ qui aſtámus ante Dóminum. ℣. Grátia vobis & pax ab eo qui eſt, & à ſeptem ſpirítibus qui in conſpectu throni ejus ſunt. * Ego ſum. *Tob.* 12. *Apoc.* 1.

Cap. 2. *Lectio vj.*

TAm ſancto feſſus offício Prophéta, dum requiescit juxta paríetem aulæ, cadente de páſſerum nido ſtércore, albúgine cæcitátem íncidit; nec conqueſtus ingémuit, nec dixit: Hæc merces labórum meórum? Fraudári magis ſe dóluit obſequiórum, quàm oculórum múnere; nec cæcitátem pœnam, ſed impedimentum putábat. Et cùm victum mercéde levároet cónjugis, ne quid furtívum domum ſuam intráret, cavébat. Dénique plus honeſtáti quàm neceſſitáti cónſulens, cui ſua déerant, commodáverat próximo ſuo pecúniam quamdam, quam toto vitæ ſuæ témpore in tanta indigéntia non repopoſcit. Vix, ubi ſe feſſum vidit, & depóſitum ſenectúte, inſinuávit fílio, non tam cúpiens commodátum repóſcere, quàm ſollícitus ne fraudáret hærédem. Quòd ígitur commodávit pecúniam, & non fœnerávit, juſti ſervávit offícium. Malum eſt enim fœnus quo quæruntur uſúræ; ſed non illud fœnus malum de quo ſcriptum eſt: Fœnera próximo tuo in témpore neceſſitátis illíus.

℟. Quia acceptus eras Deo, * Neceſſe fuit ut tentátio probáret te; & † Nunc miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem fílii tui à dæmónio liberárem. ℣. Quem díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit.* Neceſſe. Glória. † Nunc. *Tob.* 12. *Hebr.* 12.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Ibat Jeſus in civitátem quæ vocátur Naïm; & ibant cum eo diſcípuli ejus, & turba copióſa. Cùm autem appropinquáret portæ civitátis, ecce defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 98. de verbis Evang. Luc. 7. C. 4.

VIdeámus quid Chriſtus nos díſcere vóluit in tribus mórtuis quos ſuſcitávit. Reſuſcitávit fíliam mórtuam Archiſynagógi, ad

quam ægrotantem petebátur ut eam de ægritúdine liberáret. Excitávit & hunc júvenem víduæ filium, de quo nunc admóniti ſumus ut hinc iſta quæ ipſe largíri dignátur, cum veſtra caritáte loquerémur. Modò audiſtis quómodò excitátus eſt. Appropinquábat Dóminus civitáti: & ecce efferebátur mórtuus jam extra portam. Miſericórdiâ commótus, quòd flebat mater vídua, & deſtitúta único filio, fecit quod audiſtis, dicens: Adoleſcens, tibi dico, Surge. Surrexit ille mórtuus, cœpit loqui; & réddidit illum matri ſuæ. Excitávit & Lázarum de ſepulcro.

℟. Defunctus efferebátur filius únicus matris ſuæ; & hæc vídua erat. Quam cùm vidiſſet * Dóminus, miſericórdiâ motus ſuper eam, dixit illi: Noli flere. ℣. Non deſpíciet Dóminus víduam, ſi effundat loquélam gémitûs. * Dóminus. *Luc.* 7. *Eccli.* 35.

Cap. 5. *Lectio viij.*

ISta tria génera mortuórum ſunt tria génera peccatórum, quos hodieque ſúſcitat Chriſtus. Illa enim mórtua filia Archiſynagógi intùs erat in domo; nondum erat de ſecrétis pariétibus eláta in públicum. Ibi intùs ſuſcitáta eſt, viva paréntibus réddita. Iſte autem jam quidem non in domo, ſed tamen nondum in ſepulcro; pariétibus elátus erat, terræ mandátus non erat. Qui ſuſcitávit mórtuam nondum elátam, ſuſcitávit mórtuum jam elátum, nondum ſepultum. Tértium reſtábat, ut & ſepultum ſuſcitáret; & hoc fecit in Lázaro.

℟. Acceſſit Jeſus, & tétigit lóculum: hi autem qui portábant, ſtetérunt. Et * Ait: Adoleſcens, tibi dico, Surge; & reſédit qui erat mórtuus. ℣. Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; & Dómini Dómini éxitus mortis * Ait. *Luc.* 7. *Pſ.* 67.

Cap. 7. *Lectio ix.*

HÆc ergo, cariſſimi, ſic audiámus, ut qui vivunt, vivant; qui mórtui ſunt, revivíſcant. Sive adhuc peccátum in corde conceptum eſt, & non proceſſit in factum; pœníteat, corrigátur cogitátio, ſurgat mórtuus intrà domum conſciéntiæ. Sive jam, quod cogitávit, admíſit; nec ſic desperétur. Non ſurrexit mórtuus intùs: ſurgat elátus. Pœníteat facti, de próximo revivíſcat: non eat in profundum ſepultúræ; non accípiat déſuper conſuetúdinis molem. Sed fortè jam illi loquor, qui jam duro ſui moris lápide prémitur, qui jam urgétur conſuetúdinis póndere, qui jam quatriduánus putet. Nec ipſe desperet: profundus mórtuus eſt; ſed altus eſt Chriſtus. Novit clamando terréna ónera rúmpere, novit intrínſecùs per ſeipſum vivificáre, ſolvendum discípulis trádere. Agant étiam tales pœniténtiam; neque enim Lázaro reſuſcitáto poſt quatríduum ullus putor in vivente remánſerat. Ergo qui vivunt, vivant: quicumque autem mórtui ſunt, in qua-

...trium morte
...tur, agant ut celéri-
...ſurgant.
...Pater ſuſcitat mór-
...vivíficat ; * Sic &
...quos vult, vivíficat.
...ſortis ſicut Deus
Dóminus mortíficat,
...at. * Sic. Glória Pa-
...Joan. 5. 1. Reg. 2.
...nedíctus. Ant. 2. D.
...móruus cœpit ló-
...dedit illum Jeſus matri
7.

Oratio.

...iam tuam, Dómine,
...átio continuáta mun-
...ſtriat : & quia ſine
...poteſt ſalva conſiſte-
...ſemper múnere gu-
...; Per Dóminum.
...ignificat. Ant. 1. D.
...omnes timor, & ma-
...ſit Deum ; dicentes :
...phéta magnus ſurre-
...obis, & quia Deus
...lebem ſuam. Luc. 7.

A SECUNDA.
...libro Tobíæ.
j. Cap. 2.

...hæc cùm eſſet dies
...us Dómini, & fá-
...eſſet prándium bo-
...domo Tobíæ : dixit
Vade, & adduc áli-
...ribu noſtra, timen-
..., ut epulentur nobiſ-
...aque abiiſſet, rever-
...ivit ei unum ex filiis
...ulátum jacére in pla-
...imque exſiliens de ac-
...o, relinquens prán-
...jejúnus pervénit ad
...tollensque illud por-
...domum ſuam occul-
...lum ſol occubuiſſet,

cautè ſepelíret eum. Cùmque occultaſſet corpus, manducávit panem cum luctu & tremóre, mémorans illum ſermónem quem dixit Dóminus per Amos prophétam : Dies feſti veſtri converténtur in lamentatiónem & luctum.

℟. Tobías. 309.

Lectio ij.

CUm verò ſol occubuiſſet, ábiit, & ſepelívit eum. Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicentes : Jam hujus rei cauſâ interfíci juſſus es, & vix effugiſti mortis impérium, & íterùm ſépelis mórtuos ? Sed Tobías plùs timens Deum quàm regem, rapiébat córpora occiſórum, & occultábat in domo ſua, & médiis nóctibus ſepeliébat ea. Cóntigit autem ut quâdam die fatigátus à ſepultúra, véniens in domum ſuam, jactaſſet ſe juxta paríetem, & obdormiſſet, & ex nido hirúndinum dormienti illi cálida ſtércora incíderint ſuper óculos ejus, fieretque cæcus. Hanc autem tentatiónem ideò permíſit Dóminus evenire illi, ut pósteris daretur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job.

℟. Quómodò. 309.

Lectio iij. Cap. 2 & 3.

ANna verò uxor ejus ibat ad opus textrínum quotídie, & de labóre mánuum ſuárum victum quem cónſequi póterat, deferébat. Unde factum eſt ut hædum caprárum accípiens detuliſſet domi ; cujus cùm vocem balantis vir ejus audiſſet, dixit : Vidéte ne fortè furtívus ſit, réddite

lácrymis, dicens: Juſtus es, Dómine, & ómnia judícia tua juſta ſunt; & omnes viæ tuæ, miſericórdia, & véritas, & judícium. Et nunc, Dómine, memor eſto mei, & ne vindíctam ſumas de peccátis meis, neque reminiscáris delícta mea, vel parentum meórum. Quóniam non obedívimus præceptis tuis, ideò tráditi ſumus in direptiónem, & captivitátem, & mortem.

℟. Noli timére. 310.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 4.

CUm Tobías putáret oratiónem ſuam exaudíri ut mori potuiſſet, vocávit ad ſe Tobíam filium ſuum, dixitque ei: Audi, fili mi, verba oris mei, & ea in corde tuo quaſi fundamentum cónſtrue. Cùm accéperit Deus ánimam meam, corpus meum ſépeli; & honórem habébis

ſi exíguum tibi fue
exíguum libenter in
de. Præmium enim
bi theſaurizas in di
tis; quóniam elee
omni peccáto &
berat, & non patiét
ire in ténebras. Fidi
erit coram ſummo
móſyna ómnibus
eam.

℟. Cognóvi. 31

Lectio ij

ATtende tibi,
omni fornica
præter uxórem t
quam patiáris cri
Supérbiam nunqu
ſenſu, aut in tuo v
nári permittas; in
inítium ſumpſit om
tio. Quicumque ti
operátus fúerit, ſta
cédem reſtítue;
mercenárii tui apud
non remáne..t. Qu
óderis fieri tibi,

tempore bénedic Deum ; & pete ab eo ut vias tuas dírigat, & ómnia consília tua in ipſo permáneant. Indico étiam tibi, fili mi, dediſſe me decem talenta argenti, dum adhuc infántulus eſſes, Gabélo, in Rages civitáte Medórum ; & chirógraphum ejus apud me hábeo : & ideò perquíre quómodò ad eum pervénias, & recípias ab eo ſupramemorátum pondus argenti, & reſtítuas ei chirógraphum ſuum. Noli timére, fili mi ; páuperem quidem vitam gérimus, ſed multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus bene.

℟. Quando orábas. 311.

Lectio iij. Cap. 5.

TUnc reſpondit Tobías patri ſuo, & dixit : Omnia quæcumque præcepiſti mihi, fáciam, pater. Quómodò autem pecúniam hanc requíram, ignóro. Ille me neſcit, & ego eum ignóro : quod ſignum dabo ei ? Sed neque viam per quam pergátur illuc, aliquando cognóvi. Tunc pater ſuus reſpondit illi, & dixit : Chirógraphum quidem illíus penès me hábeo : quod dum illi oſténderis, ſtatim reſtítuet. Sed perge nunc, & inquíre tibi áliquem fidélem virum, qui eat tecum ſalvâ mercéde ſuâ ; ut, dum adhuc vivo, recípias eam. Tunc egreſſus Tobías, invénit júvenem ſpléndidum, ſtantem præcinctum, & quaſi parátum ad ambulandum. Et ignórans quòd Angelus Dei eſſet, ſalutávit eum, & dixit : Unde te habémus, bone júvenis ? At ille reſpondit : Ex filiis Iſrael. Et Tobías dixit ei : Noſti viam quæ ducit in regiónem Medórum ? Cui reſpondit : Novi ; & ómnia itínera ejus frequenter ambulávi, & manſi apud Gabélum fratrem noſtrum, qui morátur in Rages civitáte Medórum, quæ pósita eſt in monte Ecbátanis.

℟. Quia acceptus. 311.

FERIA QUARTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 6.

PRofectus eſt Tobías, & canis ſecútus eſt eum, & manſit primâ manſióne juxta flúvium Tigris. Et exívit ut laváret pedes ſuos ; & ecce piſcis immánis exívit ad devorandum eum. Quem expaveſcens Tobías, clamávit voce magnâ, dicens : Dómine, invádit me. Et dixit ei Angelus : Apprehende bránchiam ejus, & trahe eum ad te. Quod cùm feciſſet, attraxit eum in ſiccum, & palpitáre cœpit ante pedes ejus. Tunc dixit ei Angelus : Exéntera hunc piſcem ; & cor ejus, & fel & jecur repóne tibi ; ſunt enim hæc neceſſária ad medicamenta utíliter. Quod cùm feciſſet, aſſávit carnes ejus, & ſecum tulérunt in via ; cétera ſaliérunt, quæ ſufficerent eis, quouſque pervenírent in Rages civitátem Medórum. Tunc interrogávit Tobías Angelum, & dixit ei : Obſecro te, Azária frater, ut dicas mihi quod remédium habébunt iſta quæ de piſce ſerváre juſſiſti

Et respondens Angelus, dixit ei: Cordis ejus partículam ſi ſuper carbónes ponas, fumus ejus extrícat omne genus dæmoniórum, ſive à viro, ſive à muliere; ita ut ultrà non accédat ad eos. Et fel valet ad ungendos óculos in quibus fúerit albúgo, & ſanabuntur.

℟. Tobías. 309.

Lectio ij.

ET dixit ei Tobías: Ubi vis ut maneámus? Respondensque Angelus, ait: Eſt hìc Rágue1 nómine, vir propinquus de tribu tua, & hic habet fíliam nómine Saram; ſed neque másculum, neque féminam ullam habet áliam præter eam. Tibi debétur omnis ſubſtántia ejus, & oportet eam te accípere cónjugem. Pete ergo eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxórem. Tunc respondit Tobías, & dixit: Audio quia trádita eſt ſeptem viris, & mórtui ſunt: ſed & hoc audívi, quia dæmónium occídit illos. Tímeo ergo, ne fortè & mihi hæc evéniant; & cùm ſim únicus paréntibus meis, depónam ſenectútem illórum cum triſtítia ad ínferos.

℟. Quómodò. 309.

Lectio iij.

TUnc ángelus Ráphael dixit ei? Audi me, & oſtendam tibi qui ſunt, quibus prævalére poteſt dæmónium. Hi namque qui conjúgium ita ſuscípiunt, ut Deum à ſe & à ſua mente exclúdant, & ſuæ libídini ita vacent, ſicut equus & mulus quibus non eſt intelléctus, habet poteſtátem dæmónium ſuper eos. Tu autem cùm accéperis eam, ingreſſus cubículum, per tres dies cóntinens eſto ab ea; & nihil áliud, niſi oratiónibus vacábis cum ea. Ipsâ autem nocte, incenſo jécore piscis, fugábitur dæmónium. Secundâ verò nocte, in copulatióne ſanctórum Patriarchárũ admittéris. Tértiâ autem nocte benedictiónem conſequéris, ut filii ex vobis procreentur incólumes. Transactâ autem tertiâ nocte, accípies vírginem cum timóre Dómini, amóre filiórum magìs quàm libídine ductus, ut in sémine Abrahæ benedictiónem in filiis conſequáris.

℟. Noli timére. 310.

FERIA QUINTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 7.

INgreſſi ſunt ad Raguélem; & ſuscépit eos Rágue1 cum gáudio. Intuensque Tobíam Rágue1, dixit Annæ uxóri ſuæ: Quàm símilis eſt júvenis iſte conſobríno meo! Et cùm hæc dixiſſet, ait: Unde eſtis, júvenes fratres noſtri? At illi dixérunt: Ex tribu Néphthali ſumus, ex captivitáte Nínive. Dixítque illis Rágue1: Noſtis Tobíam fratrem meum? Qui dixérunt: Nóvimus. Cùmque multa bona loquerétur de eo, dixit Angelus ad Raguélem: Tobías de quo intérrogas, pater iſtíus eſt. Et miſit ſe Rágue1, & cum lácrymis osculátus eſt eum; & plorans ſupra collum ejus, dixit: Benedíctio ſit tibi, fili mi, quia boni & óptimi viri

filius es. Et Anna uxor ejus, & Sara ipſórum filia lacrymátæ ſunt. Poſtquàm autem locúti ſunt, præcépit Ráguel occídi arietem, & parári convívium. Cùmque hortarétur eos discúmbere ad prándium, Tobías dixit: Hîc ego hódie non manducábo, neque bibam, niſi priùs petitiónem meam confirmes, & promittas mihi dare Saram filiam tuam.

℟. Cognáti. 310.

Lectio ij.

TUnc dixit Ráguel: Non dúbito quòd Deus preces & lácrymas meas in conſpectu tuo admíſerit; & credo quóniam ideò fecit vos veníre ad me, ut iſta conjungerétur cognatióni ſuæ ſecundùm legem Móyſi: & nunc noli dúbium gérere quòd tibi eam tradam. Et apprehendens déxteram filiæ ſuæ, dextræ Tobíæ trádidit, dicens: Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob vobiſcum ſit, & ipſe conjungat vos, impleatque benedictiónem ſuam in vobis. Et acceptâ chartâ, fecérunt conſcriptiónem conjúgii. Et poſt hæc epuláti ſunt, benedicentes Deum. Vocavitque Ráguel ad ſe Annam uxórem ſuam, & præcépit ei ut præparáret álterum cubículũ. Et introduxit illuc Saram filiam ſuam, & lacrymáta eſt. Dixitque ei: Forti ánimo eſto, filia mea, Dóminus cœli det tibi gáudium pro tædio quod perpeſſa es.

℟. Quando orábas cum lácrymis. 311.

Lectio iij. Cap. 8.

TUnc hortátus eſt vírginem Tobías, dixitque ei: Sara, exurge, & deprecémur Deum hódie, & cras, & ſecundum cras; quia his tribus nóctibus Deo júngimur; tértiâ autem transactâ nocte, in noſtro érimus conjúgio: filii quippe ſanctórum ſumus, & non póſſumus ita conjungi ſicut gentes quæ ignórant Deum. Surgentes autem páriter, inſtanter orábant ambo ſimul, ut ſánitas darétur eis. Dixitque Tobías: Dómine Deus patrum noſtrórum, benedícant te cœli & terræ, mareque & fontes, & flúmina, & omnes creatúræ tuæ quæ in eis ſunt. Tu feciſti Adam de limo terræ, dediſtique ei adjutórium Evam: & nunc, Dómine, tu ſcis quia non luxúriæ cauſâ accípio ſorórem meam cónjugem, ſed ſolâ poſteritátis dilectióne, in qua benedicátur nomen tuum in ſécula ſeculórum. Dixit quoque Sara: Miſerére nobis, Dómine, miſerére nobis, & conſenescámus ambo páriter ſani.

℟. Quia acceptus eras Deo. 311.

FERIA SEXTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 8 & 9.

ADjurávit Ráguel Tobíam, ut duas hebdómadas morarétur apud ſe. De ómnibus autem quæ poſſidébat Ráguel, dimídiam partem dedit Tobíæ, & fecit ſcriptúram, ut pars dimídia quæ ſupérerat poſt óbitum eórum, Tobíæ domínio devení-

ret. Tunc vocávit Tobías Angelum ad ſe, quem quidem hóminem exiſtimábat, dixítque ei: Azária frater, peto ut auſcultes verba mea. Si meipſum tradam tibi ſervum, non ero condignus providéntiæ tuæ: tamen óbſecro te, ut aſſúmas tibi animália ſive ſervítia, & vadas ad Gabélum in Rages civitátem Medórum, reddaſque ei chirógraphum ſuum, & recípias ab eo pecúniam, & roges eum veníre ad núptias meas. Scis enim ipſe quóniam númerat pater meus dies; & ſi tardávero unâ die plus, contriſtátur ánima ejus. Et certè vides quómodò adjurávit me Ráguel, cujus adjuramentum ſpérnere non poſſum. Tunc Ráphael aſſúmens quátuor ex ſervis Raguélis, & duos camélos, in Rages civitátem Medórum perrexit: & invéniens Gabélum, réddidit ei chirógraphum ſuum, & recépit ab eo omnem pecúniam. Indicavitque ei de Tobía filio Tobíæ, ómnia quæ geſta ſunt; fecitque eum ſecum veníre ad núptias.

℟. Tobías. 309.

Lectio ij. Cap. 10.

CUm verò moras fáceret Tobías cauſâ nuptiárum, ſollícitus erat pater ejus Tobías, dicens: Putas quare morátur fílius meus, aut quare detentus eſt ibi? Putaſne Gabél·s mórtuus eſt, & nemo reddet illi pecúniam? Cœpit autem contriſtári nimis ipſe, & Anna uxor ejus cum eo; & cœpérunt ambo ſimul flere, eò quòd die ſtatúto minimè reverterétur fílius eórum ad eos. Flebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi, ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum noſtrórum, báculum ſenectútis noſtræ, ſolátium vitæ noſtræ, ſpem poſteritátis noſtræ? ómnia ſimul in te uno habentes, te non debúimus dimíttere à nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, & noli turbári; ſanus eſt fílius noſter, ſatis fidélis eſt vir ille cum quo míſimus eum.

℟. Quómodò potúeris, eſto miſéricors. 309.

Lectio iij. Cap. 11.

ANna autem ſedébat ſecùs viam quotídie in ſupercílio montis, unde reſpícere póterat de longinquo. Et dum ex eódem loco ſpecularétur adventum ejus, vidit à longè; & íllico agnóvit veniéntem fílium ſuum; currenſque nuntiávit viro ſuo, dicens: Ecce venit fílius tuus. (Dixítque Ráphael ad Tobíam: At ubi introíeris domum tuam, ſtatim adóra Dóminum Deum tuum; & grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, & osculáre eum. Statímque lini ſuper óculos ejus ex felle iſto piſcis quod portas tecum: ſcias enim quóniam mox aperiéntur óculi ejus; & vidébit pater tuus lumen cœli, & in aſpectu tuo gaudébit.) Tunc præcucurrit canis qui ſimul fúerat in via; & quaſi núntius advéniens, blandimento ſuæ caudæ gaudébat. Et conſurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens

e ; & datâ manu
ris óbviam fílio
piens oſculátus
uxóre ſua , &
nbo flere præ
que adoraſſent
tias egiſſent ,
Tunc ſumens To-
piſcis , linívit
ſui : & ſuſtínuit
n ferè horam ; &
ex óculis ejus ,
na ovi , égredi :
iendens Tobías
ejus ; ſtatimque
Et glorificábant

ſtre. 310.
B A T O.
o Tobíæ.
Cap. 12.
t ad ſe Tobías
ſuum , dixitque
Quid póſſumus
ſancto qui venit
ondens Tobías ,
o : Pater , quam
mus ei ? aut quid
it eſſe beneficiis
xit & reduxit ſa-
am à Gabélo ipſe
rem ipſe me ha-
t dæmónium ab
éſcuit , gáudium
us fecit , meip-
atióne piſcis erí-
que vidére fecit
& bonis ómnibus
éti ſumus. Quid
otérimus dignum
to te , pater mi ,
i ſi fortè dignábi-
tem de ómnibus
nt , ſibi aſſúme-
ntes eum , pater
ius , tulérunt eum

in partem , & rogáre cœpé-
runt ut dignarétur dimídiam
partem ómnium quæ attúle-
rant , acceptam habére.

[*Si fiat de Sabbato , ℟℟. ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

Tunc dixit eis occultè : Manifeſto vobis veritá-tem , & non abſcóndam à vobis occultum ſermónem. Quando orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos , & derelinquébas prándium tuum , & mórtuos abscondébas per diem in domo tua , & nocte ſepeliébas eos , ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo , neceſſe fuit ut tentátio probáret te. Et nunc miſit me Dóminus ut curárem te , & Saram uxórem fílii tui à dæmónio liberárem. Ego enim ſum Ráphael Angelus , unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum. Cùmque hæc audiſſent , turbáti ſunt , & tremenтes cecidérunt ſuper terram in fáciem ſuam. Dixitque eis Angelus : Pax vobis , nolíte timére. Etenim cùm eſſem vobiſcum , per voluntátem Dei eram : ipſum benedícite , & cantáte illi. Vidébar quidem vobiſcum mandúcare , & bíbere ; ſed ego cibo inviſíbili & potu , qui ab homínibus vidéri non poteſt , utor. Tempus eſt ergo ut revertar ad eum qui me miſit.

Lectio iij. Cap. 14.

In hora autem mortis ſuæ vocávit ad ſe Tobíam fílium ſuum , & ſeptem júvenes fílios ejus nepótes ſuos , dixit-

que eis : Propè erit intéritus Nínive ; non enim éxcidit verbum Dómini : & fratres noſtri qui diſperſi ſunt à terra Iſrael, revertentur ad eam. Omnis autem deſerta terra ejus replébitur, & domus Dei quæ in ea incenſa eſt, íterùm ræædificábitur ; ibique revertentur omnes timentes Deum: & relinquent gentes idóla ſua, & venient in Jeruſalem, & inhabitábunt in ea ; & gaudébunt in ea omnes reges terræ, adorantes regem Iſrael. Audíte ergo, filii mei, patrem veſtrum : Servíte Dómino in veritáte, & inquírite ut faciátis quæ plácita ſunt illi ; & filiis veſtris mandáte ut fáciant juſtítias & eleemóſynas, ut ſint mémores Dei, & benedícant eum in omni témpore in veritáte, & in tota virtúte ſua. Nunc ergo, filii, audíte me, & nolíte manére hîc ; ſed quâcumque die ſepeliéritis matrem veſtram circa me in uno ſepulcro, ex eo dírígite greſſus veſtros ut exeátis hinc : vídeo enim quia iníquitas ejus finem dabit ei. Factum eſt autem poſt óbitum matris ſuæ, Tobías abſcéſſit ex Nínive cum uxóre ſua, & filiis, & filiórum filiis, & reverſus eſt ad sóceros ſuos. Invenitque eos incólumes in ſenectúte bona ; & curam eórum geſſit, & ipſe clauſit óculos eórum : & omnem hæreditátem domûs Raguélis ipſe percépit, viditque quintam generatiónem, filios filiórum ſuórum. Et complétis annis nonaginta novem in timóre Dómini, cum gáudio ſepeliérunt eum. Omnis autem cognátio ejus, & omnis generátio ejus in bona vita, & in ſancta converſatióne permanſit ; ita ut accepti eſſent tam Deo quàm homínibus, & cunctis habitántibus in terra.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Venit Aſſur in multitúdine fortitúdinis ſuæ: Dóminus autem omnípotens trádidit eum in manus féminæ, & confódit eum. *Judith.* 16.

Oratio.

Tua nos, quæſumus, Dómine, grátia ſemper & prævéniat & ſequátur ; ac bonis opéribus júgiter præſtet eſſe intentos ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum, qui tecum vivit & regnat.

DOMINICA XVI poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Judith.

Lectio j. Cap. 1.

Arphaxad rex Medórum ſubjugáverat multas gentes império ſuo; & ipſe ædificávit civitátem potentíſſimam, quam appellávit Ecbátanis, ex lapídibus quadrátis & ſectis : fecit muros ejus in latitúdinem cubitórum ſeptuaginta, & in altitúdinem cubitórum triginta ; turres verò ejus póſuit in altitúdinem cubitórum centum. Per quadrum verò eárum latus utrumque vicenórum pedum ſpátio tendebátur ; poſuitque portas ejus in altitúdinem túrrium. Et gloriabátur

quaſi potens in poténtia exércitûs ſui, & in glória quadrigárum ſuárum. Anno ígitur duodécimo regni ſui, Nabuchodónoſor rex Aſſyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnávit contra Arphaxad, & obtínuit eum.

℟. Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces veſtras, ſi manentes permanſéritis in jejúniis & oratiónibus: * Mémores eſtóte Móyſi qui Amalec confidéntem in virtúte ſua, non ferro pugnando, ſed précibus ſanctis orando dejécit. ℣. Omnia quæcumque petiéritis in oratióne credentes, accipiétis. * Mémores eſtóte. *Judith.* 4. *Matth.* 21.

Lectio ij. Cap. 2.

ANno tértio-décimo Nabuchodónoſor regis, vigésimâ & ſecundâ die menſis primi, factum eſt verbum in domo Nabuchodónoſor regis Aſſyriórum, ut defénderet ſe. Vocavítque omnes majóres natu, omnesque duces, & bellatóres ſuos, & hábuit cum eis myſtérium consílii ſui: dixítque cogitatiónem ſuam in eo eſſe, ut omnem terram ſuo ſubjugáret império. Quod dictum cùm placuíſſet ómnibus, vocávit Nabuchodónoſor rex Holofernem príncipem milítiæ ſuæ, & dixit ei: Egrédere adversùs omne regnum Occidéntis, & contra eos præcípuè qui contempſérunt impérium meum.

℟. Judith vídua habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ: & erat hæc in ómnibus famoſíſſima; * Quóniam timébat Dóminum valde: nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. ℣. Hæc erat plena opéribus bonis & eleemóſynis quas faciébat; * Quóniam. *Judith.* 8. *Act.* 9.

Lectio iij. Cap. 4.

TUnc audientes hæc filii Iſrael, qui habitábant in terra Juda, timuérunt valde à fácie ejus. Tremor, & horror inváſit ſenſus eórum, ne hoc fáceret Jerúſalem & templo Dómini, quod fécerat céteris civitátibus & templis eárum. Et miſérunt in omnem Samaríam per circúitum usque Jéricho, & præoccupavérunt omnes vértices móntium: & muris circumdedérunt vicos ſuos, & congregavérunt frumenta in præparatiónem pugnæ. Sacerdos étiam Elíachim ſcripſit ad univerſos qui erant contra Esdrelon, quæ eſt contra fáciem campi magni juxta Dóthain, & univerſos per quos viæ tránſitus eſſe póterat, ut obtinérent aſcenſus móntium per quos via eſſe póterat ad Jerúſalem, & illic cuſtodírent ubi anguſtum iter eſſe póterat inter montes. Et fecérunt filii Iſrael ſecundùm quod conſtitúerat eis ſacerdos Dómini Elíachim.

℟. Æquo ánimo eſtóte, fratres, expectémus à Dómino miſericórdiam; * Fórſitan enim indignatiónem ſuam abſcindet, & † Dabit glóriam nómini ſuo. ℣. Nihil ſollíciti ſitis, ſed in omni oratióne & obſecratióne petitiónes veſtræ innoteſcant apud Deum; * Fór-

ſitan. Glória Patri. † Dabit. *Judith.* 7. *Philip.* 4.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Elía & jejúnio.

Cap. 9. *Lectio iv.*

POtentes vinum prohibentur bíbere, ne cùm bíberint, obliviſcantur ſapiéntiam. Bibébant vinum in ebrietáte potentes, qui Holoferni príncipi milítiæ regis Aſſyriórum ſe trádere geſtiébant: ſed non bibébat fémina Judith, jejúnans ómnibus diébus viduitátis ſuæ, præter feſtórum diérum ſolemnitátes. His armis muníta proceſſit, & omnem Aſſyriórum circúmvenit exércitum. Sóbrii vigóre conſílii ábſtulit Holofernis caput, ſervávit pudicítiam, victóriam reportávit. Hæc enim ſuccincta jejúnio, in caſtris prætendébat aliénis: ille vino ſepultus jacébat, ut ictum vúlneris ſentíre non poſſet. Itaque uníus mulíeris jejúnium innúmeros ſtravit exércitus Aſſyriórum.

℞. Reputantes peccátis noſtris hæc ipſa ſupplícia minóra eſſe, * Flagella Dómini, quibus corrípimur, ad emendatiónem, & non ad perditiónem noſtram eveniſſe credámus. ℣. Dum judicámur, à Dómino corrípimur, ut non cum hoc mundo damnémur. * Flagella. *Judith.* 8. 1. *Cor.* 11.

Lectio v.

ESther quoque púlcrior facta eſt jejúnio; Dóminus enim grátiam ſóbriæ mentis augébat. Omne genus ſuum, id eſt, totum pópulum Judæórum à perſecutiónis acerbitátibus liberávit: ita ut regem ſibi fáceret eſſe ſubjectum, non libídinis ardóre flammátum, ſed cœleſti miſeratióne converſum; ita ut & pœna retorquerétur in ímpium, & honor ſacris redderétur altáribus. Itaque illa, quæ tríduo jejunávit contínuo, & corpus ſuum aquâ lavit, plus plácuit, & vindíctam rétulit. Aman autem, dum ſe regáli jactat convívio, inter ipſa vina pœnam ſuæ ebrietátis exolvit. Eſt ergo jejúnium reconciliatiónis ſacrifícium, virtútis increméntum, quod fecit étiam féminas fortióres augmento grátiæ.

℞. Quia pátiens Dóminus eſt, in hoc ipſo pœniteámus: * Humiliémus illi ánimas noſtras, & expectémus húmiles conſolatiónem ejus. ℣. Deus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam. * Humiliémus. *Judith.* 8. *Jac.* 4.

Cap. 10. *Lectio vj.*

NOn omnis fames acceptábile jejúnium facit; ſed fames quæ Dei timóre ſuſcípitur. Non ſola fames quæritur, ſed plena disciplína jejúnii. Aliis dícitur: In diébus jejuniórum veſtrórum invenítis voluntátes veſtras, & omnes ſúbditos vobis ſtimulátis. Non tale jejúnium ego elégi; dicit Dóminus. Quod jejúnium improbétur, audívimus: nunc audiámus quod ſit probábile. Sed ſolve omnem colligatiónem injuſtítiæ tuæ: diſſolve obligatiónes violentárum commutatiónum: dimitte confractos in remiſſiónem,

& omnem conſcriptiónem iníquam dirumpe : frange eſuriénti panem tuum ; & egénos non habentes tectum, induc in domum tuam : & ſi víderis nudum, coóperi eum ; & doméſticos ſéminis tui non deſpícias.

℟. Non in multitúdine eſt virtus tua, Dómine, nec ſuperbi ab inítio placuérunt tibi ; ſed * Humílium & manſuetórum ſemper tibi plácuit deprecátio. ℣. Omnis qui ſe exaltat, humiliábitur ; & qui ſe humíliat, exaltábitur. * Humílium & manſuetórum. Glória Patri. * Humílium & manſuetórum. *Judith.* 9. *Luc.* 18.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore ; Cùm intráret Jeſus in domum cujuſdam príncipis Phariſæórum ſábbato manducáre panem, & ipſi obſervábant eum : & ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 16. Moral. in Job, C. 23 & 24.

QUantálibet ſit juſtítia óperis, apud internum Júdicem nulla eſt, ſi hanc élevat tumor mentis. Qui enim humiliátus fúerit, erit in glória ; & qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur. Quæ nimírum ſenténtia à Veritátis ore non díſcrepat, dicentis : Omnis qui ſe exaltat, humiliábitur ; & qui ſe humíliat, exaltábitur. Unde & per Salomónem dícitur : Antequàm conterátur, exaltátur cor hóminis ; & ántequàm gloriétur, humiliátur. Rectè autem dícitur : Qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur ; quia quantùm per membrórum miniſtérium deprehendi poteſt, prima ſupérbiæ oſténſio eſſe in óculis ſolet. Oculos ergo inclináre, eſt nullum reſpiciendo deſpícere, ſed ſe minórem atque ímparem cunctis quos áſpicit, æſtimáre. Salvábitur qui óculos inclínat ; quia qui falſum ſupérbiæ vérticem déſerit, veritátis altitúdinem aſcendit.

℟. Cùm invitátus fúeris ad núptias, * Non diſcumbas in primo loco, ne fortè honorátior te ſit invitátus, & qui te vocávit, dicat tibi : Da huic locum. ℣. Ubi fúerit ſupérbia, ibi erit & contumélia ; ubi autem eſt humílitas, ibi & ſapiéntia. * Non. *Luc.* 14. *Prov.* 11.

Homil. 7. in Evang. n. 4.

Lectio viij.

REſtat ergo ut in omne quod ſcit, ſeſe mens déprimat ; ne quod virtus ſciéntiæ cóngregat, ventus elatiónis tollat. Cùm bona, fratres, ágitis, ſemper ad memóriam malè acta revocáte ; ut dum cautè culpa conſpícitur, nunquam de bono ópere incautè ánimus lætétur. Superióres ínvicem, eos máximè qui vobis commíſſi non ſunt, próximos veſtros atténdite ; quia & quos ágere áliqua prava conſpícitis, quæ in eis láteant bona neſcítis. Magnus ergo unuſquiſque eſſe ſtúdeat, ſed tamen

áliquo modo eſſe ſe néſciat; ne dum ſibi magnitúdinem arroganter tríbuit, amittat. Hinc étenim per Prophétam dícitur: *Væ qui ſapientes eſtis in óculis veſtris, & coram vobiſmetipſis prudentes.* Hinc Paulus ait: *Nolíte prudentes eſſe apud vosmetipſos.* Hinc contra ſuperbientem Saül dícitur: *Cùm eſſes párvulus in óculis tuis, caput in tríbubus Iſrael factus es.* Ac ſi apertè dicerétur: Cùm tu te párvulum conſpíceres, ego te præ céteris magnum feci. Quia verò tu te magnum cónſpicis, à me parvus æſtimáris.

℟. Recumbe in noviſſimo loco, ut qui te invitávit, dicat tibi: Amíce, ascende ſupériùs; * Tunc erit tibi glória coram ſimul discumbéntibus. ℣. Mélius eſt ut dicátur tibi, Ascende, quàm ut humiliéris. * Tunc. *Luc.* 14. *Prov.* 25.

Lectio ix.

SI ergo ſancti viri, étiam cùm agunt fórtia, de ſemetipſis vília ſéntiunt: quid in ſua excuſatióne dictúri ſunt qui ſine ópere virtútis intumescunt? Sed etſi quælibet bona adſint ópera, nulla ſunt, niſi ex humilitáte condiantur. Miranda quippe áctio cum elatióne non élevat, ſed gravat. Qui enim ſine humilitáte virtútes cóngregat, in ventum púlverem portat; & unde áliquid ferre cérnitur, inde detériùs cæcátur. In cunctis ergo quæ ágitis, fratres mei, radícem boni óperis humilitátem tenéte; nec quibus jam ſuperióres, ſed, quibus adhuc inferióres eſtis aspícite; ut dum meliórum vobis exempla propónitis, ad majóra ſemper ascéndere ex humilitáte valeátis.

℟. Superbum ſéquitur humílitas; * Et † Húmilem ſpíritu ſuscípiet glória. ℣. Qui potens eſt, diſperſit ſuperbos, & exaltávit húmiles; * Et húmilem. Glória Patri. † Húmilem. *Prov.* 29. *Luc.* 1.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Jeſus dixit ad Legisperítos & Phariſæos: Si licet ſábbato curáre? At illi tacuérunt. Ipſe verò apprehenſum ſanávit hidrópicum, ac dimíſit. *Luc.* 14.

Oratio.

TUa nos, quæſumus, Dómine, grátia ſemper & prævéniat & ſequátur; ac bonis opéribus júgiter præſtet eſſe intentos; Per Dóminum.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. 2. Reſpondens Jeſus ad Legisperítos, dixit: Cujus veſtrûm áſinus aut bos in púteum cadet, & non continuò extrahet illum die ſábbati? Et non póterant ad hæc respondére illi. *Luc.* 14.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 8.

ERat Judith relicta vidua jam annis tribus, & ménſibus ſex. Et in ſuperióribus domûs ſuæ fecit ſibi ſecrétum cubículum, in quo cum puellis ſuis clauſa morabátur. Et habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ, præter ſábbata, & neoménias, & feſta domûs Iſrael. Erat autem eleganti aſpectu

ui vir ſuus reliquerat
nitas, & famíliam
, ac poſſeſſiónes ar-
ium & grégibus óviū
t erat hæc in ómni-
iſſima, quóniam ti-
ominum valde; nec
oquerétur de illa ver-
um.
tóte. 321.
o ij. Cap. 10.
n eſt autem cùm de-
erer montē circa or-
, occurrérunt ei ex-
s Aſſyriórum, & te-
am, dicentes: Unde
ut quò vadis? Quæ
: Fília ſum Hebræó-
ò ego fugi à fácie
quóniam futúrum
òd dentur vobis in
iónem; pro eo quòd
ntes vos, noluérunt
lere ſeipſos, ut inve-
iſericórdiam in con-
tro. Hac de cauſa co-
ecum, dicens: Va-
ciem príncipis Holo-
t índicem illi ſecréta
& oſtendam illi quo
it obtinére eos, ita
dat vir unus de exér-
Et cùm audiſſent vi-
ba ejus, conſiderá-
em ejus, & erat in
um ſtupor, quóniam
nem ejus mirabantur
t dixérunt ad eam:
ſti ánimam tuam, eò
reperiſti conſilium,
ideres ad dóminum
Hoc autem ſcias,
cùm ſtéteris in con-
s, bene tibi fáciet,
tíſſima in corde ejus.
que illam ad taber-

náculum Holoférnis, annun-
tiantes eam. Cùmque intraſſet
ante fáciē ejus, ſtatim captus
eſt in ſuis óculis Holoférnes.

℟. Judith. 321.

Lectio iij. Cap. 13.

ERat Judith ſola in cubí-
culo. Porrò Holoférnes
jacébat in lecto nímiâ ebrie-
táte ſopítus. Dixitque Judith
puellæ ſuæ, ut ſtaret foris ante
cubículum, & obſervaret. Ste-
titque Judith ante lectum,
orans cum lácrymis, & labió-
rum motu in ſiléntio, dicens:
Confírma me, Dómine Deus
Iſrael, & réſpice in hac hora
ad ópera mánuum meárum;
ut, ſicut promiſiſti, Jeruſalem
civitátem tuam érigas; & hoc
quod credens per te poſſe fieri
cogitávi, perfíciam. Et cùm
hæc dixiſſet, acceſſit ad co-
lumnam quæ erat ad caput
lécti ejus; & pugiónem ejus,
qui in ea ligátus pendébat,
exolvit. Cùmque evaginaſſet
illum, apprehendit comam cá-
pitis ejus, & ait: Confírma me,
Dómine Deus, in hac hora.
Et percuſſit bis in cervícem
ejus; & ábſcidit caput ejus.

℟. Æquo ánimo. 321.

FERIA TERTIA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 15.

CUm omnis exércitus de-
collátum Holofernem
audiſſet, fugit mens
& conſílium ab eis, & ſolo
tremóre & metu agitáti, fu-
gæ præſídium ſumunt; ita ut
nullus loquerétur cum próxi-
mo ſuo: ſed inclináto cápite,
relictis ómnibus, evádere fe-
ſtinábant Hebræos, quos ar-

mátos ſuper ſe veníre audiébant, fugientes per vias campórum & sémitas cóllium. Vidéntes ítaque fílii Iſrael fugientes, ſecúti ſunt illos; deſcenderúntque clangentes tubis, & ululantes poſt ipſos. Et quóniam Aſſyrii non adunáti, in fugam ibant præcípites; fílii autem Iſrael uno ágmine perſequentes, debilitábant omnes quos inveníre potuiſſent.

℟. Reputantes. 322.

Lectio ij.

JOacim autem ſummus Póntifex de Jerúſalem venit in Bethúliam, cum univerſis presbyteris ſuis, ut vidéret Judith. Quæ cùm exiſſet ad illum, benedixérunt eam omnes unâ voce, dicentes: Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri; quia feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum; eò quòd caſtitátem amáveris, & poſt virum tuum, álterum neſcíeris: ídeò & manus Dómini confortávit te, & ídeò eris benedicta in æternum. Et dixit omnis pópulus: Fiat, fiat. Per dies autem triginta vix collecta ſunt ſpólia Aſſyriórum à pópulo Iſrael.

℟. Quia pátiens Dóminus eſt. 322.

Lectio iij. Cap. 16.

ET factum eſt poſt hæc, omnis pópulus poſt victóriam venit in Jerúſalem adoráre Dóminum: & mox ut purificáti ſunt, obtulérunt omnes holocauſta, & vota, & repromiſſiónes ſuas. Porrò Judith univerſa vaſa béllica Holofernis quæ dedit illi pópulus, & conopéum quod ipſa ſuſtúlerat de cubíli ipſius, óbtulit in anáthema obliviónis. Erat autem pópulus jucundus ſecundùm fáciem ſanctórum, & per tres menſes gáudium hujus victóriæ celebrátum eſt cum Judith. Poſt dies autem illos unuſquiſque rédiit in domum ſuam; & Judith magna facta eſt in Bethúlia, & præclárior erat univerſæ terræ Iſrael. Erat étiam virtúti cáſtitas adjuncta, ita ut non cognósceret virum ómnibus diébus vitæ ſuæ, ex quo defunctus eſt Manaſſes vir ejus. Erat autem diébus feſtis procédens cum magna glória. Manſit autem in domo viri ſui annos centum quinque, & dimíſit abram ſuam líberam, & defuncta eſt, ac ſepulta cum viro ſuo in Bethúlia. Luxitque illam omnis pópulus diébus ſeptem.

℟. Non in multitúdine. 323.

PROPRIUM

PROPRIUM SANCTORUM.
PARS ÆSTIVA.

Die xix. Maii.
In Feſto
SANCTI CÆLESTINI
Papæ.
Semiduplex.

Pridiè, VESPERÆ de Pſalt. A Capitulo, de Communi Pontificum, xvij. *Oratio*, Deus, qui pópulis. xxj.

Fit Commem. ſancti Yvonis, Presbyteri. Ant. Notum fáciet. ℣. Oculi. xxxv. *Oratio*, Dómine Deus. xxxviij.

AD NOCT. Lectio prima de Scriptura occurrente; è tribus fit una. Et ſic in omnibus ſemiduplicibus, niſi aliter notetur.

Lectio ij.

CÆleſtínus quintus, Petrus de Muróne ante Pontificátum appellátus, piis paréntibus ex Apúlia oriundus, à téneris annis deſerta pétiit. Tanta fuit ejus vitæ aſpéritas, ut dies ferè noctesque ánimum orationibus & legendo Pſaltério inténderet; & jejúniis, labóre mánuum ac cilício, adhibitâ étiam caténa férreâ, corpus domáret. Cùmque multi ad eum, tantæ ſanctitátis famâ permóti, confluérent, congregatiónem Cæleſtinórũ ſub régula ſancti Benedicti, ſtatútis étiam arctióribus ádditis, inſtítuit. Poſt mortem Nicolái quarti, cùm Sedes Apoſtólica biénnio & ámpliùs vacaſſet, ad Pontificátum promótus eſt; cui ſe dignitáti ímparem exiſtimans, poſt ſex círciter menſes eam abdicávit, ut rerum divinárum contemplatióni libériùs vacáret.

Lectio iij.

CUm deſerta repéteret, deténtus & in cuſtódiam miſſus, patiéntiæ corónam felíci morte promeruit, anno ætátis octogéſimo-quarto: quem miráculis conſpícuum Clemens quintus Sanctórũ número aſcripſit. Nec multò pòſt, ejus venerátio in Eccléſiam Pariſienſem tránsiit, Cæleſtínis vixdum poſt annos quinque in urbe receptis, & ad ripam Séquanæ, ubi prima Carmelitárum ſedes fúerat, collocátis. ¶ Ipſo die celebrátur depoſítio beáti Yvónis Preſbyteri, à Clemente ſexto, inſtante Philippo Valéſio, inter Sanctos reláti, qui in Pariſienſi & Aurelianenſi Académiâ edoctus, Archidiáconi Rhedonenſis primùm, tum Epíſcopi Trecorenſis Officiális, ac demum Eccléſiæ Lohannecenſis rector factus, ſinguléri in páuperes affectu enítuit.

AD LAUDES, Commem. ſancti Yvonis, Ant. Fidúciam. ℣. Emitte. *Oratio*, Dómine Deus. xxxviij.

Die xxv.

In Feſto

SANCTI URBANI,

Papæ & Martyris.

Simplex.

Pridiè AD VESPERAS, à Capitulo, de Communi unius Martyris, vj. *Oratio*; Omnípotens. x.

AD NOCT. Lectiones duæ priores, de Script. occurrente; è tribus fiunt duæ, & ſic in omnibus Simplicibus, niſi aliter notetur.

Lectio iij.

SAnctus Urbánus Papa primus, vulgò créditur Romæ natus, patre Pontiáno, uno è procéribus Urbis. Sancto Callisto Románo Pontífici ſucceſſit, versùs finem anni ducentéſimi vigéſimi tértii, qui fuit ſecundus Impérii Alexandri Sevéri. Benevoléntiâ hujus príncipis Urbánus ſtudiósè uſus eſt, ut diſcipulórum Chriſti númerus augerétur, & límites regni ejus intrà Impérium Románum extenderentur. Attamen dùm ille imperátor ſummam rerum ténuit, commotiónes quædam populáres contigiſſe conſtat, nec defuére magiſtrátus & præfecti quorum malítiâ nonnulli martyrio coronarentur. Migrávit ad cœlum Urbánus anno Pontificátûs ſui ſéptimo, æræ vulgáris ducentéſimo trigéſimo. Sepultus fuit viâ Appiâ in cœmetério Prætextáti, qui aliquando ejus nómine deſignátus eſt. In quibusdam vetuſtis Eccléſiæ Románæ Sacramentáriis, & in novo ejuſdem martyrológio, honóres martyrii Urbáno decernuntur. Corpus ejus à ſancto Paſcháli Papa primo tranſlátum eſt anno octingentéſimo vigéſimo primo in Eccléſiam ſanctæ Cæcíliæ, in quâ ætáte Clementis octávi inventum fuit.

Die xxxi.

In Feſto

SANCTÆ MUNDANÆ,

Viduæ & Martyris.

Simplex.

Pridiè AD VESPERAS, à Capitulo ut in Communi SS. Mulierum. xlvij. *Oratio*, Deus, cujus grátia. l.

Lectio iij.

MUndána, nóbilis & pia fœmina, Cálabri nunc Calvíaci Diœcéſis Cadurcenſis nata, conjux fuit Labáni, & mater ſancti Sacerdótis Epiſcopi Lemovicenſis. Audito filii tùm Abbátis miráculo, quo leprósum mundáverat; deſiderans ejus veſtígia ſequi, viro ſuo perſuáſit, ut cunctam ſubſtántiâ Eccléſiæ & paupéribus tradentes, ſervoſque & vernáculos libertáte donantes, quod vitæ ſupereſſet, Deo conſecrárent. Mórtuo viro, Mundána in cæcitátem incidit. Cùm verò corpus beáti Sacerdótis Argentaci defuncti, Cálabrum deferrétur ſecundo flúmine Duránnio, ad littus deducta, viſum divínitùs recuperávit. Poſt multùm verò témporis ad ejus ſepulcrum cùm oráret, à bár-

regiónem vaſtántibus ob i implè mactáta eſt, & ſilium humáta, cujus ope a miráculà patráta ſunt. Ad ejus memóriam conſtructa viſitur Eccléſia prope ſpecum in quo pœniténtiam agébat.

FESTA JUNII.

Die I.

In Feſto ſANCTI CLARI, i Epiſcopi Albienſis & Martyris.

Semiduplex.

omnia de Communi unius tyris. vj. *Oratio*, Omni-ns. x.

idit AD VESPERAS, mmem. S. Flori, Episc. Elégit. ℣. Beátus. xviij. io, Deus, fidélium. xxj.

Lectio ij.

Larus recólitur in Aquitária Epiſcopus & Martyr. érrima eſt ejus memória terisque úrbibus Bituri-, Burdigalenſi, Auſcien-Toloſánæ & Albienſi Métii ſubjectis. Vidétur fuiſſe ex illis natiónum Epiſ-, qui nulli adhærentes ci- Chriſtum annuntiavé-, ducti zelo & Dei Spí- Hinc in plúribus locis rátur ut inſignis præco iniſter qui ibi Dei cul- promovendum curáve-Primus Albienſium Epiſs in díptycis Eccléſiæ litur, quæ tradunt eum bræ in Vascóniâ palmam yrii adeptum eſſe. Celeur ejus memória ad diem primam Júnii, non ſolùm Albigæ, ſed étiam in Eccléſiis Burdigalenſi, Auſcienſi, Lemovicenſi, Petrocorienſi, Sarlatenſi, præſertimque Lactorenſi.

Lectio iij.

Gloriántur Auſcienſis & Burdigalénſis civitátes à ſe reliquiárū ejus partem poſſidéri. Earumdem párticeps quoque eſt Eccléſia Albienſis, quas ex Burdigalénſi ſanctæ Eulaliæ Eccléſiâ obtentas, & thecâ argénteâ incluſas, Cárolus Albienſium Archiepiſcopus ſecundus, anno milléſimo ſexcentéſimo nonagéſimo tértio, Eccléſiæ ſuæ dono dedit, conſecráto in honórem ejuſdem ſancti Sacello. ¶ Hac étiam die ágimus memóriam ſancti Flori primi Lodovenſis Epiſcopi, ad cujus túmulum ad montem Indiciacum apud Arvernos primò conſtructum eſt monaſtérium; & deinde ædificáta civitas, nunc Epiſcopális, quæ ejus nómine nuncupátur.

AD LAUDES, pro Commem. S. Flori Episc. Ant. Ego. ℣. Elégit. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

VESPERÆ à Capitulo de SS. Pothino Episc. Blandinâ, Virg. &c. ut in Communi Martyrum. Oratio, Mártyrum tuórum. 331.

Fit Commem. S. Clari, Episc. & Mart. Ant. Juſtum. ℣. Poſuiſti. xij. *Oratio*, Omnípotens. x.

Deindè SS. Marcellini & Petri, Martyrum. Ant. Beáti. ℣. Multæ. xv. *Oratio*, Da nobis, omnípotens Deus, inter. 331.

Die ii.

In Feſto SS. Martyrum
POTHINI EPISCOPI,
Blandinæ Virg.
& Sociorum.
Semiduplex.

Omnia de Communi Martyrum, xij. additis quæ ſequuntur.

AD NOCT. Lectio j. de Scriptura occurrente; è tribus fit una.

Ex Epíſtola Eccleſiárum Viennenſis & Lugdunenſis, ad Eccléſias Aſiæ & Phrygiæ.

Euſeb. hiſt. Eccleſ. L. 5. C. 1.

Lectio ij.

Beatiſſimus Pothínus, Eccléſiæ Lugdunenſis Epíſcopus, nonagenário major, ob córporis infirmitátem vix ſpíritum trahens, ſed præ cupiditáte martyrii mirâ alacritáte ánimi firmátus, ad tribúnal trahebátur. Quò perlátus, proſequéntibus ipſum Magiſtrátibus civitátis, & universâ plebe váriis eum clamóribus impetente tanquam ipſe Chriſtus eſſet, egrégium édidit teſtimóniū, Interrogátus à Præſide quisnam eſſet Chriſtianórum Deus, reſpondit: Si dignus fúeris, cognosces. Poſt hæc inhumánè raptátus, & innúmeris plagis affectus eſt; cùm ii quidem qui própiùs aſtábant, cálcibus & pugnis illum contumelióśè appéterent; qui verò lóngiùs diſtábant, quidquid ad manum erat, in ipſum conjícerent; omnes dénique graviſſimi piáculi reos ſe exiſtimárent, niſi pro ſua quisque parte ei petulanter inſultárent. Quippe hoc modo injúriam deórum ſuórum ulturos ſe arbitrabantur. Exinde vix adhuc ſpirans, in cárcerem projectus eſt; tandemque poſt bíduum ánimam exhalávit. Matúrus verò neóphytus, & Sanctus Diáconus Viennenſis cum Blandína ancilla, & Attalo, ducti ſunt ad béſtias in amphitheátrum. Et Matúrus quidem ac Sanctus conſuéta illic flagrórum vérbera pertulérunt, & beſtiárum ipſos trahéntium morſus, ipſam poſtrémò férream cáthedram; cui ſuperpóſita Mártyrum membra cùm torrerentur, illórum nares moleſtiſſimus nidor implébat. Hi ergo máximo certámine perfuncti, tandem juguláti ſunt. Blandína autem ad palum ſuspenſa, béſtiis objecta eſt. Quæ cùm in crucis ſpéciem ſuspenſa cernerétur, Deoque intentiſſimè ſupplicáret, máximam alacritátem addébat certántibus; quippe qui ſub ſoróris perſónâ cérnerent illum qui pro ipſis crucifixus eſt. Cùmque nulla tunc béſtia corpus ejus attigiſſet, depóſita ex ſtípite, rurſus in cárcerem conjícitur, in áliud certámen reſerváta.

Lectio iij.

talus quoque cùm per mphitheátrum circum-tur, præcedente eum i, in qua latíno ſermóne m erat: Hic eſt Atta-riſtiánus; Præſes poſt-civem Románum eum nperit, redúci in cum jubet, litteris ad Cædatis de his qui inclúſi ntur. Ineunte ígitur ſo-apud nos mercátu, Prædúci jubet Mártyres ad al, tanquam in theatráli r eos pópulis oſtentans: ne illos dénuò interro-, quicumque cives Ro-eperti ſunt, cápite trun-réliquos trádidit béſtiis. um ingens glória acceſſit o per eos qui priùs qui-negáverant, tunc verò ebantur fidem. Quibus ni ſubjectis, Alexander ne Phryx, profeſſióne mé-, plures jam annos mo-in Gálliis, cùm illos ad onfeſſiónem nútibus hor-r, cunctis qui tribúnal ndabant, tanquam par-s videbátur. Inſtans ílli-ræſes interrogávit eum ſſet. Qui cùm Chriſtiá-e eſſe dixiſſet, irátus ju-m ad béſtias damnávit. die ígitur unà cum At-greſſus eſt; nam & hunc s béſtiis íterùm tradíde-mbo ítaque cùm ómnia ntórum génera in am-átro ſuſtinuiſſent, gládio ſi ſunt. Ultimo tandem culórum die, Blandína illáta eſt, unà cum Pónti-lescente quíndecim círciter annos nato. Et Pónticus quidem cuncta ſupplícia generóſè perpeſſus, emíſit ſpíritum. Beáta verò Blandína poſt flagra, poſt béſtias, poſt ſartáginem, retículo inclúſa, tauro objecta eſt, à quo diu in altum jactáta, tandem & ipſa inſtar víctimæ juguláta eſt.

¶ Item hâc ipsâ die, Diocletiáno & Maximiáno in Chriſtiános ſæviéntibus, pro Chriſti fide cápite truncáti ſunt Marcellínus Eccléſiæ Románæ Préſbyter, & Petrus Exorciſta, quorum laudes célebrat in cármine à ſe ſcripto ſanctus Dámaſus Papa, & quotídie nomen in Altáris ſacrifício commemorátur.

Oratio.

MArtyrum tuórũ Pothíni Pontíficis, Blandínæ vírginis, & Sociórum ſolémnia recenſentes; ſúpplices te, Dómine, deprecámur, ut in caritáte radicáti & fundáti, paſſiónes hujus témporis, amóre illíus glóriæ quæ revelanda eſt in nobis, invícto ánimo ſuſtinére valeámus; Per.

AD LAUDES, pro Commem. SS. Marcellini & Petri, Ant. Datæ ſunt. ℣. In æternum. xvij.

Oratio.

DA nobis, omnípotens Deus, inter hujus vitæ discrímina, contínuum grátiæ tuæ præsídium, qui ſanctis Martyribus Marcellíno & Petro fidei tuæ conſtántiam, ut hoſtem antíquum vincerént, contuliſti; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

VESP. à Capitulo, de ſancta Clotilde, ut in Communi ſanctarum Mulierum, xlvij. ℣. Averte. xlviij.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Sanctificátus eſt vir infidélis per mulíerem fidélem. 1. *Cor.* 7.

Oratio, Réſpice, quæſumus, Dómine. 333.

Pro Commemoratione S. Pothini & Sociorum, *Ant.* Datæ. ℣. In æternum. xvij. *Oratio*, Mártyrum tuórum. 331.

DIE III.

In Feſto

SANCTÆ CLOTILDIS, Reginæ. *Semiduplex.*

Omnia de Communi ſanctarum Mulierum, exceptis quæ hîc habentur propria.

Lectio ij.

CLotildis, Chilperíci regis fília, paréntibus à pátruo Gundobaldo Burgundiónum rege necátis, Clodovéo adhuc éthnico, ab ipſo Gundobaldo in cónjugem trádita eſt. Quæ cùm primogénitum peperiſſet, eum, tolerante magìs quàm approbante Clodovéo, baptizári juſſit. Cùm autem infantis, cui nomen impóſitum fúerat Ingoméres, in albis defuncti mortem ægrè ferret Clodoveus, ac baptiſmo imputáret, gráviter Clotildem objurgávit, áſſerens deos pátrios, ob contemptum núminis ſui irátos, ſibi filium eripuiſſe. At illa: Deo, inquit, omnipotenti, creatóri ómnium, grátias ago, qui me non uſquequáque judicávit indignam ut de útero meo génitum regno ſuo dignarétur aſcíre. Alterû fílium Regína cùm genuiſſet, hunc quoque baptizári vóluit; & appellátus eſt Clodoméres. Qui cùm ægrotáre cœpiſſet, affirmante rege fore ut idem ei quod fratri contíngeret, matris précibus convaluit.

Lectio iij.

AT Regína non ceſſabat hortári virum, ut, abjectâ idololatríâ, Deum verum cóleret. Sed ille ſuperſtitióni Francórum adhæſit; donec in expeditióne Alamánnica inclinátam cernens ſuórum áciem, monitórum cónjugis memor, auxílio Chriſti imploráto, de hóſtibus triumphávit. Cui apud Remos læta uxor occurrens, ubi órdinem rei geſtæ cognóvit, advocávit ſanctum Remígium, à quo Clodovéus fidem edoctus, baptizátus eſt, & chrísmate ſacro inunctus. Poſt mortem Clodovéi, Turónos ádiit Clotildis: ibique ad ſepulcrum ſancti Martini ſummâ pietáte réliquum vitæ exégit, pernox in vigíliis, eleemóſynis, aliiſque piis opéribus intenta, muníſica erga Eccléſias & Monaſtéria. Clodoméris in bello Burgúndico occíſi fílios, nepótes ſuos, Theodovaldum, Guntárium & Clodoaldum apud ſe educávit. Tandem plena diérum, Turónis migrávit ad Dóminum; & Paríſios inter pſalléntium choros tranſláta, ſepulta eſt à fíliis Childeberto & Clotário régibus ad latus Clodovéi, in ſacrário baſílicæ ſancti Petri, ubi corpus ſanctæ Genovéfæ quieſcit.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Cùm invocaſſet ómnium rectórem & Salvatórem Deum, convértit Deus ſpíritum regis. *Eſther* 15.

Oratio.

RÉſpice, quǽſumus, Dómine, ad Francórum benígnus impérium; & quibus per devótam ſanctæ Clotíldis inſtántiam donum fídei contulíſti, iiſdem nunc per ejus interceſſiónem tríbue ſincérum chriſtiánæ pietátis affectum; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Tu honorificéntia pópuli noſtri, quia feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum. *Judith.* 15.

DIE VI.

In Feſto

SANCTI NORBERTI, Epíſcopi. *Semiduplex.*

Pridiè AD VESPERAS, *à Capit. ut in Communi Pont.* xvij. *Oratio*, Da Eccléſiæ. 334.

Pro Commem. S. Claudii Epiſc. Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

Lectio ij.

NOrbertus Sanctis, Clíviæ óppido, in Diœcéſi Colonienſi, nóbili proſápiâ ortus, relictâ imperatóris aulâ, in Clerum aſcriptus eſt. Sacris Diaconátûs & Preſbytérii Ordínibus uno die initiátus contrà Cánones, (quâ de re véniam póſteà pétiit à Geláſio ſecundo) verbi Dei prædicatióni totum ſe dedit. Abdicátis beneficiis eccleſiáſticis quibus abundábat, & património paupéribus erogáto, auſteriórem vitam amplexus eſt. Innúmeros hæréticos ad fidem, peccatóres ad pœniténtiam, diffidentes ad concórdiam revocávit. Cùm eſſet Laudúni, à Bartholomæo Epíſcopo rogátus ne ab ipſius Diœcéſi diſcéderet, deſertum in ea locum qui Præmonſtrátus dicebátur, ſibi delégit; ex quo totus Ordo, quem ibi ſub régula ſancti Auguſtíni inſtítuit, nomen accépit. Ad Magdeburgenſem Archiepiſcopátum póſteà raptus, eccleſiáſticam diſciplínam, præſertimque ſacrórum miniſtrórum cœlibátum conſtanter propugnávit. Remis in Concílio Innocéntium ſecundum egrégiè adjúvit; & Romam cum áliis Epíſcopis profectus, ſchiſma Petri Leónis compreſſit, Innocéntio ſuæ Sedi rédditо. Exactis in pontificátu annis ferè octo, ábiit ad Dóminum anno milléſimo centéſimo trigéſimo quarto; huncque Gregórius décimus-tértius anno milléſimo quingentéſimo octogéſimo ſecundo in Sanctórum órdinem rétulit.

De ſancto Claudio.

Lectio iij.

CLáudius Veſuntionenſis Epíſcopus ſubſcripſit concílio Epaonenſi, anno Chriſti quingentéſimo décimo ſéptimo, & Concílio Lugdunenſi, anno ſequenti: in quibus multa circa diſciplínam eccleſiáſticam egrégiè ſancíta ſunt. Cùm ſedem per annos ſeptem ſummâ cum laude tenuiſſet,

abdicáto Epiſcopátu, ad Jurenſe monaſtérium ſe cóntulit, ubi monáſtici inſtitúti régulam amplexus eſt. Injurióſo illíus cœnóbii ſanctíſſimo Abbáte vitâ functo, ómnium votis expetítus, in ejus locum ſuffectus eſt. Cui monaſtério per annos quinquaginta deinceps præfuiſſe tráditur. Dénique longa vitæ ſpátia emenſus, & méritis plenus ábiit ad Dóminum, anno Chriſti quingentéſimo octogéſimo primo. Corpus ejus in Jurenſi monaſtério ſepultum eſt, & usque nunc incorruptum & íntegrum ſervátur in eódem monaſtério, quod ob ejus ſanctitátis celebritátem à ſéculis áliquot ſancti Cláudii nomen óbtinet, quodque anno millémo ſeptingentéſimo quadragéſimo primo in Eccléſiam Cathedrálem verſum eſt.

Oratio.

DA Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, ut mérita ſancti Epíſcopi Norberti pietátem tuam pro ipſa ſemper exórent, & fructum in nobis labórum ejus cuſtódiant; Per Dóminum.

AD LAUDES, pro Commem. S. Claudii, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxij. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

DIE XI.

In Feſto

SANCTI BARNABÆ, APOSTOLI.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 1. D. MUltitúdinis credéntium erat cor unum & ánima una: nec quiſquam eórum quæ poſſidébat, áliquid ſuum eſſe dicébat. *Act.* 4.

Ant. 6. F. Erant illis ómnia commúnia; & virtúte magnâ reddébant Apóſtoli teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti Dómini noſtri. *Act.* 4.

Ant. 1. a. Grátia magna erat in ómnibus illis, neque quiſquam egens erat inter illos. *Act.* 4.

Ant. 5. a. Quotquot poſſeſſóres agrórum, aut domórum erant, vendentes afferébant prétia eórum quæ vendébant. *Act.* 4.

Ant. 8. G. Ponébant ante pedes Apoſtolórum: dividebátur autem ſingulis, prout cuíque opus erat. *Act.* 4.

Capitulum. Deuter. 33.

QUi dixit patri ſuo, & matri ſuæ: Néſcio vos; & frátribus ſuis: Ignóro vos; & neſciérunt fílios ſuos, hi cuſtodiérunt elóquium tuum, & pactum tuum ſervavérunt.

℟. Omnis qui relíquerit domum, vel fratres, aut ſoróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, * Céntuplum accípiet, & vitam ætérnam poſſidébit. ℣. Si déderit homo omnem ſubſtántiam domûs ſuæ pro dilectióne, quaſi nihil deſpíciet eam. * Céntuplum. Glória Patri. * Céntuplum. *Matth.* 19. *Cant.* 8.

Hymnus.

CŒlo datur quiéſcere,
Terris relictis, Bárnaba:
Solemnis hæc affert tuis
Finem dies labóribus,

n propter, agro vén-
ro,
aducas déſertis,
rependens fœnore
dus ipſe ſit tuus.
acra per jejúnia,
ſlicas inter preces,
e ſancto Spíritu,
creáris núntius.
non adis mundi plagas,
abórum párticeps!
es ambo ſpíritus,
a junxit cáritas.
m vestra gens Christi
lem
bellis répulit,
ſitantes bárbaris
is illam géntibus.
Chriſte, noſtris ſe tuum
icem offert méntibus,
ne noctis ſuæ
e donum réſpuant.
ſit & trino Deo
ia laus, ſummum decus,
te qui nos ad ſuæ
vocávit glóriæ.
men.
leátus qui intélligit ſu-
énum & páuperem:
die mala liberábit eum
ius. *Pſ.* 40.
Magnificat. *Ant.* 4. E.
qui cognominátus eſt
ias ab Apóſtolis, cùm
t agrum, véndidit eum,
lit prétium, & póſuit an-
s Apoſtolórum. *Act.* 4.
io, ut infrà ad Lau-

OFFICIUM NOCT.
t. Caput córporis Ecclé-
minum, * Veníte, ado-
Coloſſ. 1.
Pſ. 94. Veníte. 1.
mus, Supréme. *ut in*
uni Apoſtolorum, ij.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Bárnabas apprehenſum Saulum duxit ad Apóſtolos: & narrávit illis quómodò in via vidiſſet Dóminum, & quia locútus eſt ei. *Act.* 9.

Ant. 2. D. Quidam ex iis qui diſperſi fúerant à tribulatióne quæ facta fúerat ſub Stéphano, cùm introiſſent Antiochíam, loquebantur & ad Græcos, annuntiantes Dóminum Jeſum. *Act.* 11.

Ant. 1. *f.* Miſérunt Apóſtoli Bárnabam uſque ad Antiochíam; qui cùm perveniſſet, & vidiſſet grátiam Dei, gavíſus eſt. *Act.* 11.

℣. Ego in Dómino gaudébo, ℟. Et exultábo in Deo Jeſu meo. *Cant. Habac.* 3.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Bárnabas hortabátur omnes in propóſito cordis permanére in Dómino; * Quia erat vir bonus, & plenus Spíritu ſancto & fide. ℣. Mónita ſalútis dabat eis, & conſolabátur eos; * Quia erat. *Act.* 11. *Tob.* 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Cùm inveniſſet Bárnabas Saulum, perduxit Antiochíam; * Et annum totum converſáti in Eccléſia, docuérunt turbam multam: ita ut cognominarentur primùm Antiochíæ Diſcípuli, Chriſtiáni. ℣. Annuntiavérunt opus quod operátus es, Deus, in diébus eórum; * Et annum. *Act.* 11. *Pſ.* 43.

Poſt iij. Lect. ℟. Diſcípuli, prout quiſque habébat, propoſuérunt ſinguli in miniſtérium míttere habitántibus in Judæa

frátribus : quod & fecérunt, * Mittentes ad ſenióres † Per manus Bárnabæ & Sauli. ℣. Prædicátum eſt ut deferrent ſínguli prétium Dómino : lætatique ſunt cuncti, & ingreſſi contulérunt, * Mittentes. Glória. † Per manus Bárnabæ. *Act.* 11. 2. *Paral.* 24.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Erant in Eccléſia quæ erat Antiochíæ, Prophétæ & Doctóres, in quibus Bárnabas & Saulus. *Act.* 13.

Ant. 3. à. Miniſtrántibus illis Dómino, & jejunántibus, dixit illis Spíritus ſanctus : Segregáte mihi Saulum & Bárnabam in opus ad quod aſſumpſi eos. *Act.* 13.

Ant. 7. b. Jejunantes, & orantes, imponentesque eis manus, dimiſérunt illos. *Act.* 13.

℣. Dómini eſt aſſúmptio noſtra ; ℟. Locútus es in viſióne ſanctis tuis, Dómine. *Pſ.* 88.

Ex Commentário ſancti Joannis Chryſóſtomi in Acta Apoſtolórum.

Homil. 28. *in Cap.* 13.

Lectio iv.

BArnabas & Saulus ordináti ſimul exiérunt : & cùm veniſſent Salamínam, prædicábant verbum Dei in metrópoli Cypri. Per annum manſérunt Antiochíæ. Oportébat illò abíre, nec ſemper hîc ſedére. Majóribus opus habébant Doctóribus. Vide quómodò Seleúciæ non moras trahant, ſcientes à vicína civitáte multùm utilitátis accepiſſe Seleucienſes ; ſed illic étiam feſtínant ad ea quæ magis urgébant. Nam ut venérunt ad Metrópolim ínſulæ, Procónſulem emendáre ſtudébant. Quod autem non ex adulatióne dicátur, Erat enim Procónſule viro prudente, ex re ipſa diſce quómodò non multis ſermónibus opus habúerit, quómodò volúerit ipſos audíre. Et nihil quidem ad Magum dictum, donec ille occaſiónem daret. Quia enim álios attendentes vidébat, id unum ille in ſcopo habébat, ne Princeps perſuaderétur. Et cur non áliud ſignum fecit? Quia nullum huic par erat quod inimícum cáperet. Et ſtatim credit Proconſul; non ſimplíciter, ſed obſtupeſcens. Vidit enim non hîc verba dari, neque falláciis rem agi. Vide quantum doctrínæ amórem hábuit.

℟. Proconſul Sérgius Paulus, accerſítis Bárnabâ & Saulo, deſiderábat audíre verbum Dei ; ſed * Reſiſtébat illis Elymas magus, & cécidit in eum calígo. Proconſul autem cùm vidiſſet factum, crédidit, admírans ſuper doctrína Dómini. ℣. Póſuit Dóminus in eis verba ſignórum ſuórum, & prodigiórum in terra. * Reſiſtébat illis. *Act.* 13. *Pſ.* 104.

Lectio v.

RUrſus Pergen venientes prætercurrunt álias civitátes : nam ad Piſídiæ Metrópolim Antiochíam feſtinábant. Secúti ſunt autem eos multi Judæi, & pii ádvenæ, quos allocúti, perſuadébant eis ut manérent in grátia Dei. Viden-

m Judæi, repléti ſunt
contradicentes ac blaſ-
ntes. Hoc ipſos clarió-
lébat, quòd illi contra-
t. Cum fidúcia verò
es Bárnabas ac Paulus,
it : Vobis oportébat
a loqui verbum Dei ;
niam repéllitis illud, &
s vos judicátis æternâ
e convértimur ad Gen-
e dixit, Indigni eſtis ;
digni vos judicátis ;
onerósus ſermo eſſet.
erò repuliſtis illud, in-
m nos, (non enim in nos
télla veſtra vértitur)
timur ad Gentes. Multâ
a manſuetúdine hoc vér-
ſen dicunt, Derelínqui-
s, innuentes fieri poſſe
rterentur. Et hoc non
t veſtram contuméliam
eſt, ſic enim præce-
ſt nobis. Oportet adíre
: verùm hoc non à
ſed à vobis factum eſt,
nobis fieri oportébat.
im, inquit, præcépit
Dóminus : Póſui te in
Géntium, ut ſis in ſalú-
oc eſt, in cognitiónem
ad ſalútem, non ſim-
gentium, ſed ómnium
m.
Repléti zelo Judæi con-
bant his quæ dicebán-
blaſphemantes. * Tunc
nter Paulus & Bárnabas
nt : Vobis oportébat
n loqui verbum Dei ;
niam repéllitis illud, &
os vos judicátis æternæ
ecce convértimur ad
. ℣. Dedérunt húmerum
tem, & cervícem ſuam
induravérunt, nec audiérunt.
* Tunc. *Act.* 13. 2. *Eſdr.* 9.

Lectio vj.

NOn expectárunt ígitur, ſed vidérunt ímpetum. Judæi verò concitárunt mulíeres religióſas, & perſecutiónem excitavêre; id eſt, calumniáti ſunt Apóſtolos, de millibus eos accuſantes. Vidérunt ímpetum, & confugérunt ad civitátes Lycaóniæ, Lyſtram & Derben, & univerſam in circúitu regiónem, ubi étiam furórem ſuum exercére licébat illis. Vide Géntium ſimplicitátem, & Judæórum nequítiam. Opéribus declarábant Gentíles ſe dignos eſſe qui audírent: ſicque illos ob ſola ſigna honorábant. Alii ut deos colébant; álii ut perniciósos pellébant. Et álii quidem non modò prædicatióni non obſiſtébant; ſed étiam dicébant: Dii homínibus símiles deſcendérunt ad nos; Judæi verò ſcandalizabantur. Et vocábant, inquit, Bárnabam Jovem, Paulum verò Mercúrium. Mihi vidétur venerábilis aſpectu fuiſſe Bárnabas. Tentátio verò non módica ex immoderáto illo ſtúdio pródiit: verùm étiam hinc Apoſtolórum virtus oſténditur. Et vide quómodò ómnia Deo réferant. Hos & nos imitémur: nihil noſtrùm eſſe putémus; quando nec ipſa quidem fides noſtra eſt, ſed Dei.

℟. Diſſeminabátur verbum Dómini: & * Audientes Gentes gavíſæ ſunt, & glorificábant verbum Dómini; Judæi autem excitavérunt perſecutió-

nem in Paulum & Bárnabam, & ejecérunt eos de finibus ſuis. ℣. Ecce ego, dicit Dóminus, ecce ego ad gentem quæ non invocábat nomen meum; expandi manus meas totâ die ad pópulum incrédulũ. * Audientes Gentes. Glória. * Audientes Gentes. *Act.* 13. *Iſ.* 65.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Bárnabas & Paulus, excuſſo púlvere pedum, venérunt Icónium; & illic fiduciáliter agébant in Dómino, teſtimónium perhibente verbo grátiæ ſuæ. *Act.* 13 & 14.

Ant. 5. a. Cùm factus eſſet ímpetus Gentílium & Judæórum, ut contuméliis afficerent & lapidárent eos, confugérunt ad civitátes Lycaóniæ; & ibi evangelizantes erant. *Act.* 14.

Ant. 4. f. Sacerdos Jovis volébat ſacrificáre. Quod ubi audiérunt Bárnabas & Paulus, conſciſſis túnicis ſuis, vix ſedavérunt turbas, ne ſibi immolárent. *Act.* 14.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis, ſed nómini tuo da glóriam, ℟. Super miſericórdia tua & veritáte tua. *Pſ.* 113.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Matth. Homil. 34. *num.* 1.

POſtquàm Dóminus omnem curam à discipulórum ánimis ejécerat, ac ſignórum ſpectáculo muniérat, & quaſi férreos adamantinosque reddíderat, ſeculáribus ómnibus ſuperióres, & ab omni temporánea ſollicitúdine liberátos; demum illa prædicit mala quæ ipſos invaſúra erant, non ſolùm ea quæ paulòpoſt futúra, ſed étiam ea quæ poſt multum témporis erant eventúra, diu antè illos ad bellum præparans contra diábolum ſuſcipiendũ. Multa enim hinc bona emergébant. Primò, quòd ipſius præſciéntiæ vim agnóſcerent; ſecundò, quòd nemo ſuſpicári poſſet hæc mala ob doctóris imbecillitátem evenire; tértiò, ne ii qui hæc paſſúri erant, percellerentur, ſi hæc inexpectáta & præter ſpem accidiſſent; quartò, ne hæc crucis témpore audientes turbarentur.

℟. Bárnabas & Paulus exiliérunt in turbas, clamantes & dicentes: Viri, quid hæc fácitis? * Et nos mortáles ſumus, ſimiles vobis hómines, annuntiantes vobis ab his vanis converti ad Deum vivum qui fecit cœlum & terram. ℣. Omnes dii populórum, idóla; Dóminus autem cœlos fecit; * Et. *Act.* 14. 1. *Paral.* 16.

Lectio viij.

JAm verò ut intélligant novam eſſe hanc bellandi legem, & inauditum aciéi modum, cùm nudos mittat, unâ indútos túnicâ, ſine cálceis, ſine virga, ſine cíngulo vel perâ, quos ali jubet ab excipiéntibus, non hîc finem dicendi facit; ſed ſuam oſtendens ineffábilem poténtiam,

:Sic abeuntes óvium man-
dinem exhibére, etiamſi
ra lupos iníri, nec modò
ra lupos, ſed étiam in
io lupórum. Neque tan-
óvium manſuetúdinem ju-
abére, ſed étiam ſimpli-
em columbæ. Sic præſer-
neam oſtendam fortitúdi-
, cùm oves lupos vice-
, etiamſi in médio lupó-
ſint, & innúmeris mórſi-
acerentur, nec modò non
intur, ſed étiam lupos con-
int.

. Numquid non habémus
ſtátem manducandi & bi-
di, ſicut & céteri Apóſtoli?
ego ſolus & Bárnabas non
mus poteſtátem hoc ope-
di? Sed non uſi ſumus hâc
ſtáte, ne quod offendícu-
demus Evangélio. ℣. Dixit
inus ad Aaron: Pro offí-
acerdotáli accípies de his
ſanctificantur & obláta
: in ſanctuário cóme-
* An ego. 1. *Cor.* 9. *Num.*

Lectio ix.

[IJ]Ajus certè atque mirabí-
lius eſt voluntátem ad-
rariórum mutáre, animum-
transformáre, quàm illos
dere: & hæc cùm illi
decim eſſent tantùm, &
s orbis lupis eſſet plenus.
bescámus ígitur qui contra
entes quaſi lupi inimícos
dimus. Quámdiu enim
ſumus, víncimus; atque
innúmeris circúmdati lu-
, ſuperámus. Si verò lupi
iámur, víncimur: Paſtó-
quippe auxílio deſtitúimur.
enim ille lupos, ſed oves
paſcit. Tunc autem te re-
línquit, ac discédit, quia
non ſinis illum virtútem ſuam
oſténdere.

℟. Reverſi ſunt Bárnabas & Paulus per civitátes, confirmantes ánimas discipulórum, exhortantesque ut permanérent in fide, & * Quóniam per multas tribulatiónes oportet nos intráre in regnum Dei. ℣. Vos ſcitis quanta fécimus, & angúſtias quales vídimus; * Quóniam. Glória Patri. * Quóniam. *Act.* 14. 1. *Mach.* 13.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Euntes ibant & flebant, mittentes ſémina ſua: ℟. Vénient cum exultatióne, portantes manípulos ſuos. *Pſ.* 125.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. Barnabas & Paulus, cùm conſtituiſſent per ſíngulas Eccléſias Preſbyteros, & oraſſent cum jejunatiónibus, commendavérunt eos Dómino, in quem credidérunt. *Act.* 14.

Ant. 8. c. Cùm veniſſent Antiochíam, unde erant tráditi grátiæ Dei, in opus quod complevérunt, retulérunt quanta feciſſet Deus cum illis, & quia aperuiſſet Géntibus óſtiū fidei. *Act.* 14.

Ant. 6. F. Descendentes quidam de Judæa, docébant: Quia niſi circumcidámini, non poteſtis ſalvári. Facta eſt ergo disceptátio non mínima Paulo & Bárnabæ adversùs illos. *Act.* 15.

Ant. 1. a. Statútum eſt ut ascénderent Paulus & Bárna-

bas ad Apóſtolos : illi ergo deducti àb Eccléſia, pertranſibant narrantes converſiónem Géntium. *Act.* 15.

Ant. 4. d. Cùm veniſſent Jeroſólymam, ſuſcepti ſunt ab Eccléſia, & ab Apóſtolis, & à ſenióribus, annuntiantes quanta Deus feciſſet cum illis. *Act.* 15.

Capitulum. Act. 15.

TAcuit omnis multitúdo, & audiébant Bárnabam & Paulum narrantes quanta Deus feciſſet ſigna & prodígia in Géntibus per eos.

Hymnus, Quem miſit. *ut in Communi*, vj.

℣. Annúntient nomen Dómini, & laudem ejus in Jerúſalem, ℟. In conveniendo pópulos in unum. *Pſ.* 101.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. *D.* Jacóbus, Cephas & Joannes dextras dedérunt mihi & Bárnabæ ſocietátis ; ut nos in Gentes, ipſi autem in circumciſiónem : tantùm ut páuperum mémores eſſemus. *Gal.* 2.

Oratio.

DEus, qui beátum Bárnabam plenum fide & Spíritu ſancto ad opus converſiónis Géntium aſſúmere dignátus es : concéde propítius, ut mémores labóris & caritátis ejus, dignè Evangélio Chriſti, quod prædicávit, converſári mereámur ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.... in unitáte ejuſdem Spíritûs.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Bárnabas & Paulus.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Cùm veniſſent.

Capitulum Rom. 9.

GEntes quæ non ſectabantur juſtítiam, apprehendérunt juſtítiam ; juſtítiam autem quæ ex fide eſt. Iſrael verò ſectando legem juſtítiæ, in legem juſtítiæ non pervénit. Quare? Quia non ex fide, ſed quaſi ex opéribus.

℟. *br.* Elégit nobis Dóminus * Hæreditátem ſuam. Elégit. ℣. Subjécit pópulos nobis * & gentes : * Hæreditátem. Glória. Elégit. *Pſ.* 46.

℣. In conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam : ℟. Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ. *Pſ.* 97.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Deſcendentes.

Capitulum. Galat. 2.

SUbintroiérunt falſi fratres exploráre libertátem noſtram quam habémus in Chriſto Jeſu, ut nos in ſervitútem redígerent, quibus neque ad horam céſſimus ſubjectióne, ut véritas Evangélii permáneat apud vos.

℟. *br.* Iníquè non égimus * In teſtamento tuo, Dómine. Iníquè. ℣. Et non receſſit retro * cor noſtrum, * In teſtamento. Glória. Iníquè. *Pſ.* 43.

℣. Confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia Dómini, ℟. Et véritas ejus manet in ætérnum. *Pſ.* 116.

AD NONAM.

Ant. 4. d. Cùm veniſſent.

Capitulum. 2. Cor. 4.

ABdicámus occulta dedécoris, non ambulantes in aſtútia, neque adulterantes verbum Dei ; ſed in manifeſtatióne veritátis commendan-

oſmetipſos ad omnem
iéntiam hóminum co-
Deo.

br. In Deo * Laudábi-
:otâ die. In Deo. ℣. Et
mine tuo * confitébimur
culum. * Laudábimur.
a. In Deo. *Pſ.* 43.

Narrantes laudes Dómi-
: virtútes ejus, ℟. Et mi-
a ejus quæ fecit. *Pſ.* 77.

II. VESPERAS.

PLácuit Apoſtolis & ſe-
nióribus viros mitte-
tiochíam cum Paulo &
ba, ſcribentes per manus
ı. *Act.* 15.

. 3. c. Descendérunt An-
am ; & congregátâ mul-
ne, tradidérunt epiſto-
quam cùm legiſſent, ga-
ınt ſuper conſolatióne.
15.

t. 7. c. Paulus & Bárna-
morabantur Antiochíæ,
tes & evangelizantes
liis plúribus verbum Dó-
Act. 15.

t. 6. *C.* Dixit ad Bár-
n Paulus : Revertentes
nus fratres, quibus præ-
mus verbum Dómini.
15.

t. 2. D. Bárnabas, as-
o Marco, navigávit in
m ; Paulus verò, electo
perambulábat Syriam.
15.

itulum. 2. Cor. 2.
Eo grátias qui ſemper
riumphat nos in Chriſto
& odórem notitiæ ſuæ
eſtat per nos in omni lo-

nnus, Cœlo datur, *ut in*
peris, 334.

℣. Dediſti nos tanquam oves
escárum ; ℟. Et in géntibus
disperſiſti nos. *Pſ.* 43.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D.
Bárnabas & Paulus tradidérunt
ánimas ſuas pro nómine
Dómini noſtri Jeſu Chriſti.
Act. 15.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE XVI.

In Feſto

SANCTI ILPIDII,

Martyris.

Semiduplex.

Oratio, Adeſto. x.

Lectio ij.

ILpidius ſeu Ilfridius Gábalus
amplexus Chriſti fidem, ſe
uſque in finem ſervum fidélem
probávit. Tunc témporis, in
Chriſtiános ſæviébant Valeriánus
& Galiénus. Ipſe autem
condendis ſanctórum Mártyrū
relíquiis óperā dabat. Permultos
in his, omnique óperum juſtítiæ
génere annos egit. Sed
jam ſenex, finemque ſuum
próximum ſéntiens, etſi príſtinum
adoleſcéntiæ robur divínitùs
ipſi rédditum viderétur,
ſua ómnia paupéribus
erogávit, & in ſpecum, juxtà
Eláveris ripam, in vigíliis,
jejúniis, & précibus Dóminum
ſuum expectatúrus, ſe
recépit. Inter ália Dei dona,
grátiam habébat curatiónum.
Utebátur dono Dei, tam ad
lucrifaciendas ánimas, quàm
ad ſananda córpora : ejuſque
conſíliis augebátur in dies númerus
Evangélio credéntium.
Quod ut compertum habuérunt
tyranni, biénnio poſt receſſum
ejus, è ſpecu eductum,

& per ómnia fruſtrà tentátum, ut Chriſtum negáret, morti tandem addixérunt.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi. *Serm.* 129. *Lectio iij.*

QUóniam hódie in natáli ſancti Mártyris convénimus, in quo miro certámine de diábolo triumphávit: & quia nobis virtútum ſuárum glorióſum relíquit exemplum: ídeò exultáre nos cónvenit & lætári. Natálem ergo ſanctórum cùm audímus, Caríſſimi, nolíte putáre illum dici, quo naſcuntur in terram de carne; ſed de terrâ in cœlum, de labóre ad réquiem, de tentatiónibus ad quiétem, de cruciátibus ad delícias, non fluxas, ſed fortes & ſtábiles & æternas, de mundánis rísibus ad corónam, ad glóriam. Tales natáles dignè Mártyrum celebrantur.

DIE XIX.
In Feſto
SS. GERVASII
& PROTASII, Martyrum.

Duplex-minus.

[IN CIVITATE & PAROCH. *Solemne-minus.*]

Omnia de Communi Martyrum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Epíſtola ſancti Ambróſii Epíſcopi, ad Marcellínam ſorórem. *Epiſt.* 22.

Lectio iv.

PRíncipes pópuli quos álios niſi ſanctos Mártyres æſtimáre debémus, quorum jam in númerum diu antè ignoráti Protáſius Gervaſiuſque proſiruntur, qui ſtérilem Martyribus Eccléſiam Mediolanenſem, jam plurimórum Matrem filiórum lætári paſſiónis própriæ fecérunt & títulis & exemplis? Grátias tibi, Dómine Jeſu, quòd hoc témpore tales nobis ſanctórum Mártyrum ſpíritus excitaſti, quo Eccléſia tua præſídia majóra desíderat.

Lectio v.

COgnoſcant omnes quales ego propugnatóres requíram, qui propugnáre poſſint, impugnáre non ſóleant. Hos ego acquiſívi tibi, plebs ſancta, qui proſint ómnibus, némini nóceant. Tales ego ámbio defenſóres, tales mílites avéo, hoc eſt, non ſǽculi mílites, ſed mílites Chriſti. Sanctórum Mártyrum cognitiónem quam illi amiſérunt, nos adepti ſumus. Eruuntur nóbiles relíquiæ è ſepulcro ignóbili; oſtenduntur cœlo trophæa; ſánguine túmulus madet; appárent cruóris triumphális notæ; inviolátæ relíquiæ loco ſuo & órdine repertæ; avulſum húmeris caput.

Lectio vj.

NUnc ſenes répetunt audiſſe ſe aliquandò horum Mártyrum nómina, titulumque legiſſe. Perdíderat cívitas ſuos Mártyres, quæ rápuit aliénos. Et ſi hoc Dei munus eſt, tamen grátiam quam tempóribus ſacerdótii mei Dóminus Jeſus tríbuit, negáre non poſſum: & quia ipſe martyr eſſe non méreor, hos vobis Már-

quiſivi. Succédant
riumphâles in locum
tus hóſtia eſt : ſed
altáre, qui pro óm-
ſus eſt ; iſti ſub al-
illíus redempti ſunt

I. NOCTURNO.

ncti Evangélii ſecun-
lùm Lucam.

vij. Cap. 21.

émpore : Dixit Jeſus
lis ſuis : Cùm audiéri-
& ſeditiónes, nolíte
oportet primùm hæc
d nondum ſtatim fi-
liqua.

a ſancti Gregórii
Papæ.

in Evang. Paulò poſt medium.

la natálem Mártyrum
diernâ die cólimus,
atres mei, nequáquã
úte eórum patiéntiæ
e extráneos debémus.
adjuvante nos Dómi-
tem patiéntiæ ſerváre
mus, & in pace Ec-
imus, & tamen Mar-
nam tenémus. Duo
nt Martyrii génera,
mente, áliud in men-
t actióne. Itaque eſſe
póſſumus, etiamſi
o percutiéntium tru-
mori quippe à perſe-
martyrium in aperto
ferre verò contumé-
ntes dilígere, Marty-
n occulta cogitatió-

Lectio viij.

mus quotídiè verum
quod ante nos dictum
ſancta Eccléſia, ele-
ctórum flóribus plena, habet
in pace lília, in bello roſas.
Sciendum prætéreà eſt quod
tribus modis virtus patiéntiæ
exercéri ſolet. Alia namque
ſunt, quæ à Deo, ália quæ ab
antíquo adverſário, ália, quæ
à próximo ſuſtinémus. A pró-
ximo namque perſecutiónes,
damna, contumélias ; ab an-
tíquo adverſário tentamenta ;
à Deo autem flagella tolerá-
mus.

Lectio ix.

SEd in his ómnibus tribus modis vigilanti óculo ſemetipſam debet mens circumſpicere, ne contrà tentamenta adverſarii ſeducátur ad delectatiónem vel conſenſum delicti ; ne contrà flagella Opíficis ad exceſſum prórųat murmuratiónis. Perfectè enim adverſárius víncitur, quando mens noſtra, & inter tentamenta ejus ad delectatiónem, atque conſenſum non tráhitur, & inter contumélias próximi, cuſtodítur ab ódio, & inter flagella Dei compéſcitur à murmuratióne.

Oratio.

MArtyrum tuórum, Dómine, Gerváſii & Protáſii palmas ánnuâ celebratióne venerantes ; ſúpplices te rogámus, ut quos cœleſti glóriâ ſublimaſti, nobis pérpeti ſuffrágio concédas ſubvenire ; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

AD VESPERAS, ſit Commem. ſancti Romualdi, Abbatis. Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxix. *Oratio*, Da nobis, quæſumus. 344.

Die xx.

In Feſto

SANCTI ROMUALDI,

Abbatis.

Simplex.

Lectio iij.

ROmualdus Camaldulenſis Inſtitúti auctor, Ravennæ nóbili génere natus, adoleſcens in propinquum Claſſenſe monaſtérium ſeceſſit. Deinde verò ad Marínum ſeverióre disciplínâ célebrem virum ſe cóntulit, ut ad arctam & ſublímem perfectiónis viam eo duce uterétur. Quâ vivendi ratióne, Sérgium patrem, multoſque illuſtres viros, ac præter céteros Urſéolum Venetiárum Ducem, & Gradénicum nóbilem Vénetum, ad húmiles éremi caſas adduxit. Póſteà venit in Gálliam Narbonenſem, ad monaſtérium ſancti Michaélis de Cuſáno, cum Urſéolo, Gradénico & Maríno, ſecútus Varínum Abbátem, qui ex Aquitánia in Itáliam peregrinatiónem ſuſcéperat: ibique cùm in ſolitúdine prope ejus monaſtérium annos plures exegiſſet, mórtuo Urſéolo, in Itáliam cum sóciis reverſus eſt, ubi reſtítuit ac miríficè propagávit eremíticam disciplínam. Dénique, exactis in ſumma vitæ aſperitáte plúribus annis, quiévit circa annum Chriſti milléſimum vigéſimum-ſéptimum. Quinquénnio pòſt data eſt Mónachis ab Apóſtolica Sede licéntia altáris ſuper corpus ejus conſtruendi, qui erat eo témpore canonizandi ritus. Ejus vitam ſcripſit ſanctus Petrus Damiáni, Cardinális.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Deus noſter, beáti Abbatis Romualdi interceſſiónibus ſublevári: ut per quem ſervis tuis perfectiónis evangélicæ documenta donaſti, per eum nobis ſubsídia perpétuæ ſalútis impendas; Per Dóminum.

Die xxi.

In Feſto

SANCTI RADULPHI,

Episcopi. *Simplex.*

Oratio, Deus, qui pópulis. xxj.

Lectio iij.

RAdulphus patre Cadurcórum Cómite & Ayguâ matre natus, Bertranno viro Religióſo inſtituendus tráditur, quo doctóre in lítteris & pietáte magnos hábuit progreſſus. Agiulfo Epíſcopo Bituricenſi ſuffectus, hanc Eccléſiam ſinguléri ſapiéntiæ ac virtútis laude ſic adminiſtrávit, ut à cunctis Pater Pátriæ vocátus ſit. Plura cóndidit monaſtéria, mulíerum unum apud Saraſíacum, in território Cadurcenſi, cujus devóta Imména ejus ſoror Abbatiſſa fuit. Váriis intérfuit Concíliis, Tullenſi præſertim, in quo judex electus eſt cum Remígio Lugdunenſi, aliiſque præſúlibus in cauſa Wenilónis Senonenſis Epíſcopi. Vária de rebus Eccleſiáſticis édidit capítula, in quibus Paſtóris óptimi doctrína, vigilántia & zelus elúcent. Multis piè functus labóribus, óbiit anno octingentéſimo ſexagéſimo

Basilica ſancti Urſi-
ticas ſepultus eſt.
RÆ de Pſaltério. A
S. Paulino, ut in Com-
ificum. xviij. *Oratio*,
omnia pro te relin-
346.

I E XXII.
In Feſto
I PAULINI,
Semiduplex.

Lectio ij.

us, conſulári & pa-
génere natus, He-
n Santónia, pátrio
ad Garumnam flú-
d procul à Burdé-
tóricis & poéticis
Auſónio inſtitútus
ónio peramplo po-
in ipſo juventútis
ulátum conſecútus,
piam ac locúple-
rem uxórem duxit,
t longa vota fílius
ánia, quò cum uxó-
ótia profectus fúe-
s éſt, qui ſub octá-
rtu diem Complúti
ca annum vitæ ſuæ
n-octávum à Del-
rdegalenſi Epíſcopo
, relictâ cognatió-
iſpániam ſoli Deo
rédiit, Theráſiâ à
ſito non diſſentien-
um virtus ejus laté-
oſſet, Barcínone,
um multitúdinis ím-
e Natális Dómini
m ſe ordinári à
rcinonenſi Epíſco-
eſt, eâ tamen lege
e Barcinonenſi non
, in ſacerdótium
ómini, non in lo-
ſiæ conſecrátus.

Lectio iij.

Inde, poſt facultátes, étiam conjugáles, in Gállia potiſſimùm paupéribus erogátas, in Itáliam profectum, ut Nolæ, juxta quam prædium ipſi erat, ad túmulum ſancti Felícis réliquum vitæ Deo ſervíret, ſanctus Ambróſius Clero ſuo aſcríbere vóluit; ut, etſi diverſis in locis dégeret, ipſíus preſbyter cenſerétur. Romæ, multórum de Clero invídiâ laborávit. Nolæ dénique poſtquàm per ſéxdecim annos mónachi vitam egiſſet, ejuſdem civitátis Epiſcopátum ſuſcípere coactus eſt. Vaſtántibus póſteà Nolam Gothis, Paulínus ex opulentiſſimo dívite, ut ſanctus Auguſtínus ſcribit, voluntáte paupérrimus, & copioſiſſimè ſanctus, cùm ab eis tenerétur, ſic in corde ſuo precabátur: Dómine, non excrúcier propter aurum & argentum; ubi enim ſint ómnia mea tu ſcis. Tandem cùm láterum dolóre correptus eſſet, cubículum in quo jacébat, terræ motu contrémuit; ac pauló pòſt ánimam Deo réddidit, anno ſalútis quadringentéſimo trigéſimo primo. Multa eleganter ſcripſit vérſibus & solútâ oratióne. Hunc ſanctus Martínus diſcípulis imitandum proponébat, ſuumque ſéculum felix judicábat tantæ fídei virtútiſque documento. Hunc & ſanctus Hierónymus ferventiſſimæ fídei preſbyterum, beátus autem Euchérius Lugdunenſis peculiáre Gálliæ exemplum, ac ubérrimum eloquéntiæ fontem appellábat.

Oratio.

DEus, qui ómnia pro te relinquéntibus, in hoc ſéculo céntuplum, & in futúro vitam æternam promiſiſti: concéde propítius, ut ſancti Pontíficis Paulíni veſtígiis inhærentes, peritúra contemnámus, & ad ſola manſúra ſuſpirémus; Per Dóminum.

Die xxiii.

In Vigilia Nativitatis S. JOANNIS BAPTISTÆ.

Simplex.

Officium de Feria occurrente, exceptis quæ ſequuntur.

AD NOCT. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Duo ℟℟. *priora de Tempore.*

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 1.

FUit in diébus Heródis regis Judææ, Sacerdos quidam, nómine Zacharías, de vice Abía; & uxor illíus de filiábus Aaron, & nomen ejus Elízabeth. Erant autem juſti ambo ante Deum. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Comment. in Luc. Lib. 1. *§* 15 *&* 16.

DOcet nos Scriptúra divína non ſolùm mores in iis qui prædicábiles ſunt, ſed étiam parentes oportére laudári; ut véluti transmiſſa immaculátæ puritátis hæréditas in iis quos vólumus laudáre, præcellat. Quæ enim ália inténtio hoc loco ſancti Evangeliſtæ, niſi ut ſanctus Joannes Baptiſta nobilitétur paréntibus, miráculis, móribus, múnere, paſſióne? Sic étiam ſancti Sámuel mater Anna laudátur: ſic Iſaac à paréntibus nobilitátem pietátis accépit, quam póſteris derelíquit. Sacerdos ítaque Zacharías, nec ſolùm ſacerdos, ſed étiam de vice Abía, id eſt, nóbilis inter ſuperióres famílias. Et uxor, inquit, ejus de filiábus Aaron. Non ſolùm ígitur à paréntibus, ſed étiam à majóribus ſancti Joannis nobílitas propagátur; non ſæculári poteſtáte ſublímis, ſed religiónis ſucceſſióne venerábilis. Tales enim majóres habére débuit prænúntius Chriſti, ut non repentè conceptam, ſed à majóribus acceptam, & ipſe infúſam jure natúræ prædicáre fidem Domínici viderétur adventûs.

℟. Ne tímeas, Zacharía; quóniam exaudíta eſt deprecátio tua: & * Uxor tua Elízabeth páriet tibi fílium, & † Vocábis nomen ejus Joannem. ℣. Dixit Deus: Benedícam uxóri tuæ, & ex illa dabo tibi fílium cui benedictúrus ſum: * Uxor. Glória. † Vocábis. *Luc.* 1. *Gen.* 17.

Poſt Antiph. ad Benedictus. *quæ ſumitur ex Pſalterio, dicuntur Preces flexis genibus.*

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat; & beáti Joannis præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædixit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium, &c.

Deinde fiunt Commemorationes communes.

AD HORAS, Preces flexis genibus.

DIE XXIV.

IN NATIVITATE OANNIS BAPTISTÆ.

SOLEMNE-MINUS.

VESPERIS.
i *de Feria ; & ſic in* gio.
'Um ſacerdótio fun-
gerétur Zacharías in
icis ſuæ, appáruit illi
Dómini ſtans à dex-
ris incenſi. *Luc.* 1.
5. a. Ne tímeas, Za-
xaudíta eſt deprecátio
uxor tua Elízabeth
bi fílium. *Luc.* 1.
l. Vocábis nomen ejus
n : & erit gáudium tibi
itio ; & multi in nativi-
gaudébunt. *Luc.* 1.
5. a. Vinum & síceram
et ; & Spíritu ſancto
ur adhuc ex útero ma-
. *Luc.* 1.
4. *D.* Multos filiórum
onvertet ad Dóminum
pſórum, & præcédet
Dómino plebem perfe-
uc. 1.
tulum. Malach. 4.
: ego mittam vobis
am Prophétam, ánte-
éniat dies Dómini ma-
horríbilis ; & conver-
patrum ad fílios, & cor
a ad patres eórum : ne
éniam, & percútiam
anathémate.

℟. Erit magnus coram Dómino : * Et ipſe † Præcédet ante Dóminum in ſpíritu & virtúte Elíæ, ut convertat corda patrum in fílios, & incrédulos ad prudéntiam juſtórum. ℣. Scriptus eſt Elías in judíciis témporum lenire iracúndiam Dómini, conciliáre cor patris ad fílium, & reſtitúere tribus Jacob : * Et. Glória. † Præcédet. *Luc.* 1. *Eccli.* 48.

Hymnus.

Chriſte, prolapſi reparátor orbis,
Ut tuum caſto celebrémus omnes
Ore Baptiſtam, máculas profáni
Elue cordis.
Hunc paratúrum Dómino ſequenti
Sémitam priſci cecinêre vates :
Vátibus cunctis fuit ipſe major,
Júdice Chriſto.
Hic & inclúſus genitrícis alvo
Sentit exultans Dóminum latentem ;
Jamque cœleſti trépidat veníre
Obvius Agno.

Quid fide pendes dúbiâ, Sacerdos?
Muta torpébit tibi vox: at infans
Prótinus naſcens pátriæ reſolvet
Víncula linguæ.
Quin repromiſſam, ſúbitus Prophéta,
Cernis humáno géneri ſalútem;
Núntias pacem, reſeraſque fatis
Grándibus ora.
Gaudet admírans pópulus ſtupetque:
Quis puer, clamant, erit iſte, cujus
Se ſtatim prodit manifeſta tantis
Glória ſignis?
Laus ſit ætérnæ ſua Trinitáti,
Quæ novam mundo paritúra lucem,
Prævium Soli vóluit Joannem
Súrgere ſidus. Amen.

℣. Suſcepiſti me, Dómine, de útero matris meæ: ℟. Confitébor tibi, quia mirabília ópera tua. *Pſ.* 138.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Dixit Zacharías ad Angelum: Unde hoc ſciam? Et reſpondens Angelus, dixit: Ecce non póteris loqui usque in diem quo hæc fiant, pro eo quòd non credidiſti verbis meis. *Luc.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum Dei à Joanne demonſtrátum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Exiit cunis pretióſus infans,
Munus excelſi: venit ut tenello
Córpori robur, nova ditat intùs
Grátia mentem.
Jamque conventus fúgiens profános,
Hórridis blandâ procul urbe luſtris,
Mílitem Chriſto parat, innocentes
Sævus in artus.
Cinctus hirſúti ſpóliis camélli,
Arido vitam toleráre victu
Gaudet, inſulſas médicans agreſti
Melle locuſtas.
Scílicet, ſacrâ ſtimulante flammâ,
Pérfidam natus renováre gentem:
Ad patrum mentes revocábit olim
Corda nepótum.
Qui creat mundum, ſit honos Parenti:
Laus tibi compar, Reparátor orbis;
Æquus ambórum ſit honos per omne
Tempus Amóri. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *D.* Zacharías & uxor illíus Elízabeth erant juſti ante Deum, incedentes in ómnibus mandátis Dómini. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Non erat illis fílius, eò quòd eſſet Elízabeth ſtérilis, & ambo proceſſiſſent in diébus ſuis. *Luc.* 1.

Ant. 4. E. Et ecce Elízabeth concépit fílium in ſenectúte ſua; quia non erit hu-

apud Deum omne
Luc. 1.
ne multiplicabuntur
uberi, ℟. Et bene
erunt. *Pſ.* 91.
ct. de Script. occurr.
Lect. ℟. Concépit
, & occultábat ſe
quinque, dicens:
fecit mihi Dóminus
quibus reſpexit au-
ópprobrium meum inter
℣. Exaltábitur ſene-
in miſericórdia ube-
. *Luc.* 1. *Pſ.* 91.
j. Lect. ℟. Intrávit
domum Zacharíæ, &
Elizabeth; * Et fa-
ut audivit ſalutatió-
læ Elizabeth, exul-
ans in útero ejus.
niſti eum, Dómine,
ctiónibus dulcédinis.
. 1. *Pſ.* 20.
. *Lect.* ℟. Repléta eſt
ancto Elizabeth, &
it voce magnâ: Un-
ihi, ut véniat mater
nei ad me? * Ecce
vit in gáudio infans
neo. ℣. Experimento
ia benedíxerit mihi
pter te. * Ecce. Gló-
. † Exultávit in gáu-
1. *Gen.* 30.
. *NOCTURNO.*
. a. Elizabeth implé-
tempus pariendi, &
lium. *Luc.* 1.
. a. Audiérunt vicini
i ejus, quia magnifi-
nus miſericórdiam
illa; & congratula-
. *Luc.* 1.
. ℣. Venérunt cir-
e púerum; & mater

ejus dixit: Vocábitur Joannes. *Luc.* 1.

℣. O Dómine, quia ego ſervus tuus: ℟. Ego ſervus tuus, & filius ancillæ tuæ. *Pſ.* 115.

Sermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

Serm. 292. *de Nativ. S. J. B.*

Lectio iv.

NAtivitátis Joannis dies hodiernus tráditur, hódie celebrátur. Hoc majórum traditióne ſuſcépimus; hoc ad póſteros imitandâ devotióne transmíttimus. Quâ re pófitâ, occurrit quæſtio non prætereunda: Quare natálem, quo eſt ortus ex útero Joannes, pótiùs celebrámus, quàm cujúſlibet Apóſtoli, vel Mártyris, vel Prophétæ, vel Patriarchæ? Si interrogémur, quid reſpondébimus? Quantùm mihi vidétur, quantùm meárum vírium mediocritáti occurrit, hæc cauſa eſt: diſcípuli Dómini nati ſunt, & per ætátis acceſſum ad annos capacióres perducti, in diſcipulátum aſſumpti ſunt: illórum póſteà fides Dómino adhæſit, ſed nullíus illórum natívitas Dómino militávit. Recordémur & Prophétas; recolâmus Patriarchas: nati ſunt hómines; ætátis acceſſu repléti Spíritu ſancto Chriſtum prophetavérunt. Nati ſunt, ut póſteà prophetárent. Joannis autem ipſa natívitas Dóminum Chriſtum prophetávit, quem conceptum ex útero ſalutávit.

℟. Innuébant patri ejus, quem vellet vocári eum. Et póſtulans pugillárem, ſcripſit: * Joannes eſt nomen ejus: & miráti ſunt

univerſi. ℣. Vocábitur nomen quod os Dómini nominábit. * Joannes. *Luc.* 1. *Iſ.* 62.

Lectio v.

HIc Joannes non invenítur inter discípulos Dómini, ſed invenítur pótiùs discípulos habuiſſe cum Dómino. Quid eſt hoc? Quid eſt iſte homo? Homo tantus: quis homo tantus? Tamen non ſequebátur inter discípulos Dóminum, & ſequebantur eum discípuli: abſit ut dicam contra Dóminum, ſed tamen quaſi extra Dóminum. Discípulos habébat Chriſtus, discípulos habébat Joannes: docébat Chriſtus, docébat Joannes. Quid jam dicam? Baptizábat Joannes, baptizábat Chriſtus. Plus hîc de baptismo dico: à Joanne baptizátus eſt Chriſtus. Magna jam eminére cauſa cœpit, quâ fúerat & Chriſtus à Patre mittendus, & Joannes à Chriſto præmittendus. Prior miſſus eſt Joannes; ſed ſicut ab obſequéntibus antecéditur judex. Poſtérior homo creátus eſt Chriſtus; ſed Joannem creávit Deus Chriſtus.

℟. Apertum eſt íllicò os Zacharíæ, & replétus eſt Spíritu ſancto; & prophetávit, dicens; Tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis; * Præíbis enim ante fáciem Dómini paráre vias ejus. ℣. Noli dícere: Puer ſum, dixit Dóminus; quóniam ad ómnia quæ mittam te, ibis: * Præíbis. *Luc.* 1. *Jerem.* 1.

Lectio vj.

ERat ígitur Joannes homo perfectus quidem, & cujus tanta grátia commendáta eſt, ut ipſe de illo Dóminus díceret: In natis mulíerum nemo exurrexit major Joanne Baptiſtâ. Iſte ergo tam magnus agnoscit Dóminum in parvo magnum: agnoscit homo eum qui vénerat homo Deus. Si enim in natis mulíerum, hoc eſt, in homínibus, nemo exurrexit major Joanne Baptiſtâ; quisquis Joanne plus eſt, non tantùm homo, ſed & Deus eſt. Débuit ergo tantus iſte & discípulos próprios habére, & cum discípulis ſuis magiſtrum ómnium Chriſtum cognóſcere. Quod enim eſt majus teſtimónium veritátis, quàm ſe humiliando eum agnóſcere, cui æmulando póterat invidére? Putári Chriſtus pótuit, & nóluit. Dixérunt hómines, cùm fallerentur in eo: Num fortè hic eſt Chriſtus? Reſpondit ille quod non erat, ut manéret quod erat. Inde quippe Adam lapſus pérdidit quod erat, quia id quod non erat uſurpávit.

℟. Puer crescébat, & confortabátur ſpíritu: * Et † Erat in deſertis usque in diem oſtenſiónis ſuæ ad Iſrael. ℣. Crevit puer, & benedixit ei Dóminus, cœpitque Spíritus Dómini eſſe cum eo; * Et. Glória. † Erat. *Luc.* 1. *Judic.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Factum eſt verbum Dómini ſuper Joannem in deſerto, & venit in omnem regiónem Jordánis, prædicans baptismû pœniténtiæ. *Luc.* 3.

Ant. 8. c. Ipſe Joannes habébat veſtimentum de pilis camelórum,

… zonam pellíceam
… ſuos; eſca autem
… cuſtæ, & mel ſyl-
… tth. 3.
… Vox clamantis
… Paráte viam Dó-
… ta in fortitúdine vo-
… , qui evangelízas
… Iſ. 40.
Dómini in virtúte:
… Dómini in magnifi-
… 28.
… ſecun-
… m Lucam.
… ij. Cap. 1.
… th impletum eſt
… pariendi, & pépe-
Et audiérunt vicíni
… ejus quia magnifi-
… inus miſericórdiam
illa; & congratula-
Et réliqua.
… ſancti Ambróſii
Epíſcopi.
… Lib. 2. n. 30.
… et Sanctórum edítio
… títiam plurimórum,
… ia commúne eſt bo-
… ítia enim commúnis
Et ídeò in ortu juſti
… æ inſigne præmít-
… grátia ſecutúræ vir-
… ltatióne vicinórum
… ate ſignátur. Pulcrè
… mpus quo fuit in útero
… , deſcríbitur, ne Ma-
… ntia taceátur; ſed
… létur infántiæ, eò
… éntiâ Dómini matris
… roborátur, qui in-
… pedimenta neſcívit.
… Evangélio nihil ſu-
… mus, niſi ortum ejus,
… m, exultatiónem in
… cem in deſerto. Ne-
… ullam infántiæ ſenſit
… ætátem, qui ſupra natúram, ſupra ætátem, in útero ſitus matris, à menſúra perfectæ cœpit ætátis plenitúdinis Chriſti.

℟. Fuit homo miſſus à Deo, cui nomen erat Joannes: * Non erat ille lux, ſed ut teſtimónium perhibéret de lúmine, ut omnes créderent per illum. ℣. Surrexit quaſi ignis, & verbum ipſius quaſi fácula ardébat. * Non. *Joan.* 1. *Eccli.* 48.

n. 31. *Lectio viij.*

Mirè ſanctus Evangeliſta præmittendum putávit, quòd plúrimi infantem patris nómine Zacharíæ appellandum putáverint, ut advertas matri non nomen alicújus diſplicuiſſe degéneris, ſed id ei ſancto infuſum Spíritu, quod ab Angelo antè Zacharíæ fúerat prænuntiátum. Et quidem ille mutus intimáre vocábulum fílii nequívit uxóri; ſed per prophetíam Elízabeth dídicit quod non didícerat à maríto. Joannes eſt, inquit, nomen ejus; hoc eſt, non nos ei nomen impónimus, qui jam à Deo nomen accépit. Habet vocábulum ſuum quod agnóvimus, non quod elégimus. Habent hoc mérita Sanctórũ, ut à Deo nomen accípiant; & bene ádditur: Quia nemo in cognatióne ejus vocabátur hoc nómine, ut intélligas nomen non géneris eſſe, ſed vatis.

℟. Joannes teſtimóniũ pérhibet de Verbo, & clamat, dicens: Qui poſt me ventúrus eſt, ante me factus eſt, quia prior me erat; * Et de plenitúdine ejus nos omnes accépi-

mus. ℣. Ego noviſſimus, in benedictióne Dei & ipſe ſperávi. * Et. *Joan.* 1. *Eccli.* 33. *n.* 32.

Lectio ix.

SCripſit autem: Joannes eſt nomen ejus. Et hîc nomen non impónitur, ſed aſtrúitur: meritòque continuò reſolúta eſt lingua ejus; quia quam vínxerat incredúlitas, fides ſolvit. Credámus & nos ígitur, ut loquámur; ut lingua noſtra quæ incredulitátis vínculis eſt ligáta, ratiónis voce ſolvátur. Scribámus ſpíritu myſtéria, ſi vólumus loqui: ſcribámus prænúntium Chriſti, non in tábulis lapídeis, ſed in tábulis cordis carnálibus. Etenim qui Joannem lóquitur, Chriſtum prophétat.

℟. Qui miſit me, ille mihi dixit: * Super quem víderis Spíritum deſcendentem, & manentem ſuper eum, † Hic eſt qui baptízat in Spíritu ſancto. ℣. Dóminus formans me ex útero ſervum ſibi, ut redúcam Jacob ad eum, factus eſt fortitúdo mea; & dixit: * Super. Glória. † Hic. *Joan.* 1. *Iſ.* 49.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. EXiſtimante pópulo de Joanne, ne fortè eſſet Chriſtus, reſpondit: Véniet fórtior me, cujus non ſum dignus ſólvere corrígiam calceamentórum. *Luc.* 3.

Ant. 4. E. Confeſſus eſt: Non ſum ego Chriſtus: ego vox clamantis in deſerto, Dirígite viam Dómini. *Joan.* 1.

Ant. 1. a. Prædicábat, dicens: Ego baptizávi vos aquâ; ille verò baptizábit vos Spíritu ſancto. *Marc.* 1.

Ant. 5. a. Vidit Jeſum.

Canticum. Iſ. 40.

SUper montem excelſum aſcende tu, * qui evangelízas Sion.

Exalta in fortitúdine vocem tuam, * qui evangelízas Jeruſalem.

Exalta, noli timére; * dic civitátibus Juda: Ecce Deus veſter:

Ecce Dóminus Deus in fortitúdine véniet, * & bráchium ejus dominábitur.

Ecce merces ejus cum eo, * & opus illíus coram illo.

Sicut paſtor gregem ſuum paſcet: * in bráchio ſuo congregábit agnos, & in ſinu ſuo levábit; fœtas ipſe portábit.

Ant. Vidit Jeſum, & ait: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccátum mundi. Hic eſt de quo dixi: Poſt me venit vir, qui ante me factus eſt. *Joan.* 1.

Ant. 2. D. Lex & Prophétæ, usque ad Joannem: ex eo regnum Dei evangelizátur. Allelúia. *Luc.* 16.

Capitulum. Act. 19.

JOannes baptizávit baptiſmo pœniténtiæ pópulum, dicens: In eum qui ventúrus eſſet poſt ipſum, ut créderent, hoc eſt, in Jeſum.

Hymnus.

NUnc ſuis tandem novus è latébris
Prodit Elías, populiſque Chriſtum

Clamat, expróbrans ſua viperínæ
Crímina proli.
En Deus judex, Deus en propinquat
Véntilans fruges: ſúperis recondet
Tríticum cellis, paleasque diros
Tradet in ignes.
Hujus adventu, rígidum ſuperbi
Déprimant montes caput; erigantur
Vállium paſſim cava: corrigantur
Prava viárum.
Sancte Præcurſor, date præco lucis,
Excitet ſomno tua vox inertes;
Ut graves olim fugiámus Agni
Víndicis iras.
Summa laus Patri, genitoque Verbo:
Æquus ambórum ſit honos Amóri,
Qui ſacrum Chriſti púgilem potenter
Ungit & armat. Amen.

℣. Docébo iníquos vias tuas; ℟. Et ímpii ad te convertentur. *Pſ.* 50.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. A diébus Joannis Baptiſtæ regnum cœlórum vim pátitur, & violenti rápiunt illud. *Matth.* 11.

Oratio.

DEus, qui præſentem diem honorábilem nobis in beáti Joannis Nativitáte feciſti: da pópulis tuis ſpirituálium grátiam gaudiórum, & ómnium fidélium mentes dírige in viam ſalútis ætérnæ; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Exiſtimante pópulo.

AD TERTIAM.

Ant. 4. f. Confeſſus eſt.

Capitulum. Iſ. 52.

GAudéte, & laudáte, ſimul, deſerta Jerúſalem; quia conſolátus eſt Dóminus pópulum ſuum, redémit Jerúſalem. Parávit Dóminus bráchiũ ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium; & vidébunt omnes fines terræ ſalutáre Dei noſtri.

℟. *br.* Vox Dómini * concutientis deſertum. * Allelúia, allelúia. Vox Dómini. ℣. Vox Dómini * revelábit condenſa. Allelúia. Glória. Vox. *Pſ.* 28.

℣. Dabit Deus voci ſuæ vocem virtútis: ℟. Date glóriam Deo ſuper Iſrael. *Pſ.* 67.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Prædicábat.

Capitulum. Act. 13.

DEus ex ſémine David ſecundùm promiſſiónẽ eduxit Iſrael ſalvatórem Jeſum, prædicante Joanne ante fáciẽ adventûs ejus baptismum pœniténtiæ omni pópulo Iſrael.

℟. *br.* Altíſſimus * dedit vocem ſuam, * Allelúia, allelúia. Altíſſimus. ℣. Et apparuérunt * fontes aquárum. * Allelúia. Glória. Altíſſimus. *Pſ.* 17.

℣. Vox Dómini ſuper aquas: ℟. Dóminus dilúvium inhabitáre facit. *Pſ.* 28.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Lex & Prophétæ.

Capitulum. Act. 13.

CUm impléret Joannes curſum ſuum, dicébat: Quem me arbitrámini eſſe, non ſum

ego; ſed ecce venit poſt me, cujus non ſum dignus calceamenta pedum ſolvere.

℟. br. Parávi lucernam * Chriſto meo. * Allelúia, allelúia. Parávi. ℣. Super ipſum * efflorébit ſanctificatio mea. * Allelúia, allelúia. Glória Patri. Parávi lucernam * Chriſto meo. * Allelúia, allelúia. *Pſ.* 131.

℣. Prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum: ℟. Et oſtendam illi ſalutáre meum. *Pſ.* 90.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. CŒpit Jeſus dicere ad turbas de Joanne: Quid exiſtis vidére? Prophétam? Etiam dico vobis, & plusquàm Prophétam. *Matth.* 11.

Ant. 5. C. Hic eſt de quo ſcriptum eſt: Ecce ego mitto Angelum meum ante fáciem tuam, qui præparábit viam tuam ante te. *Matth.* 11.

Ant. 7. d. Amen dico vobis: Non ſurrexit inter natos mulierum major Joanne Baptiſtâ. *Matth.* 11.

Ant. 4. E. A ventre matris conſecrátus eſt Prophéta, evértere, & eruere, & pérdere, & iterùm renováre. *Eccli.* 49.

Ant. 1. D. Si vultis recípere, ipſe eſt Elías qui ventúrus eſt. *Matth.* 11.

Capitulum. Eccli. 46.

IN fide ſua probátus eſt Prophéta, & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis; quia vidit Deum lucis.

Hymnus.

QUid moras nectis? Dómino jubenti
Cede: qui ſacro lavat igne corda,
Hic tuis ardet mánibus, Joannes,
Amne lavári.

Quis fuit ſenſus tibi, cùm vidéres
Súpplicis ritu dare colla pronum,
Cui pedum ſummo réputes honóri
Sólvere lora?

Cernis ut, nimbo rutilante, Chriſto
Spíritus, Patris comitante voce,
Incubat; ſeſe Triadisque tota
Pandit imágo?

Díligens inſtas óperi miniſter:
Víctimam mundi ſcelus auferentem
Prædicas Agnum, digitoque fidus
Indice monſtras.

Immemor laudis própriæ, magiſtro
Débitos Chriſto próperas alumnos
Réddere: ardébas minui, decébat
Créſcere Chriſtum.

Nec fidem vitâ ſat erit probaſſe;
Víndicem læſi rígidum pudóris
Te manet carcer: Dómino cruentâ
Morte præíbis.

Lætus æternum célebret Parentem
Orbis: æternum célebret Parentis
Fílium: par ſit tibi laus per omne,
Spíritus, ævum. Amen.

Loquébar de teſtimóniis Dómine, ℟. Et non confundebar. *Pſ.* 118.

Magníficat. *Ant.* 7. G. ...es teſtimónium perhibuit veritáti : ille erat lucerna ...s & lucens. *Joan.* 5.

...tio, *ut ſuprà ad Lau-* 353.

Die xxvi.

In Feſto

SS. JOANNIS & PAULI, Martyrum.

Simplex.

Lectio iij.

...ti Mártyres Joannes & ...lus Romæ paſſi ſunt an...ecentéſimo ſexagéſimo ..., præfectúram Urbis ge...proniáno, inánium deó...ultóre & Chriſtiánis in...imo, imperante autem ...o, qui Apóſtata eſt co...nátus. Conſtat ex anti...cléſiæ Románæ Sacra...riis, præſertim ex iis ...eláſii Papæ & ſancti ...rii magni nomínibus in...ntur, eórum feſtum in...olemnitáte Romæ olim ...tum fuiſſe. Célebris quorumdem memória à ſex...lo éxtitit in Gálliis; ex ...ſlicet Pelágius primus ... ſacrárum illórum reli...m, referente Gregório ...enſi, cuidam Eccléſiæ ...enſis Diácono conces...quo in Gálliam allátæ

Oratio.

...æſumus, omnípotens ...eus, ut nos gemináta hodiérnæ feſtivitátis ex... quæ de beatórum Joannis & Pauli glorificatióne procédit, quos éadem fides & páſſio verè fecit eſſe germános; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

Die xxvii.

[*Si ſit Sabbatum, ſit de Vigilia Apoſtolorum, cum Officio de Sabbato ut in Pſalterio, etiam cum Precibus ferialibus, flexis genibus, ad omnes Horas.*

Si non ſit Sabbatum, VESP. de Sequenti.]

Die xxviii.

In Feſto

S. IRENÆI, EPISCOPI, & Eccleſ. Doct. & Sociorum ejus, Martyrum.

Duplex-minus.

Omnia de Communi plurium Martyrum, xij. *additis quæ ſequuntur.*

Oratio, Deus invisíbilis fortitúdo. xvj.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Epíſtola ſancti Irenæi Epíſcopi & mártyris, ad Florínum, de Monárchia.

Euſ. Hiſt. Eccl. Lib. 5. *C.* 20.

Lectio iv.

FLoríne, vidi te, cùm adhuc puer eſſem, in inferióre Aſia apud Polycarpum, ſpléndidè agentem in palátio, & magnópere laborantem ut te illi approbáres. Etenim ea quæ tunc témporis geſta ſunt, méliùs memóriâ téneo, quàm illa quæ nuper accidérunt : ádeò ut & locum ipſum poſſem dícere in quo beatíſſimus Polycarpus ſedens diſſerébat, proceſſus quoque

ejus & ingreſſus, vitæque totíus formam, & córporis ſpéciem; ſermónes dénique quos ad pópulum habébat; & familiárem conſuetúdinem quæ illi cum Joanne, ut narrábat, & cum réliquis qui Dóminum vidiſſent, intercéſſerat; & qualiter dicta illórum commemorábat, & quæcumque de Dómino ab iisdem audíerat: de miráculis quoque illíus ac de doctrína, proùt ab iis qui Verbum vitæ ipſi conſpéxerant, Polycarpus accéperat, eódem prorſus modo referébat, in ómnibus cum Scriptúris conſéntiens. Hæc ego, divínâ mihi largiente miſericórdiâ, tunc ſtudióſiùs audiébam; non in charta, ſed in corde meo audíta deſcribens: eademque per Dei grátiam aſſíduè répeto ac revolvo.

Ex libro ſancti Hierónymi Preſbyteri, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

C. 45. Lectio v.

IRenæus, Pothíni Epíſcopi qui Lugdunenſem in Gállia regébat Eccléſiam, préſbyter, à Martyribus ejusdem loci ob quasdam Eccléſiæ quæſtiónes legátus Romam miſſus, honoríficas ſuper nómine ſuo ad Eléutherum Epíſcopum perfert lítteras. Póſteà, jam Pothíno propè nonagenário, ob Chriſtum martyrio coronáto, in locum ejus ſubſtitúitur. Scripſit quinque adversùs hæreſes libros; & contra Gentes, volúmen breve; & de Diſciplína, áliud; & ad Marciánum fratrem, de Apoſtólica prædicatióne; & librum variórum tractátuum; & ad Blaſtum, de Schísmate; & ad Florínum, de Monárchia, ſive quòd Deus non ſit cónditor malórum; & de Octonário, egrégium commentárium. Feruntur ejus & áliæ ad Victórem Epíſcopum Románum, de quæſtióne Paſchæ epíſtolæ, in quibus cómmonet eum non fácilè debére unitátem collégii ſcíndere: ſiquidem Victor multos Aſiæ & Orientis Epíſcopos, qui à décima-quarta luna cum Judæis Paſcha celebrábant, damnandos crediderat. In qua ſenténtia ii qui diſcrepábant ab illis, Victóri non dedérunt manus. Flóruit máximè ſub Cómmodo Príncipe, qui Marco Antoníno Vero in Impérium ſuccéſſerat.

Ex libro primo hiſtoriárum ſancti Gregórii Turonenſis Epíſcopi.

Cap. 27. Lectio vj.

BEatíſſimus Irenæus, Pothíni ſucceſſor Mártyris, qui à beáto Polycarpo Lugdunenſem ad urbem directus eſt, admirábili virtúte enítuit: qui in módici témporis ſpátio prædicatióne ſuâ máxime in íntegro civitátem réddidit chriſtiánam. Sed veniente perſecutióne, tália ibídem diábolus bella per tyrannum exércuit, & tanta ibi multitúdo Chriſtianórum ob confeſſiónem Domínici nóminis eſt jguláta, ut per platéas flúmina cúrrerent de ſánguine chriſtiáno: quorum nec númerum, nec nómina collígere potúimus; Dóminus enim eos in libro vitæ conſcripſit. Beátum

m diverſis in ſuâ cárni-
eſéntiâ pœnis affectum,
› Dómino per marty-
edicávit.

III. NOCTURNO.

ſancti Evangélii ſecun-
dùm Matthæum.

io vij. Cap. 10.

lo témpore; Dixit Je-
diſcípulis ſuis: Nolíte
eos qui occídunt cor-
nimam autem non poſ-
ccídere; ſed pótiùs ti-
rum qui poteſt & áni-
corpus pérdere in ge-
m. Et réliqua.

ia ſancti Irenæi Epíſ-
opi & Mártyris.

3. *adv. hær. C.* 20.

iébat Dóminus eos qui
rſecutiónem paſſúri
ant; ſciébat & eos qui
iri & occídi habérent
r eum. Erat ergo ſermo
lhortantis étiam illos:
timére eos qui occí-
orpus, ánimam autem
ſſunt occídere. Timé-
m magìs eum qui habet
tem & corpus & áni-
nìttere in gehennam,
ire eas quæ eſſent ad
nfeſſiónes. Etenim ipſe
ürû ſe promittébat co-
tre ſuo, qui confiteren-
nen ſuum coram homí-
negatúrum autem eos
árent eum, & confu-
os qui confunderentur
confeſſiónem ejus. Et
c ita ſe hábeant, ad
temeritátem progreſſi
idam, ut étiam Már-
ernant, & vitúperent
propter Dómini con-
m occiduntur, & ſúſti-

nent ómnia à Dómino prædicta, & ſecundùm hoc conantur veſtígia ſequi paſſiónis Dómini, paſſíbiles Mártyres facti, quod & concúpimus ipſis Martyribus. Cùm enim inquirétur ſanguis eórum, & glóriam conſequentur, tunc à Chriſto confundentur omnes qui inhonoravérunt eórum martyrium.

Lectio viij.

HOc autem idem & illis occurrit, qui dicunt eum putatívè paſſum. Si enim non verè paſſus eſt, nulla grátia ei, cùm nulla fúerit páſſio: & nos cùm incipiémus verè pati, ſedúcens vidébitur, adhortans nos vapuláre, & álteram præbére maxillam, ſi ipſe illud non prior in veritáte paſſus eſt. Et quemádmodùm illos ſeduxit, ut viderétur eis ipſe hoc quod non erat; & nos ſedúcit, adhortans perferre ea quæ ipſe non pértulit. Erimus autem & ſuper Magiſtrum, dum pátimur & ſuſtinémus quæ neque paſſus eſt, neque ſuſtínuit Magiſter. Sed quóniam ſolus verè magiſter Dóminus noſter, & bonus, verè Fílius Dei, & verè pátiens fuit Verbum Dei Patris, Fílius hóminis factus: luctátus eſt enim & vicit (erat enim homo pro pátribus certans, & per obediéntiam, inobediéntiam perſolvens,) & ita alligávit fortem, & ſolvit infirmos, & ſalútem donávit plásmati ſuo. Igitur qui dicunt eum putatívè manifeſtátum, neque in carne natum, aut paſſum, adhuc ſub véteri ſunt damnatióne.

[*Si transferatur, dicitur Lectio ix. ut ſequitur. C. 46.*

NOs autem precámur non perſeveráre eos in fóvea quam ipſi fodérunt, ſed legítimè eos generári converſos ad Eccléſiam Dei, & formári Chriſtum in eis, & cognóſcere eos fabricatórem & factórem hujus univerſitátis ſolum verum Deum, & Dóminum ómnium. Hæc precámur de illis, utíliùs eos diligentes, quàm ipſi ſemetipſos putant dilígere. Quæ enim eſt à nobis diléctio, cùm ſit vera, ſalutáris eſt eis, ſíquidem eam recípiant. Eſt enim auſtéro medicámini símilis abſúmens improbiórem ac ſupérfluam vúlneris carnem. Elatiónem enim illórum, & inflatiónem evácuat. Quapropter tentantes omni virtúte manum eis porrígere non tædébit nos.]

De Vigilia SS. Petri & Pauli.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio ix. Cap. 14.

IN illo témpore: Cómpulit Jeſus diſcípulos aſcéndere in navículam, & præcédere eum trans fretum, donec dimítteret turbas. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

In Matth. Lib. 2.

REſpondens Petrus dixit: Dómine, ſi tu es, jube me veníre ad te ſuper aquas. In ómnibus locis ardentíſſimæ fídei invenítur Petrus. Interrogátis diſcípulis quem hómines dícerent Jeſum, Dei Fílium confitétur. Volentem ad paſſiónem pérgere próhibet: & licèt erret in ſenſu, tamen non errat in affectu, nolens eum mori quem Fílium Dei fúerat pauló antè confeſſus. In montem cum Salvatóre inter primos primus aſcendit, & in paſſióne ſolus ſéquitur. Peccátum negatiónis quod ex repentíno timóre deſcénderat, amáris ſtatim ábluit lácrymis. Poſt paſſiónē cùm eſſent in lacu Genézareth & piſcarentur, & Dóminus ſtaret in líttore, ille non pátitur moras; ſed accinctus ependyte ſuo, ſtatim præcipitátur in fluctus. Eódē ígitur fídei ardóre quo ſemper, nunc quóque céteris tacéntibus, credit ſe poſſe fácere per voluntátem Magiſtri, quod ille póterat per natúram. Et cùm cœpiſſet mergi, clamávit dicens: Dómine, ſalvum me fac. Ardébat enim fides, ſed humána fragílitas in profundum trahébat. Páululùm ergo relínquitur tentatióni, ut augeátur fides, & intélligat ſe non facilitáte poſtulatiónis, ſed poténtia Dómini conſervátum. Et contínuò Jeſus extendens manum apprehendit eum, & ait illi: Módicæ fídei, quare dubitaſti? Si Apóſtolo Petro, (de cujus fide & ardóre mentis ſuprà díximus, qui confidenter rogáverat Salvatórem dicens: Dómine, ſi tu es, jube me veníre ad te ſuper aquas) quia páululùm tímuit, dícitur: Módicæ fídei, quare dubitaſti? quid nobis dicendum eſt, qui hujus módicæ fídei ne mínimam quidem habémus portiúnculam?

℟. Petrus, cùm cœpiſſet mergi, clamávit, dicens: Dómine, ſalvum me fac. Et * Contínuò Jeſus extendens manum apprehendit eum; & † Cùm aſcendiſſent in navículam, ceſſávit ventus. ℣. Tu, Pater, oſtendiſti quóniam potens es ex ómnibus ſalváre, etiamſi ſine rate áliquis ádeat mare. * Contínuò. Glória Patri. † Cùm. *Matth.* 14. *Sap.* 14.

Oratio, Deus, inviſíbilis fortitúdo. xvj.

Pro Comm. Vigiliæ SS. Petri & Pauli, Ant. & ℣. de Pſalt.

Oratio.

DEus, qui nobis beatórum Apoſtolórum Petri & Pauli natalítia præveníre concédis: tríbue nos, quæſumus, ſemper & eórum beneficiis confovéri, & oratiónibus adjuvári; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

VESPERÆ de Sequen

DIE XXIX.

IN FESTO SS. APOSTOLORUM
PETRI ET PAULI.

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſſ. de Feria, & ſic in toto Off.

Ant. 1. D. RESpíciens Joannes Jeſum, dicit: Ecce Agnus Dei. Et audiérunt eum duo discípuli loquentem, & ſecúti ſunt Jeſum. *Joan.* 1.

Ant. 2. D. Erat Andréas frater Simónis Petri, unus ex duóbus qui audíerant à Joanne, & ſecúti fuérant Jeſum. *Joan.* 1.

Ant. 3. à. Invénit hic primùm fratrem ſuum Simónem, & dixit ei: Invénimus Messíam. *Joan.* 1.

Ant. 4. E. Adduxit Andréas Simónem fratrem ſuum ad Jeſum. *Joan.* 1.

Ant. 5. a. Intúitus Simónem Jeſus, dixit: Tu es Simon fílius Jona: tu vocáberis Cephas, quod interpretátur Petrus. *Joan.* 1.

Capitulum. 1. Cor. 1.

IGnobília mundi, & contemptibília elégit Deus, & ea quæ non ſunt, ut ea quæ ſunt deſtrúeret; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus.

℟. Ecce ego mittam piscatóres multos, dicit Dóminus, & piſcabuntur fílios Iſrael:* Et oſtendam eis manum meam; & † Scient quia nomen mihi Dóminus. ℣. Vidit Jeſus Simónem & Andréam fratrem ejus, & dixit eis: Fáciam vos fíeri piscatóres hóminum:* Et. Glória. † Scient. *Jerem.* 16. *Marc.* 1.

Hymnus.

QUos junxit unus, vita dum manſit, labor,
Quos una clarat morte palma Mártyres,
Ambo ſacráti príncipes exércitûs,
Cœlo receptos una vos colit dies.
Vos, anguláris cui ſubeſt Chriſtus lapis,
Fundátis Ædem: myſtico vos córpori,
Cui præſidére gaudet auguſtum Caput,
Fulgére clara juſſit ambo lúmina.
In te poteſtas clávium, Petre, éminet;
Te, Paule, flumen írrigat ſciéntiæ:
Uterque Paſtor, & magiſter, & parens,

undo deſtináti
carnis experti
icam fictilis te-
il ;
i grátiam, clién-
ultro quam piè
opem.
is ſúpplicum ſo-
s
ſis impetráte grá-
inis aſſequámur
,
mundo tradidi-
nata.
ſempiterna laus
rnus quem reve-
ter,
li, laus tibi ſit
:
rémo laus decus-
mini. Amen.
ans Dóminus à
, ℟. Ut cól-
um princípibus.
ficat. *Ant.* 8. *G.*
nóni qui vocátur
dréæ fratri ejus :
e. Illi contínuò,
us, ſecúti ſunt
4.
infrà ad Lau-
em. SS. Irenæi &
Mart. Ant. Datæ
In æternum. xvij.
s, inviſíbilis for-
IUM NOCTUR.
riſtum qui ædifi-
er fundamentum
ars Æſtiva.

Apoſtolórum, * Veníte, adorémus. *Epheſ.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

ORbe nunc toto celebrentur ambo
Príncipes, orbis decus atque lumen,
Mille qui Chriſto peperêre verbi
Sémine gentes.

Auctor incœpti Deus : ille, terras
Incolens, primas tibi, Petre, defert :
Mox vocat Paulum, ſúperas regreſſus
Victor ad arces.

Alter æterni Patris eruditur
Voce delapſâ : ſuper aſtra raptus
Alter arcánæ ſacra veritátis
Flúmina potat.

Quanta ſub vili látitat poteſtas
Córpore! Infirmos tua ſanat umbra,
Petre : letáles tua, Paule, pellunt
Líntea morbos.

Mérgitur ponto ſuperante Petrus :
Náufragum Paulus flúitat per æquor :
Chriſte, ades, ſævosque jubes utrique
Párcere fluctus.

Heu! fidem cernis titubáre noſtram :
Tu vacillantes rege, Chriſte, greſſus :
Fac, Deus tantos dócili ſequámur
Corde magiſtros. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Aſcendens Jeſus

in navim quæ erat Simónis, dixit: Duc in altum, & laxáte rétia veſtra in captúram. *Luc.* 5.

Ant. 1. g. Reſpondens Simon, dixit illi: Præceptor, per totam noctem laborantes nihil cépimus; in verbo autem tuo laxábo rete. *Luc.* 5.

Ant. 8. G. Cùm hoc feciſſent, concluſérunt píscium multitúdinem copióſam; rumpebátur autem rete eórum. *Luc.* 5.

℣. Ipſi vidérunt ópera Dómini, ℟. Et mirabília ejus in profundo. *Pſ.* 106.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Stupor circumdéderat Petrum, & omnes qui cum illo erant in captúra píscium. Quod cùm vidiſſet Petrus, prócidit ad génua Jeſu, dicens: * Exi à me, quia homo peccátor ſum, Dómine. ℣. Quis póterit ſtare in conſpectu Dómini Dei ſancti? * Exi à me. *Luc.* 5. 1. *Reg.* 6.

Poſt ij. Lect. ℟. Petrus dixit ad Jeſum: Dómine, ſi tu es, jube me ad te veníre ſuper aquas. Jeſus ait: Veni. Et * Deſcendens de navícula, ambulábat ſuper aquam ut veníret ad Jeſum. ℣. Dediſti, Dómine, & in mari viam, & inter fluctus ſémitam firmiſſimam. * Deſcendens de navícula. *Matth.* 14. *Sap.* 14.

Poſt iij. Lect. ℟. Videns Petrus ventum válidum, tímuit; & cùm cœpiſſet mergi, clamávit. Et Jeſus apprehendit eum, & ait: * Módicæ fídei, quare dubitaſti? ℣. Noli timére: vocávi te nómine tuo, meus es tu: cùm transíeris per aquas, tecum ero; * Módicæ. Glória. * Módicæ. *Matth.* 14. *Iſ.* 43.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Multi discipulórum abiérunt retrò. Dixit ergo Jeſus ad duódecim: Numquid & vos vultis abíre? *Joan.* 6.

Ant. 5. a. Reſpondit Simon Petrus: Dómine, ad quem íbimus? verba vitæ ætérnæ habes. *Joan.* 6.

Ant. 3. *á.* Nos credídimus & cognóvimus quia tu es Chriſtus Filius Dei. *Joan.* 6.

℣. Magnus es tu, & fáciens mirabília: ℟. Tu es Deus ſolus. *Pſ.* 85.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Feſto Apoſtolorum.

Lectio iv.

GLorióſa nobis ſolémnitas illuxit, quam præclári Mártyres, Mártyrum duces, Apoſtolórum príncipes morte claríſſimâ conſecrárunt. Iſti ſunt Petrus & Paulus, duo magna luminária, quos Deus in córpore Eccléſiæ ſuæ conſtítuit quaſi géminum lumen oculórum. Hi mihi tráditi ſunt in magiſtros & in mediatóres, quibus ſecúrè me commíttere poſſim; quia & notas mihi fecérunt vias vitæ; & mediántibus illis, ad illum Mediatórem ascéndere pótero, qui venit pacificáre per ſánguinem ſuum & quæ in cœlis & quæ in terris ſunt. Ille enim in utráque natúra puríſſimus eſt, qui peccátum non fecit, nec

us eſt dolus in ore ejus.
odò ergo ad illum ac-
audébo, qui ſum ſupra
n peccans peccátor, qui
i ſupra númerum aré-
ıris; cùm ille púrior,
ıpúrior eſſe non poſſim?
:reà dedit mihi Deus
es iſtos, & qui hómi-
ènt, & peccatóres, &
ıi peccatóres, qui in
& de ſeipſis díſcerent
:r áliis miſeréri debé-
Magnórum enim crími-
'ei, magnis criminibus
donábunt véniam; & in
ənſúra menſum eſt eis,
entur nobis.
Dicit Jeſus diſcípulis:
me eſſe dícitis? Re-
ens Petrus, dixit: Tu
riſtus Fílius Dei vivi.
ıis aſcendit in cœlum,
deſcendit? Quod no-
ſt ejus, & quod nomen
jus, ſi noſti? * Reſpon-
Matth. 16. *Prov.* 30.

Lectio v.

:cávit peccátum grande
:trus Apóſtolus, & for-
uo grándius nullum eſt;
ı velociſſimè quàm facil-
éniam conſecútus eſt;
, ut nihil de ſingularitáte
mátus amítteret. Sed &
s qui in ipſa víſcera naſ-
Eccléſiæ tam ſingulá-
quàm incomparabíliter
tus eſt, per ipſius Fílii
ocem ad fidem addúci-
: pro tantis malis, tantis
replétus eſt, ut vas ele-
s fíeret ad portandum
n ejus coram Géntibus,
ibus, & fíliis Iſrael: vas
m, & cœléſtibus férculis replétum, de quo & ſanus eſcam, & infirmus accípiat medicínam. Tales decébat humáno géneri paſtóres & doctóres conſtítui, qui & dulces eſſent, & potentes, & nihilóminus ſapientes: dulces, ut me blandè miſericorditerque ſuſcíperent; potentes, ut fórtiter protégerent; ſapientes, ut ad viam, & per viam dúcerent quæ ducit ad civitátem.

℟. Beátus es, Simon Barjóna, quia caro & ſanguis non revelávit tibi, ſed Pater meus, qui eſt in cœlis; & ego dico tibi: * Quia tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificábo Eccléſiam meam. ℣. Paſtor egreſſus eſt lapis Iſrael; Deus omnípotens benedícet tibi: * Quia. *Matth.* 16. *Gen.* 49.

Lectio vj.

Quid Petro dúlcius, qui tam dúlciter omnes ad ſe cónvocat peccatóres, ſicut & Actus Apoſtólici, & Epiſtolárum ejus ſéries atteſtátur? Quid illo poténtius, cui & terra obedívit cùm mórtuos réddidit, & mare ſub ejus pédibus calcábile ſe præbuit; qui Simónem magum ſpíritu oris ſui in áere áttigit; qui claves regni cœlórum tam ſinguláriter accépit, ut præcédat senténtia Petri ſenténtiam cœli? Quid autem illo ſapiéntius, cui non caro & ſanguis, ſed Pater qui in cœlis eſt, ſapiéntiam illam quæ de cœlis eſt, multâ largitáte revelávit? Libentíſſimè Paulum ſequor, qui præ nímia dulcédine luget eos qui peccavérunt, & non egérunt pœniténtiam; qui fórtior

eſt omni principátu & poteſtáte; qui ſapiéntiam & medullam ſacrórum ſénſuum non à primo vel ſecundo, ſed à tértio cœlo lárgiter asportávit. Hi ſunt magiſtri noſtri, qui à Magiſtro ómnium vias vitæ plénius didicérunt, & docent nos uſque in hodiernum diem.

℟. Simon, ego rogávi pro te, ut non defíciat fides tua; * Et tu † Aliquando converſus, confírma fratres tuos. ℣. Convertam te, & ante fáciem meā ſtabis, & quaſi os meum eris. * Et tu. Glória Patri. † Aliquando. *Luc.* 22. *Jerem.* 15.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. *C.* Dicit Jeſus: Adhuc módicùm vobiſcum ſum: quò ego vado, vos non poteſtis venire. *Joan.* 13.

Ant. 2. D. Dixit ei Simon Petrus: Dómine, quo vadis? Reſpondit Jeſus: Quò ego vado, non potes me modò ſequi; ſequéris autem póſteà. *Joan.* 13.

Ant. 4. f. Dicit ei Petrus: Quare non poſſum te ſequi modo? Tecum parátus ſum & in cárcerem & in mortem ire. *Joan.* 13.

℣. Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam? ℟. Scito cor meum, & cognosce ſémitas meas. *Pſ.* 138.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 21.

In illo témpore; Dixit Simóni Petro Jeſus: Simon Joannis, díligis me plùs his? Dicit ei: Etiam, Dómine, tu ſcis quia amo te. Dicit ei: Paſce agnos meos. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 296. *n.* 3.

Reſurgit Dóminus, appáret discípulis. Videt jam Petrus viventem, cui morienti timúerat. Videt non Dóminum occíſum, ſed mortem in Dómino occíſam. Jam ergo confirmátus exemplo carnis ipſius Dómini mortem non eſſe uſque adeò metuendam, docétur amáre. Modò opus eſt ut amet, jam viſo Dómino vivo poſt mortem: modò amet, modò ſecúrus amet; ſecúrus quia ſecutúrus. Dóminus ergo: Petre, amas me? Et ille: Amo, Dómine. Et íterum hoc, & tértiò hoc; ut ter confiterétur amor, quod ter negáverat timor. Vidéte, percípite, díscite. Non áliud quàm, Amas? interrogátur: non áliud quàm, Amo, reſpondétur. Reſpondenti dícitur: Paſce oves meas.

℟. Chriſtus reſurrexit tértia die ſecundùm Scriptúras; & * Viſus eſt Cephæ, & poſt hoc Undecim, deinde Apóſtolis ómnibus. ℣. Præóccupat qui ſe concupiſcunt, ut illis ſe prior oſtendat. * Viſus eſt. 1. *Cor.* 15. *Sap.* 6.

n. 3 & 4. *Lectio viij.*

Commendátis Petro óvibus ſuis, & commendáto ſibi Petro cum óvibus ſuis, jam prænúntiat paſſiónem, & dicit: Cùm eſſes júnior, cingébas te, & ibas quò velles; cùm autem ſénior factus fúeris, alter te cinget, & feret quò tu non vis. Hoc autem dicébat, ait Evangeliſta, ſignífi-

cans quâ morte clarificatúrus eſſet Deum. Vidétis hoc pertinére ad paſcendas oves Dómini, ut non recuſétur mors pro óvibus Dómini. Paſce oves meas. Commendat oves idóneo, an minùs idóneo? Primò, quas oves commendat? Pretióſas, emptas non auro, non argento, ſed ſánguine. Si dóminus homo commendáret ſervo ſuo oves ſuas, procul dúbio cogitáret utrùm pecúlium ſervi illíus idóneum eſſet prétium óvium ſuárum, & díceret, Si perdíderit, ſi diſſipáverit, ſi conſúmpſerit, habet unde reddat. Commendáret ergo ſervo idóneo oves ſuas, ſervi facultátes in pecúnia quæreret pro óvibus quas pecúniâ comparávit.

℟. Dicit Simóni Petro Jeſus: Simon Joannis, amas me? Dómine, tu ómnia noſti; tu ſcis quia amo te. Dixit ei: Paſce oves meas. ℣. Tu paſces pópulum meum Iſrael, & eris dux ſuper Iſrael. * Paſce. *Joan.* 21. 2. *Reg.* 5.

n. 4. & 5. *Lectio ix.*

NUnc verò Dóminus Jeſus Chriſtus, quia ſervo commendat oves quas ſánguine comparávit, idoneitátem ſervi in paſſióne ſánguinis quærit. Tanquam díceret: Paſce oves meas, commendo tibi oves meas. Quas oves? Quas emi ſánguine meo. Mórtuus ſum pro eis. Amas me? Mórere pro eis. Et quidem ſervus ille Dómini homo pecúniam rédderet pro conſumptis óvibus; Petrus réddidit ſánguinem pro óvibus conſervátis. Eia, fratres, áliquid pro témpore volo dícere. Quod Petro commendátum eſt, quod Petro mandátum eſt, non Petrus ſolus, ſed étiam álii Apóſtoli audiérunt, tenuérunt, ſervavérunt, máximèque ipſe conſors ſánguinis & diéi Paulus Apóſtolus. Audiérunt iſta, & ad nos audienda transmiſérunt. Páſcimus vos, páſcimur vobiſcum. Det nobis Deus vires ſic amandi vos, ut poſſímus étiam mori pro vobis, aut effectu aut affectu.

℟. Dixit Jeſus Petro, ſigníficans quâ morte clarificatúrus eſſet Deum: Cùm ſenúeris, * Extendes manus tuas, & álius te cinget, & ducet quò tu non vis. ℣. Ecce data ſunt ſuper te víncula, & ligábunt te in eis; & non egrediéris de médio eórum: * Extendes. Glória Patri. * Extendes. *Joan.* 21. *Ezech.* 3.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℟. Nimis confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. FActa eſt vox ad Petrum: Surge & mandúca: quod Deus purificávit, tu commúne ne díxeris. *Act.* 10.

Ant. 3. a. Apériens Petrus os ſuum, dixit: In veritáte cómperi, quia non eſt perſonárum acceptor Deus. *Act.* 10.

Ant. 6. F. Adhuc loquente Petro, cécidit Spíritus ſanctus ſuper omnes qui audiébant verbum. *Act.* 10.

Ant. 4. D. Obſtupuérunt ex circumciſióne fidéles qui

vénerant cum Petro, quia & in natiónes grátia Spíritus ſancti effúſa eſt. *Act.* 10.

Ant. 5. a. Glorificavérunt Deum, dicentes: Ergo & Géntibus pœniténtiam dedit Deus ad vitam. *Act.* 11.

Capitulum. Act. 10.

AUdiébant illos loquentes linguis & magnificantes Deum. Tunc respondit Petrus: Numquid aquam quis prohibére poteſt, ut non baptizentur hi qui Spíritum ſanctum accepérunt ſicut & nos? Et juſſit eos baptizári in nómine Dómini Jeſu Chriſti.

Hymnus.

JAm nil Hebræis, Géntium plebs, ínvide,
Dignáta eisdem, fauſta plebs, honóribus:
Ovíle ſummus Paſtor expandit ſuum,
Novusque primo grex adunáris gregi.
Promiſſa Patrum, Chriſte, natus éxequi,
De ſtirpe Jacob quæris amiſſas oves;
Petrumque, primo quem locaviſti gradu,
Tanto labóri ſúfficis vicárium.
Divína Gentes at ſimul cleméntia
Reſpectat: illis, Paule, Doctor mítteris:
Arcána profers tu Dei myſtéria:
Tu chriſtiánæ præco fulges grátiæ.
Utrimque fervet úberi fructu labor:
Judæus, an ſis bárbarus, nil intereſt:
Diverſa quanquam ſors duóbus óbtigit,
Par univerſi cura ſuccendit gregis.
Sit ſempiterno ſempiterna laus Patri;
Petro ſupernus quem revelávit Pater,
Æterne Fili, laus tibi ſit máxima:
Sit par ſupremo laus decúsque Flámini. Amen.

℣. Conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram: ℟. Mémores erunt nóminis tui. *Pſ.* 44.

Ad Benedictus. Ant. J. Dei ſumus adjutóres: nemo gloriétur in homínibus; ómnia enim veſtra ſunt, ſive Paulus, ſive Cephas: vos autem Chriſti, Chriſtus autem Dei. 1. *Cor.* 3.

Oratio.

DEus, qui hodiernam diem Apoſtolórum tuórum Petri & Pauli martyrio conſecraſti: da Ecclésiæ tuæ eórum in ómnibus ſequi præceptum, per quos Religiónis ſumpſit exórdium; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Facta eſt vox.

AD TERTIAM.

Ant. 3. a. Apériens.

Capitulum. Act. 10.

IN omni gente, qui timet Deum & operátur juſtítiam, acceptus eſt illi. Verbum miſit Deus fíliis Iſrael; annúntians pacem per Jeſum Chriſtum: hic eſt ómnium Dóminus.

℟. *br.* Deus excelſus * ſubjécit pópulos nobis, * Allelúia, allelúia. Deus. ℣. Et gentes * ſub pédibus noſtris, * Allelúia. Glória. Deus. *Pſ.* 46.

℣. Benedícite, gentes, Deum noſtrum; ℟. Et audítam fácite vocem laudis ejus. *Pſ.* 65.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Adhuc loquente Petro.

Capitulum. Act. 15.

AB antíquis diébus Deus in nobis elégit per os meum audíre Gentes verbum Evangélii, & crédere: & qui novit corda Deus, teſtimónium perhíbuit, dans illis Spíritum ſanctum ſicut & nobis.

℟. *br.* Annuntiavérunt cœli * juſtítiam ejus. * Allelúia, allel. Annuntiavérunt. ℣. Vidérunt omnes pópuli * glóriã ejus. * Allelúia. Glória. Annuntiavérunt. *Pſ.* 96.

℣. Afferte Dómino, pátriæ géntium. ℟. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 95.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Glorificavérunt.

Capitulum. Act. 15.

NIhil discrévit Deus inter nos & illos, fide puríficans corda eórum. Nunc ergo quid tentátis Deum, impónere jugum ſuper cervíces discipulórum, quod neque patres noſtri, neque nos portáre potúimus? Sed per grátiam Dómini Jeſu Chriſti crédimus ſalvári, quemádmodùm & illi.

℟. *br.* Tu es, Deus, * qui facis mirabília, * Allelúia, allelúia. Tu es. ℣. Notam feciſti in pópulis * virtútem tuam, * Allelúia. Glória. Tu es, Deus, *Pſ.* 76.

℣. Non nobis, Dñe, non nobis, ſed nómini tuo da glóriã ℟. Super misericórdia tua & veritáte tua. *Pſ.* 113.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. JUſtum árbitror, quándiu ſum in hoc tabernáculo, ſuscitáre vos in commonitióne. 2. *Petr.* 1.

Ant. 3. a. Velox eſt depoſítio tabernáculi mei, ſecundùm quod & Dóminus noſter Jeſus Chriſtus ſignificávit mihi. 2. *Petr.* 1.

Ant. 7. a. Dabo óperam & frequenter habére vos poſt óbitum meum, ut horum memóriam faciátis. 2. *Petr.* 1.

Ant. 4. E. Properantes in adventum diéi Dómini, ſatágite immaculáti & invioláti ei inveníri in pace. 2. *Petr.* 3.

Ant. 1. D. Dómini noſtri longanimitátem, ſalútem arbitrémini; ſicut & cariſſimus frater noſter Paulus, ſecundùm datam ſibi ſapiéntiam, ſcripſit vobis. 2. *Petr.* 3.

Capitulum. 2. Petr. 3.

VEſtram éxcito in commonitióne ſincéram mentem, ut mémores ſitis eórum quæ prædixi verbórum à ſanctis Prophétis, & Apoſtolórum veſtrórum, præceptórum Dómini & Salvatóris.

Hymnus.

TAndem labórum, glorióſi Príncipes,
Fructum tenétis: ſana paſſim córruunt:
Quin ipſa latè Roma victrix géntium,
Se chriſtiáno jam ſtupet ſubdi jugo.
Sævit Tyrannus; at triumphant víctimæ:
Alter per enſem victor, alter per crucem,

Cœlo corónam lauréati póſſident,
Fuſuſque ſanguis Chriſtiános ſéminat.
Superba ſordent Cæſares cadávera,
Queîs urbs litábat ímpii cultûs ferax:
Apoſtolórum gloriátur óſſibus,
Fixamque adórat cóllibus ſuis crucem.
Nunc ó cruóre purpuráta nóbili,
Noviſque felix Roma conditóribus,
Horum trophæis aucta, quantò vériùs
Regína fulges orbe toto cívitas!
Sit ſempiterno ſempiterna laus Patri:
Sit ſempiternũ Fílio Patris decus:
Qui nectis ambos, æquus ambóbus, tibi,
Divíne, ſit laus ſempiterna, Spíritus. Amen.

℣. Príncipes populórum congregáti ſunt ℟. Cum Deo Abraham. *Pſ.* 46.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Príncipes & ínclyti Iſrael amábiles, & decóri in vita ſua, in morte quoque non ſunt diviſi. 2. *Reg.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE XXX.

In Commemoratione

SANCTI PAULI, APOSTOLI.

Duplex-minus.

Si transferatur, pridie in II. VESP. Viſitation. beatæ Mariæ, fit ejus Commemoratio per Ant. 2. D. Ego ſum mínimus Apoſtolórum, qui non ſum dignus vocári Apóſtolus, quóniam perſecútus ſum Eccléſiam Dei; grátiâ autem Dei ſum id quod ſum. Allelúia. 1. *Cor.* 15.

℣. Quis Deus magnus ſicut Deus noſter? ℟. Tu es, Deus, qui facis mirabília. *Pſ.* 76.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*Si habeat I. VESPERAS, Antiph. ſuper Pſalm. Feriales ſumuntur cum Capitulo de Laudibus.* ℟. Póſitus. *addendo* Glória. *Hymnus*, Sat, Paule. *infrà.* ℣. *& Ant. ad* Magníficat. *ut ſuprà, quando tantùm fit ejus Commemoratio.*]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum qui vocávit Paulum per grátiam ſuam, * Veníte, adorémus. *Galat.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

SAt, Paule, ſat terris datum:
Poſt multa te certámina,
Curſu peracto, débita
Coróna jam cœlo manet.
Quot tu mari perículis,
Terrâque jactátus malis!
Quot ſaxa, virgæ, cómpedes!
Quot damna, curæ, fúnera!
Nunc ille confixum ſuæ
Qui te cruci dudum tenet,
Te Chriſtus ad vitam vocat;
Tibique lucrum jam mori.
Sed caritátis víſcera
Strictis coarctant néxibus;
Chriſtoque quos tu párturis,
Patrem repoſcunt filii.
Verùm parátur jam tibi
Finis labóris árdui,
Merceſque: biſſénos thronus
Te poſcit inter júdices.

: trino Deo
us, ſummum decus,
ii nos ad ſuæ
ivit glóriæ.
.
e Feria in toto Of-

NOCTURNO.
E. Grátia data eſt
, ut ſim miniſter
u in Géntibus,
Evangélium Dei.

. Qui operátus eſt
oſtolátum circum-
erátus eſt & mihi
es. *Galat.* 2.
. Nonne Chriſtum
inum noſtrum vi-
opus meum vos
mino? Mea defén-
1. *Cor.* 9.
ies me, Dómine,
ictiónibus pópuli:
es me in caput gén-
7.
de Scriptura oc-

ect. ℟. Póſitus ſum
tor, & Apóſtolus,
Géntium: ob quã
itior, ſed non con-
o enim cui crédidi.
is meus, & Salvá-
n Deo glória mea,
in Deo eſt. * Pá-
2. 1. *Pſ.* 61.
ect. ℟. Evangéliũ
elizátum eſt à me,
indùm hóminem;
im ego ab hómi-
lud, neque dídici,
atiónem Jeſu Chri-
: Dóminus ad me:
verba mea in ore
conſtítui te ſuper
gentes. * Neque. *Galat.* 1. *Jerem.* 1.

Poſt iij. Lect. ℟. Non judicávi me ſcire áliquid, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum; * Et † Sermo meus non in perſuaſibílibus humánæ ſapiéntiæ verbis, ſed in oſtenſióne ſpíritûs & virtútis. ℣. Mihi dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt. * Et. Glória. † Sermo. 1. *Cor.* 2. *Sap.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Omnia fácio propter Evangélium, ut párticeps ejus efficiar. 1. *Cor.* 9.

Ant 4. d. Ego libentíſſimè impendam, & ſuperimpendar ipſe pro animábus veſtris. 2. *Cor.* 12.

Ant. 5. a. Sic curro, non quaſi in incertum: ſed caſtígo corpus meum, & in ſervitútem rédigo; ne fortè cùm áliis prædicáverim, ipſe réprobus efficiar. 1. *Cor.* 9.

℣. Pes meus ſtetit in directo: ℟. In eccléſiis benedícam te, Dómine. *Pſ.* 25.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Adverſ. vitup. vitæ monaſt. Lib. 1. *Lectio iv.*

CUm beátus Paulus pélicem quam Nero deperíbat, fídei ſacramenta ſuſcípere induxiſſet, ſimul perſuáſerat impúrum illum congreſſum declináre. Ille corruptórem & impoſtórem Paulum vócitans, primùm quidem eum conjécit in víncula: cùm verò illi perſuadére

non poſſet ut puellæ hæc mónita dare deſineret, necávit tandem. Quid ígitur ex hoc cóntigit vel detrimenti ei qui mortem paſſus eſt, vel emolumenti ei qui íntulit? Imo, quid non emolumenti fuit tunc necáto Paulo? quid non detrimenti necanti Nerónì?

℟. Omnia detrimentum feci, * Ut Chriſtum lucrifáciam, ad cognoscendum illum & ſocietátem paſſiónum illíus, configurátus morti ejus. ℣. Príncipes perſecúti ſunt me gratìs, & à verbis tuis formidávit cor meum; * Ut Chriſtum lucrifáciam. *Philip.* 3. *Pſ.* 118.

In 2. Ep. ad Tim. Cap. 2.
Hom. 4. Lectio v.

PAulus Cilix erat, péllium ſutor, inops, imperítus externæ ſapiéntiæ: homo ſæpè cum fame luctátus, & cui veſtítus neceſſárius ſæpè déerat. Neque hoc ſolùm; ſed in vínculis quoque cum latrónibus & homicídis, Neróne jubente, cedebátur tanquam maléficus. Quis ígitur illúſtrior, quis glorióſior, qui caténam circumferébat, vinctusque trahebátur ex cárcere, an qui ſuperabátur in púrpura? qui contemnebátur ímperans, an qui juſſus nihil curábat jubentis impérium? qui, ſolus cùm eſſet, vicit, an qui innúmero vallátus exércitu victus eſt? Cujus, inquam, ſortem quíspiam cúpiat magìs, Nerónis an Pauli? Illíus nempe neque ſepulcrum cuiquam notum: at contrà, hic régibus ómnibus ſplendídior, régiâ in urbe in qua vicit, cónditus eſt: hic per ora ómnium ubíque celebrátur, coronatusque prædicátur; ille contrà, maledictis laceſſitur innúmeris.

℟. In labóre fui & ærumnâ, in vigíliis multis, in fame & ſiti, in frígore & nuditáte. * Præter illa quæ extrínſecùs ſunt, inſtántia mea quotidiána, ſollicitúdo ómnium Eccleſiárum. ℣. Die noctuque æſtu urébar & gelu, fugiebatque ſomnus ab óculis meis. * Præter illa. 2. *Cor.* 11. *Gen.* 31.

In Epiſt. ad Rom. Cap. 16.
Hom. 32. Lectio vj.

QUis mihi dabit circumfundi córpori Pauli, affigi ſepulcro, vidére púlverem córporis illíus, quæ adhuc in Chriſto déerant adimplentis, ſtígmata illíus geſtantis, prædicatiónem Evangélii ubíque ſeminantis? Púlverem, inquam, oris illíus per quod magnália & ineffabília Chriſtus locútus eſt, & admiranda illa orácula orbi prótulit Spíritus ſanctus? Quid enim os illud ſanctum non effécit? dæmones éxpulit; peccáta abſolvit; tyrannos compéſcuit; philoſophórum linguas obſerávit; orbem Deo adduxit; bárbaros philoſophári perſuáſit; ómnia coaptávit quæ in terra; & quæ in cœlis, ad quem vóluit modum, diſpóſuit. Non ſolùm autem oris, ſed & cordis illíus púlverem vidére vellem. Cor iſtud ádeò fuit latum, ut in ſe ſuſcéperit, & íntegras urbes, & pópulos, & gentes: cor cœlis ſublímius, orbe látius, rádiis ſoláribus ſplendídius, igne ferventius, adamante ſo-

lidius. Cor Pauli, cor erat Chriſti, & tábula Spíritus ſancti atque grátiæ volúmen. Quid opus eſt síngula recenſére? Vellem vidére ſepulcrum quo recóndita ſunt arma illa juſtítiæ, arma lucis, membra in quibus vivébat Chriſtus; quæ templū fuérunt Spíritûs ſancti. Hoc corpus Romam munit, & cùm iſto corpus étiam Petri.

℟. Cùm liber eſſem ex ómnibus, ómnium me ſervum feci, ut plures lucrifácerem: * Omnibus ómnia factus ſum, ut omnes fácerem ſalvos. ℣. Vidéte quóniam non ſoli mihi laborávi, ſed ómnibus exquiréntibus veritátem, * Omnibus. Glória Patri. * Omnibus. 1. *Corinth.* 9. *Eccli.* 24.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Víncula & tribulatiónes me manent, ſed nihil horum véreor; dúmmodò conſummem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi. *Act.* 20.

Ant. 3. c. Ego non ſolùm alligári, ſed & mori parátus ſum propter nomen Dómini Jeſu. *Act.* 21.

Ant. 8. G. Non in vácuum laborávi; ſed etſi ímmolor ſupra ſacrifícium, & obſéquium fídei veſtræ, gáudeo, & congrátulor ómnibus vobis. *Philipp.* 2.

℣. Dóminus protector vitæ meæ: ℟. A quo trepidábo? *Pſ.* 26.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum; eſtóte ergo prudentes ſicut ſerpentes, & símplices ſicut columbæ. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 33. *in Matth. n.* 2.

SIc dícere vidétur: Nolíte turbári, ſi cùm vos inter lupos mitto, tanquam oves & columbas eſſe júbeo: nam etſi poſſum contrárium quoque præſtáre, & non permíttere ut grave áliquid patiámini, nec lupis tanquam oves ſubjecti ſitis, ſed effícere ut leónibus terribilióres evadátis; tamen ſic éxpedit fieri: hoc & vos quoque illuſtrióres fáciet, & meam declarábit virtútem. Sic enim pòſteà dixit Paulo: Súfficit tibi grátia mea; nam virtus mea in infirmitáte perfícitur. Ipſe ígitur vos manſuetúdine oves efféci. Cùm enim ait: Ego mitto vos ſicut oves, illud occultè ínnuit: Ne ígitur ánimo dejiciámini; certè enim ſcio hâc potíſſimum manſuetúdine ubíque invictos vos eſſe futúros.

℟. Deus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tanquam morti deſtinátos; * Quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & Angelis, & homínibus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis; * Quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & Angelis, & homínibus. 1. *Corinth.* 4. *Pſ.* 43.

n. 4. *Lectio viij.*

NOn enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri qui lóquitur in vobis. Habébant reges in médio ſuî duódecim hómines idiótas, quos vínculis, flagellis, carcéribus, ut ſilérent, comminabantur: ſed ſicut rádii ſoláres vincíri néqueunt, ſic lingua eórum ligári non póterat. Quod ita fiébat, quia non ipſi erant qui loquebantur, ſed virtus Spíritûs ſancti. Quâ virtúte Paulus Agrippæ miniſtros, ipſumque Nerónem ómnium hóminum flagitioſíſſimum fácilè ſuperávit. Dóminus enim mihi áſtitit, ait, & confortávit me, & éruit me de ore leónis.

℟. Mihi abſit gloriári niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti, * Per quem mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. ℣. Quid mihi eſt in cœlo? & à te quid vólui ſuper terram? Deus cordis mei, * Per quem. *Galat. 6. Pſ. 72.*

n. 5. *Lectio ix.*

RES útique magna, virum circa ſtagna verſári ſólitum, circa pelles, & telónii menſâ, ſedéntibus tyrannis & ſátrapis, aſtántibus ſatellítibus, ſtrictis gládiis, cùm omnes dénique pro tyrannis ſtarent, ſolum ingreſſum, ligátum, prono cápite, potuiſſe vel os aperíre. Etenim nec loquendi, nec dógmata defendendi locum illis dabant; ſed tanquam commúnes orbis peſtes ſupplíciis deputábant: Hi omnes, aiébant, contra decréta Cæſaris fáciunt, regem álium dicentes eſſe Jeſum. Ubíque tribunália hujuſmódi opiniónibus præoccupáta erant; & auxílio ſuperno multùm egébant, (Apóſtoli,) ut hoc utrumque probárent, & veram eſſe doctrínam quam prædicábant, & ſe commúnibus légibus non adverſári; utque, dum loquerentur de doctrínâ, ne viderentur leges ſubvértere; ac rurſus, dum demonſtráre conarentur ſe commúnia ſtatúta non violáre, dógmatum puritátem ne corrúmperent: quæ ómnia vidébis & à Petro & à Paulo, & à céteris ómnibus prudenter obſerváta. Quamvis enim ut factióſi & novatóres ubíque terrárum accuſarentur; hanc tamen ſuſpiciónem repulérunt, & contráriam ſibi conciliárunt, quaſi ſervatóres, curatóres ac benéfici apud omnes celebráti. Hæc autem ómnia ex ingenti patiéntia operabantur. Quámobrem dicébat Paulus: Quotídie mórior; & usque in finem in perículis perſeverávit.

℟. In Evangélio labóro uſque ad víncula, quaſi malè óperans: ſed * Verbum Dei non eſt alligátum. ℣. Loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum, & non confundébar; & reſpondébo exprobrántibus mihi verbum. * Verbum Dei. Glória Patri. * Verbum Dei. 2. *Tim.* 2. *Pſ.* 118.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Narrábo nomen tuum frátribus meis; ℟. In médio Eccléſiæ laudábo te. *Pſ.* 21.

AD LAUDES.

Ant. 5. a. NIhil minus fui ab iis qui ſunt ſupra modum Apóſtoli, tametſi nihil ſum. 2. *Cor.* 12.

Ant. 7. d. Secundùm revelatiónem mihi data eſt grátia hæc, in Géntibus evangelizáre inveſtigábiles divítias Chriſti, & quæ ſit diſpenſátio ſacramenti abſcónditi à ſéculis. *Epheſ.* 3.

Ant. 1. a. Signa Apoſtolátûs mei facta ſunt in omni patiéntia, in ſignis, & prodígiis, & virtútibus. 2. *Cor.* 12.

Ant. 3. à. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me, ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes. 2. *Tim.* 4.

Ant. 2. D. Abundántiùs ómnibus laborávi; non ego autem, ſed grátia Dei mecum. 1. *Cor.* 15.

Capitulum. Rom. 15.

SIc prædicávi Evangélium hoc, non ubi nominátus eſt Chriſtus, ne ſuper aliénum fundamentum ædificárem; ſed ſicut ſcriptum eſt: Quibus non eſt annuntiátum de eo, vidébunt; & qui non audiérunt, intélligent.

Hymnus.

SUdóre ſat tuo fides,
Crucisque crevit glória;
Multóque per te fœnore
Impléta Chriſti páſſio.

Per ſacra ſeſe jam tuæ
Impreſſa carni ſtígmata,
Suoque totum Spíritu
In te Magiſter éxprimit.

Sic, Paule, non vivis; loquens
Sed ipſe Chriſtus in tuo
Agensque vivit péctore:
Sat ergo, ſat terris datum.

Audíta quondam tértio
Arcána cœlo, nunc tibi
Fruenda ſe pleno palàm
De fonte produnt lúminis.

Hinc lacte verbi nos tui
Ciboque faxis créſcere;
Chriſtumque tritos, quà doces
Præisque, per calles ſequi.

Hoc præſtet almo cum Patre
Natoque nobis Spíritus,
Tres, Numen unum; cui decus,
Virtusque ſit per ſécula.
Amen.

℣. Confiteantur tibi pópuli, Deus: ℟. Confiteantur tibi pópuli omnes. *Pſ.* 66.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Gáudeo in paſſiónibus, & adímpleo ea quæ deſunt paſſiónum Chriſti in carne mea, pro córpore ejus, quod eſt Eccléſia, cujus factus ſum ego miniſter. *Coloſſ.* 1.

Oratio.

DEus, qui multitúdinem Géntium beáti Pauli Apóſtoli prædicatióne docuiſti: da, quæſumus, ut cujus natalítia cólimus, ejus apud te patrocínia ſentiámus; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Nihil.

AD TERTIAM.

Ant. 7. d. Secundùm revelatiónem.

Capitulum. 2. Cor. 12.

SCio hóminem in Chriſto ante annos quatuórdecim, ſive in córpore néſcio, ſive

extra corpus néſcio; Deus ſcit, raptum hujúsmodi usque ad tértium cœlum. Et ſcio hujúsmodi hóminem, ſive in córpore, ſive extra corpus, néſcio, Deus ſcit, quóniam raptus eſt in Paradíſum, & audívit arcána verba, quæ non licet hómini loqui.

℟. *br.* Ecce, Dómine, * Veritátem dilexiſti. Ecce. ℣. Incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi. * Veritátem. Glória Patri. Ecce. *Pſ.* 50.

℣. Introíbo in poténtias Dómini, ℟. Usque in altíſſima quæ feciſti magnália. *Pſ.* 70.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Signa.

Capitulum. Rom. 15.

HAbeo glóriam in Chriſto Jeſu ad Deum. Non enim áudeo áliquid loqui eórum quæ per me non éfficit Chriſtus in obediéntiam Géntium, verbo & factis, in virtúte ſignórum & prodigiórum, & in virtúte Spíritûs ſancti; ita ut ab Jerúſalem per circúitum, usque ad Illyricum repléverim Evangélium Chriſti.

℟. *br.* Ecce cognóvi * Quóniam Deus meus es. Ecce cognóvi. ℣. In Deo laudábo verbum, * in Dómino laudábo ſermónem; * Quóniam. Glória Patri. Ecce. *Pſ.* 55.

℣. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dómine: ℟. Mirábilis facta eſt ſciéntia tua. *Pſ.* 138.

AD NONAM.

Ant. 2. D. Abundántiùs.

Capitulum. 2. Cor. 11.

EXiſtimo nihil me minus feciſſe à magnis Apóſtolis. Nam etſi imperítus ſermóne, ſed non ſciéntiâ; in ómnibus autem manifeſtáti ſumus vobis.

℟. *br.* Benedixit Dóminus, * Et multiplicáti ſunt nimis. Benedixit. ℣. Et póſuit * ſicut oves famílias, * Et. Glória. Benedixit. *Pſ.* 106.

℣. Confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua; ℟. Quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum. *Pſ.* 137.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. IN defenſiónem Evangélii póſitus ſum: pro quo legatióne fungor in caténa, ita ut in ipſo áudeam, prout oportet me loqui. *Philip.* 1. *Eph.* 6.

Ant. 3. a. Quæ circa me ſunt, magìs ad profectum venérunt Evangélii; ita ut víncula mea manifeſta fierent in omni prætório; & plures in Dómino confidentes vínculis meis, abundántiùs audérent ſine timóre verbum Dei loqui. *Philip.* 1.

Ant. 4. D. Omnia ſuſtíneo propter electos, ut ipſi ſalútem conſequantur, quæ eſt in Chriſto Jeſu, cum glória cœleſti. 2. *Tim.* 2.

Ant. 5. C. Magnificábitur Chriſtus in córpore meo, ſive per vitam, ſive per mortem: mihi enim vívere Chriſtus eſt: & mori lucrum. *Philip.* 1.

Ant. 6. F. Reſponſum mortis in nobiſmetipſis habúimus; ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo qui ſúſcitat mórtuos. 2. *Cor.* 1.

Capitulum. 2. Tim. 4.

EGo jam delíbor, & tempus reſolutiónis meæ inſtat. Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi. In réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ, quam reddet mihi Dóminus in illa die juſtus judex.

Hymnus, Sat, Paule, ſat terris. 368.

℣. Sitívit ánima mea ad Deum fortẽ, vivum. ℟. Quando véniam & apparébo ante fáciem Dei! *Pſ.* 41.

Ad Magníſic. *Ant.* J. Quæ audiſtis & vidiſtis in me, hæc ágite; & Deus pacis erit vobiſcum. *Philip.* 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. ſancti Martialis, Episcopi.

Ant. Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente offerre ſacrifícium Deo, incenſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.* 45.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Oratio.

DEus, cujus ineffábili miſericórdiâ beátus Póntifex Martiális in géntibus evangelizávit inveſtigábiles divítias Chriſti: da nos ejus interceſſióne créscere in ſciéntia tua, & in omni ópere bono fructificantes, ſecundùm Evangélii veritátem coram te ambuláre; Per eumdem Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum vivit.

FESTA JULII.

Die I.

In Feſto SANCTI MARTIALIS, Episcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

MArtiális, ad diſſeminandam inter Gentes verbi divíni prædicatiónem, ordinátus Epíscopus, ab inítio preſbyteros duos Alpiniánum & Auſtricliniánum adjutóres hábuit, qui eum, ut refert Gregórius Turonenſis, ab Oriente ſecúti, comitáti ſunt in Galliárum regiónes, ad quas miſſus eſt à Románis Epíscopis. Hoc in múnere cùm álios ſex Epíscopos collégas habéret, áliis ália loca peténtibus, ipſe Aquitániæ Apoſtolátum cum Stremónio, qui apud Arvernos conſédit, partítus eſt, & ſtatim usque ad Bitúrigum civitátem, quam unus ex eórum discípulis agreſſus eſt, efficaciſſimo ópere fidem propagávit. Per ália quoque ejusdem províncíæ óppida, jactis religiónis ſanctæ fundamentis, tandem Lemóvicas advénit; quâ in urbe, ut primùm prædicáre cœpit, crédidit ac profeſſa eſt præ céteris Chriſti nomen Valéria Leocádii Sena-

tóris filia, quæ virginitátem Deo vovit, & mox prima ómnium in Aquitánia ſánguinem martyrio profúdit. Statim verò ſedáta illius perſecutiónis procellâ, ita deinceps in illa civitáte Martiális exemplo virtutibusque, ſalútis doctrína convàluit, ut ferè pópulus omnis, abjectis ſimulacrórum rítibus, ad cultum Dei ſeſe conferret, nec ipſe álibi ſedem Epiſcopátûs ſui collocandam dúceret.

Lectio iij.

NOn tamen ideò vicinas, Pictónum, Santonumque regiónes prorſus neglexit, in quibus Burdégalam usque palàm ac liberè annuntiaſſe tandem regnum Dei in ſenectúte tráditur. Demum poſt annos octo ſupra viginti miniſtério verbi impenſos, felíciter migrávit ad Dóminum. Cónditum eſt corpus ejus in crypta, quam miráculis plúrimis ſuo témpore inclaruiſſe refert Gregórius Turonenſis, ubi étiam duo Preſbyteri qui ei ad mortem usque adhæſerant, conjunctis túmulis, ſepulti ſunt.

Oratio.

DEus, cujus ineffábili miſericórdiâ beátus Póntifex Martiális in géntibus evangelizávit inveſtigábiles divítias Chriſti: da nos ejus interceſſióne créſcere in ſciéntia tua, & in omni ópere bono fructificantes, ſecundùm Evangélii veritátem coram te ambuláre; Per eumdem Dóminum.

VESPERÆ de Sequénti.

DIE II.

In Feſto

VISITATIONIS

BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 1. g. QUæ eſt iſta quæ aſcendit per deſertum ſicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ, & thuris, & univerſi púlveris pigmentárii? *Cant.* 3.

Ant. 4. d. Quàm pulcri ſunt greſſus tui, Fília príncipis! *Cant.* 7.

Ant. 5. C. Quàm pulcri ſuper montes pedes annuntiantis bonum! *Iſ.* 52.

Ant. 8. c. Arca fœderis Dómini véniat in médium noſtri, ut ſalvet nos. 1. *Reg.* 4.

Ant. 6. F. Deſcendiſti, Dómine, & à fácie tua montes defluxérunt: óculus non vidit absque te, quæ præparaſti exſpectántibus te. *Iſ.* 64.

Capitulum. Eccli. 4.

QUi tenúerint ſapiéntiam, vitam hæreditábunt; & quò introíbit, benedícet Deus. Qui ſérviunt ei, obſequentes erunt Sancto; & eos qui díligunt illam, díligit Deus.

℟. Ecce dilectus meus venit, ſáliens in móntibus, tranſiliens colles: * En ipſe ſtat poſt parietē noſtrum. ℣. Spíritus dicit, Veni: & qui audit, dicat, Veni: * En ipſe. Glória Patri. * En. *Cant.* 2. *Apoc.* 22.

Hymnus.

ſanctus ardor te rapit,
ingo, flos ô Virgi-
r?
dis, & cito gradu
dis alta móntium?
ſacer te Spíritus
létam Númine:
ei jam dígnitas
ini détrahit.
ropinquam ſánguine
puella víſitas,
cui divínitus
alvi múnera.
rta matrum gáudia!
natúrâ, gravem
pes, quæ Vírginem
eo te prædicat.
ditum ſub íntimo
portábas ſinu
io qui próximus
orbem lúmine.
redemptor qui ve-

laus máxima
e: nec tibi minor
iusque Spíritus.
n.
a nos in ſalutári tuo,
℟. Ad videndum
e electórum tuórum.

gnificat. *Ant.* 3. a.
n te eſt Deus, &
sque te Deus. Verè
abſcónditus, Deus
tor: in Dómino ju-
: & laudábitur omne
45.
, *ut infrà ad Lau-*

mem. ſancti Martia-
opi. Ant. Sacerdó-
lvum. xxij. *Oratio,*
us ineffábili. *ſuprà.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de Maria natum, * Venite, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Venite. 1.

Hymnus.

MOntes, ſuperbum vérticem,
Quà Virgo tranſit, ſúbdite,
Cui ſe libenter ſtérnerent
Vel ipſa cœli ſídera.

Occulta quæ latet domi,
Audet foràs ſe pródere:
Semper ſibi timens pudor
Se caritáte prótegit.

It illa, non neſcit moras:
Fugit vidéri, nec minùs
Fugit vidére, ne ſuo
Quidquam pudóri détrahat.

Beáta quam preſſit pede,
Tellus! beáta fémina!
Colles beáti, qui ſimul
Cum matre ſenſiſtis Deum!

Beatióres hóſpites,
Vos ô quibus cœléſtia,
Loquente matre Vírgine,
Audíre verba cóntigit!

Mundo redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Concépit Eliſabeth, & occultábat ſe ménſibus quinque, dicens: Quia reſpexit Dóminus auferre oppróbrium meum. *Luc.* 1.

Ant. 8. G. In menſe ſexto miſſus eſt Angelus Gábriel à Deo ad Maríam vírginem deſponſátam Joſeph. *Luc.* 1.

Ant. 7. d. Ingreſſus Angelus ad eam, dixit: Ecce concípies in útero, & páries fílium;

& vocábitur Altíſſimi Fílius. *Luc.* 1.

℣. Elégit eam Dñus. ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Ecce Elízabeth cognáta tua concépit fílium in ſenectúte ſua, & hic menſis ſextus eſt illi quæ vocátur ſtérilis; * Quia non erit impoſsíbile apud Deum omne verbum. ℣. Plantáti in domo Dómini, adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi; * Quia. *Luc.* 1. *Pſ.* 91.

Poſt ij. Lect. ℟. Chriſti generátio ſic erat: Mater ejus * María invénta eſt in útero habens de Spíritu ſancto. ℣. Prope timéntes Dóminum ſalutáre ipsíus. * María. *Matth.* 1. *Pſ.* 84.

Poſt iij. Lect. ℟. Quod in ea natum eſt, de Spíritu ſancto eſt: páriet autem fílium; * Ipſe enim † Salvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. ℣. Partúriens páriet, & relíquiæ fratrum ejus converténtur; * Ipſe. Glória. † Salvum. *Matth.* 1. *Mich.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Ponam viſitatiónem tuam, pacem, dicit Dóminus; & occupábit ſalus muros tuos. *Iſ.* 60.

Ant. 8. c. Effúndam Spíritum meum ſuper ſemen tuum, & benedictiónem meam ſuper ſtirpem tuam. *Iſ.* 44.

Ant. 1. a. Hódie ſalus dómui huic facta eſt; venit enim Fílius hóminis quærere, & ſalvum fácere quod períerat. *Luc.* 19.

℣. Viſitaſti terram, Deus ſalutáris noſter: ℟. Multiplicaſti locupletáre eam. *Pſ.* 64.

Sermo ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 2. *n.* 19.

Lectio iv.

MOrále eſt ómnibus ut qui fidem éxigunt, fidem áſtruant. Et ídeò Angelus, cùm abscóndita nuntiáret, ut fides aſtruerétur exemplo, ſenióris féminæ ſterilisque conceptum vírgini Maríæ nuntiávit, ut poſsíbile Deo omne quod ei placúerit aſſéreret. Ubi audívit hoc María, non quaſi incrédula de oráculo, nec quaſi incerta de núntio, nec quaſi dúbitans de exemplo; ſed quaſi læta pro voto, religióſa pro offício, feſtína præ gáudio, in montána perrexit. Quò enim, jam Deo plena, niſi ad ſuperióra, cum feſtinatióne conténderet? Neſcit tarda molímina ſancti Spíritûs grátia.

℟. Exurgens María ábiit in montána * Cum feſtinatióne, in civitátem Juda. ℣. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, * Cum. *Luc.* 1. *Cant.* 2.

Lectio v.

IN montána Virgo cum feſtinatióne, virgo offícii memor, injúriæ ímmemor, affectu vigente, non ſexu, relictâ perrexit domo. Díſcite, vírgines, non circumcurſáre per aliénas domos, non demorári in platéis, non áliquos in público miſcére ſermónes. María in domo ſera, feſtínat in público. Didiciſtis,

virgines, pudórem Maríæ: díscite humilitátem. Venit propinqua ad próximam, júnior ad seniórem; nec solùm venit, ſed étiam prior ſalutávit: decet enim ut quantò cáſtior virgo, tantò humílior ſit. Sit magiſtra humilitátis, in qua eſt proféſſio caſtitátis. Eſt & cauſa pietátis, eſt étiam norma doctrínæ. Contuendum eſt enim quia ſupérior venit ad inferiórem, ut inférior adjuvétur: María ad Elízabeth, Chriſtus ad Joannem.

℟. Intrávit María in domum Zacharíæ, & ſalutávit Elízabeth; * Et exultávit infans in útero ejus. ℣. Factum eſt verbum tuum, Dómine, in gáudium & lætítiam cordis; * Et. *Luc.* 1. *Jerem.* 15.

Lectio vj.

CItò quoque adventûs Maríæ, & præſéntiæ Domínicæ benefícia declarantur. Simul enim ut audívit ſalutatiónem Maríæ Elízabeth, exultávit infans in útero ejus; & repléta eſt Spíritu Sancto. Vide diſtinctiónem, ſingulorumque verbórum proprietátes. Vocem prior Elízabeth audívit, ſed Joannes prior grátiam ſenſit. Illa natúræ órdine audívit, iſte exultávit ratióne myſtérii. Illa Maríæ, iſte Dómini ſenſit adventum. Iſtæ grátiam loquuntur, illi intùs operantur, pietatiſque myſtérium maternis adoriuntur proféctibus, duplicique miráculo prophétant matres ſpíritu parvulórum. Exultávit infans, repléta eſt mater. Non priùs mater repléta, quàm fílius; ſed cùm fílius eſſet replétus Spíritu ſancto, replévit & matrem.

℟. Ut audívit ſalutatiónem Maríæ Elízabeth, exultávit infans in útero ejus; * Et repléta eſt Spíritu ſancto Elízabeth. ℣. Benedixit Dóminus dómui ejus, & ómnibus quæ habébat: * Et. Glória. * Et. *Luc.* 1. 1. *Paral.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Venit mihi gáudium à Sancto ſuper miſericórdia quæ véniet ab Æterno ſalùtári noſtro. *Baruch.* 4.

Ant. 4. d. Ecce Deus ſalvátor meus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Ant. 1. g. Dixit mihi Dóminus: Servus meus es tu, & glorificátus ſum in óculis Dómini, & factus eſt fortitúdo mea. *Iſ.* 49.

℣. De ventre matris meæ, ℟. Tu es protector meus. *Pſ.* 70.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

EXurgens María in diébus illis, ábiit in montána cum feſtinatióne, in civitátem Juda; & intrávit in domum Zacharíæ, & ſalutávit Elízabeth. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

De 12. *Prærog. B. M. V. n.* 10.

IN omni textu quátuor Evangeliórum, ſi bene meminimus, nónniſi quater María loquens audítur. Primò quidem ad Angelum, ſed cùm jam ſemel atque íterùm allocútus eam fuiſſet: ſe-

eundò ad Elízabeth, quandò vox ſalutatiónis ejus Joannem exultáre fecit in útero, & eâ magnificante Maríam, ipſa magìs Dóminum magnificáre curávit: tértiò ad Filium, cùm jam eſſet annórum duódecim, quòd ipſa & pater ejus dolentes quæſiſſent eum: quartò in núptiis ad Filium, & miniſtros. Si Maríam dilígitis, ſi conténditis ei placére, æmulámini modéſtiam ejus. Nec in ſola tamen Maríæ taciturnitáte commendátur humílitas, ſed evidéntiùs réſonat in ſermóne. Audíerat, Quod ex te naſcétur Sanctum, vocábitur Fílius Dei; & nihil áliud quàm ancillam ejus ſe eſſe reſpondit. Inde ventum eſt ad Elizabeth, & contínuò Vírginis glória ſinguláris eidem per Spíritum revelátur. Dénique & mirabátur perſónam veniéntis, dicens: Unde hoc mihi, ut véniat mater Dómini mei ad me?

℟. Exclamávit Elízabeth voce magnâ, & dixit: * Et unde hoc mihi ut véniat mater Dómini mei ad me? ℣. Quid eſt homo, Dómine, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum? * Et unde hoc. *Luc.* 1. *Pſ.* 8.

Lectio viij.

Commendábat & vocem ſalutantis, adjíciens: Ut facta eſt vox ſalutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. Et beatificábat fidem credentis: Beáta, ínquiens, quæ credidiſti; quóniam perficiéntur in te quæ dicta ſunt tibi à Dómino. Magna quidem præcónia; ſed & devóta humílitas nihil ſibi paſſa retinére, in eum magìs univerſa refúdit, cujus in ſe beneficia laudabantur. Tu, inquit, magníficas matrem Dómini; ſed, Magníficat ánima mea Dóminum. In voce mea fílium pérhibes exultaſſe in gáudio; ſed, Exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo, & ipſe quoque, tanquam amícus ſponſi, gáudio gaudet ad vocem ſponſi. Beátam eſſe dicis quæ credidiſſet; ſed credulitátis & beatitúdinis cauſa reſpectus eſt ſupernæ pietátis, ut ex hoc magìs beátam me dicant omnes generatiónes, quia ancillam húmilem & exíguam reſpexit Deus.

℟. Beáta quæ credidiſti: * Perficiéntur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. ℣. Non eſt Deus quaſi homo, ut mentiátur. Dixit ergo, & non fáciet? locútus eſt, & non implébit? * Perficiéntur. *Luc.* 1. *Num.* 23.

Lectio ix.

Verúmtamen numquid putámus, fratres, Elízabeth ſanctam in eo quod per Spíritum útique loquebátur, erraſſe? Abſit. Beáta planè quam reſpexit Deus, & beáta quæ crédidit. Hic enim magnus divínæ reſpectiónis éxtitit fructus. Ineffábili ſiquidem artificio Spíritûs ſuperveniéntis tantæ humilitáti magnanímitas tanta in ſecretário virgínei cordis acceſſit, ut hæ quoque nihilóminus fiant ſtellæ ex re-

ſpectu mútuo clarióres; quòd vidélicet nec humílitas tanta mínuit magnanimitátem, nec magnanímitas tanta humilitátem. Agit hoc nimírùm in córdibus electórum grátiæ prærogatíva divínæ, ut eos nec humílitas pusillánimes fáciat, nec magnanímitas arrogantes; magìs autem coopeſentur ſibi, ut non solùm nulla ex magnanimitáte ſubintret elátio, ſed hinc máximè provehátur humílitas; ut inveniantur eò ámpliùs timoráti, & largitóri múnerum non ingráti: ac viciſſim ex occaſióne humilitátis puſillanímitas nulla ſubrépat; ſed quò minùs de ſua quiſque vel in mínimis præſúmere conſuévit, eò ámpliùs étiam in magnis quibuſque de divína virtúte confídat.

℟. Ait María: * Magníficat ánima mea Dóminum, Et † Exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo. ℣. Veníte, audíte; & narrábo, omnes qui timétis Deum, quanta fecit ánimæ meæ: * Magníficat. Glória. † Exultávit. *Luc.* 1. *Pſ.* 65.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudábo nomen Dei cum cántico, ℟. Et magnificábo eum in laude. *Pſ.* 68.

AD LAUDES.

Ant. 1. *f* Vidérunt eam, & beatíſſimam prædicavérunt, & laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 4. A. Benedícta tu inter mulíeres, & benedíctus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Ant. 5. a. Ecce ut facta eſt vox ſalutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. *Luc.* 1.

Ant. 4. f. Amícus ſponſi.

Canticum. Judith 13.

APeríte portas, quia nobiſcum eſt Deus, * qui fecit virtútem in Iſrael.

Laudáte Dóminum Deum noſtrum, * qui non deſéruit ſperantes in ſe.

Et in me ancillâ ſuâ adimplévit miſericórdiam ſuam, * quam promíſit dómui Iſrael.

Et interfécit in manu mea * hoſtem pópuli ſui.

Confitémini illi, omnes; quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Ant. Amícus ſponſi qui audit eum, gáudio gaudet propter vocem ſponſi. *Joan.* 14.

- *Ant.* 7. c. Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, qui miſit te; & benedíctum elóquium tuum. 1. *Reg.* 25.

Capitulum. Prov. 3.

VIæ ſapiéntiæ, viæ pulcræ; & omnes ſémitæ illíus pacíficæ: lignum vitæ eſt his qui apprehénderint eam; & qui tenúerit eam, beátus.

Hymnus.

AD prima verba Vírginis,
Intùs movente Spíritu,
In matris alvo cónditus
Infans Joannes géſtiit.

Agnóvit infantem Deum:
Quem ſenſit, ardet pródere
Vates & infans, quà poteſt,
Adeſſe Chriſtum núntiat.

Hic jam Redemptóris vices,
Præcónis ille ſúſtinet:

Materna clauſtra non vetant
Quin ambo munus ímpleant.
Felix puer, felix parens,
Felix ſacerdos, & domus,
Qui per parentem Vírginem
Deo fruuntur hóſpite!
Mundo redemptor qui venis,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre: nec tibi minor
Laus, utriusque Spíritus.
Amen.

℣. Benedixiſti, Dómine, terram tuam: ℟. Avertiſti captivitátem Jacob. *Pſ.* 84.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Benedictus Dóminus Deus Iſrael, quia viſitávit & fecit redemptiónem plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Oratio.

Adeſto Eccléſiæ tuæ, miſéricors Deus, & fílios adoptiónis júgiter in ejus ſinu purífica, qui Maríæ clauſus útero, Joannem in ſinu Eliſabeth ſanctificaſti; Qui vivis & regnas.

AD HORAS, dicitur in fine Hymn. Doxologia, Mundo redemptor, &c. *ut ſuprà.*

AD PRIMAM.

Ant. 1. *f.* Vidérunt.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. Benedicta tu.

Capitulum. Geneſ. 22.

Benedícam tibi, & benedicentur in ſémine tuo omnes gentes terræ, eò quòd obediſti voci meæ.

℟. *br.* Benedicentur in ipſo * omnes tribus terræ. * Allelúia, allelúia. Benedicentur. ℣. Omnes gentes * Magnificábunt eum. * Allelúia. Glória. Benedicentur. *Pſ.* 71.

℣. Ipſe eſt Dóminus Deus tuus, & adorábunt eum: ℟. Vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a. Ecce.

Capitulum. Joel 2.

Sciétis quia in médio Iſrael ego ſum: & ego Dóminus Deus veſter, & non eſt ámpliùs: & non confundétur pópulus meus in æternum. Et erit poſt hæc: Effundam Spíritum meum ſuper omnem carnem, & prophetábunt filii veſtri & filiæ veſtræ.

℟. *br.* Vox exultatiónis & ſalútis. * Allelúia, allelúia. Vox exultatiónis. ℣. In tabernáculis * Juſtórum. * Allelúia. Glória Patri. Vox. *Pſ.* 117.

℣. Signátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dómine: ℟. Dediſti lætítiam in corde meo. *Pſ.* 4.

AD NONAM.

Ant. 7. c. Benedictus.

Capitulum. Tob. 12.

Benedícite Deum cœli, & coram ómnibus viventibus confitémini ei, quia fecit vobiscum miſericórdiam ſuam.

℟. *br.* In Dómino * laudábitur ánima mea. * Allelúia, allelúia. In Dómino. ℣. Audiant manſuéti * & lætentur. * Allelúia. Glória Patri. In Dómino.

℣. Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

. VESPERAS.
Eſpexit Deus humi-
litátem ancillæ ſuæ:
itam me dicent om-
tiónes. *Luc.* 1.
D. Fecit mihi ma-
tens eſt, & ſanctum
us. *Luc.* 1.
E. Miſericórdia ejus
in progénies timén-
. *Luc.* 1.
O. Fecit poténtiam
ſuo, diſperſit ſu-
t exaltávit húmiles.

G. Suſcépit Iſrael
uum, recordátus
iæ ſuæ, ſicut lo-
ad patres noſtros,
, & ſémini ejus.

m. 1. Petr. 5.
uperbis reſiſtit, hu-
us autem dat grá-
niliámini ígitur ſub
anu Dei, ut vos
émpore viſitatiónis.
Hymnus.
aunquam, niſi va-
do,
vocem púeri pro-
nt:
n cunctis álacris
es
venit ortum.
nondum génitum
it
terni Génitus pro-
n;
audens canit hinc

aque mater.
n fructu génitrix
e
quàm fructus geni-
lignus!

Hæc Deum Virgo, ſtérilis
recondit
Illa Prophétam.
Fac tuos puris hódie clientes,
Virgo, colluſtret rádiis Re-
demptor
Ille, quem prodit nova naſ-
citúro
Gratia Vati.
Det ſequi certo pede quà
præiſti,
Dum Patris ſummi paritúra
Prolem,
Vilis ancillæ títulum mo-
deſto
Péctore præfers.
Summa laus Patri, genitoque
Verbo;
Et tibi compar, utriuſque
nexus,
Spíritus ſemper, Deus unus,
omni
Témporis ævo. Amen.
℣. Exultábit cor meum in
ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dó-
mino qui bona tríbuit mihi.
Iſ. 12.
Ad Magníficat. *Ant.* 7. G.
Manſit María cum Elízabeth
quaſi ménſibus tribus, & rever-
ſa eſt in domum ſuam. *Luc.* 1.
Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DIE VII.
In Feſto
SANCTI THOMÆ,
Cantuarienſis Epiſcopi, &
Martyris.
Semiduplex.
Lectio ij.

THomas Londíni natus, ex Angliæ Cancellário Cantuarienſis Epíſcopus creátus eſt. In ea dignitáte póſitus, abdicáto Cancellárii múnere, vitam quam aliquándiu ad ſéculi génium égerat, ad

ſeveriórem diſciplínam cœpit exígere. Magnátum in ſe vehemens ódium concitávit, quòd opes Eccléſiæ quas inváſerant, reſtítui feciſſet. Henríco ſecundo, qui Epíſcopos ad ſervandas regni conſuetúdines júribus Eccléſiæ contrárias, ſacramento præſtito, volébat adígere, fórtiter réſtitit. Quámobrem ſede dejectus, in exílium pulſus eſt; advectuſque in Fránciam, Pontiníaci primùm in diœcéſi Autiſſiodorenſi, tum Sénonis, demumque Paríſiis aliquándiu apud ſanctum Victórem manſit, ubi ad fratrum preces hábitâ concióne, inſtantem labórum finem, propèque imminentem ſibi agónem prænuntiávit. Nihilóminus agéntibus Alexandro tértio Pontífice, & Ludovíco ſéptimo Francórum rege, in grátiam Henríci reſtitútus eſt, & Cantuáriam reverſus. Sed cùm illic novis quotídie calúmniis impeterétur, conqueſtus eſt Henrícus rex per unum ſacerdótem ſtare quóminus pace frueréтur.

Lectio iij.

AUlici quátuor, gratum ſe régi factúros rati, Thomam in Eccléſia veſpertínis Horis óperam dantem aggrediuntur. Qui Cléricis templi áditus præclúdere conántibus accurrens: Non eſt, inquit, Dei Eccléſia cuſtodienda more caſtrórum; pro ipſa libènter mortem ſubíbo. Tum flexis génibus, ſe Deo, beátæ Maríæ, ſanctis Eccléſiæ ſuæ Patrónis & mártyri Dionyſio commendans, caput ímpiis mánibus præcidendum óbtulit anno ætátis quinquageſimo ſecundo, Chriſti verò milléſimo centéſimo ſeptuageſimo. Henrícus tam atróci facínore perculſus, tríduo ab omni penè cibo abſtínuit, & per quadraginta dies pœniténtiam egit. Thomam póſteà miráculis inſignem Alexander tértius Sanctis aſcripſit. Ad cujus túmulum Ludovícus ſéptimus cùm oráret, Philippi filii graviſſimo morbo laborantis ſanitátem impetrávit. Paríſiis verò in ejus honórem Robertus Drocenſis Comes, Ludovíci regis germánus frater, collegiátam Eccléſiam inſtítuit, quæ nonnullas ejus relíquias accépit.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui beáto Thomæ Pontífici & Mártyri tuo uſque ad mortem pro juſtítia certáre tribuiſti: fac nos ejus méritis, vitæ frágilis amórem abjícere, & ad te qui ſolus vera vita es, pervenire; Per Dóminum noſtrum.

AD VESP. fit Commem. S. Alithii, Ant. Elégit. ℣. Beátus. xviij. *Oratio*, Deus qui. xxj.

DOMINICA II JULII

In Feſto

SUSCEPTIONIS SANCTÆ SPINÆ.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Sabbato.

Ant. Filia Jeruſalem, ecce
1. D. Rex tuus véniet tibi

, & Salvátor : ipſe pau-
Zach. 9.
t. 4. E. Inglórius erit in-
os aſpectus ejus, & for-
is inter filios hóminum.

t. 2. D. Iſte aſperget gen-
iltas : ſuper ipſum con-
ıat reges os ſuum. Iſ.

:. 6. F. Ipſe portábit gló-
& ſedébit, & dominá-
uper ſólio ſuo ; & coró-
t memoriále in templo
ii. Zach. 6.
t. 7. a. Magnificéntia
Deus, in diadémate
s illíus ſculpta erat. Sap.

vitulum. Iſ. 61.
.udens gaudébo in Dó-
ıino, & exultábit ánima
ı Deo meo ; quia índuit
timentis ſalútis, & in-
ıto juſtítiæ circúmdedit
uaſi ſponſum decorátum
a.
Quis eſt iſte qui venit
: véſtibus, ſicut calcán-
n torculári? Iſte formóſus
la ſua, grádiens in mul-
ıe fortitúdinis ſuæ. ℣. Be-
us qui venit in nómine
ni, Rex Iſrael : * Iſte.
ı Patri. * Iſte. Iſ. 63.
12.

Hymnus.

riſti cruentæ ſpléndida
princípum
ı certet unquam púrpura
úrpuræ :
co paluſtri ſceptra ce-
ant,
tílibus diadéma ſpiris.
etus armis, victor ahé-
ıeos
Poſtes revulſit, clauſtraque
tártari ;
Cœtuſque captívos piórum
In pátrias revocávit arces.
Quin & premébat quos fera
ſérvitus,
Triſti gementes erípuit ju-
go ;
Et nocte damnátos profun-
dâ,
Ad ſúperas dedit ire ſedes.
Hæc tincta cæſi ſánguine præ-
dicat
Dei ſupellex : hinc áliam
nefas
Ambíre gazam Chriſtiá-
nis,
Morte quibus redimenda
vita.
Qui nos creávit, máxima laus
Patri :
Qui nos redémit, máxima
Fílio :
Qui conſecrando nos inun-
gis,
Par tibi laus, utriuſque Ne-
xus. Amen.

℣. Da impérium tuum púero tuo, Dómine, ℟. Ut vídeant qui odérunt me, & confundantur. Pſ. 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Conculcábitur coróna ſupérbiæ : & in die illa erit Dóminus exercítuum coróna glóriæ & ſertum exultatiónis resíduo pópuli ſui. Iſ. 28.

Oratio, Præſta, quæſumus, *ut infrà ad Laudes*, 390.

Fit Commem. Sabbati ante Dominicam occurrentem.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Regem regum ſpinis coronátum, * Veníte, adorémus. Matth. 27. Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

QUò forma ceſſit par Deo?
Non vultus idem, non decor:
Atro fluentem ſanguine,
Et ora fœdum vidimus.

Frons pro coróna régia
Horret ſub aſpris vepribus.
Hæc illa, crudelis Sion,
Quæ ſerta nectis Principi?

Arundo pro ſceptro datur,
Durusque pro throno lapis:
Quem veſtit æternum jubar,
Ridenda veſtit púrpura.

Qui ſceptra regum dívidit,
Ut ſcénicus rex lúditur:
Quæ ſolis obſcúrant jubar
Velo teguntur lúmina.

Orbi piando qui parem
Offers Patri te víctimam,
O Chriſte, ne caſſum tuæ
Sit paſſiónis præmium.

Qui nos creávit, laus Patri:
Laus qui redémit, Fílio:
Qui nos fovet, laus Flámini:
Uni Deo ſit glória. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 4. f. Addúcunt Jeſum ad Pilátum, & cœpérunt illum accuſáre, dicentes: Hunc invénimus dicentem ſe Chriſtum regem eſſe. *Joan.* 18. *Luc.* 23.

Ant. 6. *C* Jeſus ſtetit ante præſidem; & interrogávit eum præſes: Tu es Rex Judæórum? *Matth.* 27.

Ant. 8. *G.* Reſpondit Jeſus: A temetipſo hoc dicis, an álii dixérunt tibi de me? *Joan.* 18.

℣. Deus rex noſter operátus eſt ſalútem ℟. In médio terræ. *Pſ.* 73.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Regnum meum non eſt de hoc mundo: * Si ex hoc mundo eſſet regnum meum, miniſtri mei decertárent útique, ut non tráderer Judæis; nunc autem regnum meum non eſt hinc. ℣. Salvábo eos in Dómino Deo ſuo, & non ſalvábo eos in arcu, & gládio, & in bello. * Si ex hoc mundo. *Joan.* 18. *Oſee* 1.

Poſt ij. Lect. ℟. Tu dicis, quia rex ſum ego. * Ego in hoc natus ſum, & ad hoc veni in mundum, ut teſtimónium perhíbeam veritáti: omnis qui eſt ex veritáte, audit vocem meam. ℣. Ego conſtitútus ſum rex à Deo ſuper Sion montem ſanctum ejus, prædicans præceptum ejus. * Ego. *Joan.* 18. *Pſ.* 2.

Poſt iij. Lect. ℟. Exívit Pilátus ad Judæos, & ait: Nihil invénio cauſæ in hoc hómine. * Et † Cùm accuſarétur à principibus ſacerdótum & ſenióribus in multis, nihil reſpondit. ℣. Oblátus eſt quia ipſe vóluit, & non apéruit os ſuum; * Et. Glória Patri. † Cùm accuſarétur. *Joan.* 18. *Luc.* 23. *Matth.* 27. *Marc.* 15. *Iſ.* 53.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Congregátis Judæis, dixit Pilátus: Vultis dimittam vobis Regem Judæórum? *Matth.* 27. *Joan.* 18.

Ant. 8. G. Pontífices perſuaſérunt pópulis, ut péterent Barabbam, Jeſum verò pérderent. *Marc.* 15. *Matth.* 27.

i. ℣. Pilátus iterùm ait
iid ergo fáciam Regi
m, qui dicitur Chri-
illi magìs clamábant:
: eum. *Matth.* 27.
;.
mor eſto, Dómine, op-
uod exprobravérunt,
exprobravérunt com-
iem Chriſti tui. *Pſ.* 88.
ſancti Auguſtini
Epiſcopi.
116. *ſuper Joan.*
Lectio iv.
Judæi clamaſſent,
Jeſum ſibi à Piláto
elle, ſed Barabbam
; non ſalvatórem,
ectórē; non datórem
l ademptórem; cùm
dit Pilátus Jeſum,
ivit; hoc Pilátus non
feciſſe credendus eſt,
is injúriis Judæi ſa-
fficere ſibi exiſtimá-
uſque ad ejusdem
Judæi ſævíre deſiſte-
. hoc pértinet quòd
:ſes cohortem ſuam
ácere quæ ſequuntur,
ſis & juſſit, quamvis
igeliſta tacúerit. Di-
quòd deinde fécerint
Pilátus tamen id juſ-
dixit; Et mílites, in-
ftentes Corónam de
poſuérunt cápiti ejus,
irpúreâ circumdedé-
, & dicébant: Ave
:órum, & dabant ei

lites præſidis ſuſci-
ſum in prætórium,
érunt ad eum uni-
hortem; * Et ple-
orónam de ſpinis,
poſuérunt ſuper caput ejus,
& arúndinem in déxtera ejus.
℣. Dixérunt ímpii: Contu-
méliâ & tormento interrogé-
mus eum, ut probémus pa-
tiéntiam illíus. * Et. *Matth.*
27. *Sap.* 2.

Lectio v.

Sic implebantur, quæ de ſe prædixerat Chriſtus; ſic Mártyres informabantur ad ómnia quæ perſecutóres libuiſſet fácere, perferenda; ſic paulìsper occultátâ tremendâ poténtiâ commendabátur priùs imitanda patiéntia; ſic regnum quod de hoc mundo non erat, ſuperbum mundum non a rocitáte pugnandi, ſed patiendi humilitáte vincébat. Sic illud granum multiplicandum ſeminabátur horríbili contuméliâ, ut mirábili pullularet in glóriâ. Exiit iterum Pilátus foràs, & dixit eis: Ecce adduco eum foràs, ut cognoſcátis quia in eo nullam cauſam invénio. Exiit ergo Jeſus portans ſpíneam Corónam, & purpúreum veſtimentum; & dixit eis Pilátus: Ecce homo.

℟. Veſte purpúreâ circumdedérunt Jeſum; & veniébant ad eum, * Et dicébant: Ave, Rex Judæórum. ℣. Subſannavérunt me ſubſannatióne: frenduérunt ſuper me déntibus ſuis; * Et dicébant. *Joan.* 19. *Pſ.* 34.

Lectio vj.

Hic appáret non ignorante Piláto hæc à mílitibus facta, ſive júſſerit ea, ſive permíſerit, illâ ſcílicet cauſâ quam ſupra díximus, ut hæc

ejus ludíbria libentíſſimè bíberent, & ultérius ſánguinem non ſitirent. Egréditur ad eos Jeſus, portans Spíneam corónam & purpúreum veſtimentum, non clarus império, ſed plenus oppróbrio. Et dícitur eis: Ecce homo. Si Regi invidétis, jam párcite, quia dejectum vidétis. Flagellátus eſt, ſpinis Coronátus eſt, amáris convítiis illúſus eſt, álapis cæſus eſt, fervet ignomínia, frigeſcat invídia.

℟. Genu flexo ante eum, illudébant ei mílites; & exuentes in eum, accepérunt arúndinem, * Et † Percutiébant caput ejus. ℣. Dixérunt: Gloriátur Patrem ſe habére Deum; videámus ſi ſermónes illíus veri ſint. * Et percutiébant caput ejus. Glória. † Percutiébant caput ejus. *Matth.* 27. *Sap.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. *f.* Exívit Pilátus foràs, & dicit eis: Ecce addúco vobis eum, ut cognoſcátis quia nullam invénio in eo cauſam. *Joan.* 19.

Ant. 3. a. Exívit Jeſus portans Corónam ſpíneam, & purpúreum veſtimentum. Et dicit eis (Pilátus:) Ecce homo. *Joan.* 19.

Ant. 5. C. Cùm vidiſſent eum Pontífices & miniſtri, clamábant, dicentes: Crucifíge, crucifíge eum. *Joan.* 19.

℣. Acuérunt linguas ſuas ſicut ſerpentis: ℟. Venénum áſpidum ſub lábiis eórum. *Pſ.* 139.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore; Apprehendit Pilátus Jeſum, & flagellávit; & mílites plectentes Corónam de ſpinis, impoſuérunt cápiti ejus. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In magno Paraſc. Die.

INtroívit Pilátus in prætórium, cedens Judæórum furóri extinctúrus inextinctam flammam. Ingreſſus & egreſſus magis ignem accendit. Exivit enim cum Jeſu coronáto, ingráto Judæis ſpectáculo; oſtenditque eis hoſtem jam coronátum, jam victórem, jam régio cultu ornátum. Nam & ſi hoc per contumeliam factum eſt, regnum tamen quod ei naturáliter cómpetit, ſignificávit. Poſtquam autem vidérunt, quem ſæpe víderant, quem nunquam víderant, quem quotieſcumque vidébant, accendebantur, interiorique flammâ conſumebantur, extulérunt contra ipſum ſodomíticum clamórem: Tolle, Tolle, crucifíge eum. Quibus Pilátus: Regem veſtrum vultis crucifígam? Non habémus, ínquiunt, Regem, niſi Cæſarem.

℟. Adduxit Pilátus foràs Jeſum, & ſedit pro tribunáli, & dixit eis: * Ecce Rex veſter. ℣. Egredímini & vidéte Regem in diadémate, quo coronávit illum mater ſua. * Ecce. *Joan.* 19. *Cant.* 3.

Lectio viij.

ACcepérunt eum coronátum. Quibus rebus? Spinis, Judæórum vidélicet donis. Expectávi ut fáceret uvas, prótulit ſpinas. Cólaphos, vérbera, flagella expertus eſt: ſed citrà ullum dédecus. Sta cum Iſaía, & áſpice Deum óculis illíus. Quid igitur ille dicit? Dómine quis crédidit auditui noſtro? Vídimus eum, & non habébat ſpéciem, neque decórem; ſpécies ejus inhonóra, defíciens à fíliis hóminum. Non habébat ſpéciem, neque decórem, omnis decóris ártifex. Flebat enim Judæórum mala homo percuſſus, & ſciens ferre infirmitátem.

℟. Cum Jeſu crucifigunt duos latrónes. Unus autem blaſphemábat eum, & dicébat alter: Dómine, memento mei, cùm véneris in regnum tuum. Et dixit illi Jeſus: * Amen dico tibi; hódie mecum eris in paradíſo. ℣. Penetrábo omnes inferióres partes terræ, & inſpíciam omnes dormientes, & illuminábo omnes ſperantes in Dómino. * Amen. *Marc.* 15. *Luc.* 23. *Eccli.* 24.

Lectio ix. de Homilia in Evangelium Dominicæ occurrentis.

℟. Scripſit títulum Pilátus, & póſuit ſuper crucem: * Jeſus Nazarénus Rex Judæórum. ℣. Super ſólium David & ſuper regnum ejus ſedébit, ut confirmet illud ámodò & uſque in ſempiternum, * Jeſus. Glória. * Jeſus. *Joan.* 19. *Iſ.* 9.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Regnum tuum, Dómine, regnum ómnium ſeculórum, ℟. Et dominátio tua in omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 144

AD LAUDES.

Ant. 1. a. VIdi cœlum apertum: & ecce qui ſedébat, vocabátur Fidélis & Verax; & cum juſtítia júdicat & pugnat. *Apoc.* 19.

Ant. 7. c. Oculi ejus ſicut flamma ignis, & in cápite ejus diadémata multa. *Apoc.* 19.

Ant. 6. F. Veſtítus erat veſte aſperſâ ſánguine; & vocátur nomen ejus, Verbum Dei. *Apoc.* 19.

Ant. 3. c. Habet in veſtimento & in fémore ſuo ſcriptum: Rex regum, & Dóminus dominátium. *Apoc.* 19.

Ant. 4. d. Data eſt ei Coróna; & exívit vincens, ut vinceret. *Apoc.* 6.

Capitulum. Iſ. 53.

DIſpértiam ei plúrimos, & fórtium dívidet ſpólia, pro eo quòd trádidit in mortem ánimam ſuam, & cum ſcelerátis reputátus eſt; & ipſe peccáta multórum tulit.

Hymnus.

EXíte, filiæ Sion,
Regis pudícæ Vírgines,
Chriſti Corónam cérnite,
Quam mater ipſa téxuit.

Horret, revulſis crínibus,
Spinis cruentátum caput;
Et vultus ille décolor
Mortem propinquam réſpicit.

Quæ terra ſulcis ínvia,
Dumis rigens & ſéntibus,
Lugúbre munus prótulit?

Quæ ſæva méſſuit manus?
Chriſti rubescens ſánguine,
Acúleos mutat roſis,
Palmamque vincens frúctibus,
Spina eſt triumphis ápt or.
Culpis ſatæ mortálium
Te, Chriſte, ſpinæ vúlnerant:
Evelle noſtras, córdibus
Tuasque noſtris ínſere.
Qui nos creávit, laus Patri:
Laus, qui redémit, Fílio:
Qui nos fovet, laus Flámini:
Uni Deo ſit glória. Amen.

℣. Circumdedérunt me, & exarſérunt ſicut ignis in ſpinis: ℟. Et in nómine Dómini ultus ſum in eos. *Pſ.* 117

Ad Benedictus. *Ant.* 5. a. Chriſtus expólians principátus & poteſtátes, tradúxit confidenter, palàm triumphans illos in ſemetipſo. *Coloſſ.* 2.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut qui in memóriam paſſiónis Dómini noſtri Jeſu Chriſti, susceptiónem ſanctæ Spinæ recólimus, ab ipſo glóriâ & honóre coronári mereámur; Per eúmdem.

Deinde fit Commem. Dominicæ occurrentis.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Vidi cœlum.

In ℟. *br.* ℣. Qui paſſus es * pro nobis. 1. *Petr.* 2.

AD TERTIAM.

Ant. 7. c. Oculi.

Capitulum. Apoc. 14.

VIdi, & ecce nubem cándidam, & ſuper nubem ſedentem símilem Fílio hóminis, habentem in cápite ſuo Corónam áuream.

℟. *br.* Dóminus regnávit; * Decórem indútus eſt. Dóminus. ℣. Indútus eſt fortitúdinem, & præcinxit ſe: * Decórem. Glória. Dóminus. *Pſ.* 92.

℣. Prævenisti eum in benedictiónibus dulcédinis: ℟. Poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

AD SEXTAM.

Ant. 6. F. Veſtitus erat.

Capitulum. Iſ. 63.

TOrcular calcávi ſolus, & de géntibus non eſt vir mecum. Calcávi eos in furóre meo, & conculcávi eos in ira mea; & aſperſus eſt ſanguis eórum ſuper veſtimenta mea.

℟. *br* Sicut viventes, * In ira abſorbet eos. Sicut. ℣. Manus ſuas lavávit * in ſánguine peccatóris: * In. Glória. Sicut. *Pſ.* 57

℣. Requírens ſánguinem eórum recordátus eſt: ℟. Non eſt oblítus clamórem páuperum. *Pſ* 9.

AD NONAM.

Ant. 4. d. Data eſt.

Capitulum Apoc. 19.

EXércitus qui ſunt in cœlo, ſequebantur eum in equis albis, veſtíti byſſino albo & mundo; & de ore ejus procédit gládius ex utráque parte acútus, ut in ipſo percútiat gentes: & ipſe reget eas in virga férrea.

℟. *br.* Thronus tuus, Deus, * In ſéculum ſéculi. Thronus. ℣. Virga æquitátis * virga regni tui * In. Glória. Thronus. *Hebr.* 1.

℣. Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: ℟. Dominare in médio inimicórum tuórum. *Pſ.* 109.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. E. GRátia vobis & pax à Jeſu Chriſto, qui eſt teſtis fidélis, & princeps regum terræ. *Apoc.* 1.

Ant. 3. a. Dilexit nos, & lavit nos à peccátis noſtris in ſánguine ſuo; & fecit nos regnum, & ſacerdótes Deo & Patri ſuo. *Apoc.* 1.

Ant. 1. g. Oportet illum regnáre, donec ponat Deus omnes inimícos ſub pédibus ejus. 1. *Cor.* 15.

Ant. 2. D. Cùm evacuáverit omnem principátum, noviſſima inimíca deſtruétur mors. 1. *Cor.* 15.

Ant. 8. G. Eum qui módicò quàm Angeli minorátus eſt, vidémus Jeſum propter paſſiónem mortis, glóriâ & honóre coronátum. *Hebr.* 2.

Capitulum. Act. 2.

CErtiſſimè ſciat omnis domus Iſrael quia & Dóminum eum & Chriſtum fecit Deus hunc Jeſum, quem vos crucifixiſtis.

Hymnus, Chriſti. 385.

℣. Glóriâ & honóre coronaſti eum, Dómine. ℟. Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus. *Pſ.* 8.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ecce venit cum núbibus, & vidébit eum omnis óculus, & qui eum pupugérunt. *Apoc.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. Dominicæ occurrentis.

Deinde de Tranſlatione capitis S. Blaſii, Episc. & Mart. Ant. Ecce. ℣. In Deo, vij. *Oratio ut infrà.*

FERIA SECUNDA

Poſt Dominicam ij. Julii.

In Feſto

TRANSLATIONIS CAPITIS S. BLASII, EPISCOPI & Martyris. *Simplex.*

Lectio iij.

URbánus quintus, patriâ Gabalitánus, & Póntifex máximus, quamvis totíus Eccléſiæ curam aſſiduus géreret, præcípuè tamen Mimatenſis utilitáti, cujus ipſe Episcopátum, Pontificátûs témpore, gerébat, magno illíus cómmodo invigilábat: quam magnis donis & benefíciis frequenter cohoneſtávit, argénteâ & inaurátâ Vírginis matris effígie, váriis ſanctórum Relíquiis, argénteâ Angeli imágine, in cujus cóncavâ parte, una è Domínicæ Corónæ ſpinis includebátur, & argénteà divi Bláſii icóne inaurátâ, in quâ auguſtíſſimi ejuſdem ſancti Cápitis pars includebátur, cujus hódiè, licèt tantórum múnerum, hæreticórum rábie, jactúram fecérimus, Tranſlatiónem in hanc urbem recólimus.

Oratio.

PRæſta quæſumus, omnípotens Deus, ut qui ſancti Bláſiii Mártyris tui atque Pontíficis glorióſam recólimus Tranſlatiónem, à cunctis malis imminéntibus, ejus interceſſiónibus liberémur; Per.

DIE VIII.

In Feſto

SANCTI ALITHII, Epíscopi. *Simplex.*

Lectio iij

ALíthius, ſive Alé-thius, Románus, Floréntii,

[illegible]

Orátio. Deus, qui pópulis. xxj.

D I E X.

In Feſto

SS. SEPTEM FRATRUM, ET SANCTÆ FELICITATIS, eorum matris, Martyrum.

Simplex.

Lectio iij.

SEptem Fratres filii ſanctæ Felicitátis, Romæ in perſecutióne Marci Antoníni, à Público Præfecto primùm blandítiis, deinde terróribus tentáti ſunt, ut, ejurátâ Chriſti fide, idólis ſacra fácerent. Adhortante matre, tantam hauſére conſtántiam, ut à religiónis ſanctæ propóſito, nec ſpe, nec metu deterréri potúerint. Itaque in fidei confeſſióne perſeverantes, vária tormentórum & mortis génera perpeſſi ſunt. Januárius plumbáris cæſus eſt, Felix & Philippus fúſtibus contúſi; Silvánus ex altíſſimo loco [illegible] Alexandro, Vitali & Martiali caput amputatum. Mater eórum quinto poſt menſe, abſciſſo cápite, [illegible] martyrii glóriam conſecuta eſt.

Orátio.

DA nobis, miſéricors Deus, unánimes in fide & [illegible] tua perſeveráre, qui ſanctos Martyres tuos eſſe [illegible] ſincerâ caritáte in vita concórdes, & glorióſâ confeſſióne in morte conjunctos; Per Dóminum.

VESPERÆ de Pſalterio; a Capitulo de Sequenti, ut in Commúni Abbátum, xxviij. *Orat.* Deus, qui beátum. 393.

D I E XI.

In Feſto

SANCTI BENEDICTI, Abbátis. *Semiduplex.*

Lectio ij.

BEnedictus Núrſiæ in Sabínis claro génere ortus, relictis quibus Romæ inſtituebátur liberálibus diſciplínis, ut totum ſe Chriſto daret, in altíſſima ſpelunca eo loco qui Sublácus dícitur, per triénnium délituit. Sed jam erumpente ex illis látebris famâ ejus ſanctitátis, quidam mónachi ſe illi inſtituendos tradidérunt: qui póſteà cùm regulárem ejus diſciplínam ferre non poſſent, venénum ipſi miſcére in potu conſtituunt. Ille póculum oblátum crucis ſigno confrégit, ac relicto monaſtério, in ſolitúdinem ſe recépit. Sed cùm multi ad eum quotídie diſcípuli confluerent, duódecim monaſtéria ædificávit. Póſteà migrávit ad Caſ-

...anno quingentéſimo ...géſimo nono, ubi ſimulá...crum Apóllinis comminuit, & aram evertit: ibique ſancti Joannis Baptiſtæ & ſancti Martíni ſacella conſtruxit. Incolas autem chriſtiánis præceptis imbuit. Scripſit Monachórum régulam, quam ſanctus Gregórius discretióne præcípuam, ſermóne luculentam appellat.

Lectio iij.

Multa prophético ſpíritu ventúra prædixit. Aliquot ante ménſibus quàm è vita migráret, præmónuit discípulos quo die eſſet moritúrus; ac ſepulcrum in quo ſuum corpus condi vellet, ſex ante diébus quàm eò inferrétur, juſſit aperíri. Sextoque die deferri vóluit in oratórium, ubi Domínici córporis & ſánguinis perceptióne munítus, ſublátis in cœlum mánibus orans, inter manus discipulórum ánimam efflávit, vigéſimo primo die Mártii, anno ſalútis quingentéſimo quadrageſimo tértio. Sancti viri oſſa, unà cum relíquiis ſanctæ Scholáſticæ ſorróris ejus, è Caſſinenſi monaſtério à ſancto Aigulfo Mártyre in Gallias advecta, atque in cœnóbium Floriacenſe, nunc ſancti Benedicti ad Ligerim, circa annum ſexcentéſimum quinquagéſimum tértium tranſláta ſunt undécimâ die Július.

Oratio.

Deus, qui beátum Benedictum Abbátem, de his quæ in mundo eſt concupiſcéntiæ corruptióne ereptum, Chriſto fidéliter adhærére feciſti: quæſumus, ut contra ſéculi hujus illécebras tuâ virtúte roboráti, bravíum ſupernæ vocatiónis conſtanter pérſequi, & felíciter áſſequi valeámus; Per eumdem Dñum.

DIE XIV.

In Feſto

S. BONAVENTURÆ,

Epiſcopi & Doctoris.

Semiduplex.

Oratio, Omnípotens æterne. xxvij.

Lectio ij.

Bonaventúra Balneorégii in Etrúria natus, anno ætátis vigéſimo-ſecundo in Ordinem fratrum Minórum aſcríbi vóluit; ubi Alexandro Alenſi magiſtro uſus, tantos progreſſus fecit, ut ſéptimo póſt anno libros Sententiárum Paríſiis públicè interpretátus ſit, & láuream doctorálē adeptus Miniſter generális ſéptimus poſt ſanctum Franciſcum electus, Ordinem in Províncias Cuſtodiasque diviſit, & ſingulárem in Ordinis adminiſtratióne prudéntiam ac ſollicitúdinem adhibuit. Archiepiſcopátum Eboracenſem in Anglia ſibi à Clemente quarto oblátum recuſávit. Hunc Gregórius décimus, Clementis ſucceſſor, honóres licèt fugientem, in Cardinálium collégium, & ab ipſo inítio (quod dudum deſueſ.ctum erat) in Epiſcopórum órdinem coaptávit, propter exímias virtútes, novo, ut tùm viſum eſt, exemplo præfíciens eumdem Eccléſiæ Albanenſi, quæ nónniſi antiquióribus Cardinálibus jam

à duóbus ferè ſéculis committi ſolébat.

Lectio iij.

HAc ille ampliſſimâ dignitáte auctus, in propugnanda cathólica fide, & gerendis rebus difficíllimis, egrégiam in Concílio Lugdunenſi generáli, quod ſecundum dícitur, præſtitit óperam: pravas opiniónes acérrimè confutávit: ejusque prudéntiâ, doctrínâ & oratiónibus, ſubláto ſchísmatis dissídio, Míchael Palæólogus Græcórum Imperátor, orientalesque natiónes ad Apoſtólicæ Sedis communiónem rediérunt. Migrávit è vita in eódem Concílio, quinquaginta tres annos natus, anno Chriſti milléſimo ducentéſimo ſeptuagéſimo quarto, décimâ-quartâ Július, & poſt óbitum cláruit miráculis. Multa ſcripſit, in quibus lectórem ſic docendo áfficit, ut in íntimos ánimi receſſus penetráre videátur. Eum Sixtus quartus in Sanctórum númerũ rétulit.

DIE XVIII.

In Feſto

SANCTI THOMÆ AQUINATIS,

Eccleſiæ Doctoris.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, xxiij. *additis quæ ſequuntur. Oratio,* Deus, qui Eccléſiam tuam. *infrà*, 396.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

THomas, Landulfo Cómite Aquináte, ac Theodórâ Cómitis Theatíni fíliâ natus, quintum annum agens, Caſſinátibus Mónachis pietáte & lítteris imbuendus tráditur. Inde Neápolim ſtudiórum causâ miſſus, anno ætátis décimo-octávo, ſancti Domínici Ordinem ingreſſus eſt. Quod cùm parentes indignè ferrent, Lutétiam Pariſiórum mittitur. Verùm in itínere juſſu fratrum per vim raptus, in caſtrum paternæ ditiónis deductus eſt. Ibi cùm à frátribus, tum à ſoróribus váriè exagitátus, quò ſanctum mutáret propóſitum, eárum álteri perſuáſit, ut, contemptis ſéculi pompis, ſacris ſe vírginibus adjúngeret. Mulíerem quoque impudícam, quæ ad labefactandam ejus caſtitátem introducta fúerat, titióne fugávit. E caſtro per feneſtram poſt biénnium ferè integrum emiſſus, Neápolim redúcitur: unde Romam, póſteà Paríſios à Joanne Teutoníco Ordinis Generáli ductus, tum Colóniam Agrippínam miſſus eſt, ut Alberto Magno doctóre uterétur. Paríſios revocátus, poſt prælectas Petri Lombardi ſenténtias, gradum Magiſtérii obtínuit.

Lectio v.

SUmmæ erudítióni acceſſit ſumma vitæ ſánctitas. Nunquam ſe lectióni aut ſcriptióni dabat, niſi poſt oratiónem, ad quam in exponendis difficilióribus Scriptúræ locis jejúnium adhibébat; dícere ſólitus, quidquid ſciret non tam ſe ſtúdio & labóre ſuo reperiſſe, quàm divínitus tráditum accepiſſe. Nullum penè fuit ſcriptórum genus, in quo non

eſſet diligentiſſimè verſátus: ac ne ex rerum ſubtiliórum inquiſitióne caritátis ardor tepéſceret, collatiónes Patrum aſſíduè pervolvébat. Scripta ejus, & multitúdine, & varietáte, ac in rebus étiam intricatíſſimis perſpicuitáte ádeò excellunt, ut eam ob cauſam Doctóris Angélici nomen adeptus ſit. De ſacroſancto potiſſimùm Euchariſtiæ ſacramento multa piè non minùs quàm ſcitè conſcripſit, ac præter cétera illud célebre Offícium, quod juſſu Urbáni quarti ordinávit.

Lectio vj.

Delátum ſibi à Clemente quarto Archiepiscopátum Neapolitánum conſtanter recuſávit. Miſſus à Gregório décimo ad Concílium Lugdunenſe, in itínere morbo correptus, divertit in monaſtérium Foſſanovenſe Ordinis Ciſtercienſis in diœcéſi Terracinenſi; & in ipſo ingreſſu mortem præſéntiens, ait: Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi; hic habitábo, quóniam elégi eam. Tum rogátus à Frátribus, expóſuit Cántica Canticórum. Deficiéntibus víribus, exhibéri ſibi pétiit Eccléſiæ ſacramenta. Priusquàm autem Viáticum ſuſciperet, profúſus in lácrymas ad præſéntiam Domínici Córporis, & aſſuétâ amóris Dei dulcédine liquefactus, hæc verba protuliſſe refertur: Ego de ſanctíſſimo Córpore Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & áliis Sacramentis multa dócui, multa ſcripſi in fide Jeſu Chriſti, & ſanctæ Románæ Eccléſiæ, cujus correctióni cuncta ſubjício. Recepto deinde Viático, & áliis Eccléſiæ Sacramentis, tértio die obdormívit in Dómino, anno ætátis quadragéſimo-nono, Chriſti verò milléſimo ducentéſimo ſeptuagéſimo quarto. Clarus mirácul is, à Joanne vigéſimo-ſecundo Sanctis aſcriptus eſt décimo-quinto Calendas Auguſti, anno milléſimo trecentéſimo vigéſimo tértio. Anno autem milléſimo trecentéſimo ſexagéſimo nono, juſſu Urbáni quinti, bráchium ejus dextrum Paríſios ad ſanctum Jacóbum Prædicatórum, réliquum corpus Tolóſam tranſlátum eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

In illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis, Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? ad níhilum valet ultrà, niſi ut mittátur forás, & conculcétur ab homínibus. Vos eſtis lux mundi. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 17. in Evang.

Præcónes ventúri Júdicis ſumus. Quis ergo ventúrum Júdicem núntiet, ſi præco tacet? Proinde conſiderandum nobis eſt, ut, in quantum valet quisque, vel in quantum ſúfficit, & terrórem ventúri judícii, & dulcédinem regni ſusceptæ Ec-

mus namque penſáre continuò quod ſanctis Apóſtolis dícitur, & per Apóſtolos nobis: Vos eſtis ſal terræ. Si ergo ſal ſumus, condíre mentes fidélium debémus.

Lectio viij.

CUráre namque ſacerdótem neceſſe eſt quæ ſíngulis dicat, unumquemque quáliter admóneat; ut quiſquis ſacerdóti júngitur, quaſi ex ſalis tactu, ſapóre vitæ æternæ condiátur. Sal étenim terræ non ſumus, ſi corda audiéntium non condímus. Quod profectò condimentum ille veráciter próximo impendit, qui prædicatiónis verbum non ſubtrahit: ſed tunc verè áliis recta prædicámus, ſi dicta rebus & exemplis oſténdimus, ſi nos ipſi divíno amóre compúngimur, & humánæ vitæ, quæ ſine culpa transíri nequáquam poteſt, quotidiánas lácrymis máculas lavémus. Tunc autem de nobis verè compúngimur, ſi ſtudióſè patrum præcedéntium facta penſámus, ut ex

ciat, ut tamen
cuſtódia non
enim prodeſt, ſi
metipſos, relin
mos? Vel quid
deſt, ſi amant
próximos, reli
metipſos? Sed
vitam corrígere
nam, qui negligi
Curis enim ſecul
tantò inſenſibili
cimur, quantò a
ſunt, ſtudioſid
Uſu quippe cura
cœleſti deſidér
ánimus; & dur
durus efficitur
ſéculi, ad ea em
let, quæ pértinen
Dei.

Orat

DEus, qui E
beáti Tho
mirâ eruditióne
ſanctâ operatión
da nobis, quæſu
dócuit intellectu
& quæ égit imi
plére; Per Dómi

Die xix.

In Feſto

VINCENTII A PAULO, Preſbyteri.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi Juſto-ri, iis ſumptis quæ ſunt pro-s Sacerdoti, & additis quæ ...ntur.

AD NOCT. Lectio j. de ...riptura occurrente; è tribus una.

Lectio ij.

Vincéntius à Paulo Pódii non procul ab Aquis-...rbellis in Aquitánia natus, ...púero exímiâ in páuperes ...itáte enítuit. A custódia pa-...rni gregis ad lítteras evocá-..., humánas Aquis, divínas ...m Tolóſæ, tum Cæſarau-...ſtæ didícit. Sacerdótio ini-...ítus, & Theológiæ láureâ in-...gnítus, cùm Tolóſam Mas-...liâ redíret, in Turcas ínci-...t; qui, navis magiſtro aliis-...e interemptis, ipſum ſagittâ ...ulnerátum, in Africam cá-...ptívum abduxérunt. Ibi he-...um ſuum qui à chriſtiána fi-...e, ut Mahumétis ſequerétur ...eliramenta, defécerat, rurſus ...hriſto lucrifécit. Reverſus in ...állias, ſuadente ſanctæ Ro-...mánæ Eccléſiæ Cardináli Be-...ullo, Clippíaci primùm, mox ...aſtelliónis Parœcias ſanctíſſi-...mè rexit. Moniálibus Viſita-...iónis à ſancto Franciſco Sa-...léſio præpóſitus, quàm verum & rectum eſſet judícium ejus-dem ſanctíſſimi Præſulis, qui Sacerdótem Vincéntio digniórem nullum ſe noſſe fatebátur, comprobávit.

Lectio iij.

Gymnaſiarcha collégii Bonórum-Puerórum Paríſiis conſtitútus, Congregatiónem Preſbyterórum ſæculárium Miſſiónis inſtítuit; qui, contemptis mundi hujus illécebris, ad rúſticos & agreſtes fídei cathólicæ myſtéria & divína præcepta edocendos ſe addícerent. Plures miſit ex his non ſolùm in Itáliam, Polóniam, Scótiam, Hybérniam, ſed étiam ad Bárbaros & Indos, noſtriſque terris diſſociátas gentes, quas, depulſis idololatríæ ténebris, ad lucem veritátis adduxêre. Eccleſiáſticas Domos recipiendis Cléricis qui ad ſacros Ordines promovendi eſſent, aſſignávit. Sacerdótes adunávit, qui ſtatis diébus de divínis rebus inter ſe conferrent. Ut autem non ſolùm ſalúti animárum; ſed étiam córporis indigéntiæ conſúleret; Matronárum cœtus, & ſocietátem Puellárum Caritátis nuncupatárum fundávit, quæ ſénibus, púeris, egenis, & omnis géneris ægrotántibus curandis inſerviendiſque diu noctuque allaborárent. Infantes expóſitos, vírgines periclitantes, mulíeres lapſas, peregrínos infirmos, artífices inválidos ſubſídiis & hoſpítiis etiamnúm ſuperſtítibus excépit ac piè fovit. Valetudinária pro infirmis Remígibus, Paríſiis & Maſſíliæ, eo enixè procurante, régiâ liberalitáte conſtructa & dotáta fuêre. Lotharíngiam, Campániam, Picárdiam peſte, fame, belloque vaſtátas lárgiter reſécit: & cùm ipſa

Pariſiórum cívitas ingenti annónæ penúriâ graviſſimè vexarétur, domi ſuæ ad duo míllia páuperum ſuſtentávit. Ipſum Ludovícus décimus-tértius móriens, in último illo agóne adjutórem conſolatorémque eſſe vóluit; & Anna Auſtríaca, poſt regis óbitum, in ſánctius conſciéntiæ consílium adſcívit. Quo in múnere ejus præcípua cura fuit, ut nónniſi digniores Eccléſiis ac Monaſtériis præficerentur. Hæc inter & ália graviſſima negótia Deo júgiter intentus, cunctis affábilis, ac ſibi ſemper conſtans, ſimplex, rectus, húmilis, ab honóribus aliénus, ſanctæ Sedi Apoſtólicæ firmiter addictus, & fidei avitæ ádprimè tenax, non minùs ſénio quàm córporis labóribus confectus, óbiit Paríſiis quinto Calendas Octóbris anno milléſimo ſexcentéſimo ſexagéſimo, ætátis ſuæ octogéſimo-quinto; & apud Dómum ſancti Lázari, quæ caput eſt Congregatiónis Miſſiónum, ſepultus eſt. Quem Clemens Papa duodécimus, anno milléſimo ſeptingentéſimo trigéſimo ſéptimo, Sanctórum número adſcripſit, ipsíus celebritáti die décimâ-nonâ menſis Július quotannis aſſignátâ.

Oratio, Deus, qui in Eccléſiæ tuæ. xxxviij.

D I E X X I.

In Feſto

SANCTI VICTORIS,

Martyris. *Semiduplex.*

Lectio ij.

Victor miles, in perſecutióne Diocletiáni & Maximiáni cùm idólis ſacrificáre nollet, Præfectórum tribunálibus oblátus eſt; ibique Chriſtum líberè confeſſus, quia vir nóbilis erat, Maximiáni Imperatóris audiéntiæ reſervátus eſt. Hic, fruſtrà tam blandítiis quàm terróribus adhíbitis, ut eum ad ſacrifícia perurgéret, loris ligátum, retortis bráchiis, & pedes fune conſtrictum, per médiam civitátem trahi præcépit. Tum ad tribunália Præfectórum reductus, dum alter álterum crudelitáte víncere nítitur, recedente Eutychio, qui primus aggreſſus Mártyrem fúerat, Aſtérii juſſu, cujus tandem eſt poteſtáti tráditus, fúſtibus crudeliſſimè cæſus, deinde ſuſpenſus, & táureis cruciátus eſt. Dénique cùm exhíbitam ſibi aram in qua ſacrificáret, calce excuſſiſſet, pedem ei Præſes abſcindi juſſit. Cùm autē in confeſſióne conſtans permanéret, ſubjectus molæ piſtrináriæ, atque ita contrítus, martyrium conſummávit. Paſſi ſunt cum eo tres mílites, Alexander, Feliciánus & Longínus. Hi dum eum noctu in cárcere cuſtodírent, inſólito fulgóre perculſi, quem illuc ventitantes Angeli emittébant, credidérunt in Chriſtum, & eádem nocte in mari baptizáti ſunt; ſequenti verò die ante conſummatiónē beáti Mártyris, gládio juguláti. Quorum córpora unà cum beáti Victóris córpore in mare demerſa líttori réddita ſunt, & à Chriſtiánis ſepulta. Eo in loco Caſſiánus ſancti Chryſóſtomi diſcípulus, duo Monaſtéria,

ia, unum virórum, mu-
um álterum, ſancti Victo-
nómine conſtruxit.

x. libro ſancti Gregórii
Turonenſis, de Glória
Mártyrum.

C. 67. *Lectio iij.*

St ad ſepulcrum ſancti Vi-
ctóris Maſſilienſis Márty-
mira virtus. Nam cùm ſæ-
s ad eum accedentes infir-
ſanentur, réliqui energú-
ni tamen multùm ſe colli-
ites & Mártyrem clamantes,
ctis dæmónibus liberantur.
reliáni autem Patrítii ſer-
, à dæmónio correptus,
endo éxitu cruciabátur, ita
plerumquè própriis ſe mór-
us laceráret; ſed adductus ad
ſilicam Sancti, cùm ſe exúri
s virtúte faterétur, debac-
ns per totam ædem, die tér-
mundátus abſceſſit. Qui in
itum fidei mérito roborátus
, ut deinceps, humiliátis
illis, Abbátis ſortítus ór-
iem, monaſtério uni præ-
nerétur.

Oratio.

Ontere, Dómine, ſátanam
ſub pédibus noſtris, qui
ito Victóri Mártyri tuo, in
nfeſſióne tui nóminis, cul-
n dæmoniórum calcáre tri-
ſti; Per Dóminum.

Die xxii.

In Feſto

ANCTÆ MARIÆ
MAGDALENES.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto
ficio.

nt. JEſus iter faciébat per
E. civitátes & caſtella,
prædicans & evangelízans re-
gnum Dei; & duódecim cum
illo. *Luc.* 8.

Ant. 2. D. Mulíeres, inter
quas erat María Magdaléne,
cùm eſſet Jeſus in Galilæa,
ſequebantur eum. *Marc.* 15.

Ant. 7. d. Erant curátæ à
ſpirítibus malignis & infirmi-
tátibus; & miniſtrábant ei de
facultátibus ſuis. *Luc.* 8.

Ant. 1. D. De María Ma-
gdaléne Jeſus ejécerat ſeptem
dæmónia. *Marc.* 16.

Ant. 8. G. Ejiciébat ſpíri-
tus verbo, ut adimplerétur
quod dictum eſt: Ipſe infir-
mitátes noſtras accépit, &
ægrotatiónes noſtras portávit.
Matth. 8.

Capitulum. Tob. 11.

BEnedíco te, Dómine,
Deus Iſrael, quia tu ca-
ſtigaſti me, & tu ſalvaſti
me.

℟. Egreſſus es in ſalútem
pópuli tui, * Egreſſus es in ſa-
lútem cum Chriſto tuo, Dó-
mine: † Maledixiſti veniénti-
bus ut turbo, ad diſpergen-
dum me. ℣. In hoc appáruit
Fílius Dei, ut diſſolvat ópera
diáboli. * Egreſſus es. Gloria
Patri. † Maledixiſti. *Hab.* 3.
1. *Joan.* 3.

Hymnus.

PRocul maligni cédite ſpí-
ritus,
Nunc imperanti cédite Nú-
mini;
Feſſamque duris Magdalé-
nam
Párcite nunc agitáre pœnis.
Chriſti jubentis númine térriti
Fugêre ſeptem: mox ſibi
réddita

Mimat. Pars Æſtiva. T

Te, Chriſte, conſectátur unum,
Et mémori tibi mente ſervit.
Quin & cruentâ de trabe péndulo
Chriſto litábat mille doló- ribus :
Quàm vellet inſontis Magiſtri
Sola graves toleráre pœnas!
Miſcére fletus ſánguinis æmulos
Non ceſſat, aſtans víctima víctimæ :
Chriſtus ſilendo, nil repondit :
Quam méliùs probat hinc amantem!
Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio :
Sit ſumma puro laus quoque Flámini,
Afflante quo ſemper caleſcunt
Æthéreis pia corda flammis. Amen.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino, ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. *C.* Quod eſt hoc verbum, quia in poteſtáte & virtúte ímperat immundis ſpirítibus, & éxeunt. *Luc.* 4.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD OFFICIUM. NOCT.

Invit. Deum qui manifeſtat ſe diligéntibus eum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 14.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

PLagis Magiſtri ſáucia,
Dum mœſta largos fúnderet
María fletus, ácrior
Revixit in pœnis amor.
Non turba, non vetat crucis
Mortiſque diræ ſcándalum,
Inter furentes quærere
Ligno peremptum mílites.
Quis tantus ignáram labor
Exercet? Extinctam doles
In morte vitam : quid gemis,
Mors ipſa cùm victrix cadit?
En ille quem luges amans,
Præſens reſumpto córpore,
Notis amantem te redux
Primam ſalútat vócibus.
O ſi beátos tángere,
O ſi tenére fas pedes!
Sed hîc perennis non datur
Guſtáre vitæ gáudia.
Impléta nunc Apóſtolam
Promiſſa te primam choro
Apoſtolórum grándia
Jubent reſerre núntia.
Deo Patri ſit glória,
Ejuſque ſoli Fílio,
Sancto ſimul cum Spíritu,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Sicut malus inter ligna ſylvárum, ſic dilectus meus inter filios. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram ſedi, & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Ant. 4. d. Surge, Aquilo; & veni, Auſter : perfla hortum meum, & fluant arómata illíus. *Cant.* 4.

℣. Adhæſit ánima mea poſt te; ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Lectiones de Script. occurr.

Poſt j. Lect. ℟. Fortis eſt ut mors diléctio : lámpades ejus, lámpades ignis atque flammárum ; * Aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem.

℣. Stabant juxtà crucem Jeſu mater ejus, & ſoror matris ejus María Cléophæ, & María Magdaléne. * Aquæ. *Cant.* 8. *Joan.* 19.

Poſt ij. Lect. ℟. Aſpícient ad me: & plangent planctu, quaſi ſuper unigénitum, & * Dolébunt ſuper eum, ut in morte primogéniti. ℣. Jeſus clamans, expirávit: erant autem de longè aſpicientes María Magdaléne, & áliæ quæ cum eo aſcénderant Jeroſólymam. * Dolébunt. *Zach.* 12. *Marc.* 15.

Poſt. iij. Lect. ℟. Accepto Joſeph córpore Jeſu, póſuit illud in monumento ſuo novo, & ábiit: * Erat ibi María Magdaléne, & áltera María, ſedentes contra ſepulcrum. ℣. Abjecérunt in terram cápita ſua vírgines Jerúſalem. * Erat ibi María. Glória Patri. * Erat. *Matth.* 27. *Thren.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. à. Num quem díligit ánima mea vidiſtis? quæſivi illum, & non invéni. *Cant.* 3.

Ant. 5. C. Fíliæ Jerúſalem, ſi invenéritis dilectum, nuntiáte ei quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 7. a. Quò declinávit dilectus tuus? & quærémus eum tecum. *Cant.* 5.

℣. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte; ℟. Dum dícitur mihi: Ubi eſt Deus tuus? *Pſ.* 41.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 25. *in Evang.*

Lectio iv.

MAría Magdaléne, poſtquàm venit ad monumentum, ibíque corpus Domínicum non invénit, ſublátum crédidit, atque diſcípulis nuntiávit. Qui veniéntes, vidérunt; atque ita eſſe ut múlier díxerat, crediderunt. Et de eis prótinus ſcriptum eſt: Abiérunt ergo diſcípuli ad ſemetipſos. Ac deinde ſubjúngitur: María autem ſtabat ad monumentum foris, plorans. Quâ in re penſandum eſt hujus mulíeris mentem quanta vis amóris accénderat, quæ à monumento Dómini, étiam diſcípulis recedéntibus, non recedébat. Exquirébat quem non invénerat: flebat inquirendo, & amóris ſui igne ſuccenſa, ejus quem ſublátum crédidit, ardébat deſidério. Unde cóntigit ut eum tunc ſola vidéret, quæ remánſerat ut quæreret: quia nimírum virtus boni óperis, perſeverántia eſt; & voce Veritátis dícitur: Qui perſeveráverit usque in finem, hic ſalvus erit.

℟. Unâ ſábbati María Magdaléne * Venit manè, cùm adhuc ténebræ eſſent, ad monumentum, & vidit lápidem ſublátum à monumento. ℣. Bene conſurgit dilúculo, qui quærit bona: * Venit manè, cùm adhuc ténebræ. *Joan.* 20. *Prov.* 11.

Lectio v.

SEd María cùm fleret, inclinávit ſe, & proſpexit in monumentum. Certè jam monumentum vácuum víderat, jam ſublátum Dóminum nuntiáverat: quid eſt quòd ſe íterùm inclínat, íterùm vidére deſíderat? Sed amanti ſemel aſpexiſſe non ſufficit; quia vis

amóris intentiónem multíplicat inquiſitiónis. Quæsívit ergo priùs, & mínimè invénit: perſeverávit ut quæreret, unde & cóntigit ut inveníret: actúmque eſt ut deſidéria diláta créſcerent, & crescéntia cáperent quod inveniſſent. Sancta enim deſidéria dilatióne crescunt; ſi autem dilatióne defíciunt, deſidéria non fúerunt. Hoc amóre arſit quisquis ad veritátem pertíngere pótuit. Hinc Eccléſia in Cánticis Canticórum dicit: Vulneráta caritáte ego ſum. Hinc rurſus ait: Anima mea liquefacta eſt, ut dilectus locútus eſt.

℟. Cucurrit ad Petrum María Magdaléne, & ad álium discípulum quem amábat Jeſus, & dicit illis: Tulérunt Dóminum de monumento, * Et neſcímus ubi poſuérunt eum. ℣. Quæsívi quem díligit ánima mea: quæsívi illum, & non invéni: * Et neſcímus ubi poſuérunt eum. *Joan.* 20. *Cant.* 3.

Lectio vj.

MEns namque hóminis, Conditóris ſui ſpéciem non quærentis, malè dura eſt; quia in ſemetipſa rémanet frígida. At ſi ardére jam ex deſidério cœperit ad ſequendum quem díligit, liquefacta per ignem amóris currit. Fit deſidério ánxia: vileſcunt in ſéculo cuncta quæ placébant: nihil eſt quod extra Conditórem líbeat; & quæ priùs delectábant ánimum, fiunt póſtmodùm vehementer oneróſa. Nihil ejus mœſtítiam conſolátur, quouſque adhuc qui deſiderátur, non aſpícitur. Mœrénti mens, lux ipſa faſtídio eſt. Iſta ítaque quæ ſic amat, ſe ad monumentum quod perſpéxerat, íterùm inclinat.

℟. Exiit Petrus, & ille álius discípulus, & venérunt ad monumentum: María autem * Stabat ad monumentum foris, plorans. ℣. Donec propinquet, non conſolábitur; & non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat. * Stabat ad monumentum foris, plorans. Glória Patri. * Stabat ad monumentum. *Joan.* 20. *Eccli.* 35.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Páululùm cùm pertranſiſſem eos, invéni quem díligit ánima mea. *Cant.* 3.

Ant. 6. F. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

Ant. 8. c. Anima mea liquefacta eſt, ut dilectus meus locútus eſt. *Cant.* 5.

℣. Defécit caro mea & cor meum: ℟. Deus cordis mei, & pars mea Deus in ætérnum. *Pſ.* 72.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 20.

IN illo témpore; María ſtabat ad monumentum foris, plorans. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

In Joan. Tract. 121.

SUblátum eſſe Dóminum de monumento discípulis ejus nuntiáverat María Magdaléne: quò illi veniéntes, invenérunt ſola linteámina quibus corpus fúerat

itum. Abiérunt ergo ad ipſos diſcípuli, id eſt, abitábant; & unde ad mentum cucúrrerant. autem ſtabat ad montum foris, plorans: vi. im recedéntibus, infirm ſexum in eódem loco r figébat affectus; & óeu- Dóminum quæſíerant, a invénerant, lácrymis acábant, ámpliùs dolenòd fúerat de monumento is, quàm quòd fúerat in occíſus; quóniam matanti, cujus eis vita ſubfúerat, nec memória iébat. Tenébat ítaque ad mentum jam dolor iſte rem.

Dum fleret María, * Inrit ſe, & proſpexit in mentum, & vidit duos los in albis ſedéntes, ad caput, & unum ad, ubi pófitum fúerat corɛſu. ℣. Præ ſollicitúdine cere non pótuit. * Init ſe. *Joan.* 20. *Jerem.*

Lectio viij.

Icit ei Jeſus: Noli me tángere. Aut ſic dictum Noli me tángere, nonɛnim aſcendi ad Patrem ı; ut in illa fémina figuır Eccléſia de Géntibus, ı Chriſtum non crédidit, ùm aſcendiſſet ad Pa· aut ſic in ſe credi vóluit, hoc eſt, ſic ſe ſpirituáangi, quòd ipſe & Pater ſint. Ejus quippe íntimis us quodámmodò aſcenl Patrem, qui ſic in eo ɛerit ut Patri agnoſcat æquálem. Aliter non rectè tángitur, id eſt áliter non rectè in eum créditur.

℟. Dicunt ei Angeli: Múlier, quid ploras? Dicit eis: * Quia tulérunt Dóminum meum, & néſcio ubi poſuérunt eum. ℣. Idcirco ego plorans, & óculus meus dedúcens aquas; * Quia *Joan.* 20. *Thren.* 1.

Lectio ix.

Poterat autem ſic crédere María, ut eum putáret ímparem Patri: quod útique prohibétur, cùm ei dícitur, Noli me tángere; id eſt, Noli in me ſic crédere, quemádmodum adhuc ſapis. Quómodò enim non carnáliter adhuc in eum credébat, quem ſicut hóminem flebat? Nondum enim aſcendi, inquit, ad Patrem meum. Ibi me tanges, quando me credíderis Patri non ímparem Deum.

℟. In ſimplicitáte cordis quærite Dóminum; * Quóniam † Invenítur ab his qui non tentant eum: appáret autem eis qui fidem habent in illum. ℣. Converſa eſt María retrorsùm, & vidit Jeſum ſtantem; * Quóniam. Glória. † Invenítur. *Sap.* 1. *Joan.* 20.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meum in ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

Ant. 6. F. Vidit Jeſum María, & non ſciébat quia Jeſus eſt; & dicit ei: Múlier, quid ploras? quem quæris? *Joan.* 20.

Ant. 3. à. María exíſtimans quia hortulánus eſſet, dicit ei: Dómine, ſi tu ſuſtuliſti eum, dícito mihi ubi poſuiſti eum; & ego eum tollam. *Joan.* 20.

Ant. 5. a. Dicit ei Jeſus: María. Converſa illa, dicit ei: Rabbóni, quod dícitur, Magiſter. *Joan.* 20.

Ant. 8. *G.* Dicit ei Jeſus: Noli me tángere; nondum enim aſcendi ad Patrem meũ. *Joan.* 20.

Ant. 7. ç. Vade ad fratres meos, & dic eis: Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum; Deum meum, & Deum veſtrum. *Joan.* 20.

Capitulum. Prov. 8.

EGo diligentes me diligo; & qui manè vigilant ad me, invénient me.

Hymnus.

MAría ſacro ſáucia vúlnere,
Non jam dolendum quid Dóminum doles?
Semper renaſcens hic amóris
Unde tibi violentus ardor?
Quem quæris ipſo fúneris in ſinu,
Victor triumphat fúnere clárior.
Vivit: retecto jam ſepulcro,
Ecce jacent revolúta ſaxa.
Myrrham quid affers, vanaque bálſama?
Hæc luce functis débita múnera:
Mox ille donandos Olympo
Non eget his redivívus artus.
Ingens amantem te dolor índicat;
Amans viciſſim ſe Deus óbtulit:
Agnoſce vocem tu Magiſtri
Nómine te próprio vocantis.
Tu prima teſtis, primaque núntia,
Velox in urbem prótinus ádvola;
Chriſtique nutantes Miniſtros
Plena Deo propióre firma.
Laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Sit ſumma puro laus quoque Flámini,
Afflante quo ſemper caleſcunt
Æthéreis pia corda flammis.
Amen.

℣. Anima mea exultábit in Dómino, ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Ad Benedictus. Ant. 4. *D.* Appáruit Jeſus primò Maríæ Magdalénæ. Illa vadens, nuntiávit his qui cum eo fúerant, lugéntibus & fléntibus. *Marc.* 16.

Oratio.

DEus, cujus Unigénitus poſt reſurrectiónem ſuam primo Maríæ Magdalénæ appáruit: præſta, quæſumus, ut ejus interceſſióne eumdem in déxtera tua ſedentem vidére mereámur Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum.

AD PRIMAM.

Ant. 6. F. Vidit Jeſum.

AD TERTIAM.

Ant. 3. à. María.

Capitulum. Cant. 3.

SUrgam, & circuíbo civitátem: per vicos & platéas

quem díligit ánima

Deus, Deus meus,
de luce vígilo. Deus.
t in te * ánima mea:
Glória Patri. Deus.

i dixit cor meum,
: te fácies mea: ℟. Fá-
m, Dómine, requí-
. 26.

SEXTAM.

. 2. Dicit ei Jeſus.
ulum. Sap. 6.
tia fácilè vidétur ab
ui díligunt eam, &
ab his qui quærunt
æóccupat qui ſe con-
t, ut illis ſe prior

Exquiſívi Dóminum,
dívit me. Exquiſívi.
ómnibus tribulatió-
eis * erípuit me,
ria Patri. Exquiſívi.

undùm multitúdinem
meórum in corde
. Conſolatiónes tuæ
runt ánimam meam.

NONAM.

t. 7. ç. Vade.
um. Tob. 12.
entum regis abscón-
onum eſt; ópera au-
revelàre & confitéri
m eſt.
Confitébor tibi, Dó-
In toto corde meo.
r. ℣. Narrábo * óm-
ília tua, * In toto.
onfitébor. Pſ. 9.
e lábia mea non
: ℟. Dómine, tu
39.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. *f.* Regreſſæ mulíeres à monumento, nuntiavérunt Undecim ómnia quæ víderant; erat autem María Magdaléne, & Joanna, & cǽteræ quæ cum eis erant. *Luc.* 24.

Ant. 3. a. Et ecce Jeſus occurrit illis, dicens: Avéte. Illæ autem accessérunt, & tenuérunt pedes ejus, & adoravérunt eum. *Matth.* 28.

Ant. 4. E. Ait illis Jeſus: Nolíte timére: ite, nuntiáte frátribus meis, ut eant in Galilæam; ibi me vidébunt. *Matth.* 28.

Ant. 5. C. Audiérunt Apóſtoli quòd víveret Dóminus, & viſus eſſet à María. *Marc.* 16.

Ant. 6. F. Venit María Magdaléne annúntians discípulis, Quia vidi Dóminum. *Joan.* 20.

Capitulum. Act. 10.

Quem occidérunt ſuspendentes in ligno, hunc Deus ſuscitávit tértiâ die, & dedit eum manifeſtum fieri.

Hymnus, María ſacro. 404.

℣. Narrábo nomen tuum frátribus meis: ℟. In médio ecclésiæ laudábo te. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Erant Apóſtoli perseverantes unanímiter in oratióne cum muliéribus; & repléti ſunt omnes Spíritu ſancto. *Act.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Deinde fit Commem. ſancti Apollinaris Episc. & Mart.

Ant. Ecce. ℣. In Deo. viſ.

Oratio, Deus. *infrà.* 406.

Die XXIII.

In Feſto

SANCTI APOLLINARIS, Episcopi & Martyris.

Simplex.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 128. *Lectio iij.*

Beátus Apollináris primo ſacerdótio ſolus hanc Eccléſiam Ravennátẽ vernáculo atque inclyto martyrii honóre decorávit. Nec eum quiſquam Confeſſóris vocábulo, minórem credat eſſe quàm Mártyrem, quem Dei nutu quotidiánum & multíplicem reverſum cónſpicit ad agónem. Audi Paulum dicentem, Quotídie mórior. Semel mori parum eſt eum qui poteſt Regi ſuo glorióſam ſæpè de hóſtibus referre victóriam. Non tam mors, quàm fides & devótio, Mártyrem facit: & ſicut virtútis eſt in ácie, in conflictu pro re amáta ſuccúmbere; ita perfectæ virtútis eſt diu ágere, & conſummáre certámina. Injécit tela quæ pótuit, & ómnia armórum ſuórum génera cállidus exégit inimícus; nec tamen fortíſſimi ductóris movére mentem pótuit, aut temeráre conſtántiam. Feſtinábat Chriſtus ad Mártyrem; Martyr ſuum feſtinábat ad Regem. Sed ut propugnatórem ſuum ſibi Eccléſia ſancta retinéret, Chriſto vehementer occurrit; ut vincenti juſtítiæ reſerváret corónam; & ſibi, belli témpore, prælіatóris ſui præſéntiam condonáret. Fundébat ſæpè Confeſſor ſánguinem ſuum; ſuiſqne vulnéribus, fide mentis ſuæ teſtabátur auctórem. Cœlum ſuſpíciens, carnem deſpiciébat & terram. Vicit tamen, ténuit, & à ſuo deſidério retardári Mártyrem ténera adhuc Eccléſiæ impetrávit infántia. Et quid plura, fratres? Egit, egit Eccléſia ſancta mater, ut nuſquam à ſuo ſepararétur Antíſtite. Ecce vivit, ecce ut bonus paſtor ſuo médius aſſiſtit in grege; nec unquam ſeparátur ſpíritu, qui córpore præceſſit ad tempus. Præceſſit, dico, hábitu: céterùm ipsâ inter nos córporis ſui habitatióne quieſcit. Extinctus eſt diábolus: perſecútor occúbuit: ecce regnat & vivit qui pro Rege ſuo deſiderávit occídi.

Oratio.

Deus, qui hunc diem beáti Apollináris ſacerdótis & mártyris tui pretióſâ morte conſecraſti: tríbue nobis fámulis tuis, ut cujus venerándam celebrámus feſtivitátem, précibus ejus indulgéntiã conſequámur; Per Dóminum.

VESPERÆ de Pſalterio. A Capitulo de Sequenti, ut in Communi SS. Mulierum non Mart. xlvij. *Oratio*, Deus in quem. lj.

Die XXIV.

In Feſto

SANCTÆ SIGOLENÆ, Viduæ. *Simplex.*

Lectio iij.

Sigoléna Albiæ nobilíſſimis paréntibus nata, annum agens duodécimum, Giſulpho nupſit júveni nobiliſſimo. Viro juncta, Chriſto cœleſti ſponſo conjúnctior in dies éxtitit. Ad quem cùm áliquot

poſt annos toto deſidério ferrétur, atque ita terrénas núptias faſtidíret, à viro impetrávit, ut ſibi líceret impóſterùm continentem vitam ágere. Majórem ergo nacta libertátem Sigoléna, ſtatim illam in ſuſcipiendis peregrínis, conſolandis ægrótis, paupéribus ſublevandis, reficiendis & exornandis Eccléſiis, aliisque Chriſtiánæ pietátis offíciis, totam impendit. Ipſum étiam cónjugē ægrótum omni caritátis offício, & defunctum piis lácrymis, & ampliſſimis exéquiis proſecúta eſt. Tùm paréntibus diù multùmque contendéntibus, ut vídua duo tantùm ſuprà vigínti annos nata ad ſecundas núptias tranſíret, conſtantíſſimè réſtitit. Quinímo piis fecit argumentis, ut, étiam legatióne pro fília fungerentur, ad impetrandum illi ab Epíſcopo Albienſi ſacrum Religiónis hábitum; quem páulo-poſt conſecrátâ Diáconâ, incredíbili exímiæ pietátis & lætítiæ ſenſu ſuſcépit. In Monaſtério, quod Troclária dictum fuit, à patre conſtructo, ſextum diem ægrotanti, jam jamque moritúræ, adfuit Sigebaudus, ejus frater, Epíſcopus: à quo Chriſti córpore muníta, adſtantes ſoróres ad regulárum virtutumque ómnium obſervántiam cohortáta, in cœlum evolávit nono Calendas Auguſti. Sacræ ejus relíquiæ Albiam tranſlátæ, in Eccléſiâ ſanctæ Cæcíliæ aſſervantur.

Oratio, Deus in quem ſperat, lj.

D I E X X V.

In Feſto

SANCTI JACOBI,

(*Zebed.*) Apoſtoli.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, præter ea quæ hîc habentur propria.

Pridiè ad Magníficat. *Ant.* Procédens Jeſus, vidit Jacóbum & Joannem fratrem ejus in navi, cum Zebedæo patre eórum, reficientes rétia ſua; & vocávit eos. Illi autem, relictis rétibus & patre, ſecúti ſunt eum. *Matth.* 4.

Oratio, Omnípotens ſempiterne. 410.

Fit Comm. S. Chriſtophori, Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Adeſto. x.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

JAcóbus Zebedæi fílius, Joannis Apóſtoli frater, natióne Galilæus, vocátus à Chriſto cum fratre, relicto patre cum mercenáriis, & rétibus, ſecútus eſt Dóminum; qui impóſuit utríque nomen Boanerges, quod eſt, Fílii tonítrui. Is unus fuit ex tribus Apóſtolis quos Salvátor máximè dilexit, voluitque intereſſe miráculo, cùm Jáiri Archiſynagógi fíliam à mórtuis excitávit. Eum étiam cum Petro & Joanne aſſumpſit Chriſtus teſtem ſuæ Transfiguratiónis. Ambitióſæ illíus petitiónis occaſióne, quâ fratres ambo Dóminum rogábant, ut alter ad déxteram ejus, alter ad ſini-

ſtram in glória ſedéret, ſuam Chriſtus eorúmque paſſiónem prædixit his verbis: Cálicem quem ego bibo, bibétis; & baptiſmo quo ego baptízor, baptizabímini.

Lectio v.

Jacóbum quoque cum Petro & Joanne aſſumpſit Chriſtus, cùm éxiit in montem Olivéti, Patrem rogatúrus ántequàm à Judæis apprehenderétur; & poſt Reſurrectiónem appáruit eídem cùm Petro, & áliquot áliis piſcántibus ad mare Tiberíadis. Quamvis autem hos tres Petrum, Jacóbum & Joannem Dóminus per tot ſigna céteris prætulisſet, non tamen, inquit Clemens Alexandrínus, poſt Servatóris aſcenſum de primo honóris gradu inter ſe contendérunt; ſed Jacóbum, cognómine Juſtum, Hieroſolymórum Epíſcopum elegérunt. Duódecim verò tribubus quæ erant in diſperſióne, Jacóbus Zebedæi prædicátor deſtinátus fuisſe tráditur. Sed ántequàm ab Hieroſolymis diſcéderet, Heródes, ut Judæis ſe gratū exhibéret, Jacóbū in civitáte Evangélium Chriſti prædicantē, in ipſo azymórū die, cápitis condemnávit. Hunc in virginitáte usque ad mortē permanſiſſe refert Epiphánius. Ejus corpus Compoſtellā in Hiſpánia tranſlatū magnā veneratióne cólitur; conveniéntibus eò, religiónis & voti cauſā, ex toto terrárū orbe peregrínis. Céterùm memória ipſíus natális hodierno die, qui Tranſlatiónis dies eſt, ab Eccléſia celebrátur; cùm ipſe, circa Feſtum Paſchæ, primus Apoſtolórū Hieroſólymis profuſo ſánguine teſtimóniū Jeſu Chriſto déderit.

Ex libro ſeptimo Hypotypóſeon ſancti Clementis Presbyteri Alexandríni.

Euſ. hiſt. Eccl. Lib. 2. C. 9.

Lectio vj.

IS qui Jacóbum judício obtúlerat, cùm illum vidiſſet Chriſti fidem liberè confiténtem, commótus viri conſtántiā, ſe quoque Chriſtiánum eſſe affirmávit. Ambo ígitur ſimul ad supplícium ducti ſunt. Cùmque inter eundum rogaſſet Jacóbum comes, ut ſibi véniam daret, pauliſper morátus Jacóbus: Pax tibi, inquit; ſtatimque illum oſculátus eſt. Ita ſimul ambo cápite truncáti, interiére.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 20.

IN illo témpore; Acceſſit ad Jeſum mater filiórum Zebedæi, cùm fíliis ſuis, adórans & petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

33. *de Petit. Filiorum Zeb. n. 6.*

DUo ſunt quæ ínnuit Chriſtus, dicens, Neſcítis quid petátis: unum, quòd de regno loquantur de quo ſermónem Chriſtus non inſtitúerat; non enim de terréno annuntiátum erat: álterum, quòd dum ſedis prærogatívam & céteris clarióres vidéri contendunt, ádmodùm intempeſtívè iſta quærant; tempus enim illud non com-

nárum aut præmiórum, ſed certáminum, luctárum, labórum, ſudórum, ſtadiórum atque præliórum fuit. Hoc ígitur ſibi vult illud quod ait, Neſcítis quid petátis, dum de his apud me verba fácitis, cùm necdum labóres ullos exantlavéritis, cùm incorrectus adhuc máneat orbis terrárum; nondùm è carcéribus exiliiſtis, nondũ ad ineunda luctámina vos exuiſtis. Poteſtis bíbere cálicem quem ego bibitúrus ſum, & baptismo quo ego baptízor baptizári? cálicem hoc loco & baptismum, crucem ſuam & mortem appellans: cálicem quidem, quóniam cum voluptáte illam adíbat: baptismum autem, quia per illam orbem terrárum expurgábat. Quod autem dicit, eſt hujúsmodi: Poteſtis occídi & mortem oppétere? horum enim nunc tempus eſt; fúnerũ, periculórum, labórum. Verùm illi, Póſſumus, ínquiunt; cùm nec intélligant quid affirment, ſed adducti ſpe impetrandi poſtuláta, promittant.

Lectio viij.

At illis ait: Cálicem quidem meum bibétis, & baptismo quo ego baptízor baptizabímini; mortem ſic appellans: nam & Jacóbo gládio caput absciſſum; & multóties mórtuus eſt Joannes. Sedére autem ad déxteram meam & ad ſiniſtram non eſt meum dare, ſed quibus parátum eſt. Quod hîc dicit, eſt ejúsmodi: Vos quidem moriémini, occidémini & honórem martyrii obtinébitis: ſed ut ómnium primi ſitis, non eſt meum dare, ſed eórum qui decertant, accípere, ob majus nempè ſtúdium, ob majórem ánimi alacritátem. Id enim præſtandum habet certáminum árbiter, ut non témerè, aut quoquómodò præmia largiátur, ſed honórem fortitúdini déferat: hoc nimírum & Chriſtus facit; & ita locútus eſt, ut indicáret non ipsíus eſſe ſolíus dare, ſed eórum qui decertant, accípere. Nam ſi ſolíus eſſet ipsíus, omnes hómines ſalvi fierent, & ad agnitiónem veritátis venírent: ſi ſolíus eſſet ipsíus, differentes honóres non eſſent; omnes enim ipſe cóndidit, & æquáliter eſt illi cura de ómnibus.

[*Ubi nulla fit Commemoratio,*

Lectio ix.

Hæc porrò dicébat, ut oſténderet non poſſe nos dormiendo vel ſtertendo in regnum cœlórum introíre, ſed per multas tribulatiónes accipienda eſſe illa præmia. Nam quia, propter eum, quâ plúrimùm apud ipſum valébant, amicítiam & grátiam, cenſébant fore ut ipſos étiam honóre céteris anteferret; ne hâc ſpe delúſi negligentióres eváderent, dixit: Non eſt meum dare, ſed veſtrum, ſi velítis, accípere; ut majórem ánimi alacritátem exhibeátis, ut majórem labórem, ut ſtúdium majus: opéribus enim corónas propóno, & labóribus honóres, & præmia ſudóri: hæc apud me commendátio valet máximè, quæ ab óperum exhibitióne prománat.

De S. Chriſtophoro.

Lectio ix.

CHriſtóphorus célebris martyr ad hanc diem memorátur in vetuſtiſſimis Latinórum Martyrológiis, & ad diem nonam hujus menſis in Menæis Græcórum. Méntio Chriſtóphori mártyris apud ſanctum Gregórium magnum étiam habétur. Sanctum hunc mártyrem ígitur extitiſſe atque à priscis tempóribus inter ſanctos relátum némini dúbium eſſe debet, quamvis síngula quæque ad ejus vitam & martyrium attinéntia mínimè comperta ſint. Ejus cultus etiamnum in occidente & in oriente paſſim óbtinet.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. a. Cálicem quem ego bibo, bibétis; & baptismo quo ego baptízor, baptizabímini. *Marc.* 10.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui Apoſtolórum tuórum primítias beáti Jacóbi ſánguine dedicaſti: da, quæſumus, Eccléſiæ tuæ, ejus ſemper & confeſſióne firmári, & patrocíniis confovéri; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Filium tuum; Qui tecum.

Pro Commem. S. Chriſtophori, Ant. Bonum. ℣. Adjútor, *Oratio*, Adeſto. x.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Miſit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de Eccléſia; occídit autem Jacóbum fratrem Joannis gládio. *Act.* 12.

Oratio, Omnípotens. *ut ſupra.*

Die xxvii.

In Feſto

SANCTI URSI, Abbátis.

Simplex.

Oratio, Deus cujus múnere. xxxij.

Lectio iij.

URſus, Cadurco oriúndus, ab ineunte ætáte religióſus, Bitúricum territórium ingreſſus eſt; fundatiſque tribus monaſtériis, Senapáriam apud Turónes ivit, & ædificáto oratório ſtabilívit monaſtérium, commiſſâ Leubátio ſummâ Régulæ. Aliud conſtruxit, quod nunc Lócias vocant, ſitum ſuper fluvium Angerem in receſſu montis cui nunc Caſtrum ſuperéminet, ubi adjunctâ congregatióne, ſtátuit ibi cum sóciis in ſudore vultûs è terra victum exígere. Dedit ei Dóminus poteſtátem morbos ſanandi & dæmones ejiciendi; & curſu vitæ conſummáto, ſanctíſſimè óbiit anno quingentéſimo octávo, & poſt mortem ſicut per vitam miráculis cláruit.

VESPERÆ de Sequenti.

Die xxviii.

In Feſto

SS. JOACHIM & ANNÆ, Parentum Beatæ Mariæ Virginis.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. EGo Dóminus qui appárui Abraham, Iſaac & Jacob, in Deo omnipoten *6. F.*

te : recordátus ſum pacti mei. *Exod. 6.*

Ant. 8. *G.* Ego ero vobis in Deum ; ut ſúſcitem juramentum quod jurávi pátribus veſtris. *Jerem.* 11.

Ant. 3. a. Abraham patrem veſtrum unum vocávi, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Ant. 7. c. Reſpíciam vos & créſcere fáciam : & firmábo pactum meum vobiſcum. *Levit.* 26.

Ant. 1. *f.* Germináre fáciam David germen juſtítiæ : multiplicábo ſemen David ſervi mei. *Jerem.* 33.

Capitulum. Iſ. 55.

INclináte aurem veſtram, & veníte ad me : audíte, & vivet ánima veſtra ; & fériam vobiſcum pactum ſempitérnum, miſericórdias David fidéles.

℟. Ecce dies véniunt, dicit Dóminus : & * Suſcitábo David germen juſtum ; & regnábit rex, & † Fáciet judícium & juſtítiam in terra. ℣. Dabo vobis ſancta David fidélia : * Suſcitábo. Glória Patri. † Fáciet. *Jerem.* 23. *Act.* 13.

Hymnus.

REgále Davídis genus,
Et cónjugum par nóbile,
Mundo datúri Vírginem,
Matrem futúram Núminis :
Qui ſacra nectit víncula,
Vos jungit ínnocens amor ;
Pioſque ſenſus ápprobans
Divínus aſpírat favor.
Virtúte ſolâ dívites
Non vos opum fallax decus,
Sed corde fervens cáritas,
Et caſta commendat fides.
Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempitérna ſécula.
Amen.

℣. Jurávi in ſancto meo, ſi David méntiar : ℟. Semen ejus in æternum manébit. *Pſ.* 88.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. g. Egrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet, & requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini. *Iſ.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum factum ex fémine David ſecundùm carnem, * Veníte, adorémus. *Rom.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

PRomiſſa mundo gáudia
Jam ſperat humánum genus ;
Adſunt beáti cónjuges,
Orbique Chriſtum præparant.
Hunc Anna votis ádvocans,
Summi parentem Núminis,
Thori fidélis præmium,
Favente cœlo, cóncipit.
Fœcunda radix púllulans
Florem tenellum próferet,
Qui lætus optáto dabit
Fructum ſalútis gérmine.
Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempitérna ſécula.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Dóminus teſtificátus eſt inter te & uxórem: & hæc párticeps tua, & uxor fœderis tui. *Malach.* 2.

Ant. 3. à. Fáciat Dóminus hanc mulíerem quæ ingréditur domum tuam, ſicut Rachel & Liam, quæ ædificavérunt domum Iſrael. *Ruth.* 4.

Ant. 4. E. Fiat domus tua ſicut domus Phares, ex ſémine quod tibi déderit Dóminus ex hac puella. *Ruth.* 4.

℣. Benedícti vos à Dómino, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 113.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Tu, Dómine Deus, elegíſti Abraham, & inveníſti cor ejus fidéle coram te, & percuſſiſti cum eo fœdus, & impleſti verba tua; * Quóniam juſtus es. ℣. Ex fide ſunt fílii Abrahæ, benedicentur cum fidéli Abraham; * Quóniam. 2. *Eſdr.* 9. *Galat.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Quærite Dóminum, & confirmámini; quærite fáciem ejus ſemper: * Mementóte mirabílium ejus, ſemen Abraham ſervi ejus. ℣. Fílii Dei eſtis per fidem, ſemen Abraham eſtis, ſecundùm promiſſiónem hærédes: * Mementóte mirabílium ejus. *Pſ.* 104. *Galat.* 3.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt ad Abraham, & Iſaac, & Jacob, ſervórum ſuórum fidélium; * Et † Exáudiat oratiónes veſtras. ℣. Vos Dóminus multíplicet, & abundáre fáciat caritátem veſtram in ínvicem; * Et. Glória Patri. † Exáudiat. 2. *Machab.* 1. 1. *Theſſ.* 3.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Erant ambo incedentes in ómnibus mandátis & juſtificatiónibus Dómini ſine queréla. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Exaudítæ ſunt preces ambórum in conſpectu glóriæ ſummi Dei. *Tob.* 3.

Ant. 1. a. Dóminus amávit eos, elegitque ſemen eórum poſt eos. *Deut.* 10.

℣. Oculi Dómini ſuper juſtos, ℟. Et aures ejus in preces eórum. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Joannis Damascéni.

Orat. 1. *de Nativitate Virginis Mariæ.*

Lectio iv.

QUóniam futúrum erat ut Dei génitrix Virgo ex Anna naſcerétur, natúra grátiæ germen antevértere non auſa eſt; ſed manſit fructûs expers, donec grátia fructum éderet. Naſci ſiquidem primogénitã oportébat, ex quâ naſcitúrus eſſet omnis creatúræ primogénitus, in quo ómnia conſtant. O par beátum Jóachim & Anna! vobis omnis creatúra obſtricta eſt. Per vos enim donum ómnium donórum præſtantiſſimum Creatóri óbtulit, nempe caſtam matrem quæ ſola Creatóre digna erat.

℟. Ex toto corde ſuo * Orábant Deum ut viſitáret pópulũ ſuum Iſrael. ℣. Expectábant redemptiónem Iſrael: * Orábant. *Judith.* 4. *Luc.* 2.

Lectio v.

Exulta, Jóachim, quóniã ex filia tua Puer natus eſt nobis, & Filius datus eſt nobis; & vocábitur nomen ejus, magni consílii, hoc eſt, ſalútis univerſi mundi, Angelus, Deus, Fortis. Neſtórius erubescat, & ori manum impónat. Puer iſte Deus eſt: qui ergo puérperam Dei genitrícem negas? Si quis ſanctam Vírginem Dei genitrícem non confitétur, aliénus eſt à Deitáte. Non meum hoc dictum eſt, etſi meus eſt ſermo: hanc enim diviniſſimam hæreditátem à Theólogo patre Gregório accépi. O beátum par Jóachim & Anna, immaculatíſſimum prorſus! Ex fructu ventris veſtri cognoscímini, velut alicúbi Dóminus ait: Ex frúctibus eórum cognoscétis eos. Uti Deo gratum erat, atque eâ dignum quæ ex vobis orta eſt, vitæ veſtræ ratiónes inſtituiſtis. Caſtâ enim & ſanctâ converſatióne veſtrâ virginitátis monîle protuliſtis.

℟. Tulit uxórem: & dedit illi Dóminus ut concíperet & páreret. Dixeruntque mulíeres: Benedictus Dóminus, qui * Non eſt paſſus ut defíceret famíliæ tuæ nomen in Iſrael. ℣. Deus Iſrael ad faciendam misericórdiam cum pátribus noſtris, & memorári teſtamenti tui ſancti, * Non *Ruth.* 4. *Luc.* 1.

Lectio vj.

O Caſtíſſimum rationálium túrturum par Jóachim & Anna! vos caſtitátem, quam natúræ lex præſcribit conſervantes, ea quæ natúram ſúperant, divínitùs eſtis conſecúti: mundo quippe Dei matrem viri néſciam peperiſtis. Vos piè & ſanctè in humána natúra vitam agentes, filiam Angelis ſuperiórem, nuncque Angelórum dóminam edidiſtis. O ſpecioſíſſima dulciſſimaque puella! O lílium inter ſpinas, ex generoſíſſima, & máximè nobiliſſima, ac máximè radíce Davídicâ progénitum! O roſa quæ ex ſpinis, Judæis ſcílicet, orta es, divinoque odóre cuncta perfudiſti! O filia Adámi, & Dei mater! Beátæ ulnæ quæ te geſtavérunt; lábia item quibus caſtis ósculis tuis frui conceſſum eſt!

℟. Cùm eſſent juſti, * Erudiérunt filiam ſuam ſecundùm legem Móyſi. ℣. Coæquálem nobiscum ſortíti fidem in juſtítia Dei noſtri & Salvatóris, * Erudiérunt. Glória Patri. * Erudiérunt. *Dan.* 13. 2. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. c. In ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te; nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ. *Iſ.* 26.

Ant. 7. d. Nunc, Dómine Deus Iſrael, firmentur verba tua quæ locútus es ſervo tuo David. 3. *Reg.* 8.

Ant. 6. F. Dabis veritátem Jacob, misericórdiam Abraham, quæ juraſti pátribus noſtris à diébus antíquis. *Mich.* 7.

℣. Fiat misericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

Lectio ſancti Evangelii ſecundum Lucam.

Lectio vij. Cap. 3.

IN illo témpore, Jeſus erat incipiens quaſi annórum trigínta, ut putabátur, fílius Joſeph, qui fuit Heli. Et réliqua.

Homilía ſancti Irenæi, Epiſcopi & Mártyris.

Lib. 3. adv. hæreſ. C. 33.

LUcas genealogíam quæ eſt à generatióne Dómini noſtri uſque ad Adam, ſeptuagínta duas generatiónes habére oſtendit, finem conjungens inítio, & ſígnificans quóniam ipſe eſt qui omnes gentes exinde ab Adam diſperſas, & univerſas linguas, & generatiónes hóminum cum ipſo Adam in ſemetipſo recapitulátus eſt. Unde & à Paulo typus futúri dictus eſt ipſe Adam.

℞. Qui ſanctíficat, & qui ſanctificantur, ex uno omnes; propter quam cauſá non confúnditur fratres eos vocáre: * Nuſquam enim Angelos, ſed ſemen Abrahæ apprehendit. ℣. Quid eſt homo, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam víſitas eum? Minuiſti eum pauló minùs ab Angelis: * Nuſquam. *Hebr.* 2. *Pſ.* 8.

Lectio viij.

PRophéta dicit: Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii. Primogénitus enim mortuórum natus Dóminus in ſinum ſuũ recípiens priſtinos patres, regenerávit eos in vitam Dei, ipſe inítium vivéntium factus, quóniam Adam inítium moriéntiũ factus eſt. Propter hoc & Lucas inítium generatiónis à Dómino inchoans in Adam rétulit, ſígnificans quóniam non illi hunc, ſed hic illos in Evangélium vitæ regenerávit. Sic autem & Evæ inobediéntiæ nodus ſolutiónem accépit per obediéntiam Maríæ: quod enim alligávit virgo Eva per incredulitátem, hoc virgo María ſolvit per fidem.

℞. Miſericórdia Dómini ab ætérno & uſque in ætérnum ſuper timéntes eum; * Et juſtítia illíus in fílios filiórum, his qui ſervant teſtamentũ ejus. ℣. Miſericórdia Dómini à progénie in progénies timéntibus eum; * Et juſtítia. *Pſ.* 102. *Luc.* 1.

Lectio ix.

NEceſſe ergo fuit Dóminum ad pérditam ovem veniéntem, & tantæ diſpoſitiónis recapitulatiónẽ faciéntem, & ſuum plaſma requiréntem, illum ipſum hóminem ſalváre qui factus fúerat ſecundùm imáginem aut ſimilitúdinem ejus, id eſt, Adam, adimpléntem témpora ejus condemnatiónis quæ facta fúerat propter inobediéntiã, quæ Pater póſuit in ſua poteſtáte; quóniam & omnis diſpoſítio ſalútis quæ circa hóminem fuit, ſecundùm plácitum fiébat Patris, uti non vincerétur Deus, neque infirmarétur ars ejus. Si enim qui factus fúerat à Deo homo, ut vivéret, hic amittens vitam, læſus à ſerpente qui depraváverat eum, jam non reverterétur ad vitã, ſed in totum projectus eſſet morti, victus eſſet Deus, & ſuperaſſet ſerpentis nequítia vo-

luntátem Dei : ſed quóniam Deus invíctus & magnánimus eſt, magnánimum quidem ſe exhíbuit ad correctiónem hóminis, & probatiónem ómnium. Per ſecundum autem hóminem alligávit fortem, dirípuit vaſa ejus, & evacuávit mortem, vivíficans eum hóminem qui fúerat mortificátus.

℟. Deus Iſrael jusjurandum jurávit ad Abraham patrem noſtrum, datúrum ſe nobis, ut ſine timóre ſerviámus illi * In ſanctitáte & juſtítia coram ipſo, † Omnibus diébus noſtris. ℣. Fílii ſanctórum ſumus; & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam nunquam mutant ab eo, * In ſanctitáte. Glória Patri. † Omnibus. *Luc.* 1. *Tob.* 2.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Qui timétis Dóminum, laudáte eum: ℟. Univerſum ſemen Jacob, glorificáte eum. *Pſ.* 21.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Laudémus glorióſos parentes in generatióne ſua, quorum pietátes non defuérunt. *Eccli.* 44.

Ant. 2. D. Semen benedictórum Dómini eſt, & nepótes eórum cum eis. *Iſ.* 65.

Ant. 4. A. Dívites virtúte glóriam adepti ſunt, & in diébus ſuis habentur in láudibus. *Eccli.* 44.

Ant. 6. *C.* Qui de illis nati ſunt, reliquérunt nomen narrandi laudes eórum. *Eccli.* 44.

Ant. 8. G. Cum fémine eórum pérmanent bona : ſemen eórum & glória eórum non derelinquétur. *Eccli.* 44.

Capitulum. Rom. 9.

NOn omnes qui ex Iſrael ſunt, ii ſunt Iſraelítæ : neque qui ſemen ſunt Abrahæ, omnes fílii; ſed In Iſaac vocábitur tibi ſemen. Id eſt, non qui fílii carnis, hi fílii Dei; ſed qui fílii ſunt promiſſiónis, æſtimantur in ſémine.

Hymnus, Regále. 411.

℣. Dóminus fáciens miſericórdiam chriſto ſuo David, ℟. Et ſémini ejus usque in ſéculum. *Pſ.* 17.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. *D.* Benedíctus Dóminus Deus Iſrael; quia erexit cornu ſalútis nobis in domo David púeri ſui. *Luc.* 1.

Oratio.

DEus, qui beátis Jóachim & Annæ tantam grátiam conferre dignátus es, ut ex eis unigéniti Fílii tui mater naſcerétur : concéde propítius, ut quorum feſtivitátem celebrámus, eórum précibus promiſſam in Chriſto ſalútem conſequámur; Per eumdem Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Laudémus.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Semen.

Capitulum. Act. 3.

VOs eſtis fílii Prophetárũ, & teſtamenti quod diſpóſuit Deus ad patres noſtros,

dicens ad Abraham: Et in ſémine tuo benedicentur omnes famíliæ terræ.

℟. *br.* Beáta gens * Cujus eſt Dóminus Deus ejus. Beáta gens. ℣. Pópulus quem elégit * in hæreditátem ſibi, * Cujus. Glória. Beáta. *Pſ.* 32.

℣. Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum, ℟. Et teſtamentum ipsius ut manifeſtétur illis. *Pſ.* 24.

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Divites virtúte.

Capitulum. Eccli. 10.

SEmen hóminum honorábitur hoc, quod timet Deum: ſemen autem hoc exhonorábitur, quod prætérit mandáta Dómini.

℟. *br.* Cuſtodiébant * Teſtimónia ejus. Cuſtodiébant. ℣. Et præceptum quod dedit illis, * Teſtimónia ejus. Glória. Cuſtodiébant. *Pſ.* 98.

℣. In nómine tuo exultábunt totâ die; ℟. Quóniam glória virtútis eórum tu es. *Pſ.* 88.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Cum fémine.

Capitulum. Prov. 17.

COróna ſenum fílii filiórum; & glória filiórum patres eórum.

℟. *br.* Hæc eſt generátio * Quæréntiũ Dóminum. Hæc eſt generátio. ℣. Quæréntium * fáciem Dei Jacob, * Quæréntium. Glória. Hæc eſt. *Pſ.* 23.

℣. Plantáti in domo Dómini, ℟. In átriis domûs Dei noſtri florébunt. *Pſ.* 91.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. EXcelſus jurejurando dedit Abrahæ glóriam in gente ſua, & ut ſtellas exaltáre ſemen ejus. *Eccli* 44.

Ant. 1. D. In Iſaac eódem modo fecit: benedictiónem ómnium géntium dedit illi, & teſtamentum confirmávit ſuper caput Jacob. *Eccli.* 44.

Ant. 4. d. Quæ ad patres repromiſſio facta eſt, hanc Deus adimplévit fíliis. *Act.* 13.

Ant. 8. c. Státuit teſtamentum David regi fílio Jeſſe de tribu Juda: hæréditas ipſi & ſémini ejus. *Eccli.* 45.

Ant. 6. F. Hujus Deus ex ſémine ſecundùm promiſſiónem eduxit Iſrael ſalvatórem Jeſum. *Act.* 13.

Capitulum. Rom. 9.

SUnt Iſraelítæ, quorum adóptio eſt filiórum, & glória, & teſtamentum, & legiſlátio, & obſéquium, & promiſſa; quorum patres, & ex quibus eſt Chriſtus ſecundùm carnem, qui eſt ſuper ómnia Deus benedictus in ſǽcula. Amen.

℟. Deo grátias.

Hymnus, Promiſſa. 411.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Suscépit Deus Iſrael púerum ſuum, recordátus miſericórdiæ ſuæ, ſicut locútus eſt ad patres noſtros, Abraham, & ſémini ejus in ſǽcula. *Luc.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Lupi, Epiſc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. *ut in Communi*, xviij. *Oratio*, Deus, fidélium. xxj.

Die xxix.

In Feſto

S. LUPI, EPISCOPI.

Semiduplex.

Lectio ij.

LUpus Tulli Leucórum nóbili famíliâ natus, uxórem duxit Pœmeníolam, ſancti Hilárii Arelatenſis ſorórem. Qui cùm ſéptimo conjúgii anno réliquum vitæ in continéntia dégere decreviſſent, Lupus ad beátum Honorátum Lirinenſem Abbátem ſe cóntulit: unde poſt annum cùm Matiscónem veniſſet, ut quod ſibi de facultátibus ſupérerat, paupéribus erogáret, improvisò ad Trecenſem Episcopátum raptus eſt. Biénnio pòſt electus eſt à Synodo Gallicána, qui cum ſancto Germáno Autiſſiodorenſi in Británniam majórem ad expugnandam Pelagiánam hæreſim proficiscerétur. Unde Trecas reverſus, Hunnis in Gálliam effúſis, ſuis précibus urbem ab iis ſervávit incólumem, ipſumque Attilam eórũ ducem in ſuî veneratiónem convertit.

Lectio iij.

ANnis círciter vigenti, tábulâ pro lecto uſus eſt, cilício pro interióre túnica; in oratióne alternis nóctibus pérvigil, in jejúniis aſſíduus, ſolo pane hordeáceo ſábbato víctitans, cenſus ſuos alendis paupéribus, captivisque redimendis impéndere ſólitus. Discípulos hábuit ſanctos Epíscopos Polychrónium Virdunenſem, Sevérum Trevirenſem, & Alpínum Catalaunenſem: ipſe, ob exímias virtútes, Pontíficum Gallicanórum dictus fácilè princeps. Cùm autẽ annis quinquaginta duóbus ſacerdótio functus fuiſſet, clarus miráculis ábiit ad Dóminum.

Oratio, Deus, fidélium. xxj.

Die xxxi.

In Feſto

SANCTI GERMANI, Autiſſiodorenſis Episcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, exceptis quæ ſequuntur.

Pridie AD VESPERAS, fit Commem. S. Ignatii, Presbyteri. Ant. Notum. ℣. Oculi. xxxv. *Oratio*, Dómine Deus, xxxviij.

Lectio ij.

GErmánus, nóbili génere Autiſſiodóri natus, poſt auditória Gallicána Romæ juris perítiam adeptus, cauſas egit; ibique uxórem duxit. Provínciæ ſuæ viſitátor conſtitútus, in Gálliam rédiit: ubi venatióni nímium déditus, ab Amatóre Autiſſiodorenſi Epiſcopo reprehenſus eſt, quòd ferárum quas venando céperat, trunca cápita, ex ritu Gentílium, de árbore quæ in médio civitátis erat, non ſine fidélium offenſióne, ſuspénderet. Eum verò ſibi ſucceſſórem cómperit Amátor, & in Clerum adſcívit. Creátus Epíſcopus, ſúbitò mutátur in virum altérum: exinde namque cœpit ſéculi pompam aspernári, uxórem habére pro ſoróre, vitam áſperam dúcere, cilício carnem domáre, vilem índuere hábitum, ſua paupéribus erogáre, ómnibus ſine perſonárum acceptióne hoſpítium præbére, oratiónem vix

unquam intermíttere. Cùm autem Pelagiána hæreſis in Británnia majóre graſſarétur, ad eam extirpandam Gálliæ Epíſcopi, rogántibus Britannis, miſérunt Germánũ cum Lupo Trecenſi, qui ínſulam purgárent ab erróre. Cláruit ibi Germánus miráculis; & Britannis, quos Saxónum Pictonúmque juncti premébant exércitus, præ céteris inſignem procurávit victóriam, non armórum vi, ſed Clericórum & mílitum précibus, & clamóre quo divínitùs hoſtes extérriti in fugam acti ſunt. In Gálliam redux, cùm accepiſſet civitátem ſuam tribútis aliiſque calamitátibus ádmodùm premi, Arelátem ſe cóntulit ad Auxiliárem Gálliæ præfectum, qui Germáni précibus, pro plebe vexáta, ultrò ánnuit. Ravennam profectus, ut à Valentiniáno Imperatóre Aremóricis rebéllibus véniam péteret, & ab ipſo, ejuſque matre Placídiâ honorificè exceptus, ibi paucis poſt diébus ex hâc vitâ deceſſit, anno quadringentéſimo quadragéſimo octávo. Corpus ejus póſteà honorífico comitátu Autiſſiodórum delátum eſt.

De ſancto Ignatio.

Lectio iij.

Ignátius in Diœcéſi Pompelonenſi nobílibus paréntibus natus eſt. Adoleſcens à milítia ſeculári ex lectióne piórum librórum ad Deum converſus, factâ in monte Serráto ómnium delictórum exomologéſi, apud Minoriſſam inter egénos quibus vilíſſima étiam obſéquia exhibébat; vitam áſperam egit. Hinc Romam, dein Jeroſólymam ſe cóntulit; perluſtratiſque ſacris locis, in Hiſpániam reverſus, tricéſimum jam agens annum, Grammáticis, Philoſóphicis, atque Theológicis óperam dedit. Paríſios ádiens, ſtúdia illa repétiit, eleemóſynis ínterim víctitans, non intermiſſis caritátis & pœniténtiæ opéribus. Ibi ſócios ſibi adjunxit Pariſienſis Académiæ grádibus inſignes, qui in inferióri Eccléſia Montis-Mártyrum, ſeſe omnes in próximi auxílium devovérunt: & hæc fuêre Societátis Jeſu incunábula; quam póſteà, áddito ad tria religiónis vota de Miſſiónibus quarto, Ignátius inſtítuit; & à Paulo tértio confirmátam, in Præpóſitum generálem electus, ſummâ cum prudéntiâ rexit. Præcípua illi cura erat, ut rudes & púeri doctrínam chriſtiánam perdíſcerent, carcéribus inclúſi levarentur, Sacramentórum uſus & frequéntior eſſet & ſánctior. Non eum ab opéribus caritátis difficultátes, non contuméliæ aut irriſiónes deterrébant. Ad Deum ómnia referébat, his verbis, Ad Majórem Dei glóriam, velut Symbolo uti ſólitus. Romæ obdormívit in Dómino; eumque Gregórius décimus quintus ſanctis aſcripſit.

Oratio.

Da nobis, Dómine, in hac ſancti Germáni feſtivitáte, cœleſtis grátiæ, quam ille verbis, opéribus,

ſæculis aſſéruit, præſens præſídium; ut dum tanti lis exempla mirámur & us, ejus étiam fidem & actiónes imitémur; Per.

Pro Commem. S. Ignatii. Ant. Fidúciam. ℣. Emitte. *Orat.* Dómine Deus. xxxviij.

FESTA AUGUSTI.

DIE I.

In Feſto
NCTI PETRI,
poſtoli, ad Vincula.

Duplex-minus.

ni de Feria in toto Officio.

I. VESPERIS.

DAbo te pópulo huic in murum æreum, llábunt adversùm te, & prævalébunt. *Jerem.* 15.

nt. 4. *D.* Ne tímeas, ſerve , neque páveas; quia ecce ſalvábo te. *Jerem.* 30.

nt. 1. g. Liberábo te; ns liberábo te, & gládio cades. *Jerem.* 39.

nt. 2. D. In die illa cón n jugum de collo tuo, & ula dirumpam. *Jerem.* 30.

nt. 8. *G.* Ego ante te ibo, gloriósos terræ humiliá portas æreas cónteram, ectes férreos confringam. 45.

apitulum. Jerem. 1.

Go dedi te hódie in civitátem munítam, & in conam férream, & in murum um ſuper omnem terram, bus Juda, princípibus ejus, acerdótibus, & pópulo ter; & bellábunt adversùm te, ion prævalébunt, quia ego um ſum, ait Dóminus, ut rem te.

. Eris quaſi os meum, di Dóminus: convertentur ipſi ad te, & tu non convertéris ad eos: * Ego verò tecum ſum, ut ſalvem te, & éruam te. ℣. Dixit Jeſus Petro: Cùm eſſes júnior, cingébas te, & ambulábas ubi volébas; cùm autem ſenúeris, álius te cinget: * Ego verò. Glória. * Ego verò. *Jerem.* 15. *Joan.* 21.

Hymnus, Qui Chriſtiáno. *infrà* 420.

℣. Dómine Deus meus, in te ſperávi; ℟. Salvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me. *Pſ.* 7.

Ad Magn. *Ant.* 3. a. Dñus Deus auxiliátor meus, & ſcio quia non confundar. *Iſ.* 50.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. ſancti Germani, Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxij.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Deindè SS. Machabæorum.

Ant. Paráti ſumus mori magis quam pátrias Dei leges prævaricári. 2. *Mach.* 7.

℣. Iníquè non égimus in teſtamento tuo, Dómine. ℟. Et non receſſit retrò cor noſtrum. *Pſ.* 43.

Oratio, Fraterna nos, Dómine. *infrà.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum qui ſolvit compedítos, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 145.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

QUi Chriſtiáno gloriantur nómine,
Ahéna fruſtrà víncla captívos tenent;
Fruſtrà ſatelles ſervat inſomnis fores:
Inter caténas mente ſtant libérrimâ.
Ornant revinctos invidendæ cómpedes;
Nec ponderóſæ quas amor leves facit:
Non denſa tetri cárceris nox óbſidet,
Æterna ſummo quos manet cœlo dies.
Dulces caténæ! quæ reum non árguunt,
Sed Chriſti amantem quæ probant Apóſtolum:
Regum corónis, áureis monílibus,
Vos ſacra pluris æſtimámus víncula.
Patri ſuprémo ſit ſupréma glória;
Tibique laudes totus orbis cóncinat,
Æterne Fili, ſplendor æterni Patris:
Compar ſit almo laus decusque Flámini. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Petrus & Joannes ascendébant in templum ad horam oratiónis nonam. *Act.* 3.

Ant. 3. c. Vir qui erat claudus ex útero matris ſuæ, bajulabátur; quem ponébant quotídie ad portam templi, ut péteret eleemóſynam. *Act.* 3.

Ant. 7. ç. Intuens in eum Petrus, dixit: Argentum & aurum non eſt mihi; quod autem hábeo, hoc tibi do: In nómine Jeſu Chriſti Nazaréni ſurge, & ámbula. *Act.* 3.

℣. Dómine Deus meus, ſciant quia manus tua hæc: ℟. Et tu, Dómine, feciſti eam. *Pſ.* 108.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Petrus, apprehenſâ manu claudi déxterâ, allevávit eum; & prótinus conſolidátæ ſunt baſes ejus & plantæ. Et * Exíliens ſtetit, & ambulábat. ℣. Deus ipſe véniet, & ſalvábit vos; tunc ſáliet ſicut cervus, claudus. * Exíliens. *Act.* 3. *Iſ.* 35.

Poſt ij. Lect. ℟. Intrávit cum illis in templum, ámbulans, & exíliens, & laudans Deum: Et * Vidit omnis pópulus ambulantem & laudantem Deum; & impléti ſunt ſtupóre. ℣. Deus in médio civitátis judícium ſuum dabit in lucem, & non abscondétur: * Vidit omnis pópulus ambulantem. *Act.* 3. *Soph.* 3.

Poſt iij. Lect. ℟. Petrus reſpondit ad pópulum: Quid mirámini in hoc? Deus glorificávit Fílium ſuum Jeſum; * Et in fide nóminis ejus, † Hunc quem vos vidiſtis, confirmávit nomen ejus. ℣. Signa Dei excelſi magna ſunt, & mirabília ejus fórtia; * Et. Glória Patri. † Hunc quem vos vidiſtis, &c. *Act.* 3. *Dan.* 3.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Loquéntibus Petro & Joanne, ſupervenérunt Sacerdótes, & injecérunt in eos manus. *Act.* 4.

Ant. 1. *D.* Poſuérunt eos in ſtódiam: multi autem credidunt, & factus eſt númerus rórum quinque míllia. *Act.* 4.
Ant. 4. E. Factum eſt in áſtinum, ut congregarentur íncipes, & ſenióres, & Scri:; & ſtatuentes eos in méo, interrogábant. *Act.* 4.
℣. Auxit Dóminus pópum ſuum vehementer; ℟. Et mávit eum ſuper inimícos us. *Pſ.* 104.

Lectio iv.

PEtrus Apóſtolus propter nomen Dómini Jeſu víncula & cárceres, non iâ vice, nec uno in loco exrtus eſt. Nam primò quidem itim à Pentecoſte, claudo ad rtam templi ſanáto, dum ipulum cum Joanne allóquir, invídiâ Sacerdótum in cuódiam detrúſus eſt; unde proictus in cráſtinum, tantam tendit conſtántiam, ut ipſi íncipes ſatìs admirári non ſſent intérritam hóminis illiráti libertátem; & númerus edéntium, auctâ ex ipſis Apóoli vínculis fidúciâ, ad quinie míllia accréſceret. Non ita ultò pòſt cùm ſolâ Petri prætreuntis umbrâ omnis cujusie morbi ſpécies ſanarétur, rſus per Pontíficem & Sadncæos ipſe cum céteris Apóólis in cárcerem públicum bductus eſt, & póſteà flagellis æſus, quòd ob hóminum inrdicta, juſſa Dei à ſe contemni on poſſe reſpondiſſet. Tértiâ ice, occíſo Jacóbo, cùm Heódes hanc cædem Judæis non ngrátam eſſe perſpíceret, Peum ítidem in cárcerem trudi, & caténis duábus vinctum, per quátuor mílitum quaterniónes aſſervári præcépit; unde nihilóminùs per Angelum mirabíliter eductus eſt. Ultimò, Romæ cùm martyrium pértulit, in cuſtódia Mamertíni asſervátus, & Nerónis juſſu caténis conſtrictus fuiſſe tráditur, quæ in Romána Eccléſia ſpeciáli honóre à primis ſéculis hábitæ ſunt. Scribit autem Arátor, ejuſdẽ Eccléſiæ ſexto ſéculo Subdiáconus, étiam ex Jeroſólymis Petri caténas, aut certè unam ex iis quibus illíc vinctus fúerat, jam Romæ ſuâ ætáte ſervátas fuiſſe: unde non medíócriter aucta eſt illárum venerátio; ſtructâ præſertim, ut ex áliis Eccléſiæ Románæ monumentis perſpícitur, per juniórem Eudóxiam Valentiniáni tértii uxórem in monte Eſquilíno Baſilicâ, nómine ſancti Petri ad Víncula. Quæ cùm Calendis Auguſti dedicáta eſſet, ejus memóriæ dies feſtus inſtitútus eſt.

℟. Replétus Spíritu ſancto Petrus, dixit: Si nos hódie dijudicámur in benefacto, *Notum ſit omni plebi Iſrael, quia in nómine Jeſu Chriſti iſte aſtat coram vobis ſanus. ℣. Qui cuſtodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum; ego autem adjíciam, ut annúntiem poténtiam tuam: * Notum. *Act.* 4. *Pſ.* 70.

De Expoſitióne ſancti Joannis Chryſóſtomi in Epíſtolam ad Ephéſios.

Homiliâ 8. *Lectio v.*

NIhil eſt æquè præclárum atque víncula propter

Chriſtum. Si quis amat Chriſtum, novit quod dícitur: ſi quis Dómini amóre úritur, novit vim vinculórum & dignitátem. Vinctum eſſe propter Chriſtum, fortaſſe eſt præclárius quàm ſedére à dextris ejus; hoc eſt magnificéntius, quàm ſedére ſuper duódecim ſedes. Hoc ſancti chori ſolum eſt intellígere, Apoſtolórum, inquam. Audi enim beátum Lucam dicentem eos rediiſſe gaudentes à conſpectu concílii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Chriſti contuméliam pati. Atque áliis quidem vidétur ridículum, ſi probrum & contumélia dignitátis & lætítiæ loco habeantur: iis autem qui ſciunt Chriſti deſidérium, quid beátius quàm contuméliis áffici? Vellem ego quidem nunc eſſe iis in locis in quibus dicuntur manére illa víncula: vellem vidére caténas quas pertimescunt quidem & horrent dæmones, reverentur autem Angeli. Nihil eſt enim mélius quàm mala pati propter Chriſtum. O beáta víncula! O beátas manus quas ornávit illa caténa! Ego ſi fuisſem illis tempóribus, tunc máximè eas eſſem amplexus: certaſſem illas deosculári manus, quæ dignæ ſunt hábitæ pro Dómino meo vincíri.

℞. Princeps Sacerdótum, & omnes qui cum illo erant, poſuérunt Apóſtolos in cuſtódia pública. Angelus autem Dómini per noctem apériens jánuas cárceris, dixit: Ite,* Et ſtantes loquímini in templo verba vitæ hujus. ℣. Exultáte in conſpectu ejus qui edúcit vinctos in fortitúdine; * Et ſtantes. *Act.* 5. *Pſ.* 67.

Lectio vj.

Erat, inquit Lucas, Petrus vinctus, & tráditus milítibus, & dormiébat. Non dormiiſſet, ſi in magna fuiſſet sollicitúdine. Dormiébat inter mílites; & venit ad eum Angelus, & percuſſo ejus látere, eum excitávit. Si quis ergo mihi díceret: Quid malles, an eſſe Angelus qui Petrum pupúgit, an Petrus qui ſalvus eváſit? mallem eſſe Petrus, propter quem venit Angelus; illa mihi prodeſſent víncula. Quid ergo? Quómodò, inquit, precátur tanquam liberátus magnis malis? Ne miréris: precátur enim timens ne moriátur. Timébat autem mori, proptéreà quod vitam adhuc matériam vellet ac cauſam ferendi cruciátus. Dénique audi quid dicat beátus Paulus: Diſſolvi, & cum Chriſto eſſe multò mélius; permanére autem in carne neceſſárium propter vos. Hoc étiam vocávit grátiam, ſcribens: Vobis, inquit, donátum eſt à Chriſto, non ſolùm ut in eum credátis, ſed étiam ut pro eo patiámini. Quamobrem hoc illo eſt majus: donávit enim. Revérà máxima eſt grátia, & major his ómnibus quàm ſolem & lunam ſiſtere, quàm mundum movére. Hoc majus quàm víncere aut expéllere dæmones. Non illi tam dolent, dum fide expelluntur à nobis, ut quando víderint nos mali áliquid pati propter Chriſtum & vincíri;

: enim majórem dat
n, & fidúciam : nec
. tantùm bonum eſt
ſſe propter Chriſtum,
es regnum concíliet;
ea fiat propter Chri-
anta eſt gloriátio ſcire
pter Chriſtum ſit vin-
anta voluptas, quan-
r, quantus ſplendor!
ec perpétuò effári.
æcipiendo præcépi-
is ne docerétis in nó-
; & ecce repleſtis Je-
doctrínâ veſtrâ. Re-
: Petrus, & Apóſtoli,
: * Obedíre oportet
gis quàm homínibus.
óminus vivus ipſe in
ens, qui juſſit * Obe-
iria Patri. * Obedíre.
.. *Machab.* 15.

I. NOCTURNO.

6. *C.* Cùm audiſſent
quòd recepiſſet Sa-
rbum Dei, miſérunt
Petrum & Joannem.

;. a. Imponébant ma-
illos, & accipiébant
. ſanctum. *Act.* 8.
. c. Invénit hóminem
a paralyticum, & ait
is : Ænéa, ſanat te
s Jeſus Chriſtus. Et
ſurrexit. *Act.* 9.
níte & vidéte ópera
, ℟. Quæ póſuit pro-
er terram. *Pſ.* 45.
.ncti Evangélii ſecun-
um Matthæum.
vij. Cap. 16.
témpore ; Venit Je-
partes Cæſaréæ Phi-
interrogábat diſcípu-
dicens : Quem dicunt

hómines eſſe Filium hóminis? Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Matth. Homil. 55. *n.* 1.

Vos verò quem me eſſe dicitis? Quid ígitur os Apoſtolórum Petrus? Semper fervens, chori Apoſtólici coryphæus, cùm omnes interrogáti eſſent, ipſe reſpondet. Et cùm de ſenténtia pópuli Chriſtus ſciſcitarétur, omnes reſpondérunt: cùm autem de ſua eos rogáret, Petrus próſilit & prævertit, aitque: Tu es Chriſtus, Fílius Dei vivi. Quid ergo Chriſtus? Tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificábo Eccléſiam meam, & portæ ínferi non prævalébunt adverſùs eam: &, Quæcumque ſólveris ſuper terram, erunt ſolúta & in cœlis. Viden quómodò ad ſublimiórem de ſe opiniónem Petrum érigat, & ſeipſum revélet, ac per haſce duas promiſſiónes ſe Fílium Dei eſſe oſtendat? Nam quæ uni Deo ſunt própria, nempe peccáta ſólvere, Eccléſiam in tanto flúctuum concurſu immótam réddere, hominemque piſcatórem, toto impugnante orbe, petrâ firmiórem réddere, hæc ſe illi datúrum pollicétur: ſicut Pater Jeremíam álloquens, dicébat ſe poſuiſſe illum ſicut columnam æream & ſicut murum; ſed illum uni genti, hunc autem in univerſo terrárum orbe.

℟. Petrus in médio fratrum dixit: Deus elégit per os meum audíre Gentes verbum Evan-

gélii & crédere : * Et qui novit corda Deus, teſtimónium perhíbuit, dans illis Spíritum ſanctum, ſicut & nobis. ℣. Salvábis me à contradictiónibus pópuli mei : Pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi ; * Et. *Act.* 15. 2. *Reg.* 22. *Pſ.* 17.

Lectio viij. *n.* 2.

Libenter quærerem ab iis qui dignitátem Filii minórem quàm Patris volunt, quæ majóra ſint dona, an quæ Pater, an quæ Filius Petro dedit. Nam Pater revelatiónem Filii Petro dedit ; Filius verò & patris & ſuam revelatiónem per totum orbem diſſeminávit, ac mortáli hómini omnem in cœlo poteſtátem dedit, dum claves illi trádidit, qui Eccléſiam per totum terrárum orbem extendit, & cœlis firmiórem monſtrávit. Nam ait : Cœlum & terra transíbunt, verba autem mea non transíbunt. Quómodò ergo minor is qui tália dedit, qui tália fecit ? Hæc porrò dico, non quòd Patris & Filii ópera dívidam : ómnia enim per ipſum facta ſunt ; & ſine ipſo factum eſt nihil ; ſed ùt impudentem illórum linguam réprimam, qui tália proferre audent. Ex his autem ómnibus ejus poténtiam animadverte : Ego tibi dico, tu es Petrus : ego ædificábo Eccléſiam : ego tibi dabo claves cœlórum.

℟. Augebátur credéntium in Dómino multitúdo, ita ut in platéas ejícerent infirmos ; ut, veniente Petro, ſaltèm umbra illíus obumbráret quemquam illórum : qui * Curabantur omnes. ℣. Erit odor ejus ut Líbani ; convertentur ſedentes in umbra ejus, & vivent. * Curabantur omnes. *Act.* 5. *Oſ.* 14.

[*Si Feſtum transferatur,*

Lectio ix. *n.* 3.

Cùm hæc dixiſſet, præcépit eis ut némini dícerent quòd ipſe eſſet Chriſtus. Et cur præcépit ? Ut ſcándalis de médio ſublátis, & cruce atque áliis quæ paſſus eſt conſummátis, nulloque demum reſtante quod vel impedíret, vel turbáret fidem in ipſum à multis ſusceptam, ſincéra & immóbilis circa ipſum opínio in auditórum ánimis imprimerétur. Certè, ſi ii qui ſigna víderant plúrima, & tot ineffabílium myſteriórum participes erant, vel ſolo audítu ſcandalizáti ſunt, immò non ipſi ſoli, ſed & Petrus ómnium coryphæus ; cógites velim quid paſſúri erant plúrimi, ſi didiciſſent ipſum eſſe Fílium Dei, & póſteà vidiſſent eum crucifigi, & ſputis fœdári, cùm myſteriórum bujúsmodi arcána non noſſent, necdum Spíritum ſanctum accepiſſent. Et ut discas quantùm intérerat plenam póſteà doctrínam accípere, ſummótis iis quæ offendículo eſſe póterant, id ab ipſo coryphæo áccipe. Ipſe namque Petrus, qui poſt tot mirácula ádeò imbecillus appáruit, ut negáret, vilemque puellam timéret, poſtquàm crucis peracto myſtério, reſurrectiónis claras hábuit demonſtratiónes, cùm nihil illi ultrà offendículo eſſet, nihil illum

urbáret; ſic immótam ténuit ſpíritûs doctrínam, ut vehe-méntiùs quàm leo in Judæó-um pópulum irrúeret, etſi ericula & mille mortes im-minérent.

De SS. Machabæis.

Lectio ix.

MAchabæi fratres ſeptem quorum memória Ca-endis Auguſti conſignáta eſt n martyrológiis, ante Chriſti émpora pro pátriis légibus b Antíocho Epiphane váriis applicióru genéribus tentáti, órtiter ſánguinem fudérunt. lorum diem natálem jam à uarto ſéculo ſolemnem in Eccléſia fuiſſe, teſtes ſunt Gre-órius Nazianzénus aliique ancti Patres qui eo die ſermó-es ad pópulum habuérunt, n quibus eórum triumphos eo otiſſimùm nómine magnifi-éntiùs éfferunt, quòd qui non-um propóſito Chriſti exemplo, antam conſtántiam oſtendé-unt; multò fortióres fuiſſent, i poſt paſſiónem Chriſti illos n certámen deſcéndere conti-iſſet; quamvìs ómnibus Dei matóribus ſemper fuiſſe per-ſum teſtentur, néminem eó-um qui ante adventum Chri-i martyrio conſummáti ſunt, i ſine fide in Chriſtum cón-qui potuiſſe.

℞. Factum eſt ut moreré-ur quædam diſcípula plena péribus bonis; & cùm adve-iſſet Petrus, ponens génua rávit, & dixit: Tabítha, ſur-e; & aſſignávit eam vivam. Notum factum eſt ſignum; t credidérunt multi in Dómi-o. ℣. Dómine, in virtúte tua magna feciſti tibi nomen, & dediſti timórem tuum in córdi-bus noſtris, ut invocémus te. * Notum. Glória Patri. * No-tum. *Act.* 9. *Bar.* 2.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudábilem in-vocábo Dóminum, ℞. Et ab inimícis meis ſalvus ero. 2. *Reg.* 22.

AD LAUDES.

Ant. 2. D. MIſit Heródes rex manus, ut afflígeret quoſdam de Eccléſia: appó-ſuit autem ut apprehénderet & Petrum, quem miſit in cárce-rem. *Act.* 12.

Ant. 3. c. Petrus ſervabátur in cárcere; orátio autem fiébat ſine intermiſſióne ab Eccléſia ad Deum pro eo. *Act.* 12.

Ant. 6. F. Cùm productú-rus eum eſſet Heródes, in ipſa nocte erat Petrus dórmiens in-ter duos mílites, vinctus caté-nis duábus. *Act.* 12.

Ant. 7. *d.* Angelus Dómi-ni áſtitit, & lumen refulſit in habitáculo; percuſſoque látere Petri, excitávit eum, & ce-cidérunt caténæ de mánibus ejus. *Act.* 12.

Ant. 5. a. Dixit Angelus ad eum: Circumda tibi veſti-mentum tuum, & ſéquere me. Et éxiens ſequebátur eum, & neſciébat quia verum eſt quod fiébat per Angelum. *Act.* 12.

Capitulum. Sap. 10.

SApiéntia juſtum non de-relíquit, ſed à peccatóri-bus liberávit eum; deſcendit-que cum illo in fóveam, & in vínculis non derelíquit illum.

Hymnus.

PEtrum, tyranne, quid caténis óbruis,
Jubesque condi cárceris nigro ſpecu?
Quid trux ſatelles ante limen éxcubat?
Carcer, ſatelles, vincla non Petrum tenent.
Fulgens ab alto venit Ales æthere;
Recédit horror, & fugat noctem dies:
Jubente Chriſto, rupta vincla cóncidunt;
Panduntur ultro clauſa ferro límina.
Cœleſtis ille ductor oſtendit viam:
It Petrus; atque ſómnium quod ſit, putat:
Verùm, receptâ mente, victrícem Dei
Suæ ſalútis certus agnoſcit manum.
Lux noſtra, Chriſte, noſtra libertas, vides
Quibus caténis vínciant nos crímina,
Et quanta noſtris íncubet nox méntibus:
Cæcis diem fer, rumpe vinctis víncula.
Patri ſuprémo ſit ſupréma glória;
Tibique laudes totus orbis cóncinat,
Æterne Fili, ſplendor æterni Patris:
Compar ſit almo laus decusque Flámini. Amen.

℣. Dirupiſti víncula mea: ℟. Tibi ſacrificábo hóſtiam laudis. *Pſ.* 115.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Petrus ad ſe reverſus, dixit: Nunc ſcio verè quia miſit Dóminus Angelum ſuum, & eripuit me de manu Heródis, & de omni expectatióne plebis Judæórum. *Act.* 12.

Oratio.

DEus, qui beátum Petrum Apóſtolum, à vínculis abſolútum, illæſum abíre feciſti: noſtrórum, quæſumus, abſolve víncula peccatórum; ut ab eórum néxibus expediti, viam mandatórum tuórum liberâ mente currámus; Per Dóminum noſtrum.

Fit Commemoratio SS. Machabæorum, Ant. Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in æternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit. 2. *Mach.* 7.

℣. Judicábit Dóminus pópulum ſuum, ℟. Et in ſervis ſuis deprecábitur. *Pſ.* 134.

Oratio.

FRaterna nos, Dómine, Mártyrum tuórum coróna lætíficet, quæ & fídei noſtræ præbeat incrementa virtútum, & multíplici nos ſuffrágio conſolétur; Per Dóminum noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Miſit.

AD TERTIAM.

Ant. 3. c. Petrus.

Capitulum. Jac. 5.

ORáte pro ínvicem, ut ſalvémini; multùm enim valet deprecátio juſti, aſſídua.

℟. *br.* Clamavérunt juſti, * Et Dóminus exaudívit eos. Clamavérunt. ℣. Et ex ómnibus tribulatiónibus eórum * liberávit eos, * Et. Glória. Clamavérunt. *Pſ.* 33.

audívit páuperes Dó-
e: Et vinctos ſuos non
Pſ. 68.

SEXTAM.

;F. Cùm productúrus.
ılum. Jerem. 17.
ipſi dicunt ad me:
eſt verbum Dómini?
Et ego non ſum turbá-
paſtórem ſequens; &
minis non deſiderávi.
In pace in idipſum
am & requieſcam. In
Quóniam tu, Dómi-
ngulériter in ſpe con-
ne, * Dórmiam. Gló-
ice. *Pſ.* 4.
us meus, in te confi-
erubeſcam; ℟. Ne-
leant me inimíci mei.

NONAM.

. a. Dixit Angelus.
ılum. Geneſ. 49.
ıluta ſunt víncula bra-
iórum, & mánuum
er manus Potentis Ja-

Miſit de cœlo Dómi-
t liberávit me. Miſit.
it in oppróbrium *
ntes me, * Et liberá-
Glória Patri. Miſit.

lvum me fecit Dómi-
Quóniam vóluit me.

I. VESPERAS.

USque ad mortem pe-
riclitátus ſum, & li-
um grátiâ Dei. *Eccli.*

5. C. Dóminus mihi
& liberátus ſum de ore
. *Tim.* 4.
5. F. Factus es mihi adjútor, Dómine, & liberaſti me à rege iniquo. *Eccli.* 51.

Ant. 1. g. Liberaſti me ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ nóminis tui, de mánibus quæréntium ánimam meam. *Eccli.* 51.

Ant. 3. a. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jerem.* 20.

Capitulum. 2. Reg. 22.

PRævénit me in die afflictiónis meæ, & factus eſt Dóminus firmamentum meũ, & eduxit me in latitúdinem: liberávit me, quia complácui ei.

Hymnus, Petrum. 426.

℣. Deus, edúcis me ab inimícis meis; ℟. Proptéreà confitébor tibi in géntibus. 2. *Reg.* 22.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Narrávit Petrus quómodò Dóminus eduxiſſet eum de cárcere, dixitque: Nuntiáte Jacóbo & frátribus hæc; & egreſſus ábiit in álium locum. *Act.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Stephani, Papæ & Martyris. Ant. Ecce Deus ſalvátor meus. ℣. In Deo. vij. *Oratio*, Deus, cujus grátia. x.

DIE II.

In Feſto

SANCTI STEPHANI,

Papæ & Martyris.

Simplex.

Oratio, Deus, cujus grátia. x.

Lectio iij.

STéphanus poſt Lúcium ſucceſſórem Cornélii, Romá-

ſiam rexit Eccléſiam. Hunc ádiit Baſílides in Hiſpánia Epíſcopus; qui unà cum Martiále à Concílio Epiſcopórum Hiſpániæ propter idololatríam & ália crímina ſede ſuâ dejectus, ad communiónem láicam redactus fúerat; & ab eo, rei geſtæ & tácitæ veritátis ignáro, obtínuit ut ſedi ſuæ reſtitueréur, ad ſuperióra peccáta falláciæ & circumventiónis crimen adjungens. Graſſabátur his tempóribus Novatianórum hæreſis, quæ pœniténtibus lenitátis paternæ ſolátia claudébat ſine ſpe pacis & communicatiónis. His cùm ſe Marciánus Arelatenſis adjunxiſſet, Stéphanus primùm à Fauſtíno Lugdunenſi, ſubinde à ſancto Cypriáno mónitus eſt in hunc modum: Dirigantur in Provínciam & ad plebem Areláte conſiſtentem à te lítteræ, quibus abſtento Marciáno, álius in locum ejus ſubſtituátur; & grex Chriſti, qui in hodiernum ab illo diſſipátus & vulnerátus contémnitur, colligátur. Eccléſiæ tamen diſciſſæ, ad unitátem reverſæ ſunt: & rédditam inſperátò pacem ipſi Stéphano per lítteras gratulátus eſt ſanctus Dionyſius Alexandrínus. Alia non minor exorta eſt controvérſia, utrùm baptizáti ab hæréticis ad Eccléſiā redeuntes, dénuò eſſent baptizandi; de qua ad Cypriánum ita ſcripſit Stéphanus: Nihil innovétur niſi quod tráditum eſt. Demum poſt adminiſtrátam per tres annos Eccléſiam, in perſecutióne Valeriáni Martyr occúbuit.

Die II

In Inventione C

SANCTI STE

Protomarty

Duplex-min

Omnia ut in Com *Martyris*, vj. *excep* *quuntur.*

IN I. VESP

Poſt Hymnum. ℣ ſperávi: ℟. Non ti fáciat mihi caro. *P*

Ad Magníficat.

In tribulatióne me bo Dóminum; & meum clamábo; & de templo ſuo voce 2. *Reg.* 22.

Oratio, ut infrà a

AD OFFICIUM

Invit. Jeſum qu Stéphanus ſtantem Dei, * Veníte, a *Act.* 7.

Pſ. 94. Veníte.

IN I. NOCT. Le *Scriptura occurrente.*

IN II. NOCT

Lectio iv.

Corpora ſanctó phani protoı Gamaliélis, mi & Abibónis, qu túerant, Luciáno divínitus admónito ſunt prope Jeroſólym dóſio junióre & Ho perántibus. Cujus rei gna hóminum multi móta, eò convénit; váriis morbis affecti diérunt. Sacræ relíqu celebritáte in ſancta ſiam Sion illátæ ſun bus váriæ partículæ cam, Gálliam, alia

rtes delátæ, multis clarué-
nt miráculis. Ex charta Chil-
berti regis, quæ anno quin-
ntéſimo quinquagéſimo octá-
data eſt in grátiam Pariſien-
Eccléſiæ, & áliis plúribus
nſtat índitum tunc fuiſſe
ajóri Baſílicæ, cum nómi-
beátæ Maríæ, nomen pro-
mártyris Stéphani, cujus ibi
gnora continebantur. Erat
ætéreà próximè huic adjun-
a, & in ipſo Baſílicæ átrio,
cléſia ſancti Stéphani, quæ
opter vetuſtátem, ſancti Sté-
ani véteris nomen hábuit,
qua Concílium Pariſienſe
tum, témpore Ludovíci Pii
peratóris celebrátum eſt.
ec cùm, Mauríci o Epíſco-
, ad amplianda clauſtra ma-
is Eccléſiæ, ut nunc víſi-
, díruta eſſet, relíquiæ cum
nibus vaſis & ornamentis
Baſílicam ſanctæ Maríæ
nſlátæ ſunt. Odo verò de
líaco, Mauríci i ſucceſſor,
n multò pòſt lítteras dedit,
feſtis ſancti Stéphani in Ec-
ſia Pariſienſi priſtinus ſplen-
r redderétur.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

erm. 318. de Mart. Steph.

Lectio v.

Udiſtis, cùm paſſiónis Stéphani léctio legerétur libro canónico Actuum oſtolórum, quemádmodùm idátus ſit à Judæis, quem-nodùm commendáverit Dó-no ſpíritum ſuum, quemád-dùm étiam in extrémo, ibus fixis, oráverit pro la-tóribus ſuis. Hujus cor-ex illo uſque ad iſta tém-pora látuit. Nuper autem appáruit, ſicut ſolent apparére ſanctórum Mártyrum córpora, revelatióne Dei, quando plácuit Creatóri. Præcedéntibus enim ſignis, locus demonſtrátus eſt: & quómodò fúerat revelátum, ſic & inventum eſt. Multi inde relíquias accepérunt, quia Deus vóluit; & huc venérunt. Commendátur ergo caritáti veſtræ & locus & dies; utrumque celebrandum in honórem Dei, quem confeſſus eſt Stéphanus. Nos enim in iſto loco non aram fécimus Stéphano, ſed de relíquiis Stéphani aram Deo.

Ex libro ejuſdem, de Civitáte Dei.

Lib. 22. Cap. 8.

Lectio vj.

Ad aquas Tibilitánas Epíſcopo afferente Projecto relíquias Mártyris glorioſíſſimi Stéphani, ad ejus Memóriam veniébat magnæ multitúdinis concurſus. Ibi cæca múlier, ut ad Epíſcopum portantem pígnora ſacra ducerétur, orávit: flores quos ferébat dedit; recépit, óculis admóvit, prótinus vidit. Stupéntibus qui áderant, præíbat exultans, viam carpens, & viæ ducem ultériùs non requírens. Memoráti Memóriam Mártyris, quæ póſita eſt in Caſtello Siniten-ſi, quod Hipponenſi colóniæ vicínum eſt, ejuſdem loci Lucillus Epíſcopus, pópulo præcedente atque ſequente, portábat: fiſtula, cujus moléſtiâ jam diu laboráverat, & familiaríſſimi ſui médici, qui eam ſecáret, opperiebátur manus,

illíus piæ ſárcinæ vectatióne, ubi ſanctas attigiſſet relíquias, repentè ſanáta eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 23.

IN illo témpore; Dicébat Jeſus: Væ vobis, Scribæ & Phariſæi hypócritæ, qui ædificátis ſepulcra Prophetárum, & ornátis monumenta juſtórum; & dícitis: Si fuiſſémus in diébus patrũ noſtrórum, non eſſémus ſócii eórum in ſánguine Prophetárum. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 317. *de Protomart.* 5.

DOminus amárè & acerbè árguit Judæos, ſed amando: Væ vobis, Scribæ & Phariſæi hypócritæ. Quando dicébat iſta, quis non díceret quia óderat illos? Venit ad crucem, & ait: Pater, ignoſce illis, quia néſciunt quid fáciunt. Sic & Stéphanus in ſermóne ſuo priùs árguit: Durâ cervíce, & non circumcíſi corde & áuribus. Verba ſunt ſancti Stéphani, quando Judæos alloquebátur: Durâ cervíce, & non circumcíſi corde & áuribus; vos ſemper Spirítui ſancto resíſtitis, ſicut & patres veſtri: quem Prophetárum non occidérunt patres veſtri? Iſta dicendo, quaſi odit, quaſi ſævit. Lingua clamat, cor amat.

Lectio viij.

AUdívimus linguam clamantem, probémus ánimum diligentem. Nam cùm ad lápides cucurriſſent, jactábant in illum. Et cùm tanta eſſet in docendo conſtántia, vidéte qualis extíterit in morte patiéntia. Hi enim íctibus lápidum corpus ipsíus quatiébant, & ille pro eis orábat: contundebátur homo extérior, & ſupplicábat intérior. Sed Dóminus qui cínxerat, qui probáverat, qui ei charactérem, non in manu, ſed in fronte poſúerat, ſpectábat déſuper mílitem ſuum, juvatúrus certantem, coronatúrus vincentem.

Lectio ix.

DEníque oſtendit ſe illi. Ecce enim, inquit, vídeo cœlos apertos, & Fílium hóminis ſtantem ad dextram Dei. Solus vidébat, quia illi ſoli apparébat. Et quid ait pro ſe? Dómine Jeſu, áccipe ſpíritum meum. Pro ſe rogans ſtetit, pro illis genuflexit; pro ſe erectus, pro illis curvus; pro ſe celſus, pro illis húmilis; genuflexit, & ait: Dómine, ne ſtátuas illis hoc peccátum. Et hoc dicto, obdormívit. O ſomnus pacis! Qui inter lápides inimicórum dormívit, quómodò in ſuis cinéribus vigilábit?

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Ad te levávi óculos meos, ℟. Qui hábitas in cœlis. *Pſ.* 122.

AD LAUDES.

Poſt Hymnum, ℣. Scuto bonæ voluntátis tuæ ℟. Coronaſti eum, Dómine. *Pſ.* 5.

Ad Benedictus. *Ant.* 7. G. Exclamantes voce magnâ, continuérunt aures ſuas, & im-

...m fecérunt unanímiter in ...phanum; & ejicientes eum ...a civitátem, lapidábant. ... 7.

Oratio.

...Mnípotens ſempiterne Deus, qui primítias Már...m in beáti Levítæ Stépha...ánguine dedicaſti: tribue, ...ſumus, ut pro nobis inter...or exiſtat, qui pro ſuis étiam ...ecutóribus exorávit Dómi...n noſtrum Jeſum Chriſtum ...um tuum; Qui tecum vi... & regnat.

... II. VESPERAS. ...oſt Hymnum, ℣. Omnia ... mea dicent: ℟. Dómine, ... símilis tibi? *Pſ.* 34.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. ...éntiâ nemo vicit illum, ... ſuperávit illum verbum ...uod; & mórtuum prophe...it corpus ejus. *Eccli.* 48. ...*ratio, ut ſuprà ad Lau-* ...

...*it Comm. ſancti Dominici,* ...*t.* Notum. ℣. Oculi. xxxv. ...*tio*, Deus, qui. 432.

DIE IV.

In Feſto

...NCTI DOMINICI, ...eſbyteri, Inſtitutoris Ord. Prædicat.

Semiduplex.

Lectio ij.

DOmínicus Calárogæ in Hiſpánia ex nóbili Gus...nnórum família natus eſt. ...nc mater dum útero geſtá..., quædam vidiſſe per quié...ı tráditur, ex quibus conjí...e pronum eſſet, eum quem ...itúra erat, ſplendóre ſancti...tátis & doctrínæ multos ad pietátem chriſtiánâ inflammatúrum. Paléntiæ liberálibus diſciplínis, ac Theológiæ óperam dedit. Quo in ſtúdio cùm plúrimùm profeciſſet, annos natus viginti novem inter Canónicos Reguláres Uxamenſis Eccléſiæ cooptátus eſt. Hujus ingéniũ & virtus máximè enítuit, tum in impietáte Mahumetanórum expugnanda, tum præcípuè in evertendis Albigénſibus hæréticis qui Toloſátes pervértere conabantur. Huic óperi, primùm auctóre Didáco Epíſcopo ſuo, póſteà cum Legátis Apoſtólicis, & adjunctis eisdem Ciſtercienſis Ordinis Abbátibus, non ſine crebro vitæ discrímine, per annos novem, verbo, précibus, & miráculis incúbuit. Qui labor fructus ubérrimos prótulit, converſis infiníto propè número tam viris quàm mulíéribus; inter quas cùm plures ad ſanctimoniálem vitam aspiráre cérneret, iis excipiendis monaſtérium in loco tunc Pruliáno dicto, Fulcóne Toloſáno Epíscopo conſentiente, conſtituit: quod Simon, Comes de Monteforti, multis donatiónibus auxit.

Lectio iij.

POſteà cœpit étiam adſcíſcere ſibi ſócios, quibuscum vitæ commúnis ratiónem inſtitueret: quos Fulco, Toloſánus Epíſcopus, cùm ſe hæréticis ad fidem revocandis, & pravis mortálium móribus corrigendis devovérent, in diœcéſi ſua retinére conſtítuit; Domínicum verò ſecum Ro-

mam adduxit ad Synodum quam in Basílica Lateranenſi quartã Innocéntius Papa tértius indíxerat, ut de propóſito inſtitúto cum Pontífice ágeret, ejusque confirmatiónem obtinéret. Sed hæc Innocéntio, propter Decrétum quod de vetandis novis Ordínibus enixè à Pátribus in Synodo petebátur, differenda viſa eſt; & Domínicus ínterim dimiſſus, ut cum ſóciis unam ex approbátis ántea régulis elígeret. Quo facto, Romam rédiens, ab Honório tértio qui próximus Innocéntio ſuccéſſerat, approbatiónem Ordinis ſui ſub Auguſtíni régula, & Prædicatórum título, impetrávit; & primam domum Tolóſæ ad Eccléſiam ſancti Románi, conſtítuit. Illinc, anno nondum elapſo, ſeptem ex illo ſodalítio Paríſios miſſi, qui cùm juxta Epiſcópium per decẽ ferè menſes conſediſſent, ad domum & Eccléſiam ſancti Jacóbi, à Joanne Decáno ſancti Quintíni conditóre, & Académiâ Pariſienſe ſibi datam, tranſláti ſunt. Hos Domínicus, anno Ordinis tértio Paríſios véniens, ad triginta illíc excreviſſe réperit; unde horum áliquot in várias regni urbes ad propagandum Ordinem, dum ipſe Romam revértitur, direxit. Denique Romæ duóbus itidem monaſtériis conſtitútis, anno Chriſti ducentéſimo vigéſimo primo ſupra milléſimum, Bonóniæ poſt celebráta Ordinis comítia, febre correptus, caritátem, humilitátem, paupertátem frátribus teſtamento relinquens, obdormívit in Dómino ſextâ die Auguſti: quem miráculis clarum póſteà Gregórius nonus in Sanctórum númerum rétulit.

Oratio.

Deus, qui Eccléſiam tuam beáti Domínici illumináre dignátus es méritis & doctrínis: concéde ut ejus interceſſióne, temporálibus non deſtituátur auxíliis, & ſpirituálibus ſemper profíciat increméntis; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum.

Die VI.
In Feſto TRANSFIGURATIONIS DOMINI.

Duplex-majus.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN I. VESPERIS.

Ant. 5. C. Magnália ſapiéntiæ ſuæ decorávit Dóminus. Quàm deſiderabília ſunt! & quis ſatiábitur videns glóriam ejus? *Eccli.* 42.

Ant 1. g. Laudis ejus plena eſt terra: ſplendor ejus ut lux erit. *Habac.* 3.

Ant. 2. D. Confundétur ſol, cùm regnáverit Dóminus in monte, & in conſpectu ſenum ſuórũ fúerit glorificátus. *Iſ.* 24.

Ant. 3. a. Ipſi vidébunt glóriam Dómini, & decórem Dei noſtri. *Iſ.* 35.

Ant. 6. F. Cánticum erit & lætítia cordis, & audítam fáciet Dóminus glóriam vocis ſuæ. *Iſ.* 30.

ulum. Iſ. 4.
illa erit germen Dó-
in magnificéntia &
& fructus terræ ſubli-
exultátio his qui ſal-
int de Iſrael.
icébat Jeſus diſcipulis
ıen dico vobis; ſunt
ántibus, qui * Non
ıs mortem, donec ví-
gnum Dei véniens in
℣. Póſuit óculum ſuum
rda illórum, oſténde-
ıagnália óperum ſuó-
Non guſtábunt. Gló-
i. * Non guſtábunt.
. Eccli. 17.

Hymnus.

, juſſa quondam rúm-
ıimus,
:, ſiléntia:
udum iam decet
nos myſtéria.
is ſub alto vértice,
'ocátis téſtibus,
te, viſus háctenus
omo, pates Deus.
atens lucis jubar
n artus éffluit:
o te númine,
totus rédderis.
tonante, prótinus
ummi vox Patris:
ıe ruptâ, Fílium,
riát r. áſſerit.
t Magiſter ómnium,
ronus orbis áudiat.
nortáles; Deus
decet, fatur Deus.
, nube ruptâ, te pa-
:
'ocávit, laus Patri;
Nato; nec minor
iusque Fláminį.
ıen.
pud te eſt, Dómi-
ne, fons vitæ; ℟. Et in lúmine tuo vidébimus lumen. *Pſ.* 35.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. A ſéculo non audiérunt, neque áuribus percepérunt; óculus non vidit, Deus, abſque te, quæ præparaſti expectántibus te. *Iſ.* 64.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commemoratio S. Xyſti, Papæ & Martyris, Ant. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Oratio, Quæſumus, omnípotens Deus. *infrà*, 439.

AD COMPLETORIUM, *in fine Hymni, Doxologia* Qui, nube ruptâ. *ut ſuprà.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Splendórem glóriæ Dei Chriſtum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

QUàm nos potenter állicis!
Te, Chriſte, quando détegis,
Te quando celas, próvidus
Nobis peræquè cónſulis.
Hîc nos adoptat filios
Qui te vocávit Fílium:
Sponſor futúræ glóriæ
Dat certa nobis pígnora.
E nube quid, Pater, probas?
De morte, Fili, quid doces?

Umbris procul cedéntibus,
Reſtábat una véritas.
Ut juſſa Patris ímpleas
Mactanda mundo víctima,
Formam reſúmens príſtinam,
Mortalitáti rédderis.
Fac, Chriſte, qui nobis lates,
Obscúra dum regit fides,
Fracto ſolútos córpore
Nos te vidére, te frui.
Qui, nube ruptâ, &c.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *D.* Aſſumpſit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem, & ascendit in montem ut oráret. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Ducit illos in montem excelſum ſeorſum ſolos, & transfigurátus eſt coram ipſis. *Marc.* 9.

Ant. 3. c. Facta eſt, dum oráret, ſpécies vultûs ejus áltera; & reſplénduit fácies ejus ſicut ſol. *Luc.* 9. *Matth.* 17.

℣. Speciósus formâ præ fíliis hóminum: ℟. Diffúſa eſt grátia in lábiis tuis. *Pſ.* 44.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Date Dómino glóriam nómini ejus: * Veníte in conſpectu ejus, & adoráte Dóminum in decóre ſancto. ℣. Deus Patrum noſtrórum glorificávit Fílium ſuum Jeſum. * Veníte. 1. *Paral.* 16. *Act.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer: * Confeſſiónem & decórem induiſti, amíctus lúmine ſicut veſtiménto. ℣. Veſtiménta facta ſunt ſplendéntia & cándida nimis. * Confeſſiónem. *Pſ.* 103. *Marc.* 9.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus qui glorificátur in concílio ſanctórum, * Magnus & terríbilis ſuper omnes qui in circúitu ejus ſunt. ℣. Notam fécimus vobis Dómini noſtri Jeſu Chriſti virtútem & præſéntiam, ſpeculatóres facti illíus magnitúdinis. * Magnus. Glória Patri. * Magnus. *Pſ.* 88. 2. *Petr.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Erat ſpécies glóriæ Dómini quaſi ignis ardens, ſuper vérticem montis. *Exod.* 24.

Ant. 8. G. Petrus, & qui cum illo erant, graváti erant ſomno; & evigilantes, vidérunt majeſtátem ejus. *Luc.* 9.

Ant. 4. E. Ecce apparuérunt illis Móyſes & Elías cum eo loquentes. *Matth.* 17.

℣. In concílio juſtórum & congregatióne; ℟. Magna ópera Dómini. *Pſ.* 110.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Tom. v. Serm. 78.

Lectio iv.

INſpicienda nobis & tractanda eſt, caríſſimi, víſio iſta, quam Dóminus demonſtrávit in monte. Ipsa eſt enim de qua díxerat: Amen, dico vobis, quia ſunt hic quidam de circumſtántibus, qui non guſtábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno ſuo. Poſt dies ſex aſſumpſit tres diſcípulos, Petrum, Joannem & Jacóbum, & ascendit in montem. Ipſi tres erant quidem de quibus díxerat: Sunt hic qui non guſtábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno ſuo. Regnum ſuum dicit,

quod multis locis appellat regnum cœlórum. Regnum autem cœlórum eſt regnum ſanctórum. Hoc ut oſtenderétur, vidéte quid factum eſt. Dóminus ipſe Jeſus reſplénduit ſicut ſol; veſtimenta ejus facta ſunt cándida ſicut nix; & loquebantur cum eo Móyſes & Elías. Ipſe Jeſus quidem, ipſe ſplénduit ſicut ſol, ſe lumen eſſe ſigníficans, quod illúminat omnem hóminem venientem in hunc mundum. Quod eſt iſte ſol óculis carnis, hoc ille óculis cordis; & quod iſte cárnibus, hoc ille córdibus.

℟. Ecce duo viri loquebantur cum Jeſu. * Erant autem Móyſes & Elías viſi in majeſtáte, & dicébant exceſſũ ejus quem completúrus erat in Jerúſalem. ℣. Dóminus ortus eſt, appáruit de monte; ſancti in manu illíus ſunt. * Erant autẽ. *Luc.* 9. *Deut.* 33.

Serm. 79. *Lectio v.*

Veſtimenta ejus facta ſunt cándida ſicut nix. Hoc ſigníficat Eccléſiæ mundatiónem, cui dictum eſt per Prophétam: Etſi fúerint peccáta veſtra ſicut Phœnícium, tanquam nivem dealbábo. Elías & Móyſes colloquebantur ei, quia Evangélii grátia teſtimónium habet à Lege & Prophétis. In Móyſe Lex; in Elía Prophétæ. Plácuit Petro tria fieri tabernácula, Móyſi unum, Elíæ unum, & Chriſto unum. Delectábat eum montis ſolitúdo: tædium patiebátur à tumultu rerum humanárum. Sed tria tabernácula quare quærébat, niſi quia unitátem Legis, Prophetíæ, & Evangélii nondum ſciébat? Dénique nube emendátus eſt. Hæc eo loquente, inquit, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. Ecce unum tabernáculum nubes fecit: tu tria quare quærébas?

℟. Factum eſt, cùm diſcéderent Móyſes & Elías ab illo, ait Petrus ad Jeſum: * Præceptor, bonum eſt nos hîc eſſe. ℣. Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, quam abſcondiſti timéntibus te! * Præceptor. *Luc.* 9. *Pſ.* 30.

Serm. 78. *Unde ſuprà.*

Lectio vj.

Verbum Dei Chriſtus, verbum Dei in Lege, verbum in Prophétis. Quid, Petre, quæris divídere? magìs oportet adjúngere. Tria quæris, intéllige & unum. Nube ergo obumbrante omnes, ſónuit & vox de nube, dicens: Hic eſt Fílius meus dilectus. Ibi erat Móyſes, ibi Elías; non eſt dictum: Hi ſunt fílii mei dilecti. Aliud eſt enim únicus, áliud adoptáti. Ille commendabátur, unde Lex & Prophétæ gloriabantur. Hoc audíto, illi cecidérunt in terram. Jam demonſtrátur nobis in Eccléſia regnum Dei. Hîc Dóminus, hîc Lex & Prophétæ: ſed Dóminus, tanquam Dóminus; Lex in Móyſe: Prophetía in Elía: ſed ipſi tanquam ſervi, tanquam miniſtri. Ipſi tanquam vaſa, ipſe tanquam fons. Móyſes & Prophétæ dicébant & ſcribébant: ſed de illo implebantur, quando fundébant. Dóminus autẽ

porrexit manum, & excitávit jacentes. Deinde néminem vidérunt, niſi ſolum Jeſum. Quando eos Dóminus erexit reſurrectiónem ſignificávit. Poſt reſurrectiónem ut quid tibi Lex? ut quid tibi Prophetía? Ideò non appáret Elías; non appáret Móyſes. Rémanet tibi, ut ſit Deus ómnia in ómnibus. Deſcende, Petre: requiéſcere cupiébas in monte; deſcende laboráre: habe caritátem, prædica veritátem; tunc pervénies ad æternitátem, ubi invénies ſecuritátem.

℟. Erant timóre extérriti, & ait Petrus: * Si vis, faciámus hîc tria tabernácula, tibi unum, Móyſi unum, & Elíæ unum. ℣. Mélior eſt dies una in átriis tuis, ſuper míllia. * Si vis. Glória Patri. * Si vis. *Marc.* 9. *Matth.* 17. *Pſ.* 89.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Adhuc Petro loquente, ecce nubes lúcida obumbrávit eos. *Matth.* 17.

Ant. 5. a. Opéruit nubes montem, & habitávit glória Dómini tegens illum nube. *Exod.* 24.

Ant. 1. a. Petrus, & qui cum illo erant, timuérunt, intrántibus illis in nubem; & vox facta eſt de nube. *Luc.* 9.

℣. Intónuit de cœlo Dóminus, ℟. Et Altíſſimus dedit vocem ſuam. *Pſ.* 17.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo témpore; Aſſúmit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem fratrem ejus, & ducit illos in montem excelſum ſeorſum; & transfigurátus eſt ante eos. Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Serm. 94. *de Transfig.*

PRæſens quidem erat in Fílio Pater: & in illa Dómini claritáte quam ad diſcipulórum temperárat aſpectum, non ſeparabátur ab Unigénito Genitóris eſſéntia; ſed ad commendandam proprietátem utriuſque perſónæ, ſicut víſui ſignificávit Fílium ſplendor ex córpore, ſic audítui Patrem vox nuntiávit ex nube. Quâ voce acceptâ, diſcípuli quòd in fáciem cecidérunt, & timuérunt valde, non de Patris tantùm, ſed & de Fílii majeſtáte tremuérunt: altióri enim ſenſu unam utriuſque intellexérunt deitátem; & quia in fide non erat hæſitátio, non fuit in timóre diſcrétio. Latum ergo illud & múltiplex teſtimónium fuit, & plus in verbórum virtúte quàm in ſono vocis audítum eſt. Dicente enim Patre: Hic eſt Fílius meus dilectus, in quo mihi bene complácui, ipſum audíte; nonne evidenter audítum eſt: Hic eſt Fílius meus, cui ex me & mecum eſſe ſine témpore eſt? quia nec Génitor Génito prior, nec Génitus eſt Genitóre poſtérior. Hic eſt Fílius meus, quem à me non ſéparat déitas, non dívidit poteſtas, non diſcernit ætérnitas: qui eam quam mecum habet æqualitátem, non rapínâ appétiit, nec uſurpatióne præſumpſit; ſed manens in forma glóriæ meæ, ut ad reparan-

humánum exeque-
múne consílium, us-
mam servílem incli-
ommutábilem deitá-

: vox de nube di-
eſt Fílius meus di-
quo mihi bene com-
ipsum audíte. ℣. Ec-
pópulis dedi eum,
præceptórem génti-
m. *Matth.* 17. *Iſ.* 55.
Lectio viij.
ergo, in quo mihi
per ómnia pláceo,
rædicatióne manife-
s humilitáte clarífi-
ſtanter audíte: quia
ritas, & vita; ipſe
, atque ſapiéntia.
íte, quem legis my-
nuntiavérunt, quem
um ora cecinérunt.
íte, qui ſánguine ſuo
édimit, qui diábo-
, & vaſa ejus rapit;
i chirógraphum &
tiónis pacta dirum-
audíte, qui viam
cælum, & per cru-
cium gradus vobis
s parat ad regnum.
idátis rédimi? Quid
ucii liberári? Fiat
volente, vult Chri-
ite carnálem formí-
t fidéli vos armáte
l: indignum eſt enim
tóris paſſióne timeá-
ipsíus múnere nec in
metuétis.
fieret vox, inven-
us ſolus: * Et au-
ſcípuli, cecidérunt
ſuam, & timuérunt
itque eis Jeſus: Súr-
gite, & nolíte timére. ℣. Deus
majeſtátis intónuit: vox Dó-
mini in virtúte, vox Dómini
in magnificéntia. * Et. *Luc.* 9.
Matth. 17. *Pſ.* 28.

[*Ubi fit abſque Comm. S. Xyſti,*
Lectio ix.

HÆc, dilectíſſimi, non ad illórum tantùm utilitátem dicta ſunt, qui ea própriis áuribus audiérunt; ſed in illis tribus Apóſtolis, univérſa Eccléſia dídicit, quidquid eórum & aſpectus vidit, & audítus accépit. Confirmétur ergo ſecundùm prædicatiónem ſacratíſſimi Evangélii ómnium fides, & nemo de Chriſti cruce per quam mundus redemptus eſt, erubeſcat. Nec ídeò quiſquam aut pati pro juſtítia métuat, aut de promiſſiónum retributióne diffídat; quia per labórem ad réquiem, & per mortem tranſítur ad vitam: cùm omnem humilitátis noſtræ infirmitátem ille ſuſcéperit, in quo, ſi in confeſſióne & in dilectióne ipsíus permaneámus, & quod vicit víncimus, & quod promíſit accípimus. Quia ſive ad facienda mandáta, ſive ad toleranda adverſa, præmiſſa Patris vox debet ſemper áuribus noſtris intonáre, dicentis: Hic eſt Fílius meus dilectus, in quo mihi bene complácui; ipſum audíte, qui vivit & regnat cum Patre & Spíritu ſancto in ſécula ſeculórum. Amen. Tu autem.]

De ſancto Xyſto.
Lectio ix.

XYſtus ſecundus Stéphano ſucceſſit in Sede Romána. Ad eum Dionyſius Ale-

xandrinus ſcripſit epiſtolam de Baptismáte; quâ étiam eum commonefécit de exorta apud Ptolemáidem Pentapóleos urbem Sabellianórũ hæreſi. Sed & in ália epiſtola ſenténtiam ejus expétiit de ímpio quodam hæreticórum baptismo, quem ſe dudum ſuscepiſſe quidam fidélis aſſerébat. Cùm autem, acrióri adversùs Chriſtiános perſecutióne decrétâ, Valeriánus inter ália, reſcripto ad Senátum dato, edixiſſet ut Epíscopi, Preſbyteri & Diácones incontinentì animadverteréntur; Xyſtus, ſimul cum Quarto, ſextâ die Auguſti in cœmetério animadverſus eſt. Quem cùm ſanctus Lauréntius ad martyrium duci cérneret, in has voces flens erúpit: Quò progréderis ſine filio, Pater? quò, Sacerdos ſancte, ſine miniſtro próperas? Cui Xyſtus: Non ego te déſero, fili: majóra te manent certámina; poſt tríduum me ſequéris. Glorióſam Xyſti mortem ſanctus Cypriánus Epíscopis Africæ per Succeſſum illórum collégam ſignificári vóluit; quò ſuos quisque corroboráret, ut gaudérent magìs quàm timérent in hac confeſſióne, in qua ſcirent Chriſti mílites non périmi, ſed coronári.

℟. Deus qui dixit de ténebris lucem ſplendéscere, * Ipſe † Illuxit in córdibus noſtris, ad illuminatiónẽ ſciéntiæ claritátis Dei in fácie Chriſti Jeſu. ℣. Ecce oſtendit nobis Dóminus Deus noſter majeſtátem & magnitúdinem ſuam: vocem ejus audívimus. * Ipſe. Glória Patri. † Illuxit. 2. *Cor.* 4. *Deut.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt; ℟. Et in nómine tuo exultábunt totâ die. *Pſ.* 88.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Filii Sion, exultáte, & lætámini in Dómino Deo veſtro, quia dedit vobis doctórem juſtitiæ. *Joel.* 2.

Ant. 8. c. Vocem nos audívimus de cœlo allátam, cùm eſſémus cum ipſo in monte ſancto. 2. *Petr.* 1.

Ant. 5. a. Venit vox de nube, dicens: Hic eſt Fílius meus chariſſimus, audíte illum. *Marc.* 9.

Ant. 7. d. Ipſum audiétis, juxta ómnia quæcumque locútus fúerit. *Act.* 3.

Ant. 3. d. Omnis ánima quæ non audíerit Prophétam illum, exterminábitur de plebe. *Act.* 3.

Capitulum. Hebr. 12.

Vidéte ne recuſétis loquentem: ſi enim illi non effugérunt, recuſantes eum qui ſuper terram loquebátur; multò magìs nos, qui de cœlis loquentem nobis avértimus.

Hymnus.

Jeſu, dulcédo córdium,
Fons vivus, lumen méntium,
Excédens omne gáudium
Et omne deſidérium.

Mane nobiſcum, Dómine,
Et nos illuſtra lúmine,
Pulsâ mentis calígine,
Mundum replens dulcédine.

Quando cor noſtrum víſitas,
Tunc lucet ei véritas;

Die x.
In Feſto
Sancti Laurentii,
Diaconi & Martyris.
Duplex-majus.

Omnia de Communi unius Martyris, exceptis quæ ſequuntur.

Pridie ad Magníficat. *Ant.* D. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis: & Deus proſpector eſt ejus qui reddit grátiam. *Eccli.* 3.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Leónis Papæ. 83. *In nat. S. Laurentii.*

Lectio iv.

Cum furor gentílium poteſtátum in electíſſima quæque Chriſti membra ſæviret, ac præcípuè eos qui órdinis erant ſacerdotális impéteret: in Levítam Lauréntium, qui non ſolùm in miniſtério ſacramentórum, ſed etiam diſpenſatióne eccleſiáſticæ ſubſtántiæ præeminébat, impius perſecútor efférbuit, duplicem ſibi prædam de uníus viri comprehenſióne promittens; quem ſi feciſſet ſacræ pecúniæ traditórem, fáceret etiam veræ religiónis exortem. Armátur itaque gémina face homo pecúniæ cúpidus, & veritátis inimícus: avarítiâ, ut rápiat aurum; impietáte, ut áuferat Chriſtum. Póſtulat ſibi ab immaculáto ſacrárii præſule opes eccleſiáſticas, quibus avidíſſimus inhiábat, inferri. Cui Levíta caſtíſſimus, ubi eas repóſitas habéret oſtendens, numeroſíſſimos ſanctórum páuperum óbtulit greges, in quorum victu atque veſtítu inamiſſíbiles condíderat facultátes; quæ tantò intégriùs erant ſalvæ, quantò ſánctius probabantur expenſæ.

Lectio v.

Fremit ergo prædo fruſtrátus; & in ódium religiónis quæ talem divitiárum uſum inſtituiſſet ardeſcens, direptiónem theſauri potióris aggrédítur, apud quem nullam denariórum ſubſtántiam reperiſſet, ut illud depóſitum, quo ſacrátiùs erat dives, auferret. Renuntiáre Chriſto Lauréntium jubet, & ſolidíſſimam illam Levítici ánimi fortitúdinem diris parat urgére ſupplíciis, quorum ubi prima nihil óbtinent, vehementióra ſuccédunt. Láceros artus, & multâ vérberum ſectióne conſciſſos, ſubjecto præcipit igne torréri; ut per cratem ferream, quæ jam de fervóre contínuo vim in ſe habéret urendi, converſórum alternâ mutatióne membrórum, fieret cruciátus veheméntior, & pœna prodúctior.

Lectio vj.

Nihil óbtines, nihil próficis, ſæva crudélitas. Subtráhitur inventis tuis matéria mortális; & Lauréntio in cœlos abeunte, tu déficis. Flammis tuis ſuperári caritátis Chriſti flamma non pótuit; & ſégnior fuit ignis qui foris uſſit,

quàm qui intùs accendit. Sævíſti, perſecútor, in Mártyrem; ſævíſti, & auxiſti palmam, dum ággeras pœnam. Nam quid non ad victóriæ glóriam ingenium tuum répperit, quando in honórē tranſiérunt triumphi etiam inſtrumenta ſupplícii? Gaudeámus ergo, dilectíſſimi, gáudio ſpirituáli, & de feliciſſimo inclyti viri fine gloriémur in Dómino, qui eſt mirabilis in Sanctis ſuis, in quibus nobis & præſídium conſtituit & exem- [illegible] per univer- [illegible] glo- [illegible] uſ- [illegible] Levitarum [illegible] fulgore, [illegible]

[illegible]

enim quod de ſeipſo díxerit Chriſtus, nullus ámbigit Chriſtiánus. Sed planè illo mórtuo grano & multiplicáto, multa grana ſunt ſparſa in terram, ex quibus eſt & beátus Lauréntius, cujus ſeminatiónem hódiè celebrámus.

Lectio viij.

DE illis autem granis ſparſis toto orbe terrárum quanta pullulàverit ſeges vidémus, gaudémus, ſumus; ſi tamen & nos per illius grátiam ad hórreum pertinémus. Neque enim ad hórreum pértinet quidquid in ſégete eſt. Eadem quippe plúvia, útilis & nutritória, & tríticum paſcit & páleam. Abſit ut ſimul utrúmque in hórreo recondátur, quamvìs ſimul utrúmque in agro nutriátur, & ſimul utrúmque in área triturétur.

Lectio ix.

NUnc tempus eligendi eſt. Antequàm véniat ventilátor, fiat morum ſeparátio: ſicut in area granum adhuc mixtióne diſcernitur, nondum ventilabro último ſeparatur. Audite me, grana ſan- [illegible] audite primum granum per me. Non amétis in hoc ſéculo ánimas veſtras. Nolite amare, ſi amátis; ut non amando ſervétis, quia non amando plus amátis. Qui amat in hoc ſéculo ánimam ſuam, perdet eam. Granum [illegible] granum quod in terram [illegible], & mortificatum eſt ut multiplicare- [illegible] Quid ad- [illegible] ipſa [illegible]

præcepto, præceſſit exemplo.

Ad Benedictus. *Ant.* 6. F. Cutis mea denigráta eſt ſuper me, & oſſa mea aruérunt præ cáumate. *Job* 30.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, omnípotens Deus, vitiórum noſtrórum flammas extínguere, qui beáto Lauréntio tribuiſti tormentórum ſuórum incéndia ſuperáre; Per Dóminum noſtrum.

AD VESPERAS, fit Commem. ſanctæ Claræ. Ant. Complácuit Dómino. ℣. Audi, fília. xlj. *Oratio*, Fidéles tuos, Dómine. xlv.

Die xi.

In Feſto

SANCTÆ CLARÆ,

Virginis.

Simplex.

Oratio, Fidéles tuos, Dómine. xlv.

Lectio iij.

CLara nóbili génere Aſſíſii in Umbriâ nata, facultátibus in páuperes erogátis, ſéculo renuntiávit; & permóta præſertim ſancti Franciſci adhortatiónibus, arctiſſimá vitæ ratiónem amplexa eſt. Plures ejusdem inſtitúti ſócias, & præ céteris Hortulánam matrem & ſoróres ſibi adjunxit. Paupertátis ádeò amans fuit, ut ne monaſtérium poſſeſſiónes habéret, ipſi étiam Gregório nono ſufficientes réditus aſſignáre volenti reſtíterit. Saracénis, juſſu Friderici Imperatóris, Aſſíſium obſidéntibus, & cœnóbium cui illa præerat jamjam invaſúris, infirma ad portam duci vóluit, atque hoſtibus óbjici, ſimul & præferr cápſulam argénteam ébore incluſam, in qua ſanctiſſima Euchariſtia ſervabátur. Cùmque coram Chriſto proſtráta orá-ret ut ſoróres tutarétur, vocem quaſi púeri audívit: Ego vos ſemper cuſtódiam. Iterúmque pro civitáte precáta, eamdem vocem audívit dicentem: Gravámina ſuſtinébit, ſed múnere meo defendétur. Tuncque Saracéni divínitus térriti, per ipſos quos conſcénderant muros fugérunt. Tandem cùm annis ferè quadraginta duóbus monaſtérium rexiſſet, óbiit in Dómino. Eam Alexander quartus inter ſanctas Vírgines rétulit.

Die xiv.

In Vigilia

ASSUMPTIONIS

BEATÆ MARIÆ.

[*Si venerit in Dominica, Officium fit de Dominica usque ad verſiculum tertii Nocturni excluſivè: reliqua de Vigilia, id eſt, ſeptima & octava Lect. de Evangelio Vigiliæ, cum Homilia S. Joannis Chryſoſtomi, infrà, diviſione factâ ad * Aſteriſcum: Lectio nona de Evangelio & Homiliâ Dom. occurrentis.*

℟℟℟. *ut infrà. Et dicitur* Te Deum.

AD LAUDES, & AD HORAS, Pſalmi de Dominica, cum Commem. Dominicæ. Reliqua de Vigilia.]

¶ *Si Vigilia iſta venerit in Feriis, Officium fit ut ſequitur.*

quàm qui intùs accendit. Sævisti, perſecútor, in Mártyrem; ſævisti, & auxiſti palmam, dum ággeras pœnam. Nam quid non ad victóriæ glóriam ingénium tuum réperit, quando in honórẽ transiérunt triumphi étiam inſtrúmenta ſupplícii? Gaudeámus ígitur, dilectíſſimi, gáudio ſpirituáli; & de feliciſſimo ínclyti viri fine gloriémur in Dómino, qui eſt mirábilis in Sanctis ſuis, in quibus nobis & præsídium conſtítuit & exemplum; atque ita per univerſum mundum clarificávit glóriam ſuam, ut à ſolis ortu uſque ad occáſum, Leviticórum lúminum coruscante fulgóre, quàm clarificáta eſt Jeróſolyma Stéphano, tam illuſtris fieret Roma Lauréntio.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

In illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Amen, amen dico vobis; niſi granum frumenti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipſum ſolum manet; ſi autem mórtuum fúerit, multum fructum affert. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 26. è XL. à Sirm. editis.

Agnoscit fides veſtra granum quod in terram cécidit, & mórtuum multiplicátum eſt. Agnoscit, inquam, hoc granum fides veſtra; quia ipſum hábitat in mente veſtra. Hoc enim quod de ſeipſo díxerit Chriſtus, nullus ámbigit Chriſtiánus. Sed planè illo mórtuo grano & multiplicáto, multa grana ſunt ſparſa in terram, ex quibus eſt & beátus Lauréntius, cujus ſeminatiónem hódiè celebrámus.

Lectio viij.

De illis autem granis ſparſis toto orbe terrárum quanta pulluláverit ſeges vidémus, gaudémus, ſumus; ſi tamen & nos per illíus grátiam ad hórreum pertinémus. Neque enim ad hórreum pértinet quidquid in ſégete eſt. Eadem quippe plúvia, útilis & nutritória, & tríticum paſcit & páleam. Abſit ut ſimul utrumque in hórreo recondátur, quamvis ſimul utrumque in agro nutriátur, & ſimul utrumque in área triturétur.

Lectio ix.

Nunc tempus eligendi eſt. Antequàm véniat ventilátio, fiat morum ſeparátio: ſicut in área granum adhuc mundatióne discérnitur, nondùm ventilábro último ſeparátur. Audíte me, grana ſancta; imò, audíte primum granum per me. Non amétis in hoc ſéculo ánimas veſtras. Nolíte amáre, ſi amátis; ut non amando ſervétis, quia non amando plus amátis. Qui amat in hoc ſéculo ánimam ſuam, perdet eam. Granum lóquitur; granum quod in terram cécidit, & mortificátum eſt ut multiplicarétur, lóquitur: audiátur, quia non mentítur. Quod admónuit, ipſe fecit: inſtruit

ito, præceſſit exemplo. Benedictus. *Ant.* 6. F. mea denigráta eſt ſuper : oſſa mea aruérunt præ ite. *Job* 30.

Oratio.

A nobis, quæſumus, omnípotens Deus, vitiónoſtrórum flammas ex:re, qui beáto Lauréntbuiſti tormentórum ſuóncéndia superáre; Per num noſtrum.

D *VESPERAS*, *fit* *em. ſanctæ Claræ. Ant.* lácuit Dómino. ℣. Aulia. xlj. *Oratio*, Fidéles Dómine. xlv.

DIE XI.

In Feſto

ICTÆ CLARÆ,

Virginis.

Simplex.

atio, Fidéles tuos, Dó-, xlv.

Lectio iij.

ara nóbili génere Assíſii n Umbriâ nata, facultáin páuperes erogátis, sérenuntiávit; & permóta rtim sancti Francisci adtiónibus, arctiſſimâ vitæ nem amplexa eſt. Plures em inſtitúti ſócias, & præ is Hortulánam matrem & es ſibi adjunxit. Pauperádeò amans fuit, ut ne aſtérium poſſeſſiónes ha-r, ipſi étiam Gregório noſufficientes réditus aſſignáre iti reſtiterit. Saracénis, Friderici Imperatóris, ſium obſidéntibus, & cœum cui illa præerat jamnvaſúris, infirma ad porduci vóluit, atque hoſtibus óbjici, ſimul & præferr cápſulam argénteam ébore inclúſam, in qua ſanctiſſima Euchariſtia ſervabátur. Cùmque coram Chriſto proſtráta orá-ret ut ſoróres tutarétur, vocem quaſi púeri audívit: Ego vos ſemper cuſtódiam. Iterùmque pro civitáte precáta, eamdem vocem audívit dicentem: Gravámina ſuſtinébit, ſed múnere meo defendétur. Tuncque Saracéni divínitus térriti, per ipſos quos conſcénderant muros fugérunt. Tandem cùm annis ferè quadraginta duóbus monaſtérium rexiſſet, óbiit in Dómino. Eam Alexander quartus inter ſanctas Vírgines rétulit.

DIE XIV.

In Vigilia

ASSUMPTIONIS

BEATÆ MARIÆ.

[*Si venerit in Dominica, Officium fit de Dominica usque ad verſiculum tertii Nocturni excluſivè: reliqua de Vigilia, id eſt, ſeptima & octava Lect. de Evangelio Vigiliæ, cum Homilia S. Joannis Chryſoſtomi, infrà, diviſione factâ ad* * *Aſteriscum: Lectio nona de Evangelio & Homiliâ Dom. occurrentis.*

℟℟℟. *ut infrà. Et dicitur* Te Deum.

AD LAUDES, & AD HORAS, Pſalmi de Dominica, cum Commem. Dominicæ. Reliqua de Vigilia.]

¶ *Si Vigilia iſta venerit in Feriis, Officium fit ut ſequitur.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

Quæ longa tandem, Virgo, poſt ſuſpíria,
Te donat aſtris, reddit & Nato dies,
Hanc prævenîre cántibus feſtis decet:
Noſtras, benigna Mater, auſculta preces.
Te nempe nobis ut Joanni Fílius
Matrem relíquit, è crucis pendens trabe:
Agnosce natos, Virgo, quos fratres ſibi
Deoque Chriſtus comparávit fílios.
Tu, Chriſtiáni flos decusque nóminis,
Adſtas petenti Spíritum cœnáculo:
Apóſtolis mox verba ſeminántibus,
Tu caritáte párturis Eccléſiam.
Quæ nos amóre tam pio compléćteris,
Nos gratulári da tuis honóribus.
Jam nos relinquis, Mater: at noſtrî memor
Te comprobábis ſéduláa matrem prece.
Sit ſempiterno ſempiterna laus Patri:
Sit ſempiternum Fílio Patris decus:
Qui nectis ambos, æquus ambóbus, tibi,
Divíne, ſit laus ſempiterna, Spíritus. Amen.

Pſſ. & Ant. de Feria occurrente.

℣. Quantas oſtendiſti mihi tribulatiónes multas & malas! ℟. Et converſus, conſolátus es me. *Pſ.* 70.

Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Poſt j. Lect. ℟. Stabant juxta crucem Jeſu * Mater ejus, & ſoror matris ejus María Cléophæ, & María Magdaléne. ℣. Luctum & plorátum vidérunt vicínæ Sion; ſic vidébunt & in celeritáte ſalútem à Deo quæ ſupervéniet, * Mater. *Joan.* 19. *Baruch* 4.

Poſt ij. Lect. ℟. Cùm vidiſſet Jeſus matrem & discípulum ſtantem quem diligébat, dicit matri ſuæ: Múlier, ecce fílius tuus; deinde dicit discípulo: * Ecce Mater tua. ℣. Cùm accéperit Deus ánimam meam, honórem habébis matri tuæ ómnibus diébus vitæ ejus: * Ecce. *Joan.* 19. *Tob.* 4.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Joannem.

Lectio iij. Cap. 19.

IN illo témpore; Stabant juxta crucem Jeſu Mater ejus, & ſoror matris ejus María Cléophæ, & María Magdaléne. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 85. *aliàs* 84. *in Joan.*

IPſe crucifixus matrem ſuam discípulo commendat, ut nos dóceat ad extrémum usque hálitum, parentum curam præcípuam eſſe gerendam.

gitur Mater intem-
ceſſit, dicit: Quid
i eſt, múlier? & :
nater mea? Hîc ve-
n éxhibet amórem,
llo quem diligébat
nmendat. Matrem
endans, dicit: Ecce
. O quantum honó-
ulo collátum! Cùm
jam abíret, ipſam
curandam tradit.
credíbile erat ipsâ,
trem, dolére & pa-
quærere; jure illam
radit, dicens: Ecce
. Hæc porrò dicé-
s mútuo conjun-
re; quod cùm in-
discípulus, ipſam
épit. * Cur autem
am memorávit mu-
cèt ália quoque aſtá-
s docéret plus tri-
mátribus eſſe. Ut
ntes, cùm ſpirituá-
unt, ne cognoscen-
ſunt; ſic cùm non
t, omne débitum
æſtandum, & áliis
onendi, quia nos ge-
ducárunt, milleque
runt. Sic Marciónis
â réprimit. Si enim
carnem natus non
natrem habéret, cur
illa ſola gerit curam?
illa hora * Accépit
ulus in ſua. ℣. Amí-
lla eſt comparátio,
t digna ponderátio
ra bonitátem fidei
ccépit eam. Glória.
Joan. 19. *Eccli.* 6.
rd. Tibi dixit cor
xquisívit te fácies
mea: ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram. *Pſ.* 26.

AD LAUDES.

Semiduplex.

Ant. 1. D. Laus mea tu es, Dómine: diem hóminis non deſiderávi; tu ſcis. *Jerem.* 17.

Ant. 3. *d.* Nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ: ánima mea deſiderávit te. *Iſ.* 26.

Ant. 8. G. Attenuáti ſunt óculi mei ſuſpicientes in excelſum, Dómine. *Iſ.* 38.

Ant. 5. a. Cunctis diébus quibus nunc mílito, expecto donec véniat immutátio mea. *Job.* 14.

Ant. 4. E. Quis mihi det te, ut invéniam te foris, & jam me nemo deſpíciat? *Cant.* 8.

Capitulum. Cantic. 2.

Surge, amíca mea: ſpecióſa mea, & veni: columba mea, in foramínibus petræ, in caverna macériæ, oſtende mihi fáciem tuam.

Hymnus.

Quòd carne Chriſtum, Virgo, paris, vocant
Hinc te beátam: réctiùs óccupas
Nomen beátæ, quæ fidéli
Credíderis, pia Virgo, corde.
Orbáta Nato, non muliébriter
Ploras ademptum. Scílicet áltior
Tellúre, cœleſtes, triumphans
Quò rédiit, meditáris arces.
Amóris illuc te rapit ímpetus;
Tardi ſed obſtant víncula córporis,

Doleſque durum longióris
Exílii toleráre pondus.
Hæc vota tandem qui cúmulas, Pater,
Succurre noſtris, áuſpice Fílio:
Infunde ſacrũ, quo vigémus,
Pectóribus, Deus alme, Flamen. Amen.

℣. Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? ℟. Et volábo, & requieſcam. *Pſ.* 54.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Veni, dilecte mi, in portis noſtris: ómnia, nova & vétera ſervávi tibi. *Cant.* 7.

Oratio.

DEus, qui virginálem úterum beátæ Maríæ, in quo requiéſceres, elígere dignátus es: da nobis Aſſumptiónis ejus ſolémnia præveniéntibus, dignum in córdibus noſtris habitáculum tuæ præparáre majeſtáti; Qui vivis, &c.

AD HORAS.

Duplex-minus.

In fine Hymnorum dicitur:

Qui natus es de Vírgine, Jeſu, tibi ſit glória, &c.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Laus mea.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es.

AD TERTIAM.

Ant. 3. *d.* Nomen tuum.

Capitulum. Prov. 13.

SPes quæ differtur, afflígit ánimam: lignum vitæ, deſidérium véniens.

℟. *br.* Heu mihi, Dómine, * Quia incolátus meus prolongátus eſt! Heu mihi. ℣. Multùm íncola fuit * ánima mea, * Quia. Glória. Heu mihi. *Pſ.* 119.

℣. Sitívit in te ánima mea: ℟. Quàm multiplíciter tibi caro mea. *Pſ.* 41.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Attenuáti ſunt.

Capitulum. Thren. 3.

OCulus meus afflictus eſt, nec tácuit, eò quòd non eſſet réquies, donec reſpíceret & vidéret Dóminus de cœlis.

℟. *br.* In ſalutáre tuum * Defécit ánima mea. In ſalutáre. ℣. Et in verbum tuum * ſuperſperávi: * Defécit ánima mea. Gloria. In. *Pſ.* 118.

℣. Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, ℟. Dicentes: Quando conſoláberis me? *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 4. E. Quis mihi.

Capitulum. Tob. 3.

NUnc, Dómine, ſecundùm voluntátem tuam fac mecum, & præcipe in pace récipi ſpíritum meum: expedit enim mihi magìs mori quàm vívere.

℟. *br.* Educ de cuſtódia ánimam meam * Ad confiténdum nómini tuo. Educ. ℣. Me expectant juſti, * donec retríbuas mihi, * Ad confiténdum. Glória Patri. Educ. *Pſ.* 141.

℣. Mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas: ℟. Lábia mea laudábunt te. *Pſ.* 62.

DIE

DIE XV.

IN ASSUMPTIONE
EATÆ MARIÆ
VIRGINIS.

ANNUALE.

I. VESPERIS.
Pſalmi de Feria.
ECce tu pulcra es, amí-
ca mea, ecce tu pul-
: óculi tui columbárum.
1.
: 8. G. Multæ filiæ
:gavérunt divítias : tu
reſſa es univerſas. *Pro-*
31.
t. 4. E. Indue te decóre,
ıóre ejus, quæ à Deo
ſt, ſempiternæ glóriæ.
h. 5.
t. 3. a. Circúmdabit te
diplóide juſtítiæ, & im-
mitram cápiti honóris
.. *Baruch.* 5.
:. 5. C. Eris corόna gló-
manu Dómini, & dia-
regni in manu Dei tui;
:omplácuit Dómino in
62.
itulum. Cant. 6.
lcra es, amíca mea, ſuá-
s, & decóra ſicut Jerú-
, terríbilis ut caſtrórum
ordináta.
Concupiſcet Rex decó-
uum; quóniam ✠ Ipſe
ominus Deus tuus, &
ount eum: vultum tuum
deprecabuntur omnes dívites
plebis. ℣. Benedícta tu in mu-
liéribus; inveniſti enim grátiã
apud Deum. ✠ Ipſe eſt. Glória.
✠ Ipſe eſt. *Pſ.* 44. *Luc.* 1.

Hymnus.

O Vos æthérei, pláudite,
cives:
Hæc eſt illa dies clara trium-
pho,
Quâ matrem plácidâ morte
ſolútam
Natus ſidéreâ ſúſcipit aulâ.
Quæ non, Virgo, tibi dona
rependit!
Cœli divítias éxplicat om-
nes:
Verbum veſtíeras carne;
viciſſim
Te Verbum próprio lúmine
veſtit.
Qui velo látuit carnis, aperti
Pleno te ſátiat Núminis hau-
ſtu,
Et quem virgíneo lacte ci-
baſti,
In jugem tibi dat ſe Deus
eſcam.
O conceſſa tibi quanta pote-
ſtas!
Per te quanta venit grátia
terris!

Cunctis Cælitibus celſior una,
Solo facta minor, Virgo, Tonante.
Quæ Regina ſedes próxima Chriſto,
Alto de ſolio vota tuórum
Audi; namque potes fléctere Natum,
Virgo mater: amas nos quoque natos.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Magna eſt glória ejus
℟. In ſalutári tuo, Dómine. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. In plenitúdine ſancta admirábitur, & in multitúdine electórum habébit laudem, & inter benedictos benedicétur. *Eccli.* 24.

Oratio, Veneranda. 454.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Feria.

Ant. 4. d. Ego dilecto meo, & ad me convérſio ejus. *Cant* 7.

Hymnus, Virgo. *ut in Officio parvo*, lxviij.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte, 1.

Hymnus.

QUæ cœlo nova nunc ádditur hoſpes!
Seſe tota poli Régia pandit:
Ruptis Virgo parens libera vinclis,
Caro ſe próperat réddere Nato.
Quantùm delítuit páupere tecto,
Tantùm ſpléndida nunc fulget in aſtris:
Se veláre quibus mater amábat,
Denſas Natus amat rúmpere nubes.
Olim quæ fúerat juncta marito,
Et de connúbio crédita mater,
Totum jam cólitur nota per orbem
Cum matris títulis íntegra virgo.
Ancillæ tríbuit quæ ſibi nomen,
Cœleſti dóminans regnat in aula:
Quæ tot paſſa neces Prolis amóre,
Jam ſecúra, ſuâ Prole triumphat.
Noſtras, tu nova lux, díſcute noctes:
Tu Regína, graves ſolve caténas:
Cæcos, ſtella maris, dírige curſus;
Da, quo tu frúeris, cérnere Natum.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:

Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Pſalmi de Officio parvo.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. D. Fortis eſt ut mors diléctio: aquæ multæ non potuérunt extínguere caritátem. *Cant.* 8.

Ant. 4. E. Adjúro vos, fíliæ Jeruſalem, ut nuntiétis dilecto meo quia amóre lánguco. *Cant.* 5.

Ant. 8. G. Ego dórmio, & cor meum vigilat: vox dilecti mei pulſantis: ſurrexi, ut aperirem dilecto meo. *Cant.* 5.

℣. Unam pétii à Dómino, hanc requíram: ℟. Ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ. *Pſ.* 26.

Incípiunt Cántica Canticórum.

Lectio j. Cap. 1.

OSculétur me óſculo oris ſui; quia melióra ſunt úbera tua vino, fragrántia unguentis óptimis. Oleum effúſum nomen tuum; ídeò adoleſcéntulæ dilexérunt te. Trahe me: poſt te currémus in odórem unguentórum tuórum. Introduxit me rex in cellária ſua: exultábimus & lætábimur in te, mémores úberum tuórum ſuper vinum: recti díligunt te. Nigra ſum, ſed formóſa, fíliæ Jeruſalem, ſicut tabernácula Cedar, ſicut pelles Salomónis. Nolíte me conſideráre quòd fuſca ſim, quia decoloràvit me ſol.

℟. Quid mihi eſt in cœlo? & * A te quid vólui ſuper terram? † Defécit caro mea & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea in æternum. ℣. Mihi vívere Chriſtus eſt, & mori lucrum. * A te quid vólui. Glória Patri. † Defécit. *Pſ.* 72. *Philipp.* 1.

Lectio ij.

EQuitátui meo in cúrribus Pharaónis aſſimilávi te, amíca mea. Pulcræ ſunt genæ tuæ ſicut túrturis; collum tuum ſicut monília. Muréulas áureas faciémus tibi, vermiculátas argento. Dum eſſet rex in accúbitu ſuo, nardus mea dedit odórem ſuum. Faſcículus myrrhæ dilectus meus mihi: inter úbera mea commorábitur. Botrus Cypri dilectus meus mihi, in víneis Engaddi. Ecce tu pulcra es, amíca mea; ecce tu pulcra es: óculi tui columbárum. Ecce tu pulcher es, dilecte mi, & decórus. Léctulus noſter flóridus: tigna domórum noſtrárum cédrina; laqueária noſtra cypréſſina.

℟. Concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini: * Cor meum & caro mea exultavérunt in Deum vivum. † Vidébitur Deus deórum in Sion. ℣. Scio quia ſecundùm expectatiónē & ſpem meam in nullo confundar. * Cor. Glória Patri. † Vidébitur. *Pſ.* 83. *Philipp.* 1.

Lectio iij. Cap. 2.

EGo flos campi, & lílium convállium. Sicut lílium inter ſpinas, ſic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna ſylvarum, ſic dilectus meus inter fílios. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. Introduxit me in cellam vináriam, ordinávit in

me caritátem. Fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis; quia amóre lángueo. Læva ejus ſub cápite meo, & déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jeruſalem, per cápreas cervoſque campórum, ne ſuſcitétis, neque evigiláre faciátis dilectam, quoadusque ipſa velit. Vox dilecti mei: ecce iſte venit ſáliens in móntibus, tranſíliens colles: ſímilis eſt dilectus meus cápreæ, hinnuloque cervórum. En ipſe ſtat poſt paríetem noſtrum, reſpíciens per feneſtras, proſpíciens per cancellos. En dilectus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, columba mea, formóſa mea, & veni. Jam enim hyems tránſiit, imber ábiit & receſſit; flores apparuérunt in terra noſtra, tempus putatiónis advénit; vox túrturis audíta eſt in terra noſtra; ficus prótulit groſſos ſuos: víneæ florentes dedérunt odórem ſuum.

℟. Desíderat ánima mea ad te, Deus: * Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum. † Quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei! ℣. Quæ retrò ſunt obliviſcens, ad deſtinátum pérſequor, ad bravíum ſupernæ vocatiónis Dei in Chriſto Jeſu. * Sitívit. Glória. † Quando. *Repet.* ℟. *usque ad* ℣. *Pſ.* 41. *Philipp.* 3

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Veni in hortum meum, ſoror mea, ſponſa: méſſui myrrham meam cum aromátibus meis. *Cant.* 5.

Ant. 6. F. Jam hyems tránſiit: ſurge, amíca mea, ſpecióſa mea, & veni: oſtende mihi fáciem tuam; fácies enim tua decóra. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Favus diſtillans, lábia tua, ſponſa; mel & lac ſub lingua tua. *Cant.* 4.

℣. Glória fíliæ Regis ab intùs: ℟. In fímbriis áureis circumamicta varietátibus. *Pſ.* 44.

Benedictiones de Sanctis.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Aſſumpt. B. M. V. Serm. 1.

Lectio iv.

Virgo hódie glorióſa cœlos aſcendens, ſupernórum gáudia cívium copióſis ſine dúbio cumulávit augmentis. Hæc eſt enim, cujus ſalutatiónis vox & ipſos exultáre facit in gáudio, quos materna adhuc víſcera claudunt. Quòd ſi párvuli necdum nati ánima liquefacta eſt, ut María locúta eſt; quid putámus quænam illa fúerit cœléſtium exultátio, cùm & vocem audíre, & vidére fáciem, & beátâ ejus frui præſéntiâ meruérunt? Nobis verò, cariſſimi, quæ in ejus Aſſumptióne ſolemnitátis occáſio, quæ cauſa lætítiæ, quæ matéria gaudiórum! Maríæ præſéntiâ totus illuſtrátur orbis; ádeò ut & ipſa jam cœleſtis pátria clárius rútilet virgíneæ lámpadis irradiáta fulgóre. Méritò proinde réſonat in excelſis gratiárum áctio, & vox laudis.

℟. Veni de Líbano, ſponſa mea, * Veni, coronáberis. † Odor unguentórum tuórum ſuper ómnia arómata. ℣. Corónam juſtítiæ reddet juſtus Judex: * Veni. Glória Patri. † Odor. *Cant.* 4. 2. *Tim.* 4.

Lectio v.

SEd plangendum nobis quàm plaudendum magis eſſe vidétur. Quantùm enim de ejus præſéntia cœlum exultat, numquid non cónſequens eſt ut tantùm lúgeat hîc noſter inférior mundus ejus abſéntiam? Ceſſet tamen queréla noſtra, quia nec nobis hîc eſt manens cívitas; ſed eam inquírimus, ad quam hódie María benedicta pervénit. In qua ſi conſcripti cives ſumus, dignum profectò eſt étiam in exílio, étiam ſuper flúmina Babylónis, ejus nos recordári, nos communicáre gáudiis, ejus participáre lætítiam, maximèque eam quæ tam copióſo ímpetu lætíficat hódie civitátem Dei, ut ſentiámus & ipſi ſtillicídia ſtillántia ſuper terram. Præceſſit nos Regína noſtra; præceſſit, & tam glorióſè ſuſcepta eſt, ut fiduciáliter ſequantur Dóminã ſérvuli clamantes: Trahe nos; poſt te in odórem unguentórum tuórum currémus.

℞. Tota pulcra es, amíca mea, & * Mácula non eſt in te; veni de Líbano: † Odor veſtimentórum tuórum ſicut odor thuris. ℣. Qui non inquinavérunt veſtimenta ſua, ambulábunt mecum in albis, quia digni ſunt. * Mácula. Glória Patri. † Odor. *Cant.* 4. *Apoc.* 3.

Lectio vj.

ADvocátam præmíſit peregrinátio noſtra, quæ tanquam Júdicis mater, & mater miſericórdiæ, ſupplíciter & efficáciter ſalútis noſtræ negótia pertractábit. Pretióſum hódie munus terra noſtra diréxit in cœlum; ut dando & accipiendo felíci amicitiárum fœdere copulentur humána divínis, terréna cœléſtibus, ima ſummis. Illò enim aſcendit fructus terræ ſublímis, unde data óptima & dona perfecta deſcendunt. Aſcendens ergo in altum Virgo beáta, dabit ipſa quoque dona homínibus. Quidni daret? Síquidem nec facultas ei deeſſe póterit, nec voluntas. Regína cœlórum eſt, miſéricors eſt; dénique mater eſt unigéniti Fílii Dei. Nihil enim ſic poteſt poteſtátis ejus ſeu pietátis magnitúdinem commendáre, niſi fortè aut non créditur Dei Fílius honoráre matrem, aut dubitáre quís poteſt omníno in affectum caritátis transiſſe Maríæ víscera, in quibus ipſa quæ ex Deo eſt cáritas, novem ménſibus corporáliter requiévit.

℞. Anteíbit fáciem tuam juſtítia tua, * Et glória Dómini cólliget te; & † Dóminus implébit ſplendóribus ánimam tuam. ℣. Abundanter miniſtrábitur intróitus in ætérnum regnum; * Et glória. Glória Patri. † Dóminus. *Repetitur* ℞. Anteíbit. *usque ad* ℣. *Iſ.* 58. 2. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. C. En dilectus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, columba mea, formóſa mea, & veni. *Cant.* 2.

Ant. 2. D. Anima mea liquefacta eſt, ut locútus eſt dilectus meus. *Cant.* 5.

Ant. 1. a. Totus deſiderá-

bilis, talis eſt dilectus meus; & ipſe eſt amícus meus. *Cant.* 5. ℣. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo: ℟. Satiábor, cùm apparúerit glória tua. *Pſ.* 16.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Intrávit Jeſus in quoddam caſtellum: & múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum ſuam; Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbatis.

In Aſſumpt. B. M. V. Serm. 1.

QUem in caſtellum mundi hujus intrantẽ priùs María ſuscéperat, ab eo ſuſcípitur hódie ſanctam ingrédiens civitátẽ. Sed cum quanto putas honóre, cum quanta putas exultatióne, cum quanta glória? Nec in terris locus dígnior úteri virginális templo, in quo Fílium Dei María ſuſcépit; nec in cœlis regáli ſólio, in quo Maríam hódie Maríæ Fílius ſublimávit. Felix nimírùm útraque ſuscéptio: ineffábilis útraque, quia útraque inexcogitábilis eſt. Ut quid enim ea hódie in Eccléſiis Chriſti Evangélica léctio recitátur, in qua múlier benedícta in muliéribus excepiſſe intellígitur Salvatórem? Credo, ut hæc quam celebrámus, ex illa ſusceptióne aliquátenus æſtimétur; imò ut juxta illíus inæſtimábilem glóriam, inæſtimábilis cognoscátur & iſta.

℟. Qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, * Et † Dixit mihi: Inter eléctos meos hæreditáre. Et ſic in Sion firmáta ſum. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens eſt. * Et. Glória Patri. † Dixit mihi. *Eccli.* 24. *Luc.* 10.

Lectio viij.

QUis enim, etiamſi linguis hóminum Angelorúmque loquátur, explicáre queat, quemádmodùm superveniente Spíritu, obumbrante virtúte Altíſſimi, caro factum ſit Verbum Dei, per quod facta ſunt ómnia; & Dóminus majeſtátis, quem non capit univérſitas creatúræ, intrà virgínea ſeſe cláuſerit víscera factus homo? Sed & illud quis vel cogitáre ſuffíciat, quàm glorióſa hódie mundi Regína proceſſerit, & quanto devotiónis affectu tota in ejus occurſum cœléſtium legiónum prodíerit multitúdo; quibus ad thronum glóriæ cánticis ſit deducta; quàm plácido vultu, quàm ſeréná fácie, quàm lætis ampléxibus ſuscepta à Fílio, & ſuper omnem exaltáta creatúram, cum eo honóre quo tanta mater digna fuit, cum ea glória quæ tantum décuit Fílium?

℟. Fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis; quia amóre lángueo. Vox dilecti mei, * Ecce iſte venit. ℣. Spíritus & ſponſa dicunt: Veni. * Ecce. Glória Patri. * Ecce. *Cant.* 2. *Apoc.* 22.

Lectio ix.

FElícia prorſus óscula lábiis impreſſa lactentis, cui virgíneo mater applaudébat in grémio. Verùm numquid non

delicióra cenſébimus, quæ ab ore ſedentis in déxtera Patris hódie in beáta ſalutatióne ſuscépit, cùm ascénderet ad thronum glóriæ, epithalámium canens, & dicens: Osculétur me ósculo oris ſui? Chriſti generatiónem,& Maríæ aſſumptiónem quis enarrábit?Quantùm enim grátiæ in terris adepta eſt præ céteris, tantùm & in cœlis óbtinet glóriæ ſinguláris. Quòd ſi óculus non vidit, nec auris audívit, nec in cor hóminis ascendit, quæ præparávit Deus diligéntibus ſe: quod præparávit gignenti ſe, & (quod ómnibus eſt certum) diligenti præ ómnibus, quis loquátur? Felix planè María, & multiplíciter felix, ſive cùm éxcipit Salvatórem, ſive cùm à Salvatóre ſuscípitur. Utrobíque miranda dígnitas Vírginis matris; utrobíque ampleſtenda dignátio majeſtátis.

℟. Apertū eſt templum Dei in cœlo, * Et ſignum magnum appáruit in cœlo: Múlier amícta ſole, & luna ſub pédibus ejus, & † In cápite ejus coróna ſtellárum duódecim. ℣. Aſtitit regína à dextris tuis, Deus, in veſtítu deauráto, circúmdata varietáte. * Et. Glória. † In. *Repet.* ℟. Apertum. *usque ad* ℣. *Apoc.* 11 *&* 12. *Pſ.* 44.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Magnificáte Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. g. QUæ eſt iſta quæ aſcendit de deſerto, delíciis áffluens, innixa ſuper diléctum ſuum? *Cant.* 8.

Ant. 5. a. Ascendit ſicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ, & thuris, & univerſi púlveris pigmentárii. *Cant.* 3.

Ant. 7. c. Dóminus cóntulit ei ſplendórem, ut incomparábili decóre ómnium óculis apparéret. *Judith.* 10.

Ant. 6. *C.* Vidérunt.

Canticum. Judith. 13.

BEnedixit te Dóminus in virtúte ſua, * quia per te ad níhilum redégit inimícos noſtros.

Benedícta es tu, fília, à Dómino Deo excelſo * præ ómnibus muliéribus ſuper terram.

Benedíctus Dóminus, * qui creávit cœlum & terram:

Qui te dirKexit * in vúlnera cápitis príncipis inimicórum noſtrórum;

Quia hódie nomen tuum ita magnificávit, * ut non recédat laus tua de ore hóminum.

Et dicitur per Octav. quando fit de ea.

Ant. Vidérunt eam fíliæ, & beatíſſimam prædicavérunt,& laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 3. a. Benedíctus Dóminus, qui exaltávit eam: Amen. Allelúia. *Tob.* 13.

Capitulum. Cant. 6.

QUæ eſt iſta, quæ progréditur quaſi auróra conſurgens, pulcra ut luna, electa ut ſol, terríbilis ut caſtrórum ácies ordináta?

Hymnus.

PAráta cùm te póscerent,
O Virgo, cœli præmia,
Purum ſacrátis ártubus

Amor reſolvit ſpíritum.
Sed victu partu mors tuo
Te labis expertem nequit,
Suis nec audet ſtríngere
Vitæ parentem néxibus.
O qualis inter óbvios
Regína ſcandit Cœlites!
Quàm pulcra, celſæ próxima
Sedi Tonantis, áſſidet!
Amicta ſole fémina,
Lunamque ſubjectâ premens,
Biſſéna cui cingunt caput
Fulgóre miro ſídera.
O tu, cliéntûm cui preces,
Cui vota cordi, Júdicem
Præbére nobis, quod potes,
Patróna, placátum velis.
Sit noſtra per te laus Patri,
Tuoque grata Fílio,
Et utriusque Flámini,
In ſeculórum ſécula. Amen.

℣. Tu, Dómine, ſusceptor meus es, ℟. Glória mea, & exaltans caput meum. *Pſ.* 3.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. In plenitúdine ſanctórum deténtio mea: quaſi cedrus exaltáta ſum, & quaſi cypreſſus in monte Sion. *Eccli.* 24.

Oratio.

Veneranda nobis, Dómine, hujus diéi feſtívitas opem cónferat ſalutárem, in qua ſancta Dei Génitrix mortem ſúbiit temporálem, nec tamen mortis néxibus déprimi pótuit, quæ Fílium tuum Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum de ſe génuit incarnátum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs.

AD HORAS, in fine Hymnorum dicitur:

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória, &c.

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Quæ eſt iſta.

Capitulum de Dominica.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es de Vírgine.

Canon ad Calcem.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Aſcendit.

Capitulum. Eccli. 24.

Sicut cinnamómum & bálſamum aromatízans odórem dedi: quaſi myrrha electa dedi ſuavitátem odóris.

℟. *br.* In voluntáte tua * deduxiſti me, Dómine, * Allelúia, allelúia. In voluntáte. ℣. Et cùm glória * ſuſcepiſti me; * Allelúia. Glória Patri. In. *Pſ.* 72.

℣. Propter innocéntiam ſuſcepiſti me, Deus; ℟. Et confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum. *Pſ.* 40.

AD SEXTAM.

Ant. 7. c. Dóminus.

Capitulum. Iſ. 61.

Indumento juſtítiæ circúmdedit me Deus meus, quaſi ſponſum decorátum corónâ, & quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis.

℟. *br.* Convertiſti planctum meum * in gáudium mihi, * Allelúia, allelúia. Convertiſti. ℣. Conſcidiſti ſaccum meum, * & circumdediſti me lætítiâ, * Allelúia. Glória Patri. Convertiſti.

℣. Dómine, in voluntáte tua ℟. Præſtitiſti decóri meo virtútem. *Pſ.* 29.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Benedictus.

Capitulum. Eccli. 24.

In civitáte ſanctificáta requiévi, & in Jeruſalem poteſtas

mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, & in parte Dei mei hæréditas illíus, & in plenitúdine ſanctórum deténtio mea.

℟. *br.* Hæc réquies mea * in ſéculum ſéculi, * Allelúia, allelúia. Hæc réquies mea. ℣. Hîc habitábo, * quóniam elégi eam, * Allelúia. Glória. Hæc.

℣. Surge, Dómine, in réquiem tuam, ℟. Tu & arca ſanctificatiónis tuæ. *Pſ.* 131.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Officio parvo.

Ant. 1. D. Præcépit rex iis qui in conſpectu ejus miniſtrábant, ut introdúcerent regínam coram ſe, póſito ſuper caput ejus diadémate. *Eſther.* 1.

Ant. 2. D. Surrexit rex in occurſum ejus; poſitusque eſt thronus matri regis, quæ ſedit ad déxteram ejus. 3. *Reg.* 2.

Ant. 3. a. Hábuit grátiam & miſericórdiam coram rege ſuper omnes mulíeres, fecitque eam regnáre. *Eſther* 2.

Ant. 4. E. Rex dedit regínæ ómnia quæ vóluit & petívit ab eo. 3. *Reg.* 10.

Ant. 5. C. Benedixérunt eam omnes unâ voce, dicentes: Tu glória Jerúſalem, tu honorificéntia pópuli noſtri. *Judith* 15.

Capitulum. Judith. 13.

Benedictus Dóminus, quia hódie nomen tuum ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

Hymnus, O vos æthérei. *ut in primis Veſperis*, 447.

℣. Póſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam. ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 7. G. Reſpexit Deus humilitátem ancillæ ſuæ: ecce ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens eſt. *Luc.* 1.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Comm. de Sequenti. Ant. Qui confidunt. ℣. Sperent. xxxv. *Oratio* Pópulum. 459.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capitul. de Dominica. Reliqua ut heri.

DIEBUS

INTRA OCTAV. ASSUMPTIONIS.

Semiduplex.

Omnia ut in die, præter ea quæ hic notantur

Pſſ. de Feria in toto Officio.

AD NOCT. Tres Antiph. ℣. & ℟℟℟. *ex Nocturno diei, ſecundùm Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente; è tribus fit una.

Lectio ij. & iij. ut infrà in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola. 6. *C.* Vidérunt eam fíliæ, & beatíſſimam prædicavérunt, & laudavérunt eam. *Cant.* 6.

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 2. D. Póſuit rex diadéma regni in cápite ejus. *Eſther.* 2.

SABBATO

INTRA OCTAVAM.

IN VESPERIS, Pſalmi de Sabbato, ſub ſola Ant Póſuit. *ſuprà. Capitulum, (omiſſo Reſponſorio.) Hymn.* ℣. & *Ant. ad* Magníficat, *ut in primis Veſperis, cum Commem. Dominicæ occurrentis.*

DOMINICA
INTRA OCTAVAM.

Ut in die, exceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Dominica in toto Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Reſponſoria omnia, dempto ritu annuali, ut in die Feſti.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cyrilli Alexandríni.

Hom. contra Neſt. hab. Epheſ. in Baſilica majori.

Lectio iv.

SAnctórum cœtum, qui à ſancta Deípara ſemper vírgine María invitáti prompto ánimo huc confluxérunt, lætum erectumque conſpício. Quare licèt multâ prémerer triſtítiâ, áttamen hic ſanctórum Patrum cœtus lætítiam mihi præbuit. Nunc dulce illud hymnógraphi David verbum apud nos implétum eſt: Ecce jam quid bonum aut quid jucundum, niſi habitáre fratres in unum? Salve ítaque à nobis, ſancta myſtica Trínitas, quæ nos omnes convocaſti in hanc Eccléſiam Deíparæ Maríæ.

Lectio v.

SAlve à nobis, María Deípara, venerábile cimélium totíus orbis terrárum, lampas inextinguíbilis, ſceptrum rectæ doctrínæ, templum indiſſolúbile, locus ejus qui loco capi non poteſt, mater & virgo; per quam nominátur in ſanctis Evangéliis: Benedictus qui venit in nómine Dómini.

Lectio vj.

SAlve, quæ immenſum incomprehenſumque in ſancto virgíneo útero comprehendiſti; per quam cœlum exultat; per quam Angeli & Archángeli lætantur; per quam dæmones fugantur; per quam prolapſus homo cœlum recúperat; per quam omnis creatúra idolórum veſániâ detenta ad agnitiónem veritátis pervénit; per quam ſanctum baptiſma obtingit credéntibus; per quam óleum exultatiónis; per quam toto orbe terrárum fundátæ ſunt Eccléſiæ; per quam gentes adducuntur ad pœniténtiam: & quid plura dicam? per quam unigénitus Dei Fílius iis qui in ténebris & umbra mortis ſedébant, lux effulſit.

IN III. NOCTURNO.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Intrávit Jeſus in quoddam caſtellum: & múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum ſuam. Et réliqua.

Homília ſancti Anſelmi Epíſcopi.

Homil. 9. in Evang.

DUæ iſtæ ſoróres, ſicut Patres ſancti pleníſſimè nobis expoſuéru t, duas in ſancta Eccléſia vitas deſignant; Martha ſcilicet actívam, María contem-

platívam. Iſta labórat ad exhibenda indigenti ómnia humanitátis officia; illa vacat & videt quóniam Deus eſt. Iſta circa exterióra occupátur; illa interióra contemplátur. Sicut autem mater Dei eſt ſingulá-ris; ita & iſtárum vitárum effectus, quarum iſtæ ſorores typum tenent, in ea éxtitit ſingu-láris. Nunquam in áliqua perſóna, imò in ómnibus ſic Martha operáta eſt, nunquam áliàs ſic María contemplatióni vacávit.

Lectio viij.

JAm videámus actiónem hujus Marthæ. Iſta non quémlibet ex mínimis, ſed ſummum Dei Fílium hóſpitem ſuſcépit; nudum carne vel étiam pannis opéruit; eſurientem pavit; comprehenſo & crucifixo áffuit. Porrò de parte Maríæ quanta in María fúerit, quis dignè loquátur? Hæc conſervábat ómnia verba, Angelórum, Paſtórum, Magórum, necnon ipsíus Fílii ſui, cónferens in corde ſuo. Nemo unquam, ſicut ipſa, guſtávit quàm ſuávis eſt Dóminus. Nec mirum: quóniam apud eam, imò intrà eam erat fons vitæ. Circa plúrima ut Martha occupabátur: circa unum ut María delectabátur. Sed pars Marthæ ei aufertur: jam enim non erit ſollícita ut miniſtret ei ſicut púero: jam non turbábitur fúgiens in Ægyptum: jam Fílius Maríæ non flagellábitur, nec occidétur. Pars ergo Marthæ ei aufertur, ſed bono ſuo: pars verò Maríæ ei perficitur, quæ non auferétur ab ea.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ occurrentis. Cetera ut in die, cum Commem. Dominicæ in Laudibus & Veſperis.

DIE XVI.

In Feſto

SANCTI ROCHI, LAICI,

Duplex-minus.

Omnia ut in Communi Juſtorum. xxxiv. *additis quæ ſequuntur.*

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

ROchus apud Montem Peſſulánum equeſtri génere ex famíliâ Narbonenſi, ut tradítio fert, oriundus; mortificatiónem Chriſti jejúniis & auſteritáte vitæ, à primâ ætáte in córpore ſuo portávit. Paréntibus vitâ functis, vigéſimum nondum attingens annum, poſt erogátas paupéribus facultátes, peregrinatiónem Románam, religiónis ergo, ſuſcépit. Iter aggreſſus in Xenodóchia divertébat, ibíque páuperes & ægros quâcumque póterat ratióne atque ſubsídio ſolabátur. Peſte ígitur in Itáliâ fervente, præcláram nactus exercendæ caritátis opportunitátem, ſtrénuam in juvandis ac ſanandis eâ infectis óperam naváre cœpit, plurimiſque ſolo crucis ſigno ſanitátem reſtituiſſe tráditur. Quod ſolátium præcípuè Aquapendens & Céſena, célebres Itáliæ urbes, expertæ ſunt.

Lectio v.

VErùm ut tanta viri Dei mérita augerentur, poſtquam multos curaſſet, ipſe Româ egreſſus, Placentiæ peſtiléntiâ corripitur. Quâ cùm graviſſimè laboraret, in próximam ſilvam ſe recipit, ubi fons divíno nutu ad languentis preces exiiiſſe fertur, ad temperandum febris ardórem. E vicínâ quoque domo canis domeſticus raptum è menſâ fruſtum panis ſingulári planè Dei providéntiâ, qui quondam corvi miniſtério Elíam in erémo alúerat, ipſi quotídiè detuliſſe dícitur. Sanitáte recuperátâ, in pátriam revértitur: verùm cùm bellis illa vexarétur, ipſe tanquàm explorátor comprehenſus, in cárcerem conjícitur; ubi per quinquénnium durè exceptus, cum máximâ patiéntiæ laude, in jugi meditatióne Paſſiónis Chriſti, exceſſit è vivis décimo ſexto Calendas Septembris, anno Chriſti milléſimo trecenteſimo vigéſimo ſéptimo.

Lectio vj.

POſt ejus tránſitum multi lue peſtíferâ laborantes, príſtinæ ſanitáti précibus ejus reſtitúti ſunt. Quibus intellectis, patrum Conſtantienſis Concílii œcuménici decréto, ad peſtem in urbe graſſantem propulſandam, honóres Sanctis exhibéri ſóliti, Rocho inter Sanctos nondùm reláto impenſi ſunt, & ipſius imágine à pátribus frequenti pópulo, per vicos & cómpita civitátis in ſolemni ſupplicatióne circumductâ, quiévit confeſtìm ſævitia morbi. Quapropter cœpérunt honorári ejus imágines, ac in ejus honórem Deo ſacella ædificári, templa érigi, & éxtrui altária. Deinceps mirácula ad ejus invocatiónem pro peſte afflictis multa facta fuiſſe, pública plurimórum locórum vota, atque ánnuæ, ſeu étiam quotidiánæ gratiárum actiónes cómprobant. Demùm ſub Innocéntio octávo ſacrum Rochi corpus Venétias magnâ ex parte delátum honorífice à ſenátu ſusceptum eſt, ac in ejus honórem magnífica Baſílica conſtructa. Réliqua pars córporis Arelátem tranſláta, in Eccleſia ſanctíſſimæ Trinitátis religiosè aſſervátur; undè multa fragmenta áliò váriè tranſláta ſunt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 4.

IN illo témpore: Circuíbat Jeſus omnes civitátes & caſtella, docens in Synagógis eórum, & prædicans Evangélium regni, & curans omnem languórem, & omnem infirmitátem. Et réliqua.

Homília ſancti Irenæi, Epiſcopi & Mártyris.

Lib. 2. adverſ. Hæreſ. c. 57.

NOn poſſunt hærétici cæcis viſum conferre, neque ſurdis audítum, neque omnes dæmones effu-

gáre, præter eos qui ab ipſis immittuntur, ſi tamen & hoc fáciunt: neque débiles aut claudos, aut paralyticos curáre; tantùm abſunt ab eo ut mórtuum éxcitent, quemádmodùm Dóminus excitávit, & Apóſtoli per oratiónem, & in fraternitáte ſæpíſſimè propter áliquid neceſſárium, eâ, quæ eſt in quoquo loco ecclésiâ univerſâ poſtulante, per jejúnium & ſupplicatiónem multam, reverſus eſt ſpíritus mórtuo, & donátus eſt homo oratiónibus ſanctórum.

Lectio viij.

IN Jeſu nómine, qui verè illíus ſunt discípuli, ab ipſo accipientes grátiam, perfíciunt ad benefícia reliquórum hóminum, quemádmodùm unusquisque accépit donum ab eo. Alii enim dæmones exclúdunt, álii autem & præſciéntiam habent futurórum, & viſiónes, & dictiónes prophéticas. Alii autem laborantes áliquâ infirmitáte per manûs impoſitiónem curant, & ſanos reſtítuunt. Jam étiam quemádmodùm díximus, & mórtui reſurrexérunt & perſeveravérunt nobiscum annis multis. Et quid autem: non eſt númerum dícere gratiárum, quas per univerſum mundum Eccléſia à Deo accípiens, in nómine Chriſti Jeſu crucifixi ſub Póntio Piláto per ſíngulos dies in opitulatiónem géntium pérficit.

Lectio ix.

POrrò ad inventiónem errántium miſſi erant Apóſtoli, & ad viſiónem eórum qui non vidébant, & ad medicínam languéntium, útique non ſecundùm præſentem opiniónem colloquebántur eis, ſed ſecundùm veritátis maniſeſtatiónem. Nec enim quílibet hómines rectè fáciunt, ſi cæcos jamjamque per præcipítium ferri incipientes adhortentur insíſtere illi periculoſíſſimæ viæ, quaſi verè rectæ, & quaſi benè pervéntúri ſint. Quis autem médicus volens curáre ægrótum, fáciet ſecundùm concupiſcéntias ægrotantis; & non ſecundùm quod aptum eſt medicínæ? Quóniam autem Dóminus médicus venit eórum qui ſe malè habent, ipſe teſtificátur dicens: Non opus eſt ſanis médicus, ſed malè habéntibus: non veni vocáre juſtos, ſed peccatóres ad pœniténtiam.

Oratio.

POpulum tuum, quæſumus, Dómine, ad te confugientem paternâ récipe pietáte; ut qui tuæ iracúndiæ flagella formídant, intercedente beáto Rocho, tuâ mereantur miſericórdiâ liberári; Per Dóminum noſtrum.

Pro Commem. Octavæ. Ant. In plenitúdine. ℣. Tu Dómine. *Oratio*, Veneranda. *ut in Laudibus Feſti.*

AD HORAS, ℟℟℟. *brev. cum duplici.* Allelúia.

AD VESPERAS, fit Commem. Octav. Ant. Reſpexit. ℣. Poſuiſti. 455. *Oratio*, Veneranda. 454.

Die xvii.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Virgínibus.

Lib. 2. C. 2. *Lectio ij.*

Sit vobis tanquam in imágine deſcripta virgínitas vitaque beátæ Maríæ, de qua velut ſpéculo refúlgeat ſpécies caſtitátis & forma virtútis. Hinc ſumátis licèt exempla vivendi, ubi tanquam in exemplári magiſtéria expreſſa probitátis, quid corrígere, quid effúgere, quid tenére debeátis oſtendunt. Primus diſcendi ardor nobílitas eſt magiſtri. Quid nobílius Dei matre? quid ſplendídius eâ quam ſplendor elégit? quid cáſtius eâ quæ corpus ſine córporis contagióne generávit? Talis fuit María, ut ejus uníus vita ómnium ſit diſciplína. Si ígitur auctor non díſplicet, opus probémus; ut quicumque ſibi ejus exoptat præmium, imitétur exemplum. Quantæ in una vírgine ſpécies virtútum émicant! Secrétum verecúndiæ, vexillum fidei, devotiónis obſéquium; virgo intrà domum, comes ad miniſtérium, mater ad templum. O quantis illa virgínibus occurret! quantas compléxa ad Dóminum trahet, dicens: Hæc thorum fílii mei, hæc thálamos nuptiáles immaculáto ſervávit pudóre! Quemádmodùm eas ipſe Dóminus commendábit Patri, nimirùm illud répetens ſuum: Pater ſancte, iſtæ ſunt quas cuſtodívi tibi; peto ut ubi ego ſum, & ipſæ ſint mecum. Tunc étiam María tympanum ſumens, choros virginàles excitábit cantantes Dómino, quòd per mare ſéculi ſine ſeculáribus flúctibus transiérunt.

De Sermone ſancti Procli Epíſcopi.

In S. Deiparam, Orat. 5. hab. in Concilio Epheſ.

Lectio iij.

Quamvìs ómnium Sanctórum memóriæ mirábiles ſint, nihil tamen diéi hujus ſolémniis æquále ad glóriam. Abel propter ſacrifícium celebrátur; Abraham propter fidem præcláris láudibus cumulátur; Móyſes tanquam legiſlátor prædicátur; Elías, ut zelótes, teſtimónium habet; David, ut pater myſtérii in carne peracti, commendátur: verùm nihil tale eſt qualis eſt Dei génitrix María; ipſa enim, quem illi in ænígmate vidérunt, incarnátum in útero portávit. Cunctas res creátas, ô homo, cogitatióne percurre, & vide an quicquam ſit æquále vel majus Maríâ Deíparâ. Terram úndique luſtra, cœlos mente ſcrutáre, invisíbiles omnes virtútes cógita, ac pérſpice num ſit in univerſis creátis áliud ejúsmodi miráculum.

Die xviii.

DE OCTAVA.

Semiduplex.

Sermo ſancti Andréæ Cretenſis.

In S. Annuntiatione.

Lectio ij.

Benedicta tu inter mulíeres. Verè quidem bene-

dicta: nam benedixit te Deus ſuum tabernáculum, quando paternâ glóriâ exímiè plenum hóminem Chriſtum Jeſum, eumdemque Deum, ex quibus ac in quibus perfectus conſtat natúris, incomprehenſâ ratióne útero geſtaſti. Benedicta tu inter mulieres, quæ cœleſtem theſaurum, in quo ſunt omnes theſauri ſapiéntiæ & ſciéntiæ abscónditi, in virginitátis tuæ invioláto thálamo, nihil anguſtátū complexa es. Benedicta tu in muliéribus, quæ ſola benedictiónem hæreditáte conſecúta es, quam Deus per Abraham géntibus promíſerat. Benedicta tu in muliéribus, quam generatiónes beátam dicunt, quam Reges gloríficant, quam Príncipes venerantur, cujus vultum dívites plebis deprecantur, ac poſt quam vírgines quà ſequentes, quà præeuntes in templum Regis unà contendunt.

Lectio iij.

Benedicta tu in muliéribus, quam Iſaías prophéticis óculis videns, Propheтiſſam & Vírginem appellávit. Verè benedicta tu, quam Ezéchiel Orientem prænuntiávit, & portam clauſam, per quam Deus ſolus tránseat, & quæ íterùm clauſa máneat. Sola tu verè benedicta, quam montem magnum vir deſideriórum Dániel vidit, Habacucque ille admirábilis montem umbróſum; quam prætéreà avus tuus David, montem Dei, montem pinguem, montem coagulátum, montem dénique in quo ſit beneplácitum Deo habitáre in eo, prophéticè decantávit. Benedicta tu in muliéribus, quam Zacharías, in divínis perſpicacíſſimus, vidit áureum candelábrum, lucernis ſeptem, & ſeptem infuſóriis ſpléndidum, nempe ſeptem divíni Spíritûs carismátibus úndique colluſtrátum.

DIE XIX.

DE OCTAVA.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

In Aſſumpt. beatæ Mariæ Virg. 4.

Lectio ij.

De Vírginis glória nec ſilére devótio pátitur, nec dignum áliquid ſtérilis concípere cogitátio, aut inerudíta poteſt locútio parturíre. Hinc eſt quod & ipſi cœleſtis cúriæ príncipes in conſideratióne tantæ novitátis clamant non ſine admiratióne: Quæ eſt iſta, quæ ascendit de deſerto, delíciis áffluens? Ac ſi maniféſtiùs dicant: Quanta eſt hæc, aut unde ei ascendenti útique de deſerto affluéntia tanta deliciárum? Nec enim pares inveniuntur delíciæ vel in nobis, quos in civitáte Dómini lætíficat flúminis ímpetus, qui à vultu glóriæ, voluptátis torrente potámur. Quæ eſt iſta, quæ de ſub ſole, ubi nihil eſt niſi labor & dolor, & afflíctio ſpíritûs, ascendit delíciis ſpirituálibus áffluens? Quidni delícias díxerim, virginitátis decus cum múnere fœcundi-

tátis, humilitátis inſigne, diſtillantem caritátis favum, miſericórdiæ viſcera, plenitúdinem grátiæ, prærogatívam glóriæ ſinguláris?

Lectio iij.

Ascendens ígitur de deſerto Regina mundi, étiam Angelis ſanctis, ut canit Ecclésia, ſpecióſa facta eſt & ſuávis in deliciis ſuis. Désinant tamen deſerti hujus mirári delícias, quia Dóminus dedit benignitátem, & terra noſtra dedit fructum ſuum. Quid mirantur de terra deſerta Maríam aſcéndere delíciis affluentem? Mirentur pótiùs páuperem Chriſtum de cœleſtis regni plenitúdine deſcendentem. Longè enim amplióri miráculo dignum vidétur, Dei Fílium pauló minùs ab Angelis minorári, quàm Dei Matrem ſuper Angelos exaltári.

VESPERÆ de Sequenti, ut in Communi Doct. xxiij. *Oratio*, Deus, qui. *infrà.* 465.

Fit Commem. Oct. Aſſumpt.

Ant. Reſpexit Deus humilitátem ancillæ ſuæ: ecce ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens eſt. *Luc.* 1.

℣. Poſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam. ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Oratio.

Veneranda nobis, Dómine, hujus diéi feſtívitas opem cónferat ſalutárem, in qua ſancta Dei Génitrix mortem ſúbiit temporálem, nec tamen mortis néxibus déprimi pótuit, quæ Fílium tuum Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum de ſe génuit incarnátum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs.

Die xx.

In Feſto SANCTI BERNARDI, Abbatis.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Bernardus, Fontánis in Burgúndia nobílibus & piis paréntibus natus, anno ætátis vicéſimo ſecundo, Ciſtercienſe monaſtérium cui Stéphanus Hardingus tértius à ſancto Roberto præerat, ingreſſus eſt; ejuſque exemplo trigínta ſócii idem vitæ genus amplexi ſunt. Ut autem ſe ad arctiórem obſervántiam excitáret, hoc ſæpiùs in ore habébat: Bernarde, ad quid veniſti? Eos in pietáte fecit progreſſus, ut à Stéphano ad conſtruendum Claravallenſe monaſtérium, júvenis licèt, mitterétur. Cujus loci, ut tunc mos erat, Abbas páriter deſignátus, à Guillelmo Catalaunenſi Epíſcopo, abſente Joſceranno Epíſcopo Lingonenſi, benedictiónem accépit. Ibi pro victu pulmenta, ſæpiùs ex fóliis; panis ex hórdeo, mílio & viciâ; húmiles caſæ; ſolitúdo ingens in mo-

ſua fratrum multitúdine ; ſilentiique tanta obſervántia, ut præter laborántiũ ſtrépitus & voces laudántium Deum, nihil pénitùs audirétur. Tum legem ſibi ipſi impóſuit Bernardus è monaſtério nunquam exeundi, niſi aut urgérent Ordinis ſui negótia, aut ab Apoſtólicæ Sedis Legáto, vel próprio Epíſcopo, evocarétur.

Lectio v.

INtérfuit Concílio Trecenſi ſub Honório ſecundo, in quo Templáriis milítibus Régula præſcripta eſt. Remenſem pópulum Archiepíſcopo reconciliávit. Pontificátum aſſéruit Innocéntio ſecundo, quem Petrus Leónis, uſurpáto Anacléti ſecundi nómine, Româ expúlerat : cùm enim coacto apud Stampas Concílio, Rex & Antíſtites rem totam ad uníus Bernardi arbítrium detuliſſent, Innocéntium legítimum eſſe beáti Petri ſucceſſórem declarávit. Henrícum primum Angliæ regem, partes Anacléti cum Epíſcopis Anglicánis tuentem, ita flexit, ut InnocéntioCarnútas usque obviàm procéſſerit. Tum Bernardus, ſolútâ Synodo Piſánâ cui aſſúerat, Mediolanenſes & Aquitános, qui Anaclétum fovébant, ad unitátem Eccléſiæ revocávit ; Ducemque Aquitániæ Guillelmum, expóſitâ cum obteſtatióne ob óculos ejus tremendâ Hóſtiâ, ádeò térruit, ut ille abjecto ſchíſmate, ad ſaniórem mentem ſúbitò redíerit. Imperatórem Lothárium jus inveſtiturárum ſibi vindicantem ſólitâ loquendi libertáte reprehendit, & à ſusceptis consíliis dimóvit. Romam accítus, Victóri qui Anacléto & ipſe pſeudo-póntifex ſubrogátus fúerat, perſuáſit ut Innocéntio obſequerétur.

Lectio vj.

CLaravallem reverſus, ſáncti Anaſtáſii monaſtério, quod ad Aquas Sálvias prope Romam extrúxerat, eum præfécit Abbátem, qui póſteà ſummus Póntifex creátus, Eugénius tértius appellátus eſt, ad quem étiam ſcripſit libros de Conſideratióne. Eo ſummi Pontíficis juſſu concionante, ſacra in Saracénos expedítio ſuscepta eſt, quæ tamen felícem éxitum non hábuit. Hinc multórum agitátus eſt calúmniis, quas patientíſſimè tulit. Abailardum confutávit in Senonenſi Concílio ; & in Remenſi adversùs Gilbertũ Porretánum Pictavenſem Epíſcopum, quem erróris convícerat, ſymbolum cóndidit. Henriciánam hæreſim in Toloſátibus repreſſit ; & Radulſum mónachum árguit, qui interficiendos eſſe Judæos contendébat. Gravióra inter civitátem Metenſem & vicínos príncipes orta diſsídia dirémit. Oblátos quinque episcopátus recuſávit. Ab homínibus ómnium órdinum úndique conſultus, oratióni vacáre nunquam, Miſſæ ſacrifícium celebráre vix aliquando intermíſit. Cùm dénique annum vitæ ſexagéſimum tértium ágeret, miraculórum magnitúdine & número clariſſimus, Claravalle ob-

dormívit in Christo anno milléſimo centéſimo quinquagéſimo tértio; ſepultusque eſt ante altáre beátæ Vírginis, quam religióne ſingulári colúerat: péctori verò, uti præcéperat, cápſula reliquiárum ſancti Thaddæi Apóſtoli in túmulo ſuperpóſita eſt. Sanctórum cánoni vixdum vigenti poſt mortem annis ab Alexandro Papa tértio aſcriptus eſt. Odo verò Pariſienſis Epíſcopus, anno milléſimo ducentéſimo ſéptimo, natálē ejus in Eccléſia Pariſienſi quotannis deinceps celebrári, annuente Decáno & Capítulo, datis lítteris, conſtítuit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore, Dixit Petrus ad Jeſum: Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te; quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 21. de diverſ. qui eſt de quadrupl. debito.

IN via eſtis, fratres, quæ ducit ad vitam; in via recta & impollúta, quæ ducit ad civitátem ſanctam Jerúſalem illam, quæ líbera eſt, quæ ſurſum eſt, quæ eſt mater noſtra. Arduus quidem aſcenſus ejus, útpotè per ipſam montis ſummitátem inciſus; ſed via compendióſior labóris magnitúdinem vel témperat, vel exclúdit. Vos autem tam felíci facilitáte, quàm fácili felicitáte viam iſtam non ſolùm itis, ſed cúrritis; quia exoneráti eſtis & accincti, nihil pónderis ſuper dorſa portantes.

Lectio viij.

FElíces ígitur vos, qui vos & veſtra ſine omni exceptiúncula reliquiſtis, per ipſum montis vérticem iter fácitis ei qui aſcendit ſuper occáſum; Dóminus nomen illi. Illi verò, qui quamvìs Ægyptū fúgerint, tamen ad quæque Ægyptia tenérrimè reſuſpírant, viam civitátis habitáculi non invenérunt: ſed voluntátum ſuárū graviſſimis sárcinis prægraváti, vel ſub ónere, vel cum ónere cadunt, ut vix ad curſum pervéniant deſtinátū. Quid enim eſt quòd vita veſtra, vitam Apoſtólicam repræſentet? Illi reliquérunt ómnia, & in ſchola Salvatóris ſub ejus præſéntia congregáti, hauſérunt aquas in gáudio de fonte Salvatóris, ipſum vitæ fontem in ipſo fonte bibentes.

[*Si transferatur, dicitur Lectio ix. ut ſequitur.*

Lectio ix.

BEáti óculi qui vidérunt. Numquid non & vos, non in præſéntia, ſed in abſéntia ipſíus: non ad verba oris ejus, ſed ad vocem nuntiórum ejus, símile áliquid feciſtis? Deféndite vobis hanc prærogatívam; quòd, illi ad viſum & ad verbum, vos ad audítum & núntium, credidiſtis. Sic ſtate in Dómino, cariſſimi, ut quemádmodùm illi in fame & ſiti, in frígore & nuditáte, in lá-

ſóribus & jejúniis, & vigíliis, & céteris obſervántiis, juſtítiæ viam régiam tenuérunt: ſic & vos, etſi non eórum méritis, tamen exercítiis aliquátenus coæquáti, dicátis Dómino Deo veſtro, cùm venéritis ante thronum glóriæ ipſíus: Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, annis quibus vídimus mala.]

[*Si Feſtum S. Bernardi inciderit in Dominicam, tunc anticipabitur Vigilia ſancti Privati, ſeu de eâ commemoratio fiet Sabbato præcedenti, ubi Lectio iij. erit de Homiliâ in Evangelium dictæ Vigiliæ.*

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio ix. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Euntes prædicáte, dicentes, quia appropinquávit regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Lib. 18. *de Civitate Dei. C.* 50.

PRimum ſe ab Jerúſalem diffundit Ecclésia, & cùm in Judæa & Samaría multi credidiſſent, & in álias gentes itum eſt; eis annuntiántibus Evangélium, quos Chriſtus ſicut luminária & aptáverat verbo, & accénderat ſpíritu ſancto. Dénique per ipſos, non ſolùm qui eum & ante paſſiónem & poſt reſurrectiónem víderant & audíerant: verùm étiam poſt óbitum eórum, per póſteros eórum, inter horrendas perſecutiónes & vários cruciátus ac fúnera Mártyrum, prædicátum eſt toto orbe Evangélium, conteſtante Deo ſignis, & oſtentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti munéribus: ut pópuli géntium credentes in eum qui pro eórum redemptióne crucifixus eſt, Chriſtiáno amóre venerarentur ſánguinem Mártyrum, quem diabólico furóre fudérunt.

Oratio.

DEus, qui beátum Bernardum Abbátem caritátis tuæ igne ſuccenſum in Ecclésia tua lucére ſimul & ardére feciſti: ejus interceſſióne concéde, eódem nos caritátis Spíritu ferventes, coram te ſemper ut filios lucis ambuláre; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte ejuſdem.

Fit Comm. Octavæ Aſſumpt.

Ant. 1. D. In plenitúdine ſanctórum deténtio mea: quaſi cedrus exaltáta ſum, & quaſi cypreſſus in monte Sion. *Eccli.* 24.

℣. Tu, Dómine, ſusceptor meus es, ℞. Glória mea, & exaltans caput meum. *Pſ.* 3.

Oratio.

VEneranda nobis, Dómine, hujus diéi feſtívitas opem cónferat ſalutárem, in qua ſancta Dei Génitrix mortem ſúbiit temporálem, nec tamen mortis néxibus déprimi pótuit, quæ Fílium tuum Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum de ſe génuit

Incarnátum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs.

Deinde de Vigiliâ S. Privati. Ant. & ℣. de Feriâ ut in Pſalterio.

Oratio.

Concéde nobis, quæſumus omnípotens Deus, ventúram beáti Priváti Pontíficis & Mártyris tui ſolemnitátem cóngruis prævenîre honóribus, eamdemque digno pietátis affectu celebráre; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus.

AD HORAS, ℟℟. *brev. cum duplici* Allelúia. *niſi transferatur Officium ad diem.* 23.

VESPERÆ de Sequenti.

DIE XXI.

IN FESTO

SANCTI PRIVATI, MARTYRIS, GABALORUM PRIMI EPISCOPI, ET PATRONI.

ANNUALE.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 7. G. SErve meus, apprehendi te, à longinquis vocávi te; ne tímeas, quia ego tecum ſum. *Iſ.* 41.

Ant. 8. G. Ego mitto te aperíre óculos cæcórum, ut convertantur à ténebris ad lucem, & de poteſtáte ſátanæ ad Deum. *Act.* 26.

Ant. 5. C. Surge, & vade, & prædica prædicatiónem quam ego loquor ad te. *Jonæ.* 3.

Ant. 3. a. Incurvábitur ſublímitas hóminum, & humiliábitur altitúdo virórum, & idóla pénitùs conterentur. *Iſ.* 2.

Ant. J. Erit fides in tempóribus tuis; divítiæ ſalútis ſapiéntia & ſciéntia. *Iſ.* 33.

Capitulum. Iſ. 46.

HÆc dicit Dóminus: Audíte me, duro corde, qui longè eſtis à juſtítiâ: propè feci juſtítiam meam; non elongábitur, & ſalus mea non morábitur.

℟. Ego ſuſcitávi eum ad juſtítiam, & omnes vias ejus dírigam; * Ipſe † Captivitátem meam dimittet. ℣. Vas electiónis eſt mihi iſte, ut portet nomen meum coram géntibus. * Ipſe. Glória. † Captivitátem. *Iſ.* 45. *Act.* 9.

Hymnus.

QUæ dies terris tibi ſacra, Martyr,
Hæc redit nobis quoque, Paſtor alme:
Tu bonus noſtros, tua nos propágo,
Excipe cantus.
Noſtra gens per te modò Chriſtiána
Se tibi debet, tibi ceſſit error;
Luce luſtráſti pópulos ſub altâ
Nocte jacentes.
Dæmonum cultus, ſimulácra divûm,

Sacra cum fanis, & adhuc madentes
Sórdido, vili, pécudum cruóre,
Díruis aras.

Hic labor magnus; ſed enim feróces,
Et reluctantes pópulos docéri,
Et jugo Chriſti, tibi pœna major,
Súbdere gentes.

Impias mentes tenet obſtinátus
Error, & denſis frúitur tenébris:
Fers diem; vulſis melióra ſpinis
Sémina mandas.

Cáritas urget; malè contumáces
Increpas audax. Hóminem deumque
Prædicas Chriſtum, nece qui piávit
Crímina mundi.

Hunc Deum, ligno crucis in probróſo
Mórtuum rident: reſonáre Chriſtum
Non tamen ceſſas, cúpidus viciſſim
Fúndere vitam.

Núntius Chriſti rápitur ſacerdos:
Quoſque luſtráli, priùs expiátos
Tínxerat limphâ, ſócius peremptos
Junxit olympo.

Laus tibi magni Dominátor orbis.
Quos tu creaſti, memor uſque ſerva,
Quem fides veri ſtudióſa trinum
Credit & unum. Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus ℟. Virtúte multâ. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Ecce ſuper montes pedes Evangelizantis, & annuntiantis pacem. Célebra, Juda, feſtivitátes tuas, & redde vota tua. *Nahum.* 1.

Oratio, Deus qui. *ut infrà.*

Nulla ſit Commemoratio.

AD COMPLETORIUM.

Super Pſalmos de Feriâ.

Ant. 6. F. Habitántibus in regióne umbræ mortis, lux orta eſt eis. *Iſ.* 9.

Hymnus, Grates. 28. *cum Doxologia Sequenti, quæ etiam dicitur per totam Octavam in Hymnis ejuſdem metri.*

Uni ſit & Trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 4. E. Conſolátus eſt Dóminus pópulum ſuum: parávit bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium. *Iſ.* 52.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum qui de ténebris nos vocávit in admirábile lumen ſuum, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

QUantis noſtra fides empta labóribus!
Quam tot purpúrei ſánguine Mártyres
Signátam, cáleant ut ſacra péctora,
Tranſmiſére nepótibus.

Hâc ſpirâmus adhuc, vívimus hâc fide;
Hinc ſpes certa venit, náſcitur hinc ſalus.
Si non degéneres nos ſéquimur Patrem,
Natis laus erit & Patri.
Ex hoc fonte ſacro plénius háuſimus:
Chriſti Relígio móribus íntegra
Ad nos uſque redit; plena Deo fluit
His doctrína canálibus.
Æternùm cita mors vívere Mártyri
Dum ſpondet, próperat Martyr ovans mori:
Palmam, dum móritur, conſéquitur ſibi;
Nos firmat, docet & mori.
Verus paſtor, oves ſánguine quas tuo
Feciſti próprias, paſce bonus; regas.
Et nos namque tui te ſéquimur ducem,
Duc in pínguia páſcua.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Ambórumque ſacro máxima Flámini,
Qui dat Martyribus mille neces pati,
Et per fúnera víncere.

IN I. NOCTURNO.

In Pſalm. Beátus vir qui non ábiit. 1. *Ant.* 8. G. Audívi vocem Dómini dicentis: Quem mittam? Et quis ibit nobis? Et dixi: Ecce ego, mitte me. *Iſ.* 6.

In Pſalm. Quare fremuérunt. 3. *Ant.* 6. F. Dóminus dixit mihi: In gentes nunc ego mitto te, aperíre óculos eórum, ut convertantur à ténebris ad lucem. *Act.* 26.

In Pſalm. In Dómino confído. 80. *Ant.* 2. D. Dixit ſpíritus, ut irem, nihil hæſitans: venérunt autem mecum & ſex fratres. *Act.* 11.

℣. Laudáte Dóminum, omnes gentes: ℟. Laudáte eum omnes pópuli. *Pſ.* 116.

De Epíſtolâ primâ Beáti Pauli Apóſtoli ad Theſſalonicenſes.

Lectio j. Cap. 1.

GRátias ágimus Deo ſemper pro ómnibus vobis, memóriâ veſtrî facientes in oratiónibus noſtris ſine intermiſſióne, mémores óperis fídei veſtræ, & labóris, & caritátis, & ſuſtinéntiæ ſpei Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ante Deum & Patrem noſtrum: ſcientes, fratres dilecti à Deo, electiónem veſtram; quia Evangélium noſtrum non fuit ad vos in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte, & in Spíritu ſancto, & in plenitúdine multâ, ſicut ſcitis quales fuérimus in vobis propter vos. Et vos imitatóres noſtri facti eſtis & Dómini, excipientes verbum in tribulatióne multa, cum gáudio Spíritûs ſancti; ita ut facti ſitis forma ómnibus credéntibus.

℟. Voluiſti, Dómine, * ut dignam percíperent peregrinatiónem puerórum Dei. † Non enim álius eſt Deus quàm tu. ℣. In omnem regiónem annuntiábam, ut pœniténtiam ágerent & converterentur, digna pœniténtiæ ópera facien-

tes; * Ut. Glória Patri. † Non enim. *Sap.* 12. *Act.* 26.

Lectio ij. Cap. 1 & 2.

IN omni loco fides veſtra, quæ eſt ad Deum, profecta eſt; ita ut non ſit nobis neceſſe quidquam loqui. Ipſi enim de nobis annúntiant qualem intróitum habuérimus ad vos; & quómodò converſi eſtis ad Deum à ſimulácris, ſervíre Deo vivo & vero, & expectáre Fílium ejus de cœlis, quem ſuscitávit ex mórtuis, Jeſum, qui erípuit nos ab irâ ventúrâ. Nam ipſi ſcitis, fratres, intróitum noſtrum ad vos, quia non inánis fuit; ſed antè paſſi & contuméliis affecti, ſicut ſcitis.

℟. Cùm veniſſem propter Evangélium Chriſti, & óſtium mihi apertum eſſet in Dómino, non hábui réquiem: * Deo autem grátias, qui ſemper triumphat nos in Chriſto Jeſu, & odórem notítiæ ſuæ maniſeſtat per nos † In omni loco. ℣. Dóminus vóluit ut ſanctificáret pópulum ſuum, & magnificáret legem, & extólleret: * Deo. Glória. † In omni. 2. *Cor.* 2. *Iſ.* 42.

Lectio iij.

FIdúciam habúimus in Deo noſtro, loqui ad vos Evangélium Dei in multa ſollicitúdine. Exhortátio enim noſtra, non de erróre, neque de immundítia, neque in dolo; ſed, ſicut probáti ſumus à Deo, ut crederétur nobis Evangélium, ita lóquimur; non quaſi homínibus placentes, ſed Deo qui probat corda noſtra. Neque enim aliquando fúimus in ſermone adulatiónis, ſicut ſcitis; neque in occaſióne avarítiæ, Deus teſtis eſt; nec quærentes ab homínibus glóriam, neque à vobis, neque ab áliis; cum poſſémus vobis óneri eſſe ut Chriſti Apóſtoli: ſed facti ſumus párvuli in médio veſtrûm, tanquam ſi nutrix fóveat fílios ſuos. Ita deſiderantes vos, cúpidè volebámus trádere vobis, non ſolùm Evangélium Dei, ſed étiam ánimas noſtras, quóniam caríſſimi nobis facti eſtis.

℟. Usque ad vos perveními mus in Evangélio Chriſti, * Non gloriantes in aliénis labóribus; ſpem autem habentes crescentis fídei veſtræ, in vobis magnificári, étiam in illa quæ ultrà vos ſunt evangelizáre. ℣. Dóminus Deus oppróbrium pópuli ſui áuferet de univerſa terra: exultábimus & lætábimur in ſalutári ejus; * Non gloriantes. Glória Patri. * Non gloriantes. *Repetit.* ℟. Usque ad vos. *usque ad* ℣. 2. *Cor.* 10. *Iſ.* 25.

IN II. NOCTURNO.

In Pſalm. Conſerva me, Dómine. 80. *Ant.* 1. g. Hic erat edoctus viam Dómini, & fervens Spíritu loquebátur, & docébat diligenter ea quæ ſunt Jeſu. *Act.* 18.

In Pſalm. Cœli enarrant. *cum ſua diviſ.* 48. *Ant.* 7. c. Dóminus augébat qui ſalvi fierent quotídiè in idipſum. *Act.* 2.

In Pſal. Omnes gentes. 41. *Ant.* 8. G. Gentes glorificábant verbum Dómini: diſſeminabátur

inabátur autem verbum Dó-
ini per univerſam regiónem.
Aƈ. 13.

℣. Annuntiávi & locútus
m, ℟. Multiplicáti ſunt ſu-
r númerum. *Pſ.* 39.

Leƈtio iv.

PRivátus, cujus memória
in Eccléſia Gallicána cé-
bris eſt, palmam martyrii
tulit furóre barbarórum qui
álterâ Rheni flúminis ripâ,
ice Croco, vénerant Gállias
rro flammiſque vaſtatúri,
ique compulſi avarítiâ & in
lium Chriſti multos Chriſtiá-
s trucidárunt. Hanc Ala-
annórum irruptiónem ſan-
us Gregórius Turonenſis, &
m eo complúres viri doƈti
llocant poſt médium tértii
culi, imperántibus Valeriá-
& Galliéno, versùs an-
im ducentéſimum ſexagéſi-
um ſecundùm, vel ſexagéſi-
um quintum. Hinc collígere
eum fuiſſe primum Gaba-
rum Epíſcopum. Sedit, uti
riſimíllimum eſt, in urbe,
i nomen Anderítum ſeu Gá-
lum, quæ tunc témporis
ibalitánæ regiónis caput éx-
it. Is tamen tráditur ſólitus
e in ſpeluncam ſeu céllulam
átuor inde leucis díſſitam
ípere, quam ſibi in vértice
ontis paráverat, ad cujus ra-
es vicus exiſtébat nómine
mas, qui pópulis reliquiá-
n ſanƈti ibi ſepulti veneran-
rum causâ concurréntibus,
ſt multum témporis urbs
a Mimatenſis eváſit.

℟. Venérunt ad eum in
ſpírium plúrimi, * Quibus
Exponébat teſtíficans re-
gnum Dei, ſuadenſque eis de
Jeſu à mane uſque ad véſpe-
ram. ℣. Deſcendérunt multi
quærentes judícium & juſtí-
tiam. * Quibus exponébat.
Glória Patri. † Exponébat.
Aƈ. 28. *Mach* 2.

Leƈtio v.

AD ſanƈtitátem ſibi com-
parandam & áliis im-
pertiendam totus incumbens,
ómnia ſimul vitæ ſolitáriæ &
Epiſcopális óneris múnia ſe-
dulò exércuit. Prece aſſíduâ,
& jejúniis frequéntibus, grá-
tias ſibi pópulis convertendis
neceſſárias à Deo impetráre
ſatagébat. Martyrii ejus adjun-
ƈta & cauſam enarrat jam lau-
dátus ſanƈtus Gregórius Tu-
ronenſis, his verbis, libro pri-
mo Hiſtóriæ Francórum. Ir-
ruéntibus in Gállias Alaman-
nis, ſanƈtus Privátus Gabali-
tánæ urbis Epíſcopus in criptâ
Memmatenſis montis, ubi je-
júniis oratiónibuſque vacá-
bat, reperítur pópulo Gredo-
nenſis caſtri in munitióne con-
clúſo. Sed dùm oves ſuas bo-
nus paſtor lupis trádere non
conſentit, dæmóniis immoláre
compéllitur. Quod ſpurcum
ille tam éxecrans quam refú-
tans, támdiù fuſtis cæditur,
quoadusque putarétur exáni-
mis; ſed ex ipſâ quaſſatióne,
interpóſitis paucis diébus, ſpí-
ritum exhalávit. Crocus verò,
Alamannórum rex, apud Are-
latenſem Galliárum urbem
comprehenſus, diverſis affe-
ƈtus ſuppliciis, gládio verbe-
rátus intériit, non immérito
pœnas quas ſanƈtis Dei intú-
lerat luens.

℟. Compuncti ſunt corde, & dixérunt : Quid faciémus? Pœniténtiam, inquit, ágite, * Et baptiſétur unusquisque veſtrûm in nómine Jeſu Chriſti, † In remiſſiónem peccatórum. ℣. Abjicite Deos aliénos, qui in médio veſtri ſunt. * Et. Glória Patri. † In remiſſiónem. *Act.* 2. *Geneſ.* 35.

Lectio vj.

FErtur ipſos Alamannos, eo adhuc ſpirante, cùm gravi annónâ premerentur, coactos fuiſſe ab iis quos in Caſtro Gredonenſi obſeſſos detinébant, pacem rogáre, iisdemque insígnia dono dediſſe múnera, ut áliquot ab iis obtinérent cibos, qui iis eâ lege conceſſi ſunt ut à regióne discéderent. Tùm ad ſanctum Paſtórem accurrêre cives, quem ad radíces montis reddentem últimos ſpíritus invenérunt. Hunc honoríficè ſepelivérunt in vico Mimatenſi, quem ejus miraculórum ſplendor celebérrimum fecit. Locum hunc cultu ſancti Mártyris commendátum mémorat idem Gregórius Turonenſis. In antíquis ſancti Hierónymi nómine inſcriptis martyrológiis, & in áliis ómnibus ſéculi noni, méntio habétur ſancti Priváti, ejusque feſtum aſſignátur die vigéſimâ primâ Auguſti, quâ étiam ſacra ejusdem memória in plúribus Gálliæ Eccléſiis celebrátur. Complúres non tantùm in Diœcéſi Mimatenſi, ſed & in áliis hujus regni Provínciis, leguntur ſub ejus invocatióne dicátæ Eccléſiæ.

℟. Magnificabátur nomen Dómini Jeſu : * Ita † Fórtiter creſcébat verbum Dei, & confortabátur. ℣. Deferentes ceremónias patrum ſuórum, quæ in multitúdine deórum erant, unum Deum cœli coluérunt. * Ita. Glória Patri. † Fórtiter. *Repetitur.* ℟. Magnificabátur. *usque ad* ℣. *Act.* 19. *Judith.* 5.

IN III. NOCTURNO.

In Pſalm. Exaudi, Dómine. *cum ſua diviſione.* 119. *Ant.* 7. a. Evangélium noſtrum non fuit ad vos in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte, & in Spíritu ſancto, & in plenitúdine multâ. 1. *Theſſ.* 1.

In Pſalm. Cantáte Dómino cánticum..... Cantáte. 40. *Ant.* 4. f. Etſi áliis non ſum Apóſtolus, ſed tamen vobis ſum; nam ſignáculum Apoſtolátûs mei vos eſtis in Dómino. 1. *Cor.* 9.

In Pſalm. Dóminus regnávit, exultet terra. 52. *Ant.* 5. C. Quæ eſt noſtra ſpes, aut gáudium, aut coróna glóriæ? Nonne vos ante Dóminum Jeſum? Vos enim eſtis glória noſtra & gáudium. 1. *Theſſ.* 2.

℣. Magnificávit Dóminus fácere nobiscum : ℟. Facti ſumus lætantes. *Pſ.* 125.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis : Euntes in mundum univerſum, prædicáte Evangélium omni creatúræ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Tom. V. Serm. 233. 5. *n.* 1 *&* 3.

AUdíſtis quid díxerit Dóminus diſcípulis ſuis poſt reſurrectiónē. Miſit eos ad Evangélium prædicandum, & factum eſt: prædicátum eſt Evangélium, pervénit ad nos. Bréviter conſtítuit nobis, loquens diſcípulis ſuis, quid faciámus, quid ſperémus. Ait enim: Qui credíderit, & baptizátus fúerit, ſalvus erit. Exígitur à nobis fides, offertur ſalus. Erígite fidem, evígilet cor veſtrum: recordámini hóminem, in quo decepti ſumus: recordámini hóminem, à quo redempti ſumus. Ille homo numquid fílius hóminis? Adam homo erat, fílius hóminis non erat. Ideò Dóminus Chriſtus assíduè ſe dicit fílium hóminis, ut fáciat nos recordári hóminem qui non fuit fílius hóminis: ut recordémur in illo mortem, in iſto vitam; in illo peccátum, in iſto remiſſiónem peccatórum; in illo vínculum, in iſto libertátem; in illo damnatiónem, in iſto abſolutiónem.

℟. Certámen forte dedit illi, * Ut vínceret, & ſciret † Quóniam ómnium poténtior eſt ſapiéntia. ℣. Deſcendit Dóminus cum illo, & non derelíquit illum. * Ut vínceret. Glória Patri. † Quóniam.

n. 4 *&* 5. *Lectio viij.*

SAlvátor venit: mórtuus eſt, ſed mortem occídit: finívit in ſe quam timebámus; ſuſcépit illam, & occídit illam. Ubi eſt mors? Quære in Chriſto, jam non eſt; ſed fuit & mórtua eſt ibi. O vita mors mortis! Bono ánimo eſtóte; moriétur & in nobis. Quod præceſſit in cápite, reddétur in membris: moriétur & in nobis mors. Sed quando? in fine ſéculi, in reſurrectióne mortuórum quam crédimus: qui enim credíderit, & baptizátus fúerit, ipſe ſalvus erit. Séquere quod tímeas: Qui autem non credíderit, condemnábitur. Ergo mors moriétur in nobis, victúra eſt in damnátis. Ubi mors néſciet mortem, ſempiterna mors erit; quia ætérna tormenta erunt. In nobis moriétur, & non erit. Vultis noſſe? Dico vobis pauca verba triumphántium, ut habeátis quod meditémini, quod corde cantétis, quod toto ánimo ſperétis, quod fide & bono ópere requirátis.

℟. Non in vácuum cucurri, neque in vácuum laborávi; * Sed † Etſi ímmolor ſupra ſacrifícium, & obſéquium fidei veſtræ, gáudeo, & congrátulor ómnibus vobis; idipſum autem & vos gaudéte & congratulámini mihi. ℣. Non mihi contingat párcere ánimæ meæ, in omni témpore tribulatiónis; * Sed. Glória Patri. † Etſi. *Philip.* 2. 1. *Mach.* 15.

n. 5. *Lectio ix.*

AUdíte verba triumphántium, quando non erit

mors. Paulus Apóſtolus dicit: Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortale hoc indúere immortalitátem. Tunc fiet ſermo qui ſcríptus eſt: Abſórpta eſt mors in victória. Iſta eſt mors mortis: abſorbebitur, ut non appáreat. Gáudeant triumphántes, gáudeant; dicant quod ſéquitur: Ubi eſt, mors, victória tua? Ubi eſt, mors, acúleus tuus? Ubi eſt? Nonne confrégit illum Dóminus meus? O mors, quando Dómino meo hæſiſti, tunc & mihi periiſti. Iſtâ ſalúte ſalvus erit qui credíderit, & baptizátus fúerit: qui autem non credíderit, condemnábitur. Fúgite condemnatiónem, amáte & ſperáte ſalútem ætérnam.

℟. Non recédet memória ejus, & nomen ejus requirétur à generatióne in generatiónem: * Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, & laudem ejus enuntiábit Eccléſia. ℣. Hic eſt qui fuit in Eccléſia cum pátribus noſtris, qui accépit verba vitæ dare vobis. * Sapiéntiam. Glória Patri. Sapiéntiam. *Repetit.* ℟. Non. *usque ad* ℣. *Eccli.* 39. *Act.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Dóminus dabit voci ſuæ vocem virtútis: ℟. Date glóriam Deo ſuper Iſrael. *Pſ.* 97.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 3. E. Dedit illi Dóminus in præceptis ſuis poteſtátem, docére Jacob teſtimónia, & in lege ſuâ lucem dare Iſrael. *Eccli.* 45.

Ant. 5. C. Dixit Rex: Quare non adóras Bel? Qui ait: Non colo idóla manufácta, ſed vivéntem Deum, qui creávit cælum & terram. *Dan.* 14.

Ant. 1. D. Nihil véreor, dúmmodò consúmmem curſum meum & miniſtérium verbi quod accépi à Dómino Jeſu, teſtificári Evangélium grátiæ Dei. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Vir ætáte.

Canticum. Baruch. 5.

Exue te, Jerúſalem, ſtolâ luctûs & vexatiónis tuæ; * & índue te decóre & honóre ejus, quæ à Deo tibi eſt, ſempitérnæ glóriæ.

Circúmdabit te Deus diplóide juſtítiæ, * & impónet mitram cápiti honóris ætérni.

Deus enim oſtendet ſplendórem ſuum in te, * omni qui ſub cœlo eſt.

Nominábitur enim tibi nomen tuum à Deo in ſempitérnum: * Pax juſtítiæ, & honor pietátis.

Exurge, Jerúſalem, & ſta in excelſo, * & circúmſpice ad orientem;

Et vide collectos fílios tuos ab oriente ſole uſque ad occidentem, * in verbo Sancti gaudentes Dei memóriâ.

Exiérunt enim abs te pédibus ducti ab inimícis: * addúcet autem illos Dóminus ad te, portátos in honóre ſicut fílios regni. [*Et dicitur per Octavam, quando fit de ea.*]

Ant. Vir ætáte provectus & vultu decórus, glorioſiſſimam

mortem compleƈtens, voluntárie præíbat ad ſupplícium. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. d. Rex accenſus irâ, in hunc crudélius deſævit, & hic mundus óbiit, per ómnia in Dómino confídens. 2. *Mach.* 7.

Capitulum. 2. Cor. 1.

SIcut abundant paſſiónes Chriſti in nobis; ita & per Chriſtum abundat conſolátio noſtra: ſive autem tribulámur, pro veſtrâ exhortatióne & ſalute; ſive conſolámur, pro veſtrâ conſolatióne.

Hymnus.

SAcrátos, rábies quos modò tórſerat,
Gemmas qui ſúperent, ſédula cólligit
Hos artus píetas, ſervat & últimis
Munus nóbile ſéculis.
Hoc nos ergo caput, nos venerábile
Os illud méritis fígimus óſculis,
Nobis unde fides, unde fidélibus
Fluxit grátia córdibus.
Sacro ſpirat adhuc vértice ſánƈtitas.
Hæc nos grandíloquo lingua ſiléntio,
Quamvis muta, docet. Vox ubi déficit,
Sanguis díſſerit éloquens.
Hic nos assíduus præco redárguit:
Quam ſudóre ſibi, quam ſibi ſánguine
Palmam quæsíerit, ſcílicet ótio
Nos ſperémus inútili?
Ferro poſſe mori ſi modò non datur,
Caſtis poſſe datur vívere móribus.
Hoſtem quid ſtólidi quærimus? óbviâ
Nosmet víncere láureâ.
Patri máxima laus; máxima Fílio;
Ambórumque ſacro máxima Flámini,
Qui dat Martyribus mille neces pati
Et per fúnera víncere.
Amen.

℣. In nómine tuo, Dómine,
℟. Spernémus inſurgentes in nobis. *Pſ.* 43.

Ad Benediƈtus. *Ant.* 5. a. Pater noſter tentátus eſt, & per multas tribulatiónes probátus, Dei amícus effeƈtus eſt: ſic omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes tranſiérunt fidéles. *Judith.* 8.

Oratio.

DEus, qui beáti Priváti Pontíficis tui & Mártyris prædicatióne, de infidelitátis ténebris pópulos in admirábile Evangélii lumen tranſtuliſti; fac ut ejus intercesſióne crescámus in grátiâ & cognitióne Dómini noſtri Jeſu Chriſti Fílii tui; Qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſanƈti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Fit Commem. Aſſumptionis B. Mariæ, ut in Laudibus Feſti.

AD HORAS, in fine Hymnorum, Doxologia.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De noƈte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 3. E. Dedit illi Dóminus.

Canon proprius ad Calcem.

AD TERTIAM.

Ant. 5. C. Dixit Rex

Capitulum. 2. Cor. 10.

ARma milítiæ noſtræ non carnália ſunt, ſed poténtia Deo ad deſtructiónem munitiónum, consília deſtruentes, & omnem altitúdinem extollentem ſe adversùs ſciéntiam Dei, & in captivitátem redigentes omnem intellectum in obſéquium Chriſti.

℟. *br.* Omnia ſuſtíneo * propter electos. * Allelúia, allelúia. Omnia. ℣. Ut & ipſi * ſalútem conſequantur. * Allelúia. Glória. Omnia.

℣. Omnibus ómnia factus ſum, ℟. Ut omnes fácerem ſalvos. 1. *Cor.* 9.

AD SEXTAM.

Ant. 1. D. Nihil véreor.

Capitulum. Eccli. 34.

QUi timet Dóminum nihil trepidábit, & non pavébit quóniam ipſe eſt ſpes ejus.

℟. *br* Póſitus ſum prædicátor & Apóſtolus * Et magiſter géntiū. Allelúia, allel. ℟. Póſitus ſum. ℣. Ob quam cauſam * hæc pátior. Allelúia. Glória. ℟. Póſitus ſum. 2. *Tim.* 1.

℣. Labóro usque ad víncula quaſi malè óperans: ℟. Sed Verbum Dei non eſt alligátum. 2. *Tim.* 2.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Rex accenſus.

Capitulum. Philip. 2.

NOn in vácuum cucurri, neque in vácuum laborávi; ſed etſi immolor ſupra ſacrifícium & obſéquium fídei veſtræ, gáudeo & congrátulor ómnibus vobis: idipſum autem & vos gaudéte, & congratulámini mihi.

℟. *br.* Bonum certámen certávi, * Curſum conſummávi. * Allelúia, allelúia. ℟. Bonum. ℣. Repóſita eſt mihi * coróna juſtítiæ. * Allelúia. Glória. ℟. Bonum. 2. *Tim.* 4.

℣. Tu, Deus meus, exaudiſti oratiónem meam; ℟. Dediſti hæreditátem timéntibus nomen tuum. *Pſ.* 60.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Dominica, ultimo excepto, cujus loco dicitur Crédidi. 94.

Ant. 8. C. Evangélii factus ſum Miniſter ſecundùm operatiónem virtútis Dei. *Epheſ.* 3.

Ant. 5. c. Non enim ſubterfúgi quóminùs annuntiárem omne consílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 6. F. Excipientes verbum cum gáudio Spíritûs ſancti, converſi eſtis ad Deum à ſimulácris, ſervíre Deo vivo & vero. 1. *Theſſ.* 1.

Ant. 4. E. Teſtis mihi eſt Deus, quómodò cúpiam omnes vos in viscéribus Jeſu Chriſti: & hoc oro, ut cáritas veſtra magìs ac magìs abundet. *Philipp.* 1.

Ant. 2. D. Et nunc commendo vos Deo & verbo grátiæ ipsíus, qui potens eſt ædificáre & dare hæreditátem in ſanctificátis ómnibus. *Act.* 20.

Capitulum. 2. Petr. 1.

FRatres, ſatágite ut per bona ópera, certam veſtram vocatiónem & electiónem ſa-

: hæc enim facientes, eccábitis aliquando. Da- :em óperam poſt óbitum , ut horum memóriam is.

Hymnus.

lo. receptum, cælites, ivàte, dum te cónciunt,
erſonémus ínclytum
triumphum cánticus.
morte felíci novum
trophæum cóndidit,
ım reduxit fínibus
s ſalútem ſáncüt.
id Bárbarus diris parat
: cædibus fidem?
: per orbem púlcrior
enascens cládibus.
ta tellus, quam Pater
actávit ſánguine,
is perennes édocens
eráci fúndere.
ernæ regnantis comes
, tuum ne déſeras
n; mináces cómprime
dracónis ímpetus.
, Chriſte, tanti mílitis
re terris æmulos,
quod ſupernis ſédibus
, meréri præmium.
Trinitáti glória,
te dextrâ quæ ſuos
:t tuéri Mártyres,
e palmâ cíngere.
Amen.

Anima mea Dómino vi- k. Et ſemen meum ſérſi. *Pſ.* 21.

Magníficat. *Ant.* 6. *C.* os meos caríſſimos mó- nam in Chriſto Jeſu per élium ego vos génui; rgo vos, imitatóres mei , ſicut & ego Chriſti. . 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. de Sequenti ut in I. Veſperis Aſſumptionis B. Mariæ Virginis. 448.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capitulum de Dominica. Reliqua ut heri.

DIE XXII.

Octava

ASSUMPTIONIS

BEATÆ MARIÆ.

Duplex-majus.

Omnia, dempto ritu annuali, ut in die, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbatis.

In Aſſumpt. Serm. 4. *n.* 5.

Lectio iv.

NOn eſt quod me magis delectet, ſed nec quod térreat magis, quàm de glória Vírginis matris habére ſermónem. Ecce enim ſi in ea laudávero virginitátem, mihi multæ vírgines poſt eam videntur offerri. Si humilitátem prædicávero, invenientur fortè vel pauci, qui, docente Fílio ejus, mites facti ſunt & húmiles corde. Si magnificáre volúero miſericórdiæ ejus multitúdinem, ſunt áliqui miſericórdiæ viri, étiam & mulíeres. Unum eſt, in quo nec primam ſímilem viſa eſt, nec habére ſequentem, gáudia matris habens cum virginitátis honóre. Maríæ privilégium eſt, non dábitur álteri: ſinguláre eſt, ſed contínuò étiam indicíbile invenítur.

Lectio v.

Verúmtamen non hoc tantùm, ſed céteras quoque virtútes ſinguláres prorsùs invénies in María, quæ videbantur eſſe commúnes. Quæ enim vel angélica púritas virginitáti illi áudeat comparári, quæ digna fuit Spíritûs ſancti ſacrárium fieri, & habitáculum Fílii Dei? Quanta verò & quàm pretióſa humilitátis virtus cum tanta puritáte, cum innocéntia tanta, cum conſciéntia prorſus absque delicto, imò cum tanta grátiæ plenitúdine? Unde tibi humílitas, & tanta humílitas, ô beáta? Digna planè quam reſpíceret Dóminus, cujus decórem concupíſceret Rex, cujus odóre ſuavíſſimo ab æterno illo paterni ſinûs attraherétur accúbitus.

Lectio vj.

Ecce jam quibus potúimus votis ascendentem te ad Fílium dedúximus, & proſecúti ſumus ſaltem à longè, Virgo benedicta. Sit pietátis tuæ ipſam quam apud Deum grátiam inveniſti, notam fácere mundo; reis véniam, medélam ægris, puſillis corde robur, afflictis conſolatiónem, periclitántibus adjutórium & liberatiónem ſanctis tuis précibus obtinendo. In hac quoque die ſolemnitátis & lætítiæ dulcíſſimum Maríæ nomen cum laude invocántibus ſérvulis, per te, Regína clemens, grátiæ ſuæ múnera largiátur Jeſus Chriſtus Fílius tuus, Dóminus noſter, qui eſt ſuper ómnia Deus benedictus in ſécula. Amen.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

In illo témpore; Loquente Jeſu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Preſbyteri.

In Luc. Cap. 11. Lib. 4.

Magnæ devotiónis & fídei hæc múlier oſténditur, quæ Scribis & Phariſæis Dóminum tentántibus, ſimul & blasphemántibus, tantâ ejus incarnatiónem præ ómnibus ſinceritáte cognoscit, tantâ fidúciâ confitétur, ut & præſéntium prócerum calúmniam & futurórum confundat hæreticórum perfídiam. Nam ſicut tunc Judæi, ſancti Spíritûs ópera blasphemando, verum conſubſtantialemque Patri Dei Fílium negábant; ſic hærétici, póſteà negando Maríam ſemper vírginem, ſancti Spíritûs operante virtúte, nascitúro ex humánis membris Unigénito Dei carnis ſuæ matériam miniſtraſſe, verum conſubſtantialemque matri fílium hóminis fatéri non debére dixérunt.

Lectio viij.

Sed ſi caro Verbi Dei ſecúndùm carnem nascentis à carne Vírginis matris pronuntiátur extránea; ſine cauſa venter qui eum portaſſet, & úbera quæ lactaſſent, beatiſi-

ſigitur, his contra
ctis, extollámus
Eccléſia Cathóli-
ec múlier typum
ámus & mentem
urbárum, dica-
itóri: Beátus ven-
ortávit, & úbera
Verè enim beáta
e, ſicut quidam
ſt puérpera Re-
cœlum terramque
ila, cujus Numen
mplectens ómnia
ium ſine fine ma-
tre beáto gáudia
s cum virginitátis
primam símilem
: habére ſequen-

ctio ix.

sit: Quinímò beá-
diunt verbū Dei,
! Pulcrè Salvátor
nulíeris ánnuit,
ntúmmodò quæ
corporáliter ge-
rat, ſed & omnes
rbum ſpirituáliter
oncípere, & bo-
ódiâ vel in ſuo
órum corde pá-
álere ſtudúerint,
beátos: quia &
Génitrix & inde
, quia Verbi in-
ſtra eſt facta tem-
inde multò beá-
sdē ſemper aman-
ébat æterna.

DES, fit Comm.
rivati, ut in Lau-
475.
SPERAS, fit
Octava S. Priva-
Vesp. Feſti, 477.

DIEBUS
INTRA OCTAVAM
SANCTI PRIVATI,
Martyris.

Semiduplex.

Omnia, ut in die, præter ea quæ hîc notantur.

Pſſ. de Feria, in toto Officio.

AD NOCT. Tres Antiph. ℣. & ℟℟℟. *ex Nocturno diei, ſecundum Feriam.*

Lectio j. de Scriptura occurrente; è tribus fit una.

Lectio ij. & iij. ut infrà in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola. 8. G. Vir ætáte provectus & vultu decórus, glorioſíſſimam mortem complectens, voluntáriè præíbat ad supplícium. 2. *Mach.* 6.

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 8. c. Evangélii factus ſum.

COMPLETORIUM, *ut ſuprà.* 468.

SABBATO
INTRA OCTAVAM.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Sabbato, ſub ſola Ant. Evangélii. *ſuprà.*

Capitulum, (omiſſo Reſponſorio.) Hym. ℣. & *Ant. ad* Magníficat. *ut in I. Veſperis, cum Commem. Dom. ſeq.*

DOMINICA
INTRA OCTAVAM.

Ut in die, exceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Dominica in toto Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Reſponſoria omnia, dempto ritu Annuali, ut in die Feſti.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Máximi Epíſcopi.

De SS. Octav. Adv. & Sol.

Lectio iv.

CUm ómnium ſanctórum Mártyrum, Fratres, devotíſſime natálem celebráre debeámus; tum præcipuè eórum ſolémnitas totâ nobis veneratióne curanda eſt, qui in noſtris domicíliis próprium ſánguinem profudérunt. Nam licèt univerſi ſancti ubíque ſint, & ómnibus proſint; ſpeciáliter illi tamen pro nobis interveniunt, qui & ſupplícia pertulére pro nobis. Martyr enim cùm pátitur, non ſibi tantùm pátitur, ſed & cívibus. Sibi enim pátitur ad præmium, cívibus ad exemplum. Sibi pátitur ad réquiem, cívibus ad ſalútem. Exemplo eórum didícimus Chriſto crédere, didícimus contuméliis vitam æternam quærere, mortem didícimus non timére.

Lectio v.

VIdéte quid Mártyribus debeámus: in quo alter tortus eſt, ut álius ſalvarétur; alter carníficem pertulit, ut Chriſtum alter agnóſceret; alter morti addíctus eſt, ut álius vitâ potirétur æternâ; & ad poſtrémum ſanctus occíſus eſt, ut peccátor evádere. Beáti ígitur Mártyres, nec ſibi vixérunt, nec ſibi ſunt mórtui. Exemplum enim nobis reliquérunt, bene vivendo, converſatiónis; tolerando fórtiter, paſſiónis. Nam ideò Dóminus per totum mundum diverſis in locis pati Mártyres vóluit, ut tanquam idónei teſtes nos præſenti quodam fídei exemplo ſuæ confeſſiónis urgérent: ut humána fragílitas quæ prædicatióni Domínicæ áditu longióre vix crédit, vel præſenti oculórum teſtimónio, martyrio créderet beatórum.

Lectio vj.

CUncti ígitur Mártyres devotíſſimè recolendi ſunt; ſed ſpeciáliter ii venerandi ſunt à nobis, quorum relíquias poſſidémus. Illi enim nos oratiónibus ádjuvant; iſti étiam ádjuvant paſſióne. Cum his autem nobis familiáritas eſt; ſemper enim nobiſcum ſunt, nobiſcum morantur; hoc eſt, & in córpore nos viventes cuſtódiunt, & de córpore recedentes excípiunt, hic, ne peccatórum nos labes aſſúmat; ibi, ne inferni horror invádat. Nam ideò hoc à majóribus províſum eſt, ut ſanctórum óſſibus noſtra córpora ſociémus; ut, dum illos Chriſtus illúminat, à nobis tenebrárum calígo diffúgiat. Cum ſanctis ergo Martyribus quieſcentes, evádimus ínferi ténebras, eórum própriis méritis áttamen conſócii ſanctitáte.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſeme ipſum, & tollat crucem ſuam, & ſequátur me. Qui

olúerit ánimam ſuam
fácere, perdet eam.
ıua.
ilia ſancti Auguſtíni
Epíſcopi.
131. *in Nat. Martyrum.*
Evangélicâ tubâ, quan-
it Dóminus: Qui amat
nam ſuam, perdet il-
t qui perdíderit illam
me, invéniet eam,
ſunt Mártyres, & vi-
; quia non de ſe, ſed
nino præſumpſérunt.
modis intélligi poteſt
ctum eſt, Qui amat
ı ſuam, perdet illam.
s illam, perdis eam.
modo: Noli amáre,
as. Prior modus iſtum
nſum: Si amas, perde
Hic fémina illam, &
metes illam. Agrícola
ríticum pérdidit in ſé-
non amat in meſſe.
nodus ſic habet: Noli
llum, ne perdas illam.
ır ſibi amáre ánimas
ui timent mori. Ani-
s Mártyres ſi ſic amas-
rocul dubio perdidiſ-
Quid enim prodeſſet te-
ımam in hâc vitâ, &
in futúrâ?

Lectio viij.

quia Chriſtum non ne-
runt, tranſiérunt de
ndo ad Patrem. Quæ-
Chriſtum, confitendo
ırt; moriendo magno
erdidérunt ánimas ſuas
perdentes, corónam
entes, & vitam ſine
nentes. Fit dénique,
ictum eſt in eis quod Dóminus ſubſequenter adjun-
xit: Et qui perdíderit ánimam
ſuam propter me, invéniet
eam. Qui perdíderit, inquit,
propter me; tota cauſa ibi eſt.
Qui perdíderit, non quómodo-
cumque, non quálibet cauſâ,
ſed propter me. Illi enim in
prophetíâ jam dixérunt Már-
tyres: Propter te mortificá-
mur totâ die. Proptéreà Már-
tyrem non facit pœna, ſed
cauſa.

Lectio ix. de Homilia in Evangelium Dominicæ occurrentis. Cetera ut in die, cum Commem. Dominicæ in Laudibus & Veſperis.

Die xxiii.

De Octava S. Privati.

Sermo ſancti Ephrem Diáconi.

Serm. 1. de Mart.

Lectio ij.

Mártyres mórtui tanquam
vivi operantur, ægrótos
ſanant, dæmones expellunt,
omnemque tyránnidis ipſórum
nequítiam virtúte Chriſti in
fugam agunt. Semper enim
ſanctis relíquiis grátia adeſt
Spíritûs ſancti, quæ cuncta in
eis mirácula edit. Quóniam
viríliter Chriſtum coram ho-
mínibus in magna patiéntiâ
confeſſi ſunt, ideò & ipſe eos
coram patre & Angelis ſanctis
confeſſus eſt, promiſitque eis
bona illa quæ óculus non vi-
dit, nec auris audívit, neque
in cor hóminis mortális venê-
runt, & in quæ Angeli pro-
ſpícere desíderant: & quid

ámpliùs hîc ſermóne explicáre vólumus? cohærédes ipſe ſibi eos effécit. Hæréditas autem Chriſti quæ ſit, nemo ignórat: nempe cœli cœlórum, & ómnia quæ in eis ſunt, lux inaccessíbilis, thronus glóriæ, mítium terra, & omnis paradíſus.

Serm. 2. *Lectio iij.*

OBteſtámur vos, ô ſanctíſſimi Mártyres, qui pro Dño ſalvatóre ejuſque amóre ſpontè ac promptè atrocíſſima tormenta ſubiiſtis (quámobrem étiam familiáriùs jam ei conjuncti eſtis) ut pro nobis míſeris peccatóribus negligéntiæ ſqualóre óbſitis, Dóminum deprecémini, ut divínam ſuam in nos infundat grátiam, quæ corda noſtra ſanctæ caritátis rádio júgiter illuſtret, atque illúminet; quò ipſum toto corde, totáque mente dilígere valeámus. Vos étenim verè nunc beáti ac glorióſi eſtis, quos Angeli páriter & hómines, unâ voce atque conſenſu, felíces prædicant.

VESPERÆ de Sequenti.

Die xxiv.

In Feſto

S. BARTHOLOMÆI, Apoſtoli.

Duplex-majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

Commem. Octavæ ſancti Privati. Ant. Ut fílios. ℣. Anima, *ut in II. Veſperis feſti. Oratio,* Deus qui beáti Priváti. 475.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

BArtholomæus, unus ex Duódecim quos elégit Jeſus & Apóſtolos nominávit, poſt ejus Aſcenſiónem, accepto Spíritu ſancto, in Indiam profectus, Chriſti fidem, ut ſcribit Euſébius in Hiſtória Eccleſiáſtica, fertur illis Géntibus prædicaſſe, & Evangélium Matthæi Hebráicis conſcriptum lítteris reliquiſſe, quod quidem ad Pantæni témpora ſervátum eſſe memorátur. Idem refert in libro de Scriptóribus Eccleſiáſticis Hierónymus. Poſtquàm enim Pantænum in Indiam à Demétrio Alexandríæ Epiſcopo, rogántibus illíus gentis legátis, miſſum rétulit, ſubdit eumdem inter gentes illas comperiſſe olim adventum Dómini Jeſu juxta Matthæi Evangélium à Bartholomæo, qui inter duódecim Apóſtolos numerátur, illic fuiſſe prædicátum. In cujus rei fidem ipſum Matthæi exemplar Hebráicis lítteris ſcriptum ſecum Alexandríam revertens detúlerat. Fide Gentílibus prædicátâ, Bartholomæus vitam martyrio conſummávit. Paríſiis juxta aulam Regális Palátii, intrà ámbitum Civitátis, inſignis fuit ſancti Bartholomæi Capella, quæ décimo ſéculo Magloriánis Mónachis conceſſa eſt, ac deinceps in Eccléſiam parochiálem erecta.

De Sermóne ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 33. *in Cap.* 9. *Matth.*

Lectio v.

VIden miniſtérii magnitúdinem? Viden Apoſtolórum dignitátem? Nihil ſenſíbile jubentur dícere, nec ſicut Móyſes & Prophétæ prióres; ſed nova quædam & inexpectáta. Neque enim tália ipſi prædicábant, ſed terram & terréna bona: hi autem regnum cœlórum, & quæ ibi ſunt ómnia. Neque inde ſolùm hi majóres ſunt, ſed étiam ex obediéntia. Neque enim recúſant, neque cunctantur ſicut véteres illi: ſed etiamſi perícula, bella & intolerabília mala áudiant, cum obſequéntiâ multâ imperáta ſuſcípiunt, utpotè qui regni ſint præcónes. Et quid mirum, ínquies, ſi nihil durum & ásperum prædicatúri, ſúbitò paruérunt? Quid dicis? Nihil durum prædicáre juſſi ſunt? Non audis cárceres, abductiónes ad mortem, bella civília, univerſórum ódium? Quæ ómnia ipſis paulò pòſt eventúra eſſe dicébat.

Lectio vj.

DIábolo cum orbe toto & turbâ dæmonum innúmerâ contra Duódecim illos irruente, non brevi témpore, ſed per totum vitæ ſpátium vicérunt illi & ſuperârunt. Quodque mirum eſt, non cæſis hóſtibus, ſed mutátis & converſis. Illud enim máximè ubíque obſervandum eſt, ipſos nec occidiſſe, nec deleviſſe inſidiatóres ſuos; ſed, cùm illos dæmónibus pares cepiſſent, Angelis æquáles feciſſe, humánam natúram hac improbâ tyránnide liberantes: illos autem ſceleſtos dæmones, qui ómnia conturbábant, à médio foro & à dómibus, imò étiam à deſerto expulérunt. Quodque mirabílius eſt, non inſtructâ ácie hoc faciébant, ſed malè hábiti implébant ómnia. Habébant enim in médio póſitos illos ínfimæ conditiónis viros quos ligábant, verberábant, circumagébant; nec póterant eórum ora cláudere: ſed ſicut rádium ſolis vincíre nemo poteſt, ſic non póterant ipſórum linguam alligáre. Cujus rei cauſa erat, non illi quidem qui loquebantur, ſed Spíritûs virtus.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 6.

IN diébus illis; Exiit Jeſus in montem oráre; & erat pernoctans in oratióne Dei. Et cùm dies factus eſſet, vocávit diſcípulos ſuos; & elégit duódecim ex ipſis, quos & Apóſtolos nominávit. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epiſcopi.

In Luc. Lib. 5. *n.* 43.

SPécies, tibi Chriſtiáne, datur, forma præſcríbitur quàm débeas æmulári. Quid enim te pro ſalúte tua fácere oportet, quando pro te Chriſtus in oratióne pernoctat? Quid te fácere cónvenit, cùm vis áliquod pietátis offícium adoríri; quando

Chriſtus miſſúrus Apóſtolos, orávit priùs, & ſolus orávit? Nec uſquam álibi, ſi non fallor, oraſſe cum Apóſtolis reperítur: ubíque ſolus óbſecrat. Dei enim conſílium humána vota non cápiunt, nec quiſquam interiórum poteſt eſſe párticeps Chriſto.

Lectio viij.

VIs ſcire quóniam mihi, non ſibi oráverit? Vocávit, inquit, discípulos ſuos, & elégit duódecim ex ipſis, quos ad propagandum auxílium ſalútis humánæ per terrárum orbem ſatóres fídei deſtináret. Simul adverte cœleſte conſílium: non ſapientes áliquos, non dívites, non nóbiles, ſed piscatóres & publicános, quos dirígeret, elégit; ne traduxiſſe prudéntiâ, ne redemiſſe divítiis, ne poténtiæ nobilitatiſque auctoritáte traxiſſe áliquos ad ſuam grátiã viderétur; ut veritátis rátio, non disputatiónis grátia, prævaléret.

Lectio ix

ELígitur & Judas, non per imprudéntiam, ſed per providéntiam. Quanta eſt véritas, quam nec adverſárius miniſter infirmat! quanta morálitas Dómini, qui periclitári magìs apud nos judíciũ ſuum quàm affectum máluit! ſuſcéperat enim hóminis fragilitátem; & ideò nec has partes recuſávit infirmitátis humánæ. Vóluit déſeri, vóluit prodi, vóluit ab Apóſtolo ſuo tradi; ut tu à ſócio deſertus, à ſócio próditus, moderátè féras tuum erraſſe judícium, periiſſe benefícium.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui hujus diéi venerandam ſanctamque lætítiã in beáti Apóſtoli tui Bartholomæi feſtivitáte tribuiſti: da Eccléſiæ tuæ, quæſumus, & amáre quod crédidit, & prædicáre quod dócuit; Per.

Fit Comm. Octavæ S. Privati, ut in Laud. Feſti. 475.

AD HORAS, ℟℟. *brev. cum duplici* Allelúia.

AD VESP. fit Comm. S. Ludovici. Ant. Quæſívit Dóminus ſibi virum juxta cor ſuum, & præcépit ei ut eſſet dux ſuper pópulum ſuum. 1. *Reg.* 13.

℣. Invéni ſervum meum: ℟. Oleo ſancto meo unxi eum. *Pſ.* 88.

Oratio.

DEus, qui beátum regem Ludovícum de terréno regno ad cœleſtis regni glóriam tranſtuliſti: ejus, quæſumus, méritis & interceſſióne, Regis regum Jeſu Chriſti Filii tui fácias nos eſſe conſortes; Qui.

Deinde de Octava S. Privati ut in II. Veſperis Feſti. 477.

DIE XXV.

In Feſto

SANCTI LUDOVICI, REGIS FRANCIÆ.

Duplex-majus.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit Regem regum Dóminum, * Veníte, adorémus. 1. *Tim.* 6.

Pſ. 94. Veníte. 1.

Hymnus.

REx ſumme regum, qui potenti númine

Quo ſunt creáta regna nutu dívidis,
Dum thure fumant templa, voce pérſonant,
Audi profúſ..s Regis in laudem preces.
Naſcens in ipſa Ludovícus púrpura,
Sceptris avítis parvus ádmovet manus;
Piæque ductu matris, ignárus mali,
Servíre Chriſto diſcit, ántequàm regat.
Juſti ſevérus cultor, urbes légibus,
Amóre cives cóntinens, hoſtes metu:
Pietáte cœlum flectit, aras éxcitat;
Deoque templa, tecta nudis érigit.
Mox chriſtiáni ſerus ultor ſánguinis
Emenſus æquor, inque littus bárbarum
Vexilla pandens, urget armis ímpios,
Unoque vitam pro Deo pacíſcitur.
Sit Trinitáti ſempiterna glória,
Honor, poteſtas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubernans ómnia,
Per cuncta regnat ſeculórum ſécula. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Confortátus eſt in regno ſuo, & Dóminus Deus ejus erat cum eo, & magnificávit eum in excelſũ. 2. *Paral.* 1.

Ant. 2. D. Fecit quod bonum & plácitum erat in conſpectu Dei ſui; & ſubvertit altári peregríni cultûs. 2. *Paral.* 14.

Ant. 3. à. Percuſſit fœdus coram Dómino, ut ambuláret poſt eum, & cuſtodíret præcepta ejus; & fecit omnes ſervíre Dómino Deo ſuo. 2. *Paral.* 34.

℣. Dómine, in virtúte tua lætábitur rex, ℟. Et ſuper ſalutáre tuum exultábit vehementer. *Pſ.* 20.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Locútus es ſanctis tuis, & dixiſti, Dómine: * Exaltávi electum de plebe mea; manus enim mea auxiliábitur ei, & bráchium meũ confortábit eum. ℣. Deus elégit patres noſtros, & ſuſcitávit illis regem; cui teſtimónium pérhibens, dixit: * Exaltávi. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Poſt ij. Lect. ℟. Ecce dedit vobis Dóminus regem: * Si timuéritis Dóminum, & ſerviéritis ei, éritis & vos & rex qui ímperat vobis, ſequentes Dóminum Deum veſtrum. ℣. Deum timéte, regem honorificáte, quia ſic eſt voluntas Dei: * Si. 1. *Reg.* 12. 1. *Petr.* 2.

Poſt iij. Lect. ℟. Díſſipat ímpios rex ſápiens: miſericórdia & véritas cuſtódiunt regem, * Et † Roborábitur cleméntiâ thronus ejus. ℣. Qui cuſtodíerit uſque in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, & reget eas. * Et. Glória. † Roborábitur. *Proverb.* 20. *Apoc.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Fortis in bello, máximus in ſalútem electórum Dei, expugnáre inſurgentes

hoſtes, quam glóriam adeptus eſt! *Eccli.* 46.

Ant. 5. a. Invocávit Altíſſimum potentem, in oppugnando inimícos úndique; & audívit illum magnus & ſanctus Deus. *Eccli.* 46.

Ant. 6. F. Succinxit ſe arma béllica ſua in prǽliis, & protegébat caſtra gládio ſuo. 1. *Mach.* 3.

℣. Véritas mea & miſericórdia mea cum ipſo; ℟. Et in nómine meo exaltábitur cornu ejus. *Pſ.* 88.

Lectio iv.

Ludovícus nonus, Francórum Rex, anno ætátis duodécimo, patri Ludovíco ſucceſſit, regnúmque ſub tutéla Blanchæ ſapientíſſimæ matris adminiſtráre cœpit. Hæc filium à púero ſanctis documentis inſtitúerat, dícere ſólita: Mallem, fili, te vitâ & regno privátum, quàm lethális peccáti reum agnóſcere. In ipſo regni exórdio, viros ſpectátæ virtútis & prudéntiæ, cùm è cléricis, tum è láicis, in consílium adhíbuit; & Albigenſes perduelles, paternis jam armis impetítos, ſubégit. Rebus cum finítimis princípibus compóſitis, totum ſe divíno cúltui promovendo dedit. Duello & blasphémiis pénitùs extirpandis incúbuit; hiſtriónes & joculatóres regno éxpulit. Beneſícia eccleſiáſtica nónniſi probátis, ac præcípuè per Ecclésiæ Pariſienſis Cancellárium, pérſonis, neque jam áliud habéntibus, niſi illo abdicáto, conferébat. Adeò juſtítiæ ſtudióſus fuit, ut quacumque tranſíret, illáta ſi quæ forent à comitátu damna, per Archidiáconum Pariſienſem aliosve notæ æquitátis viros inquíri jubéret ac reſarcíri: & contra Saracénos profectúrus, mónitos per præcónem ſúbditos volúerit, ut qui læſi fortè eſſent, ipſum adírent, ómnibus factúrum ſatìs.

℟. Sancta in manu extraneórum facta ſunt: vaſa glóriæ noſtræ captíva abducta ſunt: * Quæ erat líbera, facta eſt ancilla: quò ergo nobis adhuc vívere? Omnis qui zelum habet legis ſtátuens teſtamentū, éxeat poſt me. ℣. Aſcendérunt gentes ſuper latitúdinem terræ, & circuiérunt caſtra ſanctórū & civitátem dilectam. * Quæ. 1. *Mach.* 2. *Apoc.* 20.

Lectio v.

Tricéſimo ætátis anno gravi morbo affectus, accéptâ cruce ab Epíſcopo Pariſienſi, ſacrum bellum vovit. Et poſtáliquot annos, contractis ingéntibus cópiis, matri commiſſâ regni curâ, mare trajécit. Atque ubi primùm Saracénos in líttore aſtantes conſpexit, è navi in mare enſe diſtricto congreſſúrus insíliit: fugatisque hóſtibus, Damiátam victor intrávit. Sed debilitáto póſtmodùm ex lue exércitu, victus ipſe captuſque eſt; neque, per totum captivitátis tempus, Horárum Canonicárum, quas ubíque ad uſum Ecclésiæ Pariſienſis quotídie perſolvébat, recitatiónem intermíſit. Cùm de pace actum eſt, ipſe conditiónes Saracénis dedit, mirántibus quòd

victus victóribus leges impóneret. Pacto fœdere, Rex cum exércitu liber dimíttitur: cùmque in pecúnia numeranda, Saracénis non adverténtibus, errátum eſſet; íntegrum pecúniæ pondus ſolvi vóluit, violáti pacti alióquin reis. Annos deinde círciter quátuor, quò Saracénos ad ſervandas induciárum conditiónes adígeret, in Syria commorátus; Chriſtiános multos è vínculis erípuit, Gentíles fidei præceptis ímbuit, ac Chriſtianórum urbes áliquot & caſtra ſuis ſúmptibus inſtaurávit. Interim mater ejus migrat è vita; cujus ut mortem accépit, in génua prócidens, obortis lácrymis, hæc verba prótulit: Grátias tibi ago, Dómine, qui matrem únicè dilectam quam ad tempus commodáveras, receiſti; ita ſit ut plácitum eſt coram te: ſit nomen Dómini benedictum.

℟. Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis, & * In vínculis non derelíquit illum, & dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus: * In vínculis. *Sap.* 10. *Act.* 7.

Lectio vj.

In Gálliam rédiens, navi prope Cyprum ad ſyrtes allíſâ, coram ſacra Euchariſtia, cujus in navi aſſervandæ facultátem à Legáto Apoſtólico obtinúerat, ſupplíciter orans, ob imminente naufrágii perículo liberátus eſt. Cùmque navis ad réliquũ itíneris minùs apta à nautis renuntiarétur; Rex pius, rejectâ prócerum ſenténtiâ, in áliam tranſíre nóluit; ne ſexcenti ferè hómines qui metu perículi ex eádem navi deſcendiſſent, in ínſula remanérent, inde nunquã aut vix reverſúri; malle ſe dicens, cum líberis & uxóre, Deo áuſpice, perículum adíre, quàm ſibi ſuiſque cum tanto totque hóminum damno conſúlere. Poſt réditum, piis opéribus impénſiùs ſtúduit. Plúrima Lutétiæ áliiſque in locis ædificávit aut perfécit monaſtéria, & páuperum hoſpítia. Frequens viſébat ægrótos, quibus non ſúmptibus modò, ſed & mánibus própriis miniſtrábat. In páuperes munificentíſſimè próvidus, virgínibus dotem, provínciis annónæ inópiâ laborántibus alimenta, univerſis egéntibus neceſſária ſuppeditábat. Veſte vulgári utebátur; cilício & jejúnio ſæpè corpus affligébat; ſtatis jejuniórum & feſtórum diébus, cónjuge ábſtinens. Cùm in Africam trajeciſſet, bellum dénuò Saracénis illatúrus; jamque, captâ Carthágine, caſtra prope Tunétum in eórum conſpectu poſuiſſet, mortem imminére ſéntiens, documenta Rege digna Chriſtaniſſimo, ſuâ manu conſcripta, Philippo fílio & ſucceſſóri trádidit: illudque Davídicũ próferens, Introíbo in domum tuam, adorábo ad templum ſanctum tuum, & confitébor nómini tuo, Dómine; ánimam Deo rédddidit apud Carthágině, anno ætátis quinquagéſimo quinto, Chriſti verò milléſimo ducentéſimo

ſeptuagéſimo. Eum miráculis illuſtrem Bonifácius octávus Sanctórum albo inſéruit. Oſſa ejus apud ſanctum Dionyſium religióſè aſſervantur in capſa argéntea, caput Pariſiis ad ſanctam Capellam, pars verò carnis apud Montemregálem prope Panormum in Sicília.

℟. Ipſe eſt directus divínitus in pœniténtiam gentis, & * Tulit abominatiónes impietátis; & gubernávit ad Dóminum cor ipsíus, & † In diébus peccatórum corroborávit pietátem. ℣. Dei miniſter in bonum, vindex in iram ei qui malum agit, * Tulit. Glória. † In diébus. *Eccli.* 49. *Rom.* 13.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. d. Vólui nequáquam abúti poténtiæ magnitúdine, ſed cleméntiâ & lenitáte gubernáre ſubjectos. *Eſther.* 13.

Ant. 8. c. Adversùm me terra mea non clamat, nec ánimam agricolárum ejus afflixi. *Job.* 31.

Ant. 1. *D.* Non putávi aurum robur meum, nec lætátus ſum ſuper multis divítiiş meis. *Job.* 31.

℣. Dilexi mandáta tua ſuper aurum & topázion: ℟. Proptérea ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Pſ.* 118.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 19.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accípere ſibi regnum, & reverti. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtini Epiſcopi.

De Civitate Dei. Lib. 5. *C.* 24.

CHriſtiános Imperatóres non ideò felíces dícimus, quia vel diútiùs imperárunt, vel imperántes fílios morte plácidâ reliquérunt, vel hoſtes Reipúblicæ domuérunt, vel inimícos cives adversùs ſe inſurgentes & cavére & opprímere potuérunt. Hæc enim & ália vitæ hujus ærumnóſæ, vel múnera, vel ſolátia quidam étiam cultóres dæmonum accípere meruérunt, qui non pértinent ad regnum Dei, quò pértinent iſti: & hoc ipsíus miſericórdiâ factum eſt, ne ab illo iſta, qui in eum créderent, velut ſumma bona deſiderárent.

℟. Auris áudiens beatificábat me, eò quòd liberáſſem páuperem vociferantem, & pupillum cui non eſſet adjútor. * Cùm ſedérem rex, circumſtante exércitu, eram tamen mœréntium conſolátor. ℣. Sic decet nos implére omnem juſtítiam: * Cùm. *Job.* 29. *Matth.* 3.

Lectio viij.

SEd felíces eos dícimus, ſi juſtè imperant; ſi inter linguas ſublímiter honorántium & obſéquia nimis humíliter ſalutántium non extolluntur, ſed ſe hómines eſſe meminérunt; ſi ſuam poteſtátem, ad Dei cultum máximè dilatandum, maieſtáti ejus fámulam fáciunt: ſi Deum timent, díligunt, colunt; ſi plùs amant illud regnum ubi non timent habére conſortes; ſi tárdiùs

dicant, facilè ignoſcunt; ;amdem vindictam pro ne- ſitáte regendæ tuendæque ſpúblicæ, non pro ſaturandis micitiárum ódiis éxerunt; amdem véniam, non ad im- ıitátem iniquitátis, ſed ad m correctiónis indulgent; uod ásperè coguntur ple- nquè decérnere, miſericór- : lenitáte & beneficiórum gitáte compenſant; ſi lu- tia tantò eis eſt caſtigátior, ıntò poſſet eſſe libérior; ſi lunt cupiditátibus pravis, ım quibuſlibet géntibus im- áre.

℞. Juſtítiâ indútus ſum; & tívi me, ſicut veſtimento diadémate, judício meo: Pater eram páuperum; & ıſam quam neſciébam, dili- ıtiſſimè inveſtigábam. ℣. Ju- ium ſine miſericórdia illi non fecit miſericórdiam; erexaltat autem miſericór- judícium. * Pater. *Job.* 29. ℣. 2.

Lectio ix.

ET ſi hæc ómnia fáciunt, non propter ardórem iná- glóriæ, ſed propter caritá- n felicitátis æternæ; ſi pro s peccátis, humilitátis & ſeratiónis & oratiónis ſacri- ium Deo ſuo vero immoláre n négligunt: tales Chriſtiá- s Imperatóres dícimus eſſe ices ínterim ſpe, póſteà psâ futúros, cùm id quod ɔectámus advénerit.

℞. Regna terræ, cantáte o, pſállite Dómino, * Quó- m rex omnis terræ Deus. Lucerna civitátis ſanctæ Je- ılem eſt Agnus; & reges terræ ásferent glóriam ſuam, & honórem in illam; * Quó- niam. Glória. * Quóniam. *Pſ.* 47 & 66. *Apoc.* 21.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Vivit Dóminus, & benedictus Deus meus, ℞. Magníficans ſalútes regis ejus. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. MAgnificávit eum Dóminus, & de- dit illi glóriam regni, qualem nullus hábuit ante eum rex. 1. *Paral.* 29.

Ant. 4. E. Operátus eſt bo- num, & rectum & verum co- ram Dómino Deo ſuo, vo- lens requírere Deum ſuum in toto corde ſuo: fecitque, & proſperátus eſt. 2. *Paral.* 31.

Ant. 8. G. Fecit judícium & juſtítiam, judicávit cau- ſam páuperis & egéni, quia cognóvit me, dicit Dóminus. *Jerem.* 22.

Ant. 7. d. Perambulávit civitátes, & pérdidit ímpios ex eis; & nominátus eſt uſque ad noviſſimum terræ. 1. *Mach.* 3.

Ant. 2. D. De omni corde ſuo laudávit Dóminum, & dilexit Deum qui fecit illum, & dedit illi contra inimícos poténtiam. *Eccli.* 47.

Capitulum. 1. Eſdr. 7.

BEnedictus Dóminus Deus patrum noſtrórum, qui dedit hoc in corde regis, ut glorificáret domum Dómini.

Hymnus.

TEmpla nunc fument, re- ſonentque cantu,
En triumpháto Lodoícus hoſte

Quærit æternas, tibi militando,
Chriſte, corónas.
Hic tuos ardet reparáre cultus:
Hic gregem tuto fugitívum ovíli
Reddit: hic armis tua chriſtiánis
Sacra tuétur.
Béllicæ vixdum memor ille laudis,
Cuncta qui ſubdit, tibi ſervit uni:
Imperes unus, ſatìs imperábit,
Te duce, princeps.
Stat tuâ fidens ope, fortiorque
Sumit ex ipſis ánimos ruínis:
Jura dat victus, ſedet inter ipſos
Arbiter hoſtes.
Summa laus ſummo ſuper aſtra Patri:
Fílio compar hómini Deoque;
Nec tibi diſpar, utriusque ſacri
Nexus amóris. Amen.

℣. Ego primogénitum ponam illum ℟. Excelſum præ régibus terræ. *Pſ.* 88.

Ad Benedictus. *Ant.* J. In tentatióne inventus eſt fidélis: ideò dedit illi Dóminus glóriam in gente ſua, créſcere illum quaſi terræ cúmulum, & ut ſtellas exaltáre ſemen ejus. *Eccli.* 44.

Oratio.

DEus, qui beátum regem Ludovícum, de terréno regno ad cœleſtis regni glóriam tranſtuliſti: ejus, quæſumus, méritis & interceſſióne; Regis regum Jeſu Chriſti Filii tui fácias nos eſſe conſortes; Qui tecum.

Fit Commem. Octavæ ſancti Privati, ut in Laudibus Feſti. 475.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Magnificávit.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Operátus eſt.

Capitulum. Deut. 17.

DIſcat rex timére Deum, & cuſtodíre verba ejus, & cæremónias ejus quæ in lege præcepta ſunt: nec elevétur cor ejus in ſupérbiam ſuper fratres ſuos, neque declínet in partem déxteram vel ſiniſtram; ut longo témpore regnet ipſe, & filii ejus.

℟. *br.* Erudímini, reges * Qui judicátis terram. Allelúia, allelúia. Erudímini. ℣. Servíte Dómino * in timóre, * Allel. Glória. Erudímini. *Pſ.* 2.

℣. Rex qui ſperat in Dómino, ℟. In miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

AD SEXTAM.

Ant. 8. G. Fecit judícium.

Capitulum. Prov. 29.

REx qui júdicat in veritáte páuperes, thronus ejus in æternum firmábitur.

℟. *br.* Judicábit páuperes pópuli, * Salvos fáciet fílios páuperum. Allelúia, allelúia. Judicábit. ℣. Et humiliábit * calumniatórem; * Allelúia. Glória. Judicábit. *Pſ.* 71.

℣. Ad níhilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus; ℟. Timentes autem Dóminum gloríficat. *Pſ.* 14.

NONAM.
.. 2. D. De omni.
ulum. Eccli. 47.
fecit cantóres contra
: , & in ſono eórum
:cit modos : & dedit
ratiónibus decus, &
émpora usque ad con-
ónem vitæ, ut laudá-
ıen ſanctum Dómini,
ĩcárent manè Dei ſan-
,
. Confiteantur tibi,
,* Omnes reges terræ.
:. Confiteantur. ℣. Et
in viis Dómini, * quó-
ıgna eſt glória Dómi-
llelúia. Glória Patri.
ntur. *Pſ.* 137.
us, cánticum novum
tibi, ℟. Qui das ſalú-
bus. *Pſ.* 143.
I. VESPERAS.
I géntibus non erat
ex símilis ei, & dile-
ɔ ſuo erat; & póſuit
ıs regem ſuper omnem
Eſdr. 13.
. ç. Símilis illi non fuit
. reverterétur ad Dó-
n omni corde ſuo, &
nima ſua, & in uni-
túte ſua. 4. *Reg.* 23.
ʝ. a. Confirmávit om-
ıiles pópuli ſui, &
:quisívit : ſancta gló-
, & multiplicávit vaſa
m. 1. *Mach.* 14.
ɩ. f. Hortabátur ſuos,
idárent ad adventum
n, ſed in mente habé-
ıtória ſibi facta de cœ-
ach. 15.
4. E. Spíritu magno
ma, & conſolátus eſt
in Sion. *Eccli.* 48.

Capitulum. Iſ. 60.

JErúſalem, aperientur portæ tuæ júgiter : die ac nocte non claudentur, ut afferátur ad te fortitúdo géntium, & reges eárum adducantur; gens enim & regnum quod non ſervíerit tibi, períbit.

Hymnus.

TE ſancte rurſus, Ludovíce, prælia
Divína poscunt : tu crucis clavum tenens
Speique ſacras ánchorâ fundans rates,
Moves tyrannis bella, Chriſto mílitas.

Vincis cadendo : mors tibi victóriam
Aufert & addit : corpus hîc palmæ tegunt
Nondum ſepultum; ſed triumpho nóbili
Cœlum parátur, & corónis sídera.

Tuus paternæ rédditus terræ cinis
Regnum tuétur, dum throno præſens Dei,
Æterna regnans pascis inter lília,
Favensque blando noſtra cernis lúmine.

Sit Trinitáti ſempiterna glória,
Honor, poteſtas, atque jubilátio,
In unitáte, quæ gubernans ómnia,
Per cuncta regnat ſeculórum ſécula. Amen.

℣. Introíbo in domum tuam, Dómine : ℟. Adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo. *Pſ.* 5.

qui. ℣. Beátus homo. *ut in Communi Doctoris.* xxiij.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Deinde de Octava S. Privati, ut in II. Veſperis Feſti. 477.

Die xxvi.

In Feſto SANCTI CÆSARII, Epiſcopi & Doctoris.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

CÆſárius Cabilóne claro génere ortus, in inſula Lirinenſi ſub Porcário Abbáte mónachus, & póſteà cellerárius fuit. Quo múnere poſt breve tempus abſolútus, ita per jejúnia, vigílias & orandi ſtúdium, vires córporis attrívit, ut Arélatem valetúdinis recuperandæ causâ miſſus fúerit. Illîc à Firmíno viro illuſtri, & Gregóriâ ejus cónjuge perhumániter exce-

quium, & |
ſtérii ſemp
triénnio fe
Æónii, ſub
naſtério ab
eſt; qui cùn
ſibi ſucceſſó
hâc de re
Gothórum
fuit. Cæſári
ret, arreptâ
aliquándiu
Deo ſic vole
inventus, P
onus, coger
ſitáte, ſuſcé
te quam no
platiónis ſua
lerávit.

L

TErtiæ,
Offícia
ca ſancti St
Laicosque h
des in Ecclé
à fábulis av
cútus in E
poſt annos á
mánus, ſim
pulum, & in

am ſuam remiſſus. In hac ſinulis ferè diébus prædicábat; illis verò Eccléſiis homílias pópulo recitandas ſuppeditábat: inter bella quibus tunc ferè continuis Arelatenſis provínia deflagrábat, captívis rediniendis ſacram ſuppelléctilem diſtráhere non dubitávit, in hoc cum Ambróſio conſéntiens, ei diſplicére non poſſe de ſuppelléctili ſua dari redemptiónem, qui priùs ſemetipſum pro redemptióne hóminis tradidiſſet. Puelláre cœnóbium ante hæc bella in civitáte conſtrúere cœperat, ut Vírginum choris, Arelaténſium Eccléſia & civitas muniréttur. Sed opus, obſeſſâ urbe à Francis & Burgundiónibus, diútiùs intermiſſum eſt. Quo tandem, ſolútâ obſidióne, inſtauráto atque perfecto, Cæſáriam ſorórem, quam ínterim in Parthenónem Maſſilienſem míſerat, præpóſuit Abbatiſſam. Extat háctenus inter régulas Patrum inſtitutiónis norma quam illi præſcripſit; cujus prima lex erat, ut nulli unquam licéret exíre è monaſtério.

Lectio vj.

A Symmacho Papa, qui eum Romam invitáverat, humaníſſimè exceptus eſt, & pállii dignitáte auctus. Plúribus intérfuit præfuitque Concíliis, imprímis Arauſicáno ſecundo, in quo de grátia, & líbero arbítrio viginti quinque Cánones promulgáti ſunt; in quibus inter cétera definítum eſt Cánone quinto, quòd, ſi quis, ſicut augmentum, ita étiam inítium fidei, ipſumque credulitatis affectum naturáliter nobis inelle dicat, Apoſtólicis dogmátibus adverſári comprobétur. Hoc erróre damnáto, ſana de Chriſti grátiâ doctrína ex ipſis Auguſtíni ſenténtiis ſancita eſt, juxta Capítula quæ à Felíce Románo Pontífice, auctoritáte Sedis Apoſtólicæ muníta Cæſárius ſuſcéperat. Quæ cùm íterùm jurgántibus nonnullis invidióſè traducerentur in vulgus, hábita eſt Valéntiæ ad Iſaram áltera Synodus ad quam Cæſárius, infirmitátis causâ, convenire non pótuit; ſed Cypriánum Tolonenſem Epíſcopum doctíſſimum diſcipulórum miſit. Quo agente, Patrum ómnium judício Synodi Arauſicánæ definítio comprobáta eſt: & tandem extincta conténtio; poſt quam à Cæſário utriusque Synodi geſtis Romam per Arménium Abbátem miſſis, Bonifácius qui Felíci ſuccéſſerat, utriuſque acta cathólicâ reſponſióne & Apoſtólicâ auctoritáte firmávit. Scripſit præter hæc Cæſárius ſpeciálem librum de grátia Dei, & líbero arbítrio, adversùs ſenténtiam Fauſti Rhegienſis Epíſcopi, & in Scriptúram enarratiónes, & homílias, cum epíſtolis ſuper vária rerum divinárum argumenta, viris Religióſis, ut in appéndice Gennádii légitur, omníno neceſſárias; unde poſt Irenæum & Hilárium præcípuus Eccléſiæ Gallicánæ Doctor agnóſcitur. Cùm annum ágeret Epiſcopátûs trigéſimum-quartum, omnis

Gothórum dítio cìs Alpes ſita, ex ceſſióne Vítigis regis à Francis recepta eſt, & inde Cæſárius ad annos ſex Childeberto regi páruit. Demum exactis in Pontificátu annis quadraginta, prídiè feſtum ſancti Auguſtíni, uti ſe, & optáre, & ſperáre díxerat, è vivis exceſſit anno ætátis ſeptuagéſimo-tértio, Chriſti quingentéſimo quadragéſimo ſecundo, & in Baſílica ſanctæ Maríæ ſepultus eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. I.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Bonus homo de bono theſauro cordis ſui profert bonum; & malus homo de malo theſauro profert malum. Ex abundántia enim cordis os lóquitur. Et réliqua.

Homília ſancti Cæſárii Epíſcopi.

Homil. 26. tom. 2. Biblioth. Patrum Pariſ.

QUamvìs mélius ſit fácere quàm noſſe, prius eſt tamen noſſe quàm fácere; debet enim díſcere qui optat implére. Ut ergo iſta beatitúdo per Dei grátiam impleátur in vobis, ſi in veritáte, ut crédimus, eſurítis & ſitítis juſtítiam, quóties vobis verbum Dei fúerit tárdiùs prædicátum, nolíte expectáre ut vobis ultrò illud debeámus ingérere, ſed étiam vos ipſi quaſi rem vobis jure débitam fidéliter à nobis ac ſitienter exígite. Nam ſi nos ſemper ultro vellémus offerre, & vos aliquóties, tardántibus nobis, voluéritis exígere; póſſumus ab illis qui perículum noſtrum néſciunt, importúni fórſitan judicári. Sed qui benè novit quàm grave pondus immíneat cervícibus ſacerdótum, intélligit quòd quamvìs verbum Dei aſſíduè prædicémus, minùs tamen réddimus quàm debémus. Teſtificátur enim ſacerdótibus Spíritus ſanctus per Prophétam: Clama, ne ceſſes; & Apóſtolus: Memóriam meî retinéte, quóniam per triénnium non ceſſávi, die ac nocte cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm. Si Apóſtolus, ut ſe apud Deum abſólveret, die noctuque verbum Dei prædicábat; quid de nobis fiet qui vix vel poſt multos dies commiſſo nobis gregi ſpirituália páſcua providémus?

Lectio viij.

PRoptéreà conteſtátur Timótheum idem Apóſtolus, dicens: Teſtíficor coram Deo & Chriſto Jeſu qui judicatúrus eſt vivos & mórtuos, per adventum ipsíus & regnum ejus. Et quaſi interrogarétur quare tam metuendam conteſtatiónem præmítteret, ſecútus adjunxit: Prædica verbum, inſta opportúnè, importúnè; árgue, óbſecra, íncrepa. Quid eſt, opportúnè, importúnè? niſi opportúnè, voléntibus; importúnè, noléntibus? Voléntibus audíre verbum Dei offerendum eſt, faſtidiéntibus ingerendum; ne fortè contra nos ante tribúnal

Chriſti

Chriſti ſtantes, dicant ſe à nobis admónitos non fuiſſe, & animárum illórũ ſanguis de noſtris mánibus exquirátur. Unde cum grandi timóre penſáre debémus, ne ad nos étiam illa terríbilis ſenténtia dirigátur, quàm ſervus ille méruit audíre qui acceptum talentum duplicáre nóluit. Quia ergo & noſtrum, & veſtrum perículum agnoviſtis, quóties evénerit ut vobis verbum Dei tárdiùs miniſtrétur, ſic hoc moleſtè accípite, quómodò ſi córpori veſtro quotidiáni victûs ſubſtántia ſubtrahátur. Non enim apud nos major debet eſſe córporis fames quàm ánimæ. Nam quantùm ánimam digniórem eſſe nóvimus, tantùm de ejus victu majórem ſollicitúdinem habére debémus.

Lectio ix.

HOc ídeò dico, ut & in nobis & in vobis iſta ſimilitúdo ſervétur. Cúpimus enim à vobis iſtam deſiderábilem inquietúdinem ſuſtinére, dúmmodò ánimas veſtras vidére mereámur in amóre Chriſti profícere. Unde ſicut vobis éxpedit collectis Scripturárũ flóribus ſpirituálem cibum conficere, ita & vos oportet cum grandi aviditáte requírere. Nam quómodò ſolent vítuli matrum úbera cum grandi impetu inquietáre, ut de interióribus eárum neceſſárium ſibi poſſint extráhere cibum; ita pópuli chriſtiáni ſacerdótes ſuos, velut ſanctæ Eccléſiæ úbera, aſſíduâ debent interrogatióne provocáre, ut cibum poſſint ſibi ſalútis acquírere, & victum ánimæ ſuæ neceſſárium providére; ne fortè (ſi & ſacerdótes tárdiùs volúerint offerre, & pópuli nímiis impedimentis mundi iſtíus occupáti, dedignentur inquírere) impleátur illud quod ſcriptum eſt: Mittam, inquit, famem in terram, non famem panis aut ſitim aquæ, ſed audiendi verbum Dei. Crédimus tamen de Dei miſericórdia, quòd ita & nobis ſtúdium legendi vel prædicandi, & vobis audiendi deſidérium præſtáre dignábitur; ut ante tribúnal æterni Júdicis, & nos de prædicatiónibus noſtris bonam poſſímus réddere ratiónem, & vos pro benigna obediéntia, & bonórũ óperum perſeveránti a,ad ætérna ſalútis præmia pervenire.

Oratio.

DEus, qui pópulo tuo ætérnæ ſalútis beátum Cæſárium miniſtrum tribuiſti: præſta, ut, quem doctórem vitæ habúimus in terris, interceſſórem habére mereámur in cœlis; Per.

Fit Commem. Octavæ S. Privati, ut in Laudibus Feſti. 475.

VESPERÆ à Capitulo de Sequenti.

AD HORAS, ℟℟. *brev. cum duplici* Allelúia

DIE XXVII.

In Feſto
SANCTI AUGUSTINI,
Epiſcopi & Eccleſiæ
Doctoris.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, exceptis quæ ſequuntur.

Pridiè ad Magníf. *Ant.* 6. F. Grátiâ Dei ſum id quod ſum,

& grátia ejus in me vácua non fuit. 1. *Cor.* 15.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Cæſarii, Ant. Qui docti fúerint. ℣. Beátus vir. xxviij. *Oratio*, Deus, qui pópulo tuo. *ut ſuprà.*

Deinde Octavæ S. Privati, ut in II. Veſperis Feſti.

IN I. NOCT. Lectiónes de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

AUguſtínus, Tagaſte in Africa natus, adoleſcens in amóres illícitos & Manichæórum hæreſim impégit. Carthágine primùm Rethóricam dócuit, deinde Romæ, ac Mediolâni; ubi cùm Ambróſii frequens eſſet audítor, paulátim in Cathólicos propénſior factus, ſacros códices, à quorum lectióne priùs abhorrébat, evólvere ſtudióſiùs cœpit, & novæ vitæ inſtitútum meditári. Verùm cùm diu multùmque ſecum ipſe luctátus, converſiónem procraſtinaſſet; tandem inſólitâ voce admónitus ut légeret, ex verbis Apóſtoli in quæ íncidit, derepentè mutátus eſt, & ab Ambróſio aliquantò pòſt annum agens tricéſimum-tértium, in Páſchate baptizátus. Cùm pátriam repéteret, matri ad Oſtia Tiberína defunctæ ſupréma chriſtiánæ pietátis offícia perſolvit. Reverſus in Africam, rus ſe recépit, ut uni Deo vacáret.

Lectio v.

HIppónem-régium evocátus, ut virum ipsíus audiendi cúpidum Deo lucraré-

tur; raptus à pópulo
atque ubertim flens, P
civitátis ordinátus eſt
rio Epiſcopo: qui
nere Græcus eſſet, r
Latínè ſciret, poteſtá
cit in Eccléſia coram
gélium prædicandi; i
more Orientálium, ſe
Africánæ Eccléſiæ c
dinem. Tum Auguſtí
naſtérium intrà Eccle
ſtítuit, & cum Dei ſerv
cœpit ſecundùm régu
ſanctis Apóſtolis conſ
Véritus autem Valériu
nior, ne ſibi Auguſtínu
Eccléſiis præriperétu
nuit à Primáte Carth
ut ſibi adhuc viventi
coepíſcopus. In Epi
commúnem vitæ rat
quam Présbyter inſti
cum Clericis ténuit. V
ac ſuppellex nec ni
mium, nec abjecta. I
& parcâ menſâ utebá
non niſi propter hóſpit
firmos carnes ad legú
ólera adhibéret; ea
ctióne aut diſputatió
clúſâ pénitùs obtrect
ſemper condiébat. C
rimendis vacábat pe
diem, ſæpè jejúnus.
peres áleret, cùm n
ália facultas, ſacra va
jubébat. Pupillos dum
viſébat & víduas: fem
autem monaſtéria non
niſi urgente neceſſitá
que ab ægrotántibus p
ut ipſis manus impón
eos ſine mora pergéba
& áliquos, éditis mi
ſublevávit; ægrum en

adductum æger ipſe manûs impoſitióne ſanávit : energúmenos étiam, fuſis in oratióne lácrymis, Présbyter & Epíſcopus liberávit.

Lectio vj.

ACérrimus contra omnes hæreſes cathólicæ veritátis propugnátor, Manichæos, quos ſtatim à baptiſmo aggreſſus fúerat, tum ſcriptis tum públicis disputatiónibus confutávit. Arianórum hæreſim ſinguléri veritátis illuſtratióne profligávit. Eccléſiæ unitátis ſtúdio, quam adversùs Donatiſtas validíſſimè tutátus eſt, Epíſcopos penè trecentos indúxit, ut ſchismáticis ad Eccléſiam redeúntibus, non honórem modò ſédium ſervárent, ſed &, ſi opus eſſet, Episcopátum céderent. Grátiâ Chriſti, ſuo témpore à Pelagiánis impugnátam, invictíſſimè asſéruit; eorumque in Semipelagiánis relíquias, morti jam próximus, repreſſit. Adversùs Paganórū calúmnias & errores Religiónem Chriſtiánam, eruditíſſimo præſertim ópere de Civitáte Dei, vindicávit. In Confeſſiónum ac Retractatiónum libris, à ſe geſta ſcriptaque magnâ cum humilitáte ſevérus judex recénſuit. De Scriptúra váriis tractátibus ſapientíſſimè diſſéruit. Difficíllimas quæſtiónes undequáque ſibi propóſitas ſuis epiſtolis enodávit. Eum Theodóſius júnior nominátim invitávit ad Synodum Ephesínam in cauſa Neſtórii, cujus erróres jam ipſe ſcriptis præfocáverat : ſed morte præventus, Concílio intereſſe non pótuit. Vándalis enim tértium jam menſem Hippónem obſidéntibus, in extrémum morbum íncidit : atque ubi lecto decúbuit, Pſalmos de pœniténtia paríeti juſſit affígi, quos profúſis lácrymis júgiter meditátus, & per decem últimos dies ſoli inténtus oratióni, obdormívit in Dómino anno ætátis ſeptuagéſimo-ſexto, Chriſti quadringentéſimo trigéſimo. Pro commendanda córporis ejus depoſitióne, ſacrifícium Deo oblátum eſt. Teſtamentum nullum fecit ; quia unde fáceret, ait Poſsídius, Chriſti pauper non hábuit. Corpus ejus primùm in Sardíniam tranſlátum eſt; póſteà Papíam, ad Baſílicam ſancti Petri in Cœlo áureo, nunc ſancti Auguſtíni dictam ; ubi tunc Mónachi ſub régula ſancti Benedícti Deo militábant.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore ; Dixit Jeſus discípulis ſuis : Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Ad níhilum valet ultrà, niſi ut mittátur foràs, & conculcétur ab homínibus. Vos eſtis lux mundi. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

In Joan. Tract. 23. *Ed. Ben.*

OMnes hómines, lucernæ, cùm ſápiunt ; lucent, & ſpíritu fervent. Permanſérunt enim ſervi Dei lucernæ bonæ, ex óleo

grátiæ Dei. Si non eſſent lucernæ, non diceret illis Dóminus: Vos eſtis lumen mundi. Póſteà oſtendit ne tale lumen ſe putárent, quale dictum eſt, Erat lumen verum quod illúminat omnem hóminem veniéntem in hunc mundum. Ergo cùm & discípulis díceret: Vos eſtis lumen mundi, ne áliquid ſibi tribútum putárent quod de ſolo Chriſto intelligendum eſſet, & ita lucernæ vento ſupérbiæ extinguerentur; contínuò ſubjunxit: Sic lúceat lumen veſtrum coram homínibus, ut videntes bona ópera veſtra, gloríficent, non vos, ſed Patrem veſtrum qui in cœlis eſt.

Serm. 240. *Lectio viij.*

QUid retríbuam Dómino, pro ómnibus quæ retríbuit mihi? Si dicam hoc me retribúere, quòd paſco oves ejus; hoc fácio, non ego, ſed grátia Dei mecum. Ubi ergo retribútor invéniar, cùm ubíque prævéniar? Et tamen,

quod ab illo nob
ejus grátiâ eſſe no
Unde & vos, fratre
pientes rogámus, n
grátiam Dei recip
noſtrum miniſtéri
ſum. Adjuváte no
& obtemperando
bis non tam præeſ
deſſe delectet.

Lectio ix. S

PEriculum me
attendam qu
dátis, & dissímul
vivátis. Ille auter
cujus óculis loqu
cujus óculis cógit
tam delectári láud
ribus, quàm ſtimu
quómodò vivant
dant. Laudári au
viventibus nolo,
deteſtor: dolóri m
voluptáti. Laudá
bene viventibus,
Nolo, méntior:
Volo, tímeo ne
tis appeténtior qu
tis. Ergo quid dica

ſenedictus. *Ant.* 7. a.
rium verbi accépi à Dó-
ſu, teſtificári Evangé-
itiæ Dei. *Act.* 20.

Oratio.

nípotens & miſéricors
:us, qui beátum Au-
n Evangélii grátiæ tuæ
& propugnatórem in
a ſuscitaſti: ejusdem
quæſumus, in nobis
virtútem; ut & vo-
n tuam, te docente,
:ere, & eam corde ma-
eámus, te operante,
e; Per Dóminum no-
eſum Chriſtum Filium
Qui tecum.

ommem. Octavæ ſancti
, ut in Laudibus Fe-
ſ.

PERÆ de Sequenti.

IE XXVIII.

Octava

CTI PRIVATI,
iscopi & Martyris.

Duplex-majus.

ia, dempto ritu An-
ut in die, exceptis quæ
ur. Pſalmi de Feriâ in
ficio.

æ Vesperæ ut pridie
cum ℟.

ommem. S. Auguſtini.
láximus in ſalútem ele-
Dei expugnáre inſur-
oſtes: quis ante illum
? nam hoſtes ipſe Dómi-
duxit. *Eccli.* 46.
leátus vir qui dispónit
es ſuos in judício: ℟. In
m non commovébitur.
r.
io, Omnípotens & mi-
s Deus. *ſuprà.*
:dè S. Juliani, Mart.

Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. vij. *Oratio, ut infrà.*

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Epíſtola ſancti Cypriáni, Epíscopi & Mártyris, ad Mártyres & Confeſſóres.

Ep. 8. *Ed. Baluz. an.* 1726.

Lectio iv.

QUibus ego vos láudibus prædícem, fortíſſimi fratres? Robur péctoris veſtri, & perſeverántiam fídei quo præcónio vocis exornem? toleraſtis usque ad conſummatiónem glóriæ duríſſimam quæſtiónem; nec ceſſiſtis ſupplíciis; ſed vobis potíus ſupplícia ceſſérunt. Finem dolóribus, quem tormenta non dabant, corónæ dedérunt. Quæſtio grávior ad hoc diu perſeverávit; non ut ſtantem fidem dejíceret, ſed ut hómines Dei ad Dóminum velóciùs mítteret. Vidit admírans præſéntium multitúdo cœleſte certámen, certámen Dei, certámen ſpirituále, prælium Chriſti, ſtetiſſe ſervos ejus voce líbera, mente incorruptâ, virtúte divínâ; telis quidem ſeculáribus nudos, ſed armis fídei credentes armátos.

Lectio v.

STetérunt torti torquéntibus fortióres: pulſantes ac laniantes úngulas pulſáta ac laniáta membra vicérunt. Inexpugnábilem fidem ſuperáre non pótuit ſæviens diu plaga repetíta; quamvis, ruptâ compáge víscerum torquerentur in ſervis Dei jam non membra, ſed vúlnera. Fluébat ſanguis

qui incéndium perſecutiónis extíngueret, qui flammas & ignes gehennæ glorióſo cruóre ſopíret. Pretióſa mors hæc eſt, quæ emit immortalitátem prétio ſui ſánguinis, quæ áccipit corónam de conſummatióne virtútis. Quàm lætus illic Chriſtus fuit, quàm libens in tálibus ſervis ſuis & pugnávit & vicit! Certámini ſuo affuit, præliatóres atque aſſertóres ſui nóminis erexit, corroborávit, animávit. O beátam Eccléſiam noſtram, quam ſic honor divínæ dignatiónis illúminat, quam tempóribus noſtris glorióſus Mártyrum ſanguis illuſtrat!

Epiſt. 15. ad Moyſem & Maximum.

Lectio vj.

Nunc eſt, Fratres cariſſimi, ut mémores meî ſitis, ut inter magnas atque divínas cogitatiónes veſtras, nos quoque ánimo ac mente volvátis, ſimque in précibus & oratiónibus veſtris; cùm vos illâ purificatióne confeſſiónis illuſtris, & jugi honóris ſui tenóre laudábilis ad Dei aures pénetrat, & aperto ſibi cœlo, de his ſubacti mundi pártibus ad ſuperna tranſmiſſa, aperto ſibi cœlo, ímpetrat de Dómini bonitáte quod póſtulat. Quid enim pétitis de indulgéntiâ Dómini quod non impetráre mereámini, qui ſic Dómini mandáta ſervaſtis, qui Evangélicam disciplínam ſincéro fídei vigóre tenuiſtis, qui incorrupto honóre virtútis cum præceptis Dómini, & cum Apóſtolis ejus, fórtiter ſtantes, nutantem multórum fidem martyrii veſtri veritáte ſolidaſtis? Verè Evangélii teſtes, & verè Mártyres Chriſti, radícibus ejus innixi, ſuper petram robuſtâ mole fundáti, disciplínam cum virtúte junxiſtis, ad timórem Dei céteros provocaſtis, martyria veſtra exempla feciſtis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio viij. Cap. 16.

In illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis; Euntes in mundum univerſum, prædicáte Evangélium omni creatúræ. Et réliqua.

Homilia ſancti Gregórii Papæ.

In Evang. 29. n. 2.

Poteſt, omnis creatúræ nómine, omnis nátio géntium deſignári. Antè étenim dictum fúerat: In viam géntium ne abiéritis; nunc autem dícitur: Prædicáte omni creatúræ; ut ſcílicet priùs à Judæa Apoſtolórum repulſa prædicátio, tunc nobis in adjutórium fieret, cùm hanc illa ad damnatiónis ſuæ teſtimónium ſuperba repuliſſet. Sed cùm discípulos ad prædicandum Véritas mittit, quid álíud in mundo facit, niſi grana ſéminis ſpargit? Et pauca grana mittit in ſémine, ut multárum méſſium fruges recípiat ex noſtra fide. Neque enim in univerſo mundo tanta fidélium meſſis exúrgeret, ſi de manu Dómini ſuper rationálem terram illa electa grana prædicántium non veniſſent.

& 4. *Lectio viij.*

Ii crediderit & baptizâ-
us fúerit, ſalvus erit:
:ò non crediderit, con-
ıbitur. Fortaſſe unus-
e apud ſemetipſum dicat:
am crédidi, ſalvus ero.
ı dicit, ſi fidem opéti-
net. Vera étenim fides
uæ in hoc quod verbis
móribus non contradí-
Iinc eſt enim quòd de
dam falſis fidélibus Pau-
it: Qui confitentur ſe
Deum, factis autem ne-
Quod cùm ita ſit, fidei
: veritátem in vitæ no-
onſideratióne debémus
:ere. Tunc enim veráci-
éles ſumus, ſi quod ver-
mittimus, opéribus im-
s. Signa autem eos qui
ìri furit, hæc ſequentur:
nine meo dæmónia ejí-
, linguis loquentur no-
ſerpentes tollent; & ſi
ferum quid biberint,
is nocébit: ſuper ægros
s impónent, & benè ha-
ıt. Numquidnam, fratres
quia iſta ſigna non fáci-
ıínime créditis? Sed hæc
ària in exórdio Eccléſiæ
ıt. Ut enim fides crésce-
niráculis fúerat nutrien-
Quia & nos cùm arbuſta
:mus, támdiu eis aquam
dimus, quouſque ea in
jam convaluiſſe videá-
. & ſi ſemel radícem fi-
:, in rigando ceſſámus.
eſt enim quod Paulus
linguæ in ſignum ſunt,
fidélibus, ſed infidéli-

De S. Juliano. Lectio ix.

JUliánus Viennenſis, hortan-
te ſancto Ferréolo cujus in
milítia comes erat, Viennâ
ubi Diocletiáni perſecútio fer-
vébat, diſceſſit, non præ mor-
tis metu, ſed ut, paréntibus &
facultátibus relictis, ad ſubeun-
dum martyrium eſſet expedí-
tior. Igitur ad Arvernos ſe cón-
tulit, & imminente ibi perſe-
cutióne, ad Brivatenſē vicum
pervénit. Cùm autem intellí-
geret inſtáre perſecutóres, ví-
duam rogávit ut ejus ope de-
litésceret. Vix illa petitióni
ejus ánnuit, cùm ecce proſi-
liens ad ſatéllites: Nolo, ait,
diútiùs commorári in hoc ſé-
culo, quia toto ánimi ardóre
Chriſtum sítio. Moxque ab
illis, reſecto gútture, necátus
eſt. Ignorátum ab íncolis mar-
tyrii diem Germánus Autiſſio-
dorenſis Brivátē tránſiens, cùm
in oratióne pernoctáret, Deo
revelante, dídicit. Caput ejus
ſtatim Viennam allátum, & à
Ferréolo conſodáli receptum
poſtquàm is martyrium quoque
ſúbiit, cum ejusdē íntegro cór-
pore ſepultū eſt, & ſimul à Ma-
merto Pontífice, labente quin-
to ſéculo, honorificè tranſlátū.

AD LAUD. pro Commem. S. Juliani, Mart. Ant. Bonum. ℣. Adjútor. x. *Oratio.*

DEus, qui in corde beáti Juliáni ignem ſancti tui amóris accendiſti, ut perſecutórum ſupplícia, te vincente, deſpíceret: da nobis, ut cujus natalítia cólimus, interceſſióne ejus in tui nóminis amóre roborémur; Per.

VESPERÆ de Sequenti.

Die xxix.

In Feſto

Decollationis S. JOANNIS BAPTISTÆ.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria ; & ſic in toto Officio.

Ant. 3. a. Ecce ego mitto Angelum meum, & præparábit viam ante fáciem meam. *Malach.* 3.

Ant. 1. g. Mittam vobis Elíam Prophétam, ántequàm véniat dies Dómini. *Malach.* 4.

Ant. 2. D. Convertet cor patrum ad filios, & cor filiórum ad patres eórum. *Malach.* 4.

Ant. 6. F. Erit quómodò ſcriptum eſt in Filium hóminis, ut multa patiátur, & contemnátur. *Marc.* 9.

Ant. 4. f. Si vultis recípere, Joannes ipſe eſt Elías qui ventúrus eſt. *Matth.* 11.

Capitulum. Act. 13.

Deus ex ſémine David ſecundùm promiſſiónem eduxit Iſrael Salvatórem Jeſum, prædicante Joanne ante fáciem adventûs ejus baptiſmum pœniténtiæ omni pópulo Iſrael.

℟. Miſiſtis ad Joannem, & teſtimónium perhíbuit veritáti :* Ille erat lucerna ardens & lucens. ℣. Surrexit Elías Prophéta quaſi ignis, & verbum illíus quaſi fácula ardébat : * Ille erat. Glória. * Ille erat. *Joan.* 5. *Eccli.* 48.

Hymnus.

Quis ille, ſylvis è penetrálibus
Egreſſus, ad ſe tot [
trahit ?
Ab ore pendentes [
tis
Quâ ſúbitò tenet arte
An ille faſtu regífico t[
Molli ſolútus diffl[
Levis-ne arundo ven[
Arbítrio populáris a[
Atqui ter annos jam
trahit
Vitam in profundis
ásperam,
Virtútis Elíæ futúr[
Atque ánimi generó[
res.
Ergo ſevéram Númin[
nibus
Oſtentat iram, non
mori :
Aſſertor acer veritá[
In próceres tonat,
plebem.
Aulâ receptum non ré[
mor,
Non blanda flecti[
Príncipis,
Contamináti quin re[
Flagítium opprob[
lecti.
Sit ſumma Patri, ſu[
Fílio,
Sanctoque compar
Flámini :
Sanctæ litémus Tri[
Perpétuo pia corda
Amen.

℣. Dixi iníquis : No[
què ágere ; ℟. Et deli[
tibus : Nolíte exaltáre
Pſ. 74.

Ad Magníficat. *An*[
co vobis quia Elías jan[
& non cognovérun[
ſed fecérunt in eo quæ
voluérunt. *Matth.* 17.

, *ut infrà ad Lau-*
·
ımem. Octavæ ſancti
ınt. Ut filios meos
móneo ; nam in
:ſu per Evangélium
·nui ; rogo ergo vos,
: mei eſtóte , ſicut
riſti. 1. *Cor.* 4.
ma mea Dómino vi-
t ſemen meum ſér-
Pſ. 21.
Oratio.
, qui beáti Priváti
ıfícis tui & Mártyris
ȝne de infidelitátis
ȝópulos in admirá-
;élii lumen tranſtu-
ut ejus interceſſióne
: in grátiâ & cogni-
nini noſtri Jeſu Chri-
ti ; Qui tecum vivit
.
'ICIUM NOCTUR.
Dóminum qui dat vo-
em virtútis, * Veníte,
. *Pſ.* 67.
4. Veníte. 1.
Hymnus.
Vati non erit : ím-
ıs
furórem fémina cól-
;
cauſas aggerando
ulat fera corda re-
ı libído cogis adúl-
?
' caténis innócuæ
ıs :
;ári veritátis
vox , ſua jura ſervat.
vel atro cárceris in
ı
fidélis núntiat ; &

Divína patranti Magiſtro
Discípulos jubet ire te-
ſtes.
Vinctus triumphat ; tu pávi-
tans fremis ,
Tyranne. Cæcum mens ma-
lè cónícia
Quatit flagellum : ſtricta
Vatem
Impávidum fériet ſecúris.
Sit ſumma Patri , ſummaque
Fílio ,
Sanctoque compar glória
Flámini :
Sanctæ litémus Trinitáti
Perpétuo pia corda cultu.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. *d.* Venit Joannes in omnem regiónem Jordánis, prædicans baptismum pœniténtiæ in remiſſiónem peccatórum. *Luc.* 3.

Ant. 5. *a.* Hic eſt qui dictus eſt per Iſaíam Prophétam, dicentem : Vox clamantis in deſerto , Paráte viam Dómini. *Matth.* 3.

Ant. 8. *G.* Exíbat ad eum omnis Judæa ; & baptizabantur ab eo in Jordáne, confitentes peccáta ſua. *Matth.* 3.

℣. Vox Dómini ſuper aquas, ℟. Vox Dómini concutientis deſertum. *Pſ.* 28.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Videns Joannes multos Phariſæórum venientes ad baptiſmum ſuum , dixit eis : Progénies viperárum , quis demonſtrávit vobis fúgere à ventúra ira? * Fácite ergo fructum dignum pœniténtiæ. ℣. Replétus ſum fortitúdine Spíritûs Dómi-

ni, judício, & virtúte; ut annúntiem Iſrael peccátum ſuum: * Fácite. *Matth.* 3. *Mich.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Interrogábant eum turbæ: Quid faciémus? Dicébat illis: Qui habet duas túnicas, det non habenti. Et dixit ad Publicános: * Nihil ámpliùs quàm quod conſtitútum eſt vobis, faciátis. ℣. Vir ſi fécerit juſtítiam, per vim nihil rapúerit, panem ſuum eſurienti déderit, vitâ vivet: * Nihil. *Luc.* 3. *Ezech.* 18.

Poſt iij. Lect. ℟. Interrogábant eum & mílites: Quid faciémus & nos? Ait illis: Contenti eſtóte ſtipéndiis veſtris. * Multa quidem & ália exhortans, † Evangelizábat pópulo. ℣. Mónita ſalútis dabat eis, & conſolabátur eos: * Multa. Glória Patri. † Evangelizábat. *Luc.* 3. *Tob.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Venérunt ad Joannem, & dixérunt ei: Ille cui tu teſtimónium perhibuiſti trans Jordánẽ, ecce hic baptízat; & omnes véniunt ad eum. *Joan.* 3.

Ant. 2. D. Reſpondit Joannes: Ipſi vos mihi teſtimónium perhibétis, quòd díxerim: Non ſum ego Chriſtus, ſed quia miſſus ſum ante illum. *Joan.* 3.

Ant. 1. a. Illum oportet créſcere, me autem mínui. Qui deſurſum venit, ſuper omnes eſt. *Joan.* 3.

℣. Tu es lucerna mea, Dómine: ℟. In te enim curram accinctus. 2. *Reg.* 22.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 28. *In Ep.* 2. *ad Cor.*

Lectio iv.

UT virtúte nihil púrius eſt, ſic improbitáte nihil obſcœnius eſt. Illa enim ſole ſplendídior eſt: hæc cœno fœtídior. Atque hoc ſuo teſtimónio comprobáre illi queunt, qui in cœno volutantur, atque in ténebris verſantur, cùm ab áliquo eórum, qui in virtúte vivunt, ſeſe coárgui víderint, vel étiam eum conſpéxerint. Tum demum miſériam ſuam apértiùs agnoſcunt, ac velut immiſſo quodam rádio fœditátem ſuam cóntegunt, atque ante conſciórum ora erubeſcunt; etiamſi hic ſervus ſit, ille liber; hic ſubditus, ille rex. Sic Heródes, cùm reprehenſiónum pudórem ferre non poſſet, (ſiquidem prophéticæ vocis ingens ac præclárus ſplendor erat) Joannem in cárcerem conjécit, tanquam qui nudus eſſet, ac lucernam extínguere conarétur, ut rurſus in ténebris dégeret. Cur enim non eum contempſit? Num Joannes eum in judícium tractúrus erat? Num adultérii pœnas ab eo expétiit? Nonne reprehénſio duntaxat erant ea quæ dicebantur? Quid ergo métuit ac tremit? Annon verba erant, ac ſimplex ſermo? Sed hujúſmodi verba magìs quàm res ipſæ pungébant. Non eùm ad judícium, ſed ad áliud conſciéntiæ tribúnal pertrahébat; omneſque eos qui lìberâ cogitatióne ſuffrágium tunc feré-

bant, júdices ipſi conſtituébat. Quocirca tremébat tyrannus, virtútis ſplendórem haud ferens. Vides quanta philoſóphiæ vis ſit? Eum qui caténis vinctus erat, tyranno ſplendidiórem réddidit; effecítque ut hic illum formidáret ac trémeret.

℟. Heródes cùm corriperétur à Joanne de Herodíade uxóre fratris ſui, & de ómnibus malis quæ fecit, * Adjécit & hoc ſuper ómnia, & inclúſit Joannem in cárcere. ℣. Non récipit ſtultus verba prudéntiæ; & cùm in profundum vénerit peccatórum, contemnit: * Adjécit. *Luc.* 3. *Prov.* 18.

Ex Libro ejusdem ad eos qui ſcandalizati ſunt. C. 22.

Lectio v.

PErpende quómodò affectum fuiſſe veriſímile eſt Heródem reprehenſum à vincto, cùm cérneret nihil eum de loquendi libertáte propter caténam remíttere, ſed occídi malle quàm pulchérrimam illam líberè loquendi facultátem amíttere. Cógita quis ex homínibus illíus ætátis, vel étiam conſequentis ævi, cùm hæc cérneret & audíret, quantúmvis deſes ac remiſſus eſſet, at exíguo tamen judício valéret, non ſummam utilitátem inde decérperet. Noli enim mihi commemoráre ſcelerátos & ſtultos hómines, ſocordes, totos córpori curando addictos, ac fóliis leviores. Iſti enim non his ſolùm, ſed re quâvis quæ accíderit, offenduntur: non áliter ac *pópulus Judæórum*, qui & cùm manna coméderet, & cùm panem, páriter moróſus erat & offendebátur, ſive in Ægypto eſſet, ſive ab Ægypto liberátus, ſive adeſſet Móyſes, ſive abeſſet. Verùm illos in médium mihi prodúcito, qui ſóbrii erant & vígiles; & cum ánimo tuo réputa quantam ipſos probábile ſit utilitátem inde percepiſſe, cùm ánimam conſtantem cérnerent, mentem invictam, linguam máximâ libertáte loquendi prædítam; hóminem deſerti íncolam, regem ſuperáre; vinctum eſſe, nec tamen cédere; cápite truncári, nec ſilére.

℟. Joannes in vínculis duos de diſcípulis ſuis miſit ad Jeſum. In ipſa autem hora multos curávit Jeſus à languóribus, & ait: Dícite Joanni quæ vidiſtis; & * Beátus qui non fúerit ſcandalizátus in me. ℣. Ne extimeſcas fáciem potentis, & ponas ſcándalum in æquitáte tua: * Beátus. *Matth.* 11. *Luc.* 7. *Eccli.* 7.

Lectio vj.

SEd ne hîc quidem ſubſiſte; verùm ea quæ ſecúta ſunt, exámina. Caput amputávit Heródes, cápite truncátus eſt Joannes. Quis ergo beátus ab ómnibus prædicátur? quis imitandus propónitur? quis celebrátur? quis coronátur? quis præcóniis ornátur? quis laudátur? quis commendátur? quis in hunc uſque diem reprehendit? Nonne in ſingulis Eccléſiis hic quidem clamat, Non licet tibi habére uxórem fratris tui. Ille verò diffamátur étiam poſt óbitum, ob adulté-

r[illegible]n, [illegible]iam, & audacia n? Considera vero præter ea quæ dicta sunt, quanta virtus esset captivi, quanta tyranni imbecillitas. Nam hic quidem non potuit linguam unam compescere; sed, ea sublata, sententia pro illa & cum illa ora reserávit. Siquidem unusquisque dum Evangelium illud legit, dicit, Non licet tibi habere uxorem fratris tui: & sine Evangelio in cœtibus, in congréssibus, vel etiam ad ipsos ultimos mundi limites, hanc vocem áudies; & justum illum vidébis etiamnum clamantem, inculcantem, & nequitiam tyranni redarguentem. Quid ergo detrimenti cœpit ex obitu justus ille? quid ex morte violenta? quid ex caténa? quid ex cárcere? Quos autem non corréxit, quibus cor sáperet, ex iis quæ dixit, ex iis quæ passus est, ex iis quæ nunc prædicat, eadem prorsus quæ cùm viveret?

℟. Cùm discessissent núntii Joannis, cœpit Jesus de Joanne dícere ad turbas: Quid existis in desertum vidére? Arúndinem vento agitátam? * Dico vobis: † Major inter natos mulíerum Prophétâ Joanne Baptistâ nemo est. ℣. Sicut Angelus Dei, sic est, ut nec benedictióne nec maledictióne moveátur. * Dico. Glória Patri. † Major. *Luc.* 7. 2. *Reg.* 14.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. A diébus Joannis Baptistæ usque nunc, regnum cœlórum vim pátitur, & violenti rápiunt illud. *Matth.* 11.

Ant. 7. a. Omnes Prophétæ & lex usque ad Joannem prophetavérunt. Qui habet aures audiendi, audiat. *Matth.* 11.

Ant. 8. f. Omnis pópulus audiens, & publicani, justificavérunt Deum, baptizati baptismo Joannis: Pharisæi autem consilium Dei sprevérunt, non baptizáti ab eo. *Luc.* 7.

℣. Deféctio ténuit me ℟. Pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam. *Ps.* 118.

Lectio sancti Evangélii secúndùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Heródes misit, ac ténuit Joannem, & vinxit eum in cárcere, propter Herodiadem uxórem Philippi fratris sui. Et réliqua.

Homilia sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 3. *de Virg.*

QUóniam Joannis præcúntii Christi non strictim prætereunda est recordatio; intersit ut quis, & à quibus, & quam ob causam, quo modo, & quo témpore sit occisus, advértere debeámus. Ab adúlteris justus occíditur, & à reis in júdicem capitális scéleris pœna convértitur. Deinde præmium saltatrícis, mors est Prophétæ. Postrémò (quòd étiam omnes bárbari horrére consuevérunt) inter épulas atque convívia consummandæ crudelitátis profertur edictum; & à convívio ad cárcerem, de cárcere ad convívium, ferális flagítii circumfertur obséquium. Quanta in uno facínore sunt crímina!

℣. Heródes dúxerat Herodíadem. Dicébat Joannes He-

di : * Non licet tibi habére
:órem fratris tui. ℣. Ne ſequá-
s in fortitúdine tua concupiſ-
:ntiam cordis tui; Deus enim
ndicans vindicábit : * Non.
ſarc. 6. Eccli. 5.

Lectio viij.

QUis non, cùm è conví-
vio ad cárcerem curſári
déret, putáret Prophétam
ſſum eſſe dimitti ? Quis, in-
iam, cùm audiſſet natálem
ſe Heródis, ſolemne conví-
um, puellæ optiónem eli-
:ndi quod vellet datam, miſ-
m ad Joannē ob ſolutiónem
ɔn arbitrarétur ? Quid crude-
:áti cum delíciis ? Quid cum
néribus voluptáti? Rápitur ad
enam Prophéta, convivali
mpore, convivali præcep-
ı., quo non cúperet vel ab-
lvi : perímitur gládio, caput
us affertur in diſco. Hoc cru-
:litáti férculum debebátur,
ıo inſatiáta épulis féritas veſ-
:rétur.

℟. Heródias inſidiabátur
ɔanni, & volébat occídere
ım, nec póterat; * Heródes
ıim metuébat Joannem,
iens eum virum juſtum &
nctum. ℣. Fortitúdo ſímpli-
s, via Dómini; & pavor his
ıi operantur malum : * Heró-
:s. *Marc. 6. Prov. 10.*

Lectio ix.

'Ntuére, rex acerbíſſime, tuo
ſpectácula digna convívio.
órrige déxteram, ne quid
:evítiæ tuæ deſit, ut inter dígi-
ɔs tuos rivi défluant ſancti
ruóris. Et quóniam non exſa-
ıári épulis fames, non reſtin-
ui póculis pótuit inaudítæ
evítiæ ſitis; bibe ſánguinem
ſcaturiéntibus adhuc venis ex-
ſecti cápitis profluentem. Cer-
ne óculos in ipſa morte ſcéleris
tui teſtes, averſantes conſpe-
ctum deliciárum. Claudantur
lúmina, non tam mortis neceſ-
ſitáte, quàm horróre luxúriæ.
Os áureum illud exangue, cu-
jus ſenténtiam ferre non póte-
ras, conticeſcit, & adhuc ti-
métur.

℟. In diébus ſuis non pertí-
muit príncipem, & poténtiâ
nemo vicit illum, * Nec ſupe-
rávit illum verbum áliquod.
℣. Heródes propter Herodía-
dem volens Joannem occíde-
re, tímuit pópulum, quia ſicut
Prophétam eum habébant :
* Nec. Glória Patri. * Nec.
Eccli. 48. Matth. 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Loquébar de teſti-
móniis tuis in conſpectu re-
gum; ℟. Et non confundébar.
Pſ. 118.

AD LAUDES.

Ant. 3. a. HEródes ténuit Joan-
nem, & alligávit
eum, & póſuit in cárcerem pro-
pter Herodíadem. *Matth. 14.*

Ant. 8. G. Die natális Heró-
dis ſaltávit fília Herodíadis,
& plácuit Heródi; unde cum
juramento pollícitus eſt ei dare
quodcumque poſtulaſſet ab eo.
Matth. 14.

Ant. 7. d. Illa præmónita à
matre ſua, Da mihi, inquit, hîc
in diſco caput Joannis Bapti-
ſtæ. *Matth. 14.*

Ant. 6. C. Contriſtátus eſt
rex : propter juramentum au-
tem, & eos qui páriter recum-
bébant, juſſit dari. *Matth. 14.*

Ant. 1. a. Miſſo ſpiculatóre,

præcépit afferri caput ejus in disco. *Marc. 6.*

Capitulum. Jerem. 1.

EGo dedi te hódie in civitátem munítam, & in colúmnam férream, & in murum æreum ſuper omnem terram, regibus Juda, princípibus ejus, & ſacerdótibus, & pópulo terræ.

Hymnus.

ECce, ſaltantis prétium puellæ,
Fertur in diſco caput amputatum:
Hæc cruentátis nova proferuntur
Fércula menſis.
Quæ rudes ſylvis pópulos docébat,
Quæ Deum totâ reſonábat aulâ,
Illa vox, eheu! glådio reſecta,
Muta ſilébit.
Occidit Vates, & adhuc timétur;
Vox ſilet Verbi, cruor ille clamat:
Sancta fraterni temeráta carpit
Fœdera lecti.
Nube ſub denſa jubar involútum
Vénerat cæcis aperíre ſecl's:
Sole matúro, velut umbra, ceſſit
Lúcifer orbe.
Summa laus Patri, genitoque Verbo:
Et tibi compar, utriusque nexus
Spíritus ſemper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Superbi iníquè agébant usquequáque: ℟. A lege autem tua non declinávi. *Ps.* 118.

Ad Benedictus. *Ant.* 2. D. Miſit Heródes, & decollávit Joannem in cárcere: & allátum eſt caput ejus in diſco, & datum eſt puellæ; & puella dedit matri ſuæ. *Matth.* 14. *Marc.* 6.

Oratio.

DEus, qui beátum Joannem Baptiſtam, & naſcentis & morientis Filii tui Præcurſórem eſſe voluiſti: concéde, ut ſicut ille veritátis & juſtitiæ Martyr occúbuit, ita nos pro veritáte & juſtitia ad mortem usque certémus; Per eumdem Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Heródes.

AD TERTIAM.

Ant. 8. *G.* Die natális Heródis.

Capitulum. Eccleſ. 5.

NE témerè quid loquáris, neque cor tuum ſit velox ad proferendum ſermónem coram Deo; Deus enim in cœlo, & tu ſuper terram.

℟. *br.* Deus, iníqui * Inſurrexérunt ſuper me. Deus. ℣. Et ſynagóga poténtium * quæſiérunt ánimam meam, * Inſurrexérunt. Glória. Deus. *Pſ.* 85.

℣. Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei; ℟. Et qui laudábant me, adversùm me jurábant. *Pſ.* 101.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Illa præmónita.

Capitulum. Iſ. 5.

VÆ qui potentes eſtis ad bibendum vinum, & viri fortes ad miſcendam ebrietá-

tem : qui juſtificátis impium pro munéribus, & juſtítiam juſti auferris ab eo. Propter hoc ſicut dévorat ſtípulam lingua ignis, & calor flammæ exúrit; ſic radix eórum quaſi favilla erit, & germen eórum ut pulvis aſcendet.

℟. *br.* Adversùm me loquebantur, * Qui ſedébant in porta. Adversùm. ℣. Et in me pſallébant * qui bibébant vinum, * Qui ſedébant. Glória Patri. Adversùm. *Pſ.* 68.

℣. Deus, ne derelinquas me in cogitátu illórum; ℟. Et ánimæ irreverenti & infrunítæ ne tradas me. *Cant. Eccli.* 23.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Miſſo.

Capitulum. Eccli. 49.

MAlè tractavérunt illum, qui à ventre matris conſecrátus eſt Prophéta, evértere, & erúere, & pérdere, & íterùm ædificáre, & renováre.

℟. *br.* Príncipes * Perſecúti ſunt me gratìs. Príncipes. ℣. Et à verbis tuis * formidávit cor meum : * Perſecúti ſunt. Glória Patri. Príncipes. *Pſ.* 118.

℣. Eripe me, Dómine, de operántibus iniquitátem: ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. *d.* ACcedentes diſcípuli Joannis, tulérunt corpus ejus, & ſepeliérunt illud. *Matth.* 14.

Ant. 1. f. Audívit Heródes famam Jeſu, & ait : Hic eſt Joannes Baptiſta : ipſe ſurrexit à mórtuis. *Matth.* 14.

Ant. 5. C. Hæſitábat, & ait : Joannem ego decollávi. Quis eſt iſte de quo tália áudio? Et quærebat vidére eum. *Luc.* 9.

Ant. 8. G. Venientes diſcípuli Joannis, nuntiavérunt Jeſu. Quod cùm audiſſet Jeſus, ſeceſſit inde in navícula, in locū deſertum ſeorſum. *Matth.* 14.

Ant. 6. F. Venérunt multi ad Jeſum, & dicébant : Quia Joannes quidem ſignum fecit nullum: ómnia autem quæcumque dixit de hoc, vera erant. Et credidérunt in eum. *Joan.* 10.

Capitulum. Iſ. 57.

JUſtus perit, & non eſt qui recógitet in corde ſuo. Et viri miſericórdiæ colliguntur, quia non eſt qui intélligat : à fácie enim malítiæ collectus eſt juſtus.

Hymnus.

OMnibus manat cruor ecce venis :
Hinc ſitim longam ſátia, Tyranne,
Et cibos inter paterasque puro
Sánguine liba.
Ut caput vidit dápibus parátis
Triſte fumanti natitáre tabo,
Hæſit, impaſtis fremuitque menſis
Fúneris auctor.
Non tamen frontis grávitas serénæ
Ceſſit immíti violáta ferro :
Dura miteſcit plácido ſub ore
Mortis imágo.
Sic ſuo rurſum Deus hunc præíre
Núntium Chriſto jubet, inferiſque
Ferre præcónem nova liberandi
Gáudia mundi.

Qui Deo plenus rigidis futúrū
Móribus Chriſtum rudis exprimébat,
Débuit dirâ quoque morte totum
Réddere Chriſtum.

Summa laus Patri, genitoque Verbo;
Et tibi compar, utriusque nexus
Spíritus ſemper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Cuſtódit Dóminus ánimas Sanctórum ſuórum: ℟. De manu peccatóris liberábit eos. *Pſ. 96.*

Ad Magníficat. *Ant.* 7. a. Venit Joannes in via juſtítiæ, & non credidiſtis ei: publicani autem & meretrices crediderunt ei; vos autem videntes, nec pœniténtiam habuiſtis poſtea, ut crederétis ei. *Matth. 21.*

Oratio, ut ſupra ad Laudes.

Si in diem XXXI. aliquod feſtum duplex transferatur, in II. hujusce feſti Veſperis, fit Commemoratio S. Ægidii Abbatis. Ant. Egredere. ℣. Potens. xxix.

Oratio.

SAncti Abbátis Ægidii ſupplicatiónibus tribue nos, Deus, adjuvári; ut quæ piè crédidit appetá nus; & quod juſtè ſperávit conſequámur; Per Dóminum noſtrum.

ꞏOMMUNE SANCTORUM.

PARS ÆSTIVA.

COMMUNE APOSTOLORUM.

In hoc Communi, & in cete-, ad I. Veſperas ſemper di-itur Pſalmi de Feria.]

N I. VESPERIS.

u. D. VOcávit Jeſus diſcípulos ſuos, & elégit odecim ex ipſis, quos & oſtolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad ſe quos luit; & dedit illis poteſtán curandi infirmitátes, & ciendi dæmónia. *Marc.* 3.

Ant. 4. E. Hos miſit Jeſus, æcípiens eis: Ite ad oves æ periérunt domûs Iſrael. *atth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædicáte, entes: Quia appropinquávit gnum cœlórum. *Matth.* 10.

Ant. 7. d. Egreſſi autem, cuíbant per caſtella, evanlizantes, & curantes ubíque. *uc.* 9.

Capitulum. Hebr. 2.

Um inítium accepiſſet ſalus enarrári per Dómium, ab eis qui audiérunt, in s confirmáta eſt, conteſtan-Deo ſignis & portentis, & riis virtútibus, & Spíritûs ncti diſtributiónibus ſecunum ſuam voluntátem.

℟. Ecce dedi vobis poteſtám ſuper omnem virtútem iniici: * Verúmtamen in hoc nolíte gaudére: † Gaudéte quòd nómina veſtra ſcripta ſunt in cœlis. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis: * Verúmtamen. Glória. † Gaudéte. *Luc.* 10. *Soph.* 3.

Hymnus.

LÆtáre, cœlum; pláuſibus
Tellus reſultet æmulis:
Apoſtolórum glóriam
Solemnis inſtaurat dies.

Vos, ceu tubis ſonántibus,
Chriſtum per orbem ſpárgitis:
Vos illa ſacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.

Qui, dante Chriſto, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores,
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos ſólvite.

Potente qui nutu graves
Morbos fugátis córporum,
Deſiderátam póſcite
Ægris medélam móribus;

Sublímis ut cùm vénerit,
Vobis ſimul ſedéntibus,
Ad déxterum Judex latus
Nos inter agnos cóllocet.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus, ℟. Virtúte multâ. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. Prædicábant ut pœniténtiam ágerent: & dæmónia multa ejiciébant; & ungébant óleo multos ægros, & ſanábant. *Marc.* 6.

Oratio, ut in Proprio.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium, (in quo ſemper dicuntur Pſſ. Feriales.)* *Ant.* 1. a. Vos eſtis lux mundi: lúceat lux veſtra coram homínibus. *Matth.* 5.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox ſpeculatórum Sion: parávit Dóminus bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium. *Iſ.* 52.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum, Apoſtolórum Magiſtrum & Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 13. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Hymnus.

SUpréme, quales, Arbiter,
Tibi miniſtros éligis,
Tuas opes qui vilibus
Vaſis amas committere!

Hæc nempe plena lúmine
Tu vaſa frangi præcipis:
Lux inde magna rúmpitur,
Ceu, nube ſciſsâ, fúlgura.

Totum per orbem núntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, verbo Deo,
Tonant, coruſcant, pérpluunt.

Chriſtum ſonant: verſæ ruunt
Arces ſuperbæ dæmonum.
Circùm tubis clangéntibus,
Sic verſa quondam mœnia.

Fac, Chriſte, cœleſtes tubæ
Somno graves nos éxcitent:
Accenſa de te lúmina
Pellant ténebras méntium.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ. Amen.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus ad Officium Noct. itemque ad II. Veſperas, Pſalmi ſunt proprii, prout deſignantur in Proprio Eccleſiarum; vel, ſi nulli ſunt ejuſmodi, ſumuntur de Dominica: ad Laudes verò, ad Horas, & ad Completorium, dicuntur de Dominica; & ſic in omni alio Communi.*

In Solemnibus-minoribus & infra, Pſalmi in toto Officio ſemper ſunt de Feria.]

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Convocátis Jeſus duódecim Apóſtolis, cœpit illos míttere binos prædicáre regnum Dei. *Luc.* 9. *Marc.* 6.

Ant. 2. D. Præcípiens, dicébat eis: Infirmos curáte, mórtuos ſuſcitáte, dæmones ejícite: gratis accepiſtis, gratis date. *Matth.* 10.

Ant. 3. c. Nolíte poſſidére aurum, neque argentum, neque pecúniam in zonis veſtris: dignus enim eſt operárius cibo ſuo. *Matth.* 10.

℣. Cuſtodiébant teſtimónia ejus, ℟. Et præceptum quod dedit illis. *Pſ.* 98.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres primæ Lectiones de Scriptura occurrente.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus, Lectiones ſunt propriæ; & ſic in omni alio Communi.*]

℟. j. Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum: * Eſtóte ergo prudentes ſicut

ſerpentes, & simplices ſicut columbæ. ℣. Ex ore Dómini prudéntia; & próteget gradientes ſimplíciter: * Eſtóte. *Matth.* 10. *Prov.* 2.

℟. *ij*. Tradémini à paréntibus, & cognátis, & amícis; & morte affícient ex vobis, & capillus de cápite veſtro non períbit: * In patiéntia veſtra poſſidébitis ánimas veſtras. ℣. Nolíte timére oppróbrium hóminum, & blasphémias eórum ne metuátis; ego, ego ipſe conſolábor vos: * In patiéntia. *Luc.* 21. *Iſ.* 51.

℟. *iij*. Cùm tradent vos, nolíte cogitáre quómodò, aut quid loquámini: * Non enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri qui lóquitur in vobis. ℣. Spíritus meus erit in médio veſtrûm, nolíte timére: * Non. Glória Patri. * Non enim. *Matth.* 10. *Agg.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. In quamcumque domum intravéritis, dícite: Pax huic dómui; & ſi ibi fúerit fílius pacis, requieſcet ſuper illum pax veſtra. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Qui vos audit, me audit; & qui vos ſpernit, me ſpernit: qui autem me ſpernit, ſpernit eum qui miſit me. *Luc.* 10.

Ant. 6. F. Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; & quod in aure audítis, prædicáte ſuper tecta. *Matth.* 10.

℣. Annuntiáte inter gentes glóriam Dómini, ℟. In ómnibus pópulis mirabília ejus. *Pſ.* 95.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres Lectiones, ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv*. Vos eſtis qui permanſiſtis mecum in tentatiónibus meis: * Et ego diſpóno vobis ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum. ℣. Diſpóſui teſtamentum electis meis: * Et. *Luc.* 22. *Pſ.* 88.

℟. *v*. Jam non dicam vos ſervos: vos autem dixi amícos: * Quia ómnia quæcumque audívi à Patre meo, nota feci vobis. ℣. Antiqua ne intueámini: ecce ego fácio nova, & nunc oriéntur: útique cognoſcétis ea; * Quia. *Joan.* 15. *Iſ.* 43.

℟. *vj*. Elégi vos, & póſui vos, ut eátis, & fructum afferátis, & fructus veſter máneat; * Ut quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. ℣. Quod ſalvátum fúerit de domo Juda, fáciet fructum: zelus Dómini exercítuum fáciet iſtud; * Ut. Glória. * Ut. *Joan.* 15. *Iſ.* 37.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Principes géntium dominantur eórum; & qui majóres ſunt, poteſtátem exercent in eos: non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque volúerit inter vos major fíeri, ſit veſter miniſter: ſicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre. *Matth.* 20.

Ant. 3. à. Cùm fecéritis ómnia quæ præcepta ſunt vobis, dícite: Servi inútiles ſumus; quod debúimus fácere, fécimus. *Luc.* 17.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis, ſed nómini tuo da

glóriam. ℟. Super miſericórdia tua & veritáte tua. *Pſ.* 113.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Evangelium & Homilia, ut in Proprio Sanctorum.

℟. *vij.* Mementóte ſermónis mei quem ego dixi vobis: * Non eſt ſervus major dómino ſuo: ſi me perſecúti ſunt, & vos perſequentur. ℣. Locúti ſunt adverſùm me linguâ dolósâ, & ſermónibus ódii circumdedérunt me: * Non eſt. *Joan.* 15. *Pſ.* 108.

℟. *viij.* De mundo non eſtis, ſed ego elégi vos de mundo; proptéreà odit vos mundus: ſed * Confídite, ego vici mundum. ℣. Non derelinquet Dóminus ſanctos ſuos; éruet eos à peccatóribus, & ſalvábit eos: * Confídite. *Joan.* 15. *Pſ.* 36.

℟. *ix.* Pater ſancte, ſerva eos in nómine tuo quos dediſti mihi. Sicut tu me miſiſti in mundum, ego miſi eos in mundum; & * Pro eis ego ſanctífico meipſum, ut ſint & ipſi ſanctificáti in veritáte. ℣. Sanctificábunt Sanctum Jacob, & Deum Iſrael prædicábunt: * Pro eis. Glória Patri. * Pro eis. *Joan.* 17. *Iſ.* 29.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus: ℟. Annuntiáte inter gentes ópera ejus. *Pſ.* 104.

AD LAUDES.

Ant. 8. *G.* JEſus locútus eſt úndecim diſcípulis, dicens: Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra; euntes ergo, docéte omnes gentes. *Matt.* 28.

Ant. 6. F. Prædicáte Evangélium omni creatúræ, baptizantes eos, docentes ſerváre ómnia quæcumque mandávi vobis. *Marc.* 16. *Matth.* 28.

Ant. 2. D. Quorum remiſéritis peccáta, remittuntur eis; & quorum retinuéritis, retenta ſunt. *Joan.* 20.

Ant. 4. *D.* Accipiétis virtútem ſupervenientis Spíritûs ſancti in vos; & éritis mihi teſtes uſque ad últimum terræ. *Act.* 1.

Ant. 1. a. Ecce ego vobiſcum ſum ómnibus diébus, uſque ad conſummatiónem ſǽculi. *Matth.* 28.

Capitulum. Epheſ. 4.

CHriſtus dedit quoſdam quidem Apóſtolos, quoſdam autem Prophétas, álios verò Evangeliſtas, álios autem Paſtóres, & Doctóres, ad conſummatiónem ſanctórum in opus miniſtérii, in ædificatiónem córporis Chriſti.

Hymnus.

CŒleſtis aulæ Príncipes,
Sacri duces exércitûs,
Biſſéna mundi lúmina,
Olim futúri júdices:

Merſis gravi calígine,
Per vos dies renáſcitur:
Quos vanus error lúſerat,
Illuſtrat alma véritas.

Non vi, nec armis mílitum;
Fandi nec ullis ártibus;
Verbo ſed irríſæ Crucis,
Chriſto rebelles ſúbditis.

Quibus gemébat ſúbditus,
Rumpuntur orbis víncula:
Jam gaudet, excuſſo jugo,
Liber Dei ſub légibus.

Vulgáta terris ómnibus
Per vos Dei myſtéria:
Sic veſtra terris ómnibus

Præclára facta perſonant.
Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Príncipes populórũ congregáti ſunt ℟. Cum Deo Ábraham. *Pſ.* 46.

Ad Benedictus. *Ant.* 1, D. Vos qui ſecúti eſtis me, in regeneratióne cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, ſedébitis & vos judicantes duódecim tribus Iſrael. *Matth.* 19.

Oratio, ut in Proprio.

AD HORAS, Ant. de Laudibus, quartâ prætermiſſâ; quod ſemper obſervatur, niſi aliter notetur.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Jeſus.

Cetera, ut in Pſalterio.

AD TERTIAM.

Ant. 6. F. Prædicáte.

Capitulum. 2. Cor. 2.

DEo grátias, qui ſemper triumphat nos in Chriſto Jeſu, & odórẽ notítiæ ſuæ maniſeſtat per nos in omni loco.

℟. *br.* In omnem terram * Exívit ſonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ * verba eórum. * Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Non ſunt loquélæ neque ſermónes, ℟. Quorum non audiantur voces eórum. *Pſ.* 18.

Oratio, ut in Proprio.

[*In Solemnibus-minoribus & ſupra, ac per Octav. Annualium (niſi aliter notetur) in* ℟℟. *brevibus additur* * Allelúia, allelúia. *Iſque ritus ſervatur in quolibet Communi.*]

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Quorum.

Capitulum. 2. Cor. 5.

POſuit in nobis Deus verbum reconciliatiónis. Pro Chriſto ergo legatióne fúngimur, tanquam Deo exhortante per nos. Obſecrámus pro Chriſto, reconciliámini Deo.

℟. *br.* Dóminus excelſus * Subjécit pópulos nobis. Dóminus. ℣. Elégit nobis * hæreditátem ſuam: * Subjécit. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 46.

℣. Nimis honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℟. Nimis confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Ecce.

Capitulum. 2. Theſſ. 2.

STate, & tenéte traditiónes quas didiciſtis ſive per ſermónem, ſive per epíſtolam noſtram. Ipſe autem Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, & Deus, & Pater noſter, qui diléxit nos, & dedit conſolatiónem ætérnam, & ſpem bonam in grátia, exhortétur corda veſtra, & confirmet in omni ópere & ſermóne bono.

℟. *br.* Confitébimur tibi, Deus: * Invocábimus nomen tuum. Confitébimur tibi, Deus. ℣. Narrábimus * mirabília tua: * Invocábimus. Glória. Confitébimur. *Pſ.* 74.

℣. In generatiónem & generatiónem ℟. Annuntiábimus laudem tuam. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. F. INjecérunt manus in Apóſtolos, & poſuérunt eos in cuſtódia. *Act.* 5.

Ant. 2. D. Cæſis denuntiavé-

runt ne omnínò loquerentur in nómine Jeſu. *Act.* 5.

Ant. 4. E. Ibant gaudentes à conſpectu concilii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Jeſu contuméliam pati. *Act.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia; & virtúte magnâ reddébant teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti. *Act.* 4.

Ant. 3. a. Tradidérunt ánimas ſuas pro nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Act.* 15.

Capitulum. 1. Cor. 4.

DEus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tanquam morti deſtinátos; quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & ángelis, & homínibus.

Hymnus.

QUem miſit in terras Deus,
Ut morte nos ſervet ſuâ,
Amóris hic fidos ſui
Vos éligit vicários.
Occíſus Agnus à lupis,
Vos miſit agnos ad lupos:
Mores ferinos éxuunt,
Agni repentè de lupis.
Quæ victimárum cædibus
Tellus madébat ímpiis,
Veſtris eam ſudóribus,
Veſtro piaſtis ſánguine.
Hoc rore facta pínguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta ſurrexit ſeges!
Et iſta nos ſeges ſumus.
Quam ſi bonus reſpéxeris,
Qui das rigátis créſcere;
Frumenta nos cœléſtibus
Matúra condes hórreis.
Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De Nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: ℟. Conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. In fundamentis civitátis ſanctæ Jerúſalem nómina duódecim Apoſtolórum Agni: & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

Oratio, ut in Proprio.

COMMUNE UNIUS MARTYRIS.

IN I. VESPERIS.

Ant. 8. G. FOrtitúdo ſimplicis via Dómini: juſtus in æternum non commovébitur. *Prov.* 10.

Ant. 4. E. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, & non pavébit; quóniam ipſe eſt ſpes ejus. *Eccli.* 34.

Ant. 3. a. Qui audit ſapiéntiam, permanébit confidens; quóniam in tentatióne ámbulat cum eo, & in primis éligit eum. *Eccli.* 4.

Ant. 6. C. Timórem, & metum, & probatiónem indúcet ſuper illum, donec credat ánimæ illíus; & firmábit illum. *Eccli.* 4.

Ant. 1. D. In tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis; & non illidétur quaſi in procella navis. *Eccli.* 33.

Capitulum. Joſue 1.

ECce præcípio tibi: Confortáre, & eſto robuſtus. Noli metúere, & noli timére

quóniam tecum eſt Dóminus Deus tuus.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Cepérunt me inimíci mei gratis: dixi, Pétii; vocem meam, Dómine, audiſti: * Dixiſti, Ne tímeas: † Judicaſti cauſam ánimæ meæ, redemptor vitæ meæ. ℣. Ego non ſolùm alligári, ſed & mori parátus ſum propter nomen Dómini Jeſu: * Dixiſti. Glória Patri. † Judicaſti. *Thren.* 3. *Act.* 21.

Hymnus.

EX quo, ſalus mortálium,
Fluxit ſacer Dei cruor;
Homo redemptus æmulum
Deo litávit ſánguinem.
Non jam crucis Chriſti pudet:
Quin ſurgit ingens glória
Deum fatéri mórtuum,
Pro mórtuo mori Deo.
Hoc iſte plenus ſpíritu
Ridet minas, ridet neces;
Tuâque fretus déxtera,
Tibi, Redemptor, mílitat.
Paráta ſpectans præmia,
Secúrus ad pœnas volat:
Sic pugnat, ut ſperet mori,
Et morte mortem víncere.
Unus tot armátas manus
Stupente laſſat júdice;
Et tortus ipſis qui cadit
Torquéntibus fit fórtior.
Da, Chriſte, tanti mílitis
Æquáre facta fórtia:
Da ſuſtinére pro tuo,
Quodcumque durum, nómine.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili, par Patri,
Et par utríque, Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo; quia fortitúdo mea & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes, niſi ſit propria.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium:*
Ant. 3. *d.* Qui ſéquitur me, non ámbulat in ténebris; ſed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. *Joan.* 8.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Ego ad Dóminum aſpíciam: expectábo Deum ſalvatórem meum. *Mich.* 7.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum patiéntiæ & ſolátii, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15. *Pſ.* 94. Veníte. 2.

Hymnus.

FElix morte tuâ, qui cruciátibus
Cœlo difficilem rúmpere amas viam,
Et ſignáre cruóre
Quam Chriſto déderas, fidē!
Pœnis victa quibus deficeret fides,
Tu pœnas ávidâ mente præóccupas:
Cui non ſúfficit una,
Ambis innúmeras neces.
Te pro lege ſua magnánimum mori,
Te Chriſtus púgilem ſpectat ab æthere:
Ne ſuccúmbere poſſis,
Tecum prælia ſuſtinet.
Et nos delícias, vana per ótia,
Gens infída Deo, quærimus ánxii:

Quid torpémus? inertes
Sanguis Mártyris éxcitat.
Semper máxima laus ingénito
Patri:
Semper laus génito máxima
Filio:
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Omnis qui te colit, Dómine, vita ejus, ſi in probatióne fúerit, coronábitur. *Tob.* 3.

Ant. 8. G. Hæc eſt grátia, ſi propter Dei conſciéntiam ſúſtinet quis triſtítias, pátiens injuſtè. 1. *Petr.* 2.

Ant. 6. F. Qui ſuſtinúerit in finem, hic ſalvus erit. *Marc.* 13.

℣. Cepérunt ánimam meam; irruérunt in me fortes: ℟. Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine. *Pſ.* 58.

Lectiones de Scriptura occurr.

℟. *j.* Probávit me Dóminus quaſi aurum quod per ignem tranſit: * Veſtígia ejus secútus eſt pes meus; viam ejus cuſtodívi, & non declinávi ex ea. ℣. Omnia detrimentum feci ad cognoscendum Chriſtum, & ſocietátem paſſiónum illíus, configurátus morti ejus: * Veſtígia. *Job.* 23. *Philip.* 3.

℟. *ij.* Certámen forte dedit illi Dóminus, * Ut vínceret, & ſciret quóniam ómnium poténtior eſt Sapiéntia. ℣. Confortátus eſt fide, dans glóriam Deo, * Ut vínceret. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

℟. *iij.* Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis: * Deſcendit cum illo in fóveam, & † In vínculis non derelíquit illum. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus: * Deſcendit. Glória. † In vínculis. *Sap.* 10. *Act.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. f. Etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, manum Omnipoténtis nec vivus, nec defúnctus effúgiam; quamobrem fórtiter vitâ excedendo, exemplum forte relinquam. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. d. Prompto ánimo pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfúngar. 2. *Mach.* 6.

Ant. 8. c. E cœlo membra iſta poſsídeo; ſed propter Dei leges hæc ipſa deſpício, quóniam ab ipſo me ea recepturum ſpero. 2. *Mach.* 7.

℣. Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam; ℟. Quia Deus ſusceptor meus es. *Pſ.* 58.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Factus es mihi adjútor, Dómine, & liberaſti me * A rugiéntibus præparátis ad escam, de mánibus quæréntium ánimam meam, & de portis tribulatiónum quæ circumdedérunt me. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me; & liberátus ſum de ore leónis, * A rugiéntibus. *Eccli.* 51. 2. *Tim.* 4.

℟. *v.* Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, manifeſtè tu ſcis quia cùm à morte poſſem liberári, * Duros córporis ſuſtíneo dolóres; ſecúndùm ánimam verò, propter timórem tuum libenter hæc

pátior. ℣. Gáudeo in paſſióni-bus, & adímpleo ea quæ deſunt paſſiónum Chriſti in carne mea: * Duros córporis. 2. *Mach.* 6. *Coloſſ.* 1.

℟. *vj.* Liberávit me Dóminus ab omni ópere malo; * Et ſalvum fáciet in regnum ſuum cœleſte. ℣. In die tribulatiónis exultábo in Deo Jeſu meo: ſuper excelſa dedúcet me victor; * Et ſalvum. Glória Patri. * Et. 2. *Tim.* 4. *Habac.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Scio ópera tua, & labórem, & patiéntiam tuam; & quia ſuſtinuiſti propter nomen meum, & non defeciſti. *Apoc.* 2.

Ant. 4. d. Scient omnes quia ego diléxi te; quóniam ſervaſti verbum patiéntiæ meæ, & ego ſervábo te ab hora tentatiónis. *Apoc.* 3.

Ant. 3. c. Qui vícerit, & cuſtodíerit usque in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, ſicut & ego accépi à Patre meo. *Apoc.* 2.

℣. In die tribulatiónis éruam te, ℟. Et honorificábis me. *Pſ.* 49.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Qui volúerit ánimam ſuam ſalvàm fácere, perdet eam; * Qui autem perdíderit ánimam ſuam propter me & Evangélium, ſalvam fáciet eam. ℣. Erit tibi ánima tua in ſalútem, quia in me habuiſti fidúciam, ait Dóminus. * Qui autem. *Marc.* 8. *Jerem.* 39.

℟. *viij.* Eſto fidélis usque ad mortem, & dabo tibi corónam vitæ: * Qui vícerit, non lædétur à morte ſecunda. ℣. Usque ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos: * Qui vícerit. *Apoc.* 2. *Eccli.* 4.

℟. *ix.* Qui vícerit, fáciam illum columnam in templo Dei mei; * Et foràs non egrediétur ámpliùs: * & † Scribam ſuper eum nomen Dei mei, & nomen civitátis novæ Jerúſalem. ℣. Plantábo eum, & non turbábitur ámpliùs; nec addent fílii iniquitátis, ut affligant eum ſicut priùs, * Et foràs. Glória Patri. † Scribam ſuper eum. *Apocal.* 3. 2. *Reg.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo, Dómine, fortitúdinem tuam: ℟. Et exultábo manè miſericórdiam tuam. *Pſ.* 58.

AD LAUDES.

Ant. 3. à. Dominus mecum eſt, quaſi bellátor fortis: idcirco qui perſequuntur me, cadent, & infirmi erunt. *Jerem.* 20.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me úndique, & non erat qui adjuváret: memorátus ſum miſericórdiæ tuæ, Dómine, quóniam éruis ſuſtinentes te. *Eccli.* 51.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus, & confortans in die tribulatiónis, & ſciens ſperantes in ſe. *Nahum.* 1.

Ant. 4. A. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jerem.* 20.

Ant. 7. d. Eripuiſti me de témpore iníquo; proptéreà confitébor, & laudem dicam

tibi, & benedícam nómini Dómini. *Eccli.* 51.

Capitulum. Apoc. 3.

QUi vícerit, veſtiétur veſtimentis albis; & non deleoo nomen ejus de libro vitæ: & confitébor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

Hymnus.

JAm non te lácerant carníficum manus,
Inter qui récubas cœlítuum choros:
Nunc pro cárcere cæco
Fulgentes hábitas domos.
Non jam vincla manus, non cóhibent pedes;
Tu liber ſuperûm regna perámbulas:
Quot plagis laniátus,
Cœlo tot rádiis nites.
Nec te dira fames, nec ſitis ámpliùs,
Nec probróſa premit te modò núditas:
Nunc te lúmine puro
Paſcit Chriſtus & índuit.
Sic tu Martyribus dexter ades, Deus,
Ut quos mors périmit, glória víndicet;
Confundiſque tyrannum,
Dum quos déprimit, élevas.
Semper máxima laus ingénito Patri:
Semper laus génito máxima Fílio:
Sacri nexus amóris,
Sit laus par tibi, Spíritus.
Amen.

℣. Adjútor meus, tibi pſallam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi: in réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ. 2. *Tim.* 4.

Oratio.

ADeſto, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris, ut qui beáti Mártyris tui *N.* natalítiis gloriámur, nec minis injuſtè perſequéntium, nec ullis perturbémur adverſis; Per Dóminum noſtrum.

Alia Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, intercedente beáto *N.* Mártyre tuo, in tua fide & ſinceritáte conſtántiam; ut in caritáte divína firmáti, nullis tentatiónibus ab ejus integritáte divellámur; Per.

Si ſit Pontifex, Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, qui in ómnium Sanctórum tuórum es virtúte mirábilis: da nobis in feſtivitáte beáti *N.* cum gratiárum actióne lætári, qui Fílii tui Martyr & Póntifex, quod miniſtério geſſit, teſtimónio comprobávit; & quod prædicávit ore, confirmávit exemplo; Per eumdem Dóminum.

Alia Oratio.

DEus, cujus grátia beátum *N.* Pontíficem tuum in Sacerdótium elégit, doctrína ad prædicandum erúdiit, poténtia ad perſeverandum confirmávit: da nobis ex ejus imitatióne pópulum chriſtiánum & inſtrúere vivendi exemplo, & confirmáre patiendo; Per Dóminum.

Si ſit Sacerdos tantùm, Oratio.

DEus, à quo conſtántiam fides, & virtútem ſumit infírmitas: quæſumus, ut beáti

N. Sacerdótis & Mártyris tui exemplo & précibus, quidquid in perſecutiónibus ſævum eſt, quidquid in morte terríbile, fácias nos tui nóminis confeſſióne ſuperáre; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 3. à. Dóminus.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me.

Capitulum. Iſaiæ. 41.

ERunt quaſi non ſint, & véluti conſúmptio, hómines bellántes adversùm te; quia ego Dóminus Deus tuus apprehendens manum tuam, dicensque tibi: Ne tímeas, ego adjúvi te.

℟. *br.* In Deo ſalutáre meum, * Et glória mea. In Deo. ℣. Deus auxílii mei, * & ſpes mea in Deo eſt, * Et. Glória Patri. In Deo. *Pſ.* 61.

℣. Deus meus adjútor meus, & ſperábo in eum: ℟. Protector meus, & cornu ſalútis meæ. *Pſ.* 17.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Bonus Dóminus.

Capitulum. 2. Tim. 1.

PAtior, ſed non confúndor: ſcio enim cui crédidi; & certus ſum quia potens eſt depóſitum meum ſerváre in illum diem.

℟. *br.* Si conſiſtant adversùm me caſtra, * Non timébit cor meum. Si conſiſtant. ℣. Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo: * Non. Glória Patri. Si conſiſtant. *Pſ.* 26.

℣. Dóminus mihi adjútor, ℟. Non timébo quid fáciat mihi homo. *Pſ.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuiſti me.

Capitulum. Tob. 3.

POſt tempeſtátem tranquíllum facis, Dómine; & poſt lacrymatiónem & fletum, exultatiónem infúndis. Sit nómen tuum, Deus Iſrael, benedíctum in ſécula.

℟. *br.* Factus es, Dómine, * Suſceptor meus. Factus es. ℣. Et refúgium meum * in die tribulatiónis, * Susceptor. Glória. Factus es. *Pſ.* 58.

℣. Tu, Dómine, adjuviſti me, ℟. Et conſolátus es me. *Pſ.* 85.

AD II. VESPERAS.

Ant. 8. G. PRopter opus Chriſti usque ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam. *Philip.* 2.

Ant. 3. a. Patienter ſuſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias æſtimans impropérium Chriſti, aſpiciébat in remuneratiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Glorioſíſſimam mortem magìs quàm odíbilem vitam compleċtens, voluntárié præíbat ad ſupplícium. 2. *Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vitâ deceſſit, universæ genti memóriam mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens. 2. *Mach.* 6.

Capitulum. Jac. 1.

BEatus vir qui ſuffert tentatiónem; quóniam cùm probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quàm repromíſit Deus diligéntibus ſe.

Hymnus, Ex quo, ſalus, *ut in I. Veſperis.*

℣. Poſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Juſtum non dereliquit Deus; donec afferret illi poténtiam adversùs eos qui eum deprimébant; & dedit illi claritátem æternam. *Sap.* 10.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PLURIUM MARTYRUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. D. Venit hora, ut omnis qui intérficit vos, arbitrétur obſéquium ſe præſtáre Deo. *Joan.* 16.

Ant. 3. c. Injícient vobis manus ſuas, & perſequentur trahentes ad reges & præſides propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. *D.* Tradet autem frater fratrem in mortem; & inſurgent filii in parentes, & morte eos afficient. *Matth* 10.

Ant. 1. D. Eritis ódio ómnibus propter nomen meum; qui autem perſeveráverit usque in finem, hic ſalvus erit. *Matth.* 10.

Ant. 8. *G.* Dabo vobis os & ſapiéntiam, cui non póterunt reſíſtere & contradícere omnes adversárii veſtri. *Luc.* 21.

Capitulum. 1. Petr. 4.

Si exprobrámini in nómine Chriſti, beáti éritis; quóniam quod eſt honóris, glóriæ, & virtútis Dei, & qui eſt ejus Spíritus, ſuper vos requieſcit.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. In nullo terreámini ab adversáriis; * Quia vobis donátum eſt pro Chriſto, non ſolùm ut in eum credátis, ſed ut étiam pro illo patiámini. ℣. Confortámini, & non diſſolvantur manus veſtræ: erit enim merces óperi veſtro; * Quia. Glória Patri. * Quia. *Philip.* 1. 2. *Paral.* 15.

Hymnus.

Chriſti Martyribus débita nos decet,
Virtútis mémores, prómere cántica;
Quos nec blandítiis, nec pótuit minis
Fallax víncere ſéculum.
Cœleſtis Pátriæ mens inhians bonis,
Mundi ſpernit opes fluxaque gáudia:
Vitæ quin étiam, præ Dómini lucro,
Jactúram fácilem putant.
Non vultus métuunt carníficum truces:
Fœtas ſupplíciis deſpíciunt manus:
Enſes, flagra, rotas, ómnia pérpeti
Victrix edócuit fides.
O incredíbilem vim patiéntiæ!
Non, artus láceros qui crúciat dolor,
Extorquet gémitum, non querimóniam
Agnis mítibus élicit.
Ergo nunc própior, Chriſte, tibi ſedet
Palmis turba nitens uſque viréntibus,

Victorumque gerens præmia, nóbiles
Multo sánguine láureas.
Sit laus ſumma Patri, ſummaque Filio:
Sit par, ſancte, tibi glória, Spíritus,
Cujus præsídio prælia ſúſtinent,
Contemptâ nece, Mártyres. Amen.

℣. Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, ℟. Omnes qui ſperátis in Dómino. *Pſ.* 30.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Cùm vos óderint hómines, & exprobráverint propter Filium hóminis, gaudéte & exultáte: ecce enim merces veſtra multa eſt in cœlo. *Luc.* 6.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus majoribus, & ſupra, ad Completorium:* *Ant.* 2. A. Complebuntur dies luctûs tui, Sion: non óccidet ultrà ſol tuus: pópulus tuus omnes juſti. *Iſ.* 60.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Sérvient Deo ſervi ejus, & vidébunt fáciē ejus; & nomen ejus in fróntibus eórum. *Apoc.* 22.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum legitimè certantes coronantem, * Veníte, adorémus. 2. *Tim.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

FOrtes cadendo Mártyres,
Quos empta fuſo ſánguine
Cœleſtis ornat púrpura,
Junctis canámus vócibus.

Acti procellis ómnibus,
Sui cruóris flúmine
Vehuntur, & Chriſto duce,
Portus beátos óccupant.

Sævit tyrannus, állicit,
Temnunt minas, temnunt preces,
Deum minantem dum timent,
Dum munerantem díligunt.

Quem lictor inſánus ſitit,
Quem cæcus effundit furor,
Amor ſacerdos pródigum
Chriſto cruórem cónſecrat.

Et ille mixtus ſánguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundéntibus placábilem
Oráre non ceſſat Deum.

Implére vos omnes decet
Paſſo Deo quod défuit:
Per tot neces læſo Patri
Fit plena Chriſtus hóſtia.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Convenérunt adversùm nos, ut nos diſperdant: quómodò potérimus ſubsíſtere, niſi tu, Deus, ádjuves nos? 1. *Mach.* 3.

Ant. 5. a. Séquimur te in toto corde, & timémus te, & quærimus fáciem tuam: érue nos, & da glóriam nómini tuo, Dómine. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Omnes qui oſtendunt ſervis tuis mala, confundantur in omnipoténtia tua; & ſciant quia tu es Dóminus Deus ſolus. *Dan.* 3.

℣. Da nobis auxílium de tribulatióne, ℟. Quia vana ſalus hóminis. *Pſ.* 59.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. j. Nos ſtulti propter Chriſtum, maledícimur, & benedícimus: * Perſecutiónem pá-

timur, & ſuſtinémus: blaſphemámur, & obſecrámus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis: * Perſecutiónem. 1. *Cor.* 4. *Pſ.* 43.

℟. *ij*. Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Tribulátio? an angúſtia? an fames? an perſecútio? an gládius? * Neque mors, neque vita póterit nos ſeparáre à caritáte Dei. ℣. Hæc ómnia venérunt ſuper nos, nec oblíti ſumus te, Dómine; * Neque mors. *Rom.* 8. *Pſ.* 43.

℟. *iij*. Deus omnis grátiæ, qui vocávit nos in æternam ſuam glóriam in Chriſto Jeſu, * Módicùm paſſos ipſe perfíciet: ipſi glória & impérium † In ſécula ſeculórum. ℣. Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in æternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit: * Módicùm. Glória Patri. † In ſécula. 1. *Petr.* 5. 2. *Mach.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. b. In mortem trádimur propter Jeſum, ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 3. b. Paráti ſumus mori, magìs quàm pátrias Dei legès prævaricári. 2. *Mach.* 7.

Ant. 6. F. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtitias Dei, ut eámus álterâ viâ. 1. *Mach.* 2.

℣. In Deo faciémus virtútem; ℟. Et ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos. *Pſ.* 59.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv*. Abſit à nobis, ut relinquámus Dóminum, & ſerviámus diis aliénis: * Dómino Deo noſtro ſerviémus, & obedientes érimus præceptis ejus. ℣. Etſi ſunt qui dicantur dii, ſive in cœlo, ſive in terra; nobis tamen unus Deus: * Dómino. *Joſue.* 24. 1. *Cor.* 8.

℟. *v*. Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis. * Pótius eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, iterùm ab ipſo reſuſcitandos. ℣. Sicut abundant paſſiónes Chriſti in nobis, ita & per Chriſtum abundat conſolátio noſtra: * Pótius eſt. 2. *Mach.* 7. 2. *Cor.* 1.

℟. *vj*. Exhibeámus noſmetipſos ſicut Dei miniſtros, in multa patiéntia, in tribulatiónibus, * In neceſſitátibus, in angúſtiis, in plagis, in carcéribus. ℣. Omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes transiérunt fidéles. * In. Glória. * In. 2. *Cor.* 6. *Judit.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. c. Ruent in gládio, & in flamma, & in captivitáte; ut conflentur, & dealbentur uſque ad tempus præfinítum. *Dan.* 11.

Ant. 4. A. Diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemptiónem, ut meliórem invenírent reſurrectiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 8. c. Ecce quómodò computáti ſunt inter fílios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt! *Sap.* 5.

℣. Salus juſtórum à Dómino; ℟. Et protector eórum in témpore tribulatiónis. *Pſ.* 36.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij*. Ludíbria & vérbera

experti inſuper & víncula & cárceres, * Lapidáti ſunt, ſecti ſunt, tentáti ſunt, in occiſióne gládii mórtui ſunt. ℣. Tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo: * Lapidáti. *Hebr.* 11. *Dan.* 3.

℟. *viij.* Vicérunt propter ſánguinem Agni, & propter verbum teſtimónii ſui, & non dilexérunt ánimas ſuas usque ad mortem: * Proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. ℣. Módico dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento ætérnæ vitæ effecti ſunt: * Proptéreà. *Apoc.* 12. 2. *Mach.* 7.

℟. *ix.* Antíquus diérum judícium dedit ſanctis Excelſi; * Et † Regnum obtinuérunt ſancti. ℣. Per fidem operáti ſunt juſtítiam, adepti ſunt repromiſſiónes; * Et. Glória. † Regnum. *Dan.* 7. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Salvaſti nos, Dómine, de affligéntibus nos; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ bellum fácere cum ſanctis, & víncere eos. *Apoc.* 13.

Ant. 7. *d.* Elegérunt magis mori, & noluérunt infríngere legem Dei ſanctam; & trucidáti ſunt. 1. *Mach.* 1.

Ant. 1. f. Si coram homínibus tormenta paſſi ſunt, ſpes illórum immortalitáte plena eſt. *Sap.* 3.

Ant. 2. D. In paucis vexáti, in multis bene disponentur; quóniam Deus tentávit eos, & invénit illos dignos ſe. *Sap.* 3.

Ant. 7. d. Tanquam aurum in fornáce probávit illos, & quaſi holocauſti hóſtiam accépit illos; & in témpore erit reſpectus illórum. *Sap.* 3.

Capitulum. Jac. 1.

OMne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis: ſcientes quòd probátio fidei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet.

Hymnus.

QUam, Chriſte, ſignaſti viam
Primus, profúſo ſánguine,
Per hanc tui te fórtiter
Ducem ſequuntur mílites.

Foſſus manus, foſſus pedes,
Ovans ad aſtra tránsvolas;
Et membra trunci Mártyres
Addunt triumpho ſe tuo.

Omnes in oſtro ſpléndidi
Tuum tribúnal ámbiunt:
Accepta monſtrant vúlnera,
Et per tot ora ſúpplicant.

Audíre ſi nos réſpuis,
Quos críminum moles gravat;
Audi tuos, qui ſánguinem
Fudére pro te, Mártyres.

Fac, ſi tyrannus déficit,
Ne blandiendo mólliùs
Frangat voluptas péctora,
Ipſis tyrannis ſævior.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

℣. Multæ tribulatiónes juſtórum; ℟. Et de ómnibus his liberábit eos Dóminus. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam; quóniã

ipſórum eſt regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

DEus inviſibilis fortitúdo certántiū, adeſto, quæ-ſumus, nobis ſupplicántibus; ut qui hodiernâ die ſanctórum Mártyrum tuórum *N.* & *N.* glorióſum triumphum recólimus, eórum méritis & précibus contra ſpirituália nequítiæ muniámur; Per Dóminum.

Alia Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui in ſanctórum tuórum córdibus flammam tuæ dilectiónis accendis: da méntibus noſtris eamdem fidei caritatiſque virtútem; ut Mártyrum tuórum *N.* & ſociórum, quorum gaudémus victóriis, proficiámus exemplis; Per Dóminum noſtrum.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d.* Elegérunt.

Capitulum. Sap. 3.

JUſtórum ánimæ in manu Dei ſunt, & non tanget illos tormentum mortis. Viſi ſunt óculis inſipiéntium mori, & æſtimáta eſt afflíctio éxitus illórum; & quod à nobis eſt iter, extermínium: illi autem ſunt in pace.

℟. *br.* Cuſtódit Dóminus * Animas ſanctórum ſuórum. Cuſtódit. ℣. De manu peccatóris * liberábit * Animas. Glória Patri. Cuſtódit. *Pſ.* 96.

℣. Dóminus loquétur pacem in plebem ſuam, ℟. Et ſuper ſanctos ſuos. *Pſ.* 84.

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si coram homínibus.

Capitulum. 2. Cor. 4.

QUod in præſenti eſt momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ, ſupra modum in ſublimitáte æternum glóriæ pondus operátur in nobis, non contemplántibus nobis quæ videntur, ſed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporália ſunt; quæ autem non videntur, æterna ſunt.

℟. *br.* Probaſti nos, Deus, * Et eduxiſti nos in refrigérium. Probaſti. ℣. Igne nos examinaſti * ſicut examinátur argentum, * Et eduxiſti. Glória Patri. Probaſti. *Pſ.* 65.

℣. Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, ℟. Annis quibus vídimus mala. *Pſ.* 89.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tanquam aurum.

Capitulum. Iſaiæ 9.

LÆtabuntur coram te, ſicut qui lætantur in meſſe, ſicut exultant victóres captâ prædâ, quando dívidunt ſpólia.

℟. *br.* Qui ſéminant in lácrymis, * In exultatióne metent. Qui. ℣. Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua; * In exultatióne metent. Glória Patri. Qui ſéminant.

℣. Venientes vénient cum exultatióne, ℟. Portantes manípulos ſuos. *Pſ.* 125.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. VIdi ánimas interfectórum propter verbum Dei, & propter teſtimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 4. *D.* Stabant ante thronum in conſpectu Agni; & palmæ in mánibus eórum. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Venérunt de tribulatióne magna, & lavérunt ſtolas ſuas & dealbavérunt eas in ſánguine Agni. *Apoc.* 7.

Ant. 1. D. Ante thronum Dei ſunt, & ſérviunt ei die ac noćte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

Ant. 3. a. Non eſúrient, neque ſitient ámpliùs; nec cadet ſuper illos ſol, neque ullus æſtus. *Apoc.* 7.

Capitulum. Apoc. 21.

ABſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum, & mors ultrà non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà, quia prima abiérunt.

Hymnus, Chriſti Martyribus. *ut in I. Veſperis.*

℣. In æternum exultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.* 5.

Ad Magnificat. *Ant.* 8. *G.* Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & dictum eſt illis ut requiéſcerent, donec compleantur conſervi eórum, qui interficiendi ſunt ſicut & illi. *Apoc.* 6.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PONTIFICUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. SUſcitábo mihi ſacerdótem fidélem, qui juxta cor meum & ánimam meam fáciet. 1. *Reg.* 2.

Ant. 8. *G.* Elégi eum ex ómnibus mihi in ſacerdótem, ut aſcénderet ad altáre meum, & adoléret mihi incenſum. 1. *Reg.* 2.

Ant. 2. D. Ædificábo ei domum fidélem; & ambulábit coram Chriſto meo cunctis diébus. 1. *Reg.* 2.

Ant. 5. C. Erit ipſi pactum ſacerdótii ſempitérnum, quia zelátus eſt pro Deo ſuo, & expiávit ſcelus filiórum Iſrael. *Num.* 25.

Ant. 1. f. Quemcumque elégerit Dóminus, ipſe erit ſanctus. *Num.* 16.

Capitulum. Hebr. 5.

NEc quiſquam ſumit ſibi honórem, ſed qui vocátur à Deo, tanquam Aaron. Sic & Chriſtus non ſemetipſum clarificávit ut póntifex fieret, ſed qui locútus eſt ad eum: Fílius meus es tu, ego hódie génui te; quemádmodùm & in álio loco dicit: Tu es ſacerdos in ætérnum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Locútus es ſanctis tuis, Dómine, & dixiſti: Invéni ſervum meum, * Oleo ſancto meo unxi eum: † Manus mea auxiliábitur ei. ℣. Huic Deus teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni virum ſecundùm cor meum: * Oleo. Glória Patri. † Manus. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

Hymnus.

CHriſte, Paſtórum caput atque princeps,
Præſulis feſtam veneráta lucem,
Débitis ſupplex tua templa votis
Turba frequentat.

Ille non vano ténuit tremendam
Spíritu ſedem, próprio nec auſu :
Sed ſacrum juſſus, Dómino vocante,
Sumpſit honórem.

Strénuum bello púgilem ſuperni
Chrísmatis pleno tuus unxit intùs
Spíritus cornu, poſuitque ſanctam
Páſcere gentem.

Fit gregis paſtor, pater atque forma :
Lætus impendit ſua, ſeque; ſervus
Omnium, curis gravis, omnibuſque
Omnia factus.

Pro reis orat, réficit gementes,
Erigit lapſos, tenebraſque pellit,
Fit potens verbo, docet alta, pravum
Cónterit hoſtem.

Fac ut illíus précibus juvémur,
Chriſte; fac Patrem, paritérque tecum
Spíritum jugi celebrémus hymno
Omne per ævum. Amen.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti : ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. f. Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente offerre ſacrifícium Deo, incenſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.* 45.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium; Ant.* 3. *à.* Die noctuque fugiébat ſomnus ab óculis meis pro grégibus tuis, Dómine. *Gen.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 7. G. Cùm vénerit [illegible] minus, & pulsáverit, [illegible] ſervi quos invénerit vigilan[tes] *Luc.* 12.]

AD OFFICIUM NOC[TURNUM]

Invit. Chriſtum Paſtó[rum] príncipem, * Veníte, ad[oremus]. 1. *Petr.* 5.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

CHriſte, decréto Patri[s con]ſtitútus
Póntifex ſummo, tibi [...] fidéles
Quos legis, formas pó[pulis] regendis
Ipſe miniſtros:

Hunc juvat feſto celebrá[re can]tu,
Qui licèt magnis [...] abundans,
Flens & invítus, duc[...] tremendum
Sumpſit honórem.

Nóverat quantis páteat p[...]
Ille, qui ſummos [...] adeptus,
Omnium curas, ſibi [...] uni,
Súſtinet omnes.

Fécerat fervens amor i[...] tum :
Quò gregis cari pia[...] poſcit,
Advolat promptus : non euntem
Ulla retardat.

Dux iter, vitâ præeun[s,] monſtrat;
Cómprobat factis ſua [...] magnis;
Et domum ſanctam [...] olente Chriſti
Implet odóre.

Lux erat cæco, cólumen labanti,
Una ſpes lapſo, míſero levámen,
Próvidus cunctis pater, omnibuſque
Omnia factus.
Chriſte, Paſtórum bonus ipſe Paſtor,
Qui greges paſcis próprio cruóre,
Fac ut æternæ ſúbeant opíma
Páſcua vitæ. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Vocávit eum Dóminus, & ait: Vidi afflictiónem pópuli mei: veni, & mittam te, ut edúcas pópulum meum. *Exod.* 3.

Ant. 1. g. Dixit ad Deum: Quis ſum ego, ut vadam & edúcam filios Iſrael? Qui dixit ei: Ego ero tecum. *Exod.* 3.

Ant. 8. G. Vade in hac fortitúdine tua, & liberábis Iſrael: ſcito quòd míſerim te. *Judic.* 6.

℣. Póſui adjutórium in potente, ℟. Et exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

Lectiones de Script. occurrente.

℟. *j.* Rectórem te poſuérunt? noli extolli: * Eſto in illis quaſi unus ex ipſis; curam illórum habe. ℣. Si quis vult primus eſſe, erit ómnium noviſſimus, & ómnium miniſter: * Eſto. *Eccli.* 32. *Marc.* 9.

℟. *ij.* Speculatórem dedi te dómui Iſrael: * Audiens ergo ex ore meo ſermónem, annuntiábis eis ex me. ℣. In mente habe quáliter accéperis, & audíeris, & ſerva: * Audiens. *Ezech.* 33. *Apoc.* 3.

℟. *iij.* Accéde ad altáre, & ímmola pro peccáto tuo: * Offer holocauſtum, & † Deprecáre pro te & pro pópulo. ℣. Debet Póntifex quemádmodùm pro pópulo, ita étiam & pro ſemetipſo offerre pro peccátis: * Offer. Glória Patri. † Deprecáre. *Levit.* 9. *Hebr.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. In lege Dómini congregatiónem judicávit, & in fide ſua probátus eſt prophéta; & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis. *Eccli.* 46.

Ant. 3. à. Dedit illis legem, ne obliviſcerentur præcepta Dómini, & ut non exerrárent méntibus; & hortabátur ne legem amovérent à corde ſuo. 2. *Mach.* 2.

Ant. 8. c. Apériet os ſuum, & in oratióne confitébitur Dómino; & ipſe díriget conſílium ejus & diſciplínam. *Eccli.* 39.

℣. Invocábant Dóminum ſacerdótes ejus: ℟. Ipſe exaudiébat eos, & loquebátur ad eos. *Pſ.* 98.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Audívit eum Dóminus & vocem ipſíus, & dedit illi præcepta, & legem vitæ & diſciplínæ, * Docére Jacob teſtaméntum ſuum, & judícia ſua Iſrael. ℣. Hic eſt qui fuit in Eccléſia cum pátribus noſtris, qui accépit verba vitæ dare nobis, * Docére. *Eccli.* 45. *Act.* 7.

℟. *v.* Pactum meum fuit cum eo vitæ & pacis; & dedi ei timórem, & tímuit me: * Lex veritátis fuit in ore ejus; & iníquitas non eſt inventa in lábiis ejus. ℣. Fidélis erat in

tota domo ejus tanquam fámulus, in teſtimónium eórum quæ dicenda erant : * Lex. *Malach.* 2. *Hebr.* 3.

℟. *vj.* In pace & in æquitáte ambulávit, & multos avertit ab iniquitáte : * Lábia enim ſacerdótis cuſtódient ſciéntiam, & legem requírent ex ore ejus; † Quia ángelus Dómini exercítuum eſt. ℣. Oportet Epíſcopum ampleɛti eum, qui ſecundùm doctrínam eſt, fidélem ſermónem; ut potens ſit exhortári in doctrína ſana : * Lábia. Glória Patri. † Quia ángelus. *Malach.* 2. *Tit.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. A. In omni ópere dedit confeſſiónem Sancto & Excelſo in verbo glóriæ. *Eccli.* 47.

Ant. 7. *d.* Erogávit pecúnias multas : juſtítiam & fidem conſervávit genti ſuæ; & exquisívit omni modo exaltáre pópulum ſuum. 1. *Mach.* 14.

Ant. 1. *a.* Non recédet memória ejus, & nomen ejus requirétur à generatióne in generatiónem. *Eccli.* 39.

℣. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi : ℟. Cornu ejus exaltábitur in glória. *Pſ.* 111.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Quis eſt fidélis ſervus & prudens, quem conſtítuit dóminus ſuus ſuper famíliam ſuam, ut det illis cibum in témpore? * Beátus ille ſervus quem, cùm vénerit dóminus ejus, invénerit ſic faciéntem. ℣. A dómino ſuo præpóſitus ómnibus, gubernábat créditam ſibi domum : * Beátus. *Matth.* 24. *Geneſ.* 39.

℟. *viij.* Dóminus ſupra ómnia quæ póſſidet, conſtítuet illum : * Omni autem cui multum datum eſt, multum quærétur ab eo; & cui commendavérunt multum, plus petent ab eo. ℣. In manu Dei poteſtas terræ, & útilem rectórem ſuscitábit in tempus ſuper illam : * Omni autem. *Luc.* 12. *Eccli.* 10.

℟. *ix.* Euge, ſerve bone & fidélis; quia ſuper pauca fuiſti fidélis, ſuper multa te conſtítuam : * Intra in gáudium dómini tui. ℣. Super pópulum meum conſtítui te : ſapiéntia & ſciéntia data ſunt tibi; & glóriam dabo tibi : * Intra. Glória. * Intra. *Matth.* 25. 2. *Paral.* 1.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Domus Aaron, benedícite Dómino : ℟. Dómus Levi, benedícite Dómino. *Pſ.* 134.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. QUi intrat per óſtium, paſtor eſt óvium : huic oſtiárius áperit; & oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. D. Próprias oves vocat nominátim, & edúcit eas, & ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum ſequuntur, quia ſciunt vocem ejus; aliénum autem non ſequuntur, ſed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Ant. 6. F. Si perdíderit unam ex illis, vadit ad illam, donec invéniat eam; & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. *Luc.* 15.

3. Fur venit ut per-
nárius videt lupum,
bonus paſtor áni-
dat pro óvibus ſuis.

n. 1. Petr. 5.
qui in vobis eſt gre-
ei, providentes non
d ſpontáneè ſecun-
n; neque turpis lu-
ſed voluntáriè; ne-
ninantes in Cleris,
facti gregis ex áni-

Hymnus.
cerdótum decus,
die, quâ glóriâ
corónas Præſulem,
to súpplicum.
pátus præmium
& pignus tui,
áditos tibi
gnos páſcere.
vit, & præit vocans
emque páſcua,
: præbet: áudiunt,
, & vivunt oves.
entit errantem jugis,
te quærit ac die;
inventam ſuo
vili réddere.
remente béſtias,
idit ímpetus,
fallit, vel mori
itus pro grege.
frequentem víctimam
e Paſtor ínnocens;
: devótum gregem
dos ímmolat.
ie Chriſte Póntifex,
ſit glória,
e, cumque Spíritu,
erna ſécula. Amen.
git Dóminus ſervum
. Páſcere hæreditátem
. 77.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvabitur; & ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

Oratio.

DEus, qui pópulis tuis indulgéntiâ cónſulis, & amóre domináris; quique illis regendis vicários caritátis tuæ præficis miniſtros: da, quæſumus, intercedente beáto *N.* Pontífice, Spíritum ſapiéntiæ, quibus præeſſe dediſti Eccléſiæ tuæ; ut de profectu ſanctárum óvium fiant gáudia ætérna paſtórum; Per Dóminum..... in unitáte ejuſdem.

Alia Oratio.

DEus, fidélium lumen & Paſtor animárum, qui beátum *N.* Epíſcopum in Eccléſia poſuiſti, ut oves tuas verbo páſceret, & informáret exemplo: da nobis ejus interceſſióne, & fidem ſerváre quam verbo dócuit, & vitam ſequi quam exemplo monſtrávit; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Qui intrat.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Próprias oves.

Capitulum. Prov. 27.

DIligenter agnosce vultum pécoris tui, tuosque greges consídera; non enim habébis júgiter poteſtátem; ſed coróna tribuétur in generatiónem & generatiónem.

℟. *br.* Deus protector meus, * In ipſo ſperávi. Deus. ℣. Qui ſubdit * pópulum meum ſub me, * In ipſo. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 143.

℣. Niſi Dóminus cuſtodíerit

civitátem, ℟. Fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam. *Pſ.* 126.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Oves.

Capitulum. Jerem. 3.

INtrodúcam vos in Sion, & dabo vobis Paſtóres juxta cor meum; & paſcent vos ſciéntiâ & doctrínâ.

℟. *br.* Deduxit eos * In viam rectam. Deduxit. ℣. Ut irent * in civitátem habitatiónis, * In viam. Glória. Deduxit. *Pſ.* 106.

℣. Abſtulit ſicut oves pópulum ſuum, ℟. Et deduxit eos in ſpe. *Pſ.* 77.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Fur venit.

Capitulum. Act. 20.

ATténdite vobis, & univerſo gregi, in quo vos Spíritus ſanctus póſuit epiſcopos régere Eccléſiam Dei, quam acquiſívit ſánguine ſuo.

℟. *br.* Pavit eos * In innocéntia cordis ſui. Pavit eos. ℣. Et in intelléctibus mánuum ſuárum * deduxit eos, * In innocéntia. Glória. Pavit eos. *Pſ.* 77.

℣. Nos pópulus tuus & oves páſcuæ tuæ, ℟. Confitébimur tibi in ſéculum. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. ECcléſiæ factus ſum ego miniſter ſecundùm diſpenſatiónem Dei, quæ data eſt mihi in vos, ut ímpleam verbum Dei. *Coloſſ.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quómodò nihil ſubtráxerim utílium, quóminùs annuntiárem vobis, & docérem vos públicè, & per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus ſum à ſánguine ómnium; non enim ſubterfúgi quóminùs annuntiárem omne conſílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil véreor, nec fácio ánimam meam pretioſiórem quàm me, dummodo conſúmmem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi à Dómino Jeſu. *Act.* 20.

Ant. 7. c. Abſit à me hoc peccátum in Dóminum, ut ceſſem oráre pro vobis; & docébo vos viam bonam & rectam. 1. *Reg.* 12.

Capitulum. Act. 20.

NOcte & die non ceſſávi, cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm: & nunc commendo vos Deo, & verbo grátiæ ipſius, qui potens eſt ædificáre, & dare hæreditátem in ſanctificátis ómnibus.

Hymnus, Chriſte, Paſtórum. *ut in I. Veſperis.*

℣. Salvum fecit Dóminus Chriſtum ſuum: ℟. Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo. *Pſ.* 19.

Ad Magnificat. Ant. 5. C. Sacerdótes tui induantur ſalútem: Dómine Deus, ne avérteris fáciem Chriſti tui: meménto miſericordiárum ſervi tui. 2. *Paral.* 6.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

ƆMMUNE DOCTORUM.

VESPERIS.
Deo profecta eſt ſa-
piéntia: & in ore fi-
dábit; & dominátor
illi. *Eccli.* 15.
. C. Denudábit ab-
. illi, & theſaurizábit
n ſciéntiam & intel-
ſtítiæ. *Eccli.* 4.
G. Firmábitur in illo,
ctétur; & continébit
: non confundétur;
bit illum apud próxi-
. *Eccli.* 15.
. a. In médio Ecclé-
t os ejus, & adim-
m ſpíritu ſapiéntiæ
ctûs. *Eccli.* 15.
i. D. Stolâ glóriæ
m; & nómine ætér-
tábit illum. *Eccli.* 15.
um. Eccli. 51.
am meam direxi ad
ntiam, & in agni-
ni eam: poſſédi cum
b inítio; propter hoc
linquar.
olicibus, & ſupra:
minus dat ſapiéntiam
s, & ſciéntiam in-
us diſciplínam: *
lat profúnda & ab-
, & † Lux cum eo
iritus ómnia ſcrutá-
am profúnda Dei:
lória. † Lux. *Dan.* 2.

Hymnus.

i perpétuus nos mó-
tor doces,
erna Patris, Chriſte,
rios
Doctóres, pátrias cùm ré-
meas domos,
Nobi quàm bene ſúppetis!
Hi ſemper vígilant, ne quid
adúlterum
Corrumpat fídei vírgineum
decus:
Lædi vel léviter non páti-
tur fides,
His cuſtódibus íntegra.
Infámes ábolent relíquias
deûm:
Errores ábigunt, crímina
dédocent:
Chriſto reſtítuunt, quos ma-
lè crédulos
Mendax lúſerat hæreſis.
Patrum caníties, tot venerá-
biles
Rugas objíciunt, unde ni-
tet fides:
Quæ ſunt priſca, docent;
quæ nova ſúbruunt:
Servant depóſitum Dei.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum
quando foris ſonas,
Nullo vocis egens, corda
doces, ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.
℣. Beátus homo quem tu
erudíeris, Dómine; ℟. Et de
lege tua docúeris eum. *Pſ.* 93.
Ad Magníficat. *Ant.* 7. G.
Beátus qui excógitat vias ſa-
piéntiæ in corde ſuo, vadens
poſt illam quaſi inveſtigátor:
protegétur ſub tégmine illíus
à fervóre, & in glória ejus
requiéſcet. *Eccli.* 14.
Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus*, *& ſupra*, *ad Completorium*: *Ant.* 3. *d.* Dedit illi Dóminus in præceptis ſuis poteſtátem docére Jacob teſtimónia, & in lege ſua lucem dare Iſrael. *Eccli.* 45.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Qui vigiláverit propter ſapiéntiam, citò ſecúrus erit; quóniam dignos ſe ipſa circuit quærens, & in viis oſtendit ſe illis hiláriter. *Sap.* 6.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Fontem ſapiéntiæ Dóminum, * Veníte, adorémus. *Eccli.* 1. *Pſ.* 94. Veníte 2.

Hymnus

JAm nunc, quæ númeras
tot tibi víndices,
Effer ſidéreum Relligio caput:
Quot ſunt mota tibi prælia, nóbiles
Tot nectis tibi láureas.
Cùm per mille neces impíetas furit,
Oppónis válido péctore mártyres:
Cùm per mille dolos décipit hæreſis,
Doctóres tibi ſúſcitas.
Quando ſparſa lues úndique críminum,
Hi gliſcens vítium prótinus ámputant:
Quando plúrima nox méntibus íncubat,
Hi plenum révehunt diem.
Firmant inſtábiles, & dúbios regunt:
Monſtrant tuta procul líttora náufragis:
Nobis, qui véhimur cæca per æquora,
Lucent perpétuæ faces.
Quæ dixére tuis cónſona ſénſibus,
Noſtris illa, Deus, córdibus imprimas:
Quos terris cólimus, quos ſéquimur duces,
Fac nos móribus áſſequi.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum,
quando foris ſonas,
Nullo vocis egens, corda doces, ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

IN I NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sapiéntia non eſt multis maniféſta; quibus autem cógnita eſt, pérmanet uſque ad conſpectum Dei. *Eccli.* 6.

Ant. 4. E. Os prudentis quæritur in eccléſia, & verba illíus cogitábunt in córdibus ſuis. *Eccli.* 21.

Ant. 5. a. Sciéntia ſapientis tanquam inundátio abundábit, & conſílium illíus ſicut fons vitæ pérmanet. *Eccli.* 21.

℣. Os juſti meditábitur ſapiéntiam, ℟. Et lingua ejus loquétur judícium. *Pſ.* 36.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Sápiens apériet os ſuum in oratióne; * Si enim Dóminus magnus volúerit, Spíritu intelligéntiæ replébit illum. ℣. Si quis veſtrûm índiget ſapiéntiâ, póſtulet à Deo qui dat ómnibus affluenter; * Si enim. *Eccli.* 39. *Jac.* 1.

℟. *ij.* Ipſe tanquam imbres mittet elóquia ſapiéntiæ ſuæ; * Ipſe palàm fáciet diſciplínam

um doctrínæ ſuæ, & in lege ſtamenti Dómini gloriábitur. . Multos filiórum Iſrael con- ertet ad Dóminum Deum ip- rum: * Ipſe palàm. *Eccli.* 39. *uc.* 1.

℞. *iij.* Omnis ſcriba doctus . regno cœlórum, * Símilis t. hómini patrifamílias qui Profert de theſauro ſuo nova . vétera. ℣. In corde pruden- s requiescit ſapiéntia, & in- doctos quosque erúdiet: * Sí- ilis. Glória Patri. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Ecce dedi verba ea in ore tuo; ecce conſtí- i te ut evellas, & déſtruas, disperdas, & ædífices, & lantes. *Jerem.* 1.

Ant. 8. G. Ne retíneas ver- um in témpore ſalútis: in lin- ua enim ſapiéntia dignósci- ur; & ſenſus, & ſciéntia, doctrína in verbo ſenſáti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. D. Depóſitum cus- odi, devítans profánas vo- um novitátes, & oppoſi- ónes falſi nóminis ſciéntiæ. . *Tim.* 6.

℣. Deus, docuiſti me à ju- entúte mea: ℞. Pronuntiábo irabília tua. *Pſ.* 70.

Lectiones, ut in Proprio.

℞. *iv.* Qui habet ſermónem eum, loquátur ſermónem eum verè. * Numquid non erba mea ſunt quaſi ignis, t quaſi málleus cónterens pe- ram? ℣. Si quis volúerit vo- untátem fácere ejus qui miſit e, cognoscet de doctrína, trùm ex Deo ſit. * Numquid. *Jerem.* 23. *Joan.* 7.

℞. *v.* Ponam verba mea in ore ejus, loqueturque ómnia quæ præcépero illi; * Qui au- tem verba ejus audíre nolúe- rit, ego ultor exiſtam. ℣. Qui à ſemetipſo lóquitur, glóriam própriam quærit: qui quærit glóriam ejus qui miſit eum, hic verax eſt; * Qui. *Deut.* 18. *Joan.* 7.

℞. *vj.* Dabo te, dicit Dó- minus, in murum æreum, for- tem: * Et bellábunt adversùm te, & † Non prævalébunt; quia ego tecum ſum. ℣. Exur- gent viri loquentes perverſa, ut abdúcant discípulos poſt ſe: * Et. Glória. † Non. *Jerem.* 15. *Act.* 20.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. f. Propóſui ſapién- tiam addúcere mihi ad con- vivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bo- nis. *Sap.* 8.

Ant. 7. d. Quæsívi ſapién- tiam palàm in oratióne mea; & efflóruit tanquam præcox uva. *Eccli.* 51.

Ant. 1. f. Inventi ſunt ſer- mónes tui, Dómine; & comé- di eos: & factum eſt mihi verbum tuum in lætítiam cor- dis mei. *Jerem.* 15.

℣. Scrutábor legem tuam Dómine; ℞. Et cuſtódiã illam in toto corde meo. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℞. *vij.* Super ſalútem & ſpé- ciem dilexi ſapiéntiam; * Et propóſui pro luce habére il- lam; venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapién- tia, pudíca eſt, pacífica, ple-

na miſericórdiâ & frúctibus bonis; * Et. *Sap.* 7. *Jac.* 3.

℟. *viij.* Optávi & datus eſt mihi ſenſus: & invocávi, & venit in me Spíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, * Et divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus. ℣. Exiſtimo ómnia detrimentum eſſe propter eminentem ſciéntiam Jeſu Chriſti Dómini mei; * Et. *Sap.* 7. *Philipp.* 3.

℟. *ix.* Sapiéntia bonórum ómnium mater eſt; quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico: infinítus enim theſaurus eſt; * Quo qui uſu ſunt, † Partícipes facti ſunt amicítiæ Dei. ℣. Bonus homo de bono theſauro cordis ſui profert bonum; * Quo. Glória. † Partícipes. *Sap.* 7. *Luc.* 6.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 1. D. Dominus dedit mihi linguam erudítam, ut ſciam ſuſtentáre eum qui laſſus eſt, verbo. *Iſ.* 50.

Ant. 6. F. Sermo meus non in perſuaſibílibus humánæ ſapiéntiæ verbis; ſed in oſtenſióne Spíritûs, & virtútis. 1. *Cor.* 2.

Ant. 3. c. Auxílio adjútus Dei ſto, teſtíficans minóri atque majóri, nihil extra dicens quàm ea quæ Prophétæ locúti ſunt. *Act.* 26.

Ant. 4. f. Non judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum. 1. *Cor.* 2.

Ant. 5. a. Si nóverim myſtéria ómnia, & omnem ſciéntiam; caritátem autem non habúero, nihil ſum. 1. *Cor.* 13.

Capitulum. Sap. 7.

Mihi dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor: in manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia & diſciplína.

Hymnus.

Vos ſuccenſa Deo ſplén-
dida lúmina:
Vos ſal, nos hómines quo
ſápimus Deum;
Ævum, puri ánimo, móri-
bus íntegri,
Quo condímur in álterum.
Per vos Relígio, tuaque
Véritas,
Per vos virgíneis fulget ho-
nóribus:
Per vos Chriſtus amat pán-
dere dívites
Theſauros ſapiéntiæ.
Veſtris unda fluit pura caná-
libus;
Chriſti floret ager; mundo
nitet ſeges:
Lac aptum púeris, & sóli-
dum viris
Cauti ſufficitis cibum.
Hi ſunt, ſumme Deus, qui
tibi mílitant;
Hi ſunt, qui ſtábiles ædífi-
cant domos:
Unâ docta cohors arma te-
net manu,
Muros cónſtruit álterâ.
Viciſtis ſtygias vos quibus hoſ-
tes,
Hæc nos accípimus tela ſu-
pérſtites:

ſámus adhuc, nec
éxitu;
s quoque víncimus.
i tibi glória, Véritas,
r ſcripta Patrum
lo foris ſonas,
ocis egens, corda
, ſono,
ntibus ínferis.
i.
intiávi juſtítiam tuā
magna: ℟. Ecce
on prohibébo: Dó-
ciſti. *Pſ.* 39.
dictus. *Ant.* J. Sa-
ortitúdo Dñi ſunt:
s, confiteor, teque
i ſapiéntiam & forti-
díſti mihi. *Dan.* 11.
Oratio.
otens ætерne Deus,
cclésiæ tuæ fílios,
ceſſas erudíre, ita
s adjuváre: da fidé-
interceſſióne beá-
n eis ætérnæ ſalútis
tribuiſti, ut, te mi-
iéntia recta facien-
útem cápiant exe-
er Dóminum.
lia Oratio.
Dómine, in Ecclé-
Spíritum, quo beá-
ívit; ut eódem nos
ſtudeámus amáre
vit, & ópere exer-
dócuit; Per Dómi-
unitáte ejuſdem.
P R I M A M.
. D. Dóminus.
T E R T I A M.
. F. Sermo meus.
lum. I. Cor. 12.
íque datur manifeſ-
Spíritûs ad utilitá-
quidem per Spíritum
datur ſermo ſapiéntiæ: álii
autem ſermo ſciéntiæ ſecun-
dùm eumdem Spíritum.

℟. *br.* Da mihi intelléctum, * Et ſcrutábor legem tuam. Da mihi. ℣. Státue ſervo tuo * elóquium tuum, Dómine, * Et. Glória. Da mihi. *Pſ.* 118.

℣. Os meum loquétur ſapiéntiam, ℟. Et meditátio cordis mei prudéntiam. *Pſ.* 48.

A D S E X T A M.

Ant. 3. c. Auxílio.

Capitulum. 1. Tim. 6.

SI quis áliter docet, & non acquieſcit ſanis ſermónibus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & ei quæ ſecundùm pietátem eſt doctrínæ, ſuperbus eſt, nihil ſciens.

℟. *br.* Viam veritátis elégi, * Judícia tua non ſum oblítus. Viam. ℣. Adhæſi * teſtimóniis tuis, Dómine, * Judícia. Glória Patri. Viam.

℣. A judíciis tuis non declinávi; ℟. Quia tu legem poſuiſti mihi. *Pſ.* 118.

A D N O N A M.

Ant. 5. a. Si nóverim.

Capitulum. 1. Tim. 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ: à quibus quidam aberrantes, converſi ſunt in vanilóquium, volentes eſſe legis doctóres, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.

℟. *br.* Veritátem tuam * Et ſalutáre tuum dixi. Veritátem. ℣. Non abſcondi miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam; * Et ſalutáre. Glória Patri. Veritátem. *Pſ.* 39.

℣. Pronuntiávi ómnia judícia oris tui: ℟. In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. f. FUit gratus Deo, erudítus omni ſapiéntiâ; & erat potens in verbis & in opéribus ſuis. *Act.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum Dei ſui bonam ſuper ſe, parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret. 1. *Eſdr.* 7.

Ant. 8. c. Poſtquàm ſe ámpliùs dedit ad diligéntiam lectiónis legis & prophetárum, vóluit & ipſe ſcríbere quæ ad doctrínam & ſapiéntiam pértinent. *Prolog. Eccli.*

Ant. 3. a. Cùm eſſet ſapientíſſimus, dócuit pópulum: quæſívit verba utília, & conſcripſit ſermónes rectíſſimos ac veritáte plenos. *Eccleſ.* 12.

Ant. 4. E. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes; & laudem ejus enuntiábit Ecclésia. *Eccli.* 39.

Capitulum. Prov. 3.

BEátus homo qui invénit ſapiéntiam, & qui áffluit prudéntiâ: mélior eſt acquiſítio ejus negotiatióne argenti & auri primi; & puríſſimi fructus ejus: pretióſior eſt cunctis ópibus; & ómnia quæ deſiderantur, huic non valent comparári.

Hymnus, O qui perpétuus; *ut in I. Veſperis.*

℣. Beátus vir qui diſpónet ſermónes ſuos in judício: ℟. In æternum non commovébitur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 6. F. Qui docti fúerint, fulgébunt quaſi ſplendor firmamenti; & qui ad juſtítiam erúdiunt multos, quaſi ſtellæ in perpétuas æternitátes. *Dan.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE SS. ABBATUM, MONACHORUM,

CŒNOBITARUM, ET ANACHORETARUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 8. D. QUid prodeſt hómini, ſi mundum univerſum lucrétur, ánimæ verò ſuæ detrimentum patiátur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus eſſe, vade, vende quæ habes, & da paupéribus; & habébis theſaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. F. Nemo eſt qui relíquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantùm in témpore hoc, & in ſéculo futúro vitam ætérnam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam: noli reſpícere poſt tergum; ſalvum te fac, ne péreas. *Geneſ.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, & dimitte mórtuos ſepelíre mórtuos ſuos. *Matth.* 8.

Capitulum. 2. Cor. 6.

EXíte de médio eórum, & ſeparámini, dicit Dóminus, & immundum ne tetigéritis: & ego recípiam vos; & ero vobis in patrem,

vos éritis mihi in filios.
In Duplicibus, & ſupra :
℞. Suſceptor meus es tu, ...ómine, & in verbum tuum ...erſperávi ; * Declináte à ..., maligni, & † Scrutá...r mandáta Dei mei. ℣. Ma...ter, ſequar te quocumquè ...ris. * Declináte. Glória Pa... † Scrutábor. *Pſ.* 118. ...atth. 8.

Hymnus.

...Elíces némorum pángimus
íncolas,
Certo consílio quos Deus
ábdidit,
Ne contágio ſecli
Mores læderet íntegros.
...t te poſsídeant, quem sítiunt
Deum,
Urbes, regna, ſuós, ſe quoque
déſerunt :
Totus víluit orbis,
Dum cœléſtia cógitant.
...udi, prompti, álacres, líberi
ab ómnibus,
Ad luctam púgiles óciùs
ádvolant;
Ut vaſtum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.
...ternas ut opes, certaque
gáudia
Secúri rápiant, ómnia lúdicra
Sano péctore temnunt,
Confíſi melióribus.
...lis ſumma fuit glória, déſpici;
Illis divítiæ, paupériem pati;
Illis ſumma voluptas,
Longo ſupplício mori.
...ac nos, ſumme Deus, quæ
pátimur mala,
In pœnam ſcélerum ferre
libéntiùs;
Et, tellúre relictâ,
Immortália quærere.
Æternus ſit honos ingénito
Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio;
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Potens in terra erit ſemen ejus : ℞. Generátio rectórum benedicétur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Egrédere de cognatióne tua, & de domo patris tui; & veni in terram quam monſtrábo tibi : faciamque te in gentem magnam, & benedícam tibi. *Geneſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. In umbra alárum tuárum ſperábo, ℞. Donec tránseat iníquitas. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Reliquiſti parentes tuos : plenam mercédem recípias à Dómino Deo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium : Ant.* 4. c. Qui hábitant in deſerto, ſecúri dórmient in ſáltibus; & ponam eos in circúitu collis mei benedictiónem. *Ezech.* 34.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 2. A. Habitábit in ſolitúdine judícium; & erit opus juſtítiæ pax, & cultus juſtítiæ ſiléntium, & ſecúritas usque in ſempiternum. *Iſ.* 32.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus ſe, Deum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 11.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, Felíces. *ut ſuprà.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Omnis ex vobis qui non renúntiat ómnibus quæ póſſidet, non poteſt meus eſſe diſcípulus. *Luc.* 14.

Ant. 7. ç. Véndite quæ poſſidétis, & date eleemóſynam: fácite vobis theſaurum non deficientem in cœlis. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Nolíte quærere quid manducétis, aut quid bibátis: quærite primùm regnum Dei, & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Luc.* 12.

℣. Non eſt inópia timéntibus Dóminum: ℟. Dívites eguérunt, & eſuriérunt. *Pſ.* 33.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Fúgite de médio Babylónis, & ſalvet unuſquiſque ánimam ſuam; * Quóniam tempus ultiónis eſt à Dómino. ℣. Exíte de illa, pópulus meus, ut ne partícipes ſitis delictórum ejus, & de plagis ejus non accipiátis; * Quóniam. *Jerem.* 51. *Apoc.* 18.

℟. *ij.* Vade, pópule meus, intra in cubícula tua, abscóndere módicum, * Donec pertránseat indignátio. ℣. Veníte ſeorſum in deſertum locum, & requiéſcite, * Donec. *Iſ.* 26. *Marc.* 6.

℟. *iij.* Exeámus ad Jeſum extra caſtra, impropérium ejus portantes; * Non enim habémus hìc manentem civitátem, ſed futúram inquírimus. ℣. Peregríni ſumus coram te, Deus: dies noſtri quaſi umbra ſuper terram; * Non. Glória Patri. * Non. *Hebr.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. c. Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te. *Matth.* 19.

Ant. 7. c. Eſurímus, & ſitímus, & nudi ſumus, & laborámus operantes mánibus noſtris. 1. *Cor.* 4.

Ant. 2. D. Non defícimus: ſed licèt is qui foris eſt, noſter homo corrumpátur; tamen is qui intus eſt, renovátur de die in diem. 2. *Cor.* 4.

℣. Rédimit Dóminus de intéritu vitam tuam: ℟. Renovábitur ut áquilæ juvéntus tua. *Pſ.* 102.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Omnis qui in agóne contendit, ab ómnibus ſe ábſtinet: * Ego ígitur ſic curro, non quaſi in incertum: ſic pugno, non quaſi áerem vérberans; ſed caſtígo corpus meũ, & in ſervitútem rédigo. ℣. A juventúte mea inveſtigábam ſapiéntiam: colluctáta eſt ánima mea in illa, & in faciendo eam confirmátus ſum: * Ego ígitur. 1. *Cor.* 9. *Eccli.* 51.

℟. *v.* Non ſecundùm carnem ambulámus, ſed ſecundùm ſpíritum; quóniam ſapiéntia carnis inimíca eſt Deo: * Qui autem in carne ſunt, Deo placére non poſſunt. ℣. Excelſus Deus & hábitans cum contríto & húmili ſpíritu; ut vivíficet ſpíritum humílium, & vivíficet cor contritórum: * Qui. *Rom.* 8. *Iſ.* 57.

℟. *vj.* Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus ſum propter Chriſtum detrimenta: * Ut invéniar in illo habens juſtítiam quæ ex fide eſt, conſi-

ſtrátus morti ejus. ℣. Elégi abjéctus eſſe in domo Dei mei, magìs quàm habitáre in tabernáculis peccatórum; * Ut. Glória. * Ut. *Philipp.* 3. *Pſ.* 83.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Omnes erant perſeverantes unanímiter in oratióne. *Act.* 1.

Ant. 5. F. Poſſeſſiónes & ſubſtántias vendébant, & dividébant illa ómnibus, prout cuíque opus erat. *Act.* 11.

Ant. 6. *C.* Plorábant, & jejunábant, & orábant in conſpectu Dómini. *Baruch.* 1.

℣. Flévimus, cùm recordarémur Sion: ℟. Quómodò cantábimus in terra aliéna? *Pſ.* 136.

Evang. & Hom. ut in Proprio.

℟. *viij.* Sapiéntia direxit ópera eórum: * Iter fecérunt per deſerta quæ non habitabantur; & in locis deſertis fixérunt caſas. ℣. Circuiérunt in péllibus caprínis, egentes, anguſtiáti, afflicti; quibus dignus non erat mundus: in ſolitudínibus errantes, & in cavernis terræ: * Iter. *Sap.* 11. *Hebr.* 11.

℟. *viij.* Multitúdinis erat cor unum, & ánima una: nec quiſquam áliquid ſuum eſſe dicébat; ſed * Erant illis ómnia commúnia. ℣. Ecce quàm bonum, & quàm jucundum habitáre fratres in unum! * Erant illis. *Act.* 4. *Pſ.* 132.

℟. *ix.* Pars Dómini pópulus ejus: invénit eum in terra deſerta, circumduxit, & dócuit, atque portávit in húmeris ſuis; * Et conſtítuit ſuper excelſam terram. ℣. Confitentes quia peregríni & hóſpites ſunt ſuper terram, pátriam meliórem áppetunt: ídeò parávit illis civitátem; * Et. Glória Patri. * Et. *Deut.* 32. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſancti, & húmiles corde, Dómino: ℟. Laudáte, & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. PErféctio tua, Dómine, & doctrína tua viro ſancto tuo, qui dixit patri ſuo & matri ſuæ: Néſcio vos, & frátribus ſuis: Ignóro vos. *Deut.* 33.

Ant. 1. *g.* Non ſedi in concílio ludéntium; ſolus ſedébam, quóniam comminatióne repleſti me. *Jerem.* 15.

Ant. 3. b. Exui me ſtolâ pacis, índui autem me ſacco obſecratiónis; & veniſt mihi gáudium à Sancto. *Baruch.* 4.

Ant. 4. a. Mihi mundus crucifixus eſt & ego mundo. *Galat.* 6.

Ant. 8. *G.* In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam pro ſalúte Dómino. *Jonæ.* 2.

Capitulum. Iſaïæ 51.

COnſolábitur Dñus Sion, & conſolábitur omnes ruínas ejus; & ponet deſertum ejus quaſi delícias, & ſolitúdinem ejus quaſi hortum Dómini. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio, & vox laudis.

Pro S. Abbate, Monacho, & Cœnobita, Hymnus.

O Pulcras ácies, caſtraque fórtia,
Quæ ſpes, una fides, unus amor regit!

Omnes lege ſub una,
Uno ſub duce militant.
Heu! quantis rápiunt aſtra labóribus!
Pulſant perpétuis quéſtibus æthera,
Per jejúnia longa
Vires córporis átterunt.
Votis unánimes, vi quoque flétuum
Inſtant, & ſócias ingéminant preces,
Et concórdibus armis
Vim cœlo ſimul ínferunt.
Hæc vis grata Deo; ſic amat óptimus
Vinci per lácrymas, per gémitus, Pater:
Sic duris reſerátur
Cœlum conditiónibus.
Fervent quando die cuncta tumúltibus,
Altum turba ſilet; cétera dum tacent,
Hi per cántica rumpunt
Noctis longa ſiléntia.
Exercet vígiles contínuus labor;
Incumbunt óperi non réſides manus;
Tellus culta colónis
Victum ſuppéditat ſuis.
Quin regína ſuî mens quoque ſúbditur,
Rectoriſque ſtudet nútibus óbſequi,
Nil ſervat ſibi juris,
Capto libérior jugo.
Æternus ſit honos ingénito Patri;
Sit par unígenæ glória Fílio:
Sacri nexus amóris,
Laus compar tibi, Spíritus.
Amen.

Pro S. Anachoreta & Solitario, Hymnus.

Quid tu, relictis úrbibus,
Mortálium conſórtia
Timens fugis? quid tu vides?
Soluſque tecum cógitas?
Mentis volátu líbero;
Percurris æternas domos;
Et quæ negas mortálibus,
Transfers Deo commércia.
Præſens choris cœléſtibus,
Sacro quiétus ótio,
Totus tuendo Númini,
Totus colendo tu vacas.
Quàm pura, qui te díligunt,
O Chriſte, libant gáudia!
Te propter antris ábditos
Sinu recondis in tuo.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Veníte, fílii, audíte me: ℟. Timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. *D.* Ecce ego & púeri mei, quos dedit mihi Dóminus in ſignum & in portentum Iſrael à Dómino exercítuum, qui hábitat in monte Sion. *Iſ.* 8.

Oratio.

Deus cujus múnere beátus *N.* Abbas Chriſtum páuperem ſequi, & húmilem corde uſque in finem perſeverávit imitári: da cunctis ſémitá mandatórum tuórum ingreſſis, ut nec retrò reſpíciant, nec in via hæreant; ſed ad te ſine offenſióne currentes, vitam ætérnam apprehendant; Per.

Alia Oratio.

Da nobis, quæſumus, Deus noſter, beáti Abbátis *N.* intercęſſiónibus ſublev

vîti : ut per quem ſervis tuis perfectiónis evangélicæ documenta donaſti, per eum nobis ſubsídia perpétuæ ſalútis impendas; Per Dóminum.

Si non ſit Abbas, ℣. Clamávi ad te, Dómine, dixi : Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea. Bonus eſt Dóminus ánimæ quærenti illum. Bonum eſt præſtolári cum ſiléntio ſalutáre Dei. *Thren.* 3.

Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, terréna pro te calcántium merces magna nimis : da nobis exemplo & interceſſióne beáti *N.* cujus hódie tránsitum celebrámus, temporália ómnia deſpícere, & ad æterna, totâ mentis intentióne, feſtináre; Per.

Alia Oratio.

QUæréntium te, Dómine, Salvátor & cuſtos, qui beáto *N.* ne párticeps eſſet coinquinatiónis, renuntiáre ſéculo, & ſub alas tuas confúgere tribuiſti : ejus interceſſióne, da pópulo tuo diabólica vitáre contágia, & te ſolum Dóminum purâ mente ſectári; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perféctio.

AD TERTIAM.

Ant. 1. *g.* Non ſedi.

Capitulum. 1. Joan. 2.

SI quis díligit mundum, non eſt cáritas Patris in eo; quóniam omne quod eſt in mundo, concupiſcéntia carnis eſt, & concupiſcéntia oculórum, & ſupérbia vitæ, quæ non eſt ex Patre, ſed ex mundo eſt. Et mundus tranſit, & concupiſcéntia ejus; qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum.

℟. *br.* Elongávi fúgiens : * Manſi in ſolitúdine. Elongávi. ℣. Quóniam vidi iniquitátem * & contradictiónem in civitáte, * Manſi. Glória Patri. Elongávi. *Pſ.* 54.

℣. Confíge timóre tuo carnes meas; ℟. A judíciis enim tuis tímui. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exul me.

Capitulum. Hebr. 12.

OMnis disciplína in præſenti quidem vidétur non eſſe gáudii, ſed mœróris; póſteà autem fructum pacatíſſimum exercitátis per eam, reddet juſtítiæ.

℟. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego cuſtodívi vias duras. Propter. ℣. Pérfice greſſus meos * in sémitis tuis : * Ego. Glória. Propter. *Pſ.* 16.

℣. Induébar cilício : ℟. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Pſ.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. *G.* In voce laudis.

Capitulum. Eccli. 51.

VIdéte óculis veſtris quia módicum laborávi, & invéni mihi multam réquiem. Aſſúmite disciplínam in multo número argenti, & copióſum aurum poſſidéte in ea. Lætétur ánima veſtra in miſericórdia ejus; & non confundémini in laude ipsíus.

℟. *br.* Sépties in die * Laudem dixi tibi. Sépties in die.

℣. Super judícia* juſtítiæ tuæ, * Laudem. Glória. Sépties.

℣. Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ, ℟. In loco peregrinatiónis meæ. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. D. SUmus húmiles in univerſa terra, Dómine: ſed in ánimo contríto & ſpíritu humilitátis ſuscipiámur; quóniam non eſt confúſio confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelínquimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 6. F. Quaſi morientes, & ecce vívimus; quaſi triſtes, ſemper autem gaudentes; tanquam nihil habentes, & ómnia poſſidentes. 2. *Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, miſericordes, modeſti, húmiles. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem, (fidélis enim eſt qui repromíſit) & conſiderémus ínvicem in provocatiónem caritátis & bonórum óperum. *Hebr.* 10.

Capitulum. Deut. 7.

DOminus Deus ipſe eſt fortis & fidélis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus ſe, & his qui cuſtódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

Hymnus, Felices. xxix.

Si ſit Abbas, ℣. Juſtus ut palma florébit, ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. D. Atténdite ad patrem veſtrum, qui ſequímini quod juſtum eſt, & quæritis Dóminum; quia unum vocávi eum, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. Plantáti in domo Dómini, florébunt; ℟. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. E. Scimus quóniam ſi terreſtris domus noſtra diſſolvátur, ædificatiónem ex Deo habémus ætemam in cœlis: nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo eſt, ſuperíndui cupientes. 2. *Cor.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE JUSTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 7. a. DIcébat Jeſus ad omnes: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſemetipſum, & tollat crucem ſuam quotídie, & ſequátur me. *Luc.* 9.

Ant. 2. D. Dico vobis: Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquam Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Ant. 6. *C.* Niſi converſi fuéritis, & efficiámini ſicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 18.

t. 8. G. Non omnis qui
nihi : Dómine, Dómi-
ıtrábit in regnum cœló-
ſed qui facit voluntátem
mei qui in cœlis eſt,
ıtrábit in regnum cœló-
Matth. 7.
t. 4. *D.* Conténdite in-
per anguſtam portam ;
ıulti, dico vobis, quæ-
ıtráre, & non póterunt.
3.
apitulum. Eccli. 2.
i timétis Dóminum,
'édite illi ; & non eva-
ur merces veſtra. Qui
s Dóminum, ſperáte in
& in oblectatiónem vé-
obis miſericórdia. Qui
s Dóminum, dilígite
& illuminabuntur cor-
ra.
Duplicibus, & ſupra :
Qui timent Dóminum,
:runt incredíbiles ver-
ıs ; & * Qui díligunt il-
onſervábunt viam illíus.
nitúdo legis eſt diléctio.
díligunt. Glória. * Qui.
2. *Rom.* 13.
Hymnus.
ımi puſillus grex Patris,
nóre mentem ſólvite ;
ternus vos amor
ſſe regni cómpotes.
:egnat inter cœlites,
xit olim ſéculo
ıs, exóſus ſibi,
ıuper, & ſciens pati.
ruſta pœniténtiæ
ús, & viam crucis,
ıra Chriſtum prælia,
mna non timet ſequi.
ıem terit jejúniis ;
ım domat ſiléntio ;
ıperum, parcus ſibi,

Abſcondit & ſpargit ſinu.
Sapóre verbi páſcitur ;
Totoque legem péctore
Scrutátus, orat pérvigil ;
Mens celſa verſátur polo.
Hâc ſurgit ad cœlum viâ :
Et nos eâdem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spíritu,
Ad te veníre ſémitâ. Amen.

Si ſit Sacerdos, ℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum : ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat. *Pſ.* 100.

Ad Magníficat. *Ant.* 5. C. Notum fáciet Dóminus qui ad ſe pertíneant, & ſanctos applicábit ſibi ; & quos elégerit, appropinquábunt ei. *Num.* 16.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Sacerdos, ℣. Sperent in te qui novérunt nomen tuum ; ℟. Quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine. *Pſ.* 9.

Ad Magníficat. *Ant.* J. Qui confídunt in Dómino, intélligent veritátem : & fidéles in dilectióne acquiescent illi ; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus & ſupra, ad Completorium :*
Ant. 2. A. Vigiláte, & eſtóte paráti ; quia quâ neſcítis horâ Fílius hóminis ventúrus eſt. *Matth.* 24.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. C. Oculus non vidit, Deus, abſque te, quæ præparaſti expectántibus te. *Iſ.* 64.]

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Diligentem juſtos Dóminum, * Veníte adorémus. *Pſ.* 145.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

NOn parta ſolo ſánguine
Ornat beátos púrpura:
Sunt incruenta, quæ ſuos
Habent triumphos, prælia.

Non iſte flammas, non cruces,
Non ſenſit uncos péctines:
Crudélis & durus ſibi
Se morte lentâ cónficit.

Si lictor illi défuit,
Si vincla, fuſtes, úngulæ,
Paráta pro Chriſto mori
Hoc ſupplet omne cáritas.

Corpus ſubégit cáſtitas,
Et líberam mentem fides;
Amor ſupernis ígnibus
Totam litávit hóſtiam.

Venis apertis ómnibus,
Qui vellet ultro erúmpere,
Fraudátus optátâ viâ,
It fuſus in fletum cruor.

Da, Chriſte, ſic nos vívere,
Diſcámus ut ſemper mori:
Da, poſt brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gáudia.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Qui vult vitam dilígere, & dies vidére bonos, declínet à malo, & fáciat bonum. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. *D.* Cùm ingreſſus fúeris ſémitas æquitátis, non arctabuntur greſſus tui; & currens, non habébis offendículum. *Prov.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitábis cum juſtítia, & próteget te in ſempitérnum; & in die agnitiónis invénies firmamentum. *Eccli.* 27.

℣. In nómine tuo exultábunt juſti, Dómine, ℟. Et in juſtítia tua exaltabuntur. *Pſ.* 88.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Tóllite jugum meum ſuper vos, & díſcite à me quia mitis ſum & húmilis corde: * Et inveniétis réquiem animábus veſtris; jugum enim meum ſuáve eſt, & onus meum leve. ℣. Interrogáte quæ ſit via bona, & ambuláte in ea: * Et. *Matth.* 11. *Jerem.* 6.

℟. *ij.* Nihil dúlcius, quàm reſpícere in mandátis Dómini. * Glória magna eſt ſequi Dóminum. ℣. Si quis mihi miniſtrat, me ſequátur; & ubi ſum ego, illic & miniſter meus erit. * Glória. *Eccli.* 23. *Joan.* 12.

℟. *iij.* Omnis qui venit ad me, & audit ſermónes meos, & facit eos, oſtendam vobis cui ſímilis ſit: * Símilis eſt hómini ædificanti domum, qui † Fodit in altum, & póſuit fundamentum ſuper petram. ℣. Beátus homo, cui donátum eſt habére timórem Dei: qui tenet illum, cui aſſimilábitur? * Símilis eſt. Glória. † Fodit. *Luc.* 6. *Eccli.* 25.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Turris fortíſſima nomen Dómini: ad ipſum currit juſtus, & exaltábitur. *Prov.* 18.

Ant. 6. F. Deridétur juſti ſimplícitas: lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. *Job.* 12.

Ant. 5. a. Benedíctio Dei in mercédem juſti feſtínat; &

in hora velóci proceſſus illíus fructíficat. *Eccli.* 11.

℣. Gloriabuntur in te ómnes qui díligunt nomen tuum, ℟. Quóniam tu benedíces juſto. *Pſ.* 5.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Quàm magnus qui invénit ſapiéntiam & ſciéntiam! ſed * Non eſt ſuper timentem Dóminum. ℣. Mundémus nos ab omni inquinamento carnis & ſpíritûs, perficientes ſanctificatiónem in timóre Dei: * Non eſt. *Eccli.* 25. 2. *Cor.* 7.

℟. *v.* Si quis emundáverit ſe, * Erit vas in honórem ſanctificátum, & útile Dómino, ad omne opus bonum parátum. ℣. Sápiens cor abſtinébit ſe à peccátis, & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit: * Erit vas. 2. *Tim.* 2. *Eccli.* 3.

℟. *vj.* Beátus qui inventus eſt ſine mácula, & qui poſt aurũ non ábiit, nec ſperávit in pecúnia & theſauris: *Qui probátus eſt in illo, & perfectus eſt, † Erit illi glória ætérna. ℣. Probátio veſtræ fídei multò pretióſior auro: * Qui. Glória. † Erit. *Eccli.* 31. 1. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Qui ſperant in Dómino, mutábunt fortitúdinem; current, & non laborábunt; ambulábunt, & non defícient. *Iſ.* 40.

Ant. 2. D. Tenébit juſtus viam ſuam, & mundis mánibus addet fortitúdinẽ. *Job.* 17.

Ant. 3. a. Qui fidúciam habet meî, hæreditábit terram, & poſſidébit montem ſanctum meum. *Iſ.* 57.

℣. Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus; ℟. Et non reſpexit in vanitátes & inſánias falſas. *Pſ.* 39.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum ſuum; ut cùm vénerit, confeſtim apériant ei. ℣. Qui vigiláverint ad illum, juſtítias quaſi lumen accendent: * Et vos símiles. *Luc.* 12. *Eccli.* 32.

℟. *viij.* Ego in juſtítia apparébo conſpéctui tuo, Dómine: * Satiábor, cùm apparúerit glória tua. ℣. Nunc cognoſco ex parte; tunc autem cognoſcam ſicut & cógnitus ſum: * Satiábor. *Pſ.* 16. 1. *Cor.* 13.

℟. *ix.* Sapiéntia juſtum dedúxit per vias rectas, & oſtendit illi regnum Dei; & * Dedit illi ſciéntiam ſanctórum: † Honeſtávit illum in labóribus, & complévit labóres illíus. ℣. Regnum Dei juſtítia eſt, & pax in Spíritu ſancto: qui in hoc ſervit Chriſto, placet Deo; * Dedit. Glória. † Honeſtávit. *Sap.* 10. *Rom.* 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſervi Dómini, Dómino; ℟. Laudáte & ſuperexaltáte eum in ſǽcula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. ANte Dóminum qui 1. f. elégit me, vílior fiam plùſquam factus ſum; & ero húmilis in óculis meis. 2. *Reg.* 6.

Ant. 8. c. Semper quaſi tumentes ſuper me fluctus timui Deum, & pondus ejus ferre non pótui. *Job.* 31.

Ant. 4. d. A mandátis labiórum ejus non receſſi, & in ſinu meo abscondi verba oris ejus. *Job.* 23.

Ant. 5. a. Ambulávit pes meus iter rectum: zelátus ſum bonum, & non confundar. *Eccli.* 51.

Ant. 3. *d.* Donec ſúpereſt hálitus in me, non loquentur lábia mea iniquitátem, nec lingua mea meditábitur mendácium. *Job.* 27.

Capitulum. 2. Cor. 1.

GLória noſtra hæc eſt, teſtimónium conſciéntiæ noſtræ, quòd in ſimplicitáte cordis & ſinceritáte Dei, & non in ſapiéntia carnáli, ſed in grátia Dei converſári ſumus in hoc mundo.

Hymnus.

QUi te, Deus, ſub íntimo
Amans recépit péctore,
Non ille terras ámpliùs
Suſpírat, oblítus ſuî.

Quid ergo gaudes néctere
Triſtes moras amántibus?
Terris retardas éxules,
Cives polo quos déſtinas.

Hinc fervet in dies amor;
In vota toti díffluunt:
Ad aſtra feſtinántibus
Fit pœna vita lóngior.

Vix iſte tardi córporis
Pondus moleſtum ſúſtinet;
Præ mortis occupat diem,
Ardens Deo ſe júngere.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili, par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

Si ſit Sacerdos, ℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam, Dómine: ℟. Ipſa me deduxérunt & adduxérunt in tabernácula tua. *Pſ.* 42.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. Fidúciam habémus per Chriſtum ad Deum; qui & idóneos nos fecit miniſtros novi teſtamenti, non litterâ, ſed Spíritu. 2. *Cor.* 3.

Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui famulum tuum N. ut ſacerdótio tibi fungerétur, à pópulo ſegregaſti: ejus nos interceſſióne à peccatóribus ſégrega; ut, ſecundùm vocatiónem noſtram, gens ſancta, & regále ſacerdótium coram te efficiámur; Per.

Alia Oratio.

DEus, qui in Eccléſia tua decus & ſubsídium, beátum N. verendo ſacerdótii miniſtério decoraſti: præſta ut; per quem pópulus tuus Evangélii verbum, & Domínici córporis ſacramentum ſuscépit, ejus patrocínio dignos utriusque fructus percípiat; Per.

Si non ſit Sacerdos, ℣. Proba me, Deus, & vide ſi via iniquitátis in me eſt; ℟. Et deduc me in via ætérna. *Pſ.* 138.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. D. Qui facit veritátem, venit ad lucem, ut manifeſtentur ópera ejus; quia in Deo ſunt facta. *Joan.* 3.

Oratio.

FAc, quæſumus, Dómine Deus noſter, intercedente beáto N. pópulum tuum in tua dilectióne ambuláre; quia per-

t plena felícitas, ſi
ómnium ſerviámus
er Dóminum.
PRIMAM.
. Ante Dóminum.
ERTIAM.
8. c. Semper.
m. Philip. 2.
tu & tremóre ve-
ſalútem operámini;
nim qui operátur in
elle & perficere,
oluntáte.
Convertantur mihi
te, Dómine. Con-
℣. Et qui novérunt
ia tua, * Timentes.
i. Convertantur.
ceps ego ſum ómniū
te, ℟. Et cuſtodién-
láta tua. Pſ. 118.
SEXTAM.
d. A mandátis.
m. Jac. 1.
rſpéxerit in legem
tam libertátis, &
t in ea, non audí-
us factus, ſed factor
beátus in facto ſuo

ıcerna pédibus meis
tuum, Dómine.
édibus meis. ℣. Et
mitis meis, * Ver-
la Patri. Lucerna.
ivi mandáta tua &
tua; ℟. Quia om-
æ in conſpectu tuo.

NONAM.
l. Donec ſúpereſt.
m. Eccli. 15.
ongè abeſt à ſupér-
olo: viri mendáces
illíus mémores; &
invenientur in illa,

& ſucceſſum habébunt usque ad inſpectiónem Dei.

℟. br. Juſtítia tua, Dómine, * Juſtítia in ætérnum. Juſtítia. ℣. Et lex tua, * véritas. * Juſtítia in ætérnum. Glória Patri. Juſtítia tua.

℣. Ne áuferas de ore meo verbum veritátis usquequáque; ℟. Quia in judíciis tuis ſuperſperávi. Pſ. 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. Ecce verè Iſraelíta, in 6. F. quo dolus non eſt. *Joan.* 1.

Ant. 4. f. Erat vir ſimplex, & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo. *Job.* 1.

Ant. 1. D. Cuſtodívit ánimam ſuam, & memor fuit Dómini in toto corde ſuo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non prætériit de univérſis mandátis, nec unum quidem verbum quod júſſerat Dóminus. *Joſue* 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permanſit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ ſuæ. *Tob.* 2.

Capitulum. Galat. 6.

Fratres, quæ ſemináverit homo, hæc & metet. Quóniam qui séminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem: qui autem séminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætérnam.

Hymnus, Summi puſillus, *ut in I. Veſperis.* xxxv.

Si ſit Sacerdos, ℣. Sacerdótes Sion índuā ſalutári: ℟. Et ſancti ejus exultatióne exultábunt. *Pſ.* 131.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Operátus eſt bonum, & ...

ſtum, & verum coram Dómino Deo ſuo in univerſa cultúra miniſterii domûs Dómini: fecitque, & proſperátus eſt. 2. *Paral.* 31.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Sacerdos, ℣. Innocens mánibus & mundo corde, ℟. Hic accípiet benedictiónem à Dómino. *Pſ.* 23.

Ad Magnificat. Ant. 7. G. Tu feciſti, Dómine, cum ſervo tuo miſericórdiam magnam, ſicut ambulávit in conſpectu tuo in veritáte, & juſtítia, & recto corde tecum. 3. *Reg.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE VIRGINUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. QUid Dómini bonum eſt, & quid pulcrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines? *Zach.* 9.

Ant. 6. F. Laudábunt, & cónfluent ad bona Dómini; & ultra non eſúrient: tunc lætábitur virgo in choro. *Jerem.* 31.

Ant. 5. a. Non dicat: Ecce ego lignum áridum; quia hæc dicit Dóminus: Qui tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea locum. *Iſ.* 56.

Ant. 1. D. Dabo eis nomen mélius à fíliis & filiábus: nomen ſempiternum dabo eis, quod non períbit. *Iſ.* 56.

Ant. 7. a. Non omnes cápiunt verbum iſtud, ſed quibus datum eſt. *Matth.* 19.

Capitulum. 1. Cor. 7.

UNuſquiſque próprium donum habet ex Deo: álius quidem ſic, álius verò ſic. Dico autem non nuptis, & víduis: Bonum eſt illis, ſi ſic permáneant.

In Duplicibus, & ſupra:

℟. Neſcítis quóniam córpora veſtra membra ſunt Chriſti? membra veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti qui in vobis eſt. * Glorificáte, & † Portáte Deum in córpore veſtro. ℣. Ponam tabernáculum meū in médio veſtri: ambulábo inter vos, & ero Deus veſter: * Glorificáte. Glória Patri. † Portáte. 1. *Cor.* 6. *Levit.* 26.

Si ſit Martyr, Hymnus.

FEſtis læta ſonent æthera cántibus:
Nunc aptáte tubas, ſúmite tympana,
Cœtus Angélici; dícite Vírginem,
Chriſti dícite Mártyrem.
Veſtris illa fuit débita cœtibus,
Quæ mortális adhuc, nóbilis æmula,
Ut vos exprímeret, dedídicit genus,
Virgo córporis ímmemor.
Sed quid cogis, amor? Fórtiter ámbiit
Sponſo virgíneum fúndere ſánguinem:
Oblíti méminit tunc bene córporis,
Præclaræ ſítiens necis.
Sic quâ parte minor, vos ſuperéminet,

Immortále genus, quæ pótuit mori,
Et per damna ſui córporis, íntegram
Teſtári Dómino fidem.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque ſacro máxima Flámini,
Per quem magnánimæ prælia ſúſtinent,
Spreto fúnere, Vírgines.
Amen.

℣. Deus præcinxit me virtúte, ℞. Et póſuit immaculátam viam meam. *Pſ.* 17.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. E. Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus. 1. *Cor.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,
Hymnus.

VOs ô virgínei cum cítharis chori,
Agni delíciæ, pars gregis óptima,
Sponſum virgíneo progénitum ſinu
Puris tóllite láudibus.
Hæc eſt ſacra dies, óbvia quâ ſuo
Cum plena rútilans lámpade júngitur
Sponſo, ſtansque throno próxima cóncinit
Virgo cántica Vírgini.
Solo digna Deo cónjuge, réſpuit
Mortáles thálamos; ut ſemel óbligat
Seſe fida ſuo, quem bene déperit,
Ultro ſe Deus óbligat.
Purum ne máculent pectus imágines,
In ſe tota ſui córporis ímmemor
Mens ſeſe récipit; nil óculi vident,
Surdis nil ſonat áuribus.
Ægro vix ſua ſunt pábula córpori,
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquíd mors rápiet, jam ſibi prærìpit;
Unus ſit Deus ómnia.
Fac, ô Chriſte, tuæ Vírginis æmulos
Hâc nos ire tibi, quâ gráditur viâ:
Qui gens ſancta ſumus, móribus íntegris
Fac ſoli tibi vívere.
Da te, ſumme Pater, tóllere láudibus:
Da te, Chriſte, ſequi, láurea Vírginum;
Fac incenſa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida péctora.
Amen.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam: ℞. Oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. G. Complácuit Dómino in te: & gaudébit ſuper te Deus tuus. *Iſ.* 62.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium: Ant.* 2. A. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant.* 5.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum quem ſequuntur Vírgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Si ſit Martyr, Hymnus.

VIrginum robur, Deus, atque cuſtos:
Sexus imbellis, médios per enſes,
Dum faves, quas non ſúperat viríli
Péctore mortes!

Pro tuis aris animóſa Virgo
Molle dat pœnis laceráre corpus;
Non ſuos ſentit, memor ô! tuórum,
Chriſte, dolórum.

Non graves plagæ, válidi nec ictus
Integram poſſunt violáre mentem;
Quin ſacri creſcit magìs obſtinátus
Ardor amóris.

Sponſa dilecto placitúra Sponſo,
Déſpicit ruptû laniáta corpus:
Eſt ſuus truncis honor, & venuſtas
Eſt ſua membris.

Omnis à recto fluit ille ſplendor:
Chriſte, ſic olim, cruce tenſus altâ,
Obſequens Patri, láceros placébas
Hórridus artus.

Summa laus Patri, genitoque Verbo;
Et tibi compar, utriusque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

Si non ſit Martyr;
Hymnus.

CŒleſtis aula panditur:
En Sponſus; omnes óbviæ
Exíte ſponſo vírgini,
Exite, ſponſæ Vírgines.

Hæc nuptiális eſt dies,
Quæ, longa poſt ſuſpiria,
Dat ómnibus, dat ſingulis
Jam pléniùs frui Deo.

Quæ caſta vobis gáudia,
Quos afflet ignes, dícite:
Ab ore cujus púrior
Torrens voluptas éffluit?

Hunc propter unum vilùit
Superba regum púrpura:
Dotáta quæ ſponſo Deo,
Quid virgo terris ámbiat?

O virginales núptiæ,
Per quas caro fit ſpíritus!
O dulce vinclum, júngitur
Quo mens Deo, menti Deus!

Sit laus Patri, laus Fílio;
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigillis fœdera. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Oleum effúſum nomen tuum; ídeò adoleſcéntulæ dilexérunt te. *Cant.* 1.

Ant. 3. c. Trahe me: poſt te curréms in odórem unguentórum tuórum. *Cant.* 1.

Ant. 5. a. Exultábimus & lætábimur in te; recti díligunt te. *Cant.* 1.

℣. Deus meus, impollúta via ejus: ℟. Protector eſt ómnium ſperántium in ſe. *Pſ.* 17.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Súscipe me, Dómine, ſecundùm elóquium tuum, & vivam: * Non confúndas me

ſub expectatióne mea. ℣. Ut Deo vivam, in fide vivo Filii Dei qui diléxit me : * Non. *Pſ.* 118. *Galat.* 2.

℟. *ij.* Lex tua, Dómine, meditátio mea eſt : * Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, ut non confundar. ℣. Secundùm expectatiónem & ſpem meam, magnificábitur Chriſtus in córpore meo : * Fiat. *Pſ.* 118. *Philip.* 1.

℟. *iij.* Ecce qui elongant ſe à te, Dómine, períbunt : * Mihi adhærére Deo bonum eſt, pónere in Dómino Deo ſpem meam. ℣. Qui adhæret Dómino, unus ſpíritus eſt : * Mihi. Glória. * Mihi. *Pſ.* 72. 1. *Cor.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* In caritáte perpétua diléxi te; ideò attraxi te, miſerans. *Jerem.* 31.

Ant 4. f. Ingreſſus ſum pactum tecum, & facta es mihi. *Ezech.* 16.

Ant. 7. b. Cave nequando obliviſcáris pacti Dómini Dei tui, quod pépigit tecum; quia Dóminus Deus tuus, Deus æmulátor. *Deut.* 4.

℣. Concupiſcet rex decórem tuum; ℟. Quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus. *Pſ.* 44.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Sponſábo te mihi in ſempiternum : * Et ſponſábo te in juſtítia, & judício, & in miſericórdia, & in miſeratiónibus. ℣. Sectáre juſtítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, manſuetúdinem : * Et ſponſábo. *Oſ.* 2. 1. *Tim.* 6.

℟. *v.* Scient quia ego diléxi te : * Tene quod habes, ut nemo accípiat corónam tuam. ℣. Dedi corónam decóris in cápite tuo : & profeciſti in regnum; quia perfecta eras in decóre meo : * Tene. *Apoc.* 3. *Ezech.* 16.

℟. *vj.* Pone me ut ſignáculum ſuper cor tuum, ut ſignáculum ſuper bráchium tuum; * Quia † Fortis eſt ut mors dilectio. ℣. Neque inſtántia, neque fortitúdo, neque creatúra ália póterit ſeparáre à caritáte Dei; * Quia. Glória. † Fortis. *Cant.* 8. *Rom.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. F. Grátia cum ómnibus qui díligunt Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum in incorruptióne. *Epheſ.* 6.

Ant. 3. *d.* Incorrúptio facit eſſe próximum Deo. *Sap.* 6.

Ant. 1. a. Omnis ponderátio non eſt digna continentis ánimæ. *Eccli.* 26.

℣. Beáti immaculáti in via, ℟. Qui ámbulant in lege Dómini. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* O quàm pulcra eſt caſta generátio cum claritáte! * Immortális eſt enim memória illíus; quóniã & apud Deum nota eſt, & apud hómines. ℣. Relígio munda apud Deum & Patrem hæc eſt, Immaculátum ſe cuſtodíre ab hoc ſéculo; * Immortális. *Sap.* 4. *Jac.* 1.

℟. *viij.* Felix eſt ſtérilis; * Et incoinquináta habébit fructũ in reſpectióne animárum ſanctárum. ℣. Deus reddet iis qui ſecundùm patiéntiam boni óperis incorruptiónem quæ-

runt, vitam æternam; * Et. *Sap.* 3. *Rom.* 2.

℟. *ix.* Dábitur illi ſors in templo Dei acceptíſſima; * Bonórum enim labórum glorióſus eſt fructus, & quæ non cóncidat radix ſapiéntiæ. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt; * Bonórum. Glória. * Bonórum. *Sap.* 3. *Matth.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo tibi, Dómine: ℟. Pſallam, & intélligam in via immaculáta. *Pſ.* 100.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. DIlectus meus deſcendit in hortum ſuum ad aréolam arómatum, ut lília cólligat. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Invéni quem díligit ánima mea: ténui eum, nec dimittam. *Cant.* 3.

Ant. 2. D. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

Ant. 6. C. Dilectus meus ordinávit in me caritátem: fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Capitulum. Sap. 8.

SCivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det; & hoc ipſum erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum.

Si ſit Martyr. Hymnus.

QUid ſacram, Virgo, generóſa Martyr,
Ambiunt frontem dúplices corónæ?
Nempe non unum génitus reportas
Hoſte triumphum.
Móllior fregit neque te volup-tas;
Impotens flexit neque te tyrannus:
Tu graves pœnas, pariterque blandos
Vincis amóres.
Líliis Spōſus récubat, roſiſque;
Tu, tuo ſemper bene fida Sponſo,
Et roſas martyr, ſimul & dediſti
Lília virgo.
Summa laus Patri, genitoque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Móribus æquis. Amen.

℣. Hæréditas immaculatórum in æternum erit: ℟. Non confundéntur in témpore malo. *Pſ.* 36.

Ad Benedictus. *Ant.* 5. C. Factus eſt Dóminus firmaméntum meum; liberávit me, quia complácui ei: ſecundùm mundítiam mánuum meárum reddet mihi. 2. *Reg.* 22.

Oratio.

DEus, qui inter cétera poténtiæ tuæ mirácula, étiam in ſexu frágili victóriam martyrii contuliſti: concéde propítius, ut qui beátæ *N.* Vírginis & Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exempla gradiámur; Per Dóminum.

Alia Oratio.

OMnípotens ſempitérne Deus, cujus múnere beáta *N.* virginitátis & martyrii

ıdepta eſt : da nobis
ibus , ita córporis ac
rváre puritátem , ut
ıítiis carnis , nec m..-
cerbitáte vincámur ;
inum noſtrum.
on ſit Martyr ,
Hymnus.
vana dilectum gre-
em
ıundi gáudia ,
ı fallax péctora
ſit ſéculi.
ec tuárum própria
hriſte , ſponsárũ bo-
,
er , & tecum tuis
tiri gáudiis.
viciſſim tu tibi
bus thorum ſtruis ;
flammas íntimo
quiescis in ſinu.
nus eſt ſponſis amor ,
tecum ſpíritus ;
ſponſus ſíngulas ,
transformas , Deus.
precámur ſúpplices ,
ut addas ſénſibus ,
prorſus ómnia
ıiónis vúlnera.
us Patri , laus Fílio ;
tibi laus Spíritus ,
qui perénnibus
ſigillis fœdera. Amen.
itívit in te ánima mea :
ım multiplíciter tibi ca-
! Pſ. 62.
Benedictus. Ant. 7. G.
bit ánima mea in Deo
uia índuit me veſtimen-
is, quaſi ſponſam orná-
onílibus ſuis. Iſ. 61.
Oratio.
Deus , qui habitáculum
uum in corde pudíco
uiſti : concéde , ut qui

fidélis ſponſæ tuæ N. puritátẽ húmili venerámur obſéquio , piæ converſatiónis ſequámur exemplo ; Per Dóminum.

Alia Oratio.

Fidéles tuos, quæſumus, Dómine , intercedente beátâ N. Vírgine tuâ , córpore & mente purífica ; ut tuâ inſpiratióne compuncti, nóxias delectatiónes vitáre prævaleant ; atque ut eárum non capiantur illécebris, tuâ ſemper ſuavitáte paſcantur ; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Invéni.

Capitulum. 1. Cor. 7.

De virgínibus præceptum Dómini non hábeo; consílium autem do , tanquam miſericórdiam conſecútus à Dómino , ut ſim fidélis.

℟. *br.* Lætétur mons Sion : * Exultent fíliæ Judæ. Lætétur. ℣. Propter judícia tua , * Dómine , * Exultent. Glória Patri. Lætétur. *Pſ.* 47.

℣. Audívit , & lætáta eſt Sion ; ℟. Et exultavérunt fíliæ Judæ. *Pſ.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. D. Ego.

Capitulum. 1. Cor. 7.

Mulier innupta , & virgo cógitat quæ Dómini ſunt , ut ſit ſancta córpore & ſpíritu : quæ autem nupta eſt, cógitat quæ ſunt mundi , quómodò pláceat viro.

℟. *br.* Quid mihi eſt in cœlo ? * Et à te quid vólui ſuper terram ? Quid. ℣. Deus cordis mei , * & pars mea Deus in

æternum : * Et. Glória Patri. Quid. *Pſ.* 72.

℣. Concupiſcit, & déficit ánima mea in átria Dómini : ℟. Cor meũ & caro mea exultavérunt in Deum vivũ. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

Capitulum. 2. Cor. 11.

Æmulor vos Dei æmulatióne; deſpondi enim vos uni viro vírginem caſtam exhibére Chriſto.

℟. *br.* Afferentur Regi vírgines * In lætítia & exultatióne. Afferentur Regi vírgines. ℣. Adducentur * in templũ Regis, * In lætítia & exultatióne. Glória Patri. Afferentur.

℣. Delectavérunt te fíliæ regũ, ℟. In honóre tuo. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Vírgines accipientes lámpades ſuas, exiérunt óbviam ſponſo & ſponſæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes accepérunt óleum in vaſis ſuis cum lampádibus, & ornavérunt lámpades ſuas. *Matth.* 25.

Ant. 7. d. Médiâ nocte clamor factus eſt: Ecce ſponſus venit, exíte óbviã ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. D. Venit ſponſus, & quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. *Matth.* 25.

Ant. 1. D. Vírgines ſequuntur Agnum quocumque íerit: ſine mácula enim ſunt ante thronum Dei. *Apoc* 14.

Capitulum. Apoc. 19.

Regnávit Dóminus Deus noſter omnípotens: gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei; quia venérunt núptiæ Agni, & uxor ejus præparávit ſe.

Si ſit Martyr, Hymnus, Feſtis. ut in primis Veſperis, xl.

℣. Confeſſio & pulcritúdo in conſpectu Dei: ℟. Sanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Caſta generátio in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum præmium vincens. *Sap.* 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,

Hymnus.

O Virgo, pectus cui ſacrum,
Amóris expers ímprobi,
Intus ſuis ardóribus
Sanctus perúſſit Spíritus!

Non te volúptas dúlcibus
Fallax venénis mólliit,
Solas amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus
Mundána cuncta témneres.

Beáta cui nunc, Cœlitum
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potíri gáudiis.

Æterne ſponſe Vírginum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

℣. Vírgines laudent nomen Dómini; ℟. Quia exaltátum eſt nomen eius ſolíus. *Pſ.* 148.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. f. In reſurrectióne neque nubent, neque nubentur; ſed erunt ſicut Angeli Dei in cœlo. *Matth.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

UNE SANCTARUM MULIERUM.

E S P E R I S.
Dmine, qui habes
mnium ſciéntiam,
d nunquam lætáta
ua niſi in te, Dó-
. *Eſther.* 14.
D. Ad te, Dómine,
os dírigo: tu ſcis
am ſervávi ánimam
ni concupiscéntia.

c. Nunquam cum
míscui me; neque
i in levitáte ámbu-
ícipem me præbui.

a. Dómine Pater,
lérium averte à me,
rreverenti & infru-
adas me. *Eccli.* 23.
C. Adjuva me an-
n, nullum áliud au-
entem, niſi te, Dó-
noſti quia óderim
iquórũ. *Eſther.* 14.
m. Epheſ. 5.
uet homo patrem,
trem ſuam, & ad-
óri ſuæ; & erunt
ne una. Sacramen-
agnum eſt; ego au-
n Chriſto & in Ec-
úmtamen & vos ſín-
uiſque uxórem ſuam
m díligat; uxor au-
t virum ſuum.
plicibus & ſupra:
m, Dómine, cum
, non cum libídine
nſi ſuscípere: * Sit
um, Deus Iſrael,
n in ſécula. ℣. Non
vocávit nos Deus in immundí-
tiam, ſed in ſanctificatiónem:
* Sit. Glória Patri. * Sit. *Tob.* 3.
1. *Theſſ.* 4.

Hymnus.

AD núptias Agni Pater
Matres & innuptas vocat!
O te beátam, cui thorus
Interque ſponſas ſors datur!
Lex nuptiárum cáritas;
Dos magna, paupertas, tibi,
Calcáre falláces opes,
Cadúca corde ſpérnere.
Te multus oblectat labor,
Fuſæque jejúnam preces:
Te pœnitentem lácrymæ,
Te cura páuperum juvat.
Quàcumque confixam ſibi,
Per probra ſponſam, per cruces
Trahit Magiſter; & ſequi
Deſpecta gaudes, & pati.
Beáta quæ ſponſo Deo
Caſtis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póſſumus,
Sic unus eſſe ſpíritus.
Hoc præſtet almo cum Pa-
tre,
Natoque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Factus es
ſpes mea, Dómine: ℟. Tur-
ris fortitúdinis à fácie inimíci.
Pſ. 60.

Ad Magníficat. *Ant.* 4. *D.* Deus cœlórum, exaudi me de-
precantem, & de tua miſeri-
córdia præſumentẽ; ut gentes
agnoscant quia tu es Deus, &
non eſt álius præter te. *Judit.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Avertе óculos meos ne vídeant vanitátem : ℟. In via tua vivífica me. *Pſ.* 118.

Ad Magníficat. *Ant.* 1. A. Exultávit cor meum in Dómino, & dilatátum eſt os meum, quia lætáta ſum in ſalutári tuo. 1. *Reg.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*In Solemnibus-majoribus, & ſupra, ad Completorium : Ant.* 2. A. Guſtávit, & vidit quia bona eſt negotiátio ejus : non extinguétur in nocte lucerna ejus. *Prov.* 31.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 1. D. Indue te decóre ſempitérnæ glóriæ; Deus enim oſtendet ſplendórem ſuum in te. *Baruch.* 5.]

AD OFFICIUM NOCTUR.

Invit. Deum in quo ſperant ſanctæ mulíeres, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

ADeſte, ſanctæ Cónjuges :
En illa fortis Fémina,
Ornáta quæ virtútibus
Inter triumphat Cœlites.

Blandos ut hoſtes vínceret,
Hanc fortitúdo véſtiit :
Ut proſit intuéntibus,
Cœleſtis ornávit decor.

Non vana pompa séculi
Senſus fefellit, nec malis
Gliſcens voluptas ártibus
Viríle pectus mólliit.

Non illa luxu véſtium,
Non crine torto ſpléndvit :
Cultu nitens ſed símplice,
Puris placébat móribus.

Se ſub ſerénis vúltibus
Auſtéra virtus ócculit :
Timet vidéri, ne ſuum,
Dum prodit, amitta

Paſcenda cœleſti c
Sacris ſtudébat lıtte
Templo frequens, ſ
Redíbat ad curam do

Æterne tu Verbi
Æterne Fili par Patri
Et par utríque Spíritu
Tibi, Deus, ſit glóri

IN I. NOCTU.

Ant. 1. a. Initiú
timor Dómini, & c
féminis gráditur. *Ec*

Ant. 2. D. Sápien
ædíficat domum : m
tióſa invéniet glóriá.

Ant. 3. d. Pars b
lier bona : in parte t
Deum dábitur. *Eccli.*

℣. Lex Dei ejus
ipsíus; ℟. Et non ſ
buntur greſſus ejus. *I*

Lectiones de Script
rente.

℟. *j.* Mulíerem fo
invéniet? procul &
finibus prétium ejus.
dit in ea cor viri ſui :
bonum, & non mal
bus diébus vitæ ſuæ
imágo & glória Dei
autem glória viri eſt.
dit. *Prov.* 31. 1. *Co*

℟. *ij.* Grátia mulíe
delectábit virum ſuu
ciplína illíus datum
℣. Quæ fílios aut n
bet, diſcat domum ſ
re; hoc enim acceptu
ram Deo. * Diſciplí
Eccli. 26. 1. *Tim.* 5

℟. *iij.* Grátia ſuper
múlier ſancta & p
*Fundamenta ætern
tram ſólidam, mand
corde mulíeris ſanct

bérunt flúmina, & flavérunt venti; & irruérunt in domũ, & non cécidit; fundáta enim erat ſuper petram. * Fundamenta. Glória Patri. * Fundamenta. *Eccli.* 26. *Matth.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum, dicens: Dómine mi, qui rex noſter es ſolus, ádjuva me, cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius. *Eſther.* 14.

Ant. 5. a. Oſtende quóniam non derelinquis præſumentes de te; & præſumentes de ſe, & de ſua virtúte gloriantes, humílias. *Judith.* 6.

Ant. 6. F. In consílium eórum non véniat ánima mea, & in cœtu illórum non ſit glória mea. *Geneſ.* 49.

℣. Non habitábit in médio domûs meæ, qui facit ſupérbiam: ℟. Qui lóquitur iníqua, non direxit in conſpectu oculórum meórum. *Pſ.* 100.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Miſericórdia tua, Dómine, ante óculos meos eſt; & * Complácui in veritáte tua: non ſedi cum concílio vanitátis. ℣. Quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte? * Complácui. *Pſ.* 25. 2. *Cor.* 6.

℟. *v.* Dilexi, Dómine, mandáta tua ſuper aurum & topázion; * Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar: omnem viam iníquam ódio hábui. ℣. Non in abundántia cujusquam, vita ejus eſt ex his quæ póſſidet. * Proptéreà. *Pſ.* 118. *Luc.* 12.

℟. *vj.* Ego in Dómino ſperávi, * Exultábo & lætábor in miſericórdia tua; † Quóniam reſpexiſti humilitátem meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam. ℣. Ubi Spíritus Dómini, ibi libertas. * Exultábo. Glória Patri. † Quóniam. *Pſ.* 30. 2. *Cor.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Tu glória Jeruſalem, tu lætítia Iſrael, tu honorificéntia pópuli noſtri. *Judith.* 15.

Ant. 8. G. Benedicta es à Dómino; ſcit enim omnis pópulus mulíerem te eſſe virtútis. *Ruth.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te Dóminus in lætítiâ, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

℣. Benedícat te Dóminus ex Sion; ℟. Et vídeas bona Jeruſalem ómnibus diébus vitæ tuæ. *Pſ.* 127.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Multæ fíliæ congregavérunt divítias; tu ſupergreſſa es univerſas. * Fallax grátia, & vana eſt pulcritúdo: múlier timens Dóminum ipſa laudábitur. ℣ In incorruptibilitáte modeſti ſpíritûs, qui eſt in conſpectu Dei lócuples, ſanctæ mulíeres ornábant ſe. * Fallax. *Prov.* 31. 1. *Petr.* 3.

℟. *viij.* Feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum, eò quòd caſtitátem amáveris: * Ideò & manus Dómini confortávit te, & ídeò eris benedicta in ætérnũ. ℣. O múlier, magna eſt fides tua: * Ideò & manus. *Judith.* 15. *Matth.* 15.

℟. *ix.* Omnia quæ locúta es, vera ſunt; & non eſt in ſermónibus tuis ulla reprehénſio:

* Nunc ergo † Ora pro nobis, quóniam múlier ſancta es, & timens Deum. ℣. Fides tua te ſalvam fecit. * Nunc. Glória. † Ora. *Judith.* 8. *Luc.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Glorificábo nomen tuum in æternum; ℞. Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me. *Pſ.* 85.

AD LAUDES.

Ant. Sicut ſol óriens mundo 1. a. in altíſſimis Dei, ſic mulíeris bonæ ſpécies in ornamentum domûs ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. D. Múlier fortis oblectat virum ſuum; & annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 3. c. Múlier ſenſáta, & tácita: non eſt immutátio erudítæ ánimæ. *Eccli.* 26.

Ant. 4. d. Os ſuum apéruit ſapiéntiæ, & lex cleméntiæ in lingua ejus. *Prov.* 31.

Ant. 5. a. Non diſcedébat de templo, jejúniis & obſecratiónibus ſérviens nocte ac die. *Luc.* 2.

Capitulum. 1. Petr. 3.

Mulíeres ſúbditæ ſint viris ſuis; ut & ſi qui non credunt verbo, per mulíerum converſatiónem ſine verbo lucrifiant, conſiderantes in timóre caſtam converſatiónem veſtram.

Hymnus.

Ardet Deo quæ Fémina,
Latére fruſtrà cógitat:
Quot índigos hæc ſúblevat,
Tot próditur præcónibus.

Prodeſſe quærit ómnibus,
Curis honeſtis ánxia;
Patróna cuſtos vírginum,
Secunda mater órphanis.

Pannis latentem vílibus
Chriſtum fovébat hóſpitem:
Quas dura ſubtraxit ſibi,
Opes refundit pródiga.

Pacem domi, pacem foris
Alto colit ſiléntio:
Lites amat compónere,
Ut una mens ſit ómnibus.

Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque, Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Adhæſit ánima mea poſt te, Deus meus: ℞. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Invocávi Dóminum patrem Dómini mei, ut non derelínquat me in die tribulatiónis meæ; & exaudíta eſt orátio mea. *Eccli.* 51.

Oratio.

Deus, cujus grátiâ virtus in infirmitáte perfícitur: largíre nobis beátæ *N.* Mártyris tuæ paſſiónem recoléntibus; ut quæ à te accépit ut vínceret, à te quoque vincendi grátiam nobis obtíneat; Per.

Si non ſit Martyr, ℣. Humiliábam ánimam meam, ℞. Et orátio mea in ſinu meo convertétur. *Pſ.* 34.

Ad Bened. *Ant.* 6. F. Orátio humiliantis ſe nubes penetrábit; & non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat. *Eccli.* 35.

Oratio.

Tuórum corda fidélium, Deus miſerátor, illuſtra: & beátæ *N.* précibus ac méritis, fac nos terréna deſpícere, & amáre cœléſtia; Per.

Si ſit Vidua, Oratio.

DEus, in quem ſperat omnis ánima, quæ longè à te éxulans in terris ſe verè víduam ſentit ac deſolátam: tríbue nobis, quæſumus, ut exemplo beátæ *N.* nocte ac die obſecratiónibus & oratiónibus inſtantes, cœléſtium conſolatiónum mereámur eſſe partícipes; Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut ſol.

AD TERTIAM.

Ant. 2. D. Múlier fortis.

Capitulum. Epheſ. 5.

MUlieres viris ſuis ſúbditæ ſint, ſicut Dómino; quóniam vir caput eſt mulíeris, ſicut Chriſtus caput eſt Eccléſiæ; ipſe ſalvátor córporis ejus.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce me. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, * Quia. Glória Patri. Doce me. *Pſ.* 142.

℣. Ab omni via mala prohíbui pedes meos; ℟. Ut cuſtódiam verba tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. c. Múlier.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier in ſiléntio diſcat cum omni ſubjectióne. Docére autem mulíeri non permitto, neque dominári in virum, ſed eſſe in ſiléntio.

℟. *br.* Cuſtódiam vias meas, * Ut non delinquam in lingua mea. Cuſtódiam. ℣. Póſui ori meo * cuſtódiam, * Ut. Glória Patri. Cuſtódiam. *Pſ.* 38.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ: ℟. Dicam Deo, Suſceptor meus es. *Pſ.* 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non diſcedébat.

Capitulum. 1. Tim. 2.

VOlo oráre mulíeres in hábitu ornáto, cum verecúndia & ſobrietáte ornante, ſe, & non in tortis crínibus aut auro, aut margarítis, vel veſte pretióſâ; ſed quod decet mulíeres, promittentes pietátem per ópera bona.

℟. *br.* Expectávi Dóminum, * Et intendit mihi. Expectávi. ℣. Et exaudívit * preces meas, * Et intendit mihi. Glória Patri. Expectávi. *Pſ.* 39.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dei, ℟. Qui póſuit ánimam meam ad vitam. *Pſ.* 65.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. IN ancilla ſua adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam. *Judith.* 13.

Ant. 4. E. Erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valde; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. *Judith.* 8.

Ant. 7. c. Conſiderávit ſémitas domûs ſuæ, & panem otióſa non comédit. *Prov.* 31.

Ant. 1. D. Fílios educávit, hoſpítio recépit, ſanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus ſubminiſtrávit, omne opus bonum ſubſecúta eſt. 1. *Tim.* 5.

Ant. 6. F. Surrexérunt fílii ejus, & beatíſſimam prædicavérunt: vir ejus, & laudávit eam. *Prov.* 31.

Capitulum. 1. Tim. 2.

MUlier ſalvábitur per filiórum generatiónem, ſi permánſerit in fide, & dilectió-

ne, & ſanctificatióne cum ſobrietáte.

Hymnus.

O Jam beáta, quæ ſuo
Tandem ſolúta córpore,
Vinclis perennióribus
Uni Deo conjúngitur!
Per quos gradus cœlum petit,
Hàc ire vos omnes docet,
Junctæ jugáli vínculo,
Et vos ſolútæ Cónjuges.
Inſignis & nos Féminæ
Sequi decet veſtígia,
Magnum vel ipſis quæ fuit
Virtútis exemplum viris.
Queîs arſit illa, fac, Deus,
Flagrémus & nos ígnibus;
Eóque, quo te vis coli,
Amóre fac mens te colat.
Æterne tu Verbi Pater,
Æterne Fili par Patri,
Et par utríque Spíritus,
Tibi, Deus, ſit glória. Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Videant qui óderunt me, & confundantur; ℟. Quóniam, tu Dómine, adjuviſti me. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat. *Ant.* 3. 1. Confitébor nómini tuo, Dómine; quóniam adjútor & protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne. *Eccli.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Anima mea Dómino vivet; ℟. Et ſemen meum ſérviet ipſi. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat, *Ant.* 5. C. Fortitúdo & decor induméntum ejus: date ei de fructu mánuum ſuárum; & laudent eam in portis ópera ejus. *Prov.* 31.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

OFFICIUM BEATÆ MARIÆ IN SABBATO.

Simplex.

IN VESPERIS Feriæ ſextæ præcedentis.

Capitulum. Geneſ. 3.

AIt Dóminus Deus ad ſerpentem: Inimicítias ponam inter te & mulíerem, & ſemen tuum & ſemen illíus: ipſa cónteret caput tuum.

Hymnus.

DAvídis ſóboles, glória Vírginum,
Chriſti Virgo parens, te póſuit Deus,
Partu Virgíneo quæ malè ſúbdoli
Anguis contéreres caput.
Rebus princípium qui dedit ómnibus,
A te princípium ſumpſit homo Deus;
Cunctis proſpíciens qui tribuit cibos,
Paſtus lacte fuit tuo.
Per te, quod múlier perdíderat vetus,
Humáno géneri rédditur áuctiùs:
Tu clauſas míſeris, heu nímium diu!
Cœlórum réſeras fores.
Qui lucis pater eſt, glória ſit Patri;

Cujus Virgo parens, glória
Fílio;
Quo fœcunda, tibi, nexus
amábilis,
Sit par glória, Spíritus.
Amen.

℣. Deus operátus eſt ſalútem in médio terræ: ℞. Tu confregiſti cápita dracónis. *Pſ.* 73.

Ad Magnif. Ant. 1. f. Benedictus Dóminus qui te direxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum noſtrórum. *Judith.* 13.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Suffragia de Patrono, de Sanctis, & pro pace.

COMPLETORIUM, *ut in Pſalterio. Hymnus,* Virgo, Dei génitrix. *infrà, in Officio parvo.*

AD NOCTURNUM.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus.

O Quàm glorífica luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles;
Sublímis réſidens, virgo María,
Supra Cœlígenas ætheris omnes!
Tu cum virgíneo mater honóre
Cœlórum Dómino péctoris aulam
Sacris viſcéribus caſta dediſti:
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus vénerans orbis adórat,
Cui nunc ritè genu fléctitur omne;
A quo, te précibus ſubveniente,
Æterni pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli, qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Pſalmi de Sabbato, ſub tribus Antiphonis ſequentibus.

Ant. 1. a. Ave, grátiâ plena; Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Ecce concípies in útero, & páries filium, & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

Ant. 2. D. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei.* *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℞. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Pater noſter, &c.

Abſol. Deus meminerit, 145.

Benedictiones de Sanctis, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lection. duæ priores de Script. occurrente; è tribus fiunt duæ.

Poſt j. Lect. ℞. Benedícam ei, & ex illa dabo fílium cui benedictúrus ſum: * Conſtítuam pactum meum illi in fœdus ſempiternum. ℣. Hic erit magnus, & Fílius Altíſſimi vocábitur; & regnábit in domo Jacob in ætermum. * Conſtítuam. *Geneſ.* 17. *Luc.* 1.

Poſt ij. Lect. ℞. Quod in ea natum eſt, de Spíritu ſancto eſt: páriet autem fílium; * Ipſe ſalvũ fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi Dñus. * Ipſe. *Matth.* 1. *Eccli.* 44.

Pro tertia Lectione legitur una è ſequentibus, ſecundùm diverſitatem menſium.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus ex ſémine David, * Secundùm promiſſiónem, eduxit Iſrael ſalvatórē Jeſum. ℣. Jurávit Dóminus David veritátem: De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam. * Secundùm. Glória Patri. * Secundùm. *Act.* 13. *Pſ.* 131.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus: ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Pſalmi de Sabbato, ſub ſola Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jerem. 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

Hymnus.

NUnc auróra, novæ núntia lucis,
Triſtes orbe procul díſſipat umbras.
O quàm lucídior, nocte ſepultis
Rorrans ipſa diem, Virgo refulges!
O quæ nunc hábitas lúcida regna,
Mittas inde tuæ múnera lucis:
Te ſi terra dedit munus olympo,
Quæ non dona memor reddet olympus?
Inter perpétuos Núminis hauſtus,
O Regína, tibi ſánguine junctum
Ne dediſce genus: noſtra fuiſti,
Summi facta parens, Virgo, Tonantis.
Divínæ Sóboli qui dare matrē
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

COncéde nos fámulos tuos, quæſúmus, Dómine, Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æternâ pérfrui lætítia; Per Dóminum.

Suffragia de Patrono, de Sanctis, & pro pace.

AD HORAS, Doxologia: Qui natus es de Vírgine, Jeſu, tibi ſit glória, &c.

Pſalmi de Sabbato.

AD PRIMAM.

Ant. 2. D. Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 4. d. De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 7.

DAbit Dóminus ipſe vobis ſignum. Ecce Virgo concípiet, & páriet filiū, & vocā

bitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * manè dilúculo: * Non. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dñus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit fílium máſculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. Mich. 5.

EGrediétur qui ſit domináتor in Iſrael, & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos uſque ad tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad fílios Iſrael.

℟. *br.* Homo * Natus eſt in ea. Homo. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altíſſimus. * Natus eſt. Glória. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus ℟. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

AD NONAM.

Ant. 1. g. Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Galat. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * osculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

LECTIONES ſequentes dicuntur ſingulis menſibus in Officio B. Mariæ in Sabbato.

MENSE MAIO.

Ex libris ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Trinitáte.

Lib. 13. *C.* 18. *Lectio iij.*

POterat Deus hóminem ſuſcípere non de génere Adam: ſed méliùs judicávit & de ipſo quod victū fúerat génere aſſúmere hóminem, per quem géneris humáni vínceret inimícum: & tamen, ex vírgine, cujus conceptū, ſpíritus, non caro, fides, non libído, prævénit. Naſcebátur homo, nullum habens, nullum habitúrus omníno peccátum; per quem renaſcerentur liberandi à peccáto, qui naſci non poſſent ſine peccáto. Oportébat ítaque ut concupiſcéntia nulla ibi eſſet omníno, quando concipiebátur vírginis partus: in quo nihil dignum morte fúerat inventúrus (& eum tamen occiſúrus) auctor mortis, auctóris vitæ morte vincendus: victor primi Adam, & tenens genus humánum, victus à ſecundo Adam, & amittens genus chriſtiánum; ut deceptor ille ab eo vincerétur génere, quod víceret crímine.

MENSE JUNIO.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 143. *Lectio iij.*

COncépit virgo, virgo péperit: non te conceptus turbet; partûs te non confundat audítus, quando virgínitas quidquid eſt humáni pudóris excúſat. Aut quæ ibi verecún-

diæ læſio, ubi init Déitas cum amíca ſibi ſemper integritáte conſórtium? Ubi eſt interpres Angelus; fides, prónuba; desponſátio, cáſtitas; donátio, virtus; judex, conſciéntia; cauſa, Deus; conceptus, intégritas; virgínitas, partus; virgo, mater? Nemo ergo júdicet humáno modo quod divíno géritur ſacramento: nemo myſtérium cœleſte discútiat ratióne terréná.

MENSE JULIO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 18. cap. 27. art. 36.

Lectio iij.

MEdiátor Dei atque hóminum homo Chriſtus Jeſus, non, ſicut iſte hæréticus déſipit, alter in humanitáte, alter in Deitáte eſt: non purus homo conceptus atque éditus, pòſt per méritum ut Deus eſſet, accépit; ſed nuntiante Angelo, & adveniente Spíritu, mox Verbum in útero, mox intrà úterum Verbum caro, & manente incommutábili eſſéntiâ quæ eſt ei cum Patre & cum ſancto Spíritu coætерna, aſſumpſit intrà virgínea víscera, unde & impasſíbilis pati, & immortális mori, & æternus ante ſécula temporális poſſet eſſe in fine ſeculórum; ut per ineffábile ſacramentum, conceptu ſancto & partu inviolábili ſecundùm veritátem utriusque natúræ, éadem virgo & ancilla Dómini eſſet & mater. Sic quippe ei ab Elízabeth dícitur: Unde hoc mihi ut véniat mater Dómini mei ad me? & ipſa virgo concípiens dixit: Ecce ancilla Dómini; fiat mihi ſecundùm verbum tuum.

MENSE AUGUSTO.

Sermo ſancti Procli Epíſcopi.

In S. Deipar. Orat. 6.

Lectio iij.

QUibus encomiórum colóribus virginálem depingam imáginem? quibus laudum præcóniis incontamináṫum exornábo caſtimóniæ caractérem? Hæc, ſacrum impeccántiæ ádytum: hæc, ſanctificátum Dei templum: hæc, áureum altáre holocautómatum: hæc, divínum compoſitiónis thymiáma: hæc, ſacrum unctiónis óleum: hæc, pretióſum nardi píſtici alabaſtrum: hæc, ſacerdotále ephod, Dei voluntátẽ índicans. Hæc, áureum candelábrum, ſeptem ellychniórum lucernam portans, hæc arca intrínſecùs & extrínſecùs deauráta; córpore ſcilícet & ſpíritu ſanctificáta.

OFFICIUM PARVUM
BEATÆ MARIÆ.

Non dicitur quoties ſit Officium Semiduplex, aut ſuprà, nec intrà Octavas, nec quando Officium diei eſt de Beata.

Singulæ Horæ hujus Officii dicuntur hoc modo: Officium Nocturnum, Laudes & Vesperæ dicuntur intrà Suffragia. Prima, poſt Primam diei, ante Officium Capituli: Tertia poſt Benedicámus *Tertiæ; & ſic de ceteris Horis.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

Hymnus.

O Quàm glorificâ luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles;
Sublímis réſidens, virgo María,
Supra Cœlígenas ætheris omnes!
Tu cum virgíneo mater honóre
Cœlórum Dómino péctoris aulam
Sacris viscéribus caſta dediſti:
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus vénerans orbis adórat,
Cui nunc ritè genu fléctitur omne;
A quo, te précibus ſubveniente,
Ætemi pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli, qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

In Feſtis B. Mariæ dicuntur in Nocturnis novem ſequentes Pſalmi, cum Antiph. propriis.

In Officio autem parvo dicuntur tantùm tres Pſalmi, ſecundùm ordinem Feriarum, ut infrà notatur.

IN I. NOCTURNO.

Feriâ II. & V.

Ant. ſola 1. a. Ave.

Pſalmus 8.

DOmine, Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícum & ultórem.

Quóniam videbo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam & ſtellas, quæ tu fundaſti:

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam viſitas eum?

Minuiſti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum, * & conſtituiſti eum ſuper ópera mánuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * oves & boves univerſas, ínſuper & pécora campi,

Vólucres cœli, * & pisces maris qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine, Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Pſalmus 18.

CŒli enarrant glóriã Dei, * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum, * & nox nocti índicat sciéntiam.

Non ſunt loquélæ, neque ſermónes, * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit ſonus eórum, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum;

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo, * exultávit ut gigas ad currendam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus usque ad ſummum ejus: * nec eſt qui ſe abscondat à calóre ejus.

Lex Dómini immaculáta, convertens ánimas: * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in ſéculum ſéculi: * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſuper mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea: * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc immaculátus ero, & emundábor à delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Pſalmus 44.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Narrow Speciósus formâ præ filiis hóminum: diffúſa eſt grátia in lábiis tuis; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentíſſime.

Spécie tuâ & pulcritúdine tuâ intende, * próſperè procéde,

Et regna propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtitiam; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſécu-

lum ſéculi : * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ, præ conſórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis; * ex quibus delectavérunt te filiæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; * & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui:

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus; & adorábunt eum.

Et filiæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus filiæ regis ab intùs: * in fímbriis áureis, circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam: * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: * conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in ſéculum ſéculi.

Ant. Ave, grátiâ plena: Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; ℟. Et concupiſcet rex decórẽ tuum. *Pſ.* 44. Pater noſter, &c.

Lectiones infrà.

IN II. NOCTURNO.

Feriâ III. & VI.

Ant. ſola. 8. c. Ecce.

Pſalmus 45.

Deus noſter refúgium & virtus: * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum : * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei : * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus ; non commovébitur : * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna : * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella usque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus : * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiscum, * ſusceptor noſter Deus Jacob.

Pſalmus 71.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam filio regis:

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suscípiant montes pacem pópulo: * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet fílios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Descendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari usque ad mare, * & à flúmine usque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes, * & inimíci ejus terram lingent.

Reges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent; * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ: * omnes gentes ſérvient ei;

Quia liberábit páuperem à potente, * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi; * & ánimas páuperũ ſalvas fáciet.

Ex usúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet, & dábitur ei de auro Arábiæ, & adorábunt de ipſo ſemper: * totâ die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium, ſuperextollétur ſuper Líbanum fructus ejus; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedíctum in ſécula: * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ: * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedíctus Dóminus Deus Iſrael, * qui facit mirabília ſolus.

Et benedíctum nomen majeſtátis ejus in æternum; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra: fiat, fiat.

Pſalmus 84.

BEnedixiſti, Dómine, terram tuam, * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti ómnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuã, * avertiſti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam, * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in

nus Deus ; * quó-
étur pacem in ple-
,
: ſanctos ſuos , * &
ii convertuntur ad

amen prope timen-
lutáre ipsius , * ut
glória in terra no-

rdia & véritas ob-
ſibi : * juſtítia & pax
unt.
de terra orta eſt , *
de cœlo proſpexit.
Dóminus dabit be-
n ; * & terra noſtra
um ſuum.
ante eum ambulá-
onet in via greſſus

cce concípies in úte-
es filium , & vocábis
is Jeſum. *Luc.* 1.
ctificávit tabernácu-
Altíſſimus : ℟. Deus
ejus. *Pſ.* 45.
noſter , &c.
ctiones infrà.

NOCTURNO.
IV. & Sabbato.

1. D. Quod naſcétur.

Pſalmus 86.

amenta ejus in món-
ſanctis : * díligit Dó-
is portas Sion ſuper
ernácula Jacob.
à dicta ſunt de te , *
ei.
ero Rahab & Baby-
ſciéntium me.
ienígenæ , & Tyrus ,
is Æthíopum ; * hi
lic.
id Sion dicet : Ho-
homo natus eſt in

ea ; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus ?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & principum , * horũ qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te.

Pſalmus 96.

DOminus regnávit , exultet terra , * læténtur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus : * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet , * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit , & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini ; * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus ; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant ſculptília , * & qui gloriantur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum , * omnes Angeli ejus.

Audívit , & lætáta eſt Sion : * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua , Dómine ;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui díligitis Dóminum , odíte malum : * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto , * & rectis corde lætítia.

Lætámini , juſti , in Dó-

mino, * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Pſalmus 97.

CAntáte Dómino cánticum novum, * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus, * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum; * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſrael.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & pſállite.

Pſállite Dómino in cíthara, * in cíthara, & voce pſalmi,

In tubis ductílibus, & voce tubæ córneæ: * jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terrárũ in juſtítia, * & pópulos in æquitáte.

Ant. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Pater noſter, &c.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus memínerit teſtamenti ſui quod locútus eſt, & exáudiat oratiónes noſtras.

℟. Amen.

Bened. Deus det nobis. *poſt Pſalterium*, 148.

Lectio j. Iſaïæ 7.

ADjécit Dóminus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi ſignum à Dómino Deo tuo in profundũ inferni, ſive in excelſum ſuprà. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentábo Dóminum. Et dixit: Audíte ergo, domus David: Numquid parum vobis eſt moleſtos eſſe homínibus, quia moleſti eſtis & Deo meo? Propter hoc dabit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel. Tu autem.

℟. Benedícam. liij.

Bened. Dignos nos fáciat, &c.

Lectio ij. Gal. 4.

QUanto témpore hæres párvulus eſt, nihil differt à ſervo, cùm ſit dóminus ómnium; ſed ſub tutóribus & actóribus eſt, usque ad præfinítum tempus à patre: ita & nos, cùm eſſémus párvuli, ſub elementis mundi erámus ſervientes. At ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus. Tu autem.

℟. Quod in ea. liij.

Bened. Aperiantur, &c.

Lectio iij. Apoc. 11. & 12.

APertum eſt templum Dei in cœlo, & viſa eſt arca teſtamenti ejus in templo ejus: & facta ſunt fúlgura, & voces, & terræ motus, & grando magna. Et ſignum magnum appa-

:œlo : Múlier amícta
.una ſub pédibus ejus,
ite ejus coróna ſtellá-
decim. Tu autem.
us ex fémine. liv.
licitur Te Deum.
erd. Confiteantur tibi
Deus : ℟. Terra dedit
ſuum. *Pſ.* 66.
udes non ſequantur, di-
Oratio, Concéde, *ut*
Sextam, lxv.

L A U D E S.

s, in adjutórium, &c.
la. 4. a. Benedícta tu.

Pſalmus 66.

:us misereátur noſtri,
t benedícat nobis : ✱
llúminet vultum ſuum
s, & misereátur no-

ognoscámus in terra
m, ✱ in ómnibus gén-
ıtáre tuum.
:eantur tibi pópuli,
confiteantur tibi pó-
ıes.
.tur & exultent gen-
niam júdicas pópulos
táte, ✱ & gentes in
igis.
teantur tibi pópuli,
:onfiteantur tibi pó-
ıes : ✱ terra dedit fru-
ım.
ícat nos Deus, Deus
ienedícat nos Deus ; ✱
ınt eum omnes fines

Pſalmus 92.

ninus regnávit, decó-
n indútus eſt : ✱ indú-
óminus fortitúdinem,
ıxit ſe.
n firmávit orbem ter-
i non commovébitur.

Paráta ſedes tua ex tunc : ✱ à ſéculo tu es.

Elevavérunt flúmina, Dómine : ✱ elevavérunt flúmina vocem ſuam.

Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, ✱ à vócibus aquárum multárum.

Mirábiles elatiónes maris : ✱ mirábilis in altis Dóminus.

Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis : ✱ domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérũ.

Pſalmus 99.

JUbiláte Deo, omnis terra : ✱ ſervíte Dómino in lætítia.

Introíte in conſpectu ejus, ✱ in exultatióne.

Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus : ✱ ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páscuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis : ✱ confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, ✱ quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In æternum misericórdia ejus, ✱ & usque in generatiónẽ & generatiónem véritas ejus.

Canticum. Zach. 2.

LAuda & lætáre, fília Sion ; ✱ quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tui, ait Dóminus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, ✱ & erunt mihi in pópulum, & habitábo in médio tui.

Et ſcies quia Dóminus exercítuum ✱ miſit me ad te.

Et poſſidébit Dóminus Judam partem ſuam in terra ſanctificáta ; ✱ & éliget adhuc Jerúſalem.

Sileat omnis caro à fácie Dómini, * quia conſurrexit de habitáculo ſancto ſuo.

Pſalmus 150.

LAudáte Dóminum in ſanctis ejus: * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus: * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ: * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro: * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis: * omnis ſpíritus laudet Dñum.

Ant. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

Capitulum. Jerem. 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúndabit virum.

Hymnus. Nunc auróra. liv.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſrael. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus. *Ant.* 3. à. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

DEus, qui de beátæ Maríæ vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem ſuſcípere voluiſti: præſta ſupplícibus tuis, ut qui verè eam genitrícem Dei crédimus, ejus apud te interceſſiónibus adjuvémur; Per eumdem.

Fiunt Commemorationes.

AD PRIMAM.

Hymnus.

MEmento, de Deo Deus;
Quòd matre natus Vírgine,
Noſtrî miſertus, pérditi
Mundi redemptor véneris.
Et nos, Dei Virgo parens,
Vultu benigno réſpice:
Placábilem tuâ prece
Fac eſſe nobis Fílium.
Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

Pſ. Deus, in nómine. 101. Cantáte.... omnis terra. 40. Laudate Dóminum. 122. *ſub Antiph.* 2. D. Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

Capitulum. Iſaïæ 11.

EGrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet, & requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini.

℟. *br.* Semen ejus * In æternum manébit. Semen. ℣. Et thronus ejus ſicut ſol * in conſpectu meo, * In. Glória Patri. Semen. *Pſ.* 88.

℣. Dominábitur à mari uſque ad mare, ℟. Et uſque ad términos orbis terrárum. *Pſ.* 71.

Oratio.

PRótege, Dómine, fámulos tuos ſubſídiis pacis; & beátæ Maríæ ſemper vírginis patrocíniis confidentes, à cunctis hóſtibus & perículis redde ſecúros; Per Dóminum.

AD TERTIAM.

Hymnus, Memento: *ſuprà.*

Pſalm. Ad Dóminum. 61. Levávi. 44. Lætátus ſum. lxvi.

tiph. 4. d. De María eſt Jeſus, qui vocátur
:s. *Matth.* 1.
itulum. Iſaïæ 7.
bit Dóminus ipſe vo-
s ſignum : Ecce Virgo
'et, & páriet filium;
bitur nomen ejus, Em-
l.
r. Deus in médio ejus;
commovébitur. Deus.
uvábit eam * manè dilú-
* Non commovébitur.
Deus. *Pſ.* 45.
:git eam Dóminus ℟. In
iónem ſibi. *Pſ.* 131.

Oratio.

us, qui ſalútis ætérnæ,
:átæ Maríæ virginitáte
lâ, humáno géneri præ-
æſtitiſti : tríbue, quæ-
, ut ipſam pro nobis
dere ſentiámus, per
nerúimus auctórem vi-
cípere Dóminum no-
leſum Chriſtum Fílium

) SEXTAM.

nus, Memento. *ſuprà.*
. Ad te levávi. 78. Niſi
4. Qui confidunt. 78.
nt. 7. d. Péperit filium
um, qui rectúrus erat
gentes. *Apoc.* 12.
itulum. Mich. 5.
:ediétur qui ſit dominá-
: in Iſrael; & egreſſus
inítio, à diébus æ'er-
Propter hoc dabit eos
d te'npus in quo par-
páriet; & relíquiæ fra-
us convertentur ad fí-
ael.
·. Homo * Natus eſt in
10. ℣. Et ipſe fundávit eam * Altíſſimus. * Natus eſt. Glória. Homo. *Pſ.* 86.

℣. Ipſe tanquam ſponſus
℟. Procédens de thálamo ſuo. *Pſ.* 18.

Oratio.

CONcéde, miſéricors Deus, fragilitáti noſtræ præsídium; ut qui ſanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, intercessiónis ejus auxílio à noſtris iniquitátibus reſurgámus; Per eumdem Chriſtum Dóminum noſtrum.

AD NONAM.

Hymnus, Memento. *ſuprà.*
Pſalm. In convertendo. 45. Niſi Dóminus. lxvj. Beáti omnes. 129. *ſub Antiph.* 1. *g.* Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. *Luc.* 11.

Capitulum. Galat. 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * osculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória Patri. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt,
℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delictis ignosce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri intercessióne ſalvémur; Per eumdem Dóminum.

AD VESPERAS.

℣. Deus, in adjutórium, &c.

Ant. ſola 3. c. In me ancilla.

Pſalmus 109.

DIxit Dóminus Dómino meo: * Sede à dextris meis.

Donec ponam inimícos tuos * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum: * Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis, * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus; implébit ruínas; * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet; * proptéreà exaltábit caput.

Pſalmus 112.

LAudáte, púeri, Dñum; * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedictum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

A ſolis ortu uſque ad occáſum, * laudábile nomen Dñi.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus, * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra?

Súſcitans à terra ínopem, * & de ſtércore érigens páuperem;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui.

Qui habitáre facit ſtérilem in domo, * matrem filiórum lætantem.

Pſalmus 121.

LÆtátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi: * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jerúſalem.

Jerúſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipſum.

Illuc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini; * teſtimónium Iſrael, ad confitendum nómini Dómini.

Quia illîc ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem; * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei noſtri, * quæſívi bona tibi.

Pſalmus 126.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere: * ſúrgite, poſtquam ſedéritis, qui manducátis panem dolóris, cùm déderit dilectis ſuis ſomnum.

Ecce hærédítas Dómini, filii; * merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita filii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Pſalmus 147.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum, * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit filiis tuis in te.

Qui póſuit fines tuos pacē, * & ádipe frumenti sátiat te;

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam, * nébulam ſicut cínerem ſpargit;

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas: * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſrael.

Non fecit táliter omni natióni, * & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. In me ancillâ ſuâ adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam quam promíſit dómui Iſrael. *Judith.* 13.

Capitulum. Eccli. 24.

QUi creávit me, requiévit in tabernáculo meo, & dixit mihi: In Jacob inhábita, & in Iſrael hæreditáre, & in electis meis mitte radíces. Et ſic in Sion firmáta ſum.

Hymnus.

AVe, maris ſtella,
Dei mater alma,
Atque ſemper virgo,
Felix cœli porta.
Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Evæ nomen.
Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala noſtra pelle;
Bona cuncta poſce.
Monſtra te eſſe matrem;
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus,
Tulit eſſe tuus.
Virgo ſinguláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis ſolútos,
Mites fac & caſtos.
Vitam præſta puram,
Iter para tutum;
Ut videntes Jeſum,
Semper collætémur.
Sit laus Deo Patri,
Summo Chriſto decus,
Spirítui ſancto;
Tribus honor unus. Amen.

℣. Anima mea exultábit in Dómino: ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Ad Magníficat. *Ant.* 8. *G.* Beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

Oratio.

COrdibus noſtris, quæſumus, Dñe, grátiam tuā benignus infunde; & intercedente ſanctiſſimâ Dei genitríce Maríâ, corpora noſtra caſtitáte, & mentes noſtras humilitáte & caritáte ſanctífica; Per eumdē.

Fiunt Commemorationes.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, in adjutórium.

Pſ. Sæpè expugnavérunt. 111. De profundis. 79. Dómine, non eſt. 79. *ſub Antiph.* 5. a. In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſrael. *Judith.* 13.

Hymnus.

VIrgo, Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſécula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te domi-namque colunt.
Súſcipe, quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Glória magna Patri; compar ſit glória Nato;
Ambórum tibi par, Spíritus alme, decus. Amen.

Capitulum. Judith. 13.

NOmen tuum Dóminus ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum. qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

℟. *br.* Vultum tuum * Deprecabuntur. Vultum. ℣. Omnes dívites * plebis * Deprecabuntur. Glória Patri. Vultum.

℣. Mémores erunt nóminis tui. ℟. In omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 44.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 4. E. Memoráre diérũ humilitátis tuæ; & ínvoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther.* 15.

Oratio.

BEátæ & glorióſæ ſemperque vírginis Maríæ, quæſumus, Dómine; intercéſſio glorióſa nos prótegat, & ad vitam perdúcat æternam; Per Dóminum noſtrum.

PROSA DE BEATA ad devotionem.

INvioláta, íntegra & caſta es, María:
Quæ es effecta fúlgida cœli porta.
O mater alma Chriſti cariſſima,
Súſcipe pia laudũ præcónia
Noſtra ut pura pectora ſint & córpora,
Te nunc flágitant devóta corda & ora.
Tua per precáta dulcíſona,
Nobis concédas véniam per ſécula.
O benigna! O benigna! O benigna!
Quæ ſola invioláta permanſiſti.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delictis ignosce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur, Per eumdem Dóminum noſtrum.

LMI PŒNITENTIALES.

Pſalmus 6.
ine, ne in furóre
árguas me, * ne-
in ira tua corrí-

e meî, Dómine,
nfirmus ſum : * ſa-
Dómine, quóniam
a ſunt oſſa mea.
ıa mea turbáta eſt
ſed tu, Dómine,

tere, Dómine, &
nam meam : * ſal-
ıc propter miſericór-
ı ;
m non eſt in morte,
ɔr ſit tuî : * in in-
em quis confitébitur

vi in gémitu meo,
: ſíngulas noctes le-
m, * lácrymis meis
ıeum rigábo.
ıs eſt à furóre óculus
nveterávi inter om-
:os meos.
te à me, omnes quî
l iniquitátem ; * quó-
ıdívit Dóminus vo-
: mei.
vit Dóminus depre-
meam : * Dóminus
ı meam ſuſcépit.
:ant & conturbentur
er omnes inimíci
nvertantur & erubeſ-
: velóciter.
ᵓſalmus 31.
quorum remiſſæ ſunt
itátes, * & quorum
: peccáta.

Beatus vir cui non imputá-
vit Dóminus peccátum, * nec
eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, invetera-
vérunt oſſa mea, * dum cla-
márem totâ die.

Quóniam die ac nocte gra-
váta eſt ſuper me manus tua:*
converſus ſum in ærumna mea,
dum configitur ſpina.

Delictum meum cógnitum
tibi feci,* & injuſtítiam meam
non abscondi.

Dixi : Confitébor adverſùm
me injuſtítiam meam Dómi-
no ; * & tu remiſiſti impietá-
tem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis
ſanctus * in témpore oppor-
túno.

Verúmtamen in dilúvio
aquárum multárum, * ad eum
non approximábunt.

Tu es refúgium meum à
tribulatióne quæ circúmdedit
me : * exultátio mea, érue me
à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, &
inſtruam te in via hac quâ
gradiéris : * firmábo ſuper te
óculos meos.

Nolíte fíeri ſicut equus & mu-
lus,*quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas
eórum conſtringe, * qui non
appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris ; *
ſperantem autem in Dómino
miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, &
exultáte, juſti ; * & gloriámi-
ni, omnes recti corde.

Pſalmus 37.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi, * & confirmaſti ſuper me manum tuam.

Non eſt ſánitas in carne mea à fácie iræ tuæ: * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum: * & ſicut onus grave graváta ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum uſque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt ſánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Amíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxta me erant, de longè ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tanquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequando ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iníquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine Deus meus, * ne diſcéſſeris à me.

Intende in adjutórium meũ, * Dómine Deus ſalútis meæ.

Pſalmus 50.

MIſerére meì, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meá ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & ma-

lum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Asperges me hyſſópo, & mundabor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum innova in viscéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útique; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

Pſalmus 101.

Domine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nyctícorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei, * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miscébam,

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem, Dómine, in æternum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Tu exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut ſólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtútis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Inítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non deficient.

Fílii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Pſalmus 129.

De profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Pſalmus 142.

Dómine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris, ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor

or fui diérum antiquó-
aeditátus ſum in óm-
péribus tuis ; * in fa-
nuum tuárum meditá-

ndi manus meas ad te:*
nea ſicut terra ſine aqua

citer exaudi me , Dó-
+ defécit ſpíritus meus.
avertas fáciem tuam à
& símilis ero deſcen-
is in lacum.
ítam fac mihi manè mi-
liam tuam ; * quia in
ivi.
m fac mihi viam in
nbulem ; * quia ad te
inimam meam.
: me de inimícis meis ,
e ; ad te confúgi : *
ne fácere voluntátem
quia Deus meus es tu.
tus tuus bonus dedú-
in terram rectam : *
nomen tuum , Dómi-
ificábis me in æquitáte

es de tribulatióne áni-
ieam ; * & in miſeri-
tua diſperdes inimícos

erdes omnes qui tríbu-
nimam meam ; * quó-
go ſervus tuus ſum.
Dómine , memor eſto
& ne vindíctam ſumas
átis meis , neque remi-
s delícta mea, vel paren-
órum. *Tob.* 3.

.ITANIÆ.

rie , eléiſon. Chriſte ,
éiſon. Kyrie , eléiſon.
, audi nos. Chriſte ,
di nos.

Pater de cœlis , Deus , Miſerére nobis.
Fili redemptor mundi , Deus , miſerére nobis.
Spíritus ſancte , Deus , miſerére nobis.
Sancta Trínitas unus Deus , miſerére nobis.
Sancta María , Ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix , ora.
Sancta Virgo vírginum , ora.
Sancte Míchael , ora.
Sancte Gábriel , ora.
Sancte Ráphael , ora.
Omnes ſancti Angeli & Archángeli , oráte pro nobis.
Omnes ſancti beatórum Spirítuum órdines , oráte.
Sancte Joannes Baptiſta , ora.
Sancte Joſeph , ora.
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ , oráte.
Sancte Petre , ora.
Sancte Paule , ora.
Sancte Andréa , ora.
Sancte Jacóbe , (*Zeb.*) ora.
Sancte Joannes , ora.
Sancte Thoma , ora.
Sancte Jacóbe , ora.
Sancte Philippe , ora.
Sancte Bartholomæe , ora.
Sancte Matthæe , ora.
Sancte Simon , ora.
Sancte Thaddæe , ora.
Sancte Matthía , ora.
Sancte Bárnaba , ora.
Sancte Luca , ora.
Sancte Marce , ora.
Omnes ſancti Apóſtoli , & Evangeliſtæ , oráte.
Omnes ſancti Discípuli Dómini , oráte.
Omnes ſancti Innocentes, oráte pro nobis.
Sancte Stéphane , ora.
Sancte Priváte , ora.

Sancte Fabiáne, ora.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Vincenti, ora.
Sancte Irenæe, ora.
Sancte Martiáli, ora.
Sancte Blaſi, ora.
Sancte Sebaſtiáne, ora.
Sancte Ilpidi, ora.
Sancte Juliáne, ora.
Sancte Lupenti, ora.
Sancti Gerváſi & Protáſi, oráte.
Sancti Joannes & Paule, oráte pro nobis.
Sancti Cosma & Damiáne, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Mártyres, oráte pro nobis.
Sancte Sylveſter, ora.
Sancte Grégori, ora.
Sancte Ambróſi, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Martíne, ora.
Sancte Nicoláe, ora.
Sancte Hilári, ora.
Sancte Firmíne, ora.
Sancte Veráne, ora.
Sancte Fredalde, ora.
Sancte Ileri, ora.
Omnes ſancti Pontífices & Confeſſóres, oráte.
Omnes ſancti Doctóres, oráte pro nobis.
Sancte Antóni, ora.
Sancte Benedícte, ora.
Sancte Bruno, ora.
Sancte Bernarde, ora.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Francisce, ora.
Sancte Ludovíce, ora.
Sancte Roche, ora.
Omnes ſancti Sacerdótes & Levítæ, oráte.
Omnes ſancti Mónachi & Eremítæ, oráte.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléne, ora.
Sancta Thecla, ora.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Catharína, ora.
Sancta Anaſtáſia, ora.
Sancta Enimia, ora.
Sancta Clotildis, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines & Víduæ, oráte pro nobis.
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro nobis.
Propítius eſto, Parce nobis, Dómine.
Propítius eſto, Exaudi nos, Dómine.
Ab omni malo, Líbera nos, Dómine.
Ab omni peccáto, líbera.
Ab ira tua, líbera.
A ſubitánea & improvíſa morte, líbera nos, Dómine.
Ab insídiis diáboli, líbera.
Ab immundis cogitatiónibus, líbera nos, Dómine.
A ſpíritu fornicatiónis, líbera nos, Dómine.
Ab ira, & ódio, & omni mala voluntáte, líbera.
A fúlgure & tempeſtáte, líbera nos, Dómine.
A morte perpétua, líbera.
Per myſtérium ſanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per adventum tuum, líbera nos, Dómine.
Per nativitátem tuam, líbera nos, Dómine.
Per baptismum & ſanctum jejúnium tuum, líbera.
Per crucem & paſſiónem tuam, líbera nos, Dómine.

Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per ſanctam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera.
Per adventum Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera nos, Dómine.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rog.
Ut remiſſiónem peccatórũ noſtrórum nobis dones, te rog.
Ut compunctiónem cordis, fontemque lacrymárum nobis dones, te rog.
Ut fidem, ſpem & caritátem nobis dones, te rog.
Ut Eccléſiam tuam ſanctam régere & conſerváre dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut domnum Apoſtólicum, & omnes gradus Eccléſiæ in ſancta religióne conſerváre dignéris, te rog.
Ut Antíſtitem noſtrũ *N.* & omnes congregatiónes illi commiſſas, in tuo ſancto obſéquio conſerváre dignéris, te rog.
Ut Regem noſtrum cuſtodíre dignéris, te rog.
Ut inimícos ſanctæ Eccléſiæ humiliáre dignéris, te rog.
Ut Régibus & Princípibus Chriſtiánis pacem & veram concórdiam donáre dignéris, te.
Ut cuncto pópulo Chriſtiáno pacem & unitátem largíri dignéris, te rog.
Ut noſmetipſos in tuo ſancto ſervítio confortáre & conſerváre dignéris, te rog.
Ut mentes noſtras ad cœléſtia deſidéria érigas, te rog.
Ut ómnibus benefactóribus noſtris ſempiterna bona retríbuas, te rog.
Ut ánimas noſtras, fratrum, propinquórum, & benefactórum noſtrórũ, ab æterna damnatióne erípias, te rog.
Ut fructus terræ dare & conſerváre dignéris, te rog.
Ut ómnibus fidélibus defunctis réquiem æternam donáre dignéris, te rog.
Ut nos exaudíre dignéris, te.
Fili Dei, te rogámus, audi nos.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Parce nobis, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Exaudi nos, Dómine.
Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi, Miſerére nobis.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater noſter. *usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine non ſecundùm peccáta noſtra fácias nobis: ℟. Neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuas nobis. *Pſ.* 102.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Pſ.* 60.

℣. Orémus pro ſummo Pontífice noſtro *N.* ℟. Notam fáciat fíliis hóminũ glóriam magnificéntiæ regni tui. *Pſ.* 144.

℣. Pro Antíſtite noſtro *N.* ℟. Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Pro Rege noſtro *N.* ℟. Dómine, ſalvum fac Regem; & exaudi nos in die quâ invocavérimus te. *Pſ.* 19.

℣. Pro benefactóribus no-

ſtris. ℟. Deus omnem grátiam abundáre fáciat in illis, & áugeat increménta frugum juſtítiæ illórum. 2. *Cor.* 9.

℣. Pro cunctis fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, & vídeant juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

℣. Pro infirmis, afflictis, captívis, & peregrínis. ℟. Líbera eos, Deus, ex ómnibus tribulatiónibus ſuis. *Pſ.* 24.

℣. Pro frátribus noſtris abſéntibus. ℟. Bénefac, Dómine, bonis & rectis corde. *Pſ.* 124.

℣. Memor eſto congregatiónis tuæ, ℟. Quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Pſ. Deus, in adjutórium. 9.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

DEus, cui próprium eſt miſeréri ſemper, & párcere: ſúſcipe deprecatiónem noſtram; ut nos, & omnes fámulos tuos, quos delictórum caténa conſtringit, miſerátio tuæ pietátis clementer abſolvat.

EXaudi, quæſumus, Dómine, ſúpplicum preces, & confiténtiũ tibi parce peccátis; ut páriter nobis indulgéntiam tríbuas benignus & pacem.

INeffábilem nobis, Dómine, miſericórdiam tuam clementer oſtende; ut ſimul nos & à peccátis ómnibus éxuas, & à pœnis quas pro his merémur, erípias.

DEus, qui culpas delinquéntium diſtrictè feriendo pércutis, fletus quoque lugéntium non recúſas: quæſumus, ut qui pondus tuæ animadverſiónis cognóvimus, pietátis tuæ grátiam ſentiámus.

DEus ómnium fidélium Paſtor & Rector, fámulum tuum *N.* quem Paſtórem Eccléſiæ tuæ præeſſe voluiſti, propítius réſpice; da ei, quæſumus, verbo & exemplo, quibus præeſt proficere, ut ad vitam unà cum grege ſibi crédito, pervéniat ſempiternam.

OMnípotens, ſempiterne Deus, miſerére fámulo tuo Pontífici noſtro *N.* & dírige eum ſecundùm tuã cleméntiam in viam ſalútis ætérnæ; ut, te donante, tibi plácita cúpiat, & totâ virtúte perficiat.

QUæſumus, omnípotens Deus, ut fámulus tuus Rex noſter *N.* qui tuâ miſeratióne ſuſcépit regni gubernácula, virtútum étiam ómnium percípiat increménta; quibus decenter ornátus, vitiórum monſtra devitáre, hoſtes ſuperáre; & ad te, qui via, véritas & vita es, gratióſus váleat perveníre.

DEus, à quo ſancta deſidéria, recta consília & juſta ſunt ópera: da ſervis tuis illam, quam mundus dare non poteſt, pacem; ut & corda noſtra mandátis tuis dédita, &, hóſtium ſublátâ formídine, témpora ſint tuâ protectióne tranquilla.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros, & cor noſtrum, Dómine; ut tibi

caſto córpore ſerviámus; & mundo corde placeámus.

Actiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te cœpta finiátur.

Fidélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tribue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur.

Omnípotens, ſempiterne Deus, qui vivórum domináris ſimul & mortuórum, omniumque miſeréris, quos tuos fide & ópere futúros eſſe praenoſcis: te ſúpplices exorámus, ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quoſque vel præſens ſéculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore ſuſcépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntiâ, ómnium delictórum ſuórum véniam conſequantur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℞. Amen.

ORDO

COMMENDATIONIS ANIMÆ

ANTE DECESSUM.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Sancta María, Ora pro eo [*vel* ea.]
Omnes ſancti Angeli, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancte Abel, ora.
Omnis chorus Juſtórum, ora pro eo [*vel* ea.]
Sancte Abraham, ora.
Sancte Joannes Baptiſta, ora pro eo [*vel* ea.]
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Joannes, ora.
Omnes ſancti Apóſtoli & Evangeliſtæ, oráte.
Omnes ſancti Discípuli Dómini, oráte.
Omnes ſancti Innocentes, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancte Stéphane, ora.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Clare, ora pro eo [*vel* ea.]
Omnes ſancti Mártyres, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancte Sylveſter, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Benedicte, ora.
Sancte Franciſce, ora pro eo [*vel* ea.]
Omnes ſancti Confeſſóres, oráte pro eo [*vel* ea.]
Sancta María Magdaléne, ora pro eo [*vel* ea.]
Sancta Thecla, ora.

Sancta Lúcia, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines, oráte pro eo [*vel* ea.]
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro eo [*vel* ea.]
Propítius eſto, Parce ei, Dómine.
Propítius eſto, Adjuva eum, [*vel* eam,] Dómine.
Propítius eſto, Líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Ab ira tua, líbera.
A mala morte, líbera.
A poteſtáte diáboli, líbera.
A pœnis inferni, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per crucem & paſſiónẽ tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per mortem & ſepultúram tuam, líbera.
Per glorióſam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera eum, [*vel* eam,] Dómine.
Per grátiam Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus, audi nos.
Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Deinde, cùm in agone ſui exitûs anxiatur anima, dicitur:

PRoficíſcere, ánima chriſtiána, de hoc mundo, In nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit: In nómine Jeſu Chriſti Fílii Dei vivi, qui pro te paſſus eſt: In nómine Spíritûs ſancti, qui in te effúſus eſt. Egrediénti de córpore áditus tibi páteat ad Sion montem, civitátem Dei viventis, Jeruſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis. Exurgat Deus, & diſſipentur omnes poteſtátes tenebrárum: fúgiant cuncta ſpirituália nequítiæ in cœléſtibus, & ovem pretióſo Chriſti ſánguine redemptam violáre non áudeant. Líberet te à cruciátu Chriſtus, qui pro te crucifixus eſt. Líberet te ab æternâ morte Chriſtus, qui pro te mori dignátus eſt. Ovem ſuam te bonus paſtor agnoſcat, atque in electórum ſuórum grege conſtítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas; & præſens ſemper aſſiſtens maniféſtiſſimam beátis óculis aſpícias veritátem in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

COmmendámus tibi, Dómine, ánimam fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* precamurque te, Dómine Jeſu Chriſte, Salvátor mundi, ut propter quam ad terram miſericórditer deſcendiſti, eam in pace ſuſcípias, & in ſinu Abrahæ per manus ſanctórum Angelórum collocáre dignéris. Agnoſce, Dómine Jeſu, creatúram tuam, per te renátam ex aquâ & Spíritu ſancto, conſecrátam ſigno crucis tuæ, nutrítam córpore & ſánguine tuo, & in Eccléſiæ tuæ ſinu verbo veritátis inſtructam. Ne péreat prétium quod pro eius æternâ redemptióne perſolvi-

ſti. Delicta juventútis ejus & ignorántias clementer indulge. Ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuscitávit furor mali deſidérii : ſed memento miſeratiónum tuárum, & glóriæ nóminis tui. Licèt enim peccáverit, tamen in te ſperávit & crédidit, teque Deum & Salvatórem ſuum unà cum Patre & Spíritu ſancto fidéliter adorávit.

℟. Amen.

Pſ. 3. Dómine, quid multiplicáti ſunt. 3.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvum me fac, Deus; ℟. Quóniã intravérunt aquæ usque ad ánimam meam. *Pſ.* 68.

℣. In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me: ℟. In veritáte ſalútis tuæ. *Pſ.* 68.

℣. Eripe me de luto, ut non infígar : ℟. Líbera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquárum. *Pſ.* 68.

℣. Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum : ℟. Neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum. *Pſ.* 68.

℣. Exurge in adjutóriũ mihi : ℟. Dic ánimæ meæ, Salus tua ego ſum. *Pſ.* 34.

℣. Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me & confundantur; ℟. Quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me. *Pſ.* 85.

Orémus.

UNigénite & dilecte Fili Dei vivi, qui pro redemptióne mundi voluiſti in præſépio nasci, à Judæis reprobári, à Juda proditóre ósculo tradi, vínculis alligári, ſicut Agnus ad victimam duci, flagellis & cólaphis cædi, ſputis fœdári, ſpinis coronári, cruci affígi, cum ſcelerátis deputári, & inter acerbíſſimos dolóres expiráre : quæſumus ut per has ſanctíſſimas pœnas tuas, & per crucem ac mortem tuam, liberáre dignéris fámulum tuum *N.* (fámulam tuam *N.*) à pœnis inferni, & perdúcere quò perduxiſti latrónem tecum crucifixum; Qui cum Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Poſteà legitur de Paſſione Domini noſtri Jeſu Chriſti. (Ex Matth. Marc. Luc.)

ASſúmit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem ſecum; & cœpit pavére, & tædére, contriſtári, & mœſtus eſſe. Tunc ait illis : Triſtis eſt ánima mea usque ad mortem; ſuſtinéte hîc, & vigiláte mecum. Et progreſſus puſillùm, póſitis génibus, orábat dicens; Pater, ſi vis, transfer cálicem iſtum à me : verúmtamen non mea voluntas, ſed tua fiat. Appáruit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum. Et prócidit ſuper terram in fáciem ſuam, orans; & factus in agónia, prolíxiùs orábat, ut, ſi fieri poſſet, transíret ab eo hora. Et dixit : Abba, Pater, ſi poſsibile eſt,

tránseat à me calix iſte : ómnia tibi poſſibília ſunt ; transfer cálicem hunc à me : ſed non quod ego volo , ſed quod tu. Et factus eſt ſudor ejus , ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terram.

Pſ. 69. Deus, in adjutórium meum. 9.

℣. Exaudi , Deus , oratiónem meam , & ne despéxeris deprecatiónem meam : ℟. Intende mihi , & exaudi me. *Pſ.* 54.

℣. Cor meum conturbátum eſt in me : ℟. Et formído mortis cécidit ſuper me. *Pſ.* 54.

℣. Timor & tremor venérunt ſuper me : ℟. Et contexérunt me ténebræ. *Pſ.* 54.

℣. Ego autem in te ſperávi , Dómine; ℟. Dixi : Deus meus es tu ; in mánibus tuis ſortes meæ. *Pſ.* 30.

℣. Illúmina óculos meos , ne unquam obdórmiam in morte ; ℟. Nequando dicat inimícus meus : Præválui advérsùs eum. *Pſ.* 12.

℣. Cuſtódi ánimam meam , & érue me : ℟. Non erubescam ; quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 24.

Orémus.

DOmine Jeſu Chriſte, cleméntiam tuam humíliter implorámus, per illam ánimæ tuæ triſtítiam usque ad mortem , & per agóniam quam , inſtante paſſióne , pertuliſti , quando factus eſt ſudor tuus ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terrā : ſuccurre fámulo tuo , [*vel* fámulæ tuæ] *N.* in agóne mortis conſtitúto [*vel* conſtitútæ] : tuére eum [*vel* eam] in hac hora contra diabólicos incurſus: líbera eum [*vel* eam] à mortis imminentis terróribus ; & de peccatóri ſuórum consciéntia formidantem , fac eum [*vel* eam] de miſericórdiæ tuæ immenſa largitáte ſecúrum [*vel* ſecúram]; Qui vivis & regnas Deus.

℟. Amen.

Pſ. 141. Voce meâ ad Dóminum , . . . voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum. 62.

℣. Vide , Dómine , humilitátem meam & labórem meum : ℟. Et dimitte univerſa delícta mea. *Pſ.* 24.

℣. Dómine Deus miſerátor & miſéricors , pátiens,& multæ miſericórdiæ , & verax ; ℟. Réſpice in me , & miſerére meî. *Pſ.* 85.

℣. Ne derelinquas me , Dómine Deus meus : ℟. Ne diſcéſſeris à me. *Pſ.* 37.

℣. Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ ? ℟. Et volábo & requiescam. *Pſ.* 54.

℣. Moriátur ánima mea morte Juſtórum : ℟. Et fiant noviſſima mea horum ſimília. *Num.* 23.

Orémus.

DOmine Jeſu Chriſte , qui per os Prophétæ dixiſti : In caritáte perpétua dilexi te ; ideò attráxi te , míſerans : te ſúpplices deprecámur, per iſtam caritátem quâ dilexiſti nos , ut omnes amaritúdines paſſiónum tuárum , quas pro nobis peccatóribus ſuſtinuiſti in cruce , offerre & oſténdere dignéris Deo Patri pro ánima fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* in hac hora éxitûs ejus; quátenùs

cum ipſa miſericórdiùs agátur, quàm ejus peccáta meruérunt; Qui cum eódem Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Finitis Pſalmis & Orationibus, (vel etiam antequàm finiantur,) ſi inſtet momentum exitûs animæ de corpore, legitur ſuper moribundum quod ſequitur de Paſſione Dómini noſtri Jeſu Chriſti.

(Ex Matth. Luc. Joann.)

TEnebræ factæ ſunt in univerſam terram usque in horam nonam, & obscurátus eſt ſol. Et circa horam nonam clamávit Jeſus voce magnâ, dicens: Eli, Eli, lamma ſabacthâni? hoc eſt: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? Póſteà, ſciens Jeſus quia ómnia conſummáta ſunt, ut conſummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Vas ergo erat pósitum acéto plenum. Et continuò currens unus ex eis, acceptam ſpóngiam implévit acéto, & impóſuit arúndini, & dabat ei bíbere. Cùm ergo accepiſſet Jeſus acétum, dixit: Conſummátum eſt. Et íterùm clamans voce magnâ, ait: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum. Et hæc dicens, inclináto cápite, trádidit ſpíritum.

Orémus.

MEmor eſto, piíſſime Dómine Jeſu, illíus horæ in qua de cruce pendens, clamaſti voce magnâ: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? & íterùm: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum; & hæc dicens expiraſti. Per iſtam ergo pretioſíſſimam mortem quæ vita noſtra fuit, obſecrámus cleméntiam tuam, ut non derelinquas in hac hora fámulum tuum [*vel* fámulam tuam] *N.* cujus præter te nullus eſt auxiliátor áliùs; ſed ſuſcípere dignéris ſpíritum ejus, & introdúcere in regnum tuum, ubi te cum Deo Patre & Spíritu ſancto perpétuâ caritáte díligat, & cum ſanctis & electis in æternum cantet miſericórdias tuas.

℟. Amen.

[*Finitâ præcedenti Oratione, & egreſſâ animâ, ſtatim dicitur.* ℟. In te, Dómine, ſperávi. *cum verſibus & Oratione, infrà.*]

Si autem adhuc anxiatur anima, recitantur ſequentes Pſalmi, vel eorum pars, prout neceſſe erit.

Pſ. 21. Deus, Deus meus, réſpice in me. 109.

Pſ. 34. Júdica, Dómine, nocentes me. 55.

Pſ. 53. Deus, in nómine tuo. 101.

Pſ. 56. Miſerére meí, Deus, . . . quóniam in te confidit. 119.

Pſ. 70. In te, Dómine, ſperávi. 102.

Pſ. 85. Inclína, Dómine, aurem tuam. 132.

Pſ. 87. Dómine Deus ſalútis. 123.

Pſ. 90. Qui hábitat in adjutório. 27.

Pſ. 138. Dómine, probaſti me. 111.

Egreſſâ autem animâ, dicitur : ℟. In te, Dómine, ſperávi; non confundar in ætérnum : accélera ut éruas me : in manus tuas commendo ſpíritum meum : * Redemíſti me, Dómine, Deus veritátis, illuſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum [*vel* ancillam tuam] ; * ſalvum [*vel* ſalvam] me fac in miſericórdia tua. ℣. Dómine Jeſu, ſúſcipe ſpíritum meum : * Redemíſti me. *Pſ.* 30. *Act.* 7.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Altâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Non intres in judícium cum ſervo tuo [*vel* ancilla tua], Dómine ; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi : ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam ; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Tibi, Dómine, commendámus ánimam fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* ut defunctus [*vel* defuncta] ſéculo, tibi vivat : & quæ per fragilitátem humánæ converſatiónis peccáta commíſit, tu véniâ miſericordiſſimæ pietátis abſterge ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Qualibet Hora ſequentis Officii inchoatur abſolutè.

AD VESPERAS.

Ant. 3. c. O Dómine.

Pſalmus 114.

Dilexi, * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; * & nomen Dómini invocávi.

O Dómine, líbera ánimam meam: * miséricors Dóminus, & juſtus, & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus; * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; * quia Dóminus benefécit tibi;

Quia erípuit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

In hoc Officio, in fine omnium Pſalmorum & Canticorum tantùm, dicitur: Réquiem ætemam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

Ant. O Dómine, líbera ánimam meam.

Ant. 2. D. Heu mihi.

Pſalmus 119.

Ad Dóminum, cùm tribulárer, clamávi; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt! habitávi cum habitántibus Cedar; * multùm íncola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacẽ, eram pacíficus: * cùm loquébar illis, impugnábant me gratìs.

Réquiem.

Ant. Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt!

Ant. 8. d. Auxílium.

Pſalmus 120.

Levávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque

dórmiet, * qui cuſtódit Iſrael.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo: * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat introítum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Réquiem.

Ant. Auxílium meum à Dómino, qui fecit cœlum & terrã.

Ant. 8. G. Si iniquitátes.

Pſalmus 129.

DE profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, éxaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine, quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus, * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſrael in Dómino;

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio;

Et ipſe rédimet Iſrael * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Réquiem.

Ant. Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; Dómine, quis ſuſtinébit?

Ant. 2. D. Opera.

Pſalmus 137.

COnfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * quóniam audiſti verba oris mei.

In conſpectu angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútẽ.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ, * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longè cognoſcit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Réquiem.

Ant. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne deſpícias.

Continuò dicitur:

Ad Magníficat. *Ant.* 1. a. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; & eum qui venit ad me, non ejíciam forâs. *Joan.* 6.

Secretò, Pater. *Clarâ voce.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

nemória æterna erunt
:. Ab auditióne mala
ébunt. *Pſ.* 111.
porta ínferi ℟. Erue,
, ánimas eórum.

:do vidére bona Dó-
. In terra vivéntium.

Pſalmus 145.
a, ánima mea ; Dó-
um : * laudábo Dó-
n vita mea ; pſallam
quámdiu fúero.
confídere in princí-
in fíliis hóminum ,
non eſt ſalus :
ſpíritus ejus , & re-
in terram ſuam : * in
eríbunt omnes cogi-
eórum.
cujus Deus Jacob
:jus , ſpes ejus in Dó-
:o ipsíus , * qui fecit
terram , mare , &
uæ in eis ſunt.
:uſtódit veritátem in
, facit judícium injú-
iéntibus , * dat escam
bus.
ius ſolvit compedí-
óminus illúminat cæ-

nus érigit eliſos : *
s díligit juſtos.
nus cuſtódit ádvenas:
& víduam ſuscí-
& vias peccatórum
t.
ibit Dóminus in ſécu-
Deus tuus , Sion , in
ónem & generatió-

em.
equiescant in pace.
n,

℣. Dómine, exaudi oratió-nem meam ; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscū , ℟. Et cum ſpíritu tuo.

In depoſitione defuncti,
Oratio.

INclína , Dómine , aurem tuam ad preces noſtras quibus miſericórdiam tuam ſúpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui *N.* quam de hoc ſéculo migráre juſſiſti , in pacis ac lucis regióne conſtítuas , & ſanctórum tuórum júbeas eſſe consórtem.

Pro Diacono , poſt litteram N. *additur* Diáconi.

In depoſitione Defunctæ ,
Oratio.

QUæſumus , Dómine , pro tua pietáte miſerére ánimæ fámulæ tuæ *N.* & à contágiis mortalitátis exútam , in ætérnæ ſalvatiónis partem reſtítue.

In depoſitione Sacerdotis ,
Oratio.

DEus , qui inter apoſtólicos Sacerdótes fámulum tuum *N.* ſacerdotáli feciſti dignitáte vigére : præſta , ut eórum quoque perpétuo aggregétur consórtio.

(*Pro Episcopo , loco* ſacerdotáli. *dicitur* pontificáli.)

In Anniverſariis dicuntur tres ſequentes Orationes.

DEus indulgentiárum , Dómine , da ánimæ fámuli tui *N.* [ſacerdótis , *vel* pontíficis [*vel* fámulæ tuæ *N.*] cujus [*vel* animábus famulórum tuórum *N.* & *N.* quorum] [*vel* famulárum tuárum *N.* & *N.* quarum] an-

niverſárium depoſitiónis diem commemorámus, refrigérii ſedem, quiétis beatitúdinem, & lúminis claritátem.

Pro Benefactoribus.

DEus, véniæ largítor, & humánæ ſalútis amátor: quæſumus cleméntiam tuam, ut noſtræ congregatiónis fratres, propinquos, & benefactóres, qui ex hoc ſéculo transiérunt, beátâ Maríâ ſemper vírgine intercedente cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis conſórtium pervenire concédas.

Pro omnibus Defunctis.

FIdélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularúmque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Si aliud Officium non ſequatur, dicitur:

℣. Requiescant in pace.

℟. Amen.

[*Privatim pro patre & matre,*

Oratio.

DEus, qui nos patrem & matrem honoráre præcepiſti: miſerére clementer animábus patris mei ac matris meæ, eorumque peccáta dimitte; meque eos in æternæ claritátis gáudio fac vidére; Per Dóminum.]

AD VIGILIAS.

Vigiliæ dicuntur cum tribus Nocturnis in Depoſitione corporis, & in omnibus Anniverſariis ritu duplici celebrandis. In iis verò quæ ritu ſimplici fiunt, ubi dicitur unicum Nocturnum, Feriâ II. & V. dicitur primum; Feriâ III. & VI. ſecundum; Feriâ IV. & Sabbato, tertium.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Dómine.

Pſalmus 5.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine; ✱ intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, ✱ Rex meus & Deus meus.

Quóniam ad te orábo, Dómine, ✱ manè exáudies vocē meam.

Manè aſtábo tibi, & vidébo; ✱ quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxtà te malignus, ✱ neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem: ✱ perdes omnes qui loquuntur mendácium.

Virum ſánguinum & dolóſum ✱ abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine miſericórdiæ tuæ introíbo in domum tuam, ✱ adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in juſtítia tua: ✱ propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam;

Quóniam non eſt in ore eórum véritas, ✱ cor eórum vanum eſt.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum, linguis ſuis dolóſè agébant: ✱ júdica illos, Deus.

Décidant à cogitatiónibus ſuis; ſecundùm multitúdi-

npietátum eórum ex-
s, * quóniam irritavé-
, Dómine.
:tentur omnes qui ſpe-
te : * in æternum exul-
, & habitábis in eis.
oriabuntur in te om-
diligunt nomen tuum,*
n tu benedíces juſto.
ine, ut ſcuto bonæ
tis tuæ * coronaſti nos.
iem.
Dómine, deduc me in
tua : propter inimícos
írige in conſpectu tuo
eam.
8. G. Salvum me fac.
Pſalmus 6.
nine, ne in furóre tuo
guas me, * neque in
corrípias me.
ére meî, Dómine,
n infirmus ſum : * ſa-
, Dómine, quóniam
áta ſunt oſſa mea.
ima mea turbáta eſt
* ſed tu, Dómine,
ò ?
értere, Dómine, &
nimam meam : * ſal-
e fac propter miſeri-
tuam ;
iam non eſt in morte
or ſit tuî : * in inferno
uis confitébitur tibi ?
ávi in gémitu meo,
er ſíngulas noctes le-
um, * lácrymis meis
meum rigábo.
tus eſt à furóre óculus
inveterávi inter om-
nícos meos.
dite à me, omnes qui
ni iniquitátem; * quó-
audívit Dóminus vo-
is mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam : * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimíci meî : * convertantur & erubescant valde velóciter.

Réquiem.

Ant. Salvum me fac propter miſericórdiam tuam; quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî.

Ant. 3. c. Illúmina.

Pſalmus 12.

Usquequò, Dómine, oblivisceris me in finem! * úsquequò avertis fáciem tuam à me?

Quámdiu ponam conſília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequò exaltábitur inimícus meus ſuper me? * réſpice, & exaudi me, Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte; * nequando dicat inimícus meus: Præválui adversùs eum.

Qui tríbulant me, exultábunt ſi motus fúero; * ego autem in miſericórdia tua ſperávi.

Exultábit cor meum in ſalutári tuo : * cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi, & pſallam nómini Dñi altíſſimi.

Réquiem.

Ant. Illúmina óculos meos, ne unquam obdórmiam in morte.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi; ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. *Pſ.* 73.

Secretò. Pater. *Clarâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Lectiones leguntur ſine Abſolutione, ſine Benedictionibus & ſine Titulo.

Lectio j. Job 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & ſúbitò probas illum. Uſquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glútiam ſalívam meam? Peccávi: quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quare poſuiſti me contrárium tibi, & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum? & quare non auſers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam; & ſi manè me quæſíeris, non ſubſiſtam. *In fine Lectionum nihil additur.*

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt: * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Lectio ij. *Job* 10.

TÆdet ánimam meam vitæ meæ: dimittam adversùm me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo: Noli me condemnáre; índica mihi cur me ita júdices. Numquid bonum tibi vidétur, ſi calumniéris me, & ópprimas me opus mánuum tuárum, & conſílium impiórum ádjuves? Numquid óculi cárnei tibi ſunt? aut ſicut videt homo, & tu vidébis? Númquid ſicut dies hóminis dies tui, & anni tui ſicut humána ſunt témpora; ut quæras iniquitátem meam, & peccátum meum ſcrutéris? Et ſcias quia nihil ímpium fécerim, cùm ſit nemo qui de manu tua poſſit erúere. Manus tuæ fecérunt me, & plasmavérunt me totum in circúitu; & ſic repentè præcípitas me? Memento, quæſo, quòd ſicut lutum féceris me, & in púlverem redúces me. Nonne ſicut lac mulſiſti me, & ſicut cáſeum me coagulaſti? Pelle & cárnibus veſtiſti me, óſſibus & nervis compegiſti me. Vitam & miſericórdiam tribuiſti mihi, & viſitátio tua cuſtodívit ſpíritum meum.

℟. Peccávi valdè; ſed * Precor, Dñe, ut tránsferas iniquitátem ſervi tui, quia ſtultè egi nimis. ℣. Deus, propítius eſto mihi peccatóri. * Precor, Dómine. 2. *Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio iij. Job 10.

QUare de vulva eduxiſti me? qui útinam conſumptus eſſem, ne óculus me vidéret. Fuiſſem quaſi non eſſem, de útero transſlátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi? Dimitte ergo me, ut plangam páululùm dolórem meum, ántequàm vadam, & non revertar, ad terram tenebróſam & opertam mortis calígine, terram miſériæ & tenebrárum, ubi umbra mortis, & nullus ordo, ſed ſempiternus horror inhábitat.

ad Dóminum aſpíciam;
bo Deum Salvatórem
; conſurgam, cùm ſéde-
nebris: * Iram Dómini
o, quóniam peccávi ei.
gellat Dóminus omnem
quem récipit: * Iram.
7. *Hebr.* 12.
I. NOCTURNO.
. 6. *F.* In médio.
Pſalmus 22.
Ominus regit me, &
nihil mihi déerit: *
in loco páscuæ ibi me
vit.
r aquam refectiónis
it me: * ánimam meam
tit.
uxit me ſuper ſémitas
,* propter nomen ſuum.
& ſi ambulávero in
umbræ mortis, non ti-
nala, * quóniam tu me-
.
a tua, & báculus tuus, *
conſoláta ſunt.
ſti in conſpectu meo
n, * adversùs eos qui
nt me.
nguaſti in óleo caput
* & calix meus inė-
uàm præclárus eſt!
iſericórdia tua ſubſe-
me * ómnibus diébus
æ;
t inhábitem in domo
, * in longitúdinem
.
iem.
In médio umbræ mor-
timébo mala, quóniam
um es, Dómine.
8. G. Delicta.
Pſalmus 24.
te, Dómine, levávi
imam meam; * Deus

meus, in te confído, non eru-
beſcam.

Neque irrídeant me inimíci mei; * étenim univerſi qui ſú-ſtinent te, non confundentur.

Confundantur omnes iníqua agentes * ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, de-monſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus Salvátor meus, & te ſuſtínui totâ die.

Reminíscere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſeri-cordiárum tuárum quæ à ſécu-lo ſunt.

Delicta juventútis meæ * & ignorántias meas ne memíne-ris.

Secundùm miſericórdiam tuam memento meî tu, * pro-pter bonitátē tuam, Dómine.

Dulcis & rectus Dóminus; * propter hoc legem dabit delin-quéntibus in via:

Díriget manſuétos in judí-cio, * docébit mites vias ſuas.

Universæ viæ Dómini, mi-ſericórdia & véritas, * requi-réntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dó-mine, propitiáberis peccáto meo; * multum eſt enim.

Quis eſt homo qui timet Dóminum? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demo-rábitur, * & ſemen ejus hære-ditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſta-mentum ipſius, ut manifeſté-tur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum, * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére mei, * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis mei multiplicátæ ſunt: * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam, & labórem meum, * & dimitte univerſa delicta mea:

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam & érue me; * non erubescam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi, * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſrael * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

Réquiem.

Ant. Delicta juventútis meæ, & ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

Ant. 4. E. Credo.

Pſalmus 26.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea; * quem timébo?

Dóminus protector vitæ meæ; * à quo trepidábo?

Dum appropiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * & viſitem templum ejus.

Quoniam abscondit me in tabernáculo ſuo: * in die malórum protexit me in abscóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me, * & nunc exaltávit caput meum ſuper inimícos meos.

Circuívi & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis: * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Exaudi, Domine, vocem meam quâ clamávi ad te: * miſerére meî, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, exquiſívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me: * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto, ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántiũ me; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, viríliter age; * & confortétur cor tuum, & ſúſtine Dóminum.

Réquiem.

Ant. Credo vidére bona
ómini in terra vivéntium.
℣. Unam pétii à Dómino,
nc requíram; ℟. Ut inhábi-
n in domo Dómini. *Pſ.* 26.

Lectio iv. Job. 13.

QUantas hábeo iniqui-
tátes & peccáta, ſcé-
lera mea & delicta
tende mihi. Cur fáciem tuam
ſcondis,& arbitráris me ini-
ſcum tuum? Contra fólium
od vento rápitur, oſtendis
téntiá tuam, & ſtipulam ſic-
m perſéqueris. Scribis enim
ntra me amaritúdines, &
nſúmere me vis peccátis ado-
céntiæ meæ. Poſuiſti in ner-
pedem meum, & obſerva-
omnes ſémitas meas, &
ſtígia pedum meórum con-
eraſti; qui quaſi putrédo
nſumendus ſum, & quaſi
ſtimentum quod coméditur
:ínea.

℟. Ecce ánimam meam por-
in mánibus meis: * Etiamſi
cíderit me, in ipſo ſperábo,
ipſe erit Salvátor meus.
. Sive vívimus, ſive móri-
ur, Dómini ſumus: * Etiam.
Job. 13. *Rom.* 14.

Lectio v. Job. 14.

HOmo natus de mulíere,
brevi vivens témpore,
plétur multis miſériis. Qui
ıaſi flos egréditur & conté-
:ur, & fugit velut umbra, &
ınquam in eódem ſtatu pér-
anet. Et dignum ducis ſu-
r hujuſcémodi aperíre ócu-
s tuos, & addúcere eum te-
m in judícium. Quis poteſt
cere mundum de immundo
nceptum ſémine? Nonne tu
i ſolus es? Breves dies hó-
minis ſunt, númerus ménſium
ejus apud te eſt; conſtituíſti
términos ejus, qui præteríri
non póterunt. Recéde páulu-
lùm ab eo, ut quieſcat, do-
nec optáta véniat ſicut merce-
nárii dies ejus.

℟. Hi qui cum pietáte dor-
mitiónem accepérunt, ópti-
mam habent repóſitam grá-
tiam. * Sancta ergo & ſalú-
bris eſt cogitátio pro defun-
ctis exoráre, ut à peccátis ſol-
vantur. ℣. Si quis ſuperædífi-
cat ſuper fundamentum, &
opus ejus árſerit, detrimen-
tum patiétur; ipſe autem ſal-
vus erit, ſic tamen quaſi per
ignem. * Sancta ergo. 2. *Mach.*
12. 1. *Cor.* 3.

Lectio vj. Job. 14.

QUis mihi hoc tríbuat, ut
in inferno prótegas me,
& abscondas me, donec per-
tránseat furor tuus, & conſti-
tuas mihi tempus in quo recor-
déris meî? Putasne mórtuus
homo rurſum vivat? Cunctis
diébus, quibus nunc mílito,
expécto donec véniat immu-
tátio mea. Vocábis me, & ego
respondébo tibi: ópeři má-
nuum tuárum pórriges déxte-
ram. Tu quidem greſſus meos
dinumeraſti: ſed parce peccá-
tis meis.

℟. Dómine omnípotens,
Deus Iſrael, * Audi nunc ora-
tiónem mortuórum Iſrael: no-
li meminiſſe iniquitátum pa-
trum noſtrórum; ſed memen-
to manûs tuæ & nóminis tui.
℣. Occíſus es, Dómine, &
redemiſti nos Deo in ſánguine
tuo: * Audi nunc. *Baruc.* 3.
Apoc. 5.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. D. Amove.

Pſalmus 38.

DIxi : Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódiam, * cùm consíſteret peccátor adversùm me.

Obmútui, & humiliátus ſum, & ſílui à bonis; * & dolor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum intrà me, & in meditatióne mea exardeſcet ignis : * locútus ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, & númerum diérum meórum, quis eſt; * ut ſciam quid deſit mihi.

Ecce menſurábiles poſuiſti dies meos; * & ſubſtántia mea tanquam níhilum ante te.

Verúmtamen univerſa vánitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertransit homo; * ſed & fruſtrà conturbátur.

Theſaurízat, * & ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt expectátio mea? nonne Dóminus? * & ſubſtántia mea apud te eſt.

Ab ómnibus iniquitátibus meis érue me : * oppróbrium inſipienti dediſti me.

Obmútui, & non apérui os meum; * quóniam tu feciſti.

Amove à me plagas tuas: * à fortitúdine manûs tuæ ego deféci.

In increpatiónibus propter iniquitátem corripuiſti hóminem, & tabéſcere feciſti ſicut aráneam ánimam ejus : * verúmtamen vanè conturbátur omnis homo.

Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam : * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne ſíleas, quóniam ádvena ego ſum apud te, & peregrinus, * ſicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer, priusquàm ábeam; * & ámpliùs non ero.

Réquiem.

Ant. Amove à me plagas tuas, Dómine : áuribus pércipe lácrymas meas.

Ant. 3. b. Numquid.

Pſalmus 40.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus: * univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus.

Ego dixi : Dómine, miſerére meî; * ſana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi : * Quando moriétur, & períbit nomen ejus?

Et ſi ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur : * cor ejus congregávit iniquitátem ſibi.

Egrediebátur foràs, * & loquebátur in idipſum.

Adversùm me ſuſurrábant omnes inimíci mei : * adversùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me : * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére meî, & reſúscita me ; * & retribuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuscepiſti, * & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum.

Benedíctus Dóminus Deus Iſrael à ſéculo, & usque in ſéculum : * fiat, fiat.

Réquiem.

Ant. Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat? Dómine, miſerére meî, & reſúscita me.

Ant. 8. G. Sitívit.

Pſalmus 41.

QUemádmodùm desíderat cervus ad fontes aquárum ; * ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum :* quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei!

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie : Ubi eſt Deus tuus?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meam ; * quóniam transíbo in locum tabernáculi admirábilis, usque ad domum Dei,

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ad meipſum ánima mea conturbáta eſt ; * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat, * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me transiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ, * dicam Deo : Suſceptor meus es.

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confringuntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dicunt mihi per síngulos dies : * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo ; quóniam adhuc confitébor illi : * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Réquiem.

Ant. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : quando véniam & apparébo ante fáciem Dei!

℣. Quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me?

℟: Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi. *Pſ.* 41.

Lectio vij. Job 16 & 17.

BReves anni tránseunt; & ſémitam per quam non revertar, ámbulo. Spíritus meus attenuábitur, dies mei breviabuntur, & ſolum mihi ſupereſt ſepulcrum. Non peccávi, & in amaritudínibus morátur óculus meus. Líbera me, Dómine, & pone me juxta te; & cujus vis manus pugnet contra me.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum; * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem; * Et in carne mea vidébo Deum meum. *Job.* 19. 1. *Cor.* 15.

Lectio viij. Job 17.

DIes mei transiérunt; cogitatiónes meæ diſſipátæ ſunt, torquentes cor meum. Noctem vertérunt in diem, & rurſum poſt ténebras ſpero lucem. Si ſuſtinúero, infernus domus mea eſt, & in ténebris ſtravi léctulum meum. Putrédini dixi: Pater meus es; Mater mea & ſoror mea, vérmibus. Ubi eſt ergo nunc præſtolátio mea; & patiéntiam meam quis consíderat?

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt; álii in vitam æternam, & álii in oppróbrium, ut vídeant ſemper. ℣. Omnes quidem reſurgémus, ſed non omnes immutábimur, * Evigilábunt. *Dan.* 12. 1. *Cor.* 15.

Lectio ix. Job. 19.

PElli meæ, conſumptis cárnibus, adhæſit os meum; & derelicta ſunt tantúmmodò lábia circa dentes meos. Miſerémini mei, miſerémini mei, ſaltèm vos amíci mei; quia manus Dómini tétigit me. Quare perſequímini me ſicut Deus, & cárnibus meis ſaturámini? Quis mihi tríbuat ut ſcribantur ſermónes mei? Quis mihi det ut exarentur in libro ſtylo férreo & plumbi láminâ, vel celte ſculpantur in ſílice? Scio enim quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum: & rurſum circúmdabor pelle meâ, & in carne mea vidébo Deum meum; quem viſúrus ſum ego ipſe, & óculi mei conſpectúri ſunt, & non álius. Repóſita eſt hæc ſpes mea in ſinu meo.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me: non abſórbeat me profundum, neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Dómine Deus rex ſeculórum, ſolus pius es: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére mei, Dómine fili David: Dómine, ádjuva me: † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Propóſuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remiſſiónem delictórum: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. *Repetitur* ℟. Líbera, *usque ad* ℣. Dómine

e. *Pſ.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 5. *Rom.* 3.

[*Quando Vigiliæ celebrantur manè, prætermiſſis quæ ſequuntur, continuò inchoantur Laudes.*]

℣. Réquiem æternam dona is, Dómine; ℟. Et lux perpétua luceat eis.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meā; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiscū, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Abſolve, quæſumus, Dómine, ánimam fámuli tui *N.* [Sacerdótis *vel* Pontíficis] [*vel* fámulæ tuæ *N.*] [*vel* ánimas famulórum tuórum *N.* & *N.*] *vel* famulárum tuárum *N.* & *N.*] & ánimas ómnium fidélium defunctórum, ab omni vínculo delictórum; ut in reſurrectionis glória, inter ſanctos & electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos, & ſéculum per ignem. ℟. Amen.

℣. Requiescant in pace. ℟. Amen.

AD LAUDES.

In Pſalm. Miſerére. lxx.

Ant. 1. *g.* Secundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum dele iniquitatem meam.

Ant. 8. G. Exaudi.

Pſalmus 64.

Te decet hymnus, Deus, in Sion; * & tibi reddétur votum in Jerúſalem.

Exaudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs tuæ: * ſanctum eſt templum tuum; mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, * ſpes ómnium fínium terræ, & in mari longè;

Præparans montes in virtúte tuâ, accinctus poténtiâ: * qui conturbas profúndum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes, & timébunt qui hábitant términos, à ſignis tuis: * éxitus matutíni & véſpere delectábis.

Viſitaſti terram, & inebriaſti eam: * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis; * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus; * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ; * & campi tui replebuntur ubertáte.

Pinguescent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Indúti ſunt aríetes óvium, & valles abundábunt frumento: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Réquiem.

Ant. Exaudi, Deus, oratiónem meam: ad te omnis caro véniet.

Ant. 4. *E.* Propter.

Pſalmus 142.

DOmine, exaudi oratiónem meam: * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam: * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obscúris ſicut mórtuos ſéculi; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus: in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum: meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine; * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & símilis ero descendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam, in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dñe, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & ir[...]
córdia tua disperdes [...]
meos.

Et perdes omnes q[...]
lant ánimam meam[...]
niam ego ſervus tuus[...]

Réquiem.

Ant. Propter nom[...]
Dómine, vivificábis[...]

Ant. 2. D. Miſe[...]

Canticum. Bar[...]

DOmine omnípote[...]
Iſrael, * ánima [...]
ſtiis, & ſpíritus ánxi[...]
ad te:

Audi, Dómine, &[...]
re, quia Deus es miſ[...]
& miſerére noſtrî, qu[...]
vimus ante te.

Quia tu ſedes in [...]
num, * & nos peri[...]
ævum.

Dómine omnípote[...]
Iſrael, * audi nunc o[...]
mortuórum Iſrael,

Et filiórum ipſóru[...]
cavérunt ante te, & [...]
diérunt vocem Dóm[...]
ſui: * & agglutináta [...]
bis mala.

Noli memíniſſe ini[...]
patrum noſtrórum; *[...]
mento manûs tuæ, &[...]
tui in témpore iſto:

Quia tu es Dómi[...]
noſter; * & laudábi[...]
Dómine.

Réquiem.

Ant. Miſerére noſ[...]
mine; quia peccávimu[...]

Ant. 7. b. Omnis [...]

Pſalmus 150.

LAudáte Dóminu[...]
ctis ejus: * laudát[...]
firmamento virtútis e[...]

Laudáte eum in v[...]

ejus : * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ : * laudáte eum in pſaltério & cithara.

Laudáte eum in tympano & choro : * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis : * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Réquiem.

Ant. Omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ad Benedictus. *Ant.* 1. a. Ego ſum reſurréctio & vita : qui credit in me, etiamſi mórtuus fúerit, vivet ; & omnis qui vivit & credit in me, non moriétur in æternum. *Joan.* 11.

Pater. *& cetera ut ſuprà in Veſperis.* lxxxv. *excepto quòd loco Pſalmi* Lauda, *dicitur Pſ.* De profundis. lxxxiv.

COMMENDATIONES.

Pro pluribus dicuntur in plurali.

℟. DOmine Deus, audi nunc oratiónem mortuórum Iſrael, qui peccavérunt ante te. Noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum, ſed * Memento manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occiſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo : * Memento. *Baruch.* 3. *Apoc.* 5.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Clarâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed libera nos à malo.

TIbi, Dómine, commendámus ánimam * fámuli tui *N.* ut defunctus [*vel* fámulæ tuæ *N.* ut defuncta] ſéculo, tibi vivat : & quæ per fragilitátem mundánæ converſatiónis peccáta commiſit, tu véniam miſericordiſſimæ pietátis abſterge; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Orémus.

MIſericórdiam tuam, Dómine ſancte, Pater omnípotens, æterne Deus, pietátis affectu rogáre pro áliis cógimur, qui pro noſtris rogáre peccátis nequáquam ſufficimus; tamen de tua confiſi gratúita pietáte & inólita benignitáte, cleméntiam tuam depóscimus, ut ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] ad te revertentem cum pietáte ſuſcípias : adſit ei Angelus teſtamenti tui Míchael, & per manus ſanctórum Angelórum tuórum inter ſanctos & electos tuos in ſínibus Abrahæ, Iſaac & Jacob Patriarchárum tuórum, eam collocáre dignéris, quátenus liberáta de princípibus tenebrárum & de locis pœnárum, nullis jam primævæ nativitátis, vel ignorántiæ, aut própriæ iniquitátis ſeu fragilitátis confundátur erróribus; ſed agnoscátur à Sanctis tuis, & beatitúdinis réquie perfruátur : atque cùm magni judícii dies advénerit, inter ſanctos & electos tuos * reſuſcitátus [*vel*

reſuſcitáta] glóriâ manifeſtæ contemplatiónis tuæ perpétuò ſatiétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

In Pſ. In éxitu Iſrael. 25. *in cujus fine dicitur* Réquiem, &c.

Ant. 7. ç. Qui timent Dóminum, ſperavérunt in Dómino; adjútor eórum & protector eórum eſt. *Pſ.* 113.

Orémus.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui humáno córpori ánimam ad ſimilitúdinem tuam inſpiráre dignátus es: dum, te jubente, pulvis in púlverem revértitur; tu imáginem tuam cum ſanctis & electis tuis æternis ſédibus præcípias ſociári; eamque ad te revertentem de Ægypti pártibus, blandè leniterque ſuſcípias, & Angelos tuos ſanctos ei óbviam mittas; viamque illi juſtítiæ demonſtra, & portas glóriæ tuæ áperi. Repelle, quæſumus, Dómine, ab ea omnes príncipes tenebrárum, & agnoſce depóſitum fidéle quod tuum eſt. Súſcipe, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creátam, ſed à te ſolo Deo vivo & vero; quia non eſt álius Deus præter te, Dómine, & non eſt ſecundùm ópera tua. Lætífica, clementíſſime Pater, ánimam ejus, & clarífica eam in multitúdine miſericórdiæ tuæ. Ne memíneris, quæſumus, iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuſcitávit furor mali deſidérii: licèt enim peccáverit, tamen te non negávit; ſed ſigno fídei inſignita, te qui ómnia, & eam inter ómnia feciſti, fidéliter adorávit; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

In Pſalm. Dilexi. 44. Crédidi propter. 94. Laudáte Dóminum omnes gentes. 121. Confitémini Dómino. 12. & Beáti immaculáti. 13. *integrè.*

Ant. ſola. 8. G. Circumdedérunt me dolóres mortis, & perícula inferni invenérunt me. O Dómine, líbera ánimam meam. *Pſ.* 114.

Orémus.

DIri vúlneris novitáte perculſi, & quodámmodo córdibus ſauciáti, miſericórdiam tuam, mundi Redemptor, flebílibus vócibus implorámus; ut * cari noſtri *N.* [*vel* caræ noſtræ *N.*] ánimam ad tuam cleméntiam, qui fons pietátis es, revertentem blandè leniterque ſuſcípias; & quas ex carnáli commoratióne contraxit máculas, tu, Deus, inólitâ bonitáte clementer déleas, *Chorus*, Amen: Piè indúlgeas, *Chorus*, Amen. Oblivióni in perpétuum tradas, *Chorus*, Amen: Atque hanc laudem tibi cum cæteris redditúram, & ad corpus próprium quandóque reverſúram, Sanctórum tuórum cœtibus aggregári præcípias; Qui cum Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus; Per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pater noſter.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réquiem æternam dona ei, Dómine, ℟. Et lux perpétua lúceat ei.

Anima ejus in bonis de-
ur, ℟. Et ſemen ejus hæ-
t terram. *Pſ.* 24.

Non intres in judí-
cum * ſervo tuo, [*vel*
a tua,] Dómine;
uia non juſtificábitur
nſpectu tuo omnis vi-
Pſ. 142.
A porta ínferi ℟. Erue,
ne, ánimam ejus. *Pſ.*

Dómine, exaudi ora-
n meam; ℟. Et cla-
neus ad te véniat. *Pſ.*

Dóminus vobiſcum,
t cum ſpíritu tuo.

Orémus.

PArtem beátæ reſurrectió-
nis obtíneat, quæſumus,
Dómine, ánima * fámuli tui
[*vel* fámulæ tuæ] *N.* vitam-
que æternam habére mereátur
in cœlis, per te, Jeſu Chriſte,
Salvátor mundi.

DEus, cui ſoli cómpetit
medicínam præſtáre poſt
mortem: præſta, quæſumus,
ut ánima * fámuli tui [*vel* fá-
mulæ tuæ] *N.* terrénis exúta
contágiis, in tuæ redemptiónis
parte numerétur; Per Chriſtum
Dóminum noſtrum. ℟. Amen.
℣. Requieſcat in pace.
℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ.

TE PRANDIUM.
nedícite. ℟. Dóminus.
)culi ómnium in te ſpe-
Dómine; & tu das illis
in témpore opportúno:
tu manum tuam, & im-
mne ánimal benedictió-
ſ. 144.
ória Patri, & Fílio, &
ui ſancto: Sicut erat in
pio, & nunc, & ſem-
& in ſécula ſeculórum.
..
ie, eléiſon. Chriſte,
n. Kyrie, eléiſon.
retò, Pater. *uſque ad* ℣.
nos indúcas in tenta-
n; ℟. Sed líbera nos à
Orémus.
nedic, Dómine, do-
a † tua, quæ de tua lar-
ſumus ſumptúri; Per
um Dóminum noſtrum.
Amen.

Si fiat Lectio, Lector dicit: Jube, domne, benedícere.

Bened. Menſæ cœleſtis par-
tícipes fáciat nos Rex ætérnæ
glóriæ. ℟. Amen.

In fine Lectionis, dicitur: Tu autem, Dómine, miſe-
rére noſtrî.

℟. Deo grátias.

GRATIARUM ACTIO
poſt Prandium.

COnfiteantur tibi, Dómi-
ne, ómnia ópera tua;
& Sancti tui benedícant tibi.
Pſ. 144.

Glória Patri, &c.

Qui benedixit menſam, dicit:

AGimus tibi grátias, om-
nípotens Deus, pro uni-
verſis beneficiis tuis; Qui vi-
vis & regnas in ſécula ſeculó-
rum. ℟. Amen.

Deinde procedendo ad Eccleſiam, dicitur Pſ. Miſerére, 131.

Si verò non procedatur, dicitur Pſ. Laudáte Dóminum omnes gentes. 122. *Qui Pſalmus ſemper dicitur, quando abſolvitur Gratiarum actio in loco refectionis.*

In fine Pſalmi dicitur Glória Patri. *deinde.* Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater. *ſecretò usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus; ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

℣. Benedícam Dóminum in omni témpore; ℟. Semper laus ejus in ore meo. *Pſ.* 33.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & lætentur. *Pſ.* 33.

℣. Magnificáte Dóminum mecum; ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

℣. Sit nomen Dómini benedictum, ℟. Ex hoc, nunc, & usque in ſéculum. *Pſ.* 112.

Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus, propter nomen ſanctum tuum, vitam ætérnam. ℟. Amen.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Secretò, Et fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requiescant in pace.

℟. Amen.

Benedictio Mensæ
ante Cœnam.

Benedícite. ℟. Dóminus. Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21.

Glória Patri, &c.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater noſter. *Clarâ voce*, Et ne nos indúcas in tentatiónem, ℟. Sed líbera nos à malo.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona ✝ tua quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

Ad Lect. Bened. Ad cœnam perpétuæ vitæ perdúcat nos Rex ætérnæ glóriæ.

℟. Amen.

Gratiarum actio
poſt Cœnam.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: escam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

Glória Patri, &c.

Qui benedixit menſam, dicit:

Benedictus Deus in donis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis; Qui vivit & regnat in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pſalm. & reliqua, ut ſuprà. xcix.

In Jejuniis, *ad refectionem fit Benedictio menſæ & Gratiarum actio, ut notatum eſt pro Cœna.*

ITINERARIUM.

Viator, in ipſo itineris ingreſſu, ſi ſolus fuerit, dicat quæ ſequuntur, in ſingulari; ſi cum ſociis, in plurali, ut ſequitur.

In Cantic. Benedictus. 12. *Ant.* 5. C. In viam pacis & proſperitátis dírigat nos omnípotens & miſéricors Dóminus: & Angelus Ráphael comitétur nobiscum in via, ut cum pace, ſalúte & gáudio revertámur ad própria.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater noſter. *usque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvos fac ſervos tuos, ℟. Deus meus, ſperantes in te. *Pſ.* 85.

℣. Mitte nobis, Dómine, auxílium de ſancto; ℟. Et de Sion tuére nos. *Pſ.* 19.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Pſ.* 60.

℣. Nihil profíciat inimícus in nobis, ℟. Et fílius iniquitátis non appónat nocére nobis. *Pſ.* 88.

℣. Benedictus Dóminus die quotídie: ℟. Próſperum iter fáciat nobis Deus ſalutárium noſtrórum. *Pſ.* 67.

℣. Vias tuas, Dómine, demonſtra nobis, ℟. Et ſémitas tuas édoce nos. *Pſ.* 24.

℣. Utinam dirigantur viæ noſtræ ℟. Ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas! *Pſ.* 118.

℣. Erunt prava in directa, ℟. Et áspera in vias planas. *Iſ.* 40.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

DEus, qui fílios Iſrael per maris médium ſicco veſtígio ire feciſti, quique Magis iter ad te, ſtellâ duce, pandiſti: tríbue nobis, quæſumus, iter próſperum tempusque tranquillum; ut, Angelo tuo ſancto cómite, ad eum quò pérgimus locum, ac demum ad æternæ ſalútis portum pervenire felíciter valeámus.

DEus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum eductum, per omnes ſuæ peregrinatiónis vias illæſum cuſtodiſti; quæſumus ut nos fámulos tuos cuſtodíre dignéris: eſto nobis, Dómine, in procinctu ſuffrágium, in via ſolátium, in æſtu umbráculum, in plúvia & frígore tegumentum, in laſſitúdine vehículum, in adverſitáte præſídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut, te duce, quò téndimus, próſperè

perveniámus, & demum incólumes ad própria redeámus.

ADeſto, quæſumus, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris: & viam famulórum tuórum in ſalútis tuæ proſperitáte diſpóne; ut inter omnes viæ & vitæ hujus varietátes, tuo ſemper protegámur auxílio.

PRæſta, quæſumus, omnipotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat; & beáti Joannis præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædixit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum. ℟. Amen.

℣. Procedámus cum pace in nómine Dómini. ℟. Amen.

PRÆPARATIO AD MISSAM, AD LIBITUM SACERDOTIS.

Pſalmi, Quàm dilecta. 90. Benedixiſti. 52. Inclína, Dómine. *cum ſua diviſione*. 1ȝ2. Crédidi. 94. De profundis clamávi. 79.

Ant. Dómine, memor eſto meî; & ne vindictam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delicta mea. *Tob.* 3.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. Pater noſter, &c.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi: Dñe, miſerére meî: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine, úſquequò? ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat Miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam, ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Ab occultis meis munda me, Dómine; ℟. Et ab aliénis parce ſervo tuo. *Pſ.* 18.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

AUres tuæ pietátis, mitíſſime Deus, inclína précibus noſtris, & grátiâ ſancti Spíritûs illúmina cor noſtrum; ut tuis myſtériis dignè miniſtráre, teque æternâ caritáte dilígere mereámur.

DEus, cui omne cor patet, & omnis voluntas lóquitur, & quem nullum latet ſecrétum: puríſica per infuſiónem ſancti Spíritûs cogitatiónes cordis noſtri, ut te perfectè dilígere, & dignè laudáre mereámur.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros & cor noſtrum, Dómine; ut tibi caſto

córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

MEntes noſtras, quæſumus, Dómine, Paraclétus qui à te procédit illúminet, & indúcat in omnem, ſicut tuus promíſit Fílius, verítatem.

ADſit nobis, quæſumus, Dómine, virtus Spíritûs ſancti; quæ & corda noſtra clementer expurget, & ab ómnibus tueátur advérſis.

DEus, qui corda fidélium ſancti Spíritûs illuſtratióne docuiſti: da nobis in eódem Spíritu recta ſápere, & de ejus ſemper conſolatióne gaudére.

COnſciéntias noſtras, quæſumus, Dómine, viſitándo puríſica; ut véniens Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Fílius tuus, parátam ſibi in nobis invéniat manſiónem, Qui tecum vivit & regnat Deus.

℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO
POST MISSAM.

Pſ. Dóminus regit me. 91. Benedícam Dóminum. *cum ſua diviſione*, 91. Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia. *cum ſua diviſione.* 75.

Ant. O quàm ſuávis eſt, Dómine, Spíritus tuus! qui, ut dulcédinem tuam in fílios demonſtráres, pane ſuavíſſimo de cœlo præſtito, eſurientes reples bonis, dívites dimittens inánes. *Sapient.* 12 & 16. *Luc.* 1.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter, &c.

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: ℟. Eſcam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

℣. Quid eſt homo, quòd memor es ejus? ℟. Aut fílius hóminis, quóniam viſitas eum? *Pſ.* 8.

℣. Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea; ℟. Et lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis; ℟. Sed nómini tuo da glóriam. *Pſ.* 113.

℣. Nunc dimittis ſervum tuum, Dómine, ſecundùm verbum tuum, in pace; ℟. Quia vidérunt óculi mei ſalutáre tuum. *Luc* 2.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, famíliam tuam: & corda ſacris dicáta myſtériis pervígili tuére pietáte; ut remédia ſalútis ætérnæ, quæ te miſerante percípiunt, te protegente cuſtódiant.

QUæſumus, Dómine Deus noſter, ut quos divínâ tribuis participatióne gaudére, humánis non ſinas ſubjacére perículis.

COgnóſcimus, Dómine, tuæ circa nos cleméntiæ largitátem: & ídeò fiduciáliùs implorámus, ut quos páſcere non déſinis imméritos, & dignè tibi ſervíre perfícias, & donis uberióribus proſequáris.

MAjeſtátem tuam, Dómine, ſupplíciter exorámus, ne períre patiáris quibus tanta remédia providiſti; ſed cum divíni frequentatióne myſtérii creſcat noſtræ ſalútis effectus.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te cœpta finiátur.

ADjuvet nos grátia tua, omnípotens Deus; ut qui officium ſacerdotále ſuſcépimus, dignè ac devótè tibi in omni puritáte & conſciéntia bona famulári valeámus: & ſi non póſſumus in tanta innocéntia vitæ converſári ut debémus, concéde nobis tamen dignè flere mala quæ géſſimus, & in ſpíritu humilitátis, ac bonæ voluntátis propóſito tibi ferventiùs de cétero deſervíre; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

COMMUNE PATRONORUM.

IN Eccleſiis ubi Officium proprium de Patronis non habetur, eorum Feſta ad eum modum celebrantur, qui in Rubricis Breviarii generalibus præſcribitur; nempe ritu annuali, omnia ſumendo in Breviario, primùm de Proprio, ſi quid in eo habeatur, deinde de Communi cujusque Sancti, ſecundùm titulum ejus & dignitatem, id eſt, vel Apoſtoli, vel Martyris, & aliorum ſimiliter.

Lectiones I. Nocturni dicuntur ut ſequitur pro unoquoque Communi.

In II. Nocturno, ſi nihil omnino habetur in Breviario de Sancto cujus ſit Officium, tres Lectiones pariter dicentur ut hîc notantur pro unoquoque Communi. Si verò vel una vel duæ Lectiones in Breviario de illo Sancto habentur, præferentur his quæ hîc notantur; quibus proinde locus non erit, niſi quando vel nullæ propriæ aderunt, vel non ſufficient, aut dividi commodè non poterunt. Ubi verò una vel duæ habebuntur, pro ſecunda vel tertia ritè ſumentur quæ prima vel ſecunda in unoquoque Communi hîc ponuntur.

In III. Nocturno, tres Lectiones hîc appoſitæ pro unoquoque Communi adhibebuntur.

Nullæ hîc in ſecundo & tertio Nocturno appoſitæ ſunt Lectiones pro Patrono Apoſtolo; quia nullus eſt cujus Feſtum non habeat Lectiones utrique Nocturno proprias in Breviario.

Circa Officium dierum intra Octavam ſervabuntur pariter quæ præſcribuntur in Rubricis generalibus, Parte 1. cap. 9. n. 4. de Octavis Feſtorum annualium ad ſecundum ordinem pertinentibus: cujuſmodi declarantur ibidem Octavæ Feſtorum Patroni; ideòque Dominicâ intra Octavas hujusmodi occurrente (modò aliàs privilegiata non ſit) totum Officium fiet de Octavâ, cum Commemoratione Dominicæ occurrentis in utrisque Veſperis & Laudibus, & ix. Lectione. Lectiones verò I. Nocturni de Scriptura occurrente ſumentur, adhibitis in II. & III. Nocturno quæ hîc communes Patronis cujuscumque tituli & dignitatis notantur.

Diei Octavæ Officium erit Duplex-majus, cum Lectionibus pro II. & III. Nocturno pariter Communibus.

Diebus intra Octavam Patronorum, Officium eſt ſemiduplex. Sunt etiam Lectiones communes, ſingulis ejuſmodi diebus aſſignatæ.

Si nihil in Breviario habetur de aliquo Sancto non Patrono,

cujus Feſtum alicubi fortè celebrari debeat, vel ſi Feſtum aliquod celebrandum occurrat ſolemniori ritu, quàm in Breviario notetur; quæ ad ejusmodi Feſtum peragendum in Proprio deerunt, ſupplenda erunt ex hoc Communi.

DIE FESTO
PRO APOSTOLO.

IN I. NOCTURNO.

De Epiſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Corinthios.

Lectio j. Cap. 4.

SIc nos exíſtimet homo ut miniſtros Chriſti, & diſpenſatóres myſteriórum Dei. Hîc jam quæritur inter diſpenſatóres, ut fidélis quis inveniátur. Mihi autem pro mínimo eſt ut à vobis júdicer, aut ab humáno die: ſed neque meipſum júdico. Nihil enim mihi cónſcius ſum; ſed non in hoc juſtificátus ſum: qui autem júdicat me, Dóminus eſt. Itaque nolíte ante tempus judicáre, quoaduſque véniat Dóminus, qui & illuminábit abscóndita tenebrárum, & manifeſtábit consília córdium; & tunc laus erit unicuíque à Deo.

Lectio ij.

HÆc autem, Fratres, transfigurávi in me & Apollo, propter vos; ut in nobis discátis, ne ſuprà quàm ſcriptum eſt, unus adversùs álterum inflétur pro álio. Quis enim te discernit? Quid autem habes quod non accepiſti? Si autem accepiſti, quid gloriáris quaſi non accéperis? Jam ſaturáti eſtis, jam dívites facti eſtis: ſine nobis regnátis; & útinam regnétis, ut & nos vobiscum regnémus! Puto enim quòd Deus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit tanquam morti deſtinátos; quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & Angelis, & homínibus.

Lectio iij.

NOs ſtulti propter Chriſtum, vos autem prudentes in Chriſto: nos infirmi, vos autem fortes: vos nóbiles, nos autem ignóbiles. Usque in hanc horam & eſurímus, & ſitímus, & nudi ſumus, & cólaphis cædimur, & inſtábiles ſumus; & laborámus operantes mánibus noſtris. Maledícimur, & benedícimus: perſecutiónem pátimur, & ſuſtinémus: blaſphemámur, & obſecrámus: tanquam purgamenta hujus mundi facti ſumus, ómnium peripſéma usque adhuc. Non ut confundam vos, hæc ſcribo; ſed ut filios meos chariſſimos móneo. Nam ſi decem míllia pædagogórum habeátis in Chriſto, ſed non multos patres: nam in Chriſto Jeſu per Evangélium ego vos génui.

IN II. & III. NOCTUR.

Lectiones, ut in Proprio Sanctorum.

DIE FESTO
PRO UNO MARTYRE.

IN I. NOCTURNO.

De Epíſtola ſecunda B. Pauli Apóſtoli ad Corínthios.

Lectio j. Cap. 4.

DEus qui dixit de ténebris lucem ſplendéſcere, ipſe illuxit in córdibus noſtris, ad illuminatiónem ſciéntiæ claritátis Dei, in fácie Chriſti Jeſu. Habémus autem theſaurum iſtum in vaſis fictílibus; ut ſublímitas ſit virtútis Dei, & non ex nobis. In ómnibus tribulatiónem pátimur, ſed non anguſtiámur: aporiámur, ſed non deſtitúimur: perſecutiónem pátimur, ſed non derelínquimur: dejícimur, ſed non perímus; ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes, ut & vita Jeſu manifeſtétur in corpóribus noſtris.

Lectio ij.

SEmper enim nos qui vívimus, in mortem trádimur propter Jeſum; ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. Ergo mors in nobis operátur, vita autem in vobis. Habentes autem eumdem ſpíritum fidei, ſicut ſcriptum eſt: Crédidi, propter quod locútus ſum; & nos crédimus propter quod & lóquimur: ſcientes quóniam qui ſuſcitávit Jeſum, & nos cum Jeſu ſuſcitábit, & conſtítuet vobiſcum. Omnia enim propter vos; ut grátia abundans, per multos in gratiárum actióne abundet in glóriam Dei. Propter quod non defícimus: ſed licèt is qui foris eſt, noſter homo corrumpátur, tamen is qui intùs eſt, renovátur de die in diem.

Lectio iij.

ID enim quod in præſenti eſt momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ, ſuprà modum in ſublimitáte ætérnum glóriæ pondus operátur in nobis; non contemplántibus nobis quæ videntur, ſed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporália ſunt; quæ autem non videntur, ætérna ſunt. Scimus enim, quóniam ſi terreſtris domus noſtra hujus habitatiónis diſſolvátur, quòd ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufactam, ætérnam in cœlis. Nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo eſt ſuperíndui cupientes; ſi tamen veſtíti, non nudi inveniámur. Nam & qui ſumus in hoc tabernáculo, ingemíſcimus graváti, eò quòd nólumus exſpoliári, ſed ſuperveſtíri; ut abſorbeátur quod mortále eſt, à vita.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

Serm. 311. in nat. S. Cypriani Martyris.

Lectio iv.

ISTum nobis feſtum diem paſſio beatiſſimi Mártyris fecit, cujus nos victóriæ celébritas in iſtum locum devotiſſimos congregávit. Sed celebrátio ſolemnitátis Mártyrum imitátio debet eſſe virtútum. Fácile eſt honórem Mártyris celebráre; magnum eſt fidem atque patiéntiam Mártyris imitári. Hoc ſic agámus, ut illud optémus: hoc ſic celebrémus, ut illud pótiùs diligámus. Quid laudámus in fide Mártyris? Quia uſque ad mortem pro veritáte certávit, & ideò vicit. Blandientem mundum contempſit, ſævienti non ceſſit; ideò victor ad Deum acceſſit.

Lectio v.

ABundant in iſto ſéculo erróres & terróres: beatíſſimus Martyr erróres ſapiéntiâ, terróres patiéntiâ ſuperávit. Magnum eſt quod fecit: ſecútus Agnum, leónem vicit. Quando perſecútor ſæviébat, leo fremébat; ſed quia Agnus ſursùm attendebátur, leo deorsùm calcabátur. Cogitáte, fratres, quale fuit mitti hómines per orbem terrárum prædicáre hóminem mórtuum reſurrexiſſe, in cœlum aſcendiſſe, & pro iſta prædicatióne pérpeti ómnia quæ insániens mundus inferret, damna, exília, víncula, tormenta, flammas, béſtias, cruces, mortes,

Lectio vj.

ALius moriebátur, ut álius honorarétur; álius occidebátur, ut álius colerétur. Numquid hoc fácerent, niſi flagrántiâ caritátis de conſciéntia veritátis? Prædicavérunt mórtuum quem ſciébant vivum. Sciébant pro qua vita contémnerent vitam: ſciébant pro qua felicitáte ferrent tranſitóriam infelicitátem, pro quibus præmiis iſta damna contémnerent. Fides eórum cum toto mundo non appenderétur. Audíerant: Quid prodeſt hómini, ſi totum mundum lucrétur, ánimæ autem ſuæ detrimentum patiátur?

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Non eſt diſcípulus ſuper magiſtrum, nec ſervus ſuper dóminum ſuum. Et réliqua.

Homília ſancti Cypriáni Epiſcopi & Mártyris.

Epiſtola 56. quæ eſt de exhortatione ad martyrium ad Thibaritanos.

GAudére nos in perſecutiónibus vóluit Dóminus; quia tunc dantur corónæ fidei, tunc probantur mílites Dei, tunc Martyribus patent cœli. Neque enim ſic nomen milítiæ dédimus, ut pacem tantúmmodò cogitáre, & recuſáre milítiam debeámus, quando in ipſa milítia primus ambuláverit Dóminus, humilitátis & tolerántiæ paſſiónis magiſter; ut quod fieri do-

ſuit, prior faceret; & quod pati hortátur, prior pro nobis ipſe paterétur. Sit ante óculos, Fratres dilectíſſimi, quòd qui omne judícium à Patre ſolus accépit, & qui ventúrus eſt & judicatúrus, jam judícii ſui & cognitiónis futúræ ſenténtiam protúlerit, prænúntians & conteſtans confeſſúrum ſe coram Patre ſuo confiténtes, & negatúrum negantes.

Longè poſt præced. Lect. viij.

NEque áliquis perſecutiónis metu ſic terreátur, ut non evangélicis exhortatiónibus & præceptis, ac mónitis cœléſtibus, ad ómnia inveniátur armátus. Iráſcitur adversárius & minátur, ſed eſt qui poſſit de ejus mánibus liberáre. Ille metuendus eſt, cujus iram nemo poteſt evádere, ipſo præmonente & dicente: Ne timuéritis eos qui occídunt corpus, ánimam autem non poſſunt occídere: magìs autem métuite eum qui poteſt & corpus & ánimam occídere in gehennam. Et íterùm: Qui amat ánimam ſuam, perdet illam; & qui odit ánimā ſuam in iſto ſéculo, in vitam æternam conſervábit illam. Ecce agon ſublímis & magnus, & corónæ cœleſtis prǽmio gloriósus. Præliantes nos ſpectat Deus, ſpectant Angeli ejus, ſpectat & Chriſtus. Quanta eſt glóriæ dígnitas, quanta felícitas, præſente Deo congredi, & Chriſto júdice coronári!

Lectio ix.

ARmémur víribus totis, & parémur ad agónem mente incorruptâ, fide íntegrâ, virtúte devótâ. Armat nos Apóſtolus, dicens: Indúite arma Dei, ut poſſítis resíſtere in die nequíſſimo. Induámus lorícam juſtítiæ, ut contra inimíci jácula munítum ſit pectus & tutum. Calceáti ſint evangélico magiſtério, & armati pedes; ut cùm ſerpens calcári à nobis cœperit, mordére & ſupplantáre non poſſit. Portémus ſcutum fidei, quo protegente, quidquid jaculátur inimícus poſſit extíngui. Accipiámus ad teguméntum cápitis gáleam ſalutárem, ut muniantur aures, ne áudiant edícta ferália. Muniantur óculi, ne vídeant deteſtanda ſimulácra: muniátur frons, ut ſignum Dei incólume ſervétur: muniátur os, ut Dóminum ſuum Chriſtum victrix lingua fateátur. Armémus & déxteram gládio ſpiritáli, ut ſacrifícia funeſta fórtiter réſpuat, & Euchariſtiæ memor, quæ Dómini corpus accépit, ipſum compleĉtátur, póſteà à Dómino ſumptúra præmium cœléſtium coronárum.

cundùm carnem vixéritis, moriémini: ſi autem ſpíritu facta carnis mortificavéritis, vivétis. Quicumque enim ſpíritu Dei aguntur, ii ſunt fílii Dei. Non enim accepiſtis ſpíritum ſervitútis íterùm in timóre; ſed accepiſtis ſpíritum adoptiónis filiórum, in quo clamámus: Abba, Pater. Ipſe enim Spíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro, quòd ſumus fílii Dei. Si autem fílii, & hærédes: hærédes quidem Dei, cohærédes autem Chriſti; ſi tamen compátimur, ut & conglorificémur. Exíſtimo enim quòd non ſunt condignæ paſſiónes hujus témporis ad futúram glóriam quæ revelábitur in nobis. Nam expectátio creatúræ revelatiónem filiórum Dei expectat.

Lectio ij.

SCimus autem quóniam diligéntibus Deum ómnia cooperantur in bonum, iis qui ſecundùm propóſitum vocáti ſunt ſancti. Nam quos præſcívit, & prædeſtinávit

Fílio ſuo non
pro nobis ór
illum: quóm
cum illo óm
vit? Quis acc
electos Dei?
ficat, quis eſt
Chriſtus Jeſus
eſt, imò qui
qui eſt ad déx
étiam interpe

Lect

QUis ergo
à caritát
bulátio, an a
mes, an núdi
lum, an perſe
dius? Sicut ſcr
propter te mo
die, æſtimáti
occiſiónis. Se
bus ſuperámu
qui diléxit no
enim quia neq
vita, neque
principátus,
neque inſtánti
neque fortitúd
túdo, neque p
que creatúra

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtini Epiſcopi.

Serm. 335. *in nat. Mart.*

Lectio iv.

QUóniam dies ſanctórum Mártyrum eſt, unde pótiùs áliquid delectet nos dícere, niſi de glória ipſórum? Adjuvet nos Dóminus Mártyrum. Audívimus pauló antè beátum Paulum Apóſtolum prædicantem: Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Iſta vox eſt Mártyrum. Tribulátio, an anguſtia, an perſecútio, an fames, an núditas, an periculum, an gládius? ſicut ſcriptum eſt: Propter te morte afficimur totâ die, deputáti ſumus ut oves occiſiónis: ſed in his ómnibus ſuperámus per eum qui dilexit nos. Hæc eſt vox Mártyrum, ómnia toleráre, & de ſe nihil præſúmere; illum dilígere qui glorificátur in ſuis: ut qui gloriátur, in Dómino gloriétur.

Lectio v.

NOvérunt & illud quod nos cantávimus pauló antè: Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti. Si juſti in Dómino lætantur, injuſti non novérunt lætari niſi in ſéculo. Sed ipſa eſt prima ácies debellanda. Primò vincendæ ſunt delectatiónes, & póſteà dolóres. Quómodò poteſt ſuperáre mundum ſævientem, qui non poteſt ſuperáre blandientem? Blandítur hic mundus pollicendo honóres, divítias, voluptátes: minátur hic mundus intentando dolóres, egeſtátes, humilitátes. Qui non contemnit quod pollicétur, quómodò ſuperáre poteſt quod minátur?

Lectio vj.

HAbent delectatiónem ſuã divitiæ, quis néſciat? Sed plus habet delectatiónis juſtítia. Delectáre divítiis cum juſtítia. Ubi autem talis artículus tentatiónis incíderit, ut duo hæc véniant in tentatiónem, divítiæ & juſtítia; & non poſſis habére utrumque: ſed ſi míſeris manum ad divítias, neceſſe eſt ut amittas juſtitiam; ſi míſeris manum ad juſtítiam, péreant divítiæ: modò élige, modò pugna; modò videámus ſi non ſine cauſa cantaſti: Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; modò videámus ſi non ſine cauſa audiſti: Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Et quidem prætermiſit ómnia quibus blandítur mundus, & te vóluit commemoráre cui blandítur mundus. Quare? Quia certámina Mártyrum pronuntiábat: illa útique certámina, ubi vicérunt perſecutiónem, famem, ſitim, egeſtátem, ignomíniam; ad extrémum timórem mortis, & hoſtem ſævíſſimum.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore; Deſcendens Jeſus de monte, ſtetit in loco campeſtri; & turba diſcipulórum ejus, & multitúdo copióſa plebis ab omni Judæa, & Jeruſalem, & marítima, & Tyri, & Sidónis. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epiſcopi.

Lib. 1. Off. Cap. 15 & 16.

NOn poteſt quis præmium accípere, niſi legitimè certáverit: nec eſt glorióſa victória, niſi ubi fúerint laborióſa certámina. Nonne injuſtus eſt, qui antè quærat præmium, quàm certámen fúerit abſolútum? Ideòque Dóminus in Evangélio ait: Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam, quóniam ipsórum eſt regnum cœlórum: beáti eſtis, cùm vos maledícent hómines, & perſequentur, & dicent omne malum adversùm vos propter juſtítiam; gaudéte, & exultáte, quóniam merces veſtra copióſa eſt in cœlo. Futúram, non præſentem, in cœlo, non in terra, mercédem promíſit eſſe reddendam. Quid álibi póſcis quod álibi debétur? Quid præpróperè corónam éxigis, ante quàm vincas? Quid detérgere pulverem? Quid requiéſcere cupis? Quid epulári geſtis, ántequàm ſtádium ſolvátur? Adhuc pópulus ſpectat, adhuc athlétæ in ſcámmate ſunt; & tu jam ótium petis?

Lectio viij.

SEd fortè dicas: Cur ímpii lætantur? cur luxuriantur? cur étiam ipſi non mecum labórant? Quóniam qui non ſubſcríſerint ad corónam, non tenentur ad labórem certáminis: qui in ſtádium non deſcénderint, non ſe perfundunt óleo, non oblíniunt púlvere. Quos manet glória, expectat injúria. Unguentáti ſpectáre ſolent, non decertáre, non ſolem, æſtus, púlverem, imbreſque pérpeti. Dicant ergo & ipſis athlétæ: Veníte, nobiſcum laboráte. Sed respondébunt ſpectatóres: Nos hîc interim de vobis judicámus; vos autem ſine nobis corónæ, ſi vicéritis, glóriam vindicábitis.

Lectio ix.

ISti ígitur qui in delíciis, qui in luxúria, rapínis, quæſtibus, honóribus, ſtúdia poſuérunt ſua, ſpectatóres magìs ſunt quàm præliatóres. Habent lucrum labóris, fructum virtútis non habent. Fovent ótium, aſtútiâ & improbitáte ággerant divitiárum acervos; ſed exolvent, ſeram licèt, nequítiæ ſuæ pœnam. Perfectórum eſt coróna. Expecta ut véniat quod perfectum eſt, quando non per ſpéciem in ænígmate, ſed fácie ad fáciem formam ipſam redopertæ veritátis poſſis agnóſcere.

DIE FESTO
PRO SS. PONTIFICIBUS.

IN I. NOCTURNO.

De Epíſtola prima B. Pauli Apóſtoli ad Timótheum.

Lectio j. Cap. 3.

FIdélis ſermo: Si quis Epiſcopátum deſíderat, bonū opus deſíderat. Oportet ergo Epíſcopum irreprehenſíbilem eſſe, unius uxóris virum, ſóbrium, prudentem, ornátum, pudícum, hospitálem, doctórē, non vinolentum, non percuſſórem, ſed modeſtum; non litigióſum, non cúpidū, ſed ſuæ dómui bene præpóſitum, filios habentem ſúbditos cum omni caſtitáte. Si quis autem dómui ſuæ præeſſe neſcit, quómodò Eccléſiæ Dei diligéntiam habébit? Non néophytum; ne in ſupérbiam elátus, in judícium íncidat diáboli. Oportet autem illum & teſtimónium habére bonū ab iis qui foris ſunt; ut non in oppróbrium íncidat, & in láqueum diáboli.

De Epíſtola ad Titum.

Lectio ij. Cap. 1.

OPortet enim Epíſcopum ſine crímine eſſe, ſicut Dei diſpenſatórem: non ſuperbum, non iracundum, non vinolentum, non percuſſórem, non turpis lucri cúpidum; ſed hospitálem, benignum, ſóbrium, juſtum, ſánctum, continentem, amplectentem eum qui ſecundùm doctrínam eſt, fidélem ſermónem; ut potens ſit exhortári in doctrína ſana, & eos qui contradícunt argúere. Sunt enim multi étiam inobedientes, vaníloqui, & ſeductóres, máximè qui de circumciſióne ſunt, quos oportet redárgui; qui univerſas domos ſubvertunt, docentes quæ non oportet, turpis lucri grátiâ.

Lectio iij. Cap. 2.

TU autem lóquere quæ decent ſanam doctrínam. Senes, ut ſóbrii ſint, pudíci, prudentes, ſani in fide, in dilectióne, in patiéntia. Anus ſimíliter, in hábitu ſancto, non criminatríces, non multo vino ſervientes, bene docentes, ut prudéntiam dóceant adoleſcéntulas, ut viros ſuos ament, filios ſuos díligant; prudentes, caſtas, ſóbrias, domûs curam habentes, benignas, ſúbditas viris ſuis, ut non blasphemétur verbum Dei. Júvenes ſimíliter hortáre, ut ſóbrii ſint. In ómnibus teipſum præbe exemplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum ſanum, irreprehenſíbile; ut is qui ex adverſo eſt, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joánnis Chryſóſtomi.

Hom. 20. *in Epiſt.* 1. *ad Tim.*

Lectio iv.

SI quis Episcopátum áppetit, non principátûs ac

dominatiónis faſtu, ſed pro cura regíminis & caritátis affectu, non ímprobo: bonum quippe desíderat opus. Quippe & Móyſes eamdem rem appetiviſſe cognóſcitur. Verùm ille hujúsmodi poténtiam ambitumque dominandi nequáquam quæsívit; ſed eam rem ita cupívit, ut nec contuméliam audíre refúgeret, cùm illi dicerétur: Quis te conſtítuit príncipem & júdicem ſuper nos? Si quis ígitur ita desíderat, desíderat bene. Episcopátus enim ex eo dícitur, quòd omnes inspíciat cunctaque ſpeculétur. Oportet ígitur Epíſcopum irreprehensíbilem eſſe. Hoc único verbo genus omne virtútum expreſſit. Itaque qui ſibi vel levis culpæ cónscius eſt, malè profectò facit eam rem áppetens, quâ indignum ſe per ópera facit. Non enim decet hujúsmodi régere, ſed pótius regi. Eum quippe qui regendos álios ſúscipit, tantâ decet glóriâ virtútis excéllere, ut inſtar ſolis, céteros véluti ſtellárum ignículos in ſuo fulgóre obscúret. Debet hujúsmodi vitam habére immaculátam atque compóſitam; ut omnes in illum & in ejus vitam, véluti in exemplum áliquod excellens, intueantur.

Lectio v.

OPortet Epíſcopum vigilantem eſſe, hoc eſt, clariſſimâ mentis ácie prædítum, innumeroſque habentem omni ex parte óculos, quibus acutíſſimè cuncta proſpíciat. Sunt quippe plura quæ íncidant, & mentis hebetent áciem, putà concupiscéntiæ deſidéria, curæ quotidiánæ, rerumque perturbátio; & plúrima id genus úndique imminent. Vigilantem ígitur eſſe neceſſe eſt eum, qui non tantùm ſuî curam habet, verùm étiam reliquórum. Decet eſſe pervígilem eum qui ejúsmodi eſt, ac ſpíritu vívere, & affectûs ſui flammam opéribus ipſis oſténdere, ſollicitúdine atque indúſtriâ præcéllere; ac die noctuque exércitum & caſtra perluſtret, labóret, & ſui officii munus diligentíſſimè ímpleat, atque ómnium curam & ſollicitúdinem gerat. Pudícum, addit, ornátum, & hoſpitalitátis amatórem. Iſta & in ſúbditis plerumque vídeas. Verùm quóniam oportet eum & ea quæ ſunt rectóris habére, idcircò ſubjunxit: Aptum ad docendum. Hoc quippe à ſúbditis nequáquam exígitur: céterùm illi ante ómnia adeſſe debet, qui hujúsmodi ſuscépit officium.

Lectio vj.

IDcircò nos elégit Deus, ut ſimus quaſi luminária, ut véluti fermentum evadámus, ut magiſtri cæterórum efficiámur, ut véluti Angeli cum homínibus verſémur in terris, ut tanquam viri cum infántibus & púeris, quaſi ſpirituáles cum animálibus, ut ex contubérnio noſtro ingéntia lucra conquírant; ut ſémina ſimus, ut fructum lætíſſimum afferámus. Nihil opus eſſet verbis, ſi hunc in modum vita noſtra ſanctitátis luce fulgéret. Nihil

magiſtris opus eſſet, ſi virtútis probos actus præferrémus. Nemo profectò Gentílis eſſet, ſi ipſi ut oportet Chriſtiáni eſſe curarémus, ſi Dei mónitis ac ſcitis obtemperarémus, ſi injúrias perpeſſi vicē non referrémus, ſi maledictis laceſsíti benedicerémus, ſi pro malis bona rédderémus. Nemo eſſet ita fera béllua, ut non ſtatim ad cultum veræ religiónis accúrreret, ſi vidéret hæc ab ómnibus fieri. Atque ut diſcas ita eſſe, unus Paulus qui talis fuit, tot pópulos attraxit ad Dei notítiam. Si omnes eſſémus hujúsmodi, quot terrárum orbes & ipſi attráhere poſſémus?

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 24.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vigiláte, quia neſcitis quâ horâ Dóminus veſter ventúrus ſit. Et réliqua.

Homília Sancti Fulgéntii Epíſcopi.

DOmínicus ſermo, quem debémus omnes, non ſolùm ſtudióſè, verùm étiam ſapienter audíre, cui nos oportet humíliter ac delectabíliter obedíre, moderatiónis ſuæ tenens ubíque tempériem, ut nec óvibus deſint pábula, nec paſtóribus alimenta; quædam ſpeciáliter ſolis præcipit nobis, quædam verò generáliter & nobis & vobis. Nobis namque (id eſt, ſervis, quos Pater ille famílias, rerum ómnium Dóminus, ad hoc in ſua magna domo conſtítuit, ut pópulo ejus verbum grátiæ miniſtrémus) ſpeciáliter adjúngitur ſanctæ prædicatiónis offícium; generáliter verò, & nobis & vobis, ſalutáris indícitur obſervántia mandatórum.

Lectio viij.

SErvórum ígitur, quos pópulo ſuo præpóſuit Dóminus, ſpeciáliter volens offíciū demonſtráre, ait: Quis putas eſt fidélis diſpensátor & prudens, quem conſtítuit Dóminus ſuper famíliam ſuam, ut det illis in témpore trítici menſúram? Beátus ille ſervus, quem cùm vénerit Dóminus, invénerit ita facientem. Quis eſt iſte Dóminus, Fratres? Chriſtus ſine dúbio, qui ſuis diſcípulis ait: Vos vocátis me, Magiſter & Dómine; & bene dícitis: ſum étenim. Quæ eſt étiam hujus Dómini família? Nimirùm illa eſt, quam ipſe Dóminus de manu inimíci redémit, & ſuo domínio mancipávit. Hæc autem família ſancta eſt Ecclésia cathólica, quæ per orbem terræ copióſâ fertilitáte diffúnditur, & redemptam ſe pretióſo ſui Dómini ſánguine gloriátur.

Lectio ix.

DIſpenſátor verò quis ſit, quem oportet eſſe fidélem páriter ac prudentem, Paulus nobis oſtendit Apóſtolus, qui de ſe ſuiſque ſóciis loquens, ait: Sic nos exíſtimet homo ut miniſtros Chriſti, & diſpenſatóres myſteriórum Dei. Hîc jam quæritur inter diſpenſatóres, ut fi-

délis quis inveniátur. Ne quis autem noſtrûm ſolos Apóſtolos diſpenſatóres factos exíſtimet; neglectoque milítiæ ſpiritális officio, ſervus piger infidéliter imprudenterque dormítet, ipſe beátus Apóſtolus Epíſcopos eſſe diſpenſatóres oſtendens, ait: Oportet ergo Epíſcopum ſine crímine eſſe, ſicut Dei diſpenſatórem. Servi Patris famílias ſumus, diſpenſatóres Dómini ſumus; mensúram trítici quam vobis erogémus, accépimus. Quæ vera ſit iſta menſûra trítici ſi quærámus, ipſam quoque vobis beátus Paulus Apóſtolus oſtendet, dicens: Unicuíque ſicut Deus diviſit mensúram fídei. Hujus trítici menſúram vobis in nómine Dómini damus, quóties illumináti dono grátiæ ſpiritális, ſecundùm régulam veræ fídei diſputámus; & eamdem trítici mensúram per Domínicos diſpenſatóres accípitis, cùm quotídie per Dei fámulos verbũ veritátis audítis.

DIE FESTO
PRO SS. DOCTORIBUS.

IN I. NOCTURNO.

De Libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 39.

SApiéntiam ómnium antiquórum exquíret ſápiens, & in Prophétis vacábit. Narratiónem virórum nominatórum conſervábit, & in verſútias parabolárum ſimul introíbit. Occulta proverbiórum exquíret, & in abſcónditis parabolárum converſábitur. In médio magnatórum miniſtrábit, & in conſpectu præſidis apparébit. In terram alienigenárum géntium pertránſiet: bona enim & mala in homínibus tentábit.

Lectio ij.

COr ſuum tradet ad vigilandum dilúculo ad Dóminum qui fecit illum, & in conſpectu Altíſſimi deprecábitur. Apériet os ſuum in oratióne, & pro delictis ſuis deprecábitur. Si enim Dóminus magnus volúerit, ſpíritu intelligéntiæ replébit illum, & ipſe tanquam imbres mittet elóquia ſapiéntiæ ſuæ: & in oratióne confitébitur Dómino: & ipſe díriget conſílium ejus & diſciplínam, & in abſcónditis ſuis conſiliábitur.

Lectio iij.

IPſe palàm fáciet diſciplínam doctrínæ ſuæ, & in lege teſtamenti Dómini gloriábitur. Collaudábunt multi ſapiéntiam ejus, & uſque in ſéculum non delébitur. Non recédet memória ejus, & nomen ejus requirétur à generatióne in generatiónem. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, & laudem ejus enuntiábit Eccléſia.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro S. Auguſtíni Epíſcopi contra Juliánum.

Lib. 2. *Cap.* 10. *Lectio iv.*

SAnctos & in ſancta Ecclésia illuſtres Antíſtites Dei, non Platónicis, & Ariſtotélicis, & Zenónicis, aliiſque hujuſcémodi, vel Græcis, vel Latínis, quanquam ex iſtis áliquos eórum, verùm omnes ſacris lítteris erudítos, nominátim, ſicut oportébat, expreſſi; eorumque ſenténtias, quantùm ſufficere videbátur, ſine ulla éditas ambiguitáte digeſſi; ut in eis tímeas non ipſos, ſed illum qui ſibi eos utília vaſa formávit, & ſancta templa conſtruxit: qui tunc de iſta cauſa judicavérunt, quando eos nemo poteſt dícere pérperàm cuíquam vel adversári, vel favére potuiſſe. Nullas nobiſcum vel vobiſcum amicítias attendérunt, vel inimicítias exercuérunt: neque nobis, neque vobis iráti ſunt; neque nos, neque vos miſeráti ſunt. Quod invenérunt in Ecclésia, tenuérunt: quod didicérunt, docuérunt: quod à Pátribus accepérunt, hoc fíliis tradidérunt.

Longè poſt præcedentia.
Lectio v.

ISti Epíſcopi ſunt docti, graves, ſancti, veritátis acérrimi defensóres adversùs gárrulas vanitátes: in quorũ ratióne, eruditióne, libertáte, quæ tria bona júdici tribuiſti, non potes invenire quod ſpernas. Si Episcopális Synodus ex toto orbe congregarétur, mirum ſi tales poſſent illic fácilè tot ſedére, quia nec iſti uno témpore fuérunt: ſed fidéles, & multis excellentióres paucos diſpenſatóres ſuos Deus per diverſas ætátes témporum, locorumque diſtántias, ſicut ei placet atque expedíre júdicat, ipſe diſpenſat. Hos ítaque de áliis atque áliis tempóribus atque regiónibus ab Oriente & Occidente congregátos vides, non in locum quo navigáre cogantur hómines, ſed in librum qui navigáre poſſit ad hómines.

Lectio vj.

QUantò tibi eſſent iſti júdices optabilióres, ſi tenéres cathólicam fidem; tantò tibi ſunt terribilióres, quia oppugnas cathólicam fidem, quam in lacte ſuxérunt, quam in cibo ſumpſérunt, cujus lac & cibum parvis magniſque miniſtravérunt, quam contra inimícos, étiam vos tunc nondum natos, unde nunc revelámini, apertíſſimè ac fortíſſimè defendérunt. Tálibus poſt Apóſtolos ſancta Ecclésia plantatóribus, rigatóribus, ædificatóribus, paſtóribus, nutritóribus crevit. Ideò profánas voces veſtræ novitátis expávit; & cauta ac sóbria, ex admonitióne Apoſtólica, ne ſicut ſerpens Evam ſeduxit aſtútiâ ſuâ, ſic & mens ejus corrumperétur à caſtitáte quæ eſt in Chriſto; cathólicæ fídei virginitáte, insídias veſtri dógmatis ſurrepentis exhórruit, & tanquã caput cólubri calcávit, obtrívit, abjécit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ: quòd ſi ſal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíscopi.

Lib. 1. de Serm. Domini in Monte. C. 6.

OStendit Dóminus fátuos eſſe judicandos, qui temporálium bonórum vel cópiam ſectantes, vel inópiam metuentes, amittunt ætérna, quæ nec dari poſſunt ab homínibus, nec auferri. Itaque ſi ſal infatuátum fúerit, in quo saliétur? Id eſt, ſi vos per quos condiendi ſunt quodámmodò pópuli, metu perſecutiónum temporálium amiſéritis regna cœlórum; qui erunt hómines per quos à vobis error auferátur, cùm vos elégerit Deus per quos errórem áuferat ceterórum?

Lectio viij.

ERgo ad níhilum valet ſal infatuátum, niſi ut mittátur foràs, & calcétur ab homínibus. Non ítaque calcátur ab homínibus, qui pátitur perſecutiónem, ſed qui perſecutiónem timendo infatuátur. Calcári enim non poteſt niſi inférior: ſed inférior non eſt, qui quamvis córpore multa in terra ſuſtíneat, corde tamen fixus in cœlo eſt.

Lectio ix.

VOs eſtis lumen mundi. Quómodò dixit ſupériùs Sal terræ, ſic nunc dicit Lumen mundi. Nam neque ſupériùs iſta terra accipienda eſt, quam pédibus corpóreis calcámus; ſed hómines qui in terra hábitant, vel étiam peccatóres, quorum condiendis & extinguendis putóribus Apoſtólicum ſalem Dóminus miſit in mundum. Et hic mundum, non cœlum & terram, ſed hómines qui ſunt in mundo vel díligunt mundum, oportet intélligi, quibus illuminandis Apóſtoli miſſi ſunt.

DIE FESTO

PRO SS. PRESBYTERIS.

IN I. NOCTURNO.

De Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Hebræos.

Lectio j. Cap. 7.

MElchíſedech, Rex Salem, Sacerdos Dei ſummi, qui obviávit Abrahæ regreſſo à cæde regum & benedixit ei: cui & décimas ómnium divíſit Abraham: primùm quidem qui interpretátur Rex juſtítiæ: deinde autem & Rex Salem, quod eſt, Rex pacis, ſine patre, ſine matre, ſine genealógia, neque inítium diérum, neque finem

vitæ habens, aſſimilátus autem Fílio Dei, manet ſacerdos in perpétuum.

Lectio ij.

INtuémini autem quantus ſit hic, cui & décimas dedit de præcípuis Abraham Patriarcha: & quidem de fíliis Levi ſacerdótium accipientes, mandátum habent décimas súmere à pópulo ſecundùm Legem, id eſt, à fratribus ſuis: quanquam & ipſi exíerint de lumbis Abrahæ. Cujus autem generátio non annumerátur in eis, décimas ſumpſit ab Abraham, & hunc qui habébat repromiſſiónes, benedixit; ſine ulla autem contradictióne, quod minus eſt, à melióre benedícitur.

Lectio iij.

MAnifeſtum eſt: ſi ſecundùm ſimilitúdinem Melchíſedech exurgat álius Sacerdos, qui non ſecundùm legem mandáti carnális factus eſt, ſed ſecundùm virtútem vitæ inſolúbilis. Conteſtátur enim: Quóniam tu es ſacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech. Reprobátio quidem fit præcedentis mandáti, propter infirmitátem ejus & inutilitátem; nihil enim ad perfectum addúxit Lex: introdúctio verò melióris ſpei per quam proximámus ad Deum. Et quantum eſt non ſine jurejurando (álii quidem ſine jurejurando Sacerdótes facti ſunt; hic autem cum jurejurando, per eum qui dixit ad illum: Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum: Tu es Sacerdos in æternum:) in tantum melióris teſtamenti ſponſor factus eſt Jeſus.

IN II. NOCTURNO.

Ex Libro S. Joannis Chryſóſtomi de Sacerdótio.

Lib. 3. *C.* 2. *Lectio iv.*

SAcerdótium in terra quidem perágitur, ſed in rerum cœléſtium claſſem ordinemque referendum eſt. Atque id perquàm méritò: quippe non mortális quiſquam, non Angelus, non Archángelus, non ália quævis creáta poténtia, ſed ipſe Paraclétus órdinem hujúſmodi diſpóſuit: qui mortálibus homínibus etiamnùm in carne manéntibus auctor fuit, ut Angelórum miniſtérium ánimo concíperent. Idcircò neceſſe eſt Sacerdótem ſic eſſe purum, ut ſi in ipſis cœlis collocátus, inter cœleſtes illas virtútes médius ſtaret. Nam dum cónſpicis Dóminum immolátum, & illic ſitum, Sacerdótem ſacrifício incumbentem, ac preces fundentem; tum verò turbam circumfúſam pretióſo illo ſánguine intingi ac rubeſíeri, etiamne te inter mortáles verſári atque in terra conſíſtere cenſes? An non pótiùs è veſtígio in cœlos transferri? An non cogitatiónem omnem carnis abjíciens, nudo ánimo, mente purâ, circúmſpicis quæ in cœlo ſunt? O miráculum! ô Dei benignitátem! qui cum Patre ſursùm ſedet, in illo ipſo témporis artículo ómnium mánibus pertractátur, ac ſe ipſe tradit voléntibus ipſum excípere ac complecti.

Lectio v.

NAm ſi quis conſíderet quantum id ſit myſtérium, ut is ſcilicet qui homo ipſe ſit carne ac ſánguine étiamnum conſtans, iiſque involútus, beátæ atque immortáli natúræ illi fieri própior queat tum probè intélliget quanto Sacerdótis honóre, quantâ dignitáte Spíritûs ſancti grátia dignáta fúerit: opéribus enim illis tum ſacra hæc quæ dico initiantur, perficiunturque, tum étiam ália his nihilò inferióra, quæ ipſa ad dignitátem, ſalútiſque noſtræ ratiónem ſpectant. Etenim qui terram íncolunt atque in ea verſantur, iis commiſſum eſt ut ea quæ in cœlis ſunt diſpenſent: iis datum eſt ut poteſtátem hábeant quam Deus óptimus, neque Angelis, neque Archángelis datam eſſe vóluit. Neque enim ad illos dictum eſt: Quæcumque alligavéritis in terra, erunt alligáta in cœlo; & quæcumque ſolvéritis in terra, erunt ſolúta & in cœlo.

Lectio vj.

HAbent quidem & terreſtres príncipes vínculi poteſtátem, verùm córporum ſolùm. Id autem quod dico Sacerdótum vínculum, ipſam étiam ánimam contingit, atque ad cœlos usque pervádit: usque adeò ut quæcumque infernè ſacerdótes confécerint, illa éadem Deus ſupernè rata hábeat, ac ſervórum ſenténtiam confirmet. Etenim quidnam hoc áliud eſſe dicas, niſi omnem rerum cœléſtium poteſtátem illis à Deo [...] ſam? Quorumcumque [...] ait, peccata remiſériti[s] [remit]tuntur eis, & quorum retinuéritis, retenta ſu[nt] [...] nam, obſecro, poteſt[as] [...] unâ major eſſe quea[t] [...] omne judícium Fílic[...] cæterum vídeo ipſu[m] [...] judícium à Deo Fílio [...] ditum.

IN III. NOCTU[RNO]

Léctio ſancti Evangéli[i secun]dùm Lucam.

Lectio vij. Ca[p. 10.]

IN illo témpore: [De]ſignávit Dóminus & áli[os sep]tuaginta duos: & mi[sit illos] binos ante fáciem ſu[am in] omnem civitátem & [locum,] quò erat ipſe ventúrus[. Et di]cébat illis: Meſſis [quidem] multa, operárii auten[m pauci.] Et réliqua.

Homília ſancti Gre[gorii] Papæ.

Hom. 17. in Evan[g.]

AD meſſem multa[m, ope]rárii pauci ſunt; q[uod sine] gravi mœróre loqui n[on pos]ſumus, quia etſi ſunt q[ui bona] áudiant, deſunt qui [dicant.] Ecce mundus Sacerdót[ibus ple]nus eſt, ſed tamen i[n messe] Dei rarus valde i[nvenitur] operátor: quia officiu[m qui]dem ſacerdotále ſuſcé[pimus,] ſed opus officii n[on im]plémus. Sed penſáte, [fratres] mei, penſáte quod [dicitur:] Rogáte ergo Dóminu[m messis,] ut mittat operários in [messem] ſuam. Vos pro nobi[s petite,] ut digna vobis operár[i valea]mus, ne ab exhortati[one lin]gua tórpeat, ne p[ost] prædi[...]

prædicatiónis locum ſuſcépimus, apud juſtum júdicem tacitúrnitas noſtra nos addícat.

Lectio viij.

SEd útinam ſi ad prædicatiónem virtútis non ſuffícimus, loci noſtri officium innocéntiâ vitæ teneámus; nam ſúbditur: Ecce ego mitto vos ſicut agnos inter lupos. Multi enim cùm regíminis curam ſuſcípiunt, ad lacerandos ſúbditos inardeſcunt, terrórem poteſtátis éxhibent, & quibus prodeſſe debúerant nocent. Et quia caritátis víſcera non habent, dómini vidéri áppetunt, patres ſe eſſe minimè recognoſcunt. Humilitátis locum in elatiónem dominatiónis immútant: etſi quandò extrínſecus blandiuntur, intrínſecus ſæviunt. De quibus áliàs véritas dicit: Veniunt ad vos in veſtimentis óvium, intrínſecus autem ſunt lupi rapáces.

Lectio ix.

COntra quæ ómnia conſiderandum nobis eſt, quia ſicut agni inter lupos mittimur, ut ſenſum ſervantes innocéntiæ, morſum malítiæ non habeámus. Qui enim locum prædicatiónis ſúſcipit, mala inferre non debet, ſed toleráre; ut ex ipsâ ſua manſuetúdine iram ſævientem mítiget; & peccatórum vúlnera in áliis ipſe afflictiónibus vulnerátus ſanet. Quod tunc bene rector éxhibet, cùm ſeipſum dilígere per amórem privátum neſcit: cùm nulla quæ mundi ſunt áppetit: cùm terrendo cupiditátis onéribus nequaquam mentis colla ſuppónit.

DIE FESTO

PRO SS. ABBATIBUS, MONACHIS

ET SOLITARIIS.

IN I. NOCTURNO.

De Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Philippenſes.

Lectio j. Cap. 3.

FRatres; Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus ſum propter Chriſtum detrimenta. Verúmtamen exíſtimo ómnia detrimentum eſſe, propter eminentem ſciéntiam Jeſu Chriſti Dómini mei, propter quem ómnia detrimentum feci, & árbitror ut ſtércora, ut Chriſtum lucrifáciam, & invéniar in illo, non habens meam juſtítiam quæ ex lege eſt, ſed illam quæ ex fide eſt Chriſti Jeſu: quæ ex Deo eſt juſtítia in fide ad cognoſcendum illum, & virtútem Reſurrectiónis ejus, & ſocietátem paſſiónum illíus; configurátus morti ejus, ſi quo modo occurram ad reſurrectiónem quæ eſt ex

mórtuis, non quòd jam accéperim, aut jam perfectus ſim: ſequor autem, ſi quo modo comprehendam, in quo & comprehenſus ſum à Chriſto Jeſu.

Lectio ij.

FRatres, ego me non árbitror comprehendiſſe. Unum autem, quæ quidem retrò ſunt obliviſcens, ad ea verò quæ ſunt prióra extendens meipſum, ad deſtinátum pérſequor, ad bravíum ſupernæ vocatiónis Dei in Chriſto Jeſu. Quicumque ergo perfecti ſumus, hoc ſentiámus: & ſi quid áliter ſápitis, & hoc vobis Deus revelábit. Verúmtamen ad quod pervénimus, ut idem ſapiámus, & in eádem permaneámus régula.

Lectio iij.

IMitatóres mei eſtóte, fratres; & obſerváte eos qui ita ámbulant, ſicut habétis formam noſtram. Multi enim ámbulant, quos ſæpè dicébam vobis (nunc autem & flens dico) inimícos crucis Chriſti, quorum finis intéritus, quorum Deus venter eſt, & glória in confuſióne ipſórum, qui terréna ſápiunt. Noſtra autem converſátio in cœlis eſt.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 69. in Matth.

Lectio iv.

IN mentem véniat memória Sanctórum, qui cilício induuntur, erémum hábitant, qui nunquàm oblátas púrpuras acceptúrent; ſed queinádmodùm rex, ſi quis pannóſa indumenta páuperis induenda offerret, abominarétur atque repélleret, non áliter illi régiam púrpuram contemnunt. Hæc illis inſtitúta ciliciórum uſu confirmáta ſunt; unde régibus ipſis excellentióres ſunt atque præſtantióres. Nam ſi poſſes mentis eórum atque ánimi jánuas reſeráre, & nudas cogitatiónes eórum, & omnem interiórem ornátum conſpícere, fulgóre perculſus in terram concíderes; nec illárum véſtium ſplendorem, nec conſciéntiæ lucem perferre poſſes.

Lectio v.

NIhil ergo in tabernáculis eórum triſte inveniétis; ſed tanquam in cœlo tugúria fabricáti, ſic longè à ſǽculi perturbatiónibus hábitant, adversùs diábolum militantes, & cum lætítia eum expugnantes. Idcircò enim in ſolitúdine domicílium conſtituérunt, civitátibus & célebri habitatióne hóminum omninò relictâ; quóniam qui bellum gerit, non poteſt domi ſedére; ſed neceſſe eſt, quaſi ſúbitò migratúrus, præparáto in diem domicílio hábitet. Quis unquam in exércitu domûs fundamenta jecit? Quis ædes ædíficat, cum inde pauló poſt diſceſſúrus ſit? Quis in caſtris agri júgera emit? Nullus certè. In pátria hæc, non in caſtris, facienda ſunt.

Lectio vj.

HÆc tibi à me ſimiliter dicuntur. Cùm in ſuprémam civitátem pervéneris, tunc iſta fácito: imò verò nullo tibi labóre opus ibi eſt, cùm univerſa hæc à Rege tibi præparáta ſint. Hic igitur ſatis eſt nobis foſſam fácere, vallum fígere: ædificiórum conſtructióne opus non eſt. Chriſtiános adversùs diábolum pugnantes; captívos à mánibus ejus rapientes, ómnibus temporálibus neglectis, vívere oportet. Cur ítaque magníficas ædes ſtruis, ò homo? an ut te ipſum magìs víncias? Cur theſaurum óbruis? ut diábolum adversùs ánimam tuam invítes? Cur mœnia condis? an ad cárceres tibi conſtruendos? Quòd ſi hæc tibi diffícilia neglectu videantur, ad tabernácula Monachórum proficiscámur, ut reipsâ fácilè iſta contemni poſſe perdiscas. Tugúria ſibi conſtítuunt; quæ ſi relínquere oportébit, ita fácilè id fáciunt, ſicut mílites caſtra.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Cœpit Petrus dícere ad Jeſum: Ecce nos dimíſimus ómnia, & ſecúti ſumus te. Et réliqua.

Homília ſancti Paulíni Epíſcopi.

Epiſt. 24. ad Sulpit. Sever. aliàs 2. §. 5. 6.

BOna quæ nobiscum non intulerámus in hunc mundum, nec poterámus efferre, quaſi mutuáta reddídimus; nec ut cutem à carne diſtráximus, ſed ut veſtem à córpore depoſúimus. Nunc opus eſt, ut quæ verè noſtra ſunt, dependámus Deo, hoc eſt, cor & ánimam, & córpora noſtra exhibentes in hóſtiam vivam, ut ſcriptū eſt, Dómino; nosque ipſos ædificantes ei in templum ſanctum, in ipſo lápide anguları, qui nobis ſanctificatiónis noſtræ fórmulam in ſemetipſo dedit, & ait: Sancti eſtóte, quóniam ego ſanctus ſum. Quæ ígitur nobis grátia, ſi in aliéno tantùm fidéles fúerimus, niſi de próprio ſerviámus, id eſt, de líbero voluntátis arbítrio, ex toto corde noſtro, ex totis ánimæ noſtræ, ut ſcriptum eſt, víribus diligentes Deum?

§. 7. 8. *Lectio viij.*

QUamobrem temporálium quæ in hoc ſéculo habentur bonórum relíctio, ſive diſtráctio, non decurſus ſtádii, ſed ingreſſus; nec ut meta, ſed ut jánua eſt. Non enim athléta tùm vincit, cùm exúitur; qui ideò nudátur, ut incípiat dimicáre, cùm legítimè certáverit coronandus. Et natátor amnem interpóſitum ſuperatúrus, exúitur; nec tamen hoc tanto apparátu quòd ſe deſpoliáverit, transnatábit, niſi totíus córporis niſu torrentis ímpetum ſcindat, & labórem natatiónis exháuriat. Vídeo & in Jacob hujus expeditiónis órdinem proluſiſſe; cùm illum lego, poſteáquàm torrente transmiſſo, præmiſſis

curárum ſuárum onéribus, id eſt facultátum & neceſſitúdinum impedimentis, ſolus in tabernáculi loco remánſerat, Deo colluctátum.

Lectio ix.

ITaque ad corripiendam vitæ viam, capiendumque Dei verbum, & prævalendum in regnum cœlórum, quod à diébus Joannis vim pátitur, & à diripiéntibus obtinétur, idónei eſſe non póſſumus, niſi ómnia quæ vel amóre, vel curâ, ſi in itínere iſtíus ſéculi nobis adhæreant, impédiunt & retardant, ante óbitûs noſtri véſperá præmittámus, & inde per totam hujus ſéculi noctem apprehéndere, & tenére Chriſtû ſollícitâ ſpiritálium óperum ac ſtudiórum contentióne luctémur: nec divellámur à caritáte Chriſti, ſicut Jacob ab ejus amplexu, niſi extorqueámus benedictiónem. Atque útinam ad ſalutáris inſigne luctáminis, nervum fémoris noſtri majeſtátis ſuæ timóre percútiat; quo obſtupeſcente, infirmábitur virtus carnis, & ſpiritális grátia convaleſcet!

DIE FESTO
PRO JUSTIS.

IN I. NOCTURNO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 4.

JUſtus ſi morte præoccupátus fúerit, in refrigério erit. Senectus enim venerábilis eſt, non diuturna, neque annórum número computáta. Cani autem ſunt ſenſus hóminis, & ætas ſenectútis vita immaculáta. Placens Deo factus eſt dilectus, & vivens inter peccatóres tranſlátus eſt. Raptus eſt, ne malítia mutáret intellectum ejus, aut ne fictio decíperet ánimam illíus. Faſcinátio enim nugacitátis obſcúrat bona, & inconſtántia concupiſcéntiæ tranſvertit ſenſum ſine malítia. Conſummátus in brevi, explévit témpora multa: plácita enim erat Deo ánima illíus; propter hoc properávit edúcere illum de médio iniquitátum.

Lectio ij.

POpuli autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in præcórdiis tália; quóniam grátia Dei, & miſericórdia eſt in ſanctos ejus, & reſpectus in electos illíus. Condemnat autem juſtus mórtuus vivos ímpios, & juventus celérius conſummáta longam vitam injuſti. Vidébunt enim finem ſapientis, & non intélligent quid cogitáverit de illo Deus, & quare muníerit illum Dóminus. Vidébunt, & contemnent eum: illos autem Dóminus irridébit. Et erunt poſt hæc decidentes ſine honóre & in contumélia, inter

mórtuos in perpétuum; quóniam disrumpet illos inflátos ſine voce, & commovébit illos à fundamentis: & usque ad ſuprémum deſolabuntur.

Lectio iij. Cap. 4 & 5.

ET erunt gementes, & memória illórum períbit. Vénient in cogitatióne peccatórum ſuórum tímidi, & tradúcent illos ex adverſo iniquitátes ipſórum. Tunc ſtabunt juſti in magna conſtántia adversùs eos qui ſe anguſtiavérunt, & qui abſtulérunt labóres eórum. Videntes turbabuntur timóre horríbili, & mirabuntur in ſubitatióne inſperátæ ſalútis, dicentes intrà ſe, pœniténtiam agentes, & præ angúſtia ſpíritûs gementes: Hi ſunt quos habúimus aliquando in deríſum, & in ſimilitúdinem impropérii. Nos inſenſáti vitam illórum æſtimabámus inſániam, & finem illórum ſine honóre. Ecce quómodò computáti ſunt inter filios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt!

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 10. *Cap.* 16.

Lectio iv.

DEridétur juſti ſimplícitas. Hujus mundi ſapiéntia eſt cor machinatiónibus tégere, ſenſum verbis veláre; quæ falſa ſunt, vera oſténdere; quæ vera ſunt, falſa demonſtráre. Hæc nimírùm prudéntia uſu à juvénibus ſcitur: hæc à púeris prétio díſcitur: hanc qui ſciunt, céteros deſpiciendo ſupérbiunt: hanc qui néſciunt, ſubjecti & tímidi in áliis mirantur; quia ab eis hæc éadem duplícitas iniquitátis nómine palliáta diligitur, dum mentis pervérſitas urbánitas vocátur. Hæc ſibi obſequéntibus præcipit honórum cúlmina quærere, adeptâ temporális glóriæ vanitáte gaudére, irrogáta ab áliis mala multiplícius réddere; cùm vires ſúppetunt, nullis reſiſténtibus cédere; cùm virtútis poſſibílitas deeſt, quidquid explére per malítiam non valent, hoc in pacífica bonitáte ſimuláre.

Lectio v.

AT contrà, ſapiéntia juſtórum eſt nihil per oſtenſiónem fíngere, ſenſum verbis aperíre, vera ut ſunt dilígere, falſa devitáre; bona gratis exhibére, mala libéntius toleráre quàm fácere; nullam injúriæ ultiónem quærere, pro veritáte contuméliam lucrum putáre. Sed hæc juſtórum ſimplícitas deridétur; quia ab hujus mundi ſapiéntibus puritátis virtus fatúitas créditur. Omne enim quod innocenter ágitur, ab eis procul dúbió ſtultum putátur; & quidquid in ópere véritas ápprobat, carnáli ſapiéntiæ fátuum ſonat. Quid namque ſtúltius vidétur mundo, quàm mentem verbis oſténdere, nil cállidâ machinatióne ſimuláre, nullas injúriis contumélias réddere, pro maledicéntibus oráre, paupertátem quærere, poſſeſſa relínquere, rapienti non reſiſtere, percutienti maxillam álteram præbére?

Poſt pauca. *Lectio vj.*

Quæ nimirùm juſti ſimplícitas bréviter, ſed ſufficiénter exprímitur, cùm prótinùs ſubinfertur, Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum. Sæpè namque contingit, ut electus quisque qui ad ætérnam felicitátem dúcitur, continuà hîc adverſitáte deprimátur, non hunc rerum abundántia fúlciat, non dignitátum glória honorábilem oſtendat, nulla ei obſequéntium frequéntia ſúppetat, nulla hunc humánis óculis véſtium pompa compónat. A cunctis verò deſpicabilis cérnitur, & hujus mundi glóriâ indignus æſtimátur; ſed tamen ante occulti Júdicis óculos virtútibus émicat, vitæ méritis coruſcat. Honorári métuit, déſpici non réfugit: corpus continéntiâ áfficit, ſolâ in ánimo dilectióne pinguescit: mentem ſemper ad patiéntiam præparat, & erectus pro juſtítia de perceptis contuméliis exultat: afflictis ex corde compátitur; de bonórum proſperitátibus quaſi de própriis lætátur: ſacri verbi pábula in mente ſollícitus rúminat; & inquisítus quódlibet éloqui dupliciter, ignórat.

IN III. NOCTURNO.

Lectio ſancti Evangélii ſecúndùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 12.

In illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

In Evang. Homil. 13.

Dominus dicit: Sint lumbi veſtri præcincti. Lumbos præcíngimus, cùm cordis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus eſt mala non ágere, niſi étiam quiſque ſtúdeat & bonis opéribus inſudáre, prótinus ádditur: Et lucernæ ardentes in mánibus veſtris. Lucernas quippe ardentes in mánibus tenémus, cùm per bona ópera próximis noſtris lucis exempla monſtrámus. De quibus profectò opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux veſtra coram homínibus, ut vídeant ópera veſtra bona, & gloríficent Patrem veſtrum, qui in cœlis eſt. Duo autem ſunt quæ jubentur, & lumbos reſtríngere, & lucernas tenére; ut & mundítia ſit caſtitátis in córpore, & lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim noſtro unum ſine áltero placére nequáquam poteſt; ſi aut is qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinamenta non déſerit; aut is qui caſtitáte præéminet, necdum ſe per bona ópera exercet.

Lectio viij.

Nec caſtitas ergo magna eſt ſine bono ópere; nec opus bonum eſt áliquod ſine caſtitáte. Sed & ſi utrumque ágitur, reſtat ut quiſquis ille eſt, ſpe ad ſupernam pátriam tendat, & nequáquam ſe à vítiis pro mundi hujus honeſtáte contíneat. Qui etſi quædam bona aliquando pro ho-

neſtâte inchoat, in ejus tamen intentióne non debet permanére, nec per bona ópera præſentis mundi glóriam quærere; ſed totam ſpem in redemptóris ſui adventum conſtítuat. Unde & protinùs ſúbditur: Et vos ſímiles homínibus expectántibus dóminum ſuum, quando revertátur à núptiis. Ad núptias quippe Dóminus ábiit; quia reſurgens à mórtuis, aſcendens in cœlum, ſupernam ſibi Angelórum multitúdinem novus homo copulávit. Qui tunc revértitur, cùm nobis jam per judíciū manifeſtátur.

Lectio ix.

BEne autem de ſervis expectántibus ſúbditur: Ut cùm vénerit & pulſáverit, confeſtim apériant ei. Venit Dñus, cùm ad judícium própperat: pulſat verò, cùm jam per ægritúdinis moléſtias mortem vicínam eſſe deſignat. Cui confeſtim aperímus, ſi hunc cum amóre ſuſcípimus. Aperíre enim júdici pulſanti non vult, qui exíre de córpore trépidat; & vidére eum, quem contempſiſſe ſe méminit, júdicem formídat. Qui autem de ſua ſpe & operatióne ſecúrus eſt, pulſanti confeſtim áperit, quia lætus júdicem ſúſtinet; & cùm tempus propinquæ mortis advénerit, de glória retributiónis hilaréſcit.

DIE FESTO

PRO SANCTIS VIRGINIBUS.

IN I. NOCTURNO.

De Epíſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Coríntios.

Lectio j. Cap. 7.

DE virgínibus præceptū Dómini non hábeo: conſíliū autem do, tanquam miſericórdiam conſecútus à Dómino, ut ſim fidélis. Exíſtimo ergo hoc bonum eſſe propter inſtantem neceſſitátem, quóniam bonum eſt hómini ſic eſſe. Alligátus es uxóri? noli quærere ſolutiónem. Solútus es ab uxóre? noli quærere uxórem. Si autem accéperis uxórem, non peccaſti: & ſi núpſerit virgo, non peccávit. Tribulatiónem tamen carnis habébunt hujúſmodi. Ego autem vobis parco. Hoc itaque dico, fratres: tempus breve eſt. Réliquum eſt, ut & qui habent uxóres tanquam non habentes ſint: & qui flent, tanquam non flentes: & qui gaudent, tanquam non gaudentes: & qui emunt, tanquam non poſſidentes: & qui utuntur hoc mundo, tanquam non utantur; præterit enim figúra hujus mundi.

Lectio ij.

VOlo autem vos ſine ſollicitúdine eſſe. Qui ſine uxóre eſt, ſollícitus eſt quæ Dómini ſunt, quómodò pláceat Deo. Qui autem cum uxóre eſt, ſollícitus eſt quæ ſunt mundi, quómodò plá-

ceat uxóri; & diviſus eſt. Et múlier innupta & virgo cógitat quæ Dómini ſunt, ut ſit ſancta córpore & ſpíritu. Quæ autem nupta eſt, cógitat quæ ſunt mundi, quómodò pláceat viro. Porrò hoc ad utilitátem veſtram dico; non ut láqueum vobis injíciam, ſed ad id quod honeſtum eſt, & quod facultátem præbeat ſine impedimento Dóminum obſecrandi.

Lectio iij.

SI quis autem turpem ſe vidéri exíſtimat ſuper vírgine ſua, quòd ſit ſuperadulta, & ita oportet fieri: quod vult fáciat; non peccat, ſi nubat. Nam qui ſtátuit in corde ſuo firmus, non habens neceſſitátem, poteſtátem autem habens ſuæ voluntátis, & hoc judicávit in corde ſuo ſerváre vírginem ſuam, bene facit. Igitur & qui matrimónio jungit vírginem ſuam, bene facit; & qui non jungit, méliùs facit. Múlier alligáta eſt legi, quanto témpore vir ejus vivit. Quòd ſi dormíerit vir ejus, liberáta eſt: cui vult nubat, tantùm in Dómino. Beátior autem erit ſi ſic permánſerit, ſecundùm meum consílium. Puto autem quòd & ego Spíritum Dei hábeam.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris, de diſciplína & hábitu Vírginum.

Paulò poſt initium.

Lectio iv.

NUnc nobis ad Vírgines ſermo eſt, quarum quò ſublímior glória eſt, major & cura eſ[...] eſt illæ eccleſiáſtici [...]nis, decus atque ornam[...] grátiæ ſpiritális, læta i[...] laudis & honóris opu[...] grum atque incorruptu[...] imágo reſpondens ad [...]móniam Dómini, il[...] pórtio gregis Chriſti. [...]per illas, atque in illis floret Eccléſiæ matris [...] fœcúnditas: quantòq[...] copióſa virgínitas núm[...] addit, tantò plùs g[...] matris augeſcit.

Lectio v.

AD has lóquimur, hortámur affectió[...]tiùs quàm poteſtáte: n[...] extrémi & mínimi, & [...]tátis noſtræ ádmodùm [...] áliquid ad cenſúram l[...] vindicémus; ſed quòd [...]licitúdinem magìs cau[...] de diáboli infeſtatión[...]mus. Neque inánis hæ[...] eſt, & vana formíd[...] ad ſalútis viam cónſul[...] domínica & vitália p[...] cuſtódit; ut quæ ſe Ch[...]cáverint, & à carnáli [...]piſcéntia recedentes, [...]ne, quàm mente ſe D[...]rint, conſumment op[...] magno præmio deſti[...] nec ornári jam, aut [...] cuíquam, niſi Dómi[...] ſtúdeant; à quo & m[...] virginitátis expectant, [...] ipſo: Non omnes cápi[...]bum, ſed illi quibus [...] eſt.

Lectio vj.

DEnuò quoque p[...] Angeli vocem [...]néntiæ munus oſté[...]

virgínitas prædicátur. Hi ſunt, inquit, qui cum muliéribus ſe non coinquinavérunt; vírgines enim permanſérunt : hi ſunt qui ſequuntur Agnum quòcumque íerit. Neque enim tantùm máſculis continéntiæ grátiam Dóminus repromíttit, & féminas prætérit : ſed quóniam fémina viri pórtio eſt, & ex eo ſumpta atque formáta eſt; in Scriptúris ferè ómnibus ad protoplaſtum Deus lóquitur, quia ſunt duo in carne una, & in máſculo ſimul ſignificátur & fémina. Quòd ſi Chriſtum continéntia ſequitur, & regno Dei virgínitas deſtinátur; quid eſt illis cum terréno cultu & cum ornamentis, quibus dum homínibus placére géſtiunt, Deum offendunt?

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 25.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis parábolam hanc : Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades ſuas exiérunt óbviam ſponſo & ſponſæ. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

In Evang. Homil. 12.

OMnes lámpades habent, ſed omnes óleum non habent; quia plerumquè bona in ſe ópera cum electis & réprobi oſtendunt : ſed ſoli ad ſponſum cum óleo véniunt; quia de his quæ foris égerint, intùs glóriã requírunt. Unde per Pſalmiſtam quoque de ſancta Electórum ecclésia dícitur : Omnis glória ejus fíliæ Regis ab intùs. Moram autem faciente ſponſo, dormitavérunt omnes & dormiérunt; quia dum veníre Judex ad extrémum judícium differt, elecli & réprobi in mortis ſomno ſopiuntur.

Poſt pauca. Lectio viij.

DE adventu ſponſi clamor in média nocte fit; quia ſic dies judícii ſurrépit, ut prævidéri non váleat quando venit. Unde ſcriptum eſt : Dies Dñi ſicut fur in nocte, ita véniet. Tunc omnes vírgines ſurgunt; quia & electi & réprobi à ſomno ſuæ mortis excitantur. Lámpades ornant; quia ſua ſecum ópera númerant, pro quibus ætérnam recípere beatitúdinem expectant. Sed lámpades fatuárum Vírginum extinguuntur; quia eárum ópera quæ clara homínibus foris apparuérunt, in adventu Júdicis intùs obſcurantur, & à Deo retributiónem non invéniunt, quia pro eis recepérunt ab homínibus laudes quas amavérunt.

Lectio ix.

QUid eſt autem quòd tunc à prudéntibus óleum petunt, niſi quòd in adventu Júdicis, cùm ſe intùs vácuas invénerint, teſtimónium foris quærunt? Sed prudentes Vírgines reſpondent, dicentes : Ne fortè non ſufficiat nobis & vobis, ite pótiùs ad vendentes, & émite vobis. Sed dum irent émere, venit ſponſus; quæ autem parátæ erant, intravérunt cum eo ad nú-

ptias,& clauſa eſt jánua. O! ſi ſápere in cordis paláto poſſis, quid admiratiónis habet quod dícitur, Venit ſpónſus? quid dulcédinis, Intravérunt cum eo ad núptias? quid amaritúdinis, Et clauſa eſt jánua? Tunc regni jánua lugéntibus claudétur, quæ modò quotídie pœniténtibus aperítur: erit námque & tunc pœniténtia; ſed fructuóſa jam non erit; quia nequáquam tunc véniam ínvenit, qui modò aptum véniæ tempus perdit.

DIE FESTO
PRO SANCTIS MULIERIBUS.

IN I. NOCTURNO.

De Parábolis Salomónis.

Lectio j. Cap. 31.

MUlíerem fortem quis invéniet? Procul & de últimis fínibus prétium ejus. Confídit in ea cor viri ſui, & ſpóliis non indigébit. Reddet ei bonum, & non malum, ómnibus diébus vitæ ſuæ. Quæſívit lanam & linum, & operáta eſt consílio mánuum ſuárum. Facta eſt quaſi navis inſtitóris, de longè portans panem ſuum. Et de nocte ſurrexit, deditque prædam doméſticis ſuis, & cibária ancillis ſuis. Conſiderávit agrū, & emit eum: de fructu mánuum ſuárum plantávit víneam. Accinxit fortitúdine lumbos ſuos, & roborávit bráchium ſuum.

Lectio ij.

GUſtávit & vidit quia bona eſt negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucerna ejus. Manum ſuam miſit ad fórtia, & dígiti ejus apprehendérunt fuſum. Manum ſuam apéruit ínopi, & palmas ſuas extendit ad páuperem. Non timébit dómui ſuæ à frigóribus nivis: omnes enim doméſtici ejus veſtíti ſunt duplícibus. Stragulátam veſtem fecit ſibi: byſſus & púrpura induméntum ejus. Nóbilis in portis vir ejus, quando ſéderit cum ſenatóribus terræ. Síndonem fecit, & véndidit; & cíngulum trádidit Chananæo.

Lectio iij.

FOrtitúdo & decor induméntum ejus, & ridébit in die noviſſimo. Os ſuum apéruit ſapiéntiæ, & lex cleméntiæ in lingua ejus. Conſiderávit ſémitas domûs ſuæ, & panem otióſa non comédit. Surrexérunt fílii ejus, & beatíſſimam prædicavérunt; vir ejus & laudávit eam. Multæ fíliæ congregavérunt divítias; tu ſupergreſſa es univerſas. Fallax grátia, & vana eſt pulcritúdo; múlier timens Dóminum ipſa laudábitur. Date ei de fructu mánuum ſuárum, & laudent eam in portis ópera ejus.

IN II. NOCTURNO.
Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.
Lib. de ver. Relig. Cap. 41.
Lectio iv.

VIncámus cupiditátis vel blanditias, vel moléſtias, ſi viri ſumus. Nobis dúcibus & ipſa erit mélior; nec jam cupíditas, ſed temperántia nominábitur. Nam cùm ipſa ducit, nos autem ſéquimur, cupíditas illa & libído, nos verò teméritas & ſtultítia nuncupámur. Hoc & féminis præcipi poteſt, non maritáli, ſed fraterno jure; quo jure in Chriſto, nec máſculus, nec fémina ſumus. Habent enim illæ viríle quiddam, unde femíneas ſúbjugent voluptátes, unde Chriſto ſérviant, & ímperent cupiditáti.

Serm. 59. *de Div.*
Lectio v.

TRes vitæ ſunt in Eccléſia membrórum Chriſti; conjugális, viduális, virginális. Quia ipſæ vitæ, ipſæ pudicítiæ futúræ erant in ſanctis membris Chriſti, omnes iſtæ vitæ tres atteſtátæ ſunt Chriſtum. Prima conjugális. Quandò María virgo cóncipit, Elízabeth uxor Zacharíæ & ipſa cóncéperat. Hujus Júdicis præcónem ferébat in útero. Venit ad eam ſancta María, tanquam ad cognátam ſuam ſalutandam. Exultávit infans in útero Elízabeth. Ille exultávit, illa prophetávit. Habes atteſtantem pudicítiam conjugálem. Ubi viduális? In Anna. Audiſtis quòd eſſet ſancta Propheteſſa, vídua octogínta & quátuor annórum, quæ ſeptem annis víxerat cum viro ſuo, frequentans templum Dómini, ſérviens in oratiónibus nocte & die. Et ipſa vídua agnóvit Chriſtum: vidit parvum, agnóvit magnum, & ipſa atteſtáta eſt. Habes & in iſta vitam viduálem, in María virginálem.

Lectio vj.

ELigat ſibi quiſque de iſtis tribus quam volúerit. Qui præter iſtas eſſe volúerit, in membris Chriſti eſſe non diſpónit. Non dicant conjugátæ: Nos ad Chriſtum non pertinémus: habuérunt marítos ſanctæ féminæ. Non ſe extollant Vírgines. Quantò magnæ ſunt, humílient ſe in ómnibus: ómnia exempla ſalútis propóſita ſunt ante óculos noſtros. Nemo exórbitet: ſi pudicítiam conjugálem quæris, habes Suſannam; ſi viduálem, habes Annam; ſi virginálem, habes Maríam.

IN III. NOCTURNO.
Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.
Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Intrávit Jeſus in quoddam caſtellum: & múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum ſuam. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.
Lib. 1. *Comment. in Luc. n.* 9.

EST nonnunquã in intentióne plusquàm in actióne, aut plus in actióne quàm in intentióne, ut Evangélio cérnimus inter ſanctam Maríam & Martham fuiſſe di-

ſtántiam. Alia enim verbum audiébat: ália feſtinábat circa miniſtérium. Quæ ſtetit, & ait: Dómine, non eſt tibi curæ quòd derelíquit me ſoror mea ſolam miniſtráre? Dic ergo illi ut me ádjuvet. Et dixit illi Dóminus: Martha, Martha, María óptimam partem elégit, quæ non auferétur ab ea. Ergo in áltera intentiónis ſtúdium, in áltera actiónis miniſtérium redundábat. Utríque tamen utriuſque virtútis ſtúdium ſuppetébat; ſiquidem & Martha, niſi audiſſet verbum, miniſtérium non ſubiiſſet: & María tantùm grátiæ de utriuſque rétulit perfectióne virtútis, ut úngeret pedes Jeſu, & térgeret capillis, & totam domum ſuæ fidei odóre compléret. Ideò ergo utriuſque virtútis plenitúdo quærenda eſt.

Lib. 7. num. 84.

Lectio viij.

Religióſa mentis inténtio Dei verbo, ſi cum fide cóngruat, étiam ipſis opéribus antefertur, juxta quod & hîc ſcriptum eſt: María óptimam ſibi partem elégit, quæ non auferétur illi. Studeámus & nos habére quod nemo nobis poſſit auferre; non ut perfunctória, ſed díligens audiéntia deferátur. Solent enim étiam ipſíus ſémina verbi cœleſtis auferri, ſi ſecùs viam ſint ſemináta. Agat te, ſicut Maríam, deſidérium ſapiéntiæ; hoc enim majus, hoc perfectiónis opus; nec miniſtérii cura cognitiónem verbi cœleſtis avertat; nec árguas eos, aut otióſos júdices quos vídeas ſtudére ſapiéntiæ. Hanc enim ſibi cohabitantem Sálomon ille pacíficus adſcívit.

n. 86. *Lectio ix.*

Nec Martha tamen in bono miniſtério reprehénditur; ſed María quòd meliórem partem ſibi elégerit, antefertur. Jeſus enim multis abundat, multa largítur: & ideò ſapiéntior quis judicátur, quia quod principále advertit, elégit. Dénique & Apóſtoli óptimum non putavérunt relínquere Dei verbum, & miniſtráre menſis. Sed utrumque munus ſapiéntiæ eſt: nam & Stéphanus plenus ſapiéntiâ miniſter electus eſt. Et ideò qui miniſtrat, doctóri déferat; & miniſtrantem doctor invítet & próvocet. Unum enim eſt corpus Eccléſiæ, etſi diverſa membra, & álterum áltero eget. Non poteſt dícere óculus mánui: Opera tua non deſídero; aut íterùm caput pédibus, aut auricula ſe negáre eſſe de córpore. Nam etſi ália principália, tamen ália neceſſária. Sapiéntia in cápite, actus in mánibus. Oculi enim ſapientis in cápite ejus; quia ille verè ſapit, cujus ánimus in Chriſto eſt, & cujus intérior óculus erígitur ad ſuperna. Et ideò ſapientis óculi in cápite ipſíus; ſtulti autem in calcáneo.

LECTIONES
INTRA OCTAVAM
ET
IN DIE OCTAVA
PATRONI VEL PATRONÆ.

DIE DOMINICA
INTRA OCTAVAM.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Dicentur primum duæ Lectiones diei intra Octavam in quem incidit Dominica. Vide infrà. Deinde dicenda erit ſequens.

Sermo ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Contra Vigilantium.

Lectio vj.

DIcis in Libello tuo, quòd dùm vívimus, mùtuò pro nobis oráre póſſumus, poſtquàm autem mórtui fuérimus, nullíus ſit pro álio exaudienda orátio. Si Apóſtoli & Mártyres adhuc in córpore conſtitúti, poſſunt oráre pro céteris, quando pro ſe adhuc debent eſſe ſollíciti, quantò magìs poſt corónas, victórías, & triumphos? Unus homo Móyſes ſexcentis míllibus armatórū ímpetrat à Deo véniam; &, Stéphanus imitátor Dómini ſui, & primus Martyr in Chriſto, pro perſecutóribus véniam deprecátur: & poſtquàm cum Chriſto eſſe cœpérunt, minùs valébunt?

IN III. NOCTURNO.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus discípulis ſuis: Quis veſtrûm habébit amícum, & ibit ad illum médiâ nocte & dicet illi: Amíce, cómmoda mihi tres panes. Et réliqua.

Homília ſancti Baſilii Epíscopi.

Conſtit. Monaſt. Cap. 1.

HOc exemplum idcircò nobis à Dño propónitur, ut dóceat nos in fide firmos eſſe & pertináces. Exemplum enim ſumit ab hómine ad hóminem, ut diſcas nunquam deſperáre; ut cùm petíeris nec accéperis, non deſiſtas tamen, quoad accípias, ſi modo quod Deus vult póſtules: neque díxeris, Peccátor ſum & ídeo non exáudior. Verùm enimverò ne ſpem abjíceres, idcircò ait: Etſi non proptereà quod amícus ejus ſit, dabit illi, propter improbitátem tamen ejus dabit illi quotquot

habet neceſſários. Flagrandum autem eſt non ſégniter, neque mente huc & illuc divagante: siquidē quisquis eſt ejúsmodi, non ſolùm non conſecutúrus eſt quæ petet, immò verò Dóminum magìs exacerbábit.

Lectio viij.

SI enim cùm áliquis coram príncipe ſtat, ac lóquitur, ſtat cum multo timóre, atque tum externum tum internum ánimæ óculum nequáquam vàgum, ſed intentum habet, quantò magìs coram Deo cum timóre & tremóre ſtandum eſt mente totâ in illum ſolum, nusquam verò álió intenta. Nam ipſe non externum hóminem modò videt ut hómines, ſed internum étiam intuétur. Quòd ſi à peccáto debilitátus non potes citra mentis aberratiónem precári, quantùm potes vim tibi ínferas, ac conſtanter ſta coram Deo, mente in illum defixâ, eâque ad ſeipſam advocátâ, ſicque ignoscet Deus, quóniam non ex contemptu, ſed ex infirmitáte, ut cónvenit ſtare coram Deo non potes. Si ſic vi tibi illátâ, omne opus bonum perfícias, ne ſuperſéderis, quoad petíta conſequáre: ſed patienter fores ejus pulſa cùm petis. Vis díscere, ò dilecte, quómodò patientes fúerint ſancti, nec ſpem abjécerint? Imitáre fidem Abrahæ, áccipe exempla.

Lectio ix. de Homilia in Evangel. Domin:ca occurrentis, cujus ſit Commemor. in Laudibus & in utrisque Veſperis.

DIE II.

Sermo ſancti Baſilii Epiſcopi.

Oratio in 40. Mart.

Lectio ij.

HI ſunt qui acceptam à Deo noſtram regiónem, quaſi turres quædam contra adverſariórum incurſum munientes, refúgium éxhibent. Beneficium hoc, fratres dilectíſſimi, grátiam hanc mínimè ceſſántem à Deo obtinémus. Parátum eſt hìc Chriſtiánis auxílium. Qui áliquâ prémitur angúſtiâ, ad hos cónfugit; qui rursùs lætátur, ad hos recurrit, hic ut à malis liberétur, ille ut duret in rebus lætis. Hæc múlier orans pro filiis audítur, peregrinanti viro réditum incólumem, ægrotanti verò ſalútem implórat & óbtinet.

Lectio iij.

O Sanctum chorum! ò ſacrum órdinem! ò cúneum inexpugnábilem! ò commúnes humáni géneris cuſtódes! óptimi curárum ſócii, precum ac votórum ínvicem ſuffragatóres! legáti apud Deum potentíſſimi! aſtra mundi, flores Eccleſiárum, vos non terra contexit; ſed cœlum excépit. Apertæ ſunt vobis paradíſi portæ, dignum profectò exercítibus Angelórum, Patriarchis, Prophétis & Juſtis ómnibus ſpectáculum.

DIE III.

Sermo ſancti Auguſtíni Epiſcopi.

Tract. 1. in C. 2. Epiſt. Joan.

Lectio ij.

JOannes quid dixit: Si quis peccáverit, advocátum ha-

bémus ad Patrem Jeſum Chriſtum juſtum. Sed dicet áliquis: Ergo Sancti non petunt pro nobis? Ergo & Epíſcopi & Præpóſiti non petunt pro pópulo? Sed atténdite Scriptúras, & vidéte quia & Præpóſiti commendant ſe pópulo. Nam Apóſtolus dicit plebi: Orantes ſimul & pro nobis. Orat Apóſtolus pro plebe, orat plebs pro Apóſtolo. Orámus pro vobis, fratres, ſed & vos, oráte pro nobis. Invicem pro ſe ómnia membra orent. Caput pro ómnibus interpellet.

Sermo 280. *Lectio iij.*

BEnedixit Dóminus puſillos cum magnis. Non nobis parùm videátur quòd ejus córporis membra ſumus, cujus & illi quibus æquiparári non póſſumus. Quia ſi unum membrum pátitur, compatiúntur ómnia membra, ita; cùm glorificátur unum membrum, cóngaudent ómnia membra. Glória cápiti unde conſúlitur, & ſuperióribus mánibus, & infimis pédibus. Sicut ille unus ánimam ſuam pro nobis póſuit, ita & imitári ſunt Mártyres, & ánimas pro frátribus poſuérunt. Fructus labóris ergo illórum étiã nos ſumus. Mirámur eos, miſerantur nos. Gratulámur eis, precantur pro nobis.

DIE IV.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Vigil. SS. Petri & Pauli.

Lectio ij.

TRia ſunt quæ in feſtivitátibus Sanctórum vigilanter conſideráre debémus: auxílium Sancti, exemplum ejus, confuſiónem noſtram. Auxílium ejus; quia qui pótens in terra fuit, poténtior eſt in cœlis ante fáciem Dómini Dei ſui. Si enim, dum hìc víveret, miſertus eſt peccatóribus, & orávit pro eis; nunc tantò ampliùs, quantò veriùs agnóſcit miſérias noſtras, orat pro nobis Patrem: quia beáta illa pátria caritátem ejus non immutávit, ſed augmentávit; neque enim quia impaſſíbilis omníno, ideò & incompaſſíbilis factus eſt.

Lectio iij.

DEbémus étiam atténdere exemplum ejus; quia quámdiù in terris viſus eſt, & cum homínibus converſátus eſt, non declinávit neque ad déxteram, neque ad ſiniſtram; ſed viam régiam ténuit, donec veníret ad illum qui dicit: Ego ſum via, véritas & vita. Intuémini humilitátem óperum ejus, auctoritátem verbórum ejus, & tunc vidébitis quómodò tam verbo quàm exemplo luxerit inter hómines: quália nobis veſtígia derelíquerit, ut ambulémus per ea, & non errémus in eis. Verè, juxta Prophétam, ſémita juſti recta eſt; rectus callis juſti ad ambulandum.

DIE V.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

In Vigil. SS. Petri & Pauli.

Lectio ij.

DIligentióri intúitu, in feſtivitátibus Sanctórum

confuſiónem noſtram inſpiciámus, quia homo ille ſímilis nobis fuit paſſíbilis, ex eódem luto formátus, ex quo & nos. Quid ergo eſt quòd non ſolùm difficile, ſed & impoſſíbile crédimus ut faciámus ópera quæ fecit? Confundámur, fratres, & contremiſcámus. Hómines iſti fuérunt qui præceſſérunt nos, qui tam mirabíliter proceſſérunt per vias vitæ, ut vix eos homines fuiſſe credámus. Sic ergo & gaudére, & confundi debémus: gaudére, quia patrónos præmíſimus; confundi, quia eos imitári non póſſumus.

Lectio iij.

ITa ſemper gáudium noſtrum in hac valle lacrymárum, lacrymárum pane condíri debet; ut ſemper non ſolùm extréma, ſed & prima gáudii luctus óccupet; quia etſi magna eſt gaudiórum matéria, ſed máxima eſt dolórum. Verè nobis rubor confuſiónis ſunt, quos vix audeámus reſpícere, ne dicam, imitári. Orémus ergo eos, ut ipſi propítium nobis reddant amícum ſuum, júdicem noſtrum, qui eſt Deus benedictus in ſecula, Amen. Tu autem.

DIE VI.

Sermo ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Epiſt. 22. ad Marcellinam ſororem.

Lectio ij.

GRátias tibi, Dómine Jeſu, quòd hoc témpore tales nobis Sanctórum ſpíritus excitaſti, quo Eccléſia tua ſancta majóra præſídia desíderat. Agnoſcant omnes quales ego propugnatóres requíram. Hos ego acquiſívi tibi, plebs ſancta, qui proſint ómnibus, némini nóceant: tales ego ámbio defenſóres: tales mílites hábeo; hoc eſt, non ſéculi mílites, ſed mílites Chriſti.

Lectio iij.

NUllam ego de tálibus invídiam tímeó, quorum quò majóra, eò tutióra patrocínia ſunt. Horum étiam illis ipſis qui mihi ínvident, opto præſídia. Véniant ergo, & vídeant ſtipatóres meos: tálibus me armis ambíri non nego. Nos etſi eos vidére non póſſumus, ſentímus tamen.

DIE VII.

De Sermóne Sancti Cæſárii Epíſcopi.

Serm 230. in App. apud Aug.

Lectio ij.

QUando feſtivitátes cólimus, fratres cariſſimi, diligenter debémus atténdere, & totis víribus laboráre, ut quod viſibíliter cólitur, in nobis inviſibíliter compleátur. Qui nec caſtitátem cuſtódit in córpore, nec puritátem tenet in mente, quóties ſanctæ ſolemnitátes advéniunt, in córpore vidétur habére gáudium, in corde non célebrat niſi luctum. Quale enim gáudium poteſt habére, in cujus ánimâ multis vitiis occupátâ

magìs diábolus probátur habitáre quàm Chriſtus ? Nos verò, fratres cariſſimi, etiamſi nobis áliqua, ut ſolet fieri, peccáta ſubrépunt, quantùm póſſumus, cum Dei adjutório laborémus, jejúniis, vigíliis, oratiónibus, eleemóſynis mundáre ſórdida; ut véniens Dóminus in nobis, nihil invéniat quod óculos ſuæ majeſtátis offendat.

Sermo 265. Lectio iij.

Filios & omnes famílias veſtras admonéte, fratres, ſemper ut caſtè & juſtè ac ſalúbriter vivant: nec ſolùm eos verbis, ſed étiam exemplis ad bona ópera provocáte. Ante ómnia ubicumque fuéritis, ſive in domo, ſive in itínere, ſive in convívio, ſive in conceſſu, verba túrpia & luxurióſa nolíte ex ore veſtro proferre; ſed magìs vicínos & próximos veſtros júgiter admonéte, ut ſemper, quod bonum eſt & honeſtum, loqui ſtúdeant; ne fortè detrahendo, mala loquendo, & in ſanctis feſtivitátibus choros ducendo, cántica luxurióſa & túrpia proferendo, de lingua ſua, unde debúerant Deum laudáre, inde ſibi vúlnera videantur infligere. Iſti enim infelíces & míſeri hómines, qui balatiónes & ſaltatiónes ante ipſas baſílicas Sanctórum exercére nec métuunt, nec erubeſcunt: etſi Chriſtiáni ad Eccléſiam vénerint, Pagáni de Eccléſia revertuntur; quia iſta conſuetúdo balandi de Paganórum obſervatióne remanſit.

DIE OCTAVA.

Duplex-majus.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Lectio iv.

Illórum lauda virtútem, quorum jam certa victória eſt: illos devótis extolle præcóniis, quorum ſecúrè potes adgaudére corónis. Secúrè laudantur hómines qui non ſuâ jam vivunt vitâ, ſed Dei. Non enim eſt quò vánitas intret, ubi véritas jam totum occupávit. Sed quænam eſt, inquit, glória Sanctis ? Ad quid ergo Sanctis laus noſtra ? Ad quid glorificátio noſtra ? Ad quid noſtra hæc ipſa ſolémnitas ? Quò eis terrénos honóres, quos juxta verácem Fílii promiſſiónem honoríficat Pater cœleſtis ? Quo eis præcónia noſtra? pleni ſunt. Prorſus ita eſt, dilectiſſimi; honórum noſtrórum Sancti non egent, nec quidquam eis noſtrâ devotióne præſtátur, plenè quòd eórum memóriam venerámur, noſtrâ intereſt, non ipſórum. Vultis ſcire quantùm intereſt noſtrâ ? Ego in me fáteor ex hâc recordatióne ſéntio deſidérium vèhemens inflammári. Quando & nos addémur ad patres noſtros ? Quando eſſentiáliter præſentábimur eis ? Hoc enim primum deſidérium, quod in nobis Sanctórum memória exci-

tur, ut eórum tam optábili ſocietáte fruámur.

Lectio v.

Ut eam glóriam nobis ſperáre liceat, & ad tantam beatitúdinem adſpiráre, ſummópere nobis deſideránda ſunt ſuffrágia Sanctórum, ut quod poſſibílitas noſtra non óbtinet, eórum nobis interceſſióne donétur. Miſerémini mei, miſerémini mei ſaltem vos amici mei. Noſtis ipſi periculum noſtrum: noſtis figmentum noſtrum: noſtis ignorántiam noſtram, & dolos adverſariórum: noſtis eórum ímpetus & noſtram fragilitátem. Vobis enim loquor qui in eádem tentatióne fuiſtis; qui eoſdem ſuperaſtis conflictus; qui eoſdem láqueos evaſiſtis; qui didiciſtis ex his quæ paſſi eſtis, compaſſiónem.

Lectio vj.

Etſi de Angelis mihi árbitror præſumendū, ob ſpirituális ſubſtántiæ & rationális formæ ſimilitúdinem; amplióri tamen fidúciâ ad eos mihi reor vertendum, quos habére me nóverim, & in ipsâ humanitáte conſortes; ut opórteat eos familiáriùs & ſpeciáliùs miſeréri oſſi de óſſibus meis, & carni de carne meâ. Abſit, abſit à vobis, ánimæ ſanctæ, Ægyptia illa crudélitas pincernæ Pharaónis, qui in gradum priſtinum reſtitútus, ſtatim oblítus eſt Joſeph ſancti, qui in cárcere tenebátur. Non enim erant unius cápitis membra, vel áliqua pars fidéli cum infidéli, aut ulla ſocietas Iſraelítæ ad Ægyptium. Nos quoque ſi non ſumus ipsius cápitis membra, cujus & ſancti, unde eis tam ſolémnibus votis & tanto gratulámur affectu? Hæc igitur noſtra & eórum cohæréntia eſt, ut nos gratulémur eis, ipſi compatiántur nobis; nos devótâ meditatióne regnémus in eis, ipſi in nobis & pro nobis mílitent piâ interventióne.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecúndum Lucam.

Lectio vij.

In illo témpore; dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Quis veſtrûm habébit amícum, & ibit ad illum médiâ nocte, & dicet illi: Amíce, cómmoda mihi tres panes. Et réliqua.

Homilía ſancti Ambróſii Epiſcopi.

Lib. 7. in Luc. n. 87.

Alius præcepti locus eſt, ut in ómnibus momentis, non ſolùm diébus, ſed étiam nóctibus orátio deferátur. Vides enim quòd iſte qui médiâ nocte perrexit, tres panes ab amíco ſuo póſtulans, & in ipſa petendi intentióne perſiſtens, non defraudátur orátis. Qui ſunt iſti tres panes, niſi myſtérii cœleſtis alimentum? Quòd ſi díligas Dóminum Deum tuum, non ſolùm tibi, ſed étiam áliis póteris emeréri. Quis autem amícior nobis, quàm qui pro nobis corpus ſuum trádidit? Ab hac médiâ nocte panes David pétiit & accépit. Pétiit quando dicébat: Médiâ nocte ſurgébam ad confiténdum tibi. Ne-

: enim tímuit ne excitáret
rmientem, quem ſcit ſem-
: vigilantem.

Lectio viij.

T ídeò ſcriptórum mé-
mores nóctibus ac diébus
atióni inſtantes, peccátis
ſtris véniam poſtulémus.
m ſi ille tam ſanctus, & qui
gni erat neceſſitátibus occu-
tus, ſépties in die laudem
ómino dicébat, matutínis &
spertínis ſacrifíciis ſemper
téntus, quid nos fácere opor-
:, qui eò ámplius rogáre
bémus, quò frequéntiùs car-
s fragilitáte delínquimus;
de viâ laſſis & iſtius ævi
rſu, ac vitæ humánæ an-
ctu gráviter fatigátis, pa-
s refectiónis deeſſe non poſ-
, qui hóminis corda con-
met? Nec ſolùm médiâ
octe Dóminus, ſed ómni-
s propè docet vigilandum
e momentis: venit enim &
spertínâ, & ſecundâ, & tér-
i vigiliâ, & pulſáre conſué-
vit. Beáti itaque ſervi illi, quos cùm vénerit Dóminus invénerit vigilantes.

Lectio ix.

SI ergo deſideras ut virtus Dei præcingat te, & miniſtret tibi, vigilandum eſt ſemper: multæ enim inſídiæ ſunt bonis, & gravis córporis ſomnus; quia ſi dormíre mens cœperit, vigórem ſuæ virtútis amittit. Excíta ígitur ſomnũ tuum, ut pulſes óſtium Chriſti. Quod aperíri ſibi étiam Paulus expoſcit, non ſolùm ſuis, ſed étiam pópuli orationibus óbſecrans ſe juvári, ut aperiátur óſtium ſibi ad loquendum myſtérium Chriſti. Ergo præceptívus locus frequenter orandi, ſpes impetrandi, rátio perſuadendi; priùs in præcepto, poſt in exemplo. Qui enim promittit áliquid, ſpem debet afferre promiſſi; ut móniitis obediéntia deferátur, promiſſis fides.

CANONES.

PARS ÆSTIVA.

De Feſto SS. Trinitatis, & Pueris, aliisque in ejus & ceterorum myſteriorum fide inſtituendis; tum de ſolemnitate Corporis Chriſti, & latriæ cultu interno & externo ei debito.

DOMINICA PRIMA
poſt Pentecoſten,
IN FESTO
SS. TRINITATIS.

Ex Concílio Conſtantinopolitáno ſecundo œcuménico.

Ann. 553. *Collat.* 8. *Can.* 1.

SI quis non confitétur Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti, unam natúram ſive ſubſtántiam, & unam virtútem & poteſtátem, Trinitátem conſubſtantiálem, unam deitátem in tribus ſubſiſténtiis ſive perſónis adorandam, talis anáthema ſit.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Carthaginenſi ſecundo.

Ann. 390. *C.* 1.

GEnéthlius Epíſcopus dixit: Ad corroborandas fratrum mentes, ea proponenda ſunt quæ à Pátribus certâ diſpoſitióne accépimus; ut Trinitátis quam in noſtris ſénſibus conſecrátam retinémus, id eſt Patris, Filii, & Spíritûs ſancti unitátem, quæ nullam nóſcitur habére differéntiam, ſicuti didícimus, ita pópulos inſtruámus. Ab univerſis Epíſcopis dictum eſt: Planè ſic crédimus, ſic tenémus, ſic docéri vólumus, fidem Apoſtólicam cum veſtra doctrína ſequentes.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Ann. 829. *Lib.* 1. *Cap.* 6.

QUóniam fides Chriſti ubíque pollet, & párvuli de Chriſtiánis paréntibus nati, ántequàm ad intelligíbilem ætátem véniant, Baptíſmatis Sacramenta percípiunt; neceſſe eſt ut quod imbecíllis ætas nequívit, intelligíbilis díſcere ſátagat: quod quia ab uſu propter quorumdam (Sacerdótum) incúriam receſſit, quantæ ſit negligéntiæ quantíque diſcríminis ſatis dici non poteſt.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Mediolanenſi quinto, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1579. *Part.* 1. *Tit.* 2.

COnfeſſárii graviſſimam pœniténtiam impónant, itemque Concionatóres divínam ultiónem denúntient, & patribusfamílias, & dóminis qui, nullâ aut ſaltèm parvâ diligéntia adhíbitâ, omnem ratiónem non íneunt ut ſui líberi ac fámuli Chriſtiánam doctrínam addiſcant, neque iis

quos in famulátu habent, tantum diébus ſaltèm feſtis vácui témporis concédunt, quo in Eccléſias ubi ea doctrína tráditur, ad illam percipiendam convenire poſſint.

FERIA QUINTA,

In Feſto

CORPORIS CHRISTI.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Euch.* *Can.* 5.

† DEclárat ſancta Synodus pié & religióſè ádmodùm in Dei Eccléſiam inductum fuiſſe nunc morem, ut ſingulis annis peculiári & feſto die præcelſum & venerábile (Euchariſtiæ) Sacramentum ſinguári veneratióne ac ſolemnitáte celebrarétur, utque in Proceſſiónibus reverenter & honorificè illud per vias & loca publica circumferrétur. Chriſtiáni omnes ſinguári ſignificatióne gratos & mémores teſtentur ánimos erga commúnem Dóminum & Redemptórem pro tam ineffábili & planè divíno beneficio.

FERIA SEXTA

intrà Octavam.

Ex Concílio Tridentíno.

Seſſ. 13. *de Euch. Sacram.* *Can.* 1.

SI quis negáverit, in ſanctiſſimæ Euchariſtiæ Sacramento continéri verè, reáliter, & ſubſtantiáliter Corpus & ſánguinem unà cum ánimâ & divinitáte Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ac proinde totum Chriſtum; ſed díxerit tantúmmodo eſſe in eo ut in ſigno, vel figúra, aut virtúte; anáthema ſit.

SABBATO

intrà Octavam.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Euch.* *C.* 4.

SI quis díxerit, peractâ conſecratióne, in admirábili Euchariſtiæ Sacramento non eſſe corpus & ſánguinem Dómini noſtri Jeſu Chriſti, ſed tantùm in uſu, dum ſúmitur; non autem antè vel pòſt, & in hóſtiis ſeu partículis conſecrátis, quæ poſt communiónem reſervantur vel ſuperſunt, non remanére verum corpus Dómini, anáthema ſit.

DOMINICA

intrà Octavam.

Ex Concílio Tridentíno.

Seſſ. 13. *Cap.* 4. *de Tranſubſt.*

QUóniam Chriſtus Redemptor noſter, Corpus ſuum id, quod ſub ſpécie panis offerébat, verè eſſe dixit: ídeo perſuáſum ſemper in Eccléſia Dei fuit, idque nunc dénuo ſancta hæc Synodus declárat, per conſecratiónem panis & vini, converſiónem fieri totíus ſubſtántiæ panis in ſubſtántiã Córporis Chriſti Dómini noſtri, & totíus ſubſtántiæ vini in ſubſtántiam ſánguinis ejus. Quæ convérſio convenienter & própriè à ſancta Cathólica Eccléſia Tranſubſtantiátio eſt appellâta.

FERIA SECUNDA
intra Octavam.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Euch.* *Can.* 5.

NUllus dubitandi locus relínquitur quin omnes Chriſti fidéles, pro more in Cathólica Ecclésia ſemper recepto, latríæ cultum qui vero Deo debétur, ſanctíſſimo Euchariſtiæ Sacramento in veneratióne exhíbeant. Neque enim ideò minùs eſt adorandum, quod fúerit à Chriſto Dómino ut ſumátur, inſtitútum: nam illum eumdem Deum præſentem in eo adeſſe crédimus, quem Pater æternus introdúcens in orbem terrárum, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei; quem Magi procidentes adoravérunt; quem in Galilæa ab Apóſtolis adorátum fuiſſe Scriptúra teſtátur.

FERIA TERTIA
intra Octavam.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Euch.* *Can.* 5.

COnſuetúdo aſſervandi in Sacrário ſanctam Euchariſtiã ádeò antíqua eſt, ut eam séculum étiam Nicæni Concílii agnóverit. Porrò deferri ipſam ſacram Euchariſtiam ad infirmos, & hunc uſum diligenter in Ecclésiis conſervári, præterquàm quòd cum ſumma æquitáte & ratióne conjunctum eſt, tum multis in Concíliis præceptum invenítur, & vetuſtíſſimo Cathólicæ Ecclésiæ more eſt obſervátum. Quare ſancta hæc Synodus retinendum omníno ſalutárem hunc & neceſſárium morem ſtátuit.

FERIA QUARTA
intrà Octavam.

Ex Concílio Turonenſi.

Ante annum 900.

Apud Reginonem, libro de Ecclеſ. diſciplinis. *Can.* 70 & 71.

OMnis Présbyter hábeat pyxidem aut vas Sacramento dignum, ubi corpus Domínicum diligenter recondátur ad viáticum recedéntibus à século; ſemperque ſit ſuper altáre obſerátum. Illud étiam annectendum vidétur, ut oblatiónes quæ in altári offeruntur, de Sábbato in Sábbatum ſemper innoventur; quia panes propoſitiónis qui ſupra menſam Dómini ponebantur, à Sábbato in Sábbatum ſemper mutabantur.

FERIA QUINTA.
Octava Corporis Chriſti.

Ex Concílio Tridentíno.

Seſſ. 22. *Can.* 2.

SI quis díxerit, illis verbis, [Hoc fácite in meam commemoratiónem,] Chriſtum non inſtituiſſe Apóſtolos Sacerdótes, aut non ordinaſſe ut ipſi aliique Sacerdótes offerrent Corpus & ſánguinem ſuum; anáthema ſit.

De Sacramentis Viatici & Extremæ-Unctionis, & reliquo ſacerdotali miniſterio erga infirmos.

FERIA SEXTA.
Ex Concílio Narbonenſi.
Ann. 1609. *Can.* 32.

INvígilent Párochi ſupra gregem, & paráti ſemper ſint, ne per illórum negligéntiam, aut párvuli ſine Baptiſmo, aut adulti ſine Sacramentis Pœniténtiæ, Communiónis, & Extrémæ-Unctiónis moriantur. Infirmos ſæpiùs viſitent & conſolentur, ac de ſalúte ánimæ móneant. Olea ſancta intrà ſcreniérias nitidas, mundas, & non fractas diſtinctè cuſtódiant. Per ſeipſos Sacramenta miniſtrent, & múnera atque officia ſuárum Eccleſiárum præſtent: neque ab ipſis étiam ſecundáriis (ſeu Vicáriis) niſi juſtâ cauſâ detenti, fieri aut miniſtrári permittant.

SABBATO.
Ex ſtatútis Synodálibus * Eccléſiæ Pariſienſis; & ex ** Concílio Bituricenſi.
* *Ann.* 1508. *Tit. de Pœnitentia.*
** *Ann.* 1584. *Tit.* 28. *de Extrema-Unctione, Can.* 1. & 2.

CUm ſit ánima multùm pretióſior córpore, præcipimus médicis córporum, ut cùm eos ad infirmos vocári contígerit, ipſos ante ómnia móneant & indúcant ut médicos ádvocent animárum; ut poſtquàm fúerit infirmo de ſpirituáli ſalúte províſum, ad corporális medecínæ remédium ſalúbrius procedátur... Adminiſtrétur tempeſtívè à Sacerdóte Extréma-Unctio ólei ſancti, ita ut Chriſtiánus mente adhuc íntegrâ, ſacramenti efficáciam agnóſcere poſſit. Doceantur infirmi eam perceptúri, quis ſit ejus fructus, & non eſſe expectandum ad eam ſuſcipiendam finem vitæ.

DOMINICA TERTIA
poſt Pentecoſten.
Ex Sacramentáli Ambroſiáno ſancti Cároli Mediolanenſis Archiepíſcopi.
Script. poſt ann. 1582. *C.* 5. *de viſit. & cur. Infirm.*

ÆGrótis máximè viſitandis & conſolandis assíduam caritátem Párochus navábit, qui rerum ómnium indigéntiâ & morbi acerbitáte miſerábilem in modum afflicti, curatiónem difficillimam experiuntur; quorum paupertátem commótus zelo pietátis ita ſublevábit, ut & ipſe, ſi per facultátes poteſt, de ſuo éroget, & aliórum eleemóſynas conquírat.

FERIA SECUNDA.
Ex Concílio Mediolanenſi quinto, ſub ſancto Cárolo.
Part. 2. *Cap.* 4.

TEmpore peſtiléntiæ Epíſcopus quæcumque pietátis offícia à parente óptimo fíliis præſtári afflictíſſimo illo témpore opórteat, ea ſtúdio & miniſtério ſuo ita præſtábit, ut

ad ómnia caritátis chriſtiánæ ópera céteri hómines inflammentur. Párochi autem animarumve curatóres tantùm abeſt ut neceſſário eo témpore pópulum cujus curam gerunt, áliquo modo deſtítuant, ut fixâ ánimi deliberatióne ſibi ſtatuendum putent ómnia prorſus étiam mortis perícula paratíſſimo ánimo ſubíre pótiùs, quàm fidéles Chriſti ſánguine redemptos, ac ſibi præcípuè in curam tráditos, in ſumma penè ómnium adjumentórum neceſſitáte deſérere.

FERIA TERTIA.

Ex Synodo Claromontána.

Ann. 1268. Tit. 7. de Pœnitent.

INfirmis in mortis artículo conſtitútis pia eſt inquirenda peccatórum conféſſio. Eſt eis intimandum ut conterantur & ut dóleant de peccátis ſuis univerſis & ſíngulis, non tam timóre pœnæ quàm peccando meruérunt, ſed quòd Deum & Patrem Creatórem & Redemptórem ſuum offéndere præſumpſérunt. Inducantur infirmi, ut acerbitátes ægritúdinis quaſi flagella pii Patris, quemádmodùm ei plácuit, cum gáudio toleráre labórent.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Nannetenſi.

Can. 4 & 5. ſæculo ix.

SAcerdos infirmum blandè leniterque alloquátur, ut omnem ſpem ſuam in Deo ponat, ut peccáta confiteátur, ut emendatiónem promittat: hujuscémodi allocutiónibus det locum Sacerdos, ut ægrótus de peccátis ſuis poſſit cogitáre. Infirmus qui neceſſitáte mortis urgente confitétur peccáta, ſub ea conditióne à Sacerdóte reconciliétur, ut ſi ei Dóminus ſanitátem reddíderit, ſecundùm qualitátem delicti & ſecúndùm Cánonum ſtatúta & Pœnitentiálium probatórum pœníteat.

FERIA QUINTA.

Ex Pœnitentiáli ſancti Theodóri Cantuarienſis Epiſcopi.

Ed. ante ann. 698. inter except. Barth. Oxon. Epiſc.

INfirmis non imponenda eſt pœniténtiæ quántitas, ſed innotescenda, & cum amicórum oratiónibus, & eleemoſynárum ſtúdiis pondus ſublevandum, ſi fortè migráverint; ne fortè obligáti, à communióne aliéni, vel conſórtio véniæ fiant. A quo perículo ſi divínitus erepti convalúerint, pœniténtiæ modum à ſuo Confeſſóre impóſitum diligenter obſervent. Et ídeò ſecundùm canónicam auctoritátem, ne illis jánua pietátis clauſa videátur, oratiónibus & conſolatiónibus Eccleſiáſticis ſacra cum unctióne ólei animáti, ſecundùm ſtatúta ſanctórum Patrum, communióne Viático reficiantur.

FERIA SEXTA.

Ex véteri Synodáli Diœceſis Albienſis.

Auctoritate Ludovici à Lotharingia Epiſc. Alb. recognit. an. 1553. Parte 1. Cap. 16.

SI infirmus qui pétiit Sacramentū Extrémæ-Unctiónis amíſerit notítiam vel loquélam; nihilóminus, dùm tamen vitam hábeat, concedátur eí-

dem.

dem. Præcípimus ítaque ut dóceant pópulum Sacerdótes, ut omnes poſtquam ad annos discretiónis pervénerint, tóties quóties infirmitas supervénerit, hoc Sacramentũ recípiant Unctiónis Extrémæ. Item præcípimus, ut Sacerdótes óleum ſanctum infirmórũ, honeſtè déferant, & cum magnâ reveréntiâ hoc adímpleant Sacramentum.

SABBATO.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto, ſub ſancto Cárolo. *Anno* 1576. *Part.* 2. *Cap.* 6.

SAcerdos, dum ægrótus ſénſuum uſum non amíſit, eum brévibus & ſuávibus ardentibuſque verbis excitáre ad deſidérium vitæ ætérnæ, & ad ſpẽ de divína miſericórdia concipiendã, ne opportúnè deſiſtat; tum cùm propè moribundus eſt, in illíus ánimæ commendatióne, quàm máximâ poteſt íntimâ ánimi pietáte, ſtatas religióſas ſanctaſque preces récitet.

De Sacramento Matrimonii.

DOMINICA QUARTA *poſt Pentecoſten.*

Ex concílio Pariſienſi. *Ann.* 1528. *In Decr. fid. C.* 10.

MAtrimónium eſſe Sacramentum abundè ſatìs ſacroſanctæ matris Eccléſiæ tum uſu, tum auctoritáte comprobátur. Hoc quippe Sacramentum magnum eſt in Chriſto quidem & Eccléſia, quo ſanctificátur vir infidélis per mulíerem fidélem, & múlier infidélis per virum fidélem. Hoc honorábile connúbium, per quod cónjuges benedictiónem conſequuntur in fíliis, nec habet in eos dæmónium poteſtátem, niſi ita conjúgium ſuſcípiant, ut Deum à ſe & à ſua mente exclúdant.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola Synódica Hincmári Remenſis Archiepíſcopi, de divórtio regis Lothárii, ad Reges & Sacerdótes. *An.* 862. *inter opera Hincm. t.* 2.

QUáliter conjúgium iníri débeat, & vetus, & nova lex édocet, Dómino per Móyſen præcipiente, & in Evangélio demonſtrante. Cùm eſſet, inquit, deſponſáta mater Jeſu María Joſeph, ántequàm convenírent, ſicut in núptiis celebrátis idem oſtendit, quas ſuâ præſéntiâ ſanctificáre, & miráculo ibidem patráto illuſtráre dignátus eſt. Aliter enim legítimum (ut à Pátribus accépimus, & à ſanctis Apóſtolis eorúmque ſucceſſóribus tráditum invénimus) non fit conjúgium, niſi ab his qui ſuper ipſam féminam dominatiónẽ videntur habére, & à quibus cuſtodítur, uxor petátur, & à paréntibus aut propinquióribus ſponſétur, & légibus dotétur, & ſuo témpore ſolémniter accipiátur.

FERIA TERTIA.

Ex Epíſtola canónica ſecunda ſancti Basílii Magni ad beátum Amphilóchium Epíſcopum Iconienſem. *Ann.* 375. *C.* 42.

QUæ ſine iis qui habent poteſtátem fiunt matri-

mónia, ſunt fornicatiónes. Nec ergo, vivente patre, nec dómino, ii qui convéniunt, ſunt ab accuſatióne líberi, donec conjúgio dómini annúerint; tunc enim áccipit firmitátem conjúgium.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Eliberitáno.

Ann. 313. C. 15 & 16.

GEntílibus mínimè in matrimónium dandæ ſunt Chriſtiánæ. Hærétici ſi ſe transferre nolúerint ad Eccléſiam cathólicam, nec ipſis cathólicas dandas eſſe puellas, ſed neque Judæis dare plácuit; eò quòd nulla poſſit eſſe ſocíetas fidéli cum infidéli.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi quinto, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1579. Part. 3. C. 16.

PArochus, quos ſponſos experiundo víderit doctrínæ chriſtiánæ rudimenta planè ignoráre, ne matrimónio illos antè jungat, quàm ea item ratióne cognórit didiciſſe quæ eo de género illos planè ſcire opórtet.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Cameracenſi.

Ann. 1565. Tit. 15. Cap. 2.

DOcébunt Paſtóres, idque frequenter, populáres ſuos in Matrimónio ſpectári debére fidem, prolem, & Sacramentum: fidem ſcilicet quæ jus conjúgii ſervet indiſſolúbile; prolem, ut Dei benefício ſuſcepta ac donáta mútuâ benevoléntiâ nutriátur, & inſtituátur religióſè; Sacramentum autem, ut exemplo Chriſti & Eccléſiæ divórtium cónjuges non ſéparet.

SABBATO.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1583. Tit. de Matrim. n. 6.

CUm Matrimónium non fíciat contractus, ſed conſenſus, ac proindè contrahéntium libertas nullâ vi premi débeat; qui ad illud aliquem compúlerint, ipſo facto excommunicatiónem incúrrere moneantur. Líberi autem invítis paréntibus contráhere volentes, non inconſultè: vagíque hómines & incógniti fácilè non admittantur ad Matrimónii celebratiónem.

DOMINICA QUINTA *poſt Pentecoſten.*

De Epíſtola Sirícii Papæ, ad Himérium Terraconenſem Epíſcopum.

Ann. 385. Can. 4.

DE conjugálium violatióne requiſiſti, ſi deſponſátam álii puellam alter in matrimónium poſſit accípere. Hoc ne fiat, modis ómnibus inhibémus; quia illa benedíctio quam nuptúræ Sacerdos impónit, apud fidéles cujuſdam ſacrilégii inſtar eſt, ſi ullâ transgreſſióne violétur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. Seſſ. 24. de Ref. Matrim. C. 1.

ANtequàm matrimónium contrahátur, ter à pró-

prio contrahéntium Párocho tribus contínuis diébus feſtívis in Eccléſia inter Miſſárum ſolémnia públicè denuntiétur quos inter matrimónium ſit contrahendum. Quibus denuntiatiónibus factis, ſi nullum legítimum opponátur impedimentum, ad celebratiónem matrimónii in fácie Eccléſiæ procedátur.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 24. de Ref. Matrim. C. 1.

QUi áliter, quàm præſente Párocho, vel álio Sacerdóte de ipsíus Párochi ſeu Ordinárii licéntiâ, & duóbus vel tribus téſtibus, Matrimónium contráhere attentábunt: eos ſancta Synodus ad ſic contrahendum omníno inhábiles reddit: & hujúsmodi contractus írritos & nullos eſſe decernit, proùt eos præſenti decrétò írritos facit & annullat.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Seſſ. 24. de Reform. Matrim. Cap. 1.

SAncta Synodus hortátur, ut cónjuges antè benedictiónem ſacerdotálem in templo ſuſcipiendam, in eâdem domo non cohábitent. . . Poſtremò hortátur, ut ántequam cóntrahant, vel ſaltem tríduò ante matrimónii conſummatiónem ſua peccáta diligenter confiteantur, & ad ſanctíſſimum Eucharíſtiæ ſacramentum piè accédant. Si quæ Províncıæ áliis ultra prædictas laudabílibus conſuetudínibus & cæremóniis hâc in re utuntur, eas omníno retinéri ſancta Synodus vehementer optat.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1429. Cap. 32.

CAnónica jura non ſine magnis ratiónibus jubent matrimoniórum contractus in Eccléſiis públicè celebrári, ſcilicet propter Sacramenti dignitátem, reveréntiam & honórem, in quo confertur grátia ſicut & in céteris Sacramentis. Nos circa id providére volentes, ómnibus Eccleſiárum rectóribus prohibémus, ne in privátis Oratóriis ſolemniſatiónem matrimoniórum fáciant, aut fieri diſpenſent; niſi forſitan ſubſit ingens vel neceſſária cauſa & non ficta, étiam plúribus præſéntibus.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Capítulis Herardi Turonenſis Epíſcopi.

Ann. 858. Can. 89.

SPonſus & ſponſa cum précibus & oblatiónibus à Sacerdóte benedicantur; & hæc légibus ſponſétur ac dotétur, & à paranymphis cuſtodiátur, ut publicè ſolemniterque accipiátur. Tum doceátur eis ut caſtitátem inter ſe cuſtódiant,

ut filios non ſpúrios, ſed hæreditários Deo & ſéculo génerent. Tu autem.

SABBATO.

Ex Conciliis * Laodicéno & ** Venético.

* *Ann.* 372. *Can.* 53 & 54.

** *Ann.* 465. *Can.* 11.

NOn oportet Chriſtiános euntes ad núptias ſaltáre aut chóreas ágere, ſed modeſtè cœnáre vel prándere, ſicut Chriſtiános decet. Non oportet miniſtros altáris vel quóſlibet Cléricos ſpectáculis alíquibus, quæ aut in núptiis aut in cœnis exhibentur, intereſſe; ſed ántequàm thymélici ingrediantur, ſúrgere eos & abíre..... Preſbyteri, Diáconi atque Subdiáconi nuptiárum evitent convívia: nec iis cœtibus admisceantur, ubi amatória cantantur & túrpia, aut obscœni motus córporum chóreis & ſáltibus efferuntur; ne audítus & obtútus ſacris myſtériis deputátus, túrpium ſpectaculórum atque verbórum contágio polluátur.

De nominatione & inſtitutione canonica ad Beneficia & Dignitates eccleſiaſticas.

DOMINICA SEXTA *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Ann. 829. *Lib.* 1. *C.* 11.

SUmmópere cavendum eſt ut hi per quos & Relígio Chriſtiána conſtáre, & céteri ab offenſióne debent ſalvári, tales poſthábitâ ſimoníacâ peſte eligantur, quales & Apoſtólicus ſermo, & canónicus ordo, & beáti Gregórii paſtorális Régula docet: ſcílicet ut nullíus terrénæ rei grátiâ niſi Dei ſolíus eligantur; quóniam ſi pro áliquo múnere præſentis futuræque retributiónis, vel pro quálibet ália re quæ contrária eſſe poſſit veritáti divinæque auctoritáti, elígitur, liquet profectò quòd in hujuscémodi facto Deus offendátur. Orandus eſt ergo ut eam peſtem ab ómnium fidélium corde, ore & manu procul amóveat.

FERIA SECUNDA.

Ex Conciliis * Lateranenſi tértio, & ** Albienſi.

* *Ann.* 1179. *Can.* 8.

** *Ann.* 1254. *Can.* 56.

NUlla eccleſiáſtica miniſtéria, ſeu étiam beneſícia, vel Eccléſiæ, alícui tribuantur ſeu promittantur, ántequàm vacent; ne deſideráre quis mortem próximi videátur, in cujus locum & beneficium ſe credíderit ſucceſſúrũ. Turpe nimis eſt & divíni plenum animadverſióne judícii, ſi locum in Dei Eccléſia futúræ ſucceſſiónis expectátio hábeat...Cùm in collatióne bonórũ Eccleſiaſticórum habéri débeat principáliter ante óculos ſolus Deus, ómnia eccleſiáſtica bona perſónis idóneis & ſtatú[illegible] à Canonibus témpore conferantur, nullo præcepto vel promiſſo, remótis omni conditióne & pacto,

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1119. *Can.* 4.

NUllus Epíſcopus, nullus Préſbyter, nullus omníno de Clero eccleſiáſticas dignitátes vel beneficia cuílibet quaſi hæreditário jure derelinquat.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 24. *de Ref. C.* 1.

QUi ad promotiónem præficiendórum quodcumque jus habent, aut alióquin óperam ſuam præſtant, imprímis memínerint nihil ſe ad Dei glóriam & populórum ſalútem utílius poſſe fácere, quàm ſi bonos paſtóres & Eccléſiæ gubernandæ idóneos promovéri ſtúdeant: eosque aliénis peccátis communicantes mortáliter peccáre, niſi quos digniórer & Eccléſiæ magìs útiles ipſi judicáverint; non quidem précibus vel humáno affectu, aut ambiéntium ſuggeſtiónibus, ſed eórum exigéntibus méritis, præfici diligenter curáverint.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1460. * *more præſenti* 1461. *menſe Martio. Art.* 2. *C.* 4.

CUm Prælatórum & Collatórum præcípua verſári débeat ſollicitúdo ut viris provídeant idóneis, doctis páriter & probátis, & præſertim in dignitátibus, & máximè Parochiálium Eccleſiárum rectóribus, quibus régimen animárum quod eſt ars ártium, cúraque nóſcitur eſſe commiſſa; ſacrique Cánones Epíſcopis & áliis quibus præmiſſa ſpectáre dignoſcuntur, in perículo animárum ſuárum, tanquam de pretioſíſſimo talento ſibi per ſuprémum Directórem commiſſo bene & fidéliter diſpónere injúnxerint: præcípimus ómnibus & síngulis Epíſcopis ac áliis antedictis, ut neque ad carnalitátem, aut preces aut álias inordinátè reſpicientes, ſummópere curent in benefíciis viros próvidos & móribus bene compóſitos, probátos & examinátos inſtitúere, promovére & ordináre, per quos cultus Dei & eccleſiáſticus ordo poſſit & váleat augmentári.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 24. *de Ref. C.* 12.

CUm dignitátes in Eccléſiis, præſertim Cathedrálibus, ad conſervandam augendamque Eccleſiáſticam disciplínam fúerint inſtitútæ; ut qui eas obtinérent, pietáte præcélleren, aliiſque exemplo eſſent, atque Epíſcopos óperâ & offício juvárent; méritò qui ad eas vocantur, tales eſſe debent, qui ſuo múneri respondére poſſint. Nemo ígitur deinceps ad dignitátes quaſcumque, quibus animárum cura ſubeſt, promoveátur, niſi qui ſaltèm vigéſimum-quintum ætátis annum attígerit; & in Clericáli órdine verſátus, doctrínâ ad ſuum munus exequendum neceſſáriâ, ac morum integritáte commendátur.

SABBATO.

Ex Concílio Lateranenſi primo.

Ann. 1123. *Can.* 7.

NUllus omníno Archidiáconus, aut Archipréſbyter, aut Præpóſitus, vel Decánus, animárum curam, vel Præbendas Eccléſiæ ſine judício vel conſenſu Epíſcopi, alicui tríbuat: imò, ſicut ſanctis Canónibus conſtitútum eſt, cura & rerum eccleſiaſticárum diſpenſátio in Epíſcopi judício & poteſtáte permáneant. Tu autem.

De Prælatorum reſidentia, & Paſtorali ſollicitudine.

DOMINICA SEPTIMA *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Cloveshovienſi ſecundo.

Ann. 747. *C.* 1.

UNusquiſque Epiſcopórum curam paſtorálē ſibi créditam, canonicaſque Chriſti Eccléſiæ inſtitutiónes, ſummo conámine deféndere ſit promptus: nec ullátenus negligenter vivendo, ſégniter docendo, negótiis ſeculáribus, plusquàm Dei ſervítiis, quod abſit, ſúbditus exiſtat; ſed bonis útique móribus, abſtinéntiæ virtútibus, juſtítiæ opéribus, doctrínæ ſtúdiis adornátus, ut ſecundùm Apóſtolum, pópulum Dei ſuis exemplis bene corrígere, & ſanæ quoque doctrínæ ſermónibus inſtrúere præváleat.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1547. *Seſſ.* 6. *de Ref.* *C.* 1.

OMnes Cathedrálibus Eccléſiis quibuſcumque, quovis nómine ac título, Præfectos monet, ac mónitos eſſe vult ſancta Synodus, ut attendentes ſibi & univerſo gregi, in quo Spíritus ſanctus póſuit eos régere Eccléſiam Dei, vígilent, & miniſtérium ſuum ímpleant. Implére autem illud nequáquam poſſe ſciant, ſi greges ſibi commiſſos mercenariórum more déſerant, atque óvium ſuárum, quarum ſanguis de eórum eſt mánibus à ſuprémo Júdice requirendus, cuſtódiæ mínimè incumbant; cùm certíſſimum ſit non admitti Paſtóris excuſatiónem, ſi lupus oves cómedit, & Paſtor neſcit.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Aquileienſi.

Ann. 1596. *C.* 4.

NOn eſt dignitátum aut officiórum inſtitútio otióſa, ut ſpécies oſtentet quod actus non éfficit: nec reſidére aut intereſſe reipsâ, juxta ſincéram & rectam Cánonum intelligéntiam cenſentur, qui intereſſendo nihil eórum quæ ad ſuum pértinent offícium exequuntur. Proinde cùm dignitátum inſtitútio ad miniſtéria eccleſiáſtica & ſacra facta ſit, ut obtinentes illa per ſe & non per ſubſtitútos offícia ſúbeant, decérnimus per Epiſcopos diligenter curandum, ut pietáte ac diligéntiâ vi-

geant ; quò iſta aliquando promptè exhibeantur, inobedientes ac pertináces diſtrictè cohíbeant & emendent.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Toloſáno.

Ann. 1590. *C.* 3.

QUàm ánxiè ſollicitèque commiſſæ ſibi animárum ſalúti invigiláre Párochi débeant, fácilè intélliget, qui iis de pópuli peccátis ratiónem reddendam eſſe nóverit. Id ne áccidat, ſuper gregis cuſtódiam perpétuò ſtent, ſacris hortatiónibus, concionibuſque diébus Domínicis & áliis Feſtivitátibus habendis, pópulum commonefáciant, ad crebram confeſſiónem communionemque invítent; ægrótos frequenter étiam non vocáti ádeant, & quàm máximè póterunt, eorumdem conſciéntiæ cónſulant; tum dénique réliqua ómnia Parochórum múnera fidéliter exequantur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Burdigalenſi.

Ann. 1583. *Tit.* 18. *de Parochis.*

OBſervent Párochi ſui gregis vítia, & commúnia vel própria peccáta ; iiſque corrigendis, cum omni manſuetúdine & caritáte, cum públicè omnes, tùm privátim ſíngulos admonendo, diligéntiam adhíbeant. Si qui contentióne discordes fúerint, vel ódia in ínvicem ſuſcéperint, aut ſimultátes exercúerint, curent eos quamprímùm ad pacem & fraternam concórdiam revocáre.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1551. *Seſſ.* 13. *de Ref. C.* 1.

SE Paſtóres meminérint ita præeſſe ſibi ſúbditis oportére, ut non eis dominentur, ſed illos tanquam fílios & fratres díligant : elaborentque ut hortando & monendo ab illícitis deterreánt; ne, ubi delíquerint, débitis eos pœnis coercére cogantur. Quos tamen ſi quid per humánam fragilitátem peccáre contígerit, illa Apóſtoli eſt ab eis obſervanda præcéptio, ut illos árguant, óbſecrent in omni bonitáte & patiéntia; cùm ſæpè plus erga corrigendos agat benevoléntia quàm auſtéritas, plus exhortátio quàm comminátio, plus cáritas quàm poteſtas. Sin autem ob delícti gravitátem virgâ opus fúerit, tunc cum manſuetúdine rigor, cum miſericórdia judícium, cum lenitáte ſevéritas adhibenda eſt.

SABBATO.

Ex Concílio Avenionenſi.

Ann. 1594. *Can.* 42.

STudióſè Párochus ſit ſollícitus de paupéribus ſuæ Paróchiæ, præſertim puellis nubílibus, víduis, órphanis, pupillis, ægrótis, ſénio confectis, aliiſque perſónis utráque miſericórdiâ indigéntibus, quibus & ipſe opitulétur, & álios hortátu ſuo ad id offícium invítet. Præcípuè de iis Epíſcopum certiórem fáciat; ut qui commúnis eórum pater eſt, iiſdem paternam curam præſtet.

De Viſitatione Episcopali.

DOMINICA OCTAVA
poſt Pentecoſten.
Ex Conciliis * Tarraconenſi & ** Toletano quarto.
* *Ann.* 556. *Cap.* 8.
** *Ann.* 633. *C.* 38.

MUltorum cáſuum experiéntiâ magiſtrante, repérimus nonnullas Diœceſánas eſſe Eccléſias deſtitútas: ob quam rem id hâc conſtitutióne decrévimus, ut antiquæ conſuetúdinis ordo ſervétur, & ánnuis vícibus ab Epíſcopo Diœceſáno viſitentur; & ſi qua fortè Baſilica reperta fúerit deſtitúta, ordinatióne ipſíus reparétur..... Quòd ſi ipſe aut languóre detentus, aut áliis occupatiónibus implicátus, explére nequíverit, Preſbyteros probábiles aut Diáconos mittat, qui & réditus Baſilicárum & reparatiónes, & miniſtrántium vitam inquírant.

FERIA SECUNDA.
Ex Concílio Sueſſionenſi.
Ann. 744. *Can.* 4 & 5.

UNuſquiſque Préſbyter qui in Paróchia eſt, Epíſcopo obédiens & ſubjectus ſit, & ratiónem & órdinem miniſtérii ſui Epíſcopo reddat, & ab eo Chriſma & Oleum petat: & quando jure canónico Epíſcopus circumit Paróchiam, Abbátes & Preſbyteri paráti ſint ad ſuſcipiendum Epíſcopum in adjutórium neceſſitátis. Supervenientes Preſbyteri de áliis regiónibus non ſuſcipiantur in miniſtérium Eccléſiæ, niſi priùs fúerint probáti ab Epíſcopo cujus Paróchia eſt.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Narbonenſi.
Ann. 1609. *Cap.* 27.

ECcléſias Epíſcopi viſitent moderáto comitátu, ne ſúbditos nímiis ſúmptibus ópprimant; eoſque ſecum aſſúmant, quos probátæ fídei & doctrínæ nóverint, & quorum íntegra fama iis ad quos proficiſcantur, exemplo eſſe poſſit. Abúſus, ſi qui irrépſerint, tollant; modos ſtátuant quibus in pósterum vitári poſſint.

Tu autem.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Tridentíno.
Ann. 1563. *Seſſ.* 24. *de Ref. Cap.* 3.

VIſitatiónum (Epiſcopálium) præcípuus ſit ſcopus ſanam orthodoxamque doctrínam, expulſis hæréſibus, indúcere, bonos mores tuéri, pravos corrígere, pópulum cohortatiónibus & admonitiónibus ad religiónem, pacem, innocentiamque accéndere; cétera, prout locus, tempus & occáſio feret, ex viſitántium prudéntia, ad fidélium fructum conſtitúere. Patróni (Eccleſiárum) nullátenùs ſe viſitatióni ornamentórum Eccléſiæ, aut bonórum ſtabílium ſeu fabricárum provéntibus immíſceant, niſi quátenùs id eis ex inſtitutióne ac funda-

tióne cómpetat : ſed Epíſcopi ipſi hæc fáciant, & fabricárum réditus in uſus Eccléſiæ neceſſários & útiles, proùt ſibi expedíre magìs viſum fúerit, expendi curent.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto.

Ann. 1576. Tit. de Viſit.

PArochus aliusve Eccléſiæ Rector, vel præfectus, in qua animárum curam gerit, cùm viſitandus erit, paſtoráles Epíſcopi lítteras, viſitatiónis nómine éditas, duóbus ante illíus adventum próximis feſtis diébus, intrà Miſſárum ſolémnia, cùm pópuli frequéntia adeſt, de ſcripto récitet. Quam litterárum edictorumve Epiſcopálium evulgatiónem recitationemve, & ſermóne, & concióne, & monitiónibus, & omni álio, tum público, tum priváto, cohortatiónum offício proſequátur, quo fidélium ánimos diligéntiùs præparet atque éxcitet ad ſuſcipiendum viſitatiónis Epiſcopális offíciũ ubérrimo ac ſalutári cum animárum fructu. Illud porrò curet, ut nemo, chríſmate non antè confirmátus, modò ætáte in Confirmatiónis lítteris Epiſcopálibus præſcriptâ ſit, illud ab eódem tunc non accípiat.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Bracarenſi ſecundo.

Ann. 572. Can. 1.

EPíſcopi per Diœcéſes euntes; primùm diſcútiant Cléricos, quómodò órdinem Baptiſmi téneant, vel Miſſárum, & quáliter quæcumque offícia in Eccléſia peragantur. Et ſi rectè quidem invénerint, Deo grátias agant; ſin autem mínimè, docére debent ignáros. Poſtquàm ergo ſuos Cléricos diſcúſſerint vel docúerint Epíſcopi, convocátâ plebe ipſíus Eccléſiæ, dóceant illos, ut fúgiant peccáta; aut quod nolunt ſibi fíeri, non fáciant álteri. Sic póſteà Epíſcopus de Eccléſia illa proficſcátur ad áliam.

SABBATO.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 24. de Ref. C. 10.

EPíſcopi, ut áptiùs quem regunt pópulum, poſſint in offício atque obediéntia continére, in ómnibus his quæ ad viſitatiónem ſpectant, jus & poteſtátem hábeant ea ordinandi, moderandi, puniendi, & exequendi juxta Cánonum ſanctiónes, quæ illis ex prudéntia ſua pro ſubditórum emendatióne ac Diœcéſis ſuæ utilitáte neceſſária videbuntur; nec in his, ubi de viſitatióne aut morum correctióne ágitur, exémptio, aut ulla inhibítio, appellátio ſeu queréla, étiam ad Sedem Apoſtólicam interpóſita, executiónem eórum quæ ab Epíſcopis mandáta, decréta aut judicáta fúerint, ne quoquómodò impédiat, aut ſuſpendat.

De Conciliis, & de Synodis Diœceſanis.

DOMINICA IX
poſt Pentecoſten.
Ex Commonitório Vincéntii Lirinenſis.
Ann. 434. *Cap.* 32.

QUid ál ud Conciliórum decrétis enixa eſt Eccléſia, niſi ut quod ánteà ſimplíciter credebátur, hoc idem póſteà diligéntiùs crederétur? quod ánteà léntiùs prædicabátur, hoc idem póſteà inſtántiùs prædicarétur? quod ánteà ſecúriùs colebátur, hoc idem póſteà ſollicítius excolerétur? hoc, inquam, ſemper. Neque quidquam prætéreà Conciliórum ſuórum decrétis Cathólica perfécit Ecclésia, niſi ut quod priùs à majóribus ſolâ traditióne ſuscéperat, hoc deinde póſteris étiam per ſcriptúræ chirógraphum conſignáret. Catholicórum hoc verè próprium, depóſita ſanctórum Patrum ſerváre, & damnáre profánas novitátes, ſicut dixit Apóſtolus.

FERIA SECUNDA.
Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ ad Anaſtáſium Theſſalonicenſem Epíſcopum.
Script. ann. 444. *Cap.* 5.

IN Synodo máximè conſtituendum quod ad disciplínam eccleſiáſticã póterit pertinére. Méliùs énim culpa vitábitur, ſi inter Sacerdótes Dómini collátio frequéntior habeátur; & emendatióni páriter & caritáti plúrimùm præſtat adunáta ſocíetas. Illic, ſi quæ cauſæ natæ fúerint, præſtante Dómino, ita pótuerunt terminári, ut conténtio nulla resídeat, ſed sólida inter fratres cáritas coaleſcat.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Tullenſi.
Ann. 859. *Can.* 2.

EPíſcopi ſecundùm ſacram auctoritátem uníti ſint, & mútuo consílio atque auxílio pópulum ſibi commiſſum regant atque córrigant; & nemo ſe à ſolátio mútuo ſubtrahat: ſed Synodáles conventus ſecundùm juſſiónem canónicam frequentáre procúrent; quátenùs ordo Eccleſiáſticus, qui quaſi jam fúerat obliterátus; quóniam Synodi frequentári non póterant, Epiſcopáli collatióne ad neceſſárium ac débitum ſtatum redúci præváleat.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Pariſienſi ſexto.
Ann. 829. *Lib.* 1. *C.* 26.

VAlde profuturum ſanctæ Dei Ecclésiæ fuit, ut quia ordo canónicus docet, & in ipſis Concíliis adſint Preſbyteri & Diáconi, & omnes qui ſe læſos exíſtimant, & Synodi experiantur exámen; ut adſint étiam uniuscujusque Epíſcopi erudíti viri, quos ad Chriſti milítiam ejusque Ecclésiæ honórem utilitátemque præparat, quátenus & céteris Ecclésiis noti ſint, & ſtúdium ac providéntia Epíſcopi ad aliórum exempla manifeſta fiant.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 24. de Ref. Cap. 2.

PRovinciália Concília sicubi omiſſa ſunt, pro moderandis móribus, corrigendis excéſſibus, controvérſiis componendis, aliiſque ex ſacris Canónibus permiſſis, renoventur. Synodi quoque Diœceſánæ quotannis celebrentur, ad quas accédere teneantur qui Parochiálium Eccleſiárum curam gerunt, quicumque illi ſint.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Bituricenſi.

Ann. 1584. Tit. 46. de Concil. Can. 3 & 4.

SYnodus Epiſcopális ſingulis annis celebrétur, ſecundùm cujuſque Diœcéſis conſuetúdinem. Ad (quam) omnes convéniant, qui de jure, vel conſuetúdine, intereſſe debent; deficientes pœnis conſuétis, contumáces gravióribus arbítrio mulctentur Epiſcopi.

SABBATO.

Ex ſtatútis Synodálibus Eccléſiæ Pariſienſis.

Circa ann. 1199. in Synod. poſter.

DIe Domínicâ præcedenti Synodum, Sacerdótes in ſuis Paróchiis ſemper inquírant públicè in Eccléſia ſi qui ſint infirmi in Paróchia, & tértiâ ſubſequenti Fériâ eos viſitent, ſi áliqui fúerint infirmi, étiam non requisiti: & fáciant quidquid neceſſe fúerit ad ſalútem animárum, ne mora quam ſunt factúri in Synodo, fiat occáſio perículi eórum ſalúti: & ne magnam fáciant moram ſeſe viſitando & reficiendo, tam in via quàm in civitáte; quidam enim moram fáciunt, & magnum ímminet perículum ſalúti animárum.

De Pontificum vita domeſtica, & de Viris Eccleſiaſticis quorum operâ utuntur in Diœceſeon regimine.

DOMINICA X *poſt Pentecoſten.*

Ex Concíliis Carthaginenſi quarto * & Ticinenſi. **

* *Ann. 398. Can. 15. 26 & 35.*

** *Ann. 850. Cap. 2.*

EPíſcopus dignitátis ſuæ auctoritátem fide & vitæ méritis quærat: diſſidentes fratres, ſive Cléricos, ſive Láicos, ad pacem magìs quàm ad judícium cohortétur. In Eccléſia & in conſeſſu Preſbyterórum ſublímior ſédeat; intrà domum verò collégam ſe Preſbyterórum eſſe cognoſcat. . . . . Non tantùm Domínicis diébus & præcípuis Feſtivitátibus Epíſcopi Miſſas célebrent; ſed, cùm poſſíbile fúerit, quotidiána quoque ſacrifícia frequentent.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1573. *Tit.* 10.

EPíscopus cujus in primis eſt Sacerdotálem dignitátem tuéri, ut Láici discant Sacerdótes tanquam parentes ab ipſis únicè in Chriſto díligi & coli étiam debére, effíciat ut ſemper illis à laicális órdinis viris débitus tribuátur locus & honor. Idem prætéreà ne patiátur Sacerdótem quemquam abjéctiùs ſe gérere, quàm Sacerdótis dígnitas póſtulat. Sacerdótes verò morbo, ſenectutisve incómmodis affectos, qui Sacerdotále munus præſtáre néqueunt, inopiâque premuntur, in locum áliquem cogi curet, aut álio modo eis cónſulat & provídeat, ubi victus ſuppeditétur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi, áliàs Meldenſi.

Ann. 846. menſe Februario, Can. 25 *&* 35.

SAlúbre & decens eſſe cognóscitur, ut non ſolùm, ſecundùm Apóſtolum, dómui ſuæ ſpirituáliter Epíscopus bene præſit, verùm étiam & domum temporálem bene ordinátam & compóſitam, ſecundùm cómpetens miniſtérium ſuum, & de vicinitáte Eccléſiæ, & de conveniéntia Religiónis, & de receptióne páuperum vel hóspitum hábeat: & ita ſit ordináta, ut quicumque converſatiónem & domos converſatiónis ipsius víderit, habitácula ea Religiónis váleat computáre. Epíscopus talem juxta ſe habére decertet, qui de fide & obſervatióne mandatórum Dei & prædicatiónis doctrinâ Preſbyteros plébium assiduè inſtruat & informet.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1460. *Art.* 2. *Cap.* 1.

EPíscopi vitæ mundítiâ, morum gravitáte & converſatiónis exemplo, ópere páriter & ſermóne, ómnibus víribus ſuis decréta Apoſtólicæ Régulæ quæ in conſecratióne ſua profeſſi ſunt, & ea quæ in divínis Scriptúris, Canónibus & júribus de Epíscopis ſtatuuntur, diligenter obſervent. In ſuis Diœcéſibus (niſi ex cauſa neceſſária, honeſta & probábili) resídeant, & principáliter poſt tempus viſitatiónis in civitáte ſua manſiónem fáciant: in feſtivitátibus ſolemnibus per ſe in Eccléſiis ſuis ſolémniter celebrent. Eccleſiáſticos viros in divínis Scriptúris & Canónibus erudítos, præſertim in viſitatiónibus ſuis, ſemper hábeant.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 25. *de Ref. Cap.* 1.

EXemplo Patrum noſtrórũ in Concílio Carthaginenſi ſancta Synodus non ſolùm jubet ut Epíscopi modeſtâ ſupelléctili & mensâ, ac frugáli victu contenti ſint, verùm étiam

n réliquo vitæ génere, ac totâ ͅjus domo cáveant ne quid ıppáreat quod à ſancto hoc nſtitúto ſit aliénum, quodque ıon ſimplicitátem, Dei zelum, ıc vanitátum contemptum præ e ferat.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1576. Part. 3. Tit. de Episc.

FAmília Episcopórum, Ecclésiæ súmptibus ſuſtentáa, in dómibus miniſtrórum Dei educáta, céteris propóſita ſſe debet ad imitatiónem chriſtianárum virtútum. Quamobem ejúsmodi ſit, quæ prælúeat vitæ & morum exemplis. Qui (de família) Clérici ſunt, el ſacris initiáti, vel Sacerdóes, eórum óperâ ne Epíscopi utantur ad offícii alicújus quod Sacerdotáli Clericalive órdini minùs convéniat, actiónes.

SABBATO.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. L. 1. c. 138.

ECclésiæ Prałáti de congregatióne ſibi commiſſa éligant boni teſtimónii fratres, in quibus ónera regíminis ſecúrè poſſint partíri: quibus étiam talem cónferant poteſtátem, ut vice illórum fungentes, & inobedientes corrípere, & obedientes hortando ad melióra váleant provocáre. Vice (Prælatórum) fungentes, ſicut álios præcédunt magiſtério, ita nimírùm innocentis vitæ informent exemplo; ut, juxta Apóſtolum, exemplo ſint céteris in verbo, in converſatióne, in caritáte, in fide, in caſtitáte.

Tu autem.

De moribus & officiis Canonicorum.

DOMINICA XI *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Rotomagenſi.

Ann. 1581. De Episcopis, & Capitulis, n. 15.

CAnónici Cathedrálium Ecclesiárum eâ ſint morum ıtegritáte ornáti, ut nomen ıum tuéri & retinére poſſint, : præ áliis Cléricis Canónici ıu Reguláres, ex obſerváta ccleſiáſticæ disciplínæ perfé:iùs régula, nomin ári mereanır, à quibus céteros ſtúdium : amórem, ac tanquam régu m cultûs divíni non pígeat :cípere.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Burdigalenſi.

Ann. 1624. Cap. 9.

CApítula quæ cápita populórum Epíscopos máximè attingunt, univerſo pópulo conſpícua & clara eſſe oportet. Decet perſónas ita probitáte ac ſciéntiâ commendátas ad Canonicátus (Cathedrálium) elígere & aſſúmere, ut ex iis córpus Capítuli coalescens, ſenátus Episcopórum, unde conſílium arceſſant, méritò dici poſſit. Quóniam autem dignitátes Ecclesiárum ſunt inſtitútæ, quò accurátiùs Offícia pendantur

divína, grávitas Sacerdótum in primis Chori ſubſélliis aſſidéntium elucescens, quémlibet exemplo ſuo ad ſua múnia ritè perſolvenda impellat.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *L.* 1. *C.* 131.

CAnónici laudes Deo in commúne perſolventes, pro ſuis, populorumque quorum oblatiónibus vivunt, delictis Dóminum exórent. Debent, juxta Apóſtolum, primùm ómnium ab his fíeri obſecratiónes, oratiónes, poſtulatiónes, & gratiárum actiónes, pro ómnibus homínibus, pro régibus, & ómnibus qui in ſublimitáte ſunt conſtitúti; ut quiétam & tranquillam vitam agámus in omni pietáte & caſtitáte. Cáveant étiam ne pro réquie ſibi in locis divíno cúltui mancipátis concessâ ótio tórpeant, ſed magìs in perſolvendis divínis láudibus promptióres ac devotióres exiſtant; ut per hanc quiétem bene operantes, ad eam quæ ſine caret pervenire váleant.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Colonienſi.

Ann. 1536. *Part.* 3. *Cap.* 4 & 5.

CAnónici ſtatis ac débitis horis devótè reverenterque omnes, páriter ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini, alácriter modulantes; ſic tamen ne boátus confundat recitatiónem. Quàm autem à vero aberrant qui exíſtimant ſeſe non alicújus Officii in Eccléſia exercendi, ſed quiétis & inértiæ tantùm causâ Canonicátus eſſe adeptos! perinde atque ſatìs ſit, paucis quibusdam Cléricis ádmodùm ignáris, ténui prétio conductis, curam divíni Officii committi, quod deinde hujuscémodi mercenárii, non ſervátis témporum interſtítiis, ſyncopando transcurrunt, ínterim ipſis Canónicis totâ vitâ torpéntibus.

FERIA QUINTA.

Ex Concíliis * Colonienſi & ** Bituricenſi.

* *Ann.* 1536. *Part.* 3. *C.* 16.

** *Ann.* 1584. *Tit.* 34.

ANte ómnia curæ erit ne quis Canonicórum ſacris abſit; ſed ut qui emolumentum ferre volent, offícium quoque ſuum, propter quod beneficium datur, in Eccléſia gerant. Aurelianenſi Concílio cavétur Cléricos qui offício adeſſe contemnunt, Eccleſiáſticam disciplínam ex arbítrio Epíscopi receptúros..... Sciant autem omnes qui bona Eccléſiæ póſſident, & iis utuntur, ſi officium ſuum non impléverint, aut ab Eccleſiáſtico órdine defécerint, ſe ad reſtitutiónem tenéri: quod cuíque in ſua receptióne ſignificétur.

Tu autem.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *C.* 145.

CAnónici discórdiam fúgiant; & quos discordantes invénerint, ad caritátis concórdiam révocent: amóri Chriſti nihil præponant, próprio Epíscopo ſecundùm canónicam conſtitutiónem obtém-

perent, doctrínis ſpiritálibus óperam dent, irreprehenſibíliter vivant: ſenióres ſpiritáliter junióres díligant: junióres ſenióribus obſéquium dignum exhíbeant. Doctióres minùs doctis nequáquam ſe præferant, ſed magìs eos cum caritáte ædíficent; neque hi qui nobilitáte géneris aut virtútum donis pollent, céteris ſe túmidè ſuperextollant.

SABBATO.

Ex Concíliis * Colonienſi & ** Turonenſi.

* *Ann.* 1536. *Can.* 10.
** *Ann.* 1583. *Tit.* 3.

CApítula disciplínæ multò majóri diligéntiâ obſerventur atque hàctenus. Id ita fiet, ſi non tam profánæ quàm res ſacræ in his tractentur, ſi de móribus inquirátur, ſi vita expendátur ſingulórum; & quod olim ſancti Patres feciſſe dignoſcuntur, extemporáli oratióne interdum commoneantur fratres, & in primis ad capeſſendas ſacras lítteras inſtigarentur, atque ut in his óptimas horas collocárent incitarentur.... Multùm étenim Reipúblicæ chriſtiánæ intereſt ut ſint in Eccléſia viri docti, qui céteros ad juſtítiâ & pietátem invítent & erúdiant. Ii ne ob librórum penúriam à lectióne ſe excuſáre váleant, provideátur in unaquáque Eccléſia Cathedráli de bibliothéca in qua boni libri & ab Eccléſia cathólica recepti, potiſſimùm ſacri, jurisque divíni & canónici, recondantur; cujus curam hábeant à Capítulo deputandi.

De Officii divini publicâ celebratione, & privatâ recitatione.

DOMINICA XII *poſt Pentecoſten.*

De Excerptiónibus Egberti Eboracenſis Epíſcopi.

Circa ann. 747. *Can.* 28.

SEptem ſynaxes ſancti Patres canendas conſtituérunt, quas omni die Clerus ſíngulis Horis cánere debet; quarum prima eſt noctúrnális ſynaxis. Has ergo ſeptem ſynaxes omni die debémus ſollícitè réddere Deo pro nobis & pro omni pópulo Chriſtiáno, ſicut Pſalmiſta teſtátur, dicens: Sépties in die laudem dixi tibi ſuper judícia juſtítiæ tuæ, & ínſuper Miſſas non omíttere.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *Decr.* 18.

IN Cathedrálibus, ac Collegiátis, & Conventuálibus Eccléſiis, laudes divínæ per ſíngulas Horas, non curſim ac feſtinanter, ſed tractim cum pauſa decenti, præſertim in médio cujúſlibet verſículi Pſalmórum, débitam faciendo inter ſolemne ac feriále Officium differéntiam, reverenter ab ómnibus perſolvantur. Horas autem Canónicas dictúri, cùm in Choro fúerint, gravitátem ſervent quam locus & Officium expoſcunt: non cum áliis con-

fabulantes, ſeu colloquentes, aut litteras ſeu ſcripturas alias legentes; ſed omnes, præcipuè qui majori funguntur honóre, in pſalmis, hymnis & cánticis Deo alácriter modulentur.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Trevirenſi.

Ann. 1549. *Decr.* 6.

OMnes qui Horis Canónicis perſolvendis deputáti ſunt, dent óperam, ut collectis ánimis, quoad fieri poteſt, débitum penſum abſolvant; nec ita ſe hábeant, ut dum voce pſallunt, quidvis pótiùs quàm Deum ánimo cogitáre videantur; ſemper caventes ne prophéticum illud áudiant: Lábiis quidem me honórant, cor autem eórum longè eſt à me. Quid autem eſt voce quidem pſállere, mente autem domum aut forum circumíre, niſi hómines fállere, & Deum irridére?

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Ann. 1528. *Decr.* 18.

NEmo, cùm Horæ in commúni cantantur, legat vel dicat privátim Officium. Nam non ſolùm Officium quo obnóxius eſt, Choro ſúbtrahit, ſed & álias pſallentes perturbat. Horum autem transgreſſóres, illíus Horæ in qua circa prædicta excéſſerint vel áliâ majóri, prout transgreſſiónis grávitas exégerit, plectantur mulctâ.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Baſileenſi.

Ann. 1435. *Seſſione* 21. *Canone V.*

QUoscumque Beneficiátos, ſive in ſacris conſtitutos, cùm ad Horas Canónicas tenentur, admonet hæc ſancta Synodus, ſi oratiónes ſuas Deo acceptas fore cúpiunt, ut non in gutture, vel inter dentes, ſeu deglutiendo aut ſyncopando dictiónes, nec collóquia, vel riſus intermiſcendo; ſed ſive ſoli, ſive aſſociáti, diurnum nocturnumque Officium reverenter verbiſque diſtinctis péragant, ac tali loco, unde à devotióne non retrahantur, ad quam ſe dispónere & præparáre debent, juxta id quod ſcriptum eſt: Ante oratiónem præpara ánimam tuam, ne ſis quaſi qui tentat Deum.

FERIA SEXTA.

Ex Synodo Diœceſâna Mediolanenſi quarta, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1574. *Decr.* 20 & 21.

SAcerdos, Clericusve ſacris initiátus, aut Eccleſiáſticum beneficium óbtinens, ne morbi quidem causâ, quo labórat, Canonicárum Horárum Officiū omittat, niſi is ita gráviter morbo labóret, ut planè ſéntiat ſe illíus gravitáte impedíri quóminùs ſtatas preces horárias recitáre poſſit. Cùm ejúsmodi precum Canonicárum Officium privátim præſtant, in Eccléſiam, ſi ei domus ſit conjuncta, aut ſaltèm domi in locum, quoad fieri poteſt, precatióni aptiórem, ſe recípiant; ut ánimo qui díſtrahi quandóquè ſolet, ſe colligentes, ac pietátis ſtúdio accenſi, orent ſpíritu, orent páriter & mente in conſpectu Dómini, à quo ubérrimum hujus débitæ pietátis fructum cápient.

SABBATO.

Ex Synodo Diœceſána Mediolanenſi undécima, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1584. *Monit. de divin. Offic.*

MArtyrológii uſus in Eccléſia Dei pérvetus, ita retentus eſt, ut in Choro públicè illud legi ſolemne ſemper fúerit. Quod in perpétuum deinceps ita retinéri mandámus, ut in Metropolitána Basílica recitári ſólitum, in omni Collegiáta Eccléſia tam urbis quàm Diœcéſis de more in Choro recitétur. Sacerdótes & ſacris initiátos, qui divíni Offícii in Choro collegiátim recitandi lege devincti non ſunt, hortámur ut pro pietátis Sacerdotális ſtúdio, quò ardéntiùs Sanctórum exemplis ex Martyrológii étiam lectióne ad imitatiónem propóſitis, ad ſanctæ vitæ curſum progrediantur: idem quoque inſtitútum uſumque cum Patrum régulis congruentem piâ ſollicitúdine ſuſcípiant.

DOMINICA XIII poſt Pentecoſten.

Ex libro beáti Agobardi Lugdunenſis Epíſcopi, de correctióne Antiphonárii.

Ann. 829. *Num.* 19.

AD celebranda Miſſárum ſolémnia habet Eccléſia librum myſteriórum, fide puríſſimâ & concinnâ brevitáte digeſtum; habet & librum lectiónum cóngruâ ratióne collectum: ita étiam & Antiphonárium habeámus ómnibus humánis figmentis & mendáciis expurgátum, & per totum anni círculum ex puríſſimis ſanctæ Scriptúræ verbis ſufficientíſſimè ordinátum; quátenùs in ſacris Offíciis peragendis, juxta probatíſſimam fídei régulam, & paternæ auctoritátis venerabilem diſcíplinam, una à nobis atque éadem cuſtodiátur forma oratiónum, forma lectiónum, & forma Eccleſiaſticárum modulatiónum.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Cameracenſi.

Ann. 1565. *de Cærem. Cap.* 6.

CÆremóniæ omnes, quæ ſignácula ſunt pietátis & Religiónis Chriſtiánæ, quasque vel ab Apóſtolis, vel ab Eccléſiæ Cathólicæ traditióne, quaſi per manum accépimus: ut ſanctè & piè ſunt invectæ, ſic religióſè conſerventur in Eccléſiis. Novæ autem nullæ recipiantur, ſine Epíſcopi judício.

FERIA TERTIA.

Ex * Concílio Noviomenſi, & ** Synodo Trecenſi.

* *Ann.* 1344. *Cap.* 4.
** *Ann.* 1459.

PEr ſíngulas Eccléſias cujúſlibet civitátis vel Diœcéſis, tam in Collegiátis, quàm áliis, ordinárius ſeu uſus divíni Offícii in modo officiandi qui in Eccléſiis Cathedrálibus obſervári conſuévit & tenéri, inviolabíliter obſervétur.... In número Collectárum in Miſſa dicendárum, & modo ſe habendi ad altáre, & tálibus hujúſmodi, Eccléſiæ Cathedráli Préſbyter ſe conformet.

Tu autem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *L.* 1. *C.* 132.

QUamvis ubíque Dóminum per poténtiam divinitátis novérimus eſſe; præcipuè tamen eum, cùm divíno aſſíſtimus Offício, per grátiam nobis crédimus adeſſe. Unde ſtudendum ut, cùm Ecclésiam, vel ad divínæ laudis débita ſolvenda, vel ad Miſſárum ſolémnia, intrámus, cum timóre & veneratióne competenti cœleſte compleámus Offícium; ne ſi, quod abſit, id negligenter aut inhoneſtè, vel tépidè explevérimus, & ad perficiendum pigri advenérimus, in ſenténtiam quâ dícitur: Maledíctus homo qui opus Dei fécerit negligenter, miſerabíliter labámur. Ergo nobis obſervandum eſt ne quid in Ecclésia Dei ineptum, ne quid perverſum, ne quid índecens, aut cogitatióne, aut verbis, aut áctibus perpetrémus; quátenùs Dóminus ad nos véniens, non quod condemnet in nobis, ſed pótiùs quod remúneret, invéniat.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Aquisgranenſi.

Ann. 816. *L.* 1. *C.* 133. & 137.

TAles ad legendum, cantandum & pſallendum in Ecclésia conſtituantur, qui non ſuperbè, ſed humíliter débitas Dómino laudes perſolvant, plùsque velint in lectióne, vel cantu, pópuli ædificatiónem, quàm populárem vaniſſimam adulatiónem. Studendum ſummóperè Cantóribus, ne donum ſibi divínitus collátum vítiis fœdent; ſed pótiùs illud humilitáte, caſtitáte & ſobrietáte, & céteris ſanctárum virtútum ornamentis exornent: quorum melódia ánimos pópuli circumſtantis ad memóriam amorémque cœléſtium, non ſolùm ſublimitáte verbórũ, ſed étiam ſuavitáte tonórum, quæ dicuntur, érigat. Pſalmi in Ecclésia non excelſis atque inordinátis ſeu intemperátis vócibus, ſed planè ac dilúcidè & cum compunctióne cordis recitentur; ut & recitántium mens illórum dulcédine paſcátur, & audiéntium aures illórum pronuntiatióne demulceantur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1528. *in decret. mor.* *Cap.* 17.

ORganórum uſum Ecclésia à Patribus ad cultum ſervitiumque divínum recépit. Nólumus itaque quòd orgánicis inſtrumentis réſonet in Ecclésia impudíca aut laſcíva melódia, ſed ſonus omnínò dulcis, qui nihil præter Hymnos divínos & Cántica ſpirituália repræſentet.

SABBATO.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1528. *decret. morum.* *Cap.* 17.

IN Ecclésiis ſint múſici cantus diſtincti ac discréti, moventes cor ad devotiónem com-

punctiónemque. Porrò prætextu múſici cantûs non ſunt audiendæ públicæ cantilénæ & laſcívæ. Curent ergo Sacerdótes & Clérici ſic ſuos cantus inſtitúere, ut próvocent excitentque ad devotiónem compunctiónemque, non ad laſcíviam, cordisve, aut ánimi titillatiónem.

DOMINICA XIV.
poſt Pentécoſten.

Ex Concílio Colonienſi primo.
Ann. 1536. *Part.* 3. *C.* 13.

UTinam optando à Deo óptimo máximo cónſequi posſímus, ne quisquam lucri causâ divínis intereſſet, alióqui non acceſſúrus ſacra, véluti quem nummi magis quàm Dei amor in templum trahit, quæſtum pietátem eſſe putantem! qui non dúbio ex eórum número eſt de quibus Iſaías ait: Díligunt múnera, ſequuntur retributiónes. Sed ínterim debet Cléricus habére ſemper menti recónditum Chriſti verbum: Primùm quærite regnum Dei & juſtítiam ejus: & hæc ómnia adjicientur vobis.

FERIA SECUNDA.
Ex Concílio Remenſi.
Ann. 1583. *Tit.* 3. *De Cult. div.*

CLérici præ céteris prolatióne non præcípiti vel inarticulátâ, ſed íntegrâ ac certis quibusdam cæſúris & intervallis diſtinctâ, ad Deum preces fundent, Pſalmosque decantábunt. Ac ne cui precum multitúdo aut prolíxitas tædium géneret, nemoque eárum partem áliquam tácitus prætéreat, aut volubilitáte linguæ illas omnes ita percurrat, ut plerumquè mentem lingua prævéniat; póterunt Epíscopi, adhíbito Canonicórum & aliórum grávium virórum judício, preces ad eum modum redúcere, ut & Eccléſiæ dignitáti respóndeant, & fácilè ab ómnibus exolvi, pièque decantári poſſint.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Remenſi.
Ann. 1564. *Congr.* 5.

QUóniam à primæva Breviárii inſtitutióne, id antiqui Patres voluiſſe videntur, ut ſingulis hebdómadis totum Pſaltérium recitarétur; in Breviário Davídici Pſalmi ita per dies ſíngulos disponantur, ut totus Pſalmórum liber in unaquáque hebdómada recitétur. Item quóniam máximus honor & reveréntia habenda eſt ſacro diéi Domínico, dicente Pſalmiſtâ: Hæc dies quam fecit Dóminus; in quantum fieri póterit, ſemper in eódem fiat Offícium de die Domínica, præterquàm in ſolemnióribus Feſtivitátibus.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Narbonenſi.
Ann. 589. *Can.* 2.

PEr quemque Pſalmum *Gloria* dicátur omnipotenti

cumque álias eleemóſynas offerre conſuévit.

Tu autem.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Narbonenſi.

Ann. 1669. Cap. 24

IN trà Eccléſiam, & máximè prope altáre, non ita fácilè admittantur ſepeliendi, ſed illi tantùm, quos aut dígnitas Eccleſiáſtica, aut nóbilis proſápia, aut virtútis laudábilis ſplendor commendárint. Quòd ſi ſepulcra intrà Eccléſiam conſtrúxerint, ſuper ſoli planítiem non attollantur. Sórdidas exactiónes, & pro exéquiis defunctórum illícitas pactiónes à Sacerdótibus fieri non permittant Epíſcopi; & in hoc deprehenſos Sacerdótes quâ decet ſeveritáte púniant.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1583. Cap. 15. de ſepult.

PAuperes, quibus ádeò ténues fuére facultátes, ut própriis impenſis humári néqueant, gratis, ac honeſtè tamen ſepéliant párochi: alióqui pœnas arbitrárias exolutúri.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1576. Part. 1. tit. 14. & 17.

CŒmetéria ut muro, vel áliàs, tutè úndique ſepiantur, & eórum ingreſſus béſtiis occludátur, curet Epíſcopus diligenter. In eórum médio crux firmiter erecta ſit. Cœmetéria Rectóri aut étiam áliis úſui ne ſint, res profánas oneráve asportántibus, hácque & illâc per Eccléſiam ſacraque loca, quaſi per viam públicam tranſeúntibus.

De ambitione à Clericis fugienda.

DOMINICA XVI *poſt Pentecoſten.*

Ex ſancto Ambróſio Epíſcopo.

Epiſtola 63. ad Vercell. ſcriptâ ann. 396. in Decr. Gr. diſt. 63. Et lib. 1. Offic. cap. 22.

NEóphytus prohibétur ordinári, ne extollátur ſupérbiâ. Tamen, ſi non deeſt humílitas cómpetens ſacerdótio, ubi causa non hæret, vítium non imputátur..... Ergo bonis áctibus & ſincéro propóſito nitendum ad honórem árbitror Eccleſiáſticum, ut neque reſupína arrogántia, vel remiſſa negligéntia ſit, neque turpis affectátio & indecóra ambítio. Ad ómnia abundat ánimi directa ſimplícitas, ſatìsque ſeipſa commendat.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ, ad Epíſcopos Mauritániæ Cæſarienſis.

Script. ann. 440. Cap. 4.

SI ad honóres mundi ſine ſuffrágio témporis, ſine

De Precibus pro Defunctis. De Exequiis & Cœmeteriis.

DOMINICA XV. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Emeritenſi.

Ann. 666. Can. 19.

PRo Eccléſiis in quibus Préſbyter juſſus fúerit per ſui Epíſcopi ordinatiónem præesſe, ſíngulis diébus Domínicis ſacrifícium Deo procúret offerre; & eórum nómina à quibus eas Eccléſias conſtat eſſe conſtructas, vel qui áliquid his Eccléſiis videntur, aut viſi ſunt contuliſſe, témpore Miſſæ, ſi ab hac deceſſérunt luce, cum defunctis fidélibus recitentur.

Tu autem.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Toloſáno.

Ann. 1590. Part. 2. Cap. 10.

SAncta & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. Id Párochi ſéduló præſtábunt. Nullus, inſcio vel non approbante Epíſcopo, mórtuum in fúnere hábitâ oratióne laudábit. Cóncio tamen áliqua habéri póterit, quâ humánæ tantùm miſériæ ſtatus, mortis judiciíque neceſſitas qualitaſque deſcribétur.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. Seſſ. 25. Decret. de Purgatorio.

CUrent Epíſcopi ut fidéliũ vivórum ſuffrágia, Miſſárum ſcílicet ſacrifícia, oratiónes, eleemóſynæ, aliaque pietátis ópera quæ à fidélibus pro áliis fidélibus defunctis fíeri conſuevérunt, ſecundùm Eccléſiæ institúta piè & devótè fiant; & quæ pro illis ex teſtatórum fundatiónibus vel ália ratióne debentur, non perfunctóriè, ſed à Sacerdótibus & Eccléſiæ miniſtris, & áliis qui hoc præſtáre tenentur, diligenter & accurátè perſolvantur.

Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Tractátu Jonæ Aurelianenſis Epíſcopi, de Inſtitutióne Laicáli.

Ann. 830. Lib. 3. Cap. 15.

NUllátenus audiendi ſunt illi qui dicunt quòd nullæ áliæ eleemóſynæ opituléri poſſint defunctis, niſi ſolúmmodò quæ Sacerdótibus dantur, & ſacrifícia quæ per eos Deo offeruntur. Hoc qui credunt & dicunt, aut ignorántiâ aut certè aliórum perſuaſióne falluntur. Credíbile ſanè eſt quòd hæc perſuáſio quâ ſímplices id crédere & dícere videntur, ex fonte avarítiæ procéſſerit: ſancta quippe mater Eccléſia pro defunctis ſuis non ſolùm ſacrifícia altáris, ſed étiam quas-

DIE XV. AUGUSTI.
IN FESTO
ASSUMPTIONIS BEATÆ MARIÆ
VIRGINIS.

Ex ſancto Bernardo.
Epiſt. 174. *num.* 2 & 3.

EXalta (Matrem Dómini, vírginem régiam) exaltátam ſuper choros Angelórum ad cœléſtia regna. Hæc de illa cantat Eccléſia, & dócuit illum diem cum ſumma veneratióne recolendum, quo aſſumpta de ſéculo nequam, cœlis quoque íntulit celeberrimórum feſta gaudiórum.

IN PRÆCIPUA SOLEMNITATE
SS. PATRONORUM,
ubi deeſt proprius Canon.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo.
Ann. 1573. *Tit.* 1.

QUò religióſiùs íncolæ uniuſcujuſque Paróchiæ feſtum diem colant illíus Sancti Sanctæve cujus patrocínio Parochiális Eccléſia dicáta eſt, cohortatiónibus agat Párochus, ut ánimo piè répetant religióſas ejus ſanctárum virtútum exercitatiónes; quarum méritis in cœlum ille vocátus, cùm ſempiternâ glóriâ perfruátur, pro caritáte quâ *abundat*, eórum quorum ſalútis patrocínium ſuſcépit, preces Deo offert. Die Sancti qui Paróchiæ patrónus eſt & cuſtos, quò ad illíus imitatiónem magìs fidéles inflammentur, id Párochus præſtet, cùm frequéntior in Eccléſia pópulus adeſt, ut ipſe aut álius in ſuggeſtu res ejus ſanctè admirabiliterque geſtas, morum diſciplínam, pietátis ſtúdia ac virtútes pronúntiet.

INDEX
PSALMORUM.

Pſalmi		Paginæ
119	AD Dóminum, cùm tribulárer.	61
27	Ad te, Dómine, clamábo.	6
24	Ad te, Dómine, levávi.	39
122	Ad te levávi óculos meos.	78
28	Afferte Dómino, fílii Dei.	124
77	Atténdite, pópule meus.	66
48	Audíte hæc, omnes gentes.	115
118	BEáti immaculáti in via.	13
127	Beáti omnes qui timent Dóminum.	129
31	Beáti quórum remiſſæ ſunt.	63
40	Beátus qui intélligit.	115
1	Beátus vir qui non ábiit.	2
111	Beátus vir qui timet Dóminum.	24
33	Benedícam Dóminum in omni témpore.	91
103	Bénedic, ánima mea, Dómino: Dómine Deus.	29
102	Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia.	75
143	Benedictus Dóminus Deus meus.	130
84	Benedixiſti, Dómine, terram tuam.	52
91	Bonum eſt confitéri Dómino.	34
95	CAntáte Dómino cánticum novum: cantáte.	40
149	Cantáte Dómino cánticum novum: laus ejus.	126
97	Cantáte Dómino cánticum novum, quia.	41
18	Cœli enarrant glóriam Dei.	48
74	Confitébimur tibi, Deus.	117
110	Confitébor tibi, Dómine... in concílio.	24
9	Confitébor tibi, Dómine... narrábo.	65
137	Confitébor tibi, Dómine... quóniam audiſti.	94
104	Confitémini Dómino, & invocáte.	30
135	Confitémini Dómino, quóniam... Confitémini.	34
106	Confitémini Dómino, quóniam... Dicant qui.	50
117	Confitémini Dómino, quóniam... Dicat nunc.	12
105	Confitémini Dómino, quóniam... Quis loquétur.	32
15	Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te.	80
115	Crédidi, propter quod locútus ſum.	94
4	Cùm invocárem, exaudívit me Deus.	27
129	DE profúndis clamávi ad te, Dómine.	79
43	Deus, áuribus noſtris audívimus.	105
49	Deus deórum Dóminus locútus eſt.	57

Pſalmi		*Paginæ*
62	Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo.	9
21	Deus, Deus meus, réſpice in me.	109
69	Deus, in adjutórium meum inténde.	9
53	Deus, in nómine tuo ſalvum me fac.	101
71	Deus, judícium tuum regi da.	49
108	Deus, laudem meam ne tacúeris.	59
66	Deus miſereátur noſtri.	89
45	Deus noſter refúgium & virtus.	126
82	Deus, quis ſímilis erit tibi?	118
59	Deus, repuliſti nos.	127
81	Deus ſtetit in ſynagóga deórum.	77
78	Deus, venérunt gentes in hæreditátem tuam.	64
93	Deus ultiónum Dóminus.	77
114	Dilexi, quóniam exáudiet Dóminus.	44
17	Díligam te, Dómine, fortitúdo mea.	4
38	Dixi: Cuſtódiam vias meas.	96
109	Dixit Dóminus Dómino meo.	23
35	Dixit injuſtus, ut delinquat.	70
52	Dixit inſípiens... in iniquitátibus.	42
13	Dixit inſípiens... in ſtúdiis ſuis.	80
140	Dómine, clamávi ad te.	62
7	Dómine Deus meus, in te ſperávi.	46
87	Dómine Deus ſalútis meæ.	123
8	Dómine, Dóminus noſter.	38
142	Dómine, exaudi oratiónem meam: áuribus.	124
101	Dómine, exaudi oratiónem meam; & clamor.	108
20	Dómine, in virtúte tua lætábitur rex.	75
6	Dómine, ne in furóre tuo... Miſerére.	46
37	Dómine, ne in furóre tuo... Quóniam.	113
130	Dómine, non eſt exaltátum cor meum.	79
138	Dómine, probaſti me.	111
3	Dómine, quid multiplicáti ſunt.	8
14	Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo?	48
89	Dómine, refúgium factus es nobis.	89
23	Dómini eſt terra, & plenitúdo ejus.	51
26	Dóminus illuminátio mea.	90
22	Dóminus regit me.	91
92	Dóminus regnávit, decórem indútus eſt.	93
96	Dóminus regnávit, exultet terra.	52
98	Dóminus regnávit, iraſcantur pópuli.	41
133	ECce nunc benedícite Dóminum.	27
132	Ecce quàm bonum.	61
58	Eripe me de inimícis meis.	98
139	Eripe me, Dómine, ab hómine malo.	112
44	Eructávit cor meum verbum bonum.	125

Pſalmi		Paginæ
144	Exaltábo te, Deus meus rex.	94
29	Exaltábo te, Dómine, quóniam.	6
19	Exáudiat te, Dóminus, in die tribulatiónis.	81
60	Exaudi, Deus, deprecatiónem meam.	99
63	Exaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor.	117
54	Exaudi, Deus, oratiónem meam; & ne.	97
16	Exaudi, Dómine, juſtítiam meam.	119
39	Expectans expectávi Dóminum.	106
80	Exultáte Deo adjutóri noſtro.	86
32	Exultáte, juſti, in Dómino.	82
67	Exurgat Deus, & diſſipentur.	82
86	FUndamenta ejus in móntibus ſanctis.	127
85	INclína, Dómine, aurem tuam.	132
125	In convertendo Dóminus.	45
10	In Dómino confído.	80
113	In éxitu Iſrael de Ægypto.	25
70	In te, Dómine, ſperávi...& éripe me.	102
30	In te, Dómine, ſperávi... in juſtítia.	73
65	JUbiláte Deo, omnis terra, pſalmum.	7
99	Jubiláte Deo, omnis terra: ſervite.	9
34	Júdica, Dómine, nocentes me.	55
42	Júdica me, Deus, & discerne.	74
25	Júdica me, Dómine, quóniam.	56
121	LÆtátus ſum in his.	61
145	Lauda, ánima mea, Dóminum.	104
147	Lauda, Jerúſalem, Dóminum.	88
148	Laudáte Dóminum de cœlis.	10
150	Laudáte Dóminum in ſanctis ejus.	54
116	Laudáte Dóminum, omnes gentes.	112
146	Laudáte Dóminum, quóniam bonus.	72
134	Laudáte nomen Dómini.	57
112	Laudáte, púeri, Dóminum.	25
120	Levávi óculos meos in montes.	44
47	MAgnus Dóminus, & laudábilis.	127
131	Memento, Dómine, David.	129
56	Miſerére meî, Deus, miſerére meî.	119
55	Miſerére meî, Deus, quóniam.	114
50	Miſerére meî, Deus, ſecundùm.	131
100	Miſericórdiam & judícium.	49
88	Miſericórdias Dómini in æternum.	84
126	NIſi Dóminus ædificáverit domum.	78
123	Niſi quia Dóminus erat in nobis.	44
36	Noli æmulári in malignántibus.	58
61	Nonne Deo ſubjecta erit.	116

Pſalmi		*Paginæ*
75	Notus in Judæa Deus.	117
46	OMnes gentes, pláudite mánibus.	41
107	PArátum cor meum, Deus.	87
72	QUàm bonus Iſrael Deus.	43
83	Quàm dilecta tabernácula tua.	90
2	Quare fremuérunt gentes.	3
41	Quemádmodùm desíderat cervus.	74
124	Qui confidunt in Dómino.	78
51	Quid gloriáris in malítia.	97
90	Qui hábitat in adjutório Altíſſimi.	27
79	Qui regis Iſrael, intende.	92
128	SÆpè expugnavérunt me.	111
68	Salvum me fac, Deus.	100
11	Salvum me fac, Dómine.	96
57	Si verè útique juſtítiam.	107
136	Super flúmina Babylónis.	45
64	TE decet hymnus, Deus, in Sion.	70
94	VEníte, exultémus Dómino.	1
5	Verba mea áuribus pércipe, Dómine.	69
76	Voce meâ ad Dóminum... voce meâ ad Deum.	38
141	Voce meâ ad Dóminum... voce meâ ad Dóminum.	62
12	USquequò, Dómine.	63
73	Ut quid, Deus, repuliſti in finem?	128

INDEX CANTICORUM PSALTERII.

AUdíte, cœli, quæ loquor.	120
Benedícite, ómnia ópera.	10
Benedictus Dóminus.	12
Benedictus es, Dómine.	88
Cantémus Dómino.	35
Collaudáte cánticum.	36
Confitébor tibi.	71
Dómine, audívi.	103
Ego dixi: In dimídio.	53
Exultávit cor meum.	87
Incípite Dómino in tympanis.	122
Magníficat ánima mea.	26
Magnus es, Dómine.	71
Miſerére noſtri, Deus.	54
Nunc dimittis.	28
Urbs fortitúdinis noſtræ.	104

FINIS.

INTONATIONES ET TERMINATIONES Pſalmorum & Canticorum, ſecundùm omnes cujuſque Modi differentias.

In hocce Breviario ad Antiphonas quiſque tonus ſuo numero notatur: variæ etiam cujuſqueToni ſpecies ſeu Modi ſuis litteris deſignantur; completi, majuſculis; minuſculis verò, incompleti. Modus autem completus ille eſt qui in ſingulis Pſalmi verſibus deſinit in legitimam toni ſui finalem; incompletus verò qui, non in Pſalmi verſibus, ſed in ſola Antiphona perfectè terminatur.

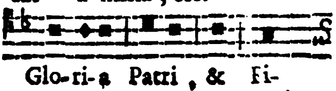
I.

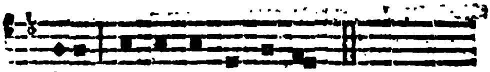
Hyperæolius.

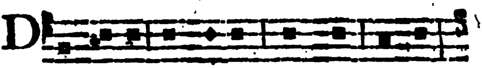
Me-ſo-pyc-ni.

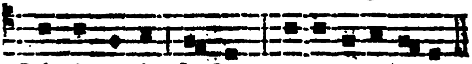
Clavis ut plurimùm ſic tranſponitur.

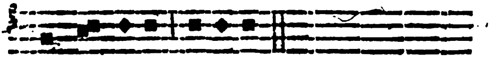

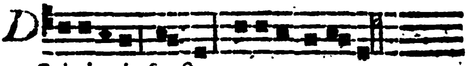

Hyperdorius.

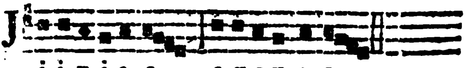

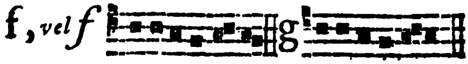

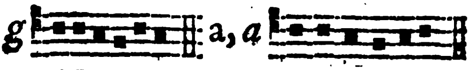

Sequens deſinit pariter in D. *majuſe. ſed cùm ultimam ſyllabam reddat caudatam, ſitque de primo, caracterum defectu notatur per* J. *caudatum.*

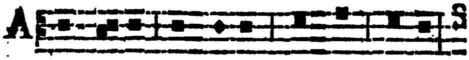

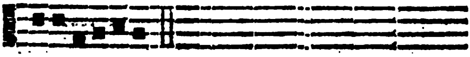
In Tonis imparibus, qui & authenti dicuntur, intonatio Canticorum evangelicorum eadem eſt ac Pſalmorum ; in plagiis verò ſeu paribus differt, ut ſuis locis notatur.

II.

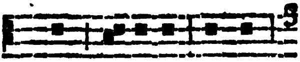
Hypoæolius.

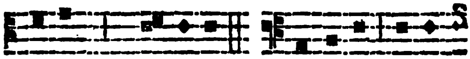

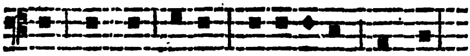
Meſo-

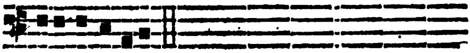
In Canticis evangelicis.

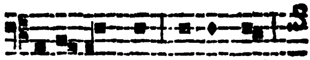

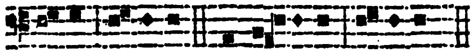

pyc-

In Canticis evangelicis.

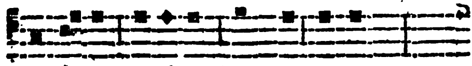

ni.

III.

Hyperphrygius.

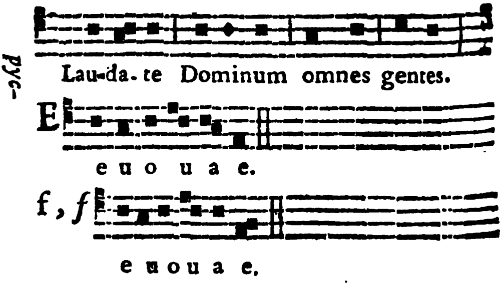
Barypycni.

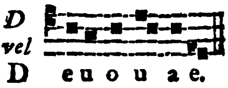
De Hyperlocrio nulla extat Antiphona, neque de Myxolocriis.

IV.

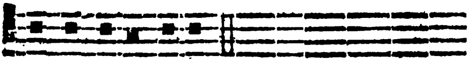
Hypophrygius.

Sequens, licèt incompletus, notatur per majuſc. ob rationem in Antiphonario allatam.

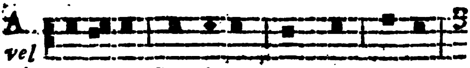

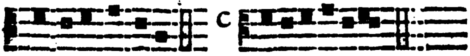

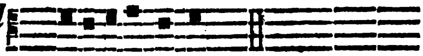
Ba-

Hypolocrius.

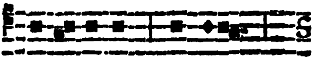
ry-

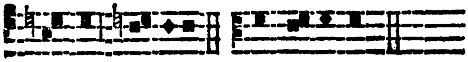

pyc-

In Canticis evangelicis.

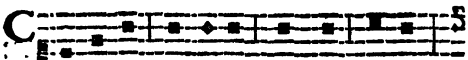

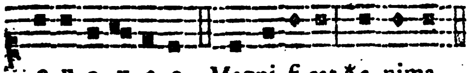
ni.

Hypolocrius cani poteſt ad chordas Hypophrygii ; ſed tunc diæſi aliquando opus eſt in Antiphona , ad chordam f.

V.

Hyperiaſtius.

O. xy. pyc- ni.

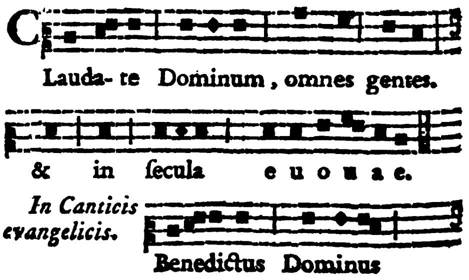

Hyperlydius.

VI.

Hypoiaſtius.

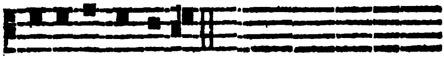

De-us I-ſra-el. Magni-ficat * anima
me-a Domi-num.
Lauda-te Dominum, omnes gentes.
& in ſecu-la e u o u a e.
In Canticis evangelicis.
Bene-dictus Domi-nus
De-us I-ſra-el. Ma-gni-fi-cat.
In præcedentibus, clavis ut plurimùm ſic tranſponitur.
Lau-da-te
Do-mi-num, omnes gen-tes.
Lauda-te Do-minum, omnes gentes.
Hypolydius.
Lauda-te Do-mi-num, omnes gentes.
Spi-ri-tu-i ſancto. e u o u a e.

VII.

Hypermyxolydius.

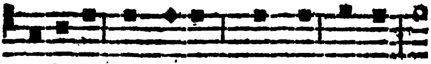

a

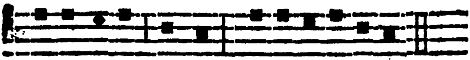
e u o u a e.

VIII. *.

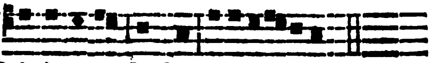
Hypomyxolydius.

G

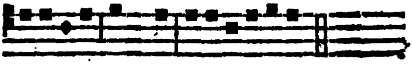
Lauda-te Do-minum, omnes gentes.

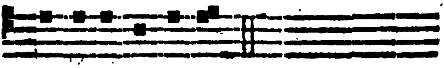
Spi-ri-tu- i ſancto. e u o u a e.

G

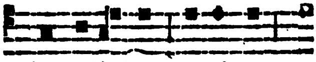
Spi-ri-tu- i ſancto. e u o u a e.

c, c

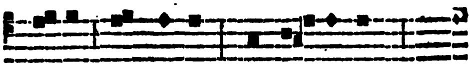
Spiritu-i ſancto. e u o u a e.

d

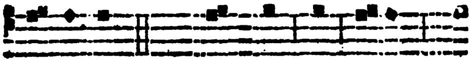
e u o u a e.

In Canticis evangelicis.

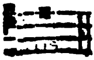
Be-nedi-ctus Domi-nus

De-us I- ſra- el. Magni- fi-cat *

a-ni-ma, &c. ma-gna qui po-tens

Hæc quatuor verba dicuntur ſub eodem cantu in ſecundo modo.

eſt.

Notandum intonationes ſuprà notatas ſervari tantùm in primo cujuſque Pſalmi verſu, ceteros verò verſus à dominante in directum inchoari; quod & obſervatur in Canticis evangelicis, niſi organa pulſentur: tunc enim verſus qui canuntur à Choro, eodem modo inchoantur quo primus.

Mediatio autem in iiſdem Canticis eadem ſemper eſt ad ſingulos verſus quæ ad primum. Quia verò in primo verſu Cantici Magnificat. *propter brevitatem mediatio compleri nequit, in ceteris ejus verſibus ad eam recurrendum eſt quæ ad* Benedictus. *ſuprà notatur.*

MONITUM.

AD intelligentiam vocabulorum *Meſopycni*, *Barypycni* & *Oxypycni*, hîc dicendum viſum eſt inventa fuiſſe hæc nomina à veteribus Græcis, & ad Latinos tranſlata, ad ſignificandos varios ſitus hemitonii in Tetrachordo inferiore, ſeu cujus infima chorda ipſa eſt chorda finalis; quia ex eo ſitu omne cantuum genus, omniſque varietas exurgit. Hemitonium autem ab iiſdem Græcis, per metaphoram, Πυκνον dictum eſt; quia minore ſpatio, ſtrictiorique intervallo deſignatur ac cognoſcitur.

Igitur cantus primi & ſecundi Modi Gregoriani vocantur Μεσοπύκνοι ſive *Meſopycni*; quia in Antiphonis utriuſque Modi, ac Pſalmodiis completis, vel Reſponſoriis, talis eſt chorda finalis, ſeu chorda in quam deſinunt iſti cantus, ut ſupra ſe immediatè habeat chordam uno tono diſtantem, poſteà chordam diſtantem hemitonio tantùm, deinde chordam tono diſtantem à præcedente: quò fit ut hemitonium exurgat ex ſono duarum chordarum, quæ medium, Tetra-

chordi occupant, ut videre eſt in figuris ſequentibus.

re		ſol . . . . .
ut ———— vel		fa ————
ſi		mi . . . . .
Chord. fin. la ————		re ————

In cantibus verò Antiphonarum, vel Pſalmodiarum completarum, aut Reſponſoriorum tertii & quarti Modi hemitonii ſitus alius eſt: ſiquidem conficitur iſtud hemitonium ope chordæ finalis, ſeu in quam deſiturus eſt cantus, & ope illius quæ immediatè ſuperponitur: poſteà ſequitur tonus ab iſta ſecunda chorda ad tertiam, ac rursùs tonus à tertia chorda ad quartam. Inde iſti Modi vocati ſunt Βαρυπυκνοι vel *Barypycni*, quia hemitonium auditur in chordis gravioribus ſeu inferioribus Tetrachordi, ut patet ex ſequentibus figuris.

la ————		re . . . . . .
ſol . . . . . vel		ut ————
fa ————		fa . . . .
mi		la ————

Denique in cantibus Antiphonarum vel Pſalmodiarum completarum, aut Reſponſoriorum de quinto, ſexto, ſeptimo & octavo Modo, talis eſt hemitonii ſitus (ſi paucos cantus excipias) ut in loco acutiori ſeu ſuperiori Tetrachordi ſæpè ſæpiùs audiatur: quo fit ut à chorda in quam deſinit cantus, ad chordam præcedentem ſit unus tonus, ab iſta ſecunda chorda ad tertiam rursùs tonus, & à tertia chorda ad acutiorem Tetrachordi hemitonium duntaxat. Inde Græci finxerunt nomen Ὀξυπυκνοι quo deſignârunt cantus

ra

qui *Barypycnis* prorſus oppoſiti ſunt. Situm hemitonii indicant figuræ ſequentes.

fa———		fa.......		ut———
mi......		la———		ſi........
re———	vel	ſol......	vel	la———
ut......		fa———		ſol......

Cantus Oxypycni à recentioribus *Majores* vocantur. Meſopycni verò & Barypycni *Minores* appellantur, habitâ ratione ſitûs hemitonii ſupra chordam finalem, apud Græcos : & ut à Meſopycnis ſecernantur, à quibuſdam *Minores-inverſi*, quia hemitonium habent infimo loco.

FINIS.

